POETÆ MINORES GRÆCI.

HEsiodus,	Pythagoras,	Mimnermus,
Theocritus,	Solon,	Linus,
Moschus,	Tyrtæus,	Callimachus,
Bion *Smyrn.*	Simónides,	Evenus *Par.*
Simmias *Rhod.*	Rhiânus,	Eratosthenes,
Musæus,	Naumachius,	Menecrates,
Theognis,	Panyasis,	Posidippus,
Phocylides,	Orpheus,	Metrodôrus.

Fragmenta quædam

PHilemonis,	Menandri,	Philippidæ,
Alexidis,	Diodóri *Sinop.*	Sótadæ,
Amphidis,	Eubúli,	Cratêtis,
Anaxándridæ,	Hipparchi,	Eriphi,
Antiphanis,	Nicostrati,	Posidippi,
Apollodóri,	Pherécratis,	Timoclis,
Diphili,	Philippi,	Clearchi,

Et aliorum incertorum Autorum.

Quibus subjungitur, eorum potissimùm quæ ad Philosophiam Moralem pertinent,
INDEX UTILIS.

Accedunt etiam nuperæ *Observationes*
RADULPHI WINTERTONI
in *HESIODUM.*

CANTABRIGIÆ,
Apud THOM. BUCK, celeberrimæ Academiæ Typographum.
MDCLII.

832
W73p
1652

REVERENDISSIMO
IN CHRISTO PATRI
AC
HONORATISS. DOMINO,

D. GUILIELMO

Cantuariensi Archiepiscopo,

Totius Angliæ Primati ac Metropolitano, Regiæ Majestati à Consiliis Sanctioribus,

ET

ACADEMIÆ OXONIENSIS

Cancellario.

Sacratissime Antistes,

SCio non defuturos, qui parati sint dicere, Rem indignam feciſſe me, & indecoram maximé, Poëtarum Minorum τὰ σωζόμενα qui Totius *Angliæ Primati* ac *Metropolitano* ausus sim obtrudere. Atqui ignoscet mihi, utì spero, *Honoratissimus Academiæ Oxonienſis Cancellarius*, ut qui nihil à se alienum putet, quod ad juventutem

915734

tutem Græcæ linguæ ſtudioſam informandam pertineat. Quanquam (quoniam de Poëtis hîc agitur) non puduit ipſum *Apoſtolum* ſacris literis Poëtarum quorundam teſtimonia certis in locis inſeruiſſe. Quanto in honore fuerint apud *Alexandrum* Regem (qui à rebus bellicis feliciter geſtis *Magnus* cognominatus eſt) *Homeri* opera, nemo, opinor, ignorat; niſi ſiquis fortè reperiatur, ad cujus aures *Alexandri* fama non pervenerit. Sed quid ego *Alexandrum* nomino, bellandi quidem gloriâ inſignem, ſed à veri Dei cultu alienum? *Euſtathius*, is cùi hic honor à doctiſſimis viris habitus eſt, & meritó, ut in *Proverbium* penè abierit, *Qui Euſtathii* παρεκβολὰς *in Homerum non perlêgit, in Græcis literis parùm profecit*; is, inquam, *Chriſtianus* cùm eſſet, idémque *Archiepiſcopus Theſſalonicenſis*, optimè ſuam in Poëtarum Maximo explicando locâſſe operam perhibetur. Quidni igitur ſperarem & ego homuncio, qui *Euſtathio* multa debeo, *Archiepiſcopum Cantuarienſem*, cujus jamdiu benigniſſimum aſpectum & ſalutarem ſenſi, & cum voluptate incredibili etiamnum recolo, hanc opellulam meam, quam Græcæ linguæ tyronum gratiâ navâſſe me fateor, qualemcunque, in Minoribus licèt Poëtis recognoſcendis, benignè, utì ſolet omnia, interpretaturum? O qui ſupplicem ſervare dignatus es, *Reverendiſſime*

diſſime Pater, ſervatum patiare obſecro *Votivam* hanc *tabulam Veſtro* inſcriptam *Nomine*, omnium oculis ſpectandam proponere. Ego, ſicut æquum eſt, *DEUM Opt. Max. Te* Eccleſiæ ſuæ quàm diutiſſimè & feliciſſimè præeſſe ut velit, voti mei jamdudum factus compos, ſed & voti reus ſemper futurus, quotidianis precibus ſollicitare non deſinam

Reverendiſſimæ Paternitati veſtræ

humiliter devotiſſimus

Radulphus Winterton.

LECTORI

LECTORI CANDIDO
SALUTEM.

CUm intelligerent Almæ Matris Academiæ Typographi Poëtas Græcos (quos vulgò Minores nuncupant) in ſcholis jamdiu eſſe deſideratiſſimos, vehementer à me contendebant id operam darem, quàm correctiſſimi è Typographéo ſuo ut exirent: multùm enim intereſſe reipublicæ literariæ, ut qui in ſcholis à ſtudioſa juventute leguntur libri, ejuſmodi ſint, Græci præſertim; Poëtæ verò in primis, apud quos ſive Dialectos & Paſſiones, ſive Metri rationem reſpiciamus (ut nihil de reliquis dicam) non eſt cujuſvis qui literas docet, nedum pueri, verum à falſo diſcernere, quid rectum ſit ſtatuere, errata Typographica detegere, aut detecta corrigere. Ego hæc cùm audirem, UTINAM profectò is eſſem, id præſtare qui poſſem, vos quod vultis maximé, ipſe verò mihi polliceri non audeo, Poëtæ Græci, me vindice, quàm correctiſſimi ut exirent! Pudet tamen impensè rogatum, idque reipublicæ literariæ nomine, ſubterfugere velle videri quicquid eſt in recognoſcendo oneris. Quid multa? Pollicitus ſum operam meam qualemcunque. Quid à me præſtitum ſit non dico. Quicquid id ſit, (quod certè quantillum ſit ipſe ignorare non poſſum) Si Græcæ linguæ Profeſſoribus & Magiſtris, ſi tyronum in re Grammatica informatoribus, ſi Græcæ poëſeos ſtudioſis, aut gratum eſſe, aut non diſplicuiſſe ſenſero: Hoc ego (ut ità loquar) ὀρμητικῶ incitatus, non gravabor

vabor eundem me in Poetarum Maximo recognoſcendo præſtare, quem in hiſce Minoribus præſtiti, vigilantem certè Græcæ linguæ ſtudioſis à prælo ſervum, & non negligentem, ſi minùs eruditum, nec oculatum ſatis. Interea his tu (Lector Candide) utere ac fruere, noſtris verò conatibus fave, ac VALE.

Reſtat adhuc unicum, tibi quod ἐν περιλεπτοτέροις ſignificatum oportuit.

IN hac Editione noſtra Poëtarum Græcorum, exemplar omnium longè optimum Henrici Stephani, *editum (in* Folio, *utì loquuntur) Anno* MDLXVI, *eóque deficiente (neque enim* Stephanus *omnes edidit)* Criſpini, *editum (in* Duodecimo) *Anno* MDC, *quantum licuit, ſecutus ſum. A quibus doctiſſimis viris ſi fortè nonnullis in locis diſſentiam, id invitus facio (nec ſine doctiſſimorum virorum judicio) aut* Orthographiæ, *aut* Orthometriæ, *aut* Proſodiæ *gratiâ, (nam ad hæc tria capita reduci videntur poſſe omnia) aut ſaltem aliqua alia non niſi juſta de cauſa, utì mihi videtur: recténe, an ſecús, illud ſtatuas velim, Lector Candide; Tibi enim de me meâque hac qualicunque opellula judicium totum lubens permitto.*

R. W.

Anno 1635.

HESIODI ASCRÆI
OPERUM & DIERUM
LIBER I.

MUſæ ex Pieria carminibus celebres,
Agite, Jovem dicite veſtrum patrem celebrantes;
Per quem mortales homines *ſunt* pariter obſcuríque, claríque,
Nobiles, ignobiléſque, Jovis magni voluntate:
Facilè enim extollit, facilè etiam elatum deprimit;
Facilè præclarum minuit, & obſcurum adauget;
Faciléque corrigit incurvum, & ſuperbum deſiccat
Jupiter altitonans, qui ſupremas domos incolit.
Audi intuens & auſcultans, & *pro* juſtitia *tua* dirige judicia
Tu. Ego verò Perſen *fratrem* vera monebo.
Non ſanè unum eſt contentionum genus, ſed ſuper terram
Sunt duo. alteram quidem probaverit qui noverit;
Altera eſt vituperabilis: in diverſa autem animum diſtrahunt.
Nam hæc *contentio* bellum exitioſum & diſcordiam auget,
Noxia: nullus hanc amat mortalis, ſed neceſſariò
Immortalium conſiliis litem colunt moleſtam.
Alteram verò priorem genuit Nox obſcura,
Poſuit verò ipſam Saturnius altijugus, in æthere habitans,
Terræ in radicibus, & *quidem* hominibus longè meliorem.
Hæc & quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
In alterum enim quiſpiam intuens otioſus
Divitem, qui feſtinat arare, atque plantare,
Domúmque rectè gubernare: ÆMULATUR vicinum vicinus
Ad divitias feſtinantem. Bona verò hæc contentio hominibus.
Et figulus figulo ſuccenſet, & fabro faber:
Et mendicus mendico invidet, cantórque cantori.
O Perſa, tu verò hæc tuo repone in animo;
Neque malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducat,
Lites ſpectantem, foríque auſcultatorem exiſtentem.
Cura namque parva eſt (*eſſe debet*) litiúmque foríque,
Cui non ſit victus domi in annum repoſitus
Tempeſtivus, quem terra fert, Cereris munus,
Quo ſatiatus lites ac rixam moveas
De facultatibus alienis. Tibi verò non ampliùs erit iterum
Sic faciendum. Sed rurſus diſcernamus litem

Rectis

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε, Δι' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
Ὃν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δ' ἀβριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, καὶ ἀγλαὸν αἰθρηφι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν αἰῶν τε· δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τυτθόν. Ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω. τὴν μέν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
Ἡ δ', ἐπιμωμητὴ δὲ δὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἣ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτός, ἀλλὰ ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν πρὸς δαρείαν.
Τὴν δ' ἑτέρην πρεσβυτέρην μὲν ἐγείνατο Νὺξ ἐρεβεννή,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω·
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἴς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναι, ἠδὲ φυτεύειν,
Οἰκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'. Ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων·
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκεϊ ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὅτῳ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν·
Τοῦ κεκορεσμένος ὢν νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήματος ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ὧδε
Ὧδ' ἔρδειν. Ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νείκος

Rectis judiciis, quæ ex Jove ſunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium diviſimus: aliáque multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt judicâſſe.
STULTI, neque ſciunt quanto plus dimidium ſit toto,
Neque quàm magnum in malva & aſphodelo commodum.
Occultârunt enim dii victum hominibus.
Facilè enim *alioqui* vel *uno* die *tantum* operari poſſes,
Ut in annum quoque *ſatis* haberes, otioſus etiam:
Statímque temonem quidem ſuper fumum poneres,
Opera verò boum ceſſarent, mulorúmque laborioſorum.
Sed Jupiter abſcondit; iratus mente ſuâ,
Quia ipſum decepit Prometheus verſutus.
Quocirca hominibus machinatus eſt triſtia mala.
Abſcondit verò ignem: quem rurſus quidem bonus Iapeti puer
Surripuit ad hominum uſum, Jove à conſultore,
In cava ferula, clam Jovem fulminibus gaudentem.
Húncque indignatus affatus eſt nubicoga Jupiter:
Iapetionide, omnium maximè verſute,
Gaudes ignem furatus, quódque animum meum deceperis?
Id tibique ipſi magnum *erit* malum, & poſteris.
Ipſis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, ſuum malum amplectentes.
Sic ait, risítque pater hominúmque deúmque.
Vulcanum verò inſignem juſſit quàm celerrimè
Terram aquæ miſcere, hominíſque indere vocem,
Et robur, immortalibus verò deabus facie aſſimilare
Virginibus pulchram formam peramabilem: at Minervam
Opera docere, ingenioſam telam texere:
Et gratiam circumfundere capiti auream Venerem,
Et deſiderium moleſtum, & membra fatigantes curas:
Indere verò caninámque mentem & furaces mores
Mercurium juſſit, nuncium Argicidam.
Sic ait. Illi autem obtemperârunt Jovi Saturnio regi.
Móxque ex terra finxit inclytus utrinque claudus *Vulcanus*
Virgini verecundæ ſimilem, Jovis conſiliis:
Cinxit verò & ornavit dea glaucocula Minerva:
Circùm verò Charitéſque deæ & veneranda Suada
Monilia aurea poſuerunt corpori: ipſam porrò
Horæ pulchricomæ coronârunt floribus vernis:
Omnem verò illius corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva:
At in pectore ſanè nuncius Argicida,

Mendacia,

Ἰδεῖησι λίηκας, αὖτ' ἐκ Διὸς εἰσὶν ἄεισαι.
Ἥδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδάνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τώδε λίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
ΝΗΠΙΟΙ, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύπτουσι γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσαιο,
Ὥστέ σε καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος φρεσὶν ἧσιν,
Οὕνεκά μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύπτε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐὺς πάις Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι, Διὸς πάρα μητιόεντος,
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ἠφροπαύστας
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κὴν θυμόν, ἓὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ', ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅππη τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῇς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθηνῶν
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῇ Ἀφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρεις μελεδῶνας·
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε, διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφαθ'. Οἱ δ' ἐπίθοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσε κλυτὸς ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνή·
Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήν γε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθηνή·
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης

Mendacia, blandósque sermones, & dolosos mores
Fecit. Jovis consiliis gravistrepi: sed vocem utique
Indidit deorum præco: appellavit autem mulierem hánccE
Pandoram; quia omnes cœlestium domorum incolæ
Donum contulerunt, damnum hominibus curiosis.
At postquam dolum pernicioſum & inevitabilem absolvit,
Ad Epimethea misit pater inclytum Argicidam *Mercurium*
Munus ferentem, deorum celerem nuncium. Neque Epimetheus
Consideravit ut illi præcepit Prometheus, nè quando munus
Susciperet à Jove Olympio, sed remitteret
Retro, necubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verùm ille susciPiens, cùm jam malum haberet, sensit.
Priùs namque in terra vivebant familiæ hominum
Seorsum absque malis, & sine difficili labore,
Morbísque molestis, qui hominibus senectam afferunt.
STATIM enim in afflictione mortales consenescunt.
Sed mulier manibus vasis magnum operculum dimovens,
Dispersit, hominibus autem machinata est curas graves.
Sola verò illic Spes in infracta domo
Intus mansit, dolii sub labris, neque foras
Evolavit: priùs enim injecit operculum dolii,
Ægiochi consilio Jovis nubicogæ.
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Nam PLENA quidem terra est malis, plenúmque mare:
Morbi autem hominibus tam interdiu quàm noctu
Ultrò oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacitè; nam vocem exemit consultor Jupiter.
Sic nusquam licet Jovis mentem evitare.
Cæterùm si voles, alium tibi sermonem paucis absolvam
Bellè ac scienter: tu verò in animo tuo repone.
Ut simul nati sunt dii, mortalésque homines,
Aureum quidem primùm genus diversiloquentium hominum
Dii fecerunt, cœlestium domorum incolæ.
Ii quidem temporibus Saturni erant, cùm in cœlo regnaret.
Ut dii autem vivebant, securum animum habentes,
Planè absque laboribus & ærumna; neque molesta
Senecta aderat: semper verò pedibus ac manibus similes
Delectabantur in conviviis, extra mala omnia:
Moriebantur autem ceu somno domiti: bona verò omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte suâ, multúmque & copiosum: ipsíque ultro
Quieti possessionibus fruebantur, cum bonis multis.

Verùm

Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους ϗ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δ' ἄρ' ἥδε γυναῖκα
Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσατ' ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω, μή πῃ τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενός θ', ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, ϗ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
ΑΙΨΑ γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισιν
Ἔνδον ἔμιμνε, πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δ' μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
ΠΛΕΙΗ μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δ' ἁλὸς ἀσσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μήτιν Ζεύς.
Οὕτως οὔπῃ πού τι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον εὖ κορυφώσω
Εὖ ϗ ἐπιστάμενος· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.
Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων ϗ οἰζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας ϗ χεῖρας ὁμοίους
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἐκτοσθεν ἁπάντων·
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη, πολλόν τε ϗ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἡσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.

Verùm poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem divi *facti* ſunt, Jovis magni conſilio,
Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum:
Qui quidem obſervant judicia & prava opera,
Caligine amicti, paſſim euntes per terram,
Opum datores. Atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum indè genus, multo deterius, poſtea
Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incolæ,
Aureo neque naturâ ſimile, neque intellectu:
Sed centum quidem annos puer apud matrem charam
Nutriebatur creſcens valde rudis domo in ſua.
Cùm verò adoleviſſet, & pubertatis terminum attigiſſet,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob ſtultitias. Injuriam enim pravam non poterant
A ſe mutuò abſtinere, neque deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Prout fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abſcondit; iratus, quia honores
Non dabant beatis diis qui Olympum habitant.
At poſtquam & hoc genùs terra occultavit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur
Secundi: ſed tamen honor etiam hos ſequitur. (num
Jupiter verò pater tertium aliud genus variè loquentium homi-
Æneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens & robuſtum, quibus Martis
Opera curæ erant luctuoſa, ac injuria: neque ullum cibum
Edebant, ſed adamantis habebant durum animum,
Feroces: magna verò vis, & manus inacceſſæ
Ex humeris provenerant ſuper validis membris.
His erant ænea quidem arma, æneæque domus;
Ære verò operabantur: nigrum autem *nondum* erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis domiti,
Deſcenderunt amplam in domum frigidi inferni,
Ignobiles: mors verò tametſi terribiles exiſtentes
Cepit atra; ſplendidum verò liquerunt lumen ſolis.
Sed poſtquam & hoc genus terra operuit,
Rurſum etiam aliud quartum ſuper terram multorum alumnam
Jupiter Saturnius fecit, juſtius & melius,
Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidei priori generationi, per immenſam terram.
Hos quoque bellúmque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad ſeptiportes Thebas, Cadmeam terram,

Perdidit,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τοῦτο γένος χθὶ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσὶ, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἱ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος, πολὺ χειρότερον, μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα·
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀταλλὸν μέγα νήπιος ᾧ ἔνι δίκην·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἥβησε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίας. Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱερῆϊ ἐπὶ βωμοῖς,
Ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολώμενος, οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδυν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος χθὶ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ' ὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὅμοιον,
Ἐκ μελιάων, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, ὄρνυθ' Ἄρηος
Ἔργ' ἐμέλε σονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κραταιφρονα θυμόν,
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσι.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερὸν Ἀΐδαο,
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐπιπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος χθὶ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι προτέρη γενεὴ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐπὶ Καδμηίδι γαίῃ,

Ὤλεσε

Perdidit, pugnantes propter oves Oedipi:
Alios verò & in navibus ſuper magnum fluctum maris
Ad Troiam ducens, Helenæ gratiâ pulchricomæ,
Ubi quidem ipſos mortis quoque finis adobruit.
Iis autem ſeorſum ab hominibus victum & ſedem tribuens
Jupiter Saturnius pater conſtituit ad terræ fines.
Et hi quidem habitant ſecurum animum habentes
In beatorum inſulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroes: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O ſi neque jam quinto ego intereſſem
Hominum generi, ſed aut mortuus eſſem priùs, aut poſtea natus.
Nunc enim genus eſt ferreum: nunquam nec die
Quieſcent à labore & miſeriâ, neque nocte,
Corrupti: graves verò dii dabunt curas.
Sed tamen & hiſce admiſcebuntur bona malis.
Jupiter autem perdet etiam hoc genus variè loquentium homi-(num,
Poſtquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis ſimilis, neque liberi,
Neque hoſpes hoſpiti, neque ſodalis ſodali,
Neque frater amicus erit, ut antehac.
Statim verò ſeneſcentes dehonorabunt parentes.
Incuſabunt autem illos moleſtis alloquentes verbis
Impii, neque deorum vindictam ſcientes, neque hi ſanè
Seneſcentibus parentibus educationis præmia reddent,
Violenti: alter verò alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque juſti,
Neque boni: magis verò maleficum & injurium
Virum colent. Juſtitia verò in manibus & pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbis obliquis alloquens, perjurium verò jurabit.
Livor autem homines miſeros omnes,
Malos rumores ſpargens, malis gaudens, comitabitur inviſo aſpe-(ctu.
Túmque demum ad cœlum à terra ſpatioſa,
Candidis veſtibus tectæ corpus pulchrum,
DEORUM ad familiam abierunt relictis hominibus
Pudor & Nemeſis: relinquentur autem dolores graves
Mortalibus hominibus; mali verò non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus dicam, tametſi ipſi ſapiant.
Sic accipiter affatus eſt luſciniam canoram,
Altè in nubibus ferens, unguibus correptam:
Illa verò miſerè, curvis confixa unguibus,

Lugebat

Ὤλεσε μαινομένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τὸς δ' καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο,
Ἐνθ' ἤτοι τοὺ μὲν θανάτῳ τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δ' ἄλλοις ἀνθρώποις βίοτον καὶ ἤδε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατέναυσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τῦ ἔτος θάλλοντα φέρῃ ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πεμπτοίοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ,
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δ' θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσι.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖ τ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺ χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδὲ μὰν οἵγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δ' κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν,
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει συγχώστης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλόν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον πρὸς τὸν ἀνθρώπους
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακὸν δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω, φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ πρὸς ἔειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Ὑψι μάλ' ἐν νεφέεσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
Ἣ δ' ἐλεὸν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,

Μύρετο·

Lugebat: eam autem imperioso ille sermone allocutus est.
Infelix, quid strepis? habet certè te multo fortior:
Hàc vades, quà te duco, etiam cantatricem existentem:
Cœnam verò, siquidem libet, faciam, vel dimittam.
IM Prudens verò, quicunq; velit cum potentioribus contendere:
Victoriâque privatur, & præter convitia dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis.
O Persa, tu verò audi justitiam, neque injuriam fove.
Injuria enim pernicioſa *est* misero homini; neque bonus quidem
Facilè ferre potest, gravatúrque ab ipsa,
Illapsus damnis. Via verò altera perveniendi
Melior ad justa. JUSTITIA autem super injuriam valet,
Ad finem progressa. PASSUS verò stultus sapuit.
Citò enim abit jusjurandum unà cum pravis judiciis:
Justitiæ verò impetus, tractæ quocunque homines duxerint
Donivori, pravis autem judiciis determinârint causas,
Hæc verò sequitur, flens urbémque & mores populorum
Caliginem induta, malum hominibus afferens,
Qui ipsam expellunt, neque rectam distribuerunt.
At qui jura tam hospitibus quàm popularibus dant
Recta, neque à justo quicquam exorbitant;
Iis viget urbs, populi verò florent in ipsa:
Pax verò per terram alma: neque unquam ipsis
Molestum bellum parat latè cernens Jupiter.
Nec unquam justos inter homines fames versatur.
Neque noxa; florentibus verò arvis fruuntur.
His fert quidem terra multum victum: in montibus verò quer-
Summa quidem fert glandes; media verò apes: (cus
Lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt:
Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos:
Florent autem bonis perpetuó: neque navibus
Navigant; fructum verò profert fœcundus ager.
Sed quibus injuriáque mala curæ est, praváque opera,
Iis pœnam Saturnius parat latè cernens Jupiter:
SÆpe etiam universa civitas malum ob virum punitur.
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem cœlitus magnum intulit malum Saturnius.
Famem simul & pestem: intereunt verò populi:
Neque mulieres pariunt: decrescúntque familiæ,
Jovis Olympii consilio: interdum verò rursus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,
Aut naves in ponto Saturnius punit ipsorum.

Μύρετο· πὼ δ' ὄγ' ἐπιχραέως προὸς μῦθον ἔειπε.
Δαιμονίη, πῆ λέλακας ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·
Τῆϳδ' εἰς ἣ σ ἂν ἐγὼ τῶ ἄγω, καὶ δοιδὸν ἔὖσαι,
Δειπνον δ', αἶκ' ἐθέλω, πιὺσομαι, ἠὲ μεθύσω.
ΑΦΡΩΝ δ', ὅς κ' ἐθέλοι προὸς κρείοντας ἀνηφλίζειν·
Νίκης τε ϛέρεται, προὸς τ' ἄὖχησιν ἀλγεα πάσχει.
Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, ταὐσίπτερος ὄρνις.
Ω Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῶ βροτῶ· οὐδὲ μὺ ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φορέμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐσσύρσας ἄτησιν. Ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρῆϊσιν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια. ΔΙΚΗ δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. ΠΑΘΩΝ δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσι·
Τῆς δ' δίκης ῥόδος, ἑλκομένης ἢ κ' ἄνδρες ἀγωσι
Δωροφάγοι, σκολιαῖς δ' δίκαις κρίνωσι θέμιστας·
Ἕπεται, κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵ τέ μιν ἐξελάσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἐνεῖμαν.
Οἱ δ' δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι δίδοῦσιν
Ἰθείας, καὶ μή π παρεκβαίνωσι δικαίης,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆῶ κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀρχαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς·
Οὐδέ ποτ' δυσδίκοισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὁπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίης δ' μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὺ γαῖα πολὺν βίον· ὄρεσι δὲ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
Εἰροπόκοι δ' ἴεις μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν δ' γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νίσονται, καρπὸν δ' φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβριες τε μέμηλε κακὴ καὶ ὀλέτρια ἔργα,
Τοῖσδε δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
ΠΟΛΛΑΚΙ καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δ' οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ γε στρατὸν εὐρυὶ ἀπώλεσεν, ἢ ὅγε τείχος,
Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποπέμπεται αὐτός.

O reges, vos autem considerate etiam ipsi
Pœnam hanc: PROPE enim inter homines versantes
Dii vident, quotquot perversis judiciis
Se mutuò atterunt, deorum animadversionem non curantes.
Ter enim decies mille sunt in terra multorum alumna
Dii Jovis, custodes mortalium hominum:
Qui sanè & judicia observant, & prava opera,
Caligine amicti, passim oberrantes per terram.
Virgo autem est Justitia Jove prognata,
Claráque & veneranda diis qui cœlum habitant.
Et certè cùm quis ipsam læserit, obliquè injurians,
Statim ad Jovem patrem considens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui mala cogitantes
Aliò deflectunt judicia, iniquè pronunciantes.
Hæc observantes, ô reges, corrigite sententias,
Donivori: obliquorum verò judiciorum prorsus obliviscamini-
SIBI ipsi mala fabricatur vir alii mala fabricans.
MALUM verò consilium consultori pessimum.
OMNIA videns Jovis oculus, omniáque advertens,
Et hæc certè, siquidem vult, inspicit: neque ipsum latet
Qualénam hoc quoque judicium civitas intus exerceat.
Ego porrò nec ipse nunc inter homines justus
Esse velim; neque meus filius: quando MALUM est, justum
Esse, siquidem plus juris injustior habebit. (dentem.
Sed his nondum finem arbitror impositurum Jovem fulmine gau-
O Persa, cæterùm tu hæc animo tuo repone, (prorsus:
Et justitiæ quidem animum adjice, violentiæ verò obliviscere
Namque HANC hominibus legem dispositi Saturnius,
Piscibus quidem & feris & avibus volucribus,
Se mutuò ut devorent; quandoquidem jus apud eas non est;
Hominibus autem dedit justitiam, quæ multo optima
Est. SI QUIS enim velit justa in publico dicere,
Cognoscens, ei quidem opes largitur latè videns Jupiter.
QUI VERO testimoniis volens perjurium jurando
Mentietur, in jus delinquens, immedicabiliter læsus est;
Ejus verò obscurior posteritas postea relicta est:
VIRI autem justi generatio in posteris *erit* præstantior.
Cæterùm tibi ego bona sciens dico, stultissime Persa,
MALITIAM quidem cumulatim etiam capere
Facile est: brevis quippe via est, valdéque propè habitat.
ANTE virtutem verò sudorem dii posuerunt

Immor-

Ὦ βασιλῆες, ὑμεῖς δ' ἀλλαφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λάζυνται, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τεὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἱ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον· ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλῆων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους,
Δωροφάγοι, σκολιῶν δ' δικῶν ὄπιπάγχυ λάθεσθε.
Οἱ ἄλλῳ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας,
Καί νυ τάδ', αἴκ' ἐθέλῃσι, ποτόπτεται· οὐδέ ἑ λήθει
Οἵη δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἔέργει.
Νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ ΚΑΚΟΝ, ἀνδρα δίκαιον
Ἐμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει.
Ἀλλὰ τάγ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τρηχέραυνον.
Ὦ Πέρση. σὺ δὴ ταῦτα μετὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
ΤΟΝΔΕ γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
Ἔδμεν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἔστιν ἐπ' αὐτοῖς·
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. Εἰ γὰρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
Γινώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
ὍΣ ΔΕ' κε μαρτυρίσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὴ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη·
Τῷ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται.
ἈΝΔΡΟΣ δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση,
ΤΗΝ ΜΕΝΤΟΙ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
ΤΗΣ δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνα-

Immortales; longa verò atque ardua via eſt ad ipſam,
Primúmque aſpera: ubi verò ad ſummum ventum fuerit,
Facilis deinceps eſt, quantumvis difficilis fuerit. (ſapit,
ILLE quidem longè optimus eſt, qui ex ſe ipſe per omnia
Conſiderans quæcunque dein & poſtremò ſint meliora.
RURſus & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
QUI verò nec ex ſe ſapit, neque alium audiens
Animum adjicit, contrà hic inutilis homo *eſt*.
Verùm tu noſtri ſemper præcepti memor,
Operare, ô Perſa, divinum genus, ut te fames
Odio habeat, amet autem pulchrè coronata Ceres
Veneranda, victûque tuum impleat horreum.
FAMES namque perpetuò ignavo comes *eſt* viro:
Atque eidem & dii ſuccenſent, & homines, quicunque otioſus
Vivat, fucis aculeo carentibus ſimilis ſtudio,
Qui apum laborem abſumunt otioſi,
Vorantes. Tibi verò opera mediocria obire gratum eſto,
Ut tibi tempeſtivo victu impleantur horrea.
EX laboribus autem viri evadunt pecoroſi & opulenti.
Et laborans multo etiam charior tam immortalibus
Eris, quàm hominibus: valdè enim oderunt otioſos.
LABOR verò nullum dedecus, ſed ignavia dedecus *eſt*.
Quòd ſi laboraveris, mox te æmulabitur otioſus
Diteſcentem: divitias verò & virtus & gloria comitatur.
Deo autem ſimilis fueris, (Laborare quidem melius)
Siquidem ab alienis facultatibus ſtolidum animum
Ad opus convertens, victûs curam habeas, ut te jubeo.
PUDOR autem non bonus indigentem virum tenet;
Pudor, qui viros valdè & lædit & juvat.
PUDOR quidem ad paupertatem, audacia verò ad divitias.
OPES verò non raptæ, divinitus datæ, multò meliores:
Si quis enim & manibus per vim magnas opes abſtulerit,
Aut linguâ ſpoliârit, (qualia multa
Fiunt, quamprimùm lucrum mentem deceperit
Hominum, pudorem verò impudentia expulerit)
Facilè & illum obſcurant dii, minuuntur verò familiæ
Viro illi, exiguum verò ad tempus divitiæ adſunt.
Par *facit delictum* qui & ſupplicem & hoſpitem malo affecerit,
Quíque fratris ſui cubilia aſcenderit,
Secreti *causâ* lecti uxoris, inhoneſta patrans:
Quíque imprudentiâ cujuspiam deceperit orphanos liberos:
Quíque parentem ſenem miſero in ſenectæ limine

Probris

Ἀθάνατοι, μακρὸς δ' ἁμὸς ἐπ' αὐτῷ,
Καὶ τρηχὺς τοιοῦτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
ΟΥΤΟΣ μὲ παναρίστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει,
φραστάμενός τ' ἐσσόμενα καὶ ἐπείσεται ἠδὲ μεθ' ἧσιν ἀμείνων.
ΕΣΘΛΟΣ δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
ΟΣΔΕ κε μήθ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐρητύος,
Ἐργάζου, Πέρση διΐον γένος, ὄφρά σε λιμὸς
ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δ' ἐυστέφανος Δημήτηρ
αἰδοίη, βιότου δὲ τεὸν πιμπλήσῃ καλιήν.
ΛΙΜΟΣ γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὃς κεν ἀεργὸς
ζώῃ, κηφήνεσσι κορυθέρκεσιν εἰκελος ὁρμήν,
ὅστε μελισσάων κάματον δεύχουσιν ἀεργοί,
ἔδοντες. σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
ὡς κέ τοι ὡραίου βιότου πίθοιγε καλιαί.
ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
καί τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
ἔσεαι ἠδὲ βροτοῖσι· μάλα γὰρ κηδέσσιν ἀεργός.
ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος,
εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, (τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον)
εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίον, ὃς σε κελεύω.
αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἄνδρα κομίζει,
αἰδώς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
αἰδὼς τοι μετὰ μὲν ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ μετὰ ὄλβῳ.
χρήματα δ' οὐ ἁρπακτά, θεόσδοτα, πολλὸν ἀμείνω.
εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
ἢ ὅγ' ὑπὸ γλώσσης λήσασπε, (διά τε πολλὰ
γίνεται, ἔνθ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
ἀνθρώπων, αἰδὼς δέ τ' ἀναιδείῃ καταπάλτῃ)
ῥεῖά τέ μιν μαύρωσι θεοί, μινύθουσι δ' οἶκοι
ἀνέρι τῳ, πτοεγὸν δέ τ' ὀπηδεῖ χρῆμα ὀλίγον ὀπηδεῖ.
ἶσον δ', ὃς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει·
ὅς τε κασιγνήτοιο ἐὸν λέχος εἰσαναβαίνοι,
κρυπταδίης ἐυνῆς ἀλόχῳ, παρακαίρια ῥέζων·
ὅς τέ τοι ἀφραδίῃς ἀλιτραίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ὀπὶ νείκεσι λοιδῷ

Probris affecerit, gravibus inceſſens verbis:
Huic certè Jupiter iraſcitur; ad extremum verò
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verùm tu quidem ab his omnino cohibe ſtultum animum.
PRO virili autem ſacra facito immortalibus diis
Caſtè & puré, ſplendidáque crura adurito.
Interdum certè libaminibus atque ſuffitibus placa,
Et quando cubitum iêris, & quando lux ſacra venerit:
Ut benevolum erga te cor atque animum habeant;
Ut aliorum emas ſortem, non tuam alius.
AMICUM ad convivium vocato, inimicum verò ſinito.
Eum verò potiſſimùm vocato, quicunque te prope habitat:
Si enim tibi & negotium aliquod domeſticum accidat,
Vicini diſcincti accurrunt, cinguntur autem cognati. (dum.
NOXA *tam magna eſt* malus vicinus, quantum bonus commo-
Sortitus eſt præmium, quicunque ſortitus eſt vicinum bonum;
Neque ſanè bos interiêrit, niſi vicinus malus ſit. (redde,
RECTA quidem menſurâ à vicino mutuum accipe, rectâq;
Eâdem menſurâ, & ampliùs, ſi quidem poſſis:
Ut indigens, & in poſterum promptum invenias.
NE mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis.
AMANTEM te ama, & accedenti adſis:
ET DA *ei* qui dederit, neque da *ei* qui non dederit.
DATORI námq; eſt qui dat: non danti verò nemo dat.
DONATIO bona, rapina verò mala, lethifera.
QUISQuis etenim vir ſponte ſuâ *dederit*, etſi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur ſuo in animo.
Qui verò ipſe rapuerit, imprudentiâ fretus,
Quamvis ſit exiguum, *tamen* id conſtringit charum animum.
SIQUIDEM enim & parvum parvo addideris,
Et frequenter iſtud feceris, mox quidem magnum & hoc evaſerit.
QUI verò partis adjicit, is vitabit atram famem.
Neque verò quod domi repoſitum eſt, virum contriſtat.
DOMI melius *eſt* eſſe; quoniam noxium quod foris *eſt*.
Bonum quidem de præſenti capere; noxa verò animo
Egere abſente: quæ te cogitare jubeo.
INCIPIENTE verò dolio & deſinente, ſaturato te;
Medio parce: mala verò in fundo parſimonia.
Merces autem viro amico conſtituta ſufficiens eſto.
Etiam cum fratre ludens, teſtem adhibeto:
CREDULitas pariter ac diffidentia perdiderunt homines.
Nè verò mulier te animo nates ſuccincta decipiat,

Blandè

Νεικείη, χαλεποῖσι καθαπλόμενος ἐπέεσσι·
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ὃς ἢ τελευτῷ
Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῆν μὲν πάμπαν ἐλὼν ἀεσίφρονα θυμόν.
ΚΑΔΔΥΝΑΜΙΝ δ' ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, σπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὡς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
Ὅφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
ΤῸΝ ΦΙΛΕΟΝΤ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν ἢ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει·
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἐκιόν, ζώσαντο δὲ πηοί.
ΠΗ̃ΜΑ κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Ἔμμορέ τοι πμῆς ὅς γ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ·
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
ΕΥ̃ ΜΕΝ μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴκε δυνήσαι·
Ὡς ἂν χρηΐζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
ΜῊ ΚΑΚᾺ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσι.
ΤῸΝ ΦΙΛΕΟΥ̃ΝΤΑ φιλεῖν, καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι.
ΚΑῚ ΔΌΜΕΝ ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμῳ ὅς κεν μὴ δῷ.
ΔΏΤῃ μὲν τις ἔδωκεν· ἀδώτῃ δ' ἔπος ἔδωκεν.
ΔῺΣ ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε καὶ μέγα δώῃ,
Χαίρει τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕλῃται ἀναιδείῃφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐόν, τί, τ' ἐπάγωσιν φίλον ἦτορ.
ΕΙ ΓΆΡ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τῆδ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὃς δ' ἔπ' ἐόντι φέρει, ὅ δ' ἀλύζεται οὐδὸν ἀλιμῶν.
Οὐδὲ τήν γ' εἰν οἴκῳ καλακείμενον ἀνέρα κήδει.
ΟΙΚΟΙ βέλτερον εἶ· ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ σύρῃφι.
Ἐσθλὸν μὲν παρεόντ· ἔλεγξ· πῆμα δὲ θυμῷ
Χρηΐζειν ἀπεόντ· ἄ σε φρένας ἄνωγα.
ΑΡΧΟΜΈΝΟΥ δὲ πάθῃ καὶ λήξαντ· κορέσασθαι
Μετρηδὲ φείδεσθαι. δεινὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἀρτὶ ἔοικε.
Καί τε καταγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·
ΠΊΣΤΕΙΣ δ' ἀργὴ ἐμῶς καὶ ἀπιστίαι οὖλεσαν ἀνδρας.
Μηδὲ γυνὴ σε νόον πυκτεύσασα παλάπῃ,

Blandè garriens, tuum inquirens tugurium.
QUI namque mulieri confidit, confidit is quidem furibus:
Unicus verò filius ſervârit paternam domum
Paſcendo; ità enim opulentia creſcet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facilè verò & pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes:
MAJOR autem plurium cura, major quoque acceſſio.
Tibi verò ſi opes animus appetit intra ſeſe,
Sic facito: operámque operæ ſubindè addito.

LIB. II.

PLeiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe meſſem, arationem verò occidentibus.
Hæ quidem noctéſque & dies quadraginta
Latent: rurſum verò circumvolvente ſe anno
Apparent, primùm ut acuitur ferrum.
Hæc utique arvorum eſt regula, quíque mare
Prope habitant, quíque valles flexuoſas
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus ſerito, nudúſque arato,
Nudus quoque metito, ſiquidem tempeſtiva omnia voles
Opera ferre Cereris: ut tibi ſingula
Tempeſtiva creſcant, nè quando interim egens
Mendices *ad* alienas domos, nihílque efficias.
Sicut & nunc ad me veniſti: ego verò tibi non ampliùs dabo,
Neque ampliùs admetiar. Labora ſtolide Perſa
Opera quæ hominibus dii deſtinârunt:
Nè quando cum liberis uxoréque animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi verò negligant.
Bis enim & ter forſitan conſequêris: ſi verò ampliùs moleſtes,
Rem quidem non facies, tu verò inania multa dices:
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitíque ſolutionem, famíſque evitationem.
Domum quidem primúm, uxorémque, bovémque aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boves ſequatur:
Utenſilia verò domi omnia apta facito:
Nè tu quidem petas ab alio, illéque recuſet, tu verò careas,
Tempus autem prætereat, minuatúrque tibi opus.
NE VErò differas ínque craſtinum, ínque perendinum:
Non enim deſes in opere vir implet horreum,

Neque

Αἰμύλα κωτίλλουσα, τελὼ δολόεσσα καλιλώ.
ΟΣ ΔΕ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φίλτατος ἀνδρῶν.
Μαντοσύνης ἢ πάις σώζοι παπταίνων ὁδὸν ἐσθλήν
ΦΡΟΝΕΟΜΕΝ· ὡς γὰρ πλεῖστος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς ἢ δάνοις, ἕτερον πατέρ' ἐξαναλείπων·
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
ΠΛΕΙ'ων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
Σοὶ δ' εἰ πλεῖστα θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν,
Ὧδ' ἔρδειν· ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

ΒΙΒΛ. β'.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δ' ἐπιδύντος ἀρούρας.
Αἱ δ' ἤτοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται· αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαραττομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ὑποδραδὸν πίσεα χώρου
Ναίουσιν. Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι, εἴ κ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος, ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρια ἀέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χαπίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἶκους, κ' μηδὲν ἀνύσσῃς.
Ὡς κ' νῦν ἐπ' ἐμὶ ἦλθες· ἐγὼ δέ σοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ' ὀπιμεζήσω. Ἐργάζου νήπιε Πέρση
Ἔργα τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀκαίων
Ζηλόῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσι.
Δὶς μὲν γὰρ κ' τρὶς τάχα τοῦξεαι· εἰ δ' ἐπὶ λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πολλ' ἀγορεύσεις·
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. Ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρῶτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀρότηρα,
Κτητὸν δ' ἀμετρίως, ἥτις κ' βοσὶν ἕπηται·
Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι·
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δ' ἧλᾶς,
Ἡ δ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
ΜΗΔ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον ἐς τ' ἔνηφιν·
Οὐ γὰρ ἐτοσιεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιλώ,

Neque procraſtinator. Cura verò tibi opus auget.
Semper autem DILATOR operum vir cum damnis luctatur.
Cùm itaque jam deſinit robur vehementis ſolis
Ab æſtu ſudoriſero, per autumnum pluente
Jove præpotente, mutatúrque humanum corpus
Multò levius: (nam tunc Canicularis ſtella
Pauliſper ſupra caput fato-obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur)
Quando incorruptiſſima eſt cæſa ferro
Sylva, folia autem humi fundit, ab ramísque ceſſat:
Tunc ſanè ligna ſecato, memor tempeſtivi operis.
Mortarium quidem tripedale ſeca, piſtillum verò tricubitale:
Axémque ſeptempedalem; valde enim certè conveniens ſic:
Si verò octopedalem; & malleum indè ſecueris.
Trium ſpithamarum curvaturam ſecato decem palmorum currui:
Multa præterea curva ligna. Ferro autem dentale, cùm inveneris,
Domum, in monte quærens vel in agro,
Ilignum: hoc enim bobus ad arandum firmiſſimum eſt,
Nempe cùm Atticæ *Cereris* famulus temoni infigens,
Clavis adjunctum ſtivæ adaptaverit.
Bina verò diſponito aratra, laborans domi,
Dentatum, & compactum: quoniam multò optimum ſic.
Et ſi alterum fregeris, alterum bobus injicias.
E lauro autem vel ulmo firmiſſimæ ſtivæ ſunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale, boves verò duos novennes
Maſculos comparato, (horum enim robur non imbecillum eſt)
Adoleſcentiæ menſuram habentes: hi ad laborandum optimi.
Non utique hi contendentes in ſulco laborando aratrum
Fregerint, opus verò imperfectum illîc reliquerint.
Hos autem ſimul quadragenarius juvenis ſequatur,
Panem cœnatus quadrifidum octo buccellarum.
Qui quidem opus curans rectum ſulcum ducat,
Non ampliùs reſpectans ad coætaneos, ſed in opere
Animum habens. Hoc verò neque junior alius melior
Ad ſpargendum ſemina, & iteratam ſationem evitandum:
Junior enim vir ad coætaneos ſpectat intento animo.
Conſidera verò, cùm vocem gruis audiêris
Ab alto ex nubibus quotannis clangentis:
Quæ & arandi temporis ſignum affert, & hyemis tempus
Indicat pluviæ, cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc ſanè paſce flexiles boves, intus exiſtentes.
Facile enim dictu eſt, Par boum da & plauſtrum:

Facile

Οὐδ' ἀναζαλλόμενος. Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
ΑΙΕΙ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτηισι παλαίει.
Ἡμος δὴ λήγει μὲν ὀξὺς ἠελίοιο
Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντες
Ζηνὸς ἐερδινέος, μᾶλλόν τε πέκωνται βροτέοις χρῶτες
Πολλὸν ἐλαφρότεροι· (δὴ γὰρ τότε σείριος ἄστρον
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηληθμοῖο φερέων ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ)
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔτ' ἔμπλε χέει, πίσεά τε λήγει·
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὥριον ἔργον.
Ὄλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὑπαρον δὲ τριπήχη·
Ἄξονά δ' ἑπταπόδην· μάλα γὰρ νύ τοι ἁρμὸς ἔτοιμος·
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ὑπὸ κ' ἄμφεπε κεν τάμοις.
Τεσσεράμοιον δ' ἄμφιν τάμνειν δικαδώρῳ ἀμάξῃ·
Πολλὰ ὑπὸ καμπύλα κᾶλα. Φέρειν δ' ὑπὸ γύαλα, ὅτ' ἂν ἔυρῃς,
Εἰς ὄροφον, κατ' ὄρος δ' ἰξήμενος ἢ κατ' ἄρουραν,
Πείνινον· ὃς γὰρ βεβιὼν ἀρῆν ὀχυρώτατός ὄσσιν,
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶες ἐν ἐλύμασι πήξας,
Γόμφοισιν πελάσας πεφαρμένος ἰσοβοῆι.
Δοιὰ δ' ὄφελ' ἄροτρα, πονησάμενον κατ' ὄροφον,
Αὐτόχυον, καὶ πικτόν· ἐπεὶ πολὺ λώιον ὧδε.
Εἰ καί τ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ὑπὸ βοῦν βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἰσοβοῆες.
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνος γύαλα, βόες δ' ἐνναετῆρες
Ἄρσενε κεκτῆσθαι, (τῶν γὰρ δόμος ἔκ ἀλαπαδνός)
Ἥβης μέτρον ἔχοντε· τὼ ἐργάζεσθαι ἀείσω.
Οὐκ ἂν τὼ γ' ἐείσαντε ἐν αὔλακι καμμόνω ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐπώσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο,
Ἄρλον δειπήσας τετράσπυφον ὀκταβλωμον·
Ὅς κ' ἔργα μελεδῶν ἰθείλιν αὔλακα ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μετ' ὀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. Τῶ δ' ἔτι νεώτερος ἄλλον ἀμείνων
Σπέρμαθ' ἁδαστάζῃ, καὶ ἐπαντείλῃ ἀλέασθαι·
Κρείττερος γὰρ ἀνὴρ μετ' ὀμήλικας ἐπλοίησεται.
Φράζεσθαι δ', ἔυτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης·
Ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρηνόν, καρδίην δ' ἔβλαψε βροτοῖο.
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδυν ἐόντας
Ῥηίδιον γὰρ ὅπιζε ἐπεῖν, βόε δοὺς καὶ ἄμαξαν

Facile autem recuſare, Inſtant verò opera bobus.
Inquit autem vir opinione ſuâ dives, Fabricato plauſtrum:
Stultus, neque hoc ſcit centum eſſe ligna plauſtri.
Horum antè curam habeto, domi ut reponas.
Cùm primùm igitur arandi tempus mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, ſimul & ſervi & tu ipſe,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
Summo mane feſtinans, ut tibi impleantur arva.
Vere vertito: Æſtate verò iterata non te fallet.
Novalem verò ſerito adhuc levem terram.
Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix *eſt*.
Supplica verò Jovi terreſtri Cereríque caſtæ,
Maturum ut abundet Cereris ſacrum munus,
Ut primùm incipis arare, cùm extremum de ſtiva
Manu capiens ſtimulum, boum terga attigeris
Quernum temonem trahentium loro: juvenis autem ponè
Servus, ligonem tenens, negotium avibus faceſſat,
Semina abſcondens. APTA enim diſpoſitio optima
Mortalibus hominibus *eſt:* inepta verò diſpoſitio peſſima.
Sic quidem ubertate ſpicæ nutabunt ad terram,
Si finem ipſe poſtea Jupiter bonum præbuerit.
E vaſis autem ejicias araneas: & te ſpero
Gaviſurum, victu potitum domi exiſtente.
Lætus autem pervenies ad canum ver, neque ad alios
Reſpicies: tui verò alius vir indigus erit.
Si verò ad ſolis converſionem araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obverſim manipulans pulverulentus, nec valde gaudens:
Feres autem in ſporta; pauci verò te ſuſpicient.
Aliàs verò alia Jovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem ſerò araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit:
Quando cuculus coccyzat quercûs in frondibus,
Primúmque delectat mortales ſuper immenſam terram:
Tunc Jupiter pluat triduo, neque deſinat,
Non utique ſuperans bovis ungulam, neque deficiens:
Ità ſerus arator priori aratori æqualis fuerit.
Animo autem bene omnia reconde: neque te lateat
Ver exoriens canum, neque tempeſtiva pluvia.
Accede autem *ad* æneam ſedem, & caloris gratiâ *ad* tabernam,
Tempore hyberno, cùm frigus homines includens
Detinet: ubi etiam impiger vir valde domum auget:

Nè

Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι, πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἄφνειός, πήξασθαι ἀμάξαν·
Νήπιε ἦδε τόγ' οἶδε, ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξης.
Τῶν σοὶ ἔδην μελέτω ἐγκαμψαι οἰκία θέσθαι·
Εὖτ' ἂν ὑπὸ ῥωπῆσι ἄρηρε βόεσσι φαεινὴ,
Δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι, ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτός,
Αὖλιν καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
Πρωὶ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι·
Εἶαρι πολλὸν Θέρεος ὑπὸ νεαμενὴ ἔσσ' ἀπατήσει.
Νειὸν ὑπ' ἀπείρειν ἔπι καρίζουσαν ἄρουραν·
Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλότερα.
Εὐχεσθαι ὑπὸ Διὶ χθονίῳ Δημήτερι θ' ἁγνῇ,
Ἐκτελέα βείθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν,
Ἀρχόμενος τ' ἀπὸ σεῖο, ὅταν ἄκρον ἐκτελέσσῃς
Χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα, βοῶν ὑπὸ νῶτον ἰάλλειν
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ· ὁ δὲ πυθμὴν ὄπιθεν
Δμῶας, ἔχων μαχέλλαν, πόνον ὀρνίθεσσι πιθέσθαι,
Σπέρμα λαχανόεσσαν. ἔτ' ὀθνείοισιν γε δείξαι
Θνητοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὀθνηίοισιν ὑπ' ἀκτῆς.
Ὡς κέν οἱ ἀέξοιεν ἐπ' ἀκτῆς ἔργα νέεσθαι,
Εἰ τέλος αὖτις ὄπιθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
Ἐκ δ' ἀγέων ἐλάσειας ἀερσίχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεθόμενον ἔνδον ἐόντος.
Εὐοχέων δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ σε λήσει
Αὐγάσεαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν,
Ἤμβροις ἀμήσεις, ὀλίγον σεῦ χειρὸς ἐέργων,
Ἀντία δισσιδίων κεκονιμένος, ἠὲ μάλα χαίρων·
Οἰσεις δ' ἐν φορμῷ· πᾶσιν δέ σε θηήσονται.
Ἀλλοτε δ' ἀλλοίοις Ζηνὸς νόος αἰόλος ἐστὶν,
Ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι κατ' ἤθεα νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
Ἥμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
Τοπρῶτον τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Τῆμος Ζεὺς ὗοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ὑπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν, μήτ' ὑπολείπων·
Οὕτω κ' ὀψαρότης φραστῆρι ἰσοφαρίζει·
Ἐν θυμῷ δ' ἦν πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ νηόμβριον πολιόν, μήθ' ὠρειος ὄμβρος.
Πάρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέξαι,
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργον
Ἰφάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλῃ·

Nè te malæ hyemis difficultas opprimat,
Cum paupertate, macilentâ verò craſſum pedem manu premas.
Multa verò ignavus vir vanam ob ſpem expectans,
Egens victûs, mala intra animum verſat.
Spes verò non bona indigentem virum fert,
Sedentem in taberna, cui victus non ſufficiens ſit.
Indica autem ſervis, Æſtate adhuc mediâ exiſtente,
NON ſemper Æſtas erit: facite nidos.
Menſem verò Januarium, malos dies bobus nocentes omnes,
Hunc vitato, & glacies, quæ quidem ſuper terram
Flante Boreâ moleſtæ exiſtunt;
Qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
Inſpirans ruit: remugit autem terra & ſylva.
Multas verò quercus alticomas abietésque denſas
Montis in vallibus dejicit, terræ multos-paſcenti
Incumbens: & omnis reboat tunc ingens ſylva.
Feræ autem horrent, caudásque ſub pudenda ponunt:
Quarum etſi vellere cutis denſa eſt, tamen & has
Frigidus exiſtens perflat hirſuta licèt pectora habentes.
Quinetiam per bovis pellem penetrat, neque ipſum cohibet.
Etiámq; per capram flat hirſutam: ovium autem greges non item,
Eò quòd annui ipſarum villi ſunt, non perflat
Vis venti Boreæ: incurvum verò ſenem facit.
Et per tenelli corporis virginem non perflat,
Quæ ædes intra charam apud matrem manet,
Nondum opera ſciens aureæ Veneris,
Benéque lota tenerum corpus, & pingui oleo
Uncta, noctu cubat intra domum
Tempore hyberno, quando exoſſis *polypus* ſuum pedem arrodit,
Inque frigida domo, & in habitaculis triſtibus.
Non enim illi ſol oſtendit pabulum ut invadat,
Sed ſuper nigrorum hominum populúmque & urbem
Vertitur, tardiùs autem univerſis Græcis lucet.
Et tunc ſanè cornutæ beſtiæ & incornutæ ſylvicubæ
Miſerè dentibus ſtridentes per quercetum vallóſum
Fugiunt, & omnibus in animo id curæ eſt,
Quæ tecta inquirentes denſas latebras habent,
Et cavernas petroſas: tunc utique tripodi homini ſimiles,
Cujus & humeri fracti ſunt, & caput pavimentum ſpectat,
Huic ſimiles incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo,
Lænámque mollem, & talarem tunicam.

Stamine

Μή σε χαπὶ χειμῶνϴ ἀμηχανίη καταμάρψῃ,
Σιὼ πενίη, λεπτὴ ϗ παχιὼ πόδα χειρὶ πέζοις.
Πολλὰ δ' ἀρϑὸς ἀνὴρ κενεὸν ἔπι ἐλπίδα μίμνων,
Χρηίζων βιότοιο, κακὰ φρεσελέξατο ϑυμῷ.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαϑὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥτις ἀμηχανίην τε φυγεῖν ἔργου τε τέλεσσιν
Δείκνυται ϗ μώεσσι, Θέρους ἔπι μέσσου ἐόντϴ,
Οὐκ αἰεὶ Θέρεος ἐσσῆται· ποιεῖσϑε καλιάς.
Μῦϊα ϗ λιμαλέα, κάκ' ἤματα βύσσορα πάντα,
Τέτον ἀλδιάσϑ, ϗ πηάδας, αἴτ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος βορέαο δυσπλεγέες τελέϑουσιν·
Ὅστε διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὦρσε· μέμυκε ϗ γαῖα ϗ ὕλη.
Πολλὰς ϗ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
Οὔρεϴ ἐν βήσσης πλησᾶ, χθονὶ πυκνοσείρῃ
Ἐμπίπλων· ϗ πᾶσα βοᾷ τότε νήριϴ ὕλη.
Θῆρες ϗ φρίσσουσ', ἔρεϕς δ' ὑπὸ μέζεα ἔϑεντο,
Τῶν ϗ λάχνη δέρμα κατάσκιον, ἀλλά νυ ϗ τῶν
Ψυχρὸς ἐὼν διάησι διασυέρνων περ ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινῶν βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔπω
Οὔνεκ' ἐπηετανὰ πέλει αὐτῷ, ϗ διάησιν
Ἰς ἀνέμου βορέω· πρόχαλον ϗ γέροντα πιφαύσκει.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροϴ ϗ διάησιν,
Ἥτε δόμων ἐντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Εὖ τε λοεσαμένην τέρενα χρόα, ϗ λίπ' ἐλαίῳ
Χεισαμένην, νυχίη καταλέξεται ἔνδοϑεν οἴκου
Ἥμαπ χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεϴ ὃν πόδα τένδει,
Ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ, ϗ ἐν ἤϑεσι λαγαλέοισιν.
Οὐ γὰρ ὅ γ' ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηϑῆναι,
Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Στρωτᾶται, βεβάλων ϗ πανελλήνεσσι φαείνει.
Καὶ τότε δὴ κερασοὶ ϗ νήκερσοι ὑληχοῖται
Λυγρὸν μυκόωντες ἀνὰ δρύα βοσκόμενται
Φεύγουσιν· ϗ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τῆτο μέμηλεν,
Οἱ σκέπα μαιόμενοι πυκινὰς κεϕαλὰς ἔχουσι,
Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βεστῷ ἴσοι,
Οὔτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς ὄδας ὁρᾶται,
Τῷ ἱκέλοι φοιτῶσιν, ἀλυσκόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἔσσαδε ἔρυμα κρόος, ὡς σε κελεύω,
Χλαῖναν τε μαλακὴν ϗ τρμιόεντα χιτῶνα.

Σήμειον

Stamine verò in pauco multam tramam intexe :
Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum verò pedes calceos bovis fortiter occisi
Aptos ligato, pilis intus condensans.
Primogenitorum verò hœdorum, cùm frigus tempestivum venerit,
Pelles consuito nervo bovis, ut super humerum
Pluviæ circumjicias præsidium; supra caput verò
Pileum habeto elaboratum, ut aures non humectet *pluvia:*
Frigida enim aurora est Boreâ cadente.
Matutinus verò super terram à cœlo stellifero
Aer frugifer extensus est beatorum super opera,
Qui haustus è fluminibus semper fluentibus,
Altè supra terram levatus venti procellâ,
Interdum quidem pluit ad vesperam, interdum flat,
Densas Thracio Boreâ nubes excitante.
Hunc antevertens, opere perfecto domum redi,
Nè quando te cœlitus tenebrosa nubes circumtegat,
Corpúsque madidum faciat, vestésque humectet :
Sed evitato. Mensis enim difficillimus hic
Hybernus, difficilis ovibus, difficilísque hominibus.
Tunc medium bobus, homini verò amplius adsit
Alimoniæ: longæ enim adjutrices noctes sunt.
Hæc observans perfectum in annum,
Æquato noctésque & dies, donec rursum
Terra omnium mater fructum promiscuum proferat.
Cùm sexaginta post versiones solis
Hybernos perfecerit Jupiter dies, tunc sanè stella
Arcturus, relinquens sacrum fluentum Oceani,
Primùm tota apparens exoritur vespertina.
Post hunc manè lugens Pandionia prorumpit hirundo
Ad lucem hominibus, Vere nuper cœpto.
Hanc prævertens, vites incidito: sic enim melius.
At cùm domiporta *testudo* à terra plantas ascenderit,
Pleiadas fugiens: tunc non ampliùs fodiendæ vites,
Sed falcésque acuito, servósque excitato.
Fugito verò umbrosas tabernas, & ad auroram cubile,
Tempore messis, quando sol corpus exiccat:
Tunc festina, & domum fruges congrega,
Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit :
AURORA enim operis tertiam sortitur partem,
Aurora tibi promovet quidem viam, promovétque laborem :

Aurora

Σπέρμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὸν κέρδος μερόπεσσι·
Τῷ σφείασθαι, ἵνα τοι τρίγλης ἀπεσεμένοισι,
Μηδ' ὀρθαὶ φείσωσιν ἀειρέμεναι καὶ σῶμα.
Ἀμφὶ δ' ποσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κλαμύοιο
Ἁρμῦσαι δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Πρωτογόνων δ' εἰφῶν, ὁπόταν κρύος ὤειον ἔλθῃ,
Δέρματα συῤῥάπτειν νέῳρῳ βοός, ὄφρ' ὑπὲρ ὤτων
Τεγῇ ἀμφιδάλῃ ἀλεγεί. κεφαλῇφι δ' ὕπαρθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' ἔαται μὴ καταδεύῃ·
Ψυχὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται βορέαο πεσόντος.
Ἠῶθεν δ' ὑπὲρ γαῖαν ἀπ' ἠέρος ἀστερόεντος
Αὴρ πυκφάσσῃ τέταται μακάρων ὑπὲρ ἔργοις·
Ὅστε ἀρυσσάμενος πολιῆς ἀπὸ ἀενάοντος,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο ῥυέλλῃ,
Ἄλλοτε μὲν δ' ὗει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄπισι,
Πυκνὰ Θρηϊκίῃ βορέης νέφεα κλονέοντος·
Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσσας, ὁπόνδε νέεσθαι,
Μή ποτέ σ' ἠερόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτά τε μυδαλέον θείη, κατὰ δ' εἵματα δύσῃ·
Ἀλλ' ὑπαλύασθαι. Μεὶς γὰρ χαλεπὸς τοῦτος
Χειμέρι', χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῆμος θώμιγα βοῦν, ὑπὸ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη
Ἁρμῆς· μακραὶ γὰρ ὑπὸ ῥοδέοι ἐυρέσθαι εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἰσᾶσι νύκτας τε καὶ ἤματα, ἐκ δέκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.
Εὖτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δὴ τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων, ἐπιτέλλεται ἀκρονυχίαος.
Τόνδε μετ' ὀρθογόη Παυσιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἰσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, ὄψιας πρὸ ἀμείνονος· ὣς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπόταν ὀρέοιτο ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ,
Πληϊάδας φεύγων τότε δὴ σκάφος ὑκέτι οἰνέων.
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν·
Φεύγειν δ' σκιρὸς θώκους, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,
Ὥρη ἐν ἀμητῷ, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει·
Τημῶτος σπεύδειν, καὶ ὁπωρινὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἅρκιος εἴη.
Ἦ Ὠ Σ γὰρ τ' ἔργοιο τρίτην ὑπεμείρεται αἶσαν,
Ἠὼς τοι προφέρει μὲν ὁδὸν, προφέρει δὲ καὶ ἔργα·

Ἠὼς,

Aurora, quæ apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus verò juga bobus imponit.
Cùm verò carduúſque floret, & canora cicada
Arbori inſidens ſtridulum effundit cantum
Frequenter ſub alis, Æſtatis laborioſo tempore:
Tunc pinguiſſimæque capræ, & vinum optimum,
Salaciſſimæ verò mulieres, & viri imbecillimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat;
Siccum verò corpus ob æſtum. Sed tunc jam
Sit petroſáque umbra, & Biblinum vinum,
Libúmque lacteum, lácque caprarum non-ampliùs-lactantium,
Et bovis ſylvas-depaſcentis caro nondum enixæ,
Et primogenitorum hœdorum; præterea nigrum bibito vinum,
In umbra ſedens, animo ſaturatus cibo,
Contra temperatum ventum obverſo vultu,
Fontémque perennem, ac defluentem, quíque illimis ſit.
Tertiam aquæ partem inſunde, quartam verò miſce vini.
Famulos autem inſtiga, Cereris ſacrum munus
Triturare, quando primùm apparuerit vis Oriônis,
Loco in ventoſo, & bene planata in area:
Menſurâ verò diligenter recondito in vaſis. Sed poſtquam
Omnem victum depoſueris ſufficientem intra domum,
Servum domo carentem conducere, & ſine liberis ancillam
Inquirere jubeo: (moleſta eſt autem quæ liberos habet ancilla)
Et canem dentibus aſperum nutrito: nec parcas cibo,
Nè quando tibi interdiu dormiens vir (*fur*) facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi ſit
Bobus ac mulis annuum pabulum. Sed poſtea
Servi refocillent chara genua, & boves ſolve.
Cùm verò Orion, & Sirius in medium venerit
Cœlum, Arcturum autem inſpexerit roſea digitis Aurora,
O Perſa, tum omnes decerpe domum uvas:
Exponito verò ſoli decem dies, totidémque noctes,
Quinque autem adumbrato, ſexto in vaſa haurito
Dona multam lætitiam afferentis Bacchi. Sed poſtquam utique
Pleiadéſque Hyádéſque ac robur Oriônis
Occiderint; tunc deinde arationis memor eſto
Tempeſtivæ: annus verò per terram accommodus ſit.
Quòd ſi te navigationis periculoſæ deſiderium ceperit,
Quando utique Pleiades robur validum Oriônis
Fugientes, occiderint in caliginoſum pontum,
Tunc certè variorum ventorum cum impetu ruunt flamina:

Et

Ἠώς, ἥτε φανεῖσα πελάσσῃ ἐπίδρομος κελάδῳ
Ἀνδράσι, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βοῦσι τάθηκεν·
Ἧμος δ' σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, ϗ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν κατὰ χαδὸν ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ·
Τῆμος πόταται τ' αἶγες, ϗ ἴνις ἀρίστη,
Μαχλόταται δ' γυναῖκες, ἀφαυρόταται δέ τε ἄνδρες
Εἰσίν, ἐπεὶ κεφαλὴν ϗ γόνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιή, ϗ βίβλινος οἶνος,
Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετυκόμης,
Πρωτογόνων τ' ἐείκοσι· σὺν δ' ἄϋδοπα πνεύματι οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
Ἀντίον ὐκραέος ἀνέμου ζεφυρίου θέσσασθαι,
Κρήνης τ' ἀενάου ϗ ἀπορρύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος
Τείς ὕδατος προχέειν, τὸ δ' τέτραλον ἰέμεν οἶνον.
Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Δινέμεν, ἔνθ' ἂν πρῶτα φανῇ θέρεος Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν εὐαέϊ, ϗ εὐηρεχάλῳ ἐν ἀλωῇ·
Μέτρῳ δ' ἔν κομίσασθαι ἐν ἀγγείοις. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῆσσθαι δοιοὺς ποιεῖσθαι, ϗ ἄτεκνον ἔμεν δὲ
Δίζεσθαι κέλομαι· (χαλεπὴ δ' ὑποτρόπις ἔριδος)
Καὶ κυσὶ καρχαρόδουσι κομεῖν. μὴ φείδεο σίτου
Μή ποτέ σ' ἠμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήματ' ἔλῃ.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι ϗ συρφετόν, ὄφρά τοι ἔμπης
Βουσὶ ϗ ἠμιόνοισιν ἐπιτρέπων· Αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναλύξαι φίλα γόνατα, ϗ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων, ϗ Σείριος εἰς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀποδρέπε βότρυς οἴκαδε
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα ϗ δέκα νύκτας
Πέντε δ' συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε τί, τε σθένος Ὠρίωνος
Δύωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
Ὡραίου· πλείων δ' χρόνος ἄρμενος εἴη·
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ,
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες θέρος ὄβριμον Ὠρίωνος
Φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠερόεντα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων βύσσειν ἅπαντα·

Καὶ

Et tunc nè ampliùs naves habe in nigro ponto.
Terram autem operari memor *esto*, ità ut te jubeo.
Navem verò in continentem trahito, muniróque lapidibus
Undiquaque, ut arceant ventorum robur humidè flantium:
Sentinâ exhaustâ, ut nè putrefaciat Jovis imber.
Instrumenta verò congrua omnia domi tuæ repone.
Rectè contraheas navis alas pontigradæ;
Clavum verò fabrefactum super fumum suspendito:
Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum veniat.
Túncque navem celerem ad mare trahito: intus verò onus
Aptum instruito, domum ut lucrum reportes:
Quemadmodum meúsque pater & tuus, stultissime Persa,
Navigabat navibus, victûs indigus boni.
Qui olim & huc venit, immensum pontum emensus,
Cumâ Æolide relictâ, in navi nigra:
Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Heliconem misero in vico
Ascrâ, hyeme malo, æstate *autem* molesto, nunquam bono.
Tu verò, ô Persa, operum memor esto
Tempestivorum omnium: de navigatione verò maximè.
NAVEM parvam laudato, magnæ verò onera imponito:
MAJUS quidem onus, majus verò lucrum ad lucrum
Erit, si quidem venti malos abstineant flatus.
Quando, ad mercaturam versio imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Ostendam tibi modos multisoni maris,
Etsi neque navigandi peritus, neque navium.
Neque enim unquam navi navigavi super latum mare,
Nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Græci,
Expectatâ tempestate, magnum collegerunt exercitum
Græcia è sacra ad Trojam pulchras-fœminas-habentem.
Illùc ego ad certamina itrenui Amphidamantis,
Chalcidémque trajeci: prædeliberata verò multa
Certamina instituerunt juvenes magnanimi: ubi me dico
Carmine victorem tulisse tripodem auritum.
Quem ego quidem Musis Heliconiadibus dicavi,
Ubi me primùm sonorum aggredi fecerunt cantum.
Tantùm naves expertus sum multos-clavos-habentes.
Sed *tamen* & sic dicam Jovis consilium Ægiochi:
Musæ enim me docuerunt inenarrabilem hymnum canere.
Dies quinquaginta post versiones solis,

Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
Γμῦ δ' ἐρεθίζεσθαι μεμνημένον, ὡς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρῳ ἐρύσαι, πυκάσσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων·
Χείμαρον ἐξελθοῦσαν, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐνικάτθετο οἴκῳ,
Εὐκόσμως κοίλοισι νηὸς πέρι πυκτοπέρησι·
Πηδάλιον δ' ἐμβῆναι ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι·
Αὐτὸς δ' ὥραιον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἁλαδ' ἑλκέμεν· ἐν δέ τε φόρτον
Ἁρμόζειν ἐντυνάσθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι·
Ὡς περ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωΐζεσκεν νηυσὶ βίην κεχρημένος ἐσθλήν.
Ὅς ποτε καὶ τῆσδ' ἦλθε πολυκλύστου διὰ πόντου,
Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηῒ μελαίνῃ·
Οὐκ ἀφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι.
Νάσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἔνι κώμῃ
Ἄσκρῃ χείματι κακῇ, δεινῇ ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.
Τῶν σύ, ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εὖ ἰθύνου
Ὡραίων πάντων· σὲ δὲι ναυτιλίης ἧ μάλιστα.
Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι·
Μεί'ζων μὲν φόρτος, μείζων δ' ὀπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἰ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν, ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμόν,
Βούλῃαι χρέα τε φεύγειν καὶ λιμὸν ἄτερπα,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτέ τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτέ τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώποτε νηῒ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ἣ ποτ' Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα· τὰ δ' ἔθεσπεσαν ἀμφὶς ἀριστῆες
Ἀθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθά με φημὶ
Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃσ' Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθά με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσον τοι νηῶν γε πεπείρημαι πολυκόμφων·
Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω Διὸς αἰγιόχοιο
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἤματα πεντήκοντα μετ' τροπὰς ἠελίοιο

Ad finem progressâ Æstate laborioso tempore,
Tempestiva est mortalibus navigatio: nec certè navem
Fregeris, neque homines perdiderit mare;
Nisi lubens Neptunus terræ-quassator,
Aut Jupiter immortalium rex velit perdere:
In his enim summa est simul bonorúmque malorúmque.
Tunc verò faciléque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc navem celerem ventis fretus
Trahito in pontum, onus verò omne bene colloca:
Propera autem quàm celerrimè iterum domum redire.
Neque verò expectato vinúmq; novum, & Autumnalem imbrem,
Et Hyemem accedentem, Notique molestos flatus,
Qui concitat mare, secutus Jovis imbrem
Multum, Autumnalem; difficilem verò pontum facit.
Sed alia Verna est navigatio hominibus:
Nempe cùm primùm quantum incedens cornix
Vestigium fecit, tantùm folia homini appareant
Summa in ficu: tum sanè ascendi potest mare.
Verna autem hæc est navigatio. Non ipsam ego *tamen*
Probo; neque enim meo animo grata est,
Quia rapax: ægrè quidem effugeris malum. Sed tamen & hæc
Homines faciunt stultitiâ mentis:
PECUNIA enim anima est miseris mortalibus.
Miserum verò est mori in fluctibus. Verùm te jubeo
Considerare hæc omnia in animo quæcunque dico.
NE' VERO' intra naves omnem substantiam cavas pone:
Sed plura relinquito; pauciora verò imponito.
Miserum enim ponti in fluctibus in malum incidere:
Miserum etiam, siquidem in currum prægrande onus imponens
Axem fregeris, onera verò intereant.
MEDIocritatem observa. OCcasio verò in omnibus optima.
MATURUS autem uxorem tuam ad domum ducito,
Neque triginta annis valde multùm deficiens,
Neque superans multúm: nuptiæ verò tempestivæ hæ.
MULIER autem quatuor *annos* pubescat, quinto nubat.
VIRGINEM verò ducito, ut mores castos doceas.
Eam verò potissimùm ducito quæ te prope habitat,
Omnia diligenter circùm contemplatus; nè vicinis ludibria ducas.
NEQUE enim muliere quicquam vir sortitur melius
Bonâ: rursus verò malâ non deterius aliud,
Comessatrice, quæ virum tametsi fortem
Torret sine face, & crudæ senectæ tradit.

BENE

Ἐς πέλαγος ἐλθόντος Θέρεος καματώδεος ὥρης,
Ὥραιος πέλεται ἀνθρώποις πλόος· οὔτέ κε νῆα
Κωμάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἐπιφθίσειε θάλασσα.
Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλησιν ὀλέσσαι·
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμοίως ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
Εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
Ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' ἐν πάντα πιθέσθαι.
Σπεύδειν δ' ὅπλιτόν τε πάλιν δίκόνδε νέεσθαι,
Μηδὲ μένειν οἴνου τε νέου καὶ ὀπωρινοῦ ὄμβρον,
Καὶ Χειμῶ' ἐπόντα, νότοιό τε δεινὰς αὐπτας,
Ὅστ' ἄειπε θάλασσαν, ὀμβρήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν,
Ἡμος δὴ τετράων ὅσον τ' ἐπιβᾶσα χορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσσον πέτηλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. Οὐ μὲν ἔγωγε
Αἰνημι· ἃ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,
Ἁρπακτὸς χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. Ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἀνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο·
ΧΡΗΜΑΤΑ γὰρ ψυχῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ὀϊσθῆναι μὴ κύμασιν. Ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μὴ φρεσὶν ὅσσ' ἀγορεύω.
ΜΗΔ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι πιθέσθαι·
Ἀλλὰ πλέων λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντῳ μὴ κύμασι πῆμα κύρσαι·
Δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας
Ἄξονα κωμάξαις, τὰ δὲ φορτία διαυρωθείη·
ΜΕΤΡΑ φυλάσσεσθαι. ΚΑΙΡΟΣ δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος·
ΩΡΑΙΟΣ δὲ γυναῖκα τέων πόσιν ἔδιχεν ἀγέσθαι,
Μήτε τριηκοντούτεα μάλα πολλὰ λιπόντων,
Μήτ' ὀπιδεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὧδε κάρτα·
Ἡ δὲ ΓΥΝΗ τέτορ' ἡβάῃ, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΝ δὲ γαμεῖν, ὡς κ' ἠθέα κεδνὰ διδάξῃς·
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν· μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
ΟΥ ΜΕΝ γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήζεται ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς ὃ βίγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης, ἥτ' ἄνδρα καὶ ἰφθιμὸν κατὰ εὐλὴν
Ἔυει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.

BENE verò animadverſionem immortalium deorum obſervato.
NEQUE fratri æqualem facito amicum:
Quòd ſi feceris, nè ipſum prior malo afficias.
NEQUE mentiaris *in* linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod locutus infeſtum, aut faciens,
Bis tantùm puniri memineris. Sin verò rurſus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præſtare,
Suſcipe: miſer namque vir amicum aliàs alium
Facit; te verò nè quid animo coarguat vultus.
NEQUE multorum hoſpes, neque nullius hoſpes dicaris,
Neque malorum ſocius, neque bonorum convitiator. (homini
NEQUE unquam miſeram pauperiem animi conſumptricem
Suſtineas exprobrare, divorum munus immortalium.
LINGUÆ certè theſaurus inter homines optimus
Parcæ, plurima verò gratia ad menſuram euntis.
QUOD ſi malum dixeris, forſan & ipſe majus audies.
NEQUE publici convivii gravis acceſſor eſto:
Ex publico plurima verò gratia, ſumptúſque minimus.
NEQUE unquam de mane Jovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus
Neque enim illi exaudiunt: reſpuunt verò etiam preces.
NEQUE contra ſolem verſus erectus meiito;
Sed poſtquam occiderit, memor uſque ad orientem,
NEQUE in via, neque extra viam progrediendo meïas,
Neque denudatus: deorum quippe noctes ſunt.
Sedens verò divinus vir & prudens *mingit*,
Aut idem ad parietem accedens bene ſepti atrii.
NEQUE pudenda ſemine pollutus intra domum
Focum juxta revelato, ſed caveto.
NEQUE ab ominoſo ſepulchro reverſus
Seminato progeniem, ſed deorum à convivio.
NEQUE unquam perennium fluviorum limpidam aquam
Pedibus tranſito, priuſquam oraveris aſpiciens pulchra fluenta,
Manus lotus amœnâ aquâ limpidâ.
Qui fluvium tranſierit, malitiâ verò manus illotus,
Ei ſuccenſent dii, & damna dant in poſterum.
NE' verò à manu, deorum in celebri convivio,
Siccum à viridi reſeca nigro ferro.
NEQUE unquam patinam libatoriam pone ſuper craterem
Bibentium: pernicioſum enim in ipſo fatum eſt ſitum.
NEQUE domum faciens imperfectam relinquito,
Nè fortè inſidens crocitet ſtridula cornix.

NE-

Ἔτ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πυφυλαγμένος εἶη.
ΜΗΔΕ' χασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσ ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν φρένας κακὸν ἔρξῃς.
ΜΗΔΕ' ψεύδεσ γλώσσης χάριν· εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποδύμιον, ἠὲ ϗ ἔρξας,
Δὶς τόσα τίννυσ μεμνημένοσ. εἰ δέ κεν αὖτις
Ἠγῆτ' ἐς φιλότητα, λίκλιν δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
Δέξασ· δειλόσ τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Ποιεῖται· σὲ ϳ μήτι νόον κατελεγχέτω εἰδώσ.
ΜΗΔΕ' πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσ,
Μηδὲ κακῶν ἔταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεσσῆρα.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἀλαμπέλῳ πεδίῳ θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
ΓΛΩΣΣΗΣ τοι θησαυρὸσ ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστοσ
Φειδωλῆς, πλείστη ϳ χάρισ κ' μέτρον ἴσχῃ.
Εἰ ΔΕ' κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸσ μεῖζον ἀκούσαισ.
ΜΗΔΕ' πολυξείνησ δαιτὸσ δυσπέμφελοσ εἶη·
Ἐκ κοινῆσ πλείστη ϳ χάρισ, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοισ ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰ τοί γε κλύουσιν, ἀποπλύσασ δέ τ' ἀρᾶσ.
ΜΗΔ' ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένοσ ὀρθὸσ ὀμιχεῖν·
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένοσ ἕσ τ' ἀνίοντα·
ΜΗ'Τ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸσ ὁδοῦ παραβάδην ἐρήσῃσ,
Μηδ' ἀποζυμωθείσ· μακάρων τοι νύκτεσ ἔασιν.
Ἑζόμενοσ δ' ὅγε θεῷ ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώσ,
Ἢ ὅγε παρὸσ τοῖχον πελάσασ εὐρυκέοσ αὐλῆσ.
ΜΗΔ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένοσ ἔνδοθεν οἶκοι
Ἐσίμ ἐμπελάσσον παρεφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
ΜΗΔ' ἀπὸ δυσφήμοιο πάρα ἀποσῆσαντα
Σωφρονέειν γλυκερόν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτόσ.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ
Προσὶ φόωσ, πρὶν γ' εὐχῇ ἰδὼν ἐσ καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρασ νιψάμενοσ πολυηρατῷ ὕδατι λαβρῷ.
Ὃσ ποταμῶν διαβῇ, κακότητι ϳ χεῖρασ ἀνίπτουσ,
Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, ϗ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
ΜΗΔ' ἀπὸ πεντόζοιο, θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ,
Αὖον ἀπὸ χλωρῆσ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
ΜΗΔΕ' ποτ' οἰνοχόῃσι πεδέμῳ κρητῆροσ ὕφθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
ΜΗΔΕ' δόμον ποιῶν ἀνεπίξεσσον καλαλείπειν,
Μήποτε ἐφεζομένη κρώζῃ λαχέπτερα κορώνη.

NEQUE à pedatis ollis nondum luſtratis rapiens
Comedito, neque lavator: quia & hiſce noxa ineſt.
NEQUE ſuper immobilibus locato (non enim bonum eſt)
Puerum duodennem; quia virum inertem facit:
Neque duodecim-menſium; æquale & hoc eſt.
NEQUE muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus eſt & in hoc
Pœna. NEQUE in ſacrificia accenſa incidens
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indignè ſert.
NEC unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque ſuper fontes meiito, quin valde evitato;
Neque incaçato: id enim nihilo eſt melius.
Sic facito: gravem verò mortalium evitato famam.
FAMA enim mala eſt: levis quidem levatu
Facillimé, moleſta verò portatu, difficiliſque depoſitu.
FAMA verò nulla prorſus perit, quam quidem multi
Populi divulgant: quippe dea quædam eſt & ipſa.

HESIODI ASCRÆI DIES.

DIes verò ex Jove obſervans, bene ſecundum decorum
Præcipe ſervis; triceſimam menſis optimam
Ad opera inſpiciendum, dimenſúmque dividendum:
Nempe cùm veritatem populi judicantes agunt.
Hæ enim dies ſunt Jove à prudente:
Primùm novilunium, quartáque, & ſeptima, ſacra dies:
Hac enim Apollinem auri-enſem genuit Latôna.
Octaváque & nona, ambæ quidem dies menſis
Præcipuæ creſcentis, ad curandum opera mortalium.
Undecima verò duodecimáque, ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa lætis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen undecimâ multò melior:
Hac enim net fila antivolus araneus,
Die adultâ: cùm & prudens *formica* acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponátque opus.
Menſis autem inchoati decimatertiâ caveto
Sementem incipere: plantis verò inſerendis optima eſt.
Sexta verò media valde incommoda eſt plantis:
Viripara bona; puellæ verò non utilis eſt
Neque gignendæ primùm, nec nuptiis tradendæ.
Nec prima quidem ſexta puellæ gignendæ

Apta

ΜΗΔ' ὑπὸ χυτροπόδων ἀνεπρήκλων ἀιγόνλα
Ἔδειν, μηδὲ λόεσθ' ἐπεὶ ϗ τοῖς ἐνι πυνή.
ΜΗΔ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (ὃ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκατῆον, ὅτ' ἀνὴρ ἀνήνορα ποιεῖ·
Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον ϗ τῶτο τέτυκλαι.
ΜΗΔΕ γυναικείῳ λυτρῷ κεόα φαιδρύνεσθ
Ἀνέρα· λαυκαλέη γὰρ ἐπὶ κρόνον ες ἐπὶ ϗ τῷ
Ποινή. ΜΗΔ' ἱερῆσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας
Μωμᾶσθαι· ἀίδηλα· θεὸς τοι ϗ τὰ νεμεσᾶ.
ΜΗΔΕ ποτ' ἐν φρεχθῇ πολεμίζειν ἀλλοδαπῶν,
Μηδ' ἐπὶ χρυσάων ὄρεῖν, μάλα δ' ἐξημέναι.
Μηδ' ἐκαποψύχειν· τὸ γὰρ ὕτοι λωΐτον ὅτιν.
Ὣδ' ἔρδειν· δενὶῳ δ' ἐσσομένῳ ὑπαλλάξεο φήμιν.
ΦΗΜΗ γάρ τε κακὴ πέλεται· κάφη μὲν ἀείρας
Ῥεῖα μάλ', ἀρπαλέη δ' ἐφέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
ΦΗΜΗ δ' ὅπῃ πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι· θεὸς νύ πῃ ὄτι ϗ αὐτή.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΩ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἡμᾶλα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖραν
Ἱεφραδέμεν δμῳῆσι τετυγμένα μῖμνὸς ἀείσας
Ἔργά τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δαλέσθαι,
Ἔυτ' ἂν ἀληθείῃσι λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.
Αἶσα γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πάρα μυθόενθα·
Πρῶτον ἔνη, τελεάς τε, ϗ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ·
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύω γε μὲν ἤματα μίμνὸς
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βοτήσια ἔργα πένεσθαι.
Ἑνδεκάτη δ' δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλά·
Ἡ μὲν ὄις πείκειν, ἡ δ' ἔυφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι·
Ἡ δ' δυωδεκάτη πρὸς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων·
Τῇ γάρτοι νέῃ νήματ' ἀραιοτέτατος ἀράχνης,
Ἤματος ἐκ πλείω ὅτε τ' ἴδεις σωρόν ἀμᾶται.
Τῇ δ' ἐτὸν ἐκάλεσσε γυνή, πρεσβάλοιτό τε ἔργον.
Μίμνὸς δ' ἐκαμόν πρὶν ἑκκαιδεκάτῳ ἀλέασθαι
Σπέρμαλος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐσθρέψασθαι ἀείσῃ.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀπήμονες ὅτι φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθὴ· κέρδη δ' ἃ σύμφορός ὅτιν
Οὔτε γλυκὺς πρῶτ', ἔτ' ἄρ γάμε ἀνιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὴν ἡ πρώτη ἕκτη κέρδη τε γλυκύς

Apta eſt: ſed hœdis caſtrandis, & gregibus ovium,
Stabulóque circumſepiendo paſtorali, benigna dies eſt.
Bona verò viripara, amátque convitia loqui,
Mendaciáque, & blandos ſermones, & occulta colloquia.
Menſis verò octavâ aprum & bovem valde mugientem
Caſtrato, mulos autem duodecimâ laborioſos.
Viceſimâ verò in magna plenâ die, prudentem virum
Generato: valde enim bonæ eſt indolis.
Bona autem viripara decima; puellæ verò & quarta
Media: hac verò & oves, & flexipedes flexiles boves,
Et canem aſperis dentibus, mulóſque laborioſos
Cicurato, manum admovens. Cautus verò eſto animo,
Ut quartam vites deſinentis & inchoati menſis:
Doloribus conficiendo animo valde hæc accommoda eſt dies.
Quartâ autem menſis uxorem domum ducito,
Obſervatis auguriis quæ ad hanc rem ſunt optima.
Quintas verò evitato; quia difficiles ſunt & graves:
In quinta enim aiunt Furias obambulare,
Jusjurandum vindicantes, quod Contentio genuit malum perjuris.
Mediâ verò ſeptimâ Cereris ſacrum munus
Diligenter inſpiciens bene-æquata in area
Ventilato: lignorúmque ſector incidito cubicularia ligna,
Navaliáque ligna multa, & quæ navibus congrua ſunt.
Quartâ verò incipito naves compingere agiles.
Nona autem media pomeridiana, melior dies.
Prima verò nona prorſus innoxia hominibus.
Bona ſiquidem eſt & ad plantandum & ad generandum
Tam viro quàm mulieri: nec unquam prorſus mala dies.
Sed pauci rurſus ſciunt tet-nonam menſis optimam
Aperiendis doliis, & ſub jugum ponendo collo
Bobus & mulis & equis celeribus,
Navíque bene-clavatæ celeri in nigrum pontum
Trahendæ. Sed pauci vera intelligunt.
Quartâ verò aperi dolium; præ omnibus ſacra dies eſt
Media. Pauci verò rurſum poſt viceſimam menſis optimam
Aurorâ vigente: pomeridiana verò eſt deterior.
Et hæ quidem dies ſunt hominibus magno commodo.
Cæteræ autem intercidentes, ſine ſorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci verò nôrunt.
INTERDUM noverca eſt dies, interdum mater.
Harum beatúſque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit inculpatus diis,
Auguria obſervans, & delicta evitans.

HESIO-

Ἀρμᾶν· ἀλλ' ἐείρειν τάμνειν καὶ πώεα μήλων,
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἤπιον ἦμαρ.
Ἑβδόμη δ' ἀνδρῶν· φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
Ψεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
Μηνὸς δ' ὀγδόάτη κάπρῳ καὶ βουῒ ἐείμυκον
Ταμνέμεν, ὑρῆας θ' δυωδεκάτῃ τηλαργέας.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἴσορα φῶτα
Γείνασθ· μᾶλα γάρ τε νόον πεπυκασμένον ἔξιν.
Ἑβδόμη δ' ἀνδρῶν δεκάτῃ, χύρῃ δέ τε τέλεσσε
Μέσσῃ τῇδέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κυνὸς χαροπὸν σθένος, καὶ ὑρῆας τηλαργέας
Πρηΰνειν, ὅτι χεῖρα πιδεῖς. Πεφύλαξο θ' θυμῷ
Τέλεσθ' ἀλδαίνῃς φθινοῦσός θ' ἱσαμένως τε·
Ἄλγεα θυμοβορεῖν μᾶλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγειν ἐς δῖκον ἀκοιτιν,
Οἰωνοὺς κείνῃς οἳ ἐπ' ἔργμασι τούτῳ ἄειρον.
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί·
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον πανυμφίας τὸν Ἔρις τέκε πημ' ἐπόρκοις.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε τάμειν θαλαμήϊα δ' ἔργα,
Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τέλεσθαι δ' ἀρχὰς νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
Ἐννὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα, λώϊον ἦμαρ.
Πρωΐσκη δ' εἰνὰς πανατήμων ἀνθρώποισιν.
Ἑβδόμῃ μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυλεύεμεν ἠδὲ γυναῖκας
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ ὅστε πάγχακον ἦμαρ.
Παύεσθαι δ' αὖτ' ἴσασι τετρασσάδα μηνὸς ἀείσην
Ἀρξαμένοις τε πίθοι, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀυχένα θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,
Νῆα πολυκλῆῖδα δολιχὸν εἰς ὄϊνοπα πόντον
Ἐρεύμεναι· παύεσθαι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τέλεσθαι δ' ὄφρ' ἐπὶ πίδακ' ἵκῃ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσσῃ· παύεσθαι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀείσω
Ἥως γινομένης· ἐπιδείελα δ' ὀξὺ χερείων.
Αἱδὲ μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀχήεσσαι, ἔτι φέρουσαι.
Ἄλλῳ δ' ἀλλοίῃ αἶνει· παύεσθαι δέ τ' ἴσασιν.
ΑΛΛΟΤΕ μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Ἐιδὼς ἐργάζηται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Ὄρνιθας κείνων, καὶ ὑποδρήσσας ἀλεείνων.

HESIODI ASCRÆI
SCUTUM HERCULIS.

Aut qualis relinquens domos & patriam terram
Venit ad Thebas, ad bellicosum Amphitryónem,
Alcmena filia populos-servantis Electryônis:
Quæ certè mulierum genus superabat tenerarum (bat
Et pulchritudine & magnitudine: prudentiâ autem nulla contende-
Earum, quas mortales mortalibus pepererunt concumbentes.
Hujus & ab capite, & palpebris à nigris,
Tale spirabat, quale & *ab* aureæ Veneris.
Quæ & tantùm in animo suum honorabat maritum,
Quantùm nondum aliqua honoravit mulierum tenerarum:
Quamvis illi patrem bonum interfecisset fortitèr domans,
Iratus pro bobus. Relinquens autem ille patriam terram,
Ad Thebas *veniens* supplicavit scuta-ferentibus Cadméis:
Ubi ille domos habitavit cum veneranda uxore,
Seorsum sine desiderato amore. Non enim ipsi licuit
Priùs lectum conscendere pulchras-suras-habentis Electryónæ,
Quàm cædem ultus esset fratrum magnanimorum
Suæ uxoris, acríque combussisset igne vicos
Virorum heroum Taphiorum & Teleboarum.
Sic enim ipsi constitutum erat: Dii autem testes erant.
Horum ille reverebatur iram: & festinabat quàm celerrimè
Perficere magnum opus, quod sibi ex Jove fas erat.
Hunc autem simul cupidi & belli & pugnæ
Bœoti percussores-equorum, super scuta spirantes,
Et Locri cominus-pugnantes, & Phocenses magnanimi
Sequebantur: Dux autem istis erat bonus filius Alcæi,
Jactabundus populis. Pater autem hominúmque deûmque
Aliud consilium texebat in mente, ut diis (raret.
Et hominibus artium-inventoribus nocumenti expulsorem gene-
Descendit verò ab Olympo, dolum mente struens,
Desiderans amorem bene-cinctæ mulieris,
Nocturnus; citò autem vênit Typhaonium; tunc autem rursus
Phicium summum ascendit consultor Jupiter,
Ubi sedens mente cogitavit stupenda opera.
Eâdem etenim nocte talos-extendentis Electryónæ
Lecto & amore mistus est, & perfecit desiderium. (ros,
Eâdem autem & Amphitryon populorum-defensor, inclytus he-
Perfecto magno opere, vênit suam ad domum.

Neque

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἠ οἵη περ ἐοῦσα δόμους καὶ παλαιὸν ἄνακτα
Ἦλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα,
Ἀλκμήνη δυσάτερ λαοσσόος Ἠλεκτρυώνος·
Ἡ ῥα γυναικῶν φῦλον ἑκάντιλο θηλυτεράων
Εἶδός τε μέγεθός τε· νόον γε μὲν ὔπις ἔειζε
Τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκαν εὐνηθεῖσαι.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἄπο καλὰ ἔεικτο
Τοῖον ἀπ' αὐτῆς, οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δ' ἄρα καὶ ὡς περ' θυμὸν ἐὸν πέσκεν ἀκοίτην,
Ὡς ὅπως τὶς ἔποιτο γυναικῶν θηλυτεράων·
Ἡ μιν ὁ πατὴρ ἐάλων ἀπέκλαιεν ἴφι δαμάσας,
Χωσάμενος· τῷ βοῖ. Λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσταίχεας Καδμείας·
Ἐν δ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Νόσφιν ἀτερ φιλότητος ἐφιμέρου· οὐ γὰρ οἱ ἦεν
Πειὴν λεχέων ὑπολῦσαι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον πάσαιτο καασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλύσας, μαλερῷ δ' κατάφλεξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἠδὲ Τηλεβοάων.
Ὡς γὰρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ' ὑπέμαρτυροι ἦσαν.
Τῶν ὅγ' ὑπίζετο μῦθον, ἐπείγετο δ' ὀτρυντάρχῃσι
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὅ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα ἰαμβοὶ πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ πλήξιπποι ὑπὲρ σακέων πυκινοῦσι,
Λοχροί τ' ἀγχέμαχοι, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
Ἔασουτ'· ἦρχε δ' τοῖσιν υἱὸς παῖς Ἀλκαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλῃ μὲν τότε ὔφαινε μυρίφρονα, ὄφρα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῆσιν ἀρὴς ἀλκτῆρα φυλάσσῃ.
Ὦρτο δ' ἀπ' ὠλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητος εὐζώνοιο γυναικός,
Ἐννύχιος, τάχα δ' ἵξε Τυφαόνιον· τότε δ' αὖθις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο πατρὶς Ζεύς,
Ἔνθα καθεζόμενος φρεσὶ μήδετο δέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ ταναυσφύρῳ Ἠλεκτρυώνης
Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ ἑλέσθαι.
Αὐτὴ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὃν δὲ δόμονδε.

Οὐδ'

Neque ille ad famulos & paſtores agreſtes
Perrexit ire, priuſquam ſuæ uxoris conſcenderet lectum :
Talis enim corde cupiditas capiebat paſtorem populorum.
Ut autem quando vir libenter effugerit calamitatem
Ægritudine ab moleſta, vel etiam à forti vinculo :
Sic tunc Amphitryon gravi labore defunctus,
Libentérque & amicè ſuam ad domum pervênit ;
Nocturnus autem concubuit ſua cum veneranda uxore,
Delectatus donis valde-pulchræ Veneris.
Illa autem, Deo domita & viro longè præſtantiſſimo,
Thebis ſeptem-portas-habentibus gemellos generavit filios,
Non tamen ſimilia ſapientes; fratres quamvis fuerunt:
Hunc quidem pejorem; illum autem rurſus multò meliorem virum
Gravémque fortémque, vim Herculeam :
Hunc quidem, ſubdomita nigras-facienti-nubes Saturnio;
Sed Iphicſem lanceâ-ſervanti-*populos* Amphitryóni,
Diſtinctam prolem: hunc quidem, mortali viro miſta;
Illum autem, Jovi Saturnio deorum imperatori omnium:
Qui & Cycnum interfecit Martis-filium magnanimum.
Invênit enim in luco longè-ſagittantis Apollinis
Ipſum & patrem ejus Martem inſatiabilem bello,
Armis coruſcantes, ut ſplendorem ignis ardentis,
Stantes in curru. Terram verò verberabant veloces equi
Pungentes ungulis: pulvis autem circa ipſos utrinq; ſpargebatur,
Excitatus plicatis curribus & pedibus equorum.
Currus autem bene-facti & canthi circumſtrepebant,
Equis feſtinantibus. Lætatus autem eſt Cycnus irreprehenſibilis
Sperans Jovis filium bellicoſum, & aurigatorem *ejus*
Ferro ſcindere, & inclyta arma exuere.
Sed ei preces non exaudivit Phœbus Apollo:
Ipſe enim in illum concitaverat vim Herculeam.
Omne autem nemus, & templum Apollinis Pagaſæi
Splendebat ab gravis Dei armis & ipſius :
Ut ignis verò ab oculis ſplendebat. Quis autem illi
Suſtinuiſſet mortalis exiſtens obviàm moveri,
Præter Herculem & inclytum Iolaum ?
Illorum enim magnáque vis, & manus intangibiles
Ex humeris extendebantur in fortiſſimis membris.
Qui tunc aurigam affatus eſt fortem Iolaum :
O heros Iolàë, mortalium longè chariſſime omnium,
Certè contra immortales beatos, qui cœlum habitant,
Peccavit Amphitryon, quando bene-coronatam-*muris* Theben

Vênit

Οὐδ' ὄγ' ὀπὶ δμῶας καὶ πομφύας ἀγερώτας
Ὧρτ' ἰέναι, πείν γ' ἧς ἀλόχε ὀπιθήμβαι ἐυνῆς·
Τοῖο γὰρ κεφαλῆφιν πόδας αἶψα πομφόλυγες λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκφερέεγγυε χαλκότηλε
Νόσε ὑπ' ἀργαλέης, ἢ καὶ κρατερὴ ὕπο δεσμῆ·
Ὡς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκλελυπόδυσαι,
Ἀσπασίως τε φίλας τε ἐὸν δόμον εἰσαφίκανε·
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρέκοιτι,
Τρπτόμβο δώροισι πολυχρύσε Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ, θεῷ δμηθεῖσα καὶ ἀντίον πολλὸν ἀείσω,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ δίδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκ ἔδ' ὁμὰ φρονέοντε· (κασιγνήτω γέμεν ἤτην)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίλν Ἡρακληείλν.
Τὸν μὲν, ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δρυόεντι Ἀμφιτρύωνι,
Κεκεμάδίλν ἠυτε· τὸν μὲν, βεστῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα·
Τὸν δέ, Διὶ Κρονίωνι θεῶν σημάντορι πάντων·
Ὅς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρηϊφίλλν μεγάθυμον.
Εὖρε γὰρ ἐν τεμένεϊ ἑκατηβόλε Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὃν Ἄρλν ἄτον πολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένους, στέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑξατὸν ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσονλες χηλῆσι· κόνις δέ σφ' ἀμφεδέδηει,
Κοπλομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
Ἅρμαλα δ' ἐυποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαφάβιζον,
Ἵππων ἱεμένων. Κεχάρητο δ' ἄρα Κύκνος ἀμύμων,
Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον ἡνίοχόν τε
Χθιζὸν δμῶσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ ἐυκλείων ὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίλν Ἡρακληείλν.
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασάω
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεῦ τεύχεών τε καὶ αὐτῦ·
Πυρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐκείνῳ
Ἔτλη δηϊτὸς ἐὼν καλεναρτίον ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμε Ἰολάε·
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέρυκον ὀπὶ σιδαροῖσι μέλεσσιν.
Ὅς ῥα τὸ δ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον·
Ἥρως ὦ Ἰόλαε, βεοσσῷ πλὴν φίλτατε πάντων,
Ἦπ μετ' ἀθανάτοις μάκαρσι, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἦλθεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐυσφάρον πὲρ Θήβλν

Ἦλθε

Vênit, linquens Tirynthis bene-ædificatum oppidum,
Interfecto Electryône boum causâ latas-frontes-habentium.
Venit verò ad Creontẽ & Heniocham extensum-peplum-habentẽ,
Qui ipsum amicè-exceperunt, & omnia necessaria præbuerunt,
Ut fas est supplicibus, honorârúntque procul magis.
Vivebat autem lætus cum pulchros-pedes-habente Electryóna,
Suâ uxore. Mox autem nos vertentibus annis
Nati fuimus, neque naturâ similes, neque intellectu,
Tuúsque pater & ego. Hujus quidem mentem eripuit Jupiter,
Qui relinquens suámque domum, suósque parentes,
Vênit honoraturus iniquum Eurystheum,
Miser. Profectò valdè suspirabat, in futurum
Suam calamitatem dolens; quæ non revocabilis est:
Sed mihi fortunâ molesta commisit certamina.
O chare, sed tu citiùs cape habenas purpureas (augens,
Equorum pedibus-velocium : valde autem mente audaciam
Rectè habeto velocem currum, & pedibus-velocium robur equo-
Nihil subveritus fragorem Martis homicidæ, (rum,
Qui nunc vociferans circum-furit sacrum nemus
Phœbi Apollinis longè-sagittantis regis.
Attamen quamvis fortis existens satiatur bello.
Hunc .a. vicissim allocutus est irreprehensibilis Iolaus:
O patrue, certè valde pater hominúmque deûmque
Honorat tuum caput, & Taureus Neptunus,
Qui Thebes arcem habet, & conservat urbem:
Sicut sanè & istum mortalem fortémque magnúmque
Tuas in manus agunt, ut gloriam bonam reportes.
Sed agè indue arma bellicosa, ut celerrimè
Curribus appropinquantes, & Martis & nostro,
Pugnemus: quoniam neque intrepidum Jovis filium;
Neque filium Iphicli terrebit; sed ipsum puto
Fugiturum duos filios irreprehensibilis Alcidæ,
Qui jam prope ipsos vadunt, cupientes belli
Cædem statuere: quæ ipsis multò gratiora dapibus.
Sic dixit. Subrisit autem vis Herculana,
Animo gaudens, valde enim sibi accommoda dixit:
Atque ipsi respondens, verbis alatis allocutus est,
Heros ô Iolae divine, non ampliùs procul
Pugna aspera: tu autem ut priùs eras bellicosus,
Sic & nunc magnum equum Arionem, nigras-setas-habe
Quacunque converte, & auxiliare quantisper potes.
Sic fatus, ocreas ex orichalco splendente,

Vul-

Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθ' εὐκλείμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων.
Ἶκετο δ' εἰς Κρεόντα καὶ Ἡνιόχιν ταναύπελον,
Οἱ ῥά μιν ἠσπάζοντο, καὶ ἅρματα πάντα παρεῖχον,
Ἦ δίκην ἔδ' ἱκέτησι, πίον δ' ἄρα πηλόθι μᾶλλον.
Ζώσατο δ' ἀγαλλόμενος σακὶ εὐσφύρῳ Ἠλεκτρύωνος,
Ἦ ἀλόχῳ. Τάχα δ' ἄμμες ὁπλομάχων ἐνιαυτῷ
Γινόμεθ', ὅτε φυλὰ ἐναλίγκιοι, ὅτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. Τῷ μὴ φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
Ὃς περλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας,
Ὤχετο πημάτων ἀλιτήμονον Εὐρυθέα,
Σχέτλιον· ἦπτε πολλὰ μελεδωνίζετ', ὀπίσσω
Ἦν ἄτλω ἀχέων· ἢ δ' ὃ παλινάγρετος ὄτις·
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὸς ἐπετέλλετ' ἀέθλως.
Ὦ φίλον, ἀλλὰ σὺ δᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινιχόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα γὰρ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἰδὼς ἔχεν θοὸν ἅρμα, καὶ ὠκυπόδων δέμας ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κλύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὅς νῦν κεκλημένος ἐπιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος·
Ἦ μὴν καὶ κρατερός γε ἐὼν ἄδαπτος πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέφην ἀμύμονος Ἰόλαος·
Ὦ δεῖ', ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὸν κεφαλήν, καὶ Ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα·
Ὅτιον δὴ καὶ τίνδε βροτὸν κρατερόν γε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ' ἄγε δύσετο τάχιστα ἀρήια, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσαντες, Ἄρηος δ' ἡμέτερόν τε,
Μαρνώμεθ'· ἐπεὶ ὔπ' ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
Οὐδὲ Ἰφικλείδην δείδιξεται· ἀλλά μιν ὅσσα
Φάσγανα δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἱ δή σφι ῥεθέων εἶσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στῆσαι· τά σφιν πολὺ φίλτερα δοίνης.
Ὣς φάτο· Μείδησεν δ' εἶν Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γὰρ νύ οἱ ἅρματα εἶπε·
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφές, ὄχατι πηλῷ
Γομόνη πεπιθεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
Πάντη ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀριπρεπέα, ὥς κε δυνῆαι.
Ὣς εἰπὼν κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινῆς

Ἡφαίστ-

Vulcani inclyta dona, circa crura posuit.
Secundò rursus thoracem circa pectora induit,
Pulchrum, aureum, valde-artificiosum: quem ipsi dedit
Pallas Minerva, filia Jovis, quando debebat
Primitus suspiriosa irruere in certamina.
Posuit autem circa humeros nocumenti propulsorem ferrum
Terribilis vir; & cavam circa pectora pharetram
Conjecit retrò: multæ autem intus sagittæ
Rigidæ, lethi obliviſci-vocem-facientis datrices.
Antrorsum quidem mortem habebant, & lacrymis unguentum;
Mediæ autem rasæ, prælongæ: sed retro
Coloratæ aquilæ indutæ pennis
Erant. Ille autem terribilem lanceam acutam accepit ære:
Capiti autem valido galeam bene-factam imposuit,
Artificiosam, ex adamante, temporibus congruam,
Quæ tuebatur caput Herculis divini.
Manibus autem Scutum accepit undique varium; neq; aliquis il-
Rupisset vulnerans, neque fregisset: mirabile visu. (lu-
Totum quidem undique gypso albóque ebore
Et electro subsplendidum erat, & auro lucenti
Splendens: cæruleæ autem plicæ discurrebant.
In medio autem draconis erat terror non narrabilis,
Retro oculis igne splendentibus videns;
Cujus & dentibus quidem implebatur bucca albiter discurrentibus
Crudelibus, ingentibus. In terribili autem fronte
Gravis Lis volabat, armans exercitum virorum,
Noxia, quæ & intellectum & mentem capiebat hominum,
Quicunque ex adverso bellum Jovis filio ferrent.
Quorum & animæ quidem terram subeunt intra infernum
Ipsorum: ossa verò ipsis, cute circum-corruptâ
Sirio *ab* arido, nigra putrescunt in terra.
Ibi Persecutióque, Retróque fugatio picta erat:
Ibi & tumultus, & terror, & hominum-cædes ardebat:
Ibi discordia, ibi fragor discurrebat: ibi perniciosa Parca
Alium vivum habens noviter-sauciatum, alium non-sauciatum,
Alium mortuum in conflictu trahebat pedibus.
Pallium autem habebat circa humeros cruentatum sanguine ho-
Torvùm videns, strepitúque gravata. (minum,
Ibi Serpentum capita terribilium erant, non enarrabilium,
Duodecim; quæ terrebant in terra nationes hominum,
Quicunque bellum adversùs Jovis filium ferrent.
Illorum & dentium quidem sonitus erat, quando pugnaret

Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, τὰ οἱ χρύσειον ἔδωκε.
Δίφρον αὖ θώρηκα, τὸν οἱ ποτὲ κῆδεσιν ἧλυθε,
Κλόνον, ἀχύσειον, πολυδαίδαλον· ὃν ῥ' ὅτε δῶκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κύρη Διός, ὁππότ' ἐμελλε
Τοπρῶτον σὺν ὄνεσσιν ἐφορμήσασθαι ἀέθλοις.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρὴς ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνήρ· κοίλην δὲ μετὰ κῆδεσσι φαρέτρην
Καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοί, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦσεν·
Μέσσοι δ' ξεστοί, μετιμήκεες· αὐτὰρ ὄπιθεν
Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πλεύγεσσιν
Ἦσαν. Ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἵλετο χαλκῷ·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντι, ὀπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Ἧτ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆϊ θείοιο.
Χρσῇ γὰμῳ πάχος εἶλε παναίολον· ὑδέ τις αὐτὸ
Οὔτ' ἔρρηξε βαλών, ὅτ' ἔθλασε· θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὸ κύκλῳ πτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέραντο
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔλυ, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνη δὲ διὰ πλύχες ἠλήλαντο.
Ἐν μέσσῳ δ' ὀχόνη ἔλυ φόβη ἔπι φαλεώς,
Ἐμπαλιν ὄφεσιν πυκὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τὰ μὲ ὀδόντων μὲν πλῆτο τόμα λευκὰ τετόντων,
Δεινῶν, ἀπλήτων. ὀπὶ δ' βλοσυρῶϊο μετώπε
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχετλίη ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν
Οἵπερ ἀντιβίλιν πόλεμον Διὸς υἱὸ φέρουσιν.
Τῶν μὲ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύσεσ' Ἄϊδος εἴσω
Αὐτῶν· ὀστέα δέ σφι, πυρὶ ῥινοῖο σαπείσης,
Σκεδὰ ἀζηχέος, κεκλαυμένα κεῖται αἴνη.
Ἐν δὲ πεδίωξίς τε, πολίωξίς τε τέτυκτο·
Ἐν δ' ὁμαδός τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τε δεδήει.
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐδύνετ'· ἐν δ' ὀλοὴ κήρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖϊν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν,
Δεινὸν δερκωλύκῃ, κανάχῃσί τε βεβριθός.
Ἐν δ' ὀρίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, ὄφι φαλεινῶν,
Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ὀπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵπερ ἀντιβίλιν πόλεμον Διὸς υἱὸ φέρουσιν.
Τῶν μὲ ὀδόντων μὲν κανάχη πέλεν, ἔντε μάχοιτο

Amphitryoniades. Hæc verò distincta erant miranda opera.
Puncta autem veluti quædam apparebant aspectu terribilibus dra-
Cærulea supra tergora, nigrescebántque maxillæ. (conibus
Ibi aprorum greges masculorum erant, & Leonum,
Se mutuò aspicientium, irascentiúmque festinantiúmque.
Horum & gregatim ordines ibant; neque isti
Neque alii tremebant: horrebant siquidem collis utrique.
Jam enim ipsis adjacebat magnus Leo: circà autem Apri
Bini privati animas; & apud ipsos niger
Sanguis stillabat in-terram. Ipsi autem *depressis* cervicibus cadentes
Jacebant mortui à crudelissimis leonibus.
Hi verò adhuc magis incitabantur, irritati ad pugnandum
Utrique, Masculíque Apri fulvíque Leones.
Ibi erat pugna Lapitharum pugnatorum,
Cæneúmque circa regem, & Dryanta, Pirithoúmque,
Hopleúmque, Exadiúmque, Phalerúmque, Prolochúmque,
Mopsúmque Ampyciden Titaresium, florem Martis,
Theseúmque Ægei-filium, similem diis immortalibus:
Hi erant argentei, aurea circa corpus arma habentes.
Centauríque ex-altera-parte contrarii congregabantur
Circa magnum Petræum, & Asbolum augurem,
Arctúmque, Uriúmque, nigríque-setis Mimanta,
Et duos Peucídas, Perimedémque, Dryalúmque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Et irruebant tanquam vivi existentes,
Lanceis & abietibus tumultuariè certabant.
Ibi Martis terribilis velocipedes stabant equi
Aurei. Ibi & ipse spolia-ferens pernicioſus Mars,
Hastam in manibus ferens, militibus imperans,
Sanguine purpureus, tanquam vivos spolians,
Currui insistens: juxtà autem Dimúsque Phobúsque
Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
Ibi Jovis filia prædatrix Minerva,
Ei similis, tanquam aciem volens instruere,
Lanceam habens in manibus, aureámque galeam,
Et clypeum circa humeros: & ibat ad pugnam gravem.
Ibi erat immortalium Deorum sacer chorus. Et ibi in medio
Desiderabile quiddam personabat Latonæ & Jovis filius
Aureâ citharâ. Deorúmque *ibi* sedes, purus Olympus.
Ibi Concio, & felicitas infinita in circuitu erat
Immortalium in certamine. Deæ autem duces erant cantilenæ
Musæ Pierides, sonorè canentibus similes.

Ibi

Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δ' ἄλλετο θωΰτὰ ἔργα.
Σάγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκεσι
Κυάνεα χθ' νῶτα, μελάνθησαν δ' γένεια.
Ἐν δ' συῶν ἀγέλαι χλόην ἔσαν, ἠδὲ λεόντων,
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων δ' ἐμμέναν τε.
Τῶν κ' ὁμιλησθὸν ἔτλας ἧσαν· ἀλλ' ου τόγε
Οὐσὶ ἔτερσε τρέπεσθαι· φέλον γλωχῖν αὐχένας ἄμφω·
Ἦδη γὰρ σφιν ἔκειτο μέγας λὶς· ἀμφὶ δ' κάπρῳ
Δοιοὶ ἀπουρἀμενοι λυγρὸς χθ' δι σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπολείβετ' ἔρεχ. ὁὶ δ' αὐχένας ἐξεπέρτες,
Κεῖατο τεθνειῶτες ἐπὶ βλοσυροῖσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἐπὶ μᾶλλον ἐγειρόμενοι, κοτέοντε μαχεσθ
Ἀμφότεροι, χλῶναί τε σύες χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ἰὼ ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὀπλέα τ', Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Περίλοχόν τε
Μόλον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὅζεν Ἄρηϑ,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε' ἔχοντες.
Κέντανροί δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο
Ἀμφὶ μέγαν Πειρᾶον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνισήν,
Ἄρκτον τ', Ὄυρον τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,
Καὶ δύο Πελνεΐδας, Περιμηδέά τε, Δρύαλόν τε·
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χροὶ ἔσσαντες·
Καί τε συοκτόνοιν ὤσει ζωὸς πᾶς ἔοντες,
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοχαλδὸν ἀειγεῶντο.
Ἐν δ' Ἄρεϑ βλοσυρῷ ποδάκεες ἔσαντο ἴππει
Χρύσεοι. ἐν δ' κ' αὐτὸς ἐναφόρεος ἔλϑϑ Ἄρης,
Αἰχμείῃ ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
Αἱματι φοινιχόεις, ὥσει ζωὸς ἐναρίζων,
Δίφρῳ ἐμβεβεώς· παρὸ δ' Δεῖμός τε Φόβϑς τε
Ἕσαντο, ἰέμενοι πόλεμον κατὰ δῦμα ἄνδρῶν.
Ἐν δ' Διὸς θυγατηρ ἀγχοῦ Τεκτονικὴ,
Τῇ ἰκέλη, ὥσέ τε μαχὴν ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χροὶ, χρυσέῳ τε τευφαλείαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ᾧχελο φύλοπιν αἰνὴν.
Ἐν δ' ἰὼ ἀθανάτων ἱερὸς χορός. Ἐν δ' ἄρα μέσῳ
Ἱμερόεν κιθαρίζε τι Λητὸς κ' Διὸς υἱὸς
Χρυσείῃ φόρμιγγι. Θεῶν δ' ἕδος, ἀγνὸς Ὄλυμπος.
Ἐν δ' ἀγορὴ, περὶ δ' ὅλϑϑ ἀπείρϑϑ ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· Θεαὶ δ' ἐξῆρχεν ἀοιδῆς
Μοῦσα Πιερίδες, λιγὺ μιγνυμένας εἰκυῖαι.

Ibi verò portus tutus indomiti maris
Circulari-formâ factus-erat ex excocto ſtanno,
Inundanti ſimilis: multi verò in medio ipſius
Delphines hàc & illàc diſcurrebant, piſces capientes,
Natantibus ſimiles. Duo autem ſurſum-ſpirantes
Argentei delphines invadebant mutos piſces:
Sub quibus æreis tremebant piſces. Sed in littoribus
Sedebat vir piſcator apparens, habebat autem *in* manibus
Piſcibus rete *complectendis*, projecturo ſimilis.
Ibi erat bene-comatæ Danaës filius eques Perſeus,
Neque utique attingens ſcutum pedibus, neque longè ab ipſo,
Mirum magnum cogitatu: quoniam nullo pacto infixus erat.
Sic enim manibus ipſum fecit inclytus Vulcanus
Aureum, circa autem pedes habebat alata calceamenta:
Humeris autem ipſum circa nigrâ-vaginâ-incluſus enſis pendebat
Ferreus ex loro: Ille autem ut cogitatio volabat.
Omne autem dorſum habebat caput gravis monſtri
Gorgûs. Circa autem ipſum ſacculus diſcurrebat, mirabile viſu,
Argenteus; nodi autem ſuſpenſi erant lucidi,
Aurei: gravis autem circa tempora regis
Jacebat Orci galea, noctis tenebras graves habens.
Ipſe autem feſtinanti & formidanti ſimilis
Perſeus Danaïdes extendebatur. Illæ autem poſt ipſum
Gorgones inacceſſæque & inenarrabiles promptæ ſtabant,
Cupientes *eum* capere: & in viridi adamante
Incedentibus reſonabat Scutum magno tumultu
Acutè & ſtridulè: & in zonis dracones
Bini dependebant, attollentes capita.
Lambebant autem utique illi, & impetu imprimebant dentes,
Torvùm videntes: & in gravibus capitibus
Gorgóneis agitabatur magnus terror. Qui verò ſupra ipſas erant
Viri pugnabant, bellica arma habentes:
Aliqui quidem, pro ſua urbe ſuiſque parentibus
Interitum arcentes; aliqui autem, procurrere prompti.
Multi quidem jacebant, plures verò adhuc pugnantes
Decertabant: Mulieres verò bene-factis in turribus
Valde acutè clamabant, & dilacerabant *unguibus* genas,
Vivis ſimiles, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui ſeniores erant, ſenectutémque ceperant,
Congregati extra portas erant, & Diis
Manus extendebant beatis, pro ſuis filiis
Timentes: Illi verò rurſus pugnam habebant. Poſt ipſos verò

Parcæ

Ἐν δ' λιμνῃ ἔνορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθῳ καασιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοὶ γὰρ ἀμέπτι ἀυτῆ
Δῃοῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθωύσσοντ' ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐδοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς·
Τῶν ὑπο χάλκειοι πρέον ἰχθύες. Αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος, εἶχε δ' χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἁπορρίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δ' λίν ἠυκόμοι Δαναὴς τέκος ἱππότα Περσεύς,
Οὐτ' ἄρ ὑπ' αἰῶνος σάκεος ποσὶν, οὔτ' ἐκὰς αὐτῆ,
Θαῦμα μέγα φρασσάσθ'· ἐπεὶ ἀλαμπὴς ἐσήεικτο.
Τῶς γὰρ μὶν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον, ἀμφὶ δ' ποσὶν ἔχε πτερύγεν' πέδιλα.
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἆορ ἔκειτο
Χάλκεον ὀκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτᾶτο.
Πᾶν δ' μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρη
Γοργοῦς. ἀμφὶ δέ μιν κίβυσις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· δύσαροι δ' κατηωρεῦντο φασινοί,
Χρύσειοι· δεινὴ δ' περὶ κροτάφοισιν ἀνακτος
Κεῖτ' Ἀιδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς δ' ἁπαδόντι καὶ ἐπρήσσοντι ἐοικὼς
Πρσεὺς Δαναΐδης ἐπταίνετο. Ταὶ δ' μεῖ' αὐτὸν
Γοργόνες ὄπλητοί τε καὶ ὠκ φατὶ ἐρρώοντο,
Ἱέμεναι μαπέειν· ὅπι δ' χλωρᾶ δράμασθ'
Βαιτσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὁρμασθῶ
Ὀξέα καὶ λυγέως· ὅπι δ' ζώνῃσι δράκοντε
Δοιὼ ἀπηωρεῦντ', ὀπιπτώσσοντε χάρμα.
Λίχμαζον δ' ἄρα πόγε, μύρε δ' ἐχάρασσον ὀδόντας,
Ἀχεῖα δερκομένω· ὅπι δ' δεινοῖσι καρηνοις
Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. Οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμπνείοντες, πολεμήια τεύχε' ἔχοντες
Τοὶ μὲν, ὑπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμυνέοντες· τοὶ δέ, φερτέρην μεμαῶτες
Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔπ δῆριν ἔχοντες
Μάρναντ'· αἱ δ' γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόων, χεῖρ δ' ἐσφύσσοντο παρειάς,
Ζωῆσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτῆ Ἡφαίστοιο.
Ἄνδρες δ' οἱ πρέσβῃες ἔσαν, γήρεϊ τε μέμαρπτοι,
Ἀγρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἀν δ' θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέρῃσι τέκεσσι
Δειδίοτες. Τοὶ δ' αὖτε μάχῃ ἔχον. Αἱ δ' μετ' αὐτοὺ

Parcæ nigræ, albos concutientes dentes,
Truces-vultu, terribilésque, funeſtæque & inſatiabiles,
Contentionem habebant de cadentibus. Omnes autem cupiebant
Sanguinem nigrum bibere: & quem primum rapuiſſent
Jacentem vel cadentem nuper-ſaucium, circa quidem ipſum
Heu ungues magnos! anima verò in orcum deſcendebat,
Tartarum ad frigidum. Illæ autem mentes ſtatim ut placâſſent
Sanguine humano, hoc *cadaver* projiciebant poſt ſe.
Retro autem ad tumultũ & conflictum diſcurrebant iterum euntes.
Clotho & Lacheſis ipſis inſtabant: & quidem aliquanto-minor *erat*
Atropos; neque *enim* erat magna dea, ſed certè illa
Reliquis præſtantior erat, & antiquior.
Omnes autem circa unum hominem pugnam acerbam faciebant:
Terribiliter autem ad invicem aſpiciebant oculis iratæ,
Ungues autem manúſque audaces exæquabant.
Et juxtà Achlys adſtabat, invisáque & gravis,
Viridis, ſicca, fame collapſa,
Genua-pinguis: longi verò ungues manibus ſuberant.
Cujus quidem ex naribus mucores fluebant, ex maxillis autem
Sanguis ſtillabat ad humum: Illa autem valde ore-hians
Stabat; multus autem pulvis ſuperflorebat humeros,
Lacrymis humidus. Juxtà autem bene-turrita urbs virorum:
Aureæ autem ipſam habebant ſuperliminaribus adaptatæ
Septem portæ. Viri autem in conviviis & choréis
Delectationem habebant: Ii enim in verſatu-facili curru
Ducebant viro mulierem; multus autem Hymenæus oriebatur.
Longè autem ab ardentibus facibus lumen reſplendebat
Manibus in ancillarum: hæ verò ſplendoribus floridæ
Antè ibant, quas & choréæ ludentes ſequebantur.
Alii quidem ſub ſtridulis tibiis mittebant vocem
Ex teneris oribus: in ipſis autem frangebatur ſonus.
Aliæ verò ſub citharis reducebant chorum dulcem.
Indè autem rurſus ex altera parte juvenes laſciviebant ſub tibia:
Alii quidem rurſus ludentes ſub choréa & cantu,
Alii autem rurſus ridentes, ſub tibicine unuſquiſque,
Antè ibant: omnem autem urbem conviviáque tripudiáque
Et ſplendores habebant. Alii autem rurſus ante urbem
Terga equorum inſcendentes diſcurrebant. Alii autem aratores
Rumpebant terram divam, ornatéque vehebant
Demittebant. Rurſus autem erat profunda ſeges. Alii quidem me-
Cuſpidibus acutis roſtrata folia,
Gravata ſpicis, tanquam Cereris fructum.

Alii

Κῆρες κυάνεαι, λαυκὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
Δειναπτί, βλοσυρεί τε, δεφοινοί τ', ἀπλητοί τε,
Δῆριν ἔχον περὶ πίπτοντων. Πᾶσαι δ' ἀρ ἔερδο
Αἷμα μέλαν πίειν· ὃν δ' πρῶτον μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεώτατον, ἀμφὶ μιν αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλας· ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατεῖεν
Τάρταρον ἐς κρυόεντ'. Αἱ δ' φρένας ἔυτ' ἀρήσαιο
Αἵματ' ἀνδρομέᾳ, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω·
Αὖ δ' ὅμαδον κὴ μᾶλλον ἐθυίεον αὖτις ἰοῦσαι.
Κλωθὼ κὴ Λάχεσίς φιν ἐφέζασαν· ἡ μὲν ὑφαίνων
Ἄτροπος, ὅτε πόλεν μεγάλην θεός, ἀλλὰ κὴ ἔμπης
Τῶν γέμεν ἀλλάων περφρής τ' ἰῶν, πρεσβυτάτη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φασὶ μάχην δριμείαν ἐθεῖλο
Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δέφεον ὄμμασι δυμήνασαι,
Ἐν δ' ὄνυχας χείρεός τε θρασείας ἰσώσαντε.
Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἰσήκει ὀπισυνθύ τε κὴ αἰνή,
Χλωρή, αὐσταλέη, λιμῷ καταπεπηῖα,
Γναμπτοῖς μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαι.
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δ' παρειῶν
Αἰμ' ἀπελείζετ' ἔραζ· ἡ δ' ἄπλητον σεσαρυῖα
Εἰσήκει· πολλὴ δ' κόνις καλινλίνδετο ὦμος,
Δάκρυσι μυδαλέη. Παρὸ δ' ἔυπυργος πόλις ἀνδρῶν·
Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθύριοι ἀραρυῖαι
Ἑπτὰ πύλαι. Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χορεῖς τε
Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ ἐὺ ναίεσκεν ἐπ' ἀπείρων
Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναιος ἐφάρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἔχι δμώων· ταὶ δ' ἀγλαΐαις τεθήνεσαι
Περθ' ἕκιον, ταῖσιν δ' χορὸς παίζοντες ἕποντο.
Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδήν
Ἐξ ἀπαλῶν στομάτων· περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.
Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλῆ·
Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ κὴ ἀοιδῇ,
Τοίγε μὲν αὖ γελόωντες, ὑπ' αὐλητῆι δ' ἕκαστος
Περθ' ἕκιον· πᾶσαν δ πόλιν θηΐαι τε χορεί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ περπάρεσθε πόλησς
Νώθ' ἵππων ὀπιβάντες ἐδύνεον· Οἱ δ' ἀρετῆες
Ἡρεικον χθόνα δίαν· ὀπισολάδιν δ' χαλκὰς
Ἔσαλον. Αὐ δ' ἀρ ἔλιν βαθὺ λήϊον. Οἱγε μὲν ἤμων
Ἀσχμῆς ὀξείησι κορωνίοισι πέπλα,
Βειθρήϊα ζαχύων, ὄφρα Δημήτερος ἀστιβῆ.

Alii autem in manipulis ligabant, & implebant aream:
Alii autem vindemiabant vites, falces in manibus habentes:
Alii autem rursus in cistellas ferebant à vindemiatoribus
Albos & nigros racemos, magnis à pulvinis
Oneratis foliis & argenteis claviculis:
Alii autem rursus in calathos ferebant: juxta autem ipsos pulvinus
Aureus erat, inclyta opera solertis Vulcani,
Concussus foliis & argenteis palis.
Alii quidem igitur ludentes, sub tibicine quilibet
Oneratus uvis: nigrescebant autem istæ.
Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant. Illi verò pugnabant
Pugilitérque, & luctando. Alii autem pedibus-veloces lépores ca-
Viri venatores, & suo dentati canes juxtá, (piebant
Cupientes capere: illi verò cupientes aufugere.
Apud ipsos autem & equites habebant laborem: circa verò præmia
Contentionem habebant & laborem. Bene-complicatos verò in cur-
Aurigæ ascendentes, instigabant veloces equos, (rus
Habenas laxantes. At prævalentes volabant
Currus compacti: modioli verò valde resonabant.
Alii quidem immensum habebant laborem, neque unquam ipsis
Victoria expediebatur, sed anceps habebant certamen:
Illis autem & propositus erat magnus tripus intra certamen,
Aureus, inclyta opera solertis Vulcani.
Circà autem oram fluebat Oceanus pleno similis:
Omne autem continebat scutum valde-varium. Et in ipso
Cycni altivolantes valde clamabant, qui certè multi
Natabant in summa aqua: & juxtà pisces gestiebant,
Mirabile visu etiam Jovi gravistrepentis cujus consiliis
Vulcanus fecit scutum & magnum & solidum.
Aptans manibus, hoc Jovis fortissimus filius
Vibrabat firmiter; & in equestrem saliebat currum
Similis fulguri patris Jovis Ægiochi,
Leviter conscendens: cui auriga fortis Iolâüs
Bigis insistens dirigebat flexibilem currum.
Prope autem ipsos venit Dea glaucocula Minerva,
Et ipsos vocans, verbis alatis allocuta est:
Salvete Lyngei prosapia longè-celebris:
Nunc Jupiter fortitudinem vobis det, beatis imperans,
Et Cycnum interficere, & ei inclyta arma exuere.
Aliud autem tibi quoddam verbum dicam, longè præstantissime
Quando jam Cycnum dulci vitâ privaveris, (populorum:
Hunc quidem postmodum ibi relinque, & arma illius.

Ipse

Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δίον, καὶ ἔπιπλον ἀλωλύ·
Οἱ δ' ἐπὶ ὄγων ὄιναν, ἁρπάνας ἐν χθονὶ ἔχοντες·
Οἱ δ' ἄντ' ἐς ταλάρους ἐφόρουν ἀπὸ τευχητήρων
Λάκκους καὶ μέλανας βόστρυας, μεγάλων ἄπο ὄρχων
Βειδουλίων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσιν·
Οἱ δ' ἄντ' ἐς ταλάρους ἐφόρουν· παρὰ δὲ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἰῶν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
Σειόμβιος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι.
Τοίγε μὲν ὣν πάλιν ὄντες, ὑπ' αὐλητῆι ἕκαστος
Βειδουλίους ταφύλῃσι· μελάνθησαν δ' ἄρα μὲν εἶδε.
Οἱγε μὲν ἑτεράπεον, τοὶ δ' ἤρυον. Οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε, καὶ ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρα
Ἄνδρες θηρευτά, καὶ καρχαρόδοντε κυνὼ περί
Ἰέμβοισι μαχέσθην· οἱ δ' ἰέμβοισι ὑπαλύξαι·
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἵππῃσι ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· ἐυπλεκέων δ' ὑπὸ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες, ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ὑπερθύοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ', ὀπὶ ᾗ πλῆμναι μέγ' ἀΰτουν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀϊδρὶν εἶχον πόνον, οὐδέ ποτε σφιν
Νίκη ἐπνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον·
Τοῖσι δ' ἐν περιώκειλο μέγας τεῖπος ἐντὸς ἀγῶνος,
Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
Πὰν δ' σωεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δ' κατ' αὐτὴν
Κύκνοι ἁδσπέτοις μεγάλ' ἤπυον· οἱ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· παρὰ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκλύτῳ, ὃ διὰ βυλὰς
Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε σθεβαρόν τε.
Ἀρσάμβοιος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ὀπιπεύων· ὀπὶ δ' ἱππεὺς δόρυ δίφρου,
Εἰκελος ἀστεροπῇ παιπὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κῶφα βιβάς. πὰρ δ' ἡνίοχος κεκαπηὼς Ἰόλαος
Δίφρου ἐπεμβεβαὼς ἰθυνέτην χαμπύλον ἅρμα.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνῆ.
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαίρετε Λυγκῆος γυνὴ τηλεκλειτοῖο·
Νῶϊ δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι δίδοῖ, μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Κύκνον τ' ἐξενάρειν, καὶ ὑπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Ἄλλο δέ σοί τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο.

Αὐτὰς

Ipſe autem hominum-deſtructorẽ Martem accedentem obſervans
Quando denudatum ſcuto ab affabre-facto
Oculis videris, tum ſauciato acuto ferro;
Statímque recedito: quoniam tibi non fatale eſt,
Aut equos capere, aut inclyta arma ipſius.
Sic fata, in bigas aſcendit diva dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam habens,
Celeriter. Tunc jam utique generoſus Ioláus
Terribiliter equis acclamavit. Illi autem ab increpatione
Perniciter ferebant celerem currum, pulverem-facientes campo;
Quoniam ipſis vires immiſit Dea cæſios-oculos-habens Minerva,
Scutum concutiens: Circumgemuit autem terra.
Illi autem ſimul procedebant, ſimiles igni vel procellæ,
Cycnus equorum-domitor, Márſque inſatiabilis clamore.
Iſtorum autem equi poſteaquam obviàm facti adinvicem
Acutè hinniverunt, & circa ipſos frangebatur ſonitus,
Iſtum prior affata eſt fortitudo Herculea:
Cycne ignave, quid nobis prohibetis veloces equos,
Hominibus, qui & laboris & ærumnarum periti ſumus?
Sed extrà habe bigas bene-politas, & viâ
Cede extrà eundo. Trachinem autem contendo
Ad Cëycem regem: illo enim & poteſtate & verecundiâ
Trachini præeſt, tu quoque ſatis ſcis & ipſe: (habentem
Hujus enim uxorem-habes natam, Themiſtónoën nigros-oculos-
O ignave, non quidem enim tibi Mars mortis finem
Arcebit, ſiquidem nos concurremus in conflictu,
Jam equidem & ipſum puto etiam aliàs expertum eſſe
Lanceam noſtram, quando ſupra Pylum arenoſam
Contrarius ſtetit mihi, pugnam inſatiabiliter cupiens.
Ter quidem à mea lancea percuſſus incubuit terræ,
Vulnerato ſcuto: quartò autem percuſſi crus,
Omni robore urgens; & magnum ſcutum diſrupi.
Pronus autem in pulveribus humi cecidit lanceæ impetu;
Atque ità inglorius inter immortales factus eſt,
Manibus ſub noſtris relinquens ſpolia cruenta.
Sic dicebat. Neque Cycnus bene-peritus-haſtæ cogitabat
Huic obtemperans cohibere bigam-trahentes equos.
Ac tunc à bene-implicatis bigis deſilierunt ſtatim ad terram,
Natúsque Jovis magni, & Martis regis.
Aurigæ autem juxtà impulerunt pulchri-jubos equos.
Horum autem irruentium pedibus ſubſtrepebat lata terra.
Ac veluti quando ab alto vertice montis magni

Saxi

Αὐτὶς ὃ βεστολοιγὸν Ἄρεα ὀπίνῃα δοκεύσας,
Ἐνθά κε γυμνωθέντα σάκους ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἐνθ' ὑτάμενον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀψ δ' ἀναχωρήσαιθ'· ἐπεὶ ἔ νύ τοι αἴσιμόν ἐστιν
Οὐδ' ἵππους ἐλάαν, ὅτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
Νίκλῳ ἀδαπάτῃς χερσὶν καὶ κῶλῳ ἔχυρα,
Εὐρυμέδων. Τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλαος
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο. Τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλῆς
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.
Ἐν γὰρ σφιν μάλ' ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀιγίδ' ἀναστείσασα· φρίσσανάχιζε δ' ἄρα γαῖα.
Τοὶ δ' ἄμυδις φεζόμενοι, ἵκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ,
Κύκνῳ δ' ἱππόδαμος, καὶ Ἄρεος ἀκόρητος αὐτῆς.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὀξέα χρεμίσαν, πρὶν δέ σφισιν ἄγγυτο ἠχώ,
Τὸν πρότερον φορέεσκε βίη Ἡρακληείη·
Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπήρατον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδρόφιν, ὅτι τε πόνῳ καὶ ὀϊζύϊ ἴδριες εἰμέν;
Ἀλλὰ πάρες ἔχε δίφρον ἐΰξοον, ἠδὲ χαλιβδῆν
Εἶκε πάρες ἰέναι Τρηχῖνά δέ τοι παρελαύνω,
Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὃ γὰρ λιτάμεν τε καὶ αἰδοῖ
Τρηχῖνος φορέεσκε· σὺ δ' ἔν μάλα ὄιδα καὶ αὐτός·
Τὰ γὰρ ὀπτῆες πᾶσα, Θεμιστονόου κυανώπιν.
Ὦ πέπον, ἦ μὴν γάρ τοι Ἄρεος θανάτοιο τελευτὴν
Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ σωωισόμεθα πολεμίζειν.
Ἤδη μὲν τέ ἔ φημὶ καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἠμετέρης, ὅθ' ὑπὸ Πύλῳ ἠμαθόεντι
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μεμαώς.
Τεὶς μὲν ἐμοὶ ὕπτιος ἀρεὶ τυπεὶς ἠρείσατο γαίῃ,
Οὐλαμὸν σάκεος· τὸ δ' τέρσεσθον, ἤλασα μηρόν,
Παπτὴ μέσῃ ἀπόδυσιν, διὰ δ' μέγα σάκος ἄρηξε.
Πρωτὸς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ·
Ἐνθά κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
Χρσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βεβιέντα.
Ὣς ἔφατ'· Οὐδ' ἄρα Κύκνος ἐϋμμελίης ἐμνοίνα
Τῷ ὀπιπευθόμενος ἐχεμύθῳ ἐρυσάρματας ἵππους.
Δὴ τότ' ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρεν αὖθ' ὁπὶ γαῖαν,
Παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ ἐναλίοιο ἄνακτος.
Ἡνίοχοι δ' ἔπαλτο ἔλασαν κελίτροχας ἵππους.
Τῶν δ' ὑποσδομένων κονάβιζε πόδ' εὐρεῖα χθών.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο

Πίσσαι

Saxa desiliunt, & alia in alia cadunt,
Multæque quercus alticomæ, multæque piceæ,
Et populi extensis-radicibus rumpuntur ab ipsis
Celeriter devolutis, usquè dum ad planum perveniant:
Sic illi inter sese concurrerunt vehementer clamantes.
Omnis autem & Myrmidonum urbs & inclyta Iaolcus
Et Arne & Helice & Anthêa herbosa (tione
Clamore ab amborum valde resonabant. Illi autem cum vocifera-
Miranda concurrerunt: valde autem resonuit consultor Jupiter,
Et ab cœlo guttas dejecit cruentas,
Signum faciens belli suo valde-audaci filio.
Qualis autem in convallibus montis asper aspectu
Aper prominentes-dentes-habens furit animo ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuit autem album dentem
Curvatus, spuma autem circa os mandenti
Stillat, oculi verò ipsi igni lucido assimilantur.
Erectis autem in dorso riget setis, & circa collum:
Huic similis Jovis filius ab equestri desiliit curru.
Quando autem viridi nigricans-alis sonora cicada
Ramo insidens Æstatem hominibus cantare
Incipit, cui & potus & cibus tener ros,
Atque toto die & matutina fundit cantilenam
Calore in gravissimo, quando corpus Sirius sicca::
Quando item miliis cuspiduloſa-folia sunt,
Quæ & æstate seminant, cùm uvæ colorantur,
Cujusmodi Bacchus dedit hominibus lætitiam & dolorem:
Eo tempore-anni pugnabant: Vehemens autem tumultus excita-
Ut autem Leones duo circa interfectam cervam (batur.
Adinvicem irascentes, inter se corruunt,
Rigidus autem ipsis clamor, strepitúsque simul fit dentium:
Et ut vultures curvis-unguibus, curvisque rostris,
Petra in alta valde clangentes pugnant,
Capræ in-montibus-pastæ *gratiâ*, vel sylvestris cervæ
Pinguis, quem domuit sagittans vigorosus vir
Sagittâ ab nervo; ipse verò vagatus est alió,
Loci imperitus existens: illi autem quamprimum cognoverunt,
Celeriter pugnam acerbam pro ea susceperunt:
Sic isti vociferantes adinvicem irruerunt.
Ibi videlicet Cycnus quidem præpotentis Jovis filium
Interficere meditans, scutum percussit ferreâ lanceâ:
Non tamen perrûpit æs; conservabantur enim dona Dei.
Amphitryoniades autem fortitudo Herculea,

In

Πέζῃσι καπνοθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλοις δ' ἤσσωσι,
Πολλαὶ δ' ἀρυὶς ὑψίκομοι, πτελαὶ δέ τε πευκαι,
Αἰγειρεσί τε ταπύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῆς
Ῥίμφα κυλινδομένων, εἶως πεδίονδ' ἀρίκωνται·
Ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκληγοντες.
Πᾶσι δ' Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκὸς
Ἄρνη τ' ἠδ' Ἑλίκη Ἀνθειά τε πιήεσσα
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον. Οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ συίεσαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητέτα Ζεύς,
Καδδ' ἄρ' ἀπ' ὀφρυόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας
Σῆμα πιδεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.
Οἱ δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεποῖς ποσὶ δηϊόωντες
Κάπρου χαυλιόδοντι φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
Ἀνδρέσσι σπερδιῆς, σπερχει δέ τε λοιγὸν ὀδόντα
Δοχμωθείς, ἀφρὸς δ' ἀμὶ στόμα μαιμώωντι
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην,
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τείχας, ἀμφί τε σειρὼ
Τῷ ἴχνι' Διὸς υἱὸς ἀρ' ἱππείοις ὄρεσ' ἕλκεν.
Ἡμος δ' χλοερῷ χυανόπτερος ἠχέτα τέτλιξ
Ὀζῳ ἐφεζόμενος Θέρεος ἀνθρώπτισιν ἀείδειν
Ἄρχεται, ᾧ τε πόσις καὶ βρώσις σπῆλυς ἔερσα,
Καί τε παπημέλιός τε καὶ ἠῶος χέει αὐδὴν
Ἰδὲ ἐν αἰνοπάτῳ, ὁππότε χέρσ' Σείριος ἄζει·
Τῆμος δὴ κέγχρεσσι φορυγλωχες τελέθωσι,
Τύς τε Θέρεϊ σπείρησιν ὀτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος·
Τὴν ὧρην μάρναντο· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει·
Ὡς δ' λέοντε δύο ἀμφὶ κλαμάδος ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, σπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, ἀραβὸς θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων.
Ἦδ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέζῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
Αἰγὸς ὀρεσσινόμω, ἢ ἀγρεστέρης ἐλάφοιο
Πίονος, ἥντ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζηὸς ἀνὴρ
Ἰῷ ἀταὶ νόῳ ἧς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσατο ἄλλη,
Χώρῳ ἄϊδρεις ἐών· οἱ δ' ὀτρηρῶς ἐνόησαν,
Ἐκσυμφώνως οἱ ἀμφὶ μάχην δεμιῆσαν ἑκηλοι·
Ὡς οἱ κεκληγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἐνθ' ἤτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
Κτεινόμενον μεμαὼς σάκεϊ ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν, ἔρυτο δ' ὧρα θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δ' βίη Ἡρακληείη,

In medio & galeæ & ſcuti, lanceâ longâ
Collum denudatum celeriter infra barbam
Vulneravit fortiter; ambósque incidit nervos
Homicida fraxinus: magnum enim robur incidit viri.
Cecidit autem, veluti quando aliqua quercus corruit, vel quando
Altum percuſſum Jovis ardenti fulmine: (ſaxum
Sic cecidit; ei verò circumſonuerunt arma variegata ferro.
Illum quidem poſtea reliquit Jovis magnanimus filius.
Ipſe autem hominum-deſtructorem Martem accedentem obſervans,
Terribiliter intuens oculis, Leo tanquam corpus nactus,
Qui valde accuratè pellem tenacibus unguibus
Scindens, quàm-celerrimè dulcem animam abſtulit,
Conſtanter autem utique nigrum ipſius impletur cor,
Ignitis autem intuens oculis terribiliter, & latus & humeros
Caudâ verberans, pedibus fodit, neque aliquis ipſum
Toleraret contrà aſpiciens propè ire, neque pugnare:
Talis utique Amphitryoniades inſatiabilis clamore
Contrà ſtetit Marti, in animo audaciam augens
Celeriter. Ille autem ipſi propè vênit, dolens corde.
Ambo autem vociferantes ad invicem irruerunt. (corruens,
Quemadmodum autem quando ab magno ſaxum cacumine
Longéque deſiliens volvitur, & fragor
Venit *ſubitò* ingens; rupes autem ei obſiſtit
Alta, cui jam confertur, ubi ipſum retinet:
Tanto quidem ſonitu gravans-currum pernicioſus Mars
Vociferans irruit. Ille autem confeſtim excêpit.
Sed Minerva filia Jovis Ægiochi
Obvia vênit Marti, tenebroſum ſcutum habens,
Graviter autem *ac* torvè aſpiciens, verbis alatis allocuta eſt:
O Mars retine impetum fortem & manus intangibiles:
Non enim fas eſt inclyta arma exuere,
Hæculem interficientem Jovis magnanimum natum.
Sed agè ceſſa à pugna, neque obvius ſta mihi.
Sic ait. Sed non perſuaſit Martis magnanimum animum:
Sed valde clamans, flammæ ſimilia arma vibrans,
Celer irruit fortitudini Herculanæ,
Interficere cupiens: & ſanè jaculatus eſt ferream lanceam,
Celerem, filio ſuo iratus pro cæſo,
In ſcutum magnum. Sed oculos-glaucos-habens Pallas
Haſtæ impetum avertit, *manum* extendens è biga. (ſem
Acerbus autem Martem dolor cêpit: extrahens autem acutum en-
Irruit in Herculem animo-fortiſſimum. At illum advenientem

Amphi-

Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, ἔγχεϊ μαχρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα δοὰς ὑπένερθε γνυοῦν
Ἥλασ' ὀπιπεύων· ἀπὸ δ' ἄμφω κῶρε τάνυντε
Ἀνδροφόνῳ μελίνῃ· μέγα γὰρ δείνῳ ἔμπεσε φωτός.
Ἕκτορι δ', ὡς ὅτε τις δρυὸς ἔκπεσεν, ἢ ὅτε πίτυν
Ἠλίβατος πλήγεῖσα Διὸς φολόεντι κεραυνῷ·
Ὡς ἔπεσ', ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔασε Διὸς ταλαεργὸς υἱός.
Αὐτὸς δ' βεστάλοισιν Ἄρηι ὀπίονα δηώσας,
Δεινὰν ὀρῶν ὄουσι, λέων ὡς σώματα κύρσας,
Ὅστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατερῇσιν ὀνύχεσσι
Σχίσσας, ὀστίτακτα μελίφρονα θυμὸν ἀπούρας,
Ἐμμενέως δ' ἄρα τῦγε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ,
Γλαυκιόων δ' ὄουσι δεινὸν, πλαδαράς τε καὶ ὄμους
Οὐρῇ μαιζῶν ποσὶ γλάφει, ὑδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν, ὑδὲ μάχεσθαι·
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος αὐτῆς
Ἀντίος ἔστη Ἄρηος, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἐσσυμένως. Ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλυθεν, ἀχνύμενός περ·
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸ μεγάλης σύριγγος ὀρῶσα,
Μαχρὰ δ' ὀπωρώσασα κυλίνδεται, ἢ δέ τε ἠχὴ
Ἔρχεται ἐμμεμαῖα, πάγες δέ οἱ ἀντεβόλησεν
Ἠλὸς, τὴν δὴ σιωπειήκεται, ἔνθά μιν ἴσχει·
Τόφρα ὁ μὲν ἰαχὴ βεισάρμαλος ὕλιος Ἄρης
Κεκληγὼς ἐτόρησεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κύρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος, ἑρμαλέῃ αἰχμῇ ἔχυσα,
Δεινὰ δ' ὑποδρα ἰδοῦσ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἔπιχε μῶρος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους·
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ὑπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι,
Ἡρακλέα κλείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἴσασ' ἐμεῖο.
Ὡς ἔφατ'· Ἀλλ' ὃ πεῖθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν·
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Καπνάμυιαι μεμαώς· καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος,
Σπερχνόν, ἐὺ παιδὸς κοτέων φρὶ τεθνειῶτος,
Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ· ἀπὸ δ' γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔγχεος ὁρμιὴν ἔτραπ', ὀρεξαμένη ὑπὸ δίφρου.
Δεμνὰ δ' Ἄρηι ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ
Ἑαυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κραδίην ἐφόρεσσεν. τὸν δ' ὀπίονα

Ἀμφι-

Amphitryoniades, gravi insatiabilis clamore,
Femur denudatum scuto sub ingeniosè-facto
Vulneravit fortiter, & magnum scutum perfrêgit
Lanceâ dividens, & in terram dejêcit mediam,
Illi autem Pavor & Terror bonas-rotas-habentem currum &
Impulerunt statim propè, & à terra latas-vias-habente
In currum posuerunt fabre-factum; statímque postea
Equos flagellârunt, & pervenerunt in longum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & inclytus Iolaus
Cycnum spoliantes ab humeris arma pulchra,
Recesserunt. Statímque postea urbem ad Trachinem pervenerunt
E quis velocibus: sed glaucocula Minerva
Pervênit ad Olympum magnum, & domos patris.
Cycnum verò Ceyx sepelivit, & populus infinitus,
Qui propè inhabitabant urbes inclyti regis,
Anthen, Myrmidonúmque urbem, & inclytam Iaolcum,
Arnénque & Helicen. Multus autem congregatus est populus,
Honorantes Cëycem charum beatis Diis.
Illius autem sepulchrum & monumentum invisibile fecit A
Imbre hyemali abundans: sic enim ipsum Apollo
Latonæ-filius jussit, quoniam inclytas hecatombas
Quicunque duceret ad Pytho, vi spoliabat insidians.

Hujus Aspidis principium in 4. Catalogo habetur usque ad versum 250. Suspicatus est autem *Aristophanes* (non Comicus ille, sed quidam alius Grammaticus) non esse ipsam *Hesiodi*, sed alterius cujusdam, qui Homericum Scutum imitandum sibi delegerat. *Megacles* autem Athenienſis legitimum poema agnoscit. Sed alioquin reprehendit *Hesiodum*: absurdum enim esse, facere *Vulcanum* matris hostibus arma præbentem. *Apollonius* autem Rhodius in 3. dicit ipsius esse, & ex stylo, & quòd *Iolâus* in Catalogo invenitur aurigans *Herculi*. Itidem & *Stesichorus* dicit, *Hesiodi* esse hoc poema.

Ἀμφιτρυωνιάδης, δεικῆς ἀχόρητος αὐτῆς,
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκος ὑπο δαιδαλέοιο
Οὐτασ' ὑπιχρατέως· διὰ δ' μέγα σάκος ἄρηξε,
Δέρεατι νωμήσας, ὀπὶ δ' χθονὶ κάββαλε μέσῃ.
Τῷ δ' Φόβος κ) Δεῖμος ἐύτροχον ἅρμα κ) ἵππους
Ἤλασαν ἀλλ' ἐγγύς, κ). ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἵππους μαστίξαντε, ἴκοντο δ' μαχρὸν Ὄλυμπον.
Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης κ) κυδάλιμος Ἰόλαος,
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά,
Νίσοντ'. αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐξίκετ' Ὀλυμπόν τε μέγαν, κ) δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ Κήυξ θάπτεν κ) λαὸς ἀπείρων,
Οἱ ῥ' ἐγγὺς ναίον πόλιας κλειτὺς βασιλῆος,
Ἀνθήν, Μυρμιδόνων τε πέλην, κλειτήν τ' Ἰαωλκόν,
Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην. Πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός,
Τιμῶντες Κήυκα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τὴν δ' τάφον κ) σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἀναυρος,
Ὀμβρῳ χειμερίῳ πλήθων· τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Οστις ἄγοι Πυθοῖδε, βίη σύλασκε δεκάων.

Τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ'. καταλόγῳ φέρεται μέχρι σίχων ν' κ) σ'. ὑπωπτεύσε δ' Ἀριστοφάνης, ὐχ ὁ Κωμικὸς, ἀλλά τις ἕτερος Γραμματικός, ὡς ὐκ ὄντων αὐτῷ Ἡσιόδῳ, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς τῶν Ὁμηρικῶν Ἀσπίδα μιμησαμένου. Μεγακλῆς δ' ὁ Ἀθηναῖος γνήσιον μὲν οἶδε τὸ ποίημα· ἄλλως δ' ὑποπτεῦσαι τῷ Ἡσιόδῳ· ἀλλοτρίαν γάρ φησι, ποιεῖν Ἡραίστου τοῖς τῆς μητρὸς ἐχθροῖς ὅπλα παρέχοντα. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ'. φησὶν αὐτὸν εἶναι, ἔκ τε τῶν χαρακτήρος, κ) ἐκ τῶν τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ εὑρίσκειν ἡνιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ. ὡσαύτως δ' κ) Στησίχορός φησιν, Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

HESIODI ASCRÆI
DEORVM GENERATIO.

A Musis Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Helicônis tenent montem magnúmque di
vinúmque,
Et circa fontem cæruleum pedibus teneris
Saltant, arámque præpotentis Saturnii:
Atque ablutæ tenerum corpus Termesso,
Aut equi *in* fonte, aut *in* Holmio sacro,
Summo in Helicône choréas duxerunt
Pulchras, amabiles; & fortiter tripudiârunt pedibus.
Indè concitatæ, velatæ caligine multâ
Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
Celebrantes Jovémque ægida-tenentem, & venerandam Junonem
Argivam, aureis calceamentis incedentem;
Filiámque Ægiochi Jovis cæsios-oculos habentem Minervam;
Phœbúmque Apollinem; & Dianam sagittis-gaudentem;
Atque Neptunum terram-continentem, terræ-motorem; (rem
Et Themin venerandam; & rotundas-palpebras-habentem Ven
Hebénque aureâ-coronâ-decóram; formosámque Diónen;
Aurorámque, Solémque magnum, splendidámque Lunam,
Latonámque, Iapetúmque, ac Saturnum varii-consilii,
Terrámque, Oceanúmque vastum, & Noctem atram;
Aliorúmque immortalium sacrum genus semper existentium.
Quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos pascentem Helicône sub divino.
Hoc autem me primùm Deæ sermone compellârunt
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi:
PASTORES in agris pernoctantes, mala probra, ventres veluti,
Scimus mendacia multa dicere veris similia:
Scimus etiam, cùm voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ:
Et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpendum, mirandum: inspirârunt insuper mihi vocem
Divinam, ità ut canere possem & futura, & præterita:
Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
Se verò primò & ultimò semper decantare.
Sed quare mihi hæc circa quercum, aut circa petram?
Ergò à Musis ordiamur, quæ Jovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,

Mem

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΤΑΣΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

ΜΟυσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐριδαύεος Κρονίωνος·
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
Ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορὸς ἐνεποιήσαντο
Καλοί, ἱμερόεντας ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ,
Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄπα βρέμουσαι·
Τιμνεῦσαι Δία τ' αἰγιόχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠῶ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Λητώ τ', Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
ΠΟΙΜΕΝΕΣ ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὡς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·
Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρυὸν, ἢ περὶ πέτρην;
Τὴν Μουσάων ἀρχώμεθα, τὴ Διὶ πατρὶ
Τιμεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,

Memorantes & præſentia, & futura, & præterita,
Voce concinentes. Illarum verò indefeſſa fluit vox
Ab ore ſuavis: rident autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce floridâ
Diſpersâ: reſonant verò vertices nivoſi Olympi,
Domúſque cœlitum. Hæ verò immortalem vocem emittentes,
Deorum genus venerandum imprimìs celebrant cantilenâ,
Ab exordio quos Tellus & Cœlum latum genuerunt,
Quíque ex his prognati ſunt Dii datores bonorum.
Secundò rurſum Jovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
Incipientéſque laudant Deæ, & ceſſantes à cantu,
Quàm ſit præſtantiſſimus Deorum, & imperio maximus.
Porrò & Hominum genus fortiúmque Gigantum
Celebrantes, oblectant Jovis mentem in Olympo,
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-habentis,
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Mnemoſyne, fertilitati Eleuthêris imperans,
Oblivionémque malorum, & ſolatium curarum:
Novem enim ei noctes mixtus eſt prudens Jupiter,
Seorſum ab immortalibus ſacrum lectum conſcendens.
Sed cùm jam annus exactus, circumvoluta verò eſſent tempora
Menſium elapſorum, diéſque multi tranſacti eſſent,
Ipſa peperit novem filias concordes, quibus carmen
Curæ eſt, in pectoribus ſecurum animum habentibus,
Paululùm à ſummo vertice nivoſi Olympi,
Ubi ipſis ſplendidíque chori & ædes pulchræ.
Juxta verò eas Gratiæ & Cupido domos habitant,
In conviviis: amabilémque per os vocem emittentes,
Canunt omniúmque leges, & mores pudicos
Immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes.
Quæ tum ibant ad Olympum, inſignes voce pulchrâ,
Immortali cantilenâ: undique verò reſonabat terra atra (tur
Canentibus-hymnos, jucundus verò à pedibus ſtrepitus excitaba-
Proficiſcentium ad patrem ſuum. Is verò cœlo imperitat,
Ipſe habens tonitru atque candens fulmen,
Strenuè victo patre Saturno: bene autem ſingula
Immortalibus diſpoſuit ſimul, & indixit honores.
Hæc ſanè Muſæ canebant, cœleſtes domos tenentes,
Novem filiæ magno è Jove prognatæ,
Clióque, Euterpéque, Thaliáque, Melpomenéque,
Terpſichoréque, Eratóque, Polymniáque, Uraniáque,
Calliopéque; hæc autem excellentiſſima eſt omnium:

Hæc

Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι. Τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούπιο, θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ
Σκιδναμένῃ· ἠχεῖ δ' ὑπὸ χάρη νιφόεντα Ὄλύμπια,
Δώματά τ' ἀθανάτων. Αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι,
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτα κλείουσιν ἀοιδῇ,
Ἐξ ἀρχῆς ὡς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἐπικλον,
Οἵ τ' ἐκ σφῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαί, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κάρτει τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνεῦσι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσυνάων τε κακῶν, ἀμπαυμά τε μερμηράων.
Ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητέτα Ζεύς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔλυε, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἥματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Ἧδ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ἦσιν ἀοιδὴ
Μέμβλεται, ἐν στήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσας,
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
Ἔνθά σφιν λιπαροὶ τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῇς Χάριτες καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν,
Ἐν θαλίῃς· ἐρατὴν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἰεῖσαι,
Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἰεῖσαι.
Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον, ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίη μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δ' ὑπὸ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει
Νισομένων πατέρ' εἰς ὅν. Ὁ δ' αὐτὸς ἐμβασιλεύει
Αὐτὸς ἔχων βεντιῶ ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον· εὖ δ' ἕκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ περιφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων·

Hæc enim & reges ſimul venerandos comitatur.
Quemcunque honoraturæ ſunt Jovis filiæ magni,
Et in-lucem-editum aſpexerint, à Jove-nutritorum Regum,
Huic quidem ſuper linguam dulcem fundunt cantilenam,
Hujus etiam verba ex ore fluunt blanda: cæterùm populi
Omnes ad ipſum reſpiciunt diſcernentem jus
Rectis judiciis: hic autem prudenter loquens,
Statim etiam magnam contentionem ſcitè dirêmit.
In-hoc enim reges prudentes, quòd populis
Damnum-inferentibus, in foro viciſſitudinem rerum faciunt,
Facilè mollibus appellantes verbis.
Incedentem verò per urbem, Deum veluti placant
Reverentiâ blandâ: eminet verò inter ipſos congregatos.
Tale Muſarum ingens munus hominibus.
A Muſis etenim & eminus-feriente Apolline,
Viri cantores ſunt ſuper terram, & citharœdi:
Ex Jove verò, Reges. Ille verò beatus, quemcunque Muſæ
Amant: ſuavis ei ab ore fluit vox.
Si quis enim luctum habens recenti-dolore-ſaucio animo
Triſtetur, corde dolens, cæterùm Poëta
Muſarum famulus res claras priſcorum hominum
Celebraverit, beatóſque Deos qui Olympum incolunt:
Statim hic *quamvis* ægrè-ferens obliviſcitur, nec dolorum
Meminit, ſed citò deflexerunt *eum* aliò dona Dearum.
Salvete natæ Jovis, date verò amabilem cantilenam:
Celebrate quoq; immortalium divinum genus ſemper exiſtentium,
Qui Tellure prognati ſunt, & Cœlo ſtellato,
Noctéque caliginosâ, quos item ſalſus nutrivit Pontus.
Dicite inſuper, ut primùm Dii & Terra facti fuerint,
Et Flumina, & Pontus immenſus æſtu fervens,
Aſtráque fulgentia, & Cœlum latum ſuperné,
Et qui ex his nati ſunt Dii datores bonorum:
Utque opes diviſerint, & quomodo honores diſtinxerint,
Atq; quomodo primùm multis-implicatum-ſphæris tenuerint cœ-
Hæc mihi dicite Muſæ cœleſtes domos inhabitantes, (lum.
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primò omnium quidem Chaos fuit: at deinde
Tellus lata, omnium ſedes ſolida ſemper
Immortalium, qui tenent juga nivoſi Olympi;
Tartaráque tenebricoſa in receſſu terræ ſpatioſæ;
Atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
Solvens-curas & omnium Deorum, & omnium hominum,

Domat

Ἡ γὰρ ἀεὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὅππα πιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδήν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοισιν ἀγυρτῆσι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι,
Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δ' ἔπρεπε ἀγερομένοισιν.
Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διός, βασιλῆες. Ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φιλέωνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδὲς θυμῷ
Ἄζηται, κραδίη δ' ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλέα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ὀπλίδεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται, ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν·
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἱ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός θ' ὀλοερῆς, οὓς θ' ἅλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος.
Εἰπατε δ', ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοὶ καὶ Πόντος ἀπείριτος οἰδματι θύων,
Ἀστρά τε λαμπετόωντα, καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων·
Ὡς τ' ἄφενον δάσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ εἰπατ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
Ἦτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,

Domat in pectoribus animum, & prudens consilium.
Ex Chao verò Erebúsque nigráque Nox editi sunt.
Nocte porrò tam Æther quàm Dies prognati sunt;
Quos peperit, ubi concepisset Erebo amore mixta.
Terra verò primùm quidem genuit parem sibi,
Cœlum stellis ornatum, ut ipsam undique obtegeret,
Ut esset beatis Diis sedes tuta semper.
Genuit præterea Montes altos, Dearum gratas spelunças
Nympharum, quæ habitant per montes concavos;
Atque etiam infrugiferum Pelagus peperit undâ concitatum,
Pontum, absque amore suavi. Cæterùm deinde (tem,
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos-vortices-haben-
Cœúmque, Creúmque, Hyperionémque, Iapetúmque,
Theámque, Rheámque, Theminque, Mnemosynénque,
Phœbénque aureâ-coronâ-insignem, Tethynque amabilem.
Hos verò post novissimus natus est Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos: floridum autem oderat parentem.
Porrò genuit & Cyclopas, superbum cor habentes,
Brontémque, Steropémque, & Argen forti-animo-præditum,
Qui Jovi & tonitru dederunt, & fabricârunt fulmen.
Qui sanè per alia Diis similes erant;
Unus verò oculus mediâ positus erat fronte:
Cyclopes verò cognomento erant, eò quòd ipsorum
Circularis oculus existens inerat fronti,
Robúrque, & vires, & molimina erant in operibus.
Alii deinde è Tellure & Cœlo prognati sunt,
Tres filii magni & prævalidi, non nominandi,
Cottúsque, Briareúsque, Gygéique, superba proles:
Quorum centum quidem manus ab humeris prominebant,
Inaccessi: capita verò unicuique quinquaginta
Ex humeris procreverant super robustos artus,
Robur aurem immensum, validum magna in forma.
Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati sunt,
Acerrimi filiorum, suo verò invisi erant parenti
Ab initio: & hos quidem, ut quisque primùm nascebatur,
Omnes occultavit, & ad lucem non submisit,
Terræ in latebris: malo autem oblectabatur opere
Cœlum. Ipsa verò intus ingemiscebat Terra vasta,
Arctata: dolosam verò malámque excogitavit artem.
Statim verò cùm edidisset fœtum, ex cano adamante
Fabricavit magnam falcem, & edixit charis liberis:
Dixit autem sumptâ fiduciâ, charo mœrens corde,

Filii

Δάμνατο ἐν ςήθεσι γόον, καὶ ἐπίφρονα βυλάς.
Ἐκ δὲ Χάεος Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο·
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
Οὓς τέκε, κυσαμένη Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ,
Οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
Γείνατο δ' Οὔρεα μακρά, θεῶν ἁδινὰς παραύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀνὰ κρεα βησσήεντα.
Ἡδὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἰδματι θῦον,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐριμύδεα· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐυνηθεῖσα, τέκε Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐραστεινήν.
Τοὺς δὲ μετ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δὲ ἐχθήρε τοκῆα.
Γείναλο δ' αὖ Κύκλωπας, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον,
Οἵ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν.
Οἵ δήτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνον δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ·
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἓὸν ἐνέκετο μετώπῳ,
Ἰσχύς τ', ἠδὲ βίη, καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβριμοι, ὐκ ὀνομαστοί,
Κόττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑφρήφανα τέκνα.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο,
Ἄπλαστοι· κεφαλαὶ δ' ἐκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ὀπὶ σιβαροῖσι μέλεσσιν,
Ἰσχὺς δ' ἄπλητος, κρατερὴ μεγάλῳ ἔπι εἴδει.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ ἦμὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ἀποκρύπτεσκε, καὶ ἐς φάος ὐκ ἀνίησκε,
Γαίης ἐν κεύθεσσι κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
Οὐρανός· ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίην δ' κακὴν ἐπέφραδετο τέχνην·
Αἶψα δ' ποιήσασα γένος πολιῆς ἀδάμαντος,
Τεῦξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπίφρασε παισὶ φίλοισιν·
Εἶπε δ' θαρσαύνασα, φίλον τεθυμμένη ἦτορ,

Παῖδες

Filii mei & patris nefarii, si volueritis
Parêre, patris malam ulciscemur contumeliam
Vestri: prior enim iniqua machinatus est opera.
Sic dixit. Illos verò omnes invasit metus: neq; quisquam illorum
Locutus est: Confirmato animo verò *tandem* magnus Saturnus
E contrà verbis compellavit matrem castam: (versutus
Mater, ego certè hoc in-me-recipiens peragam
Facinus; patrem enim inauspicatum nihil curo
Nostrum: prior enim iniqua meditatus est opera.
Sic dixit. Gavisa est autem valde animo Tellus ingens.
Collocavit autem ipsum celans in insidiis; indiditque manui
Falcem asperis-dentibus. dolo autem instruxit omni.
Vênit autem Noctem adducens magnum Cœlum, undique verò
Cupiens amorem imminebat, & sanè extentum est (Terræ
Undique: ex insidiis verò filius prehendit manu
Sinistrâ; dextrâ verò immanem cepit falcem,
Longam, asperos-dentes-habentem, charíque genitalia patris
Festinanter demessuit, rursúmque abjêcit, ut ferrentur
Ponè. Illa quidem non incassum elapsa sunt manu:
Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
Omnes suscêpit Terra. Circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyas validas, magnósque Gigantes
Armis nitentes, longas hastas manibus tenentes,
Nymphásque quas Melias vocant super immensam terram.
Testiculísque modò resectis, adamantem
Dejêcit circa Epirum undis-agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus longo tempore; circumcirca verò alba
Spuma ab immortali corpore ferebatur, in qua puella
Innutrita est: primùm verò ad Cythêra divina
Vehebatur; indè tum circumfluam pervênit ad Cyprum.
Prodiit verò veneranda formosa dea; circùm verò herba
Pedibus sub mollibus crescebat: Aphroditen autem ipsam
Spumâ-prognatam deam & decóram-pulchris-sertis Cytheréam
Nominant tam dii quàm homines, eò quòd in spuma
Nutrita est; sed Cytheréam, quòd appulit Cythéris:
Cyprigenam verò, quòd nata est undosa in Cypro:
Atque amantem-genitalia, quia ex genitalibus orta.
Hanc Amor comitatus est, & Desiderium sequebatur pulchrum
Natam primúm, & deorum ad cœtum euntem.
Hunc verò ab initio honorem habet, atque sortita est
Partem inter homines & immortales deos,
Virgineásque confabulationes, & risus, & deceptiones,

Oble-

Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀταρτάλου, αἴκ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, πατέρος γε κακὴν ποσὶν ὀμφὴν ἀκοῦσαι
Ὑμετέρου· τοὶ δ' οὔτε θεοὺς οὔτ' ἄνδρας ἐάσετε
Ὡς φάτο. τὸν δ' αὖρα πάντας ἔλεν δεῦσεν τε· ἀνὰ τοῖς
Θῦσεν ἄρα. θαρσήσας ὁ μέγας Κρόνου ἀγκυλομήτης
Αὖ αὖτις μυθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν·
Μῆτερ, ἐγώ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενον τελέσαιμι
Ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἠμετέρου τοὶ δ' οὔτε θεοὺς οὔτ' ἄνδρας ἐάσετε
Ὡς φάτο. γήθησεν ὁ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
Εἶσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, ἐνέθηκε δ' ἀοιδὴν
Ἄρπῃ καρχαρέοδοντα, δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δ' Οὐρανὸς ἄγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καί ῥ' ἐπαύδα
Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο παῖς ὠρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἑλεῖν ἔλλαβεν ἅρπῃ,
Μακρῇ, καρχαρόδοντα· φίλῳ δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσυμβλήμενος ἧκεν, ἀπὸ ῥ' ἔβαλε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω. τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός.
Ὅσσαι γὰρ ῥαδάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
Γείνατ' Ἐρινῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας
Τάς τε λαμπομένους, δόρυ χερσὶν ἔχοντας ἐγχος,
Νύμφάς θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Μήδεά θ' ὡς τοπρῶτον ὑποδμήξας ἀδάμαντος
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ.
Ὡς φέρετ' ἀμπέλαγος πολλὸν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο, τῷ δ' ἐνὶ κόλπῳ
Ἐθρέφθη· τρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλετο, ἔνθεν ἔπειτα περίῤῥυτον ἵκετο Κύπρον.
Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπο ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
Ἀφρογένειάν τε θεὰν, καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, ὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
Κυπρογένειαν δ', ὅτι γένετο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.
Τὴν δ' Ἔρως ὡμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς
Γεινομένῃ τοπρῶτα, θεὼν τ' ἐς φῦλον ἰόντα.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔσχε, καὶ ἐν λελόγχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ', ἐξαπάτας τε,

Τέρψιν

Oblectationémque ſuavem, & amicitiam, blanditiásque.
Pater verò Titânas cognomento vocabat,
Filios objurgans, magnum Cœlum, quos genuit ipſe:
Dictabat porrò nocentes ex protervia magnum patrâſſe
Facinus, cujus deinceps ultio in poſterum futura ſit.
Nox præterea peperit odioſum Fatum, & Parcam atram,
Et Mortem; peperit etiam ſomnum, peperítq; agmen Somniorum:
Hos non ulli condormiens dea peperit Nox obſcura.
Rurſum poſtea Momum, & Ærumnam dolore plenam,
Heſperidásque, quibus mâla ultra inclytum Oceanum
Aurea pulchra curæ ſunt, ferentésque arbores fructus:
Et Fatales-deas & Parcas genuit immites,
Clothóque, Lacheſínque, & Atropon; quæ mortalibus
Editis dant habendum bonúmque malúmque,
Quæ hominúmque & deorum delicta inſequentes
Nunquam deſinunt deæ à vehementi ira,
Priuſquam rependerint illi malam ultionem, quiſquis peccârit.
Peperit præterea & Nemeſin, nocumentum mortalibus hominib⁹,
Nox perniciosa: poſt háncque Fraudem enixa eſt, & Amicitiam,
Seniúmque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
Cæterùm Contentio odioſa peperit quidem Laborem moleſtum,
Oblivionémque, Peſtémque, & Dolores lacrymabiles,
Pugnásque, Cædésque, Præliáque, Stragésque virorum,
Jurgiáque, Mendaciáque, Diſceptationésque,
Licentiam, Noxámque, familiares inter ſeſe,
Juramentúmque, quod plurimùm terreſtres homines
Lædit, quando quiſpiam volens pejeraverit.
Nereum autem alienum à mendacio & veracem genuit Pontus,
Maximum natu filiorum: Sed vocant Senem,
Eò quòd verax atque placidus, nec juris & æqui
Obliviſcitur, ſed juſta & manſueta conſilia novit.
Deinde rurſum Thaumantem magnum, & fortem Phorcyn
Terræ commiſtus, & Ceto pulchris-genis-præditam,
Eurybiámque adamantis in pectore animum habentem.
Ex Nereo porrò prognati ſunt perquam-amabilis ſobcles dearũ,
Ponto in infructuoſo, & Doride pulchricomâ
Filiâ Oceani perfecti fluvii,
Protóque, Eucratéque, Saóque, Amphitritéque,
Eudoráque, Thetísque, Galenéque, Glaucéque,
Cymóthoe, Spióque velox, Thaliáque amabilis,
Et Mélita gratioſa, & Eulimene, & Agáve,
Paſitheáque, Eratóque, & Eunice roſeis-cubitis,

Dotóq;

Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
Τὴν δ' πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν,
Παῖδας νεικείων, μέγας Οὐρανός, ὃς τέκεν αὐτὸς·
Φάσκε δ' πλάνους ἀλαοσύνῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργεν, τοῖο δ' ἔπειτα πίσυν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δὲ τέκε συγερόν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δὲ Ὕπνον, ἔπλε δ' φῦλον ὀνείρων·
Οὓς τίνι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν,
Ἑσπερίδας θ', αἳς μῆλα πέρην κλυτὸν Ὠκεανοῖο,
Χρύσεα καλὰ μέλεσι, φέρουσά τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείναλο νηλεοποίνας,
Κλωθώ τε, Λαχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον, αἵτε βροτοῖσι
Γινομένοισι δίδουσιν ἔχειν ἀγαθόν τε καὶ κακόν τε,
Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὀτίνα, ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι
Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε, καὶ Φιλότητα,
Γῆράς τ' ὀλοόμυον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔριν στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
Λήθην τε, Λοιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ἀτην τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκασίας τε,
Νείκεά τε, Ψεύδεά τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην τε, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν.
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείναλο Πόντος
Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δίδεν.
Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγλαὸν Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρηον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆϊ δ' ἐγένοντο μεγήρατα τέκνα θεάων,
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωρίδος ἠϋκόμοιο,
Κέρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράτη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοδόκη, Σπειώ τε δουή, Θοὴν τ' ἐρέουσα,
Καὶ Μνήστη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγαυή,
Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνεικὴς ῥοδόπηχυς,

Δωτώ τε

Dotóque, Protóque; Pherusáque, Dynamenéque,
Nesæáque, & Actæa, & Protomedêa,
Doris, & Pánope, & spectosa Galatêa,
Hippothoéque lepida, & Hippónoe roseis-ulnis,
Cymodocéque, quæ fluctus in obscuro ponto,
Et flatus divinorum ventorum, unà cum Cymanolége,
Facilè mitigat, & pulchros-talos-habente Amphitrite,
Cymóque, Eionéque, pulchréque coronata Haliméde,
Glauconoméque renidens, & Pontoporêa,
Liagoréque, & Evágore, & Laomedêa,
Polynoméque, & Autónome, & Lysianassa,
Evarnéque tam indolis gratæ quàm inculpatæ formæ,
Et Psamathe decôra corpore, divináque Menippe,
Nesóque, Eupompéque, Themistóque, Pronoéque,
Nemertésque, quæ patris habet animum immortalis.
Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatæ sunt
Filiæ quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas verò Oceani profundiflui filiam
Duxit Electram: hæc autem celerem peperit Irim.
Pulchricomásq; Harpyias, Aëllóque, Ocypeténque,
Quæ ventorum flumina, & aves assequuntur
Pernicibus alis: in cœlo enim degentes volitant.
Phorcyi post hæc Ceto Græas peperit pulchris-genis-præditas,
A partu canas: quas ob id Græas vocant
Immortalésque dii humíque incedentes homines:
Pephredóque pulchro-peplo, Enyóque croceo-peplo,
Gorgonásque, quæ habitant ultra celebrem Oceanum,
In-extrema-parte ad noctem; ubi Hesperides argutæ,
Sthenóque, Euryaléque, Medusáq; gravia perpessa. (obnoxiæ
Ipsa quidem erat mortalis: reliquæ verò immortales, & senio-non-
Duæ: cum hac verò una concubuit cæruleâ-cæsarie *Neptunus*
In molli prato, & floribus vernis.
Ejus autem cùm Perseus caput amputâsset,
Exiliit Chrysáor magnus, & Pégasus equus:
Huic quidem cognomentum erat, quòd Oceani apud fontes
Natus esset; ille verò ensem aureum tenebat manibus charis.
Et ille quidem cùm avolâsset, relictâ terrâ matre animalium,
Pervênit ad immortales: Jovis verò in domibus habitat,
Tonitrúque & fulgur ferens Jovi prudenti.
Chrysáor porrò genuit triplicem Geryonem,
Mixtus Calliroæ filiæ nobilis Oceani.
Illum quidem armis-exuit vis Herculana,

Bovę

Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δωριδίην τε,
Νησαίην τε, καὶ Ἀκταίην, καὶ Πρωτομέδειαν,
Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
Ἱππονόη τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠερόεντι πόντῳ
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, ζωὴ Κυματολήγη,
Ῥεῖα πρηΰνει, καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ,
Κυμώ τ', Ἠιόνη τε, εὐστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς, καὶ Ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια,
Πυλοῦόμη τε, καὶ Αὐτονόμη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυλή τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος,
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη,
Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε,
Νημερτὴς θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' Ἠλέκτρῃ· ἣ δ' ὠκείας τέκεν Ἶριν,
Ἠϊκόμους θ' Ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμα πέπτανται
Ὠκείῃς πτέρυγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρήους,
Ἐκ γενετῆς πολιάς· τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ καμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι,
Πεφρηδώ τ' εὐπέπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτὸς, ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθεινώ τ', Ἐυρυάλη τε, Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα·
Ἡ μὲν ἦεν θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω·
Αἱ δύο· τῇ δ' μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Πρσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος·
Τῷ μὲν ἐπώνυμον νἱὸν ὅτ' ἀρ' Ὠκεανοῦ ῥοὰς παρὰ πηγὰς
Γείνατ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
Χὠ μὲν ἀπὸ μητρὸς πεφυλιγμένος ἤλυθε μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
Βροντήν τε στεροπήν τε φέρων Διὶ μητίετι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τεικάρηνον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίῃ Ἡρακληείῃ,

Βοῶ

Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia,
Die illo, cùm boves abêgit latas-frontes-habentes
Tyrinthem in ſacram, emenſus iter Oceani,
Orthóque interfecto, & bubulco Eurytiône,
Stabulo in obſcuro, ultra inclytum Oceanum.
Ipſa *Ceto* inſuper peperit aliud monſtrum, immane, nihil ſimile
Mortalibus hominibus, neque immortalibus diis,
Specu in concavo, divinam animo-forti Echidnam,
Dimidio nympham, limis-oculis, pulchris-genis, (gnúmque,
Dimidiâ item parte ingentem ſerpentem, horrendúmque, ma-
Varium, crudivorum, divinæ ſub cavernis Terræ.
Illic verò ei ſpecus eſt in imo, cava ſub petra,
Procul ab immortalibúsque diis mortalibúsque hominibus,
Ibi ſanè ei deſtinârunt dii inclytas domos incolere,
Coercebatur autem in Arimis ſub terra tetra Echidna,
Immortalis nympha, & ſenio-illæſa perpetuó.
Huic Typháonem aiunt mixtum eſſe amore,
Vehementem & violentum ventum, limis-oculis-contuenti puellæ.
Illa verò gravida-facta peperit fortes filios.
Orthum quidem primò canem peperit Geryoni:
Iterum ſecundò edidit immanem, minimè affabilem,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem validâ-voce.
Quinquaginta-capitum, impudentémque fortémque:
Tertiò Hydram rurſus genuit, odioſa edoctam,
Lernæam, quam nutrivit dea albis-ulnis Juno,
Vehementer indignans virtuti Herculanæ.
At illam quidem Jovis filius occîdit ſævo ferro
Amphitryoniades, cum bellicoſo Ioláo,
Hercules, ex conſiliis Minervæ prædatricis.
Illa autem *tum* Chimæram peperit, ſpirantem terribilem ignem,
Trucémque, magnámque, pernicémque, validámque.
Illi autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
Alterum autem capellæ, tertium verò ſerpentis robuſti draconis:
A FRONTE leo, ponè verò ſerpens, media verò capella,
Horrendè efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegaſus cepit, & ſtrenuus Bellerophontes.
Illa ſanè Sphingem exitialem peperit, Cadméis perniciem,
Ab Ortho ſubacta; Nemeæúmque leonem,
Quem Juno cùm-enutriviſſet, Jovis veneranda uxor,
In locis-fertilibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
Ibi ſanè hic commorans decipiebat tribus hominum,
Imperans cavernoſæ Nemeæ atque Apeſanti:

Sed

Βασὶ παρ' εἰλιπόδεσσι, περιῤῥύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε τε βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερήν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθον τε κλείνας, καὶ βοκόλον Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην καλυτῆς Ὠκεανοῖο.
Ἦ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῖ ἐνὶ γλαφυρῷ, θείῃ χρατερόφρονι Ἐχίδνῃ
Ἥμισυ μὲν νύμφῃ, ἑλικώπιδι, καλλιπάρῃον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλη ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἣ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἐχίδνα,
Ἀθάνατος νύμφη, καὶ ἀγήρασος ἤματα πάντα.
Τὴν δ' Τυφάονα φασὶ μιγῆμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνεμον, ἑλικώπιδι κούρῃ.
Ἣ δ' ὑποκυσαμένη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆι·
Δεύτερον αὖτις ἔπεκτεν ἀμήχανον, οὔ τι φατειόν,
Κέρβερον ὠμηστήν, αἰδέω κύνα χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
Τὸ τρίτον Ὑδρηλιν αὖτις ἐγείνατο, λυγρὰ εἰδυῖαν
Λερναίῃ, τὴν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέι χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, συὶ ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἣ δ' Χίμαιραν ἔπεκλε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἣ δ' Χιμαίρης, ἡ δ' ὀρικθ κρατεροῖο δρακοντος·
ΠΡΟΣΘΕ λέων, ὄπιθεν δ' δράκων, μέση δ' Χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἷλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἣ δ' ἄρα Σφιγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὀρθῷ ὑποδμηθεῖσα Νεμειαίῳ τε λέοντα,
Τὸν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κεφαλὴ παρέκοιτις,
Γυιοῖσιν κατέναστε Νεμείης, πῆμα ἀνθρώποις.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων τρηχὺν Νεμείης ἠδ' Ἀπέσαντος·

Sed ipſum robur domuit virtutis Herculanæ.
Cetò verò minimum-natu, cum Phorco amore miſta,
Peperit gravem ſerpentem, qui obſcuræ latibulis terræ,
Finibus in amplis, aurea mala cuſtodit,
Hoc quidem ex Ceto & Phorcyne genus eſt.
Tethys autem Oceano flumina peperit vorticoſa: (tem,
Nilúmque, Alpheúmque, & Eridanum profundos-vortices-haben-
Strymonem, Mæandrúmque, & Iſtrum pulchrifluum,
Phaſínque, Rheſúmque, Acheloïum limpidum,
Neſſúmque, Rhodiúmque, Haliacmonémque, Heptaporúmque
Granicúmque, & Æſápum, divinúmque Simoënta,
Penëúmque, & Hermum, amœnéque fluentem Caïcum,
Sangariúmque magnum, Ladonémque, Partheniúmque,
Evenúmque, & Ardeſcum, divinúmque Scamandrum.
Peperit quoque filiarum ſacrum genus, quæ per terram
Viros à teneris educant, unà cum Apolline rege,
Et Fluminibus: hanc verò à Jove ſortem habent,
Pithóque, Admetéque, Ianthéque, Electráque,
Doríſque, Prymnóque, & Urania formâ-deam-referens,
Hippóque, Clymenéque, Rhodiáque, Calliroéque
Zeuxóque, Clytiéque, Idyiáque, Paſithoéque,
Plexauréque, & Galaxaure, amabiliſque Dióne,
Melobosíſque, Thoéque, & venuſta Polydora,
Cercëíſque indole amabilis, Plutóque bovinis-oculis,
Perſëíſque, Ianiráque, Acaſtéque, Xanthéque,
Petræáque lepida, Meneſthóque, Europáque,
Metíſque, & Eurynome, Teleſthóque crocco-peplo,
Criſiéque, Aſiáque, & blanda Calypſo,
Eudoréque, Tychéque, & Amphiro, Ocyroéque,
Et Styx, quæ quidem ipſarum excellentiſſima eſt omnium.
Atque hæ Oceano & Tethye prognatæ ſunt
Grandiores natu filiæ: multæ tamen ſunt & aliæ.
Ter mille enim ſunt celeres filiæ-Oceani,
Quæ ſanè diſperſæ, terram & profunditates lacûs
Paſſim pariter incolunt, Dearum ſplendida proles.
Tot rurſus alii fluvii cum ſtrepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloquis
Sed ſingulatim noverunt, quotquot circùm habitant.
Thêa verò Solémque magnum, lucentémque Lunam,
Aurorámque, quæ omnibus terreſtribus lumen præbet,
Immortalibúſque Diis, qui cœlum latum tenent,

Genui

Ἀλλά ἑ Ἶρις ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
Κητῷ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τῦτο μὲν ὧν Κητῦς καὶ Φόρκυνος γένος ὅδε.
Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας·
Νεῖλόν τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελωΐον ἀργυροδίνην,
Νέσσον τε, Ῥοδίον θ', Ἀλιάκμονά θ', Ἑπτάπορόν τε,
Γρήνικόν τε, καὶ Αἶσηπον, δῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, εὐῤῥείτην τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε,
Εὐηνόν τε, καὶ Ἀρδησκον, δῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δὴ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· ταύτην γὰρ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδὴς,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδίη τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πλεξαύρη τε, Γαλαξαύρη τ', ἐρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εἰναλὶς Πολυδώρη,
Κερκηίς τ' φυλὼ ἐρατή, Πλουτώ τε βοώπις,
Περσηίς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε,
Πετραίη τ' ἐρόεσσα, Μενεδώ τ', Εὐρώπη τε,
Μητίς τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεστώ τε χρυσόπεπλος,
Κελμίς τ', Ἀσία τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ,
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρὼ, Ὠκυρόη τε,
Καὶ Στύξ, ἣ δὴ σφέων ὀχωφερεστάτη ἔδρην ἁπασέων.
Αὗται δ' Ὠκεανῷ καὶ Τηθύϊ ἐξεγένοντο
Πρεσβύταται κοῦραι· πολλαὶ γάρ· εἰσὶ καὶ ἄλλαι.
Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυρες Ὠκεανῖναι,
Αἳ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖτ' ἔτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανῦ, τοὺ γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνίσπειν,
Οἱ δ' ἔχασι ἴσασιν, ὁπόσοι περιναιετάουσι.
Θεία δ' Ἠελίου τε μέγαν, λαμπρήν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,

Genuit, congreſſa cum Hyperíone in amore.
Cœo verò Eurybia peperit per amorem mixta
Aſtræúmque magnum, Pallantémque, præſtantiſſima Dearum,
Perſénque, qui omnes præcellebat peritiâ.
Aſtræo verò Aurora Ventos peperit magnanimos,
Argeſten, Zephyrum, Boreámque rapidum,
Et Notum, in amore Dea cum Deo congreſſa.
Poſt hos verò ſtellam genuit Luciferum manè genita,
Aſtráque fulgentia, quibus Cœlum cinctum eſt.
Styx verò peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum, & Nicen pulchros-talos-habentem, in ædibus,
Et Robur, atque Vim, præclaros genuit filios:
Quibus non ſeorſum à Jove eſt domus, nec ulla ſedes,
Neque via, quà non illis Deus præit;
Sed ſemper apud Jovem graviter-tonantem ſedem-habent.
Sic enim conſuluit Styx incorruptibilis Oceaníne
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum cœlum. (pugnet,
Dixit autem, quòd quiſquis unà ſecum Deorum contra Titânas
Non carituros ſit muneribus, ſed honorem quemque
Habiturum, quem antea inter immortales Deos *habuit:*
Illum verò dixit, qui honoris-expers fuerit ſub Saturno & ſine præ-
Ad honores ac præmia aſcenſurum, ut fas eſt. (mio,
Vênit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum ſuis filiis, chari per conſilia patris.
Ipſam verò Jupiter honoravit, abundantiáque dona dedit:
Ipſam enim conſtituit Deorum magnum eſſe juramentum,
Filios autem diebus omnibus ſuos cohabitatores eſſe.
Similiter etiam omnibus perpetuò, ſicut pollicitus eſt,
Perfêcit. Ipſe autem præpotens eſt, atque regem agit.
Rurſus & Phœbe Cœi genialem venit ad lectum:
Gravida verò facta deinde Dea Dei in amore,
Latonam cæruleo-peplo peperit, blandam ſemper,
Mitem hominibus atque immortalibus Diis:
Blandam ab initio, in-primis-hilarem intra Olympum.
Genuit inſuper Aſteriam claram, quam olim Perſes
Duxit in domum amplam, chara ut vocaretur uxor.
Illa verò gravidata Hecaten peperit, quam ſuper omnes
Jupiter Saturnius honoravit; dedit verò ei ſplendida dona,
Partem ut haberet terræque & infrugiferi maris:
Imò etiam ſtelligero à cœlo ſortita eſt honorem,
Immortalibúſque Diis honorata eſt maximè.

Etenim

Γείναδ', ὑπαδυπδεῖσ' Ὑπερίονι ἐν φιλότπτι.
Κοίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότπτι μιγεῖσα,
Ἀστραῖόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,
Πέρσπν θ', ὃς κὴ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσυνπσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς Ἀνέμους τέκε καρδοδύμους,
Ἀργέσπν, Ζέφυρον, Βορέπν τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότπτι θεῷ θεὰ ἐυνπθεῖσα.
Τοὺς δ' μετ' ἀστέρα πίκλεν Ἑωσφόρον ἠεγάνεια,
Ἀστρά τε λαμπετόωντα, τά τ' Οὐρανὸς ἐστεφάωται.
Στὺξ δ' τέκε' Ὠκεανῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον, κὴ Νίκπν καλλίσφυρον, ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτος, ἠδὲ Βίπν, ἀειδείκετα γείνατο τέκνα·
Τῶν ἄκ ἔς' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, ἠδέ πς ἕδρη,
Οὐδ' ὁδός, ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει,
Ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ζπνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὡς γὰρ ἐβούλδισε Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη
Ἡμαπ τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιον ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετ' εἰο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μήπν' ἀποράσειν γεράων, πιμπν δ' ἕκαστον
Ἐξέμπν, πῦ τοπάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι·
Τὸν δ' ἔρατ', ὅσπς ἄπιμος ἔπὶ Κρόνῳ ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς κὴ γεράων ἐπιβησεμπν, ἣ δέμις ἐστίν.
Ἦλθε δ' ἔρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος Ὠκυλυμπόνδε
Σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, φίλῃ διὰ μήδεα πατρός.
Τπν δ' Ζεὺς πίμησε, θέσπιδα δ' δῶρα ἔδωκεν·
Αὐτπν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἠμαλα πάντα δὲς μεταναίεται αἰεί).
Ὡς δ' αὖτως πάντεσσι διαμπερὲς, ὡς πρὶν ὑπέσπ,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δ' μέγα κρατεῖ, ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβπ δ' αὖ Κοίπς πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνπν·
Κυσαμένπ δ' ἔπειτα θεὰ θεῷ ἐν φιλότπτι
Λπτὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μείλιχον αἰεί,
Ἤπιον ἀνθρώποισι κὴ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπε.
Γείνατο δ' Ἀστερίπν εὐώνυμον, πῶ ποτε Πέρσπς
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλῃ κεκλῆσθαι ἀκοιτπν.
Ἡ δ' ἔπκυσε καὶ ἔκάτπν τέκε, πὴν πέρι πάντων
Ζεὺς Κρονίδπς τίμπσε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοίρας ἔχειν γαίπς τε κὴ ἀστεροέντος ἔπ' οὐρανῦ ἔμμορε τιμῆς,
Ἡ δ' κὴ ἀστερόεντος ἔπ' οὐρανῦ ἔμμορε τιμῆς,
Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἔξοχα πάλιστα.

Etenim nunc ſicubi aliquis terreſtrium hominum
Faciens ſacra honeſta ex lege placat *Deos*,
Invocat Hecaten: ingens eum ſequitur honor
Facillimè, cujus benevola Dea ſuſceperit preces,
Et illi felicitatem largitur; nam facultas ipſi adeſt.
Quotquot enim Terrâ Cœlóque prognati ſunt
Et honorem ſorte-acceperunt, iſtorum habet ſortem omnium.
Neque quicquam ipſi Saturnius per-vim-adêmit, neque privavit,
Quæcunque ſortita eſt Titânas inter priores Deos,
Sed habet, ſicut priùs ab initio facta-eſt diſtributio.
Nec, quia unigenita, minùs Dea ſortita eſt honorem,
Et præmium, tam in terra ac cœlo quàm in mari,
Sed inſuper multò magis: quia Jupiter honorat ipſam.
Cui verò voluerit, magnificè præſtò eſt, atque juvat:
Inque foro inter homines eminet, ubicunque voluerit.
Et quando ad bellum perdens-homines armantur
Viri, tum Dea adeſt quibus voluerit,
Victoriam cupidè ut præbeat, & laudem porrigat.
Inque judicio Regibus venerandis aſſidet.
Bona inſuper, quando viri in certamine colluctantur;
Ibi Dea & illis præſtò eſt, atque juvat:
Qui verò vicerit virtute & robore, pulchrum præmium
Facilè fert, lætúſque progenitoribus gloriam præbet,
Commoda item equitibus adſtare, quibus voluerit,
Et his, qui in glauco *mari* tempeſtuoſo laborant,
Votáque faciunt Hecatæ, & valde-frementi Neptuno.
Facilè etiam prædam inclyta dea dare-ſolet copioſam,
Facilè verò auferre ſolet apparentem, volens animo.
Bona præterea in ſtabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentáque, gregéſque, & cuſtodias latas caprarum,
Gregéſque lanigerarum ovium, animo volens:
Ex paucis multa facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeò ſanè licèt unigenita ex matre exiſtens,
Omnes inter Deos honorata eſt muneribus.
Fecit autem ipſam Saturnius alumnam-juvenum, qui poſt ipſam
Oculis aſpexerunt lumen multa-contuentis Auroræ.
Sic ab initio *erat* nutriens-filios, atque hi *ſunt* honores.

Rhêa verò compreſſa à Saturno peperit illuſtres liberos,
Veſtam, Cererem, & Junonem aureis-calceamentis-gaudentem,
Fortémque Plutonem, qui ſub terra domos incolit (*num*,
Immite cor habens, & valde ſonantem terræ-concuſſorem *Neptu-*
Jovémque conſiliarium, Deorum patrem atque hominum,

Cujus

Καὶ γὰρ νῦν ὅτε που τις ὀπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἰλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην πολλὴ τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ' ᾧ κεχάρηται γε θεὰ ἐπιδέξια δοῦναι ἐν χερσὶν ὄλβον.
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει· ἔπεστι δυνάμις γε πάρεστιν.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τόσσην ἔχει αἶσαν ἁπάντων,
Οὐδέ τι μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδὲ τ' ἀπούρας,
Ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
Ἀλλ' ἔχει, ὡς τὰ πάρπρωτα ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ', ὅτι μουνογενὴς, ἧσσον θεὸς ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ γέρας, ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσσῃ,
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπεὶ Ζεὺς πέτεται αὐτή.
Ὧ δ' ἐθέλει, μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ὧν κ' ἐθέλησιν.
Ἠδ' ὅπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα δυσμένειαν
Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται ὅς κ' ἐθέλῃσι,
Νίκῃ τοῦτον ἔπεσσιν ὀπάσσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
Ἐν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ', ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἐθλεύωσιν,
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι·
Νικήσας δ' βίῃ καὶ κάρτει, καλὸν ἆεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν, οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Καὶ τοῖς, οἳ γλαυκὴν κατὰ πόντον ἐρετμάζουσιν,
Εὐχονταί θ' Ἑκάτην, καὶ ἐρικτύπην Ἐνοσίγαιον.
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ἄπασε πολλήν,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ λητίδ' ἀέξειν,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
Ποίμνας τ' ἐρσήεντος οἰῶν, θυμῷ γε θέλουσα·
Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐὼν μητρὸς ἑῆσα,
Πᾶσιν μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἳ μετ' ἐκείνῃ
Ὀρφναίοισιν ἵδρυτο φάει πολυδερκέος Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος, αἵδε τε τιμαί.
Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἑστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἰφθίμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρίκτυπον Ἐνοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,

Cujus & è tonitru concutitur lata terra.
Atque istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunque
Ex utero sacro matris ad genua venerat,
Hæc animo volvens, nè ullus clarorum Cœligenarum
Alius inter Deos haberet regium decus:
Audierat enim ex Terra & Cœlo stellis-micante,
Quòd sibi fatale esset proprio à filio domari,
Quamvis robusto existenti, Jovis magni per consilia.
Idcóque hic non cæcam speculationem habuit, sed insidias struens
Filios suos devorabat. Rheam autem habebat luctus gravis.
Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atque virorum
Paritura, jam tum charis supplicabat parentibus
Suis, Terræque & Cœlo stellis-aperto,
Consilium ut suggererent, quo pacto clàm pareret
Filium charum, poisétque ulcisci furias patris sui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnus versipellis.
Illi verò filiæ dilectæ auscultârunt; atque morem gesserunt,
Et ei commemorârunt, quæcunque satis constitutum esset fieri
Circa Saturnum Regem, & filium magnanimum.
Miserunt autem Lyctum, Cretæ ad divitem populum,
Cùm minimum-natu filiorum esset paritura,
Jovem magnum: hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
In Creta lata, ad educandum & enutriendum.
Tum quidem pervênit ferens celerem per noctem nigram
Primùm ad ipsam Lyctum: abscondit autem ipsum manibus pre-
Antro in excelso, divinæ sub latebris Terræ, (hensum
Argæo in monte denso, sylvoso.
Huic autem fasciis-involutum magnum lapidem in manus dedit,
Cœli filio præpotenti, deorum priori regi *Saturno:*
Quem tum arreptum manibus suam condidit in alvum
Miser; nec cogitavit animo, quòd sibi in posterum
Pro lapide filius suus invictus & ærumnæ expers
Supereſſet; qui ipsum mox vi & manibus domitum
Ex honore expulsurus, ipséque immortalibus imperaturus esset.
Celeriter autem deinde robur & fortia membra
Crescebant illius Regis. Vertente autem anno,
Terræ consilio astuto circumventus,
Suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
Victus artibus ac vi filii sui.
Primùm verò evomuit lapidem ultimò devoratum.
Illum quidem Jupiter firmiter-defixit in terram spatiosam
Pytho in divina, jugis sub Parnassi,

Monumen-

Τῷ κ' ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺ μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο,
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν Οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πεπρωτόν γε ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Τῷ ὄγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε. Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τεξέσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφράσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐεινύς πατρὸς ἑοῖο,
Παίδων, οὓς καλέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δ' ὑγαλεῖ φίλῃ μάλα μὺν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ, καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τελεῖσθαι,
Ζηνὰ μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, τραφέμεν τ' ἀπαλλέξασθαί τε.
Ἔνθα μιν ἶκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Πρῶτον ἐς αὐτίκα Λύκτον· ἑλοῦσα δ' ἓ χερσὶ λαβοῦσα
Ἀντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑληέντι.
Τῷ ὃ ἀπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μεγάλῃ ἄνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑοὺς ἐγκάτθετο νηδύς
Σχέτλιος, οὐδὲ νόησε μετὰ φρεσὶν ὡς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἔσσετ' υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ'· ὃ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάσειν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μὺς καὶ φαίδιμα γοῦνα
Ἤυξετο τοῖο ἄνακτος· ὀπιπλομένῳ δ' ἐνιαυτῷ
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς
Οὐρανίδης μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παισὶ ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, πύματον καταπίνων·
Τὸν μὲν Ζεὺς σκέιξε κτὶ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο,

Σῆμα

Monumentum ut sit in posterum, miraculum mortalibus homini-
Solvit verò fratres ex patre noxiis à vinculis (bus.
Cœligenas, quos vinxerat Pater ex amentia:
Qui ipsi memores fuerunt propter beneficia,
Dederúntque tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; priùs verò illa immanis Terra occultabat.
Quibus fretus mortalibus atque immortalibus imperat.
Puellam porrò Iapetus pulchros talos habentem Oceaninen
Duxit Clymenen, & eundem lectum conscendit.
Ipsa verò ei Atlantem magnanimum peperit filium.
Peperit præterea gloriâ præfignem Menœtium, atq; Promêtheum
Varium, versipellem; stultúmque Epimetheum,
Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inventoribus *rerum:*
Primus enim Jovis fictam suscepit mulierem (ter
Virginem. Injurias verò inferentem Menœtium latè videns Jupi-
In Erebum detrusit, feriens candenti fulmine,
Propter stultitiam & superbiam immensam.
Atlas verò cœlum latum sustinet dura ex necessitate,
Finibus in terræ è regione Hesperidum argutarum
Stans capitéque & indefessis manibus:
Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Jupiter.
Ligavit verò insolubilibus compedibus Prométhëa versutum,
Vinculis difficilibus mediam per columnam adigens,
Et ei Aquilam immisit expansis alis: cæterùm hæc jecur
Comedebat immortale, quin ipsum crescebat par ubique
Nocte, quantum totâ die priore edebat extentas alas habens avis.
Hanc quidem Alcmenæ pulchros talos habentis fortis filius
Hercules occîdit, malum verò morbum profligavit
Iapetiónidæ, & liberavit ab ægritudine,
Non invito Jove Olympio in alto imperante:
Quò Herculis Thebis geniti gloria esset
Major etiam quàm antea super terram multos pascentem.
Ob ídque veneratus honorabat præclarum filium:
Et licèt succensens remisit iram, quam priùs habuerat
Eò quòd contendisset consilio cum præpotenti Jove.
Etenim quando disceptabant dii mortalésque homines
Mecónæ, ibi tum magnum bovem prompto animo
Divisum proposuit, Jovis mentem fallens:
Hâc enim carnésque & intestina pingui adipe
In pelle deposuit, tegens ventre bovino;
In altera rursum ossa alba bovis dolosâ arte
Rite disponens deposuit, tegens candidâ arvinâ.

Jámque

Σῆμ' ἐμὸν ἐξερέω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δ' παῖδα ἄνακτος ἐϋφρονος ἐκ θεσπεσίων δεσμῶν
Οὐρανίδας, ὃς ἦσε πατὴρ ἐς πρόφρονα νόον,
Οἱ ὀλίγα μεμνήσατο κάρη ἐνὶ πυργεφάνῳ,
Δῶκαν δ' βροντήν, καὶ ἀϊδηλόεντα κεραυνόν,
Καὶ στεροπήν· τοφίην δὲ πελώρη Γαῖα τέκευθεν.
Τοῖς πάσῃ δ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κέρμα δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἡ δὲ ὑπ' Ἀτλαϊάδαο κρατερόφρονα γείνατο παῖδα
Τίκλε δ' ἀγακλυτὸν Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσι·
Πρῶτος γὰρ ῥα Διὸς πλαστὴν ἐδέξατο γυναῖκα
Παρθένον. ὑβρικὸν δὲ Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς Ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ἰῷ ὀλοέντι κραιπνῷ,
Εἵνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου.
Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι·
Ταύτην γὰρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητιόεντα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον ἐλάσσας,
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὃ γ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθανάτου, τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἀπάντη
Νυκτός, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἐδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλίσφυρος ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νῆσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων,
Οὐκ ἄκοντ· Ζηνὸς γὰρ Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πολυβώτειραν·
Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀειδείκετον υἱόν·
Καίπερ χωόμενος παύθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχαιεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ἀθανάτῳ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἀνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μεγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προύθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονα δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Ἐὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Δὴ

Jámquoetum ipſum allocutus eſt pater hominúmque Deúmque:
Iapetiónide, omnium celeberrime regum,
O tu, quàm iniquè diviſiſti partem!
Sic dixit, convitiis proſcindens Jupiter ſolida conſilia ſciens.
Hunc rurſum allocutus eſt Prométheus vafer :
Dixítque ſubridens, (doloſæ autem non obliviſcebatur artis)
Jupiter glorioſiſſime, maxime Deorum ſempiternorum,
Harum elige utram te in pectoribus animus jubet.
Dixit ſanè doloſa-cogitans. Jupiter autem ſolida conſilia ſciens
Cognovit, nec ignoravit dolum: mala autem proſpiciebat ánimo
Mortalibus hominibus, quæ & perficienda erant.
Manibus verò hic utriſque ſuſtulit album adipem.
Iraſcebatur autem mente, ira verò ejus occupavit animum,
Ut vidit oſſa alba bovis doloſa ab arte.
Ex illo-*tempore* verò Diis ſuper terram genus hominum
Adolent oſſa alba odoratis in aris.
Hunc verò valdę ingemiſcens allocutus eſt nubicôgus Jupiter:
Iapetiónide, omnes ſupra conſilia edoctus,
O tu, nondum doloſæ oblitus es artis?
Sic dixit irâ pércitus Jupiter prudentiſſimus.
Ex illo verò deinde *tempore*, doli memor ſemper,
Non dabat infelicibus ignis robur indefeſſi,
Mortalibus hominibus, qui ſuper terram habitant.
Sed ipſum decêpit bonus filius Iápeti,
Furatus indomiti ignis procul-lucentem ſplendorem
In concava ferula. Momordit verò imo animo
Jovem altitonantem: ad iram verò ipſum commôvit charum cor,
Ut vidit inter homines ignis procul-lucentem ſplendorem.
Protinus autem pro igne inſtruxit malum hominibus:
E terra enim conformavit celebris utroq;-pede-claudicans *Vulcanus*
Virgini pudicæ ſimile, Saturnii conſilio.
Cinxit verò & adornavit Dea cæſis-oculis Minerva
Candidâ veſte : à capite verò calyptram
Ingenioſè-factam manibus detinębat, mirum viſu.
Circùm verò ei ſerta virentia à floribus herbæ
Amabilia impoſuit capiti Pallas Minerva,
Eique coronam auream capiti circumpoſuit :
Quam ipſe fecerat inclytus Vulcanus,
Elabórans manibus, gratificans Jovi patri.
In hac autem artificioſa multa cœlata-erant, mirum viſu,
Animantia, quæcunque Continens alit, atque mare:
Ex illis hic multa indidit (gratia verò reſplendebat magna,

Mirabilis

Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἔτ' ἀζόμενος δεδάασαο μοῖραν
Ὡς φάτο, κρητομέων Ζεὺς ἀφθίτα μήδεα εἰδώς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης
Ἦ κ' ὀπιδεύσας, (δολίης δ' ὃ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλεό ὁπποτέρῳ σε ἐπὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φὴ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ', ὅδ' ἠγνόησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ κὴ τελέεσδε ἔμελλεν.
Χρδὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρετο λαμπὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δ' ἧφρένας, ἀμφὶ χόλῳ δέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ τῶ δ' ἀθανάτοισιν ὀπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυήεντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ὀπιλήθετο τέχνης;
Ὡς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἀφθίτα μήδεα εἰδώς.
Ἐκ τότε δ' ἧπείλα, δόλου μεμνημένος αἰεί,
Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτιο,
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς παῖς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι·
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δ' κ' κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυρέᾳ ἐσθῆτι· κατ' κρῆδεν δ' καλύπτρην
Δαιδαλέην χείρεσσι κατέρδε, θαῦμα ἰδέσδαι.
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνας νεοθηλέας ἀνθεσι ποίης
Ἱμερτὰς παέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσείην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.
Τῇ δ' ἔνι δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσδαι,
Κνώδαλα, ὅσ' ἤπειρος μὲ τρέφει, ἠδὲ θάλασσα·
Τῶν ὅγε πολλ' ἐνέθηκε (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,

Θαυ-

Mirabilis) animantibus ſimilia vocalibus.
Cæterùm poſtquam effêcit pulchrum malum pro bono,
Eduxit *eò* ubi àlii erant Dii atque homines,
Ornatu geſtientem cæſiæ *Palladis* forti-patre prognatæ.
Admiratio autem cepit immortaléſq; Deos mortaléſq; homines,
Ubi viderunt dolum arduum inexplicabilem hominibus:
Ex illa enim genus eſt Mulierum tenerarum.
Illius enim pernicioſum eſt genus: & ſexus mulierum
Nocumentum ingens mortales inter viros habitant,
Pernicioſæ paupertati non accommodæ, ſed ſatietati.
Ac veluti cùm in alveariis tectis Apes
Fucos paſcunt malorum participes operum:
Illæ quidem per-totum-diem ad ſolem occidentem
Diurnæ feſtinant, faciúntque favos albos;
At illi intus permanentes coopertis in alveariis
Alienum laborem ſuum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus Mulieres
Jupiter altitonans dedit participes operum
Difficilium. Aliud verò præbuit malum pro bono:
QUI nuptias fugiens, & ſolicita opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, nocivam verò attigerit ſenectam:
In-penuria ejus-quæ-ſenem-foveat hic, non victûs indigus
Vivit, mortui verò poſſeſſionem *inter ſe* dividunt
Remoti-cognati. Cui verò nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam verò habuit conjugem, convenientem præcordiis:
Huic ab ævo malum bono æquiparat
Eſſe. Qui verò adeptus fuerit *uxorem* nocentis nativitatis:
Vivit in pectoribus habens indeſinentem mœſtitiam
Animo & corde, & immedicabile malum eſt. (rire.
Uſque adeò NON LICET Jovis fallere mentem, neq; præte-
Neque enim Iapetiónides nihil-mali-promeritus Prométheus
Illius evitavit gravem iram, ſed neceſſariò
Quamvis multiſcium exiſtentem magnum vinculum coërcet.
Briáreo verò ubi primùm pater iratus eſt animo,
Cottóque, atque Gygæ, ligavit *eos* forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem ſub terram latam,
Ubi illi dolores habentes ſub terra agentes,
Sedent in extremitate, magnæ in finibus terræ,
Diu valde mœrentes, corde magnum luctum habentes.
Sed ipſos Saturnius atque immortales Dii alii,
Quos peperit pulchricoma Rhêa Saturni in amore,

Terræ

Θαυμαστὴν) ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε κακὸν καλῷ ἀντ' ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ἐκγεγαυῖαν.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλοώιόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένῃς πενίης ἀξύμφοροι ἀλλὰ πάρεδροι.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν σμήνεσι κατηρεφέσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκωσι κακῶν ξυνήονας ἔργων·
Αἱ μέν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἠμάπαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
Οἱ δ' ἔντοσθε μύουσιν ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους
Ἀλλότριον κάματον σφετέρῃσι γαστέρι σώζοντες·
Ὡς δ' αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. Ἕτερον γὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
Ὅς κε γάμον φεύγῃσι, καὶ μερμιόεσσα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ἀλοάᾳ δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται·
Χήτει γηοχόωμαι ὅδ', ἀβίοτε δ' ἐπιδεύὴς
Ζώει, ὑπαρδιμύῃ δὲ διὰ κλῆσιν δατέονται
Χηρωσά. ᾧ δ' αὖτε γάμος μετὰ μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ' ἔχῃν ἄκοιτιν, ἀρηρῖαν πραπίδεσσι·
Τῷ δὲ καὶ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
Ἐμμενίαι· ὅς δέ τε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης
Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ὄζειν.
Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν·
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολυϊδρείῃ ἐόντα μέγας χ' δεσμὸς ἐρίκει.
Βειάρεω δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ,
Κόπῳ τ', ἠδὲ Γύγῃ, ὅτε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος· κατέναντα δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἐνδ' ὅιγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάουσι,
Εἰατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες·
Ἀλλὰ σέθεν Κρονίδῃς τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὅσσι τέκεν ῥύκομος Ῥείη Κρόνῳ ἐν φιλότητι,

Γαίης

Terræ consilii s subduxerunt ad lucem iterum.
Ipsa enim eis cuncta prolixè recensuit,
Cum illis victoriámque & splendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnârunt laborem animum-cruciantem habentes,
Titanésque Dii & quotquot è Saturno nati sunt,
Contra sese mutuò per validas pugnas:
Ipsi quidem ab alta Othry Titanes nobiles,
Ab Olympo verò Dii datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhêa Saturno concumbens.
Illi sanè tum inter se pugnam animum-excruciantem habentes,
Continuè pugnabant decem plùs annis:
Neque ulla erat contentionis molestæ compositio, neque finis
Alterutris; æqualiter autem finis extentus erat belli.
Sed quando jam illis apposuit Jupiter congruentia omnia,
Nectárque Ambrosiámque, quibus Dii ipsi vescuntur:
Omnium in pectoribus augebatur animus superbus,
Ubi nectar gustârunt, & ambrosiam amabilem.
Jam tum ipsis interlocutus est pater hominúmq; Deorúmque:
Audite me Terræque & Cœli inclyti filii,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet:
Jam enim admodum diu adversi nobis mutuò
De victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titanésque Dii & quotquot è Saturno sati sumus.
Vos verò magnámque vim & manus invictas
Ostendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, quibus affecti
Ad lucem redieritis molesto à vinculo,
Nostra per consilia, à caligine obscura.
Sic dixit. Illum verò rursum excêpit Cottus irreprehensibilis:
Venerande, non indocta loqueris: sed & nos (tellectus,
Scimus, quòd excellunt quidem præcordia, excellens verò est in-
Depulsor verò immortalibus execrationis fuisti horrendæ:
Tuâ verò prudentiâ è caligine opaca
Retro iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, insperatis affecti.
Ideóque nunc intentâ mente & prudenti consilio
Vindicabimus vestrum imperium gravi conflictu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. Collaudârunt verò Dii datores bonorum,
Sermone audito: bellum verò cupiebat animus
Magis etiam quàm antea. Pugnam verò arduam excitârunt
Omnes, fœminæque & mares, die illo,

Tita-

Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γὰρ σφιν ἅπαντα δολοφρονέουσα κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκῃν τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο πόνον δυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Αὐτίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οὐθρυος Τιτῆνες ἀγαυοί,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ δοτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἰφθίμους Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.
Οἱ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχῃ δυμαλγέ' ἔχοντες,
Σύνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους τ' ἐνιαυτούς.
Οὐδέ τις ἦν ἐριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροισι, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι·
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο δυμὸς ἀγαυῶν,
Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο, καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν.
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω τά με δυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
Νίκης καὶ κράτεος περὶ μαρνάμεθ' ἡμάλα πάσῃ,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγόμεσθα.
Τμεῖς δ' ὑπερφιάλῳ τε βίῃ καὶ χερσὶ δαπτὲς
Φαίνεσθ' Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐμῆς, ὅσα πάσχετε δεσμῷ
Ἐς φάος ἀψίκετε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
Ἡμετέρας διὰ βουλάς, ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὡς φάτο. Τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων,
Δαῖμόνι', οὐκ ἀδάητα φράσσεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν, ὅτι πέρι μὲν σοφίῃ, πέρι δ' ἐστὶ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο·
Σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἀφροσύνῃ δ' ἐξαῦτις ἀμειλίχων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνελπίστως πεδόντες.
Τῷ κῆν νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὡς φάτ'. Ἐπήνησαν δὲ δοτῆρες ἐάων
Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλελίζετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάρεσθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἦμαρ κεῖνο,

Titanésque Dii, & quotquot Saturno procreati sunt,
Quósque Jupiter ex Erebo sub terra misit ad lucem,
Acrésque robustique, vires immensas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris concitabantur,
Omnibus simul: capita verò unicuique quinquaginta
Ex humeris enata sunt super firmis membris.
Qui tum Titanibus appositi sunt in pugna luctuosa,
Saxa prærupta validis in manibus gestantes.
Titanes verò ab altera parte confirmârunt phalanges
Alacriter, manuúmque viriúmque simul opus ostentabant
Utrique. Horrendè verò insonuit pontus immensus:
Terra verò valde stridebat: ingemiscebat verò latum cœlum
Quassatum: ab imo verò concutiebatur amplus Olympus
Impetu à Deorum: motus verò vênit gravis
Ad Tartarum tenebricosum, & pedum acutus strepitus
Immodici tumultûs, ictuúmque fortium.
Adeò invicem mittebant tela suspiriosa.
Vox autem utrorumque pervênit ad cœlum stellatum
Adhortantium: At illi congrediebantur magno cum clamore.
Neque sanè ampliùs Jupiter cohibebat suum robur: sed ipsius
Statim quidem robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim: simul etiam à cœlo atque Olympo
Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
Celerrimè unà cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robusta, sacram flammam jaculantia
Crebró. Circùm verò terra alma reboabat
Ardens: crepitabat verò undique igne valde magna sylva:
Fervebat verò terra tota, & Oceani fluenta,
Pontúsque immensus. Circumdedit autem calidus vapor
Titânas terrestres: flamma verò *ad* aërem divinum pervênit
Magna, oculos verò visu-privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminísque fulgurísque. (coram
Incendium autem immensum occupavit Chaos. Simile-erat autem
Oculis aspicere, ac auribus vocem audire,
Itidem ac si terra & cœlum latum supernè
Corrueret: Talis enim maximus strepitus excitabatur,
Hâc quidem dirutâ, illo autem ex alto diruente.
Tantus fragor erat Diis confligentibus.
Simul quoq; venti motúmque pulverémq; cum-strepitu-excitabant,
Tonitrúque, fulgúrque, & ardens fulmen,
Ardentia-tela Jovis magni, ferebant autem fremitúmq; clamorémq;
In medium utrorumque: strepitus autem ingens excitabatur

Stupendæ

Τιτῆνές τε θεοί, ϗ ὅσοι Κρόνῳ ἐξεγένοντο,
Οὓς τε Ζεὺς ἐρέβευφιν ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατερεί τε, βίλυ ὑπερφίαλον ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲ χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς· κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ὑπὲρ σιβαρῇσι μέλεσσιν.
Οἱ τόλε Τιτῆνεσσι κατέσταδεν ἐν δηϊ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους σιβαρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐπασσυτέρως ἐμάχοντο
Περφερονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφοτέρωσι. δεινὸν δ' ὑπέρβαχε πόντος ἀπείρων·
Γῆ δ' μέγ' ἰαχάζησεν· ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειομένῳ· πεδόθεν δ' ἐπεπάλετο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰαχὴ
Ἀπύστου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δ' ξυνίεσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔπ Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τῷγε
Εἰσάρ μὲ μένεος πλεῖντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίλυ· ἄμυδις δ' ἀρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε σιωπηδόν· οἱ δ' κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βρονταί τε ϗ ἀστεροπαὶ πωτέοντο
Χειρὸς ἄπο σιβαρῆς, ἱερὸν φλόγα τ' εἰλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δ' γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε
Καιομένη· λάχνη δ' ἀμφὶ πυκὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη
Ἐζεε θ' χθὼν πᾶσα, ϗ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος. πυὶ δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος, ὄσσε δ' ἀμβλὲ ϗ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμάρεσσι κεραυνῶ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα θ' θεατήσιον κάτεχεν χάος. εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' ἔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
Αὐτως ὡς ὅτε γαῖα ϗ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν
Πίλνατο· τοῖο γάρ κε μέγιστος δ' ἔπος ὀρώρει,
Τῆς μὲ ἐρεπτομένης, τὸ δ' ὑφόδεν ἐξερεπόντος.
Τόσσος δ' ὄπος ἐγίγνετο θεῶν ἐριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βρονταί τε, στεροπήν τε, ϗ αἰθαλόεντα κεραυνούς,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἐς μέσσον ἰαχὴ τ' ἐνοπήν τε
Ἐς μέσην ἀμφοτέρων· ὄλοος δ' ἄπλητος ὀρώρει

Stupendæ pugnæ, robúrque exerebatur operum:
Inclinata verò est pugna: priùs verò sibi mutuò imminentes,
Fortiter pugnabant in forti prælio.
Hi verò inter primos pugnam acrem excitârunt,
Cottúsque, Briarëúsque, Gygésque insatiabilis bello:
Qui sanè trecentas petras robustis à manibus
Mittebant frequentes; obumbrârunt autem jaculis
Titânas, atque hos quidem sub terram latè-patentem
Miserunt, & vinculis molestis alligârunt,
Vincentes manibus magnanimos licèt existentes,
Tantùm infrà sub terram, quantùm cœlum distat à terra:
Par enim *spatium* à terra in Tartarum caliginosum.
Novem enim noctes ac dies ferrea incus
Cœlitus delapsa decimo die ad terram venire-possit:
Novem rursum noctes & dies ferrea incus
Ex terra descendens decimo die ad Tartarum vênit.
Quem circa ferreum septum ductum est; circum verò ipsum nox
Triplici-ordine fusa est circa collum: sed supernè
Terræ radices creverunt, & infructuosi maris.
Ibi Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consiliis Jovis nubicógi,
Regione in squalida, vastæ *circa* ultima terræ.
His non exitus patet: portas verò imposuit Neptunus
Aheneas; murus etiam circumjacet utrinque.
Illic Gyges-Cottúsque & Briáreus magnanimus
Habitant, custodes fidi Jovis ægida-habentis.
Ibidem Terræ tenebricosæ, & Tartari opaci,
Pontique infructuosi, & Cœli stelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii,
Hiatus ingens: (nec verò integro anno
Solum attinget, ubi primùm portas intra venerit;
Sed sanè huc & illuc fert impetuosa procella,
Molesta: horrèndum etiam immortalibus Diis
Hoc monstrum) & noctis obscuræ domus horrendæ
Stant nubibus obtectæ nigris.
Has juxta Iapeti filius sustinebat cœlum latum
Stans capitéque & indefessis manibus
Firmiter, ubi tam Nox quàm Dies propè euntes
Sese compellabant, per-vices mutantes magnum limen
Ferreum: hæc quidem intrat, illa verò foràs
Egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet:

Sed

Σμερδαλέης ἔιδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Ἑκλίνθη μάχη πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπίσχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην ὄρινεν ἐγείραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἆατος πολέμοιο·
Οἱ ῥα τριηκοσίας πέτρας σιδάρεων ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασυτέρας, σκιόεσσαν δ' ἐσίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας, κὴ πρὸς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, κὴ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ ὀόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσσον οὐρανὸς ἐς γαῖης·
Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε κὴ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε κὴ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτῃ ἐς τάρταρον ἵκει.
Τὸν πέρι χάλκειον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρὴν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύασι, κὴ ἀπρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἔπεθηκε Ποσειδέων
Χαλκείας, τεῖχος δὲ περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης Κόττος τε κὴ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς, κὴ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀπρυγέτοιο, κὴ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ κὴ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ,
Χάσμα μέγ'· (οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο,
Ἀλλά κεν ἔνθα κὴ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλη,
Ἀργαλέη· δεινόν τε κὴ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας) κὴ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρὸς τ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε κὴ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε κὴ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδόν
Χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δ' ἔξαύσει
Ἔρχεται, οὐδὲ πιτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·

Sed ſemper altera domos extra exiſtens
Supra terram movetur; altera rurſum in domo exiſtens
Expectat horam itineris ſui, donec veniat:
Hæc quidem terreſtribus multa-cernens Lumen habens,
Illa verò Somnum in manibus fratrem Mortis,
Nox noxia nube tecta obſcurâ.
Ibi autem Noctis filii obſcuræ domos habent,
Somnus & Mors, graves Dii: neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum ſcandens, nec cœlitus deſcendens.
Horum alter quidem terrámque & lata dorſa maris
Quietus percurrit, & placidus hominibus:
Alterius verò ferreum quidem cor, æreum verò ei pectus
Crudele in præcordiis; habet autem quem ſemel arripuerit
Hominum; hoſtis verò etiam immortalibus Diis.
Illic Dei inferi in anteriore-parte ædes reſonantes,
Fortiſque Plutonis, & gravis Proſerpinæ,
Stant: aſper autem Canis ante-fores cuſtodit,
Sævus, artem autem malam habet; introëuntes quidem
Adulatur pariter caudâque & auribus ambabus;
Exire verò non iterum permittit denuo, ſed obſervans
Devorat quemcunque prenderit portas extra euntem
Fortiſque Plutonis & gravis Proſerpinæ.
Ibidem habitat abominanda Dea immortalibus
Horrenda Styx filia reciprocantis Oceani
Maxima-natu: ſeorſum verò à Diis inclytas ædes incolit
Ingentibus ſaxis ſupernè-tectas; circum verò quaque
Columnis argenteis ad cœlum firmatæ ſunt.
Rarò verò Thaumantis filia pedibus velox Iris
Nuncii *causâ* verſatur ſuper lata dorſa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit.
Et ſanè quiſquis mentiatur cœleſtes domos tenentium,
Jupiter tum Irim mittit, Deorum magnum jusjurandum ut ferat
E longinquo in aureo gutturnio celeberrimam aquam,
Frigidam, quæ à petra deſtillat alta,
Excelſa: multum verò ſubtus terram ſpatioſam
E ſacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu: decima verò pars attributa eſt.
Novem quidem circa terrámque & lata dorſa maris
Vorticibus argenteis intortus in mare labitur:
Hæc verò ſola ex petra profluit, magnum damnum Diis,
Quiſquis perjurium delinquens juraverit

Immortalium,

Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα
Γαῖαν ὑπερφέρεται, ἡ δ' αὖ δόμοι ἐντὸς ἐόντα
Μίμνει πλὴν αὐτῆς ἄρχιν ὁδὸν, ὃς κ' ἄν ἵκηται
Ἡ μὲν ὑπ' χθονίοισι φάος πολυδρυὲς ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὕπνον μὲν χθὸς κασιγνητὸν Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠερόεσσα.
Ἔνθα ἢ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος ἠ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ὑπερέρχεται ἀκτῖνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσαναβαίνων, οὐδ' ὑρανόθεν καταβαίνων·
Τῶν ἕτερος μὲν γλυκὺ τε ἠὲ εὐρεῖα νῶτα θαλάσσης
Ἡσυχος ἀνστρέφεται, ἠ μείλιχος ἀνθρώποισι·
Τοῦ ἢ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν κε λάβῃσιν
Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς ἢ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες,
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω, ἠ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
Ἑστᾶσιν· δεινὸς ἢ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλείης, τέχνῃσι ἢ κακῇσι ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε ἠ οὔασιν ἀμφοτέρῃσιν,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὃν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω ἠ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
Ἔνθα δὲ ναιετάει ζυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ δυσάτης ἀφορρόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη· νόσφιν ἢ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ', ἀμφὶ ἢ πάντῃ
Κίοσιν ἀργυρέοισι περὶς ὑρανὸν εἰσέχουσι.
Παῦρα ἢ θαύμαθ' ὁδοῦ δυσάτης πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις ἠ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται,
Καὶ ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσείῃ περήτῃ πολυώνυμον ὕδωρ,
Ψυχρόν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης κατάλειβεται ἠλιβάτοιο,
Ὑψηλῆς· πολλὸν ἢ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱερῆς ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῦ ὅρκος· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν γὰρ τε εὐρεῖα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέης εἱλίσσομαι εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ ἢ μία ἐκ πέτρης περάει, μέγα πῆμα θεοῖσιν,
Ὅς κεν τῶν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ

Immortalium, qui tenent vertices nivosi Olympi,
Jacet exors integrum per annum;
Neque ambrosiæ & nectaris accedit propiùs
Cibum, sed jacet non-respirans & mutus
Stratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
Aliud ex alio excipitur difficillimum certamen.
Novennio autem à Diis relegatur sempiternis,
Neque unquam ad consilium adhibetur, neque ad epulas,
Novem totis annis: decimo tandem commiscetur iterum
Cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
Tale enim juramentum constituerunt Dii, Stygis perennem aquam
Antiquam: illa autem tranat aridum locum.
Ibi Terræ caliginosæ, & Tartari obscuri,
Pontíque infructuosi, & Cœli stellati,
Ex-ordine omnium fontes & fines sunt
Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii.
Illic marmoreæque portæ, & æreum limen,
Immotum, radicibus longis compactum,
Suâ-sponte enatum: ante illud verò extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caliginosum.
Cæterùm valde-tonantis Jovis inclyti auxiliarii
Domos incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges: Briáreum quippe bonum existentem
Generum suum fecit graviter-fremens Neptunus;
Dedit autem Cymopoleam uxorem-ut-duceret filiam suam
Ast ubi Titânas è cœlo expulit Jupiter,
Minimum-natu peperit filium Typhœum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem:
Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ,
Et pedes indefessi robusti Dei, ex humeris verò ei
Erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentia: præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus sub superciliis ignis micabat.
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,
Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem: interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere *liceret*; interdum rursum
Tauri valde-mugientis, robore incoercibilis vocem, ferocis;
Interdum rursus leonis impudentem animum habentis;
Interdum rursus catulis similem *vocem*, mira auditu,
Interdum verò stridebat: resonabántque montes alti:

Et

Ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήπολμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖ ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσι, κακὸν δ' ὑπὸ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος.
Ἐννέτες ἦ θεῶν ὅσσοι ἔασι Τιτῆνες αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βυθὸν ὀπιπίσγεται, οὐδ' ὅπῃ δῦται,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ὀπιπάσγεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἱ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
Ὠγύγιον· τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου.
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Εὐθάδε μυρίαρεύς τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀσειφής, ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρώς,
Αὐτοφυής· πρόσθεν δ', θεῶν ἑκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐπιστομάρχοιο Διὸς κλειτοὶ ὑπάρχοι
Δώματα ναιετάουσι, τὰ μὲν Ὠκεανοῖο δεμέθλοις,
Κότῳ δ' ἠδὲ Γύγῃ· Βειάρεων γλαφυρὼ ἠυκόμοιο
Γαμβρὸν ἔον πίστιν ποιήσατο Ἐννοσίγαιον,
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὑπόκριν θυγατέρα ἧν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,
Ταρτάρου ἐν φιλότητι, διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην·
Οὐ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι,
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατερὸς θεὸς ἐν δὲ οἱ ὤμοις
Ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφεος δεινοῖο δρήσκοντος,
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελιχμότες· ἐν δὲ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγοντ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταύρου ἐριβρύχεω μυκήματα σάκεσπα ἀγαύρου,
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαῦμα ἀκοῦσαι,
Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζεσκ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.

Καὶ

Et ſanè erat opus perplexum die illo.
Atque certè ipſe mortalibus & immortalibus imperâſſet,
Niſi acutè rem cogitâſſet Pater hominúmque deúmque,
Graviter autem intonuit atque fortiter: undique verò terra
Horrendè edidit fragorem, & cœlum latum ſuperné,
Pontúsque, & Oceani fluxus, & infima loca terræ:
Pedibus verò ſub immortalibus magnus contremuit Olympus,
Impetum faciente Rege: ingemiſcebat autem Tellus.
Ardor autem ab utriſque occupabat nigrum pontum,
Tonitrúque & fulguris igne ab iſto immani,
Preſterum, ventorúmque, & fulminis ardentis.
Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare:
Furebat autem circum littora, admodúmq; circa fluctus magnos,
Impetu à deorum; commotio verò difficilis ſedatu cooriebatur.
Expavit autem Pluto, inferis mortuis imperans,
Titanésque ſub Tartarum detruſi, à Saturno ſeorſum exiſtentes,
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.
Jupiter verò poſtquam accumulavit ſuum robur, ſumpſitq; arma,
Tonitrúque, fulgúrque, & coruſcans fulmen;
Percuſſit ab Olympo inſiliens: circùm verò omnia
Combuſſit ingentia capita ſævi portenti.
Cæterùm ubi ipſum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus: ingemiſcebat autem terra vaſta,
Flamma autem fulmine icti cum impetu ferebatur illius regis,
Montis in concavitatibus opacis, aſperis,
Percuſſi. Multa autem vaſta ardebat terra,
Præ vapore ingenti, & liqueſcebat Stannum veluti
Arte ab juvenum, & fabrefacto catino fuſorio
Calefactum; aut Ferrum quod ſolidiſſimum eſt,
Montis in concavitatibus victum igne ardente,
Liqueſcit in terra divina, ſub Vulcani manibus:
Sic ſanè liqueſcebat Terra jubare ignis ardentis.
Abjêcit autem ipſum animo indignatus, in Tartarum veſtum.
Ex Typhóëo autem eſt Ventorum vis humidè flantium,
Excepto Noto, Boreâque, & Argeſte, Zephyróque:
Qui ſanè ex diis nati, hominibus magna utilitas ſunt.
Aſt alii fruſtrà venti inſpirant mare,
Qui utique incidentes in nigrum pontum,
Clades magna hominibus, malo furunt turbine:
Nunc autem hi, nunc illi flant, diſſipántque naves,
Nautásque perdunt: mali autem non eſt remedium
Viris, qui illis conflictantur in ponto.

Iidem

Καὶ τύ κεν ἔπλεο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ.
Καί κεν ὄγε σπητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβεβίητο καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ ἠχήεις ἐμυκήθη,
Πόντῳ τ', Ὠκεανῷ τε ῥοαί, καὶ τάρταρα γαίης·
Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος,
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπισσενάχιζε δὲ γαῖα.
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεσχεν ἰοειδέα πόντον,
Βρονταῖ τε στεροπαῖ τε πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων, ἀνέμων τε, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανός, ἠδὲ θάλασσα·
Θῦε δ' ἀμφ' ἀκτάς, περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρά,
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἀσβεστος ὀρώρει.
Τρέσε δ' Ἀΐδης, ἐνέρεισι καλαφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Τιτῆνες θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου καλάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ ἒν κορύσσετο χὼν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔφρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἰμάσας,
Ἤκετο γυιωθείς· στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσῃσιν αἰσσήεντος, παιπαλόεσσης,
Πληγέντος. πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὡς
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν, ὑπό τ' εὐτρήτῳ χοάνοις
Θαλφθείς· ἠὲ σίδηρος ὅσ' ἀρὴ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑπ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν·
Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥίψε δέ μιν δυσμῶν ἀκέων ἐς τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔς' ἀνέμων μόθος ὑγρὸν ἀέντων,
Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ Ἀργέστεω, Ζεφύρου τε.
Οἳγε μὲν ἐκ Διόθεν γένεν, ἠμετέροις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μάλ' αὖραι ὀπιπεύουσι θάλασσαν,
Αἵ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠερόεσσαν πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακὴ δύσιν ἀέλλη·
Ἀλλοτε δ' ἄλλαι ἔασι, διασκιδνᾶσί τε νῆας,
Ναύτας τε φθείρουσ· κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ
Ἀνδρὸς ὁμοῦσιν, οἳ κείνοισι συναντόωσιν κατὰ πόντον.

Αἱ

Iidem rursum per terram immensam floribus-ornatam
Opera jucundè corrumpunt humo-prognatorum hominum,
Replentes pulveréque & molesto strepitu.
Sed postquam sanè laborem beati dii perfecerunt,
Cum Titanibus autem *pro* honore pugnârunt vi:
Jam tum impellebant regnare atque imperare,
Ex Terræ consiliò, Olympium latè-cernentem Jovem
Immortalibus. Hic verò inter illos ritè distribuit munia. (tiam,
Jupiter autem Deorum rex primam uxorem suam fecit Pruden-
Plurimùm præ diis edoctam & mortalibus hominibus.
Sed cùm jam esset deam cæsiis-oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto,
Blandis sermonibus, in suam condidit alvum
Telluris consiliis & Cœli stellati.
Illi-duo enim ei consuluerunt, nè regium honorem
Alius haberet Jovis loco deorum sempiternorum:
Ex hac enim in-fatis-erat, prudentes liberos nasci.
Primam quidem virginem, cæsiis oculis Tritogeniam,
Par habentem patri robur, & prudens consilium.
Cæterùm deinde sanè filium, Deorum regem & virorum,
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed ipsum sanè Jupiter antè in suum condidit ventrem,
Ut nempe ei consuleret dea bonúmque malúmque.
Posteà duxit splendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiámque, Dicénque, & Irénen florentem,
Quæ opera maturè-faciunt bona apud mortales homines;
Parcásque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
Clothóque, Lachesínque, & Atropon: quæ dant
Mortalibus hominibus habere bonúmque malúmque. (tes,
Tres verò ei Eurynome Gratias peperit pulchras-genas-haben-
Oceani-filia peramabilem formam habens,
Aglaiam, & Euphrósynen, Thaliámque amabilem:
Quarum & à palpebris amor destillat contuentium
Solvens-membra; jucundùm verò sub superciliis aspiciunt.
Porrò hic Cereris multos-pascentis ad lectum vênit,
Quæ peperit Proserpinam pulchris-ulnis, quam Pluto
Rapuit sua à matre; dedit autem consiliarius Jupiter.
Mnemosynen verò deinceps amavit pulchricomam,
Ex quâ Musæ aureâ-mitrâ revinctæ natæ sunt
Novem: quibus placent convivia, & oblectatio cantûs.
Latona autem Apollinem, & Dianam sagittis-gaudentem,
Amabilem prolem supra omnes cœlites,

Genuit

Αἱ δ' αὖ κὴ χθὼν γαῖαν ἀπείλεον ἀνδρομέδαιαν
Ἔργ' ἐρεχθεΐδαο φιλείρυσι καμαιχμήτεων ἀνδρῶπων,
Πιμπλᾶσαι χοινίς τε κὴ ἀρχαλέης κολοσυρτῦς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μακάρες θεοὶ ἐξετέλεσαν,
Τιτῆνεσσι δ' τιμὴν κείναλο βίηφι
Δὴ ῥα τότ' ὤτρυνον βασιλεύμεν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνησιν, ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν'
Αὐτανάπτων. ὁ δ' τοῖσιν ἐὺ διεδάσαλο τιμάς.
Ζεὺς δ' θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνδρῶπων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειλα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας,
Αἰμυλίοισι λόγοισιν, ἑὴν ἐγκάτθελο νηδὺν
Γαίης φραδμοσύνησι κὴ Οὐρανῦ ἀστερόεντ.
Τὼ γάρ οἱ ἐφρασάτην, ἵνα μὴ βασιληίδα τιμὴν
Ἄλλ ἔχῃ Διὸς αὐτὶ θεῶν αἰειγενετάων.
Ἐκ γὸ τῆς εἵμαρτο, φρήσσονα τέκνα γεύεσθαι.
Πρώτην γὸ κόρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μόν, κὴ ἐπίφρονα βυλήν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα, θεῶν βασιλῆα κὴ ἀνδρῶν,
Ἤμελλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα.
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐγκάτθελο νηδύν,
Ὡς δή οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, κὴ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἵτ' ἔργ' ὠρύουσι καλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ἧς πλεῖστα τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, κὴ Ἄτροπον, ἅτε δοῦσαι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χαρίτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανῆ κόρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, κὴ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν κὴ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἵβετο δρκυοδάων
Λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δρκιόωνται.
Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,
Ἡ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς πάρα μητρός, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐρασσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα· τῆσιν ἄδην θαλίαι, κὴ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, κὴ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον πᾶσι μάλλον ὑρανιώνων,

Γείνατ'

Genuit sanè Ægiochi Jovis amori mixta.
Postremam verò Junonem floridam fecit uxorem:
Hæc autem Heben, & Martem, & Lucinam peperit,
Mixta in amore Deorum regi & hominum.
Ipse verò ex capite cæsiis-oculis Tritogeniam,
Acrem, in-agris-tumultuantem, ducem-exercitûs, indomitam,
Venerandam: cui clamorésque placuerunt, belláque, pugnæque.
Juno autem Vulcanum inclytum amori indulgens,
Præ omnibus, artibus ornatum, cœlitibus,
Genuit, & succensuit, & contendit cum suo marito.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Triton latè potens natus est magnus, qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit auream domum, vehemens deus. Sed Marti
Clypeos-dissecanti Venus Phobum & Dimum peperit,
Graves, qui virorum densas turbant phalanges,
In bello horrido, unà cum Marte urbes-devastante:
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
Jovi verò Atlantis-filia Maia peperit glorioſum Mercurium,
Præconem deorum, sacrum lectum conscendens.
Cadmi-filia verò ei Semele peperit clarum filium,
Mixta in amore, Bacchum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc verò ambo dii sunt.
Alcmene verò peperit vim Herculeam,
Mixta in amore Jovi nubicógo.
Aglaiam verò Vulcanus valde-inclytus, claudicans,
Minimam-natu e Gratiis, floridam duxit uxorem.
Sed aureo-crine-conspicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minôïs, floridam fecit conjugem.
Hanc verò ei immortalem expertémque-senii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmenæ pulchros-talos-habentis fortis filius,
Vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,
Filiam Jovis magni, & Junonis aureis-calceamentis-utentis,
Pudicam duxit uxorem, in Olympo nivoso,
Felix, qui magno facinore inter deos confecto,
Habitat illæsus & carens senio perpetuó.
Soli autem rapido peperit inclyta Ocean îne
Perséïs, Circénque & Æéten regem.
Æétes autem filius lucem-hominibus-dantis Solis,
Filiam Oceani perfecti fluvii
Duxit, deorum ex voluntate, Idyam pulchris-genis.
Hæc autem ei Medeam pulchros-talos-habentem amori indulgens

Peperit

Γείνατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Δευτέρην δ' Ἥρην ἐθαλερὴν πυήσατ' ἄκοιτιν·
Ἡ δ' Ἥβην, καὶ Ἄρηα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινήν, ἀγερώχιμον, ἀγέστρατον, ἀκμενέτειραν,
Πότνιαν· ἣ κέλαδοί τε ἄδον, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Ἐκ πάντων τέχνησι κεκασμένον ἐργαδόντων
Γείνατο, καὶ ζαμένησε, καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τείτων εὐρυβίης γένετο μέγας, ὅστε θαλάσσης
Πυθμέν' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεια δῶ, δεινὸς θεὸς· αὐτὰρ Ἄρηϊ
Ῥιπηφόρῳ Κυθέρεια φόβον καὶ δείμονα τέκτηνε,
Δεινούς, ὅτ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέσσι φάλαγγας,
Ἐν πολέμῳ χρυσέῃσι, σὺν Ἄρηϊ πλαγχθείσας·
Ἁρμονίην θ', ἣν Κάδμος ἠύθεος ἐξεγάμησε.
Ἐξ δὲ ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαῖα τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.
Καδμείῃ δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητή· νῦν δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔπειτα βίην Ἡρακληείην,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἀγλαΐην δ' Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτην Χαρίτων, θαλερῇ πυήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσοκόμης τ' Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος, θαλερὴ πυήσατ' ἄκοιτιν·
Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς,
Ἰς Ἡρακλῆος, τελέσας ζονόεντας ἀέθλους,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι,
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας,
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Πρωνὶς, Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Κούρῃ Ὠκεανοῖο τελήεντος πολυμοῖο
Γῆμε, θεῶν βουλῇσι, Ἰδυῖαν καλλιπάρηον·
Ἡ δέ τ' ὑπ' Αἰήτῃ ἐὐστεφάνῳ ἐν φιλότητι

Γείνατ',

Peperit, ſuccumbens per auream Venerem.
VOS quidem nunc valete cœleſtes domos tenentes,
Inſulæque, & continentes terræ, & ſalſus intus pontus.
Nunc autem dearum cœtum cantate ſuaviloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi,
Quæcunque mortales apud viros cubantes
Deæ pepererunt diis ſimilem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit, præſtantiſſima dearum,
Jaſio heroi mixta jucundo amore,
Novali in ter-proſciſſo, Cretæ in divite populo,
Bonum; qui vadit ſuper terram, & lata dorſa maris,
Omnem: ei verò qui adipiſcitur, & cujus ad manus venerit,
Illum locupletem facit, multámque ei præbuit felicitatem.
Cadmo verò Harmonia filia aureæ Veneris,
Ino, & Semelen, & Agaven pulchras-genas-habentem;
Autonoénque, quam duxit Ariſtæus denſâ-cæſarie præditus,
Genuit, & Polydorum *mœnibus*-pulchrè-cinctis-in Thebis.
Filia verò Oceani Chryſaori magnanimo
Mixta in amore abundantis-auro Veneris,
Calliroë peperit filium mortalium pulcherrimum omnium,
Geryonem; quem interfecit vis Herculana,
Boves propter flexipedes circumflua in Erythéa.
Tithono verò Aurora peperit Memnona æreâ-galeâ-munitum,
Æthiopum regem; & Emathiónem regem:
Cæterùm Cephalo genuit inclytum filium
Fortem Phaëthontem, diis ſimilem virum. (tis,
Quem ſanè juvenem tenerum florem habentem glorioſæ puberta-
Puerum juvenilia ſapientem, amans-genitalia Venus
Incitavit inſtituens, & ipſum divinis in templis
Ædituum nocturnum fecit, dæmonem divinum.
Filiam verò Æétæ à-Jove-nutriti Regis
Æſonides, voluntate deorum ſempiternorum,
Abduxit ab Æéta, peractis ſuſpirioſis certaminibus,
Quæ multa imperabat magnus rex, ſuperbus,
Injurioſus Pelias, & iniquus, fortium facinorum-patrator.
Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeſſus,
Veloci in nave vehens nigris-oculis-præditam puellam,
Æſonides; & ipſam floridam fecit uxorem.
Et ſanè hæc domita ab Jaſone paſtore populorum,
Medéum peperit filium, quem in montibus educabat Chiron
Phillyrides. Magni verò Jovis voluntas perficiebatur.
Cæterùm Nereï filia marini ſenis

Phocum

Γείνατ', ἀποσμηδεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Τ Μ Ε Ι͂ Σ μὲν νῦν χαίρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἤπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν δ' θεάων φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Ὅσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ἐυνηθεῖσαι
Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα·
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Νειῷ ἔνι τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐσθλόν· ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε, καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πάσιν· τὸν δ' ὅτ' ἔχῃσι, καὶ ᾧ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τόνδ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλῷ τε ὁι ὤπασεν ὄλβον.
Κάδμῳ δ' Ἁρμονίη θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνὼ, καὶ Σεμέλην, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρηον,
Αὐτονόην θ', ἣν γῆμε Διὸς βαθυκάρπου ἄκοιτις,
Γείνατο, καὶ Πολύδωρον ἐϋστεφάνῳ ἔνι Θήβῃ.
Κόρη δ' Ὠκεανῷ Χρυσάορι καρτερὸν μῷ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρόη τέκε παῖδα βροτῷ κρείσσονα πάντων
Γηρυονέα· τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστήν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν
Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τὸν ῥα νέον τέρεν ἄνδος ἔχοντ' ἐϋκυδέϊ βίβης,
Παῖδ' ἁπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ὧρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
Νηοπόλον νύμφον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κάρῳ δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης, βιάλῃσι θεῶν αἰειγενετάων,
Ἦγε παρ' Αἰήτῃ, τελέσας ζονδέντας ἄεθλους,
Τὼς πολλὼς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς, ὑπερθύμῳ,
Ὑβρισὴς Πηλίης, καὶ ἀπάταλος, ὀβριμοεργός.
Τὼς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείης ἔπι νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην,
Αἰσονίδης· καί μιν θηλυν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Καί ῥ' ἦγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα· τὸν ἔρεπτε κέρεσφι Χείρων
Φιλυρείδης· μεγάλα δ' Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
Αὐτὰρ Νηρῆος κούρη ἁλίοιο γέροντος

Phocum quidém Pſamathe peperit præſtantiſſima Dearum,
Æaci in amore, per auream Venerem.
A Péleo autem ſubacta Dea Thetis candidos-pedes-habens,
Genuit Achillem prorumpentem-per-viros, leonis-animum-habentem.
Æneam porrò peperit pulchrè-coronata Cytherêa,
Anchiſæ heroï mixta jucundo amore,
Idæ in verticibus habentis-multos-anfractus, ſylvoſæ.
Circe verò Solis filia filii-Hyperionis
Peperit, Ulyſſis ærumnoſi in amore,
Agrium, atque Latinum inculpatúmque fortémque:
Qui ſanè valde procul in receſſu inſularum ſacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde-inclytis imperabant.
Nauſithoïm verò Ulyſſi Calypſo excellentiſſima Dearum
Genuit, Nauſinoúmque, mixta grato amore.
Hæ quidem mortales apud viros cubantes
Deæ, pepererunt Diis pares filios.
Nunc verò Fœminarum agmen cantate, ſuaviloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis à capra-nutriti.

Deſunt hic ea quæ de Mulieribus cecinit Poëta, quæ MAGNAS EOEAS vocârunt, ut paſſim teſtatur Pauſanias: quorum particula quædam eſt SCUTUM HERCULIS, quod ſuprà excuſum eſt.

Alia ex aliis quibuſdam HESIODI Poëmatis carmina.

Ex EOEIS.

QUália Bacchus dedit hominibus *in* gaudium & odium.
Quicunque largiter bibit, vinum illi eſt ſtolidum,
Simul verò pedes manúſque ligat, linguámque, mentémque,
Vinculis improviſis: amátque ipſum mollis ſomnus.

Ex MELAMPODIA.

JUcundum enim eſt in convivio & epulis florentibus
Oblectare ſe ſermonibus, poſtquam dapibus ſaturati fuerint.

Ex eadem.

—Huic autem Mares celer nuncius vênit per domum,
Impletúmque argenteum ſcyphum attulit, & dedit regi.

Et rurſus.

ET tunc vates quidem Jorum arcûs abſtulit manibus;
Iphiclus autem in terga urgebat: illi verò ponè,
Scyphum tenens alterâ, alterâ verò *manu* ſceptrum ſublevans,
Inſtabat Phylacus, & ſervos allocutus eſt.

Finis operum HESIODI *quæ extant omnium.*

Ἦτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
Αἰακῷ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Πηλεῖ δ' αὖ μνησθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐϋστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μαχησάμενον ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο
Γείνατο, Ὀδυσσῆϊ ταλασίφρονι ἐν φιλότητι,
Ἄρχιον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
[a] Οἱ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱεράων
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσινόον τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθανάτῃ, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δ' γυναικῶν φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Λείπει ἐνθάδε τὰ εἰς Γυναῖκας ἀδόμενα, ἃ ΜΕΓΑ'ΛΑΣ ΗΟ'ΙΑΣ ἐκάλουν, καθάπερ πολλαχῇ μάρτυρεῖ ὁ Παυσανίας· ὧν μόριόν τι ἡ τῆς ΗΡΑΚΛΕ'ΟΥΣ ΑΣΠΙ'Σ ἔστιν, ἡ παρεκτυπωθεῖσα.

Ἄλλα ἐξ ἄλλων πηῶν ΗΣΙΟ'ΔΟΥ Ποιημάτων ἔπη.

Ἐκ τῆς ΗΟΙ'ΩΝ.

Οἷα Διώνυσος δῶκε ἀνδράσι χάρμα καὶ ἔγθος.
Ὅστις ἀδίψοι πίνει, οἶνος δέ οἱ ἔπλετο μάργος,
Σκιδνᾷ δὲ πόδας χείρας τε δέει, γλωσσάν τε νόον τε,
Δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

Ἐκ τῆς ΜΕΛΑΜΠΟΔΙ'ΑΣ.

Ἡδὺ γὰρ ἐς ἐν δαπὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ
Τέρπεται μύθοισιν, ἐπὶν δαιτὸς κορέσωνται.

Ἐκ τῆς αὐτῆς.

—Τῷ δὲ Μάρης θοὸς ἄγγελος ἦλθε δι' ὄσσε·
Πλήσας δ' ἀργύρεον σκύφον οἴνου, δῶκε δ' ἀνακτι.

Καὶ πάλιν.

Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βιᾷ οὔνυτο χερσίν·
Ἶφικλος, δ' ὅπι νῶτ' ἐπεμαίετο· τὸν δ' ἐπόπευεν,
Σκύφον ἔχων ἑτέρῃ, ἑτέρῃ δὲ σκῆπτρον ἀείρας,
Ἔσκιλλεν Φύλακος, καὶ ἐνὶ δώμασιν εἶπεν.

Τέλος τῆς ΗΣΙΟ'ΔΟΥ σωζομένων.

THEOCRITI SYRACUSII IDYLLIA & EPIGRAMMATA.

Argumentum primi *Idyllii.*

IN hoc IDYLLIO colloquuntur inter ſe Thyrſis paſtor & Caprarius. Thyrſis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabeſcentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulchrum paſtorale poculum à Caprario præmii loco refert.

THYRSIS, ſeu CANTIO, Idyllion primum.

THYRSIS Paſtor, & CAPRARIUS.

DUlcem ſuſurrum & pinus iſta, ô paſtor caprarie,
Exiſtens juxta fontes, reſonat: ſuaviter verò & tu
Fiſtulâ-canis: poſt Pana proximum præmium feres.
Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:
Sin verò capram acceperit ille præmium, ad te de-
Capella. Capellæ autem caro bona eſt, donec mulſeris. (fluet

C. Dulcius, ô paſtor, tuum carmen eſt, quàm effuſa
Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Muſæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu ſtabularium pro præmio accipies: Si verò placuerit
Illis agnum capere, tunc tu poſtea ovem abduces.

Th. Víſne, per Nymphas, víſne, Caprarie, hîc aſſidens,
Ad acclivem hunc tumulum, ubi *ſunt* myricæ,
Canere-fiſtulâ? ego autem interea capellas paſcam.

C. Non fas eſt, ô paſtor, jam circa meridiem, non fas eſt nobis
Fiſtulâ-canere: Pana metuimus; namque is à venatione
Tunc feſſus requieſcere ſolet, éſtque amarulentus,
Et illi ſemper acerba bilis in naribus ſedet.
Verùm (tu enim ô Thyrſi Daphnidis dolores nôſti,
Et Bucolicæ ad ſummum perveniſti Muſæ)
Huc agé: ſub ulmo conſideamus, Priapi
Et fontium-Nympharum ex adverſo, ubi ſedes eſt
Illa paſtoralis & quercus. Si verò cecineris
Sicut olim cum Libyco *paſtore* Chromide cantâſti certans,

Tunc

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Ὑπόθεσις τῆς πρώτης Εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ ἀπόλλων. Ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγας ἐς τρεῖς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ ἀπόλλωνος λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, Ἢ ΩΔΗ, Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμήν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἆ δύ' ἔπη τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται· ἆδύ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδειν· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἔθεσθαι.
Αἶγα τῆνος ἔλαι κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαφύσσει·
Αἶγα δ' αἶγα λάβοι τῆνος γέρας, ἐς τὸ κάπραρ ἔλθοι
Ἁ χήμαρ. χημάρω δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.
Αἰ' Ἄδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ κατ' ἀχὲς
Τὸ ὑπὸ τᾶς πίτυος καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶγα ταὶ Μῶσαι τὰν ὄϊδα δῶρον ἀγοῦσαι,
Ἄρνα τὺ συρίσδαις· λαφύσσῃ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τυίοις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς.
Θ. Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τῆνο γεώλοφον, ἁ τε μυρίκα,
Συρίσδην; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεύσω.
Αἰ. Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινόν, ἁ θέμις ἄμμιν
Συρίσδην· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰ ἀπ' ἀγρευᾶς
Ταύτᾳ κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἐκ δὲ πικρός,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὰ γὰ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας)
Δεῦρ', ὑπὸ ταύτᾳ πέλεαν ἐσδύμεθα, τῷ τε Πεκάπτω
Καὶ τᾶν χραναΐδων κατεναντίον, ἅμμε δ' ὁ δῶκος
Τιμᾷ· ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς
Ὡς ποκὰ τὸν Κιβύαδε ποτὶ Χρόμιν ἅρπασε δείσας,

Tunc & capram tibi dabo gemellorum-matrem, ut ter mulgeas,
Quæ geminos hœdos lactans, duas interea mulctras lacte complet:
Et profundum poculum *dabo* dulci cerâ collutum,
Geminis-anſulis, novum, recentem adhuc ſculpturam redolens;
Cui circum labra innectitur ſupernè hedera,
Hedera helichryſo adglutinata; & circa illam
Fructu capreolus volvitur geſtiens croceo,
Intus verò mulier, divina quædam imago, ſculpta eſt,
Ornata peplo, reticulóque: juxta verò ipſam viri
Pulchris capillis viciſſim, hinc ille, indè alter,
Verbis altercantur: id verò nihil movet ipſam;
Verùm jam hunc aſpicit virum ridens,
Jam verò ad alterum applicat ſe. Illi verò præ amore
Diu oculis-tumentes incaſſum laborant.
Inter hæc piſcator ſenex, & rupes fabrefacta eſt
Aſpera, in qua feſtinans magnum rete ad jactum trahit
Senex, valde laboranti viro ſimilis.
Diceres ipſum totis membrorum viribus piſcari:
Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano; robur verò illi eſt etiam juventâ dignum.
Non procul indè ab iſto marino ſene,
Rubris uvis pulchrè gravatur vinea.
Eam parvus quidem puer juxta ſepes cuſtodit
Sedens: circum verò illum duæ vulpes; altera per ordines-virium
Incedit, lædens maturas uvas; altera juxta petam
Inſidias ſtruens, non priùs puerum ſe relicturam
Affirmat, quàm ſine jentaculo in ſicco collocârit.
Sed ille ex culmis pulchram cicadis-capiendis-decipulam nectit,
Junco concinnans: neque verò illi vel pœra curæ eſt, (ctatur.
Vel fructus-vineæ tantùm, quantùm opere-ſuo-quod-nectit dele-
Undique verò circa poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum ſpectaculum: quod operis miraculo animum tuum obſtu-
Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi (peſaciat.
Pretium, & grandem caſeum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit, ſed adhuc jacet
Intactum; quo tibi valde lubens gratificabor,
Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
Nec invideo tibi; agè ô bone: cantum enim
Non ad Plutonem obliviosum reſervabis.

Th. Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Thyrſis hic ille ab Ætna, & Thyrſidis hæc vox eſt.
Ubi tandem fuiſtis, ô Nymphæ, cùm Daphnis amore tabeſceret?

Annè

Αἰγά τέ τοι δωσῶ δλυμπιόχον, ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Α δύ' ἔχισ' ἐείρως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας
Καὶ βαδὺ κισύβιον κεκλυσμένον ἀδεῖ κηρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔπι γλυφάνοιο ποτόσδον
Τῶ πρεὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑγρὸν ἴουλος,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἀ δ' ἑκατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δ' γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἀμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Κλῆρον ἐδιερίζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλο
Νεικείως ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν πίνων ποσὶ δέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτι
Δηθὰ κυλοιδόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖσδε μέτα χειμῶός τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λευρεός, ἐφ' ᾗ σιδῆρον μέγα δίκλυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νίν ὅσον δένθεα ἐλλοπάειν·
Αἱ δέ οἱ ᾠδήκασι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ πρὸ ἐόντι· τὸ δ' δένθεα δξιον ἄβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις ςαφυλαῖσι καλὸν βέβειδεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος πις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει·
Ἠμῶος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτᾷ, σινομένα τὰν πρώξιμον· ἁ δ' ἐπὶ πᾶσαν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ἁ πρὶν ἀνῆσειν
Φαπὶ πρὶν ἢ ἀχράπισιν ὑπὸ ξυρεῖσι καδῆναι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθρείκεσσι καλὰν πλέκει ἀχριόωσαν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ ὥτέ τι πήρης,
Οὔτε φυτῷ τοσσῆνον, ὅσον πρεὶ πλέγματι γαθεῖ.
Πάντᾳ δ' ἀμφὶ δέπας πρειπέπλαται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀπύξαι.
Τᾷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Κλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὤνον, καὶ τυρέων μέγαν λαβρὸν γάλακτος·
Οὐδέπω πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν δίγεν, ἀλλ' ἔπι κεῖται
Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσσάμαν,
Αἰκέν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Καὶ τοι τὶ φθονέω· πόταγ' ὦ γαθέ· τὰν γὰ ἀοιδὰν
Οὐπί πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

Θ. Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὠξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἁ φωνά.
Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾷ, ποκά, νύμφαι;

Anne apud Penéï pulchra Tempe, vel circa Pindi?
Neque enim Anápi magnum flumen tenuiſtis,
Neque Ætnæ cacumen, nec ſacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Illum ſanè lupi-cervarii, *alíque* lupi rugitu-deploraverunt,
Et mortem ipſius leo in ſylva degens fleviſſet.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte vênit, & inquit; ô Daphni,
Quis te ità conficit? cujus, obſecro, amore adeò ardes?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt:
Omnes rogabant quo malo laboraret. Vênit Priâpus,
Et ait, Daphni miſer, quid ità tabeſcis? Ipſa verò puella
Per fontes omnes, ſylvaſque pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.)
Quærens. Ah! nimis infelix es amator, & conſilii inops.
Hactenus dictus es bubulcus: nunc v. caprario ſimilis es.
Caprarius, cùm capras intuetur quemadmodum coëant,
Oculis tabeſcit, quòd non ipſe hircus eſt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Sic tu, cùm aſpicis virgines quomodo rideant,
Tabeſcis oculis, quòd non cum illis choréas ducis.
His verò nihil quidquam reſpondit bubulcus, ſed ſuum
Perficiebat acerbum amorem uſquè ad finem vitæ.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Tandem vênit & dulcis Venus ridens,
Occultè quidem ridens, animo verò graviter irata,
Et ait, Tu ſanè, Daphni, gloriabaris te amorem flexurum:
Nonne verò nunc ipſe ab amore gravi-ſuperatus es?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen,
Huic Daphnis reſpondit; O triſtis Venus,
Venus odioſa, Venus hominibus inimica:
Jam enim indicat omnia ſol nobis. Occidit
Daphnis, & apud inferos malus erit dolor amoris.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Ad Idam montem vade, ubi paſtor Venerem, ut fama eſt,
Vade ad Anchiſem: ibi quercus ſunt, hîc cypêrus eſt,
Hîc ſuaviter apes circum alvearia ſuſurrant.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Formoſus & Adonis eſt: etenim & ipſe pecora paſcit,

Et

Ἢ χὴ Πιτνεῶ καλὰ τέμπεα, ἢ χὴ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ πολαμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχελε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῶν μὰν θῆες, τῶν λύκοι ὠρύσανθο,
Τῶν χὠ ἁρυμοῖο λέων ἀν ἔκλαυσε θαφόνα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ ὁι παῖ ποτὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι χὴ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχελε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ καλαπεύχει; τίνος, ὦ γαθέ, τίωνος ἔραται;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμάνες, ὠπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι καχόν. ἦνθ' ὁ Πείσπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἃ δέ τε κώρα
Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποτὶ φορεῖται
(Ἄρχελε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαπὸ σ'. ἃ δ' ὑστεραῖος πις ἄγαν χὰ μὴχανος ἐστί.
Βῶται μὲ ἐλέγθ· νῦν δ' αἰπόλω ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὠπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μικάδας ὅια βατδύλι,
Τάκεται ὀφθαλμώς, ὅτι ἁ τεφύλος αὐτὸς ἐφύλο.
Ἄρχελε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος ὅια γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμώς, ὅτι ἁ μὴ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' ὐδὲν ποπλέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, κὴ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθε γε μὰν ἀδεῖα κὴ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲ γελάοισα, βαρὺ δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κἤπε, Τύ θὴν τὸν ἔρωτα καλάσχεο, Δάφνι, λυγίξειν·
Ἀ' ἐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ὀργαλέω ἐλυγίχθης;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις πολαμείφατο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι. Διδύκει
Δάφνις, κ' εἰν ᾅδα καχὸν ἔοντι ἅλιος ἔρωτος.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγελαι τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τίνει δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι.
Ἄρχελε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὠδωνις, ἐπεὶ κὴ μᾶλα νομεύει,

Καὶ

Et lépores figit, & feras alias perſequitur.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Agé, conſiſte iterum ad Diomedem propè accedens,
Et dic, Paſtorem vici Daphnidem, ſed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Vos ô lupi, *vos* cervarii-lupi, & in-luſtris-degentes urſi,
Valete: Ego Daphnis bubulcus vobiſcum non ampliùs in ſylvis,
Non inter arbuſta, nec nemora *ero:* Vale Arethuſa,
Et *vos* fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hîc paſcebam:
Daphnis ego, qui tauros & vitulos hîc potabam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
O Pan Pan, ſive nunc es in monte alto Lycæo,
Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in inſulam
Siculam, & relinque promontorium Helices, & ſublime ſepulchrũ
Illud Lycaónidæ, quod & diis beatis *eſt* venerabile.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agité, jam deſinite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene-compactam
E cera fiſtulam pulchram, circa labrum *aptè* inflexam:
Nam ego certè ab amore jam trahor ad orcum.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agité, jam deſinite.
Nunc violas feratis rubi, vos ſpinæ feratis,
Pulchra verò narciſſus juniperis floreat,
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pyra ferat, ?
Daphnis poſtquam moritur: jam cervus canes trahat *captivos*,
Et ex montibus ululæ cum luſciniis cantu certent.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agité, jam deſinite.
Et ille quidem tantum locutus deſiit. At illum Venus
Volebat erigere: verùm omnia fila defecerant
A Parcis; & Daphnis tranſit flumen. Unda obruit
Muſis dilectum virum, neque Nymphis ingratum.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agité, *jam* deſinite.
Et tu da capram, atque poculum, ut ipſam mulgeam
Ac Muſis libem. O ſalvete plurimùm Muſæ,
Salvete: ego verò vobis & poſthac dulciùs canam.
C. Utinam tibi melle plenum ſit pulchrum os,
Plenum & favis; atque comedas ficum ex Ægilo *decerptam*
Dulcem: ſuaviùs enim canis quàm cicada.
En tibi poculum! Contemplare, amice, quàm ſuaviter olet:
Horarum in fontibus ipſum collutum eſſe dices.
Huc veni, Ciſſætha; jam tu mulge hanc: *vos* verò capellæ
Nolite ſaltare, nè fortè hircus in vos inſurgat.

Καὶ πίθηκας βάλλει, κὴ θηεία τἄλλα διώκει.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὐτὶς ὅπως ταῦρον Διομήδει ἄεθλον ἰοῦσα,
Καὶ λέγε, Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχου μοι.
Ἄρχέλε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκοι,
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ὄκετ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα· χαῦρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοί, τοὶ κεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τίνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως κὴ πόρπας ὧδε ποθήδων.
Ἄρχελε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μάναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκας ἃ λίπε βίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τᾶς Λυκαονίδαο, τὸ κὴ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγελε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦ ναξ, κὴ τάνδε φέρ' ὑπάκτιον μελίσσαν
Ἐκ καρῶ σύεσσα καλάν, ὡς κεῖλος ἑλικίδαν.
Ἦ γὰ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῶ ἰα μὴ φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσσαι,
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτ', κὴ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκῃ,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει κὴ τὼς κύας ὤλαφος ἕλκοι,
Κήξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι χαρύσσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲ τόθ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. Τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα βόον. ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα τὸν ὐ νύμφαισιν ἀπέχθη.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδυ τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὣς μὴν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μούσαις. Ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμμιν κὴ ὕστερον ἄδιον ἀσῶ.
Αι. Πλῆρές τοι μέλι τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρες ἃ βαδίνων· κὴ ἀπ' Ἀιγίλω ἰσβδὰς πιόησις
Ἀδείαν· τέτλιχες ἐπεὶ πύγε φέρτερον ἄδες.
Ἠνὶ δέ τι τὸ δίπας· θάσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύδη νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὢδ' ἴθι Κισσαίδα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἳ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσσῃς, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀνασσᾷ.

Argumentum ſecundi *Idyllii*.

Inducitur Simætha, Delphidis cujuſdam Myndii amore correpta: quem ex palæſtra amatoriis incantationibus & veneficiis, Theſtylidis cujuſdam ancillæ miniſterio, ad ſe traducere conatur, advocatis in auxilium Lunâ & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Theſtylida verò Theocritus ex Sóphronis mimis deſumpſit.

PHARMACEUTRIA, *Idyllium II.*

UBi mihi *ſunt* lauri, Theſtyli? ubi verò ſunt philtra?
Cinge calicem hunc purpureâ ovis lanâ,
Ut qui mihi crudelis eſt amator, carmine magico perſequar virum,
Qui miſer jam totos duodecim dies à me abeſt,
Neque ſcit utrùm mortui ſimus an vivi;
Nec fores pulſando fregit crudelis: nimirum illi aliò
Abiit habens Amor levem animum, & Venus.
Ibo ad Timagéti gymnaſium (agit.
Cras, ut ipſum videam: & cum eo expoſtulabo, quòd ità mecum
Nunc magicis ſacris ipſum incantabo. Sed tu, ô Luna,
Luceas pulchrè: ad te enim convertam carmina placidè, ô dea,
Et ad Hecaten ſubterraneam, quam etiam catuli timent,
Cùm incedit per mortuorum ſepulchra, & atrum ſanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem uſquè nobiſcum ſis,
Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medêæ, neque flavæ Perimédæ *venenis*.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne conſumitur: ſed aſperge
Theſtyli infelix. Quò tibi mens avolavit?
An verò, ſceleſta, tibi quoque ludibrio ſum?
Sparge ſimul & hæc dicas, Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego verò in Delphide *hanc* laurum
Uro. Et ſicut ille cremat, valde inflammata,
Et ſubitò conflagravit, ut neque cinis de ea appareat:
Ità etiam Delphidis caro in flamma conſumatur.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio;
Ità præ amore ſtatim liqueſcat Myndius Delphis:
Utque volvitur hîc æneus orbis; ope Veneris,
Sic ille volvatur ante noſtras fores.

Iynx,

Ὑπόθεσις τῆς δευτέρας Εἰδυλλίου.

Ὑπάκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίαν πρὸς ἐρᾶσα· ἣν ἐκ παλαίστρας φίλτρῳσί τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεσυλίδος ἀποδιαχωμῴδη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μεθάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἐρωτὶ συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεσυλίδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῆς Σάμου μεθήρμοκε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ,
Εἰδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέσυλ· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελάδαν φοινικέῳ ὄιδος ἀάτῳ,
Ὡς τὶν ἐμοὶ βαρυῶ ἔιωθε φίλον καταδύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκατᾶῳ ἀφ' ὧ τάλας ἄλιπόν' ἦκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοαὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνέρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤχετ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρως ταχυνὰς φρένας, ἄτ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Ἄυειον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμφομαι ὁτέ με πιεῖν.
Νυὶ δέ νιν ἐκ δυόων καλαδύσομαι. Ἀλλά, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὺ γὰ πολαείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέουσι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠεία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δαπολῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταὐτ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τὼν ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἀλφίτα τοι πρώτων πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ὀπίπαυε
Θέσυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρά, καὶ τὶν ὀπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάλαι' ἄμπα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάλαι.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τὼν ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἐμὶ ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ὀπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λαχέει, μέγα καππυείσασα,
Κηξαπίνης ἄφθη, κ' ὐδὲ ἀποδὺν εἴδομες αὐτάς.
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθυοῖσι.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τὼν ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τόττον τὸν καρὸν ἐγὼ σιὼ δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὡνὴρ ἔρωῖ ὁ Μυίδις αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὡς κεῖνος δινοῖτο πυθ' ἁμετέραισι θύραισιν.

Ἰϋγξ,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum. (inferos eſt,
Nunc furfures ſacrificabo. Tu verò Diana etiam illum qui apud
Rhadamanthum movere poſſes, & ſi quid aliud firmum eſt.
Theſtyli, canes nobis per urbem latrant;
Dea adeſt in triviis: vas æneum quàm primùm pulſa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce! jam mare ſilet, ſilent & venti:
Sed meus dolor in pectore non quieſcit,
Verùm *amore* erga illum tota comburor, qui me miſeram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non ſim ampliùs virgo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, ô reverenda, dico:
Sive mulier illi accubat, ſive vir,
Tantum obliviſcatur, quantum Théſea dicunt
In Dia oblitum eſſe pulchricomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes, planta eſt apud Arcadas: hac *concitati* omnes
Et equulei inſaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam ſic & Delphidem videam ad hanc domum venire,
Inſano ſimilem, ex nitida palæſtra!
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc à veſtimento fimbriam amiſit Delphis,
Quam ego nunc divellens in ſævum ignem ſpargo.
Hei mihi, triſtis amor! Quid mihi atrum è corpore ſanguinem,
Veluti paluſtris hirudo inhærens, omnem exuxiſti?
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, potionem malam cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum; (ille verò me nihil curat)
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc ſola relicta, unde amorem *meum* deplorare incipiam?
Unde exordiar? quis mihi hoc malum attulit?
Vênit ad nos Anaxo Eubŭli filia ſportulam ferens,
Ad lucum Dianæ: quo in loco & multæ aliæ
Feræ in-pompa-ducebantur undique, inter quas erat lexna.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Méque adeò Theocarile nutrix Threſſa felicis-memoriæ,
Vicina propè habitans, oravit & obſecravit,
Ut pompam ſpectarem. Ego verò inſigniter-infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,

Et

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τιῶον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νωὶ θυσῶ τὰ πίτυρα. Τὺ δ' Ἄρτεμι κὴ τὸν ἐν ἁδῇ
Κινήσαις Ῥαδάμανθα, κὴ εἴπ' ᾧ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέσυλι, ταί κωὲς ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται.
Ἃ θεὸς ἐν τειόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχ' ἄχει.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τιῶον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγᾷ μὴ πόνῳ, σιγῶντι δ' ἅπαντα·
Ἃ δ' ἐμὰ ὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τιῶῳ πᾶσα κατάιδομαι, ὅς με τέλασσεν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν κὴ ἀπάρθενον ἦμαρ.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τιῶον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τεὶς ἀταπίνδω, κὴ τεὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τιῶῳ παρακέκλιται, εἴτε κὴ ἀνήρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσαν πόκα Θασέα φαντὶ
Ἐν Δία λαθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τιῶον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανές, φυτὸν ὄζῳ παῖ Ἀρκάσ· τίδ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα κὴ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς κὴ Δέλφιν ἰδοιμι κὴ ἐς τόδε δῶμα φορῆσαι
Μαινομέναν ἰκέλον, λιπαρεῦς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τιῦον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τᾶτ' ἀπὸ τὰς χλαίνας τὸ κρόκινον ἕλκεσε Δέλφις,
Ὣγὼ νυὶ πίλοισα κατ' ἀγείῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἰαῖ αἴ, ἔρως ἀνιρὲ· τί μοι μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τιῶον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαὼρᾶν τοι τείφασα, ποτὸν κακὸν αὐρίον ὀισῶ.
Θέσυλι, νυῖ δ' λαβοῖσα τὸ τὰ ἑρύνα ταῦτ', ἀσάμαξον
Τᾶς τιῶω φλιὰς καδυπέρτερσιν, ἃς ἔπι κὴ νυῖ
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δὲ μοι λόγον οὐδένα ποιεῖ)
Καὶ λέγ' ὀπιθύσθοισα, Τὰ Δέλφιδ' ὁσία πάσω.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τιῶον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῶ δὴ μάνη ἐοῖσα, πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ πίνω ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῆτι;
Ἦνθ' ἁ τῶ Τέλλοιο καναφόρω ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδ'· τᾷ δὴ ποκὰ πολλὰ μ' ἄλλα
Θεῖα πομπεύσκε φερεσσάδν, ἐν δὲ λέαινα.
Φεῦ τέο μοι τὸν ἔρωτ' ὄθεν ἵκετο· πότνια Σελάνα.
Καί μ' ἁ θαυμαία Θεσσάλα τροφὸς ἁ μαγεῖτις
Ἀγχίθυρος ναίουσα καὶ ἄξαλο κὴ λιάνθυτε
Τὰν πομπὰν θάσσως· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοις
Ὠμάρταν, βύσσιο καλὸν σύρισσα χίτωνα,

Καμφί-

Et induta xyſtide Clearistæ.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cùm itaque jam eſſem in media orbita, ubi *ædes* Lycônis,
Ibi Delphidem vidi & ſimul Eudamippum euntes.
His erat helichryſo flavior barbæ lanugo,
Pectora verò multò ſplendidiora, quàm tu, ô Luna,
Ut è gymnaſio *redeuntibus* relicto pulchro labore.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut inſanii! ut animus mihi malè affectus eſt
Miſeræ! forma mea tabeſcebat, neque ampliùs pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim
Novi: ſed me ardens quidem morbus conficiebat.
Decubui verò in lecto dies decem, & noctes decem.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum ſimile fiebat thapſo:
Defluebant verò è capite omnes capilli; ipsáque ſola reliqua
Oſſa erant & cutis: ad cujus verò *ædes* non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermiſi, quæ incantaret?
Sed nihil erat leve; & tempus interea conſumebatur fugiens.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum ſermonem dixi:
Eia agè Theſtyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni.
Totam me cepit miſeram Myndius ille. Sed profecta
Obſerva circa Timagéti palæſtram:
Eò enim commeare ſolet, ibique ei *eſt* gratum deſidere.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cúmque ipſum ſenties eſſe ſolum, occultè innue,
Et dic Simætham te vocare: atque huc *ad me* adducito.
Sic dixeram. Ipſa verò abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes noſtras: at ego ut ipſum aſpexi
Jam portæ limen ſuperantem pede celeri,
(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui plùs nive: ex fronte verò
Mea ſudor abundè defluebat ſimilis auſtralibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, nè tantum quidem quantum in ſomnis
Murmurant clamantes charam apud matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore ſicut monile riget.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculis in terram defixis,
Aſſêdit in ſella, atque ſedens ſic ait:
Certè me, Simætha, tantùm anteverti, quantùm ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,

Cùm

Καμφισελαμβία τὴν ξυσίδα τὰς Κλεαρίσας.

Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅδιον ἵκετο, πότνα Σελάνα,
Ἤδη δ' ἔυσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκαιν@;
Εἶδον Δέλφιν ὁμῶ τε καὶ Εὐδάμιππον ἑταίρω.
Τοῖς δ' ἰὼ ξανθοτέρα μοὶ ἐλιχρύσοιο χλιδαίη,
Σπίθεα ἢ σίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ Σελάνα,
Ὡς ὑπὸ γυμνασίοιο κάλον πόνον ἄρτι λιπῶσι.
Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅδιον ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χὠς ἴδον, ὡς ἐμάνλων, ὡς μοι κραδὶ θυμὸς ἐκάρδη
Δειλαίας· τὸ δ' ἔπειτ@ ἐτάκετο, κἀδάκη παμπᾶς
Τλύας ἐρεχθόμενον, ὅσ' ὡς πάλαι ὄντα δ' ἀπεῖδον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξεδάπαξε.
Κείμην δ' ἐν κλιντῆσι δίχ' ἄματα, κἠδίκα νύκτας·
Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅδιον ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μοι χρὼς μὲν ὁμοί@ ἐγίνετο πολλάκι θἀμέρᾳ·
Ἐρρόδῳ δ' ἐκ καρδίης πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δ' ἰοπὰ
Ὀστᾶ ἔτ' ἦς κἠ δέρμα, κἐς ἦνο@ ἐκ ἐπίρησα;
Ἡ ποίας ἔλιπον χαίας δόμον, ἄπις ἐπᾴδην;
Ἀλλ' ἦς ὕδὴν ἐκαφεόν ἑ δ' χρόν@ ἀνῦλο φέρων.
Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅδιον ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὅτω τᾷ δηλα τὴν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ' ἄγε Θέτταλί μοι χαρίεσσ' νόσου ἔυρε τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει μετάλαιναν ὁ Μιδλ@. ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὴν Τιμαγήτοιο παλαίσραν
Τὠνεὶ γὰ φορτὴ, πὠνεὶ δέ οἱ ἀλὶ καθῆκ.
Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅδιον ἵκατο, πότνα Σελάνα.
Κὠπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄμυχα νεῦσον,
Κἦρ' ὄπι Σιμαίθᾳ τὼ καλέῃ, κἠ ὑφάγεο τᾶδε.
Ὡς ἐφάμαν. ἁ δ' ἰὼ δε, κἠ ἄγαγε τὸν λιπαρέχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ἀνέῳ ἐδὸν ἀμειβόμενον πόδι κέρῳ,
(Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅδιον ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲ ἐψύχθη χιόν@ πλέον, ἐκ δ' μετώπω
Ἱδρὼς μοὶ κατέρρεεν ἶσον νοτίαισιν ἑέρσαις,
Οὐδέ τι φωνάσαι δυνάμαν, ἐδ' ὄσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζᾶσθαι φωνεῦσ' ἄλαν πόπ μητέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγλως δαχθὶς καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅδιον ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὤρεξεν, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
Ἔζετ' ἐπὶ κλιντῆος, κἠ ἐ'μβά@ φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, ποσὶν ἐρύσας, ὅσσον ἐγὼ δὴν
Πρόσθ' πόκα τὸν χαρίεντά τ' ἐχὼν ἐρασὰν φιλίνην;

Cùm me ad tectum tuum vocâsti, certò ut adessem.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Venissem enim ego, per dulcem amorem, venissem,
Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans,
Mâla quidem in sinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi sacram plantam,
Undique purpureis lemniscis involutam.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et si me admisissetis, id gratum fuisset: nam celer
Et formosus inter omnes juvenes vocor.
Quievissem verò, si tantùm os tuum pulchrum osculatus fuissem:
Sin aliàs repulissetis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Nunc verò affirmo, me hanc gratiam primùm Veneri debere;
Et post Venerem, secundò tu ex flamma me eripuisti,
O mulier, quæ *me* huc ad ædes tuas vocâsti
Prorsus semustum: nam AMOR Liparæo
Sæpe Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit: Ego verò illi facilè-credula,
Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora verò
Calidiora erant quàm priùs; & mussitavimus *unà* suaviter.
Ac nè tibi diu garriam, ô chara Luna,
Res maxima peracta est, & voto uterque potiti sumus.
Neque post id tempus me ille culpavit usquè in hesternum diem;
Neque ipsum ego: sed vênit ad me Philistæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixûs
Hodie, cùm ad cœlum ascenderent *Solis* equi,
Roseam auroram ab Oceano subvehentes:
Et narravit aliáque multa, & quòd Delphis amet.
Utrùm verò mulieris amore teneatur an viri,
Non certum se scire ait: sed quòd multum semper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit:
Et dixit domum illi refertam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.
Nam ad me priùs ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc verò dies duodecimus ex quo ipsum non vidi.

Nunquid

Ἐς τὸ τεὸν κλέος, ἢ με παρῆμβλ.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελήνη.
Ἦνδον γὰ κἠγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνδον, ἔρωτα,
Ἢ χρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλ☉ αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μὰν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λάϊκαν, Ἡρακλέ☉ ἱερὸν ἔρν☉,
Πάντοσε πορφυρέαισι περιζώσασιν ἐλικτάν.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελήνη.
Καί μ' εἰ μή κ' ἐλέγξεθ', τάδ' ἴσ φίλα· κὴ γὰ ἐλαφρὸς
Καὶ κλυτὸς πάντεσσι μετ' ἰϊδέοισι κλεΐσμαι.
Εὐδὸν τ', εἶκε μόνον τὸ κλυτὸν σῶμα τεοῖ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠδεῖτε, κὴ ἃ δύρετ' ἔκετο μοχλῷ,
Παντῶς κὴ πελέκεις κὴ λαμπάδες ἴσθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελήνη.
Νῦν ᾖ χαίειν μὴν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μὴ τὰν Κύπριν, τί με δ' ἄτλατα ἐν πυρὶ εἶλας,
Ὦ γυῖα, ἐσκαλέσασα τεὸν πόσιν ἔντοσε μέλαθρον,
Αὐτὸς ἠμφλεκτον· ΕΡΩΣ δ' ἄρα κὴ Λιπαραίαι
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον ἄϋδεν.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελήνη.
Σιὼ ᾖ κἀκᾶς μανίας κὴ παρθένον ἐκ θαλάμοις,
Καὶ νύμφαν ἐρόβησ' ἐπὶ νύμιαν δερμὰ λιπῖσαν
Ἀνέρος. Ὡς ὁ μὴν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἃ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἔφαψ' ἀμφὶν μηναχῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χερὸς ἐπὶ χερσὶ πεπάγετο, κὴ τὰ περόσσοπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· κὴ ἐφιδυείσθημες ἀδύ.
Χὠς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα ἐρυλέσσομι Σελάνα,
Ἐπρέχθη τὰ μέγιστα, κὴ ἐς πόδον ἤνδομες ἄμφω.
Κὤτέ π τίλος ἐμὶν ἐπεμέμφατο μέσφά τι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ σοὶ τίλος· ἀλλ' ἴσθί μοι ἅ τε Φιλίσας
Μάτηρ ταῖς γε ἐμαῖς αὐληπτρίσιν, ἅ τε Μελίσσᾳ
Σάμερον, ἀνίκα πάρ τε ποτ' ἔρανον ἔσχεθον ἵπποι,
Ἀὼ τὰν ῥοδόπηχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέρουσαι·
Κἤπά μοι ἄλλά τε πολλά, κὴ ὡς ἄρα Δέλφις ἔρραται.
Κἤτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε κὴ ἀνδρός,
Οὐκ, ἔφατ', ἀπρεκὲς ἴσμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπέχειτο, κὴ ἐς τέλ☉ ὤχετο φάος ἐμὸν·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τίνα πυκάσσειν.
Ταῦτά μοι ἀξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἢ γάρ μοι κὴ τρὶς κὴ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτα,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐπίδει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπην.
Νῦν δέ τε δωδεκάτᾳ☉ ἀφ' ὥτε γιν ἴδεπον εἶδον

Nunquid alias nunc habet delicias, & noſtri oblitus eſt?
Quare ipſum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores, per Parcas, pulſabit.
Talia ei in ciſtella venena me dico ſervare,
Quæ, ô domina, ab Aſſyrio hoſpite conficere didici,
Verùm tu vale, atque ad Oceanum equos flecte,
Veneranda: ego verò dolorem meum feram, ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido-corpore: valete & alia
Sydera, quæ placidæ noctis currum comitari ſoletis.

Argumentum tertii *Idyllii*.

INSCRIBITUR hoc Idyllium CAPRARIUS, à perſona amatoris; vel AMARYLLIS, à nomine puellæ quæ amatur; vel COMASTES, ab actione ipſa: Cantu enim quidam blanditur Amaryllidi, non expreſſo nomine. Poſſet autem quis conjicere Battum eſſe: eum enim paſtorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & ſuum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam verò Theocritum eſſe putant, ex eo quod dicitur; NUM TIBI SIMUS VIDEOR? Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum ſignificare dicunt. Res autem tranſacta videtur in Italia juxta Crotonem.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES,

Idyllium III.

VADO ad Amaryllida: capræ autem mihi
Paſcuntur in monte, & Tityrus eas agit.
O Tityre mihi bene chare, paſce capellas,
Et ad fontem duc, ô Tityre: & illum coleatum *hircum*
Libycum album caveto, nè te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me non ampliùs prope hoc antrum
Procumbens vocas amatorculum? nunquid me odiſti?
An tibi ſimus videor propiùs eſſe,
Nympha, & promiſsâ-barbâ? Ut me ſuſpendam, efficies.
Eccè! tibi decem poma affero. Illinc decerpſi
Unde me juſſiſti decerpere tu: & cras altera tibi afferam.
Reſpice, quæſo, acerbum meum dolorem. Utinam fierem

Suſurrans

Ἦ ῥ' ὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἀμελᾷ δ' ἁλέλακα;
Νῶϊ μὲν τοῖς φίλτροις κηπαδόσομαι, αἱ δ' ἐπὶ κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Αἴσιο πύλαν, ναὶ Μεῖρχε, ἀερθῇ.
Τοῖά σοι ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν ῥέοις πόλυς,
Πόντῳ· ἐγὼ δ' οἶσω τὸν ἐμὸν πόνον, ὅς τό μ' ἔπεσσεν.
Χαῖρε Σελαναία λιπερόχερε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοισι κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Ὑπόθεσις τῆς τρίτης Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν Εἰδύλλιον τοῦτο ΑΙΠΟΛΟΣ, ὑπὸ τῶ ἐρῶντος· ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ὑπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τῶ ὀνόματος μὲν ἀδηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἄν τις Βάττον εἶ-ναι τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δ' ἑτέρᾳ ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσ-διαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τινὰ Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶ-νομίζουσιν, ἐπὶ τῇ, Ἦ ῬΑ ΓΕ ΤΟΙ ΣΙΜΟΣ ΚΑΤΑΦΑΙΝΟΜΑΙ; Σιμιχίδᾳ αὐτὸν καλεῖ-τες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύειον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φα-σι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ὅτι Ἰτωνίας περὶ Κόττυτα.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ'.

ΚΩμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· καὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, κἠ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὰν τὸ καλὸν περιλαμπίζει, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· κἠ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάμωνα φυλάσσεο, μή τὺ κορύσσῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' ἔκαες τῆτο κατ' ἄνδρον
Παρκύπλοισα καλεῖς τὸν ἐραστύλον; ἢ ῥά με μισεῖς
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καλαφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμω,
Νύμφα, κἠ σεγγίνεις; Ἀπάγξαθαί με ποιησεῖς.
Ἠνί δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνᾶδε καδεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καδελεῖν τύ· κἠ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θάσαι μὰν δυνατὰ ἐμὸν ἆχος. Ἄιδε γενοίμαν

Susurrans apis, & in tuum antrum venirem,
Hederam subiens, & filicem quâ tu ornaris?
Nunc scio quid sit Amor: Sævus *est* deus. Certè leænæ
Mammam suxit, & in saltibus eum educavit mater;
Qui me penitus urens ad ipsa ossa usquè penetrat.
O formosis oculis prædita, lapis merus! O nigro-supercilio
Nympha, amplectere me caprarium, ut te osculer.
INEST etiam inanibus osculis suavis voluptas.
Coronam discerpere me statim minutas-in-partes facies,
Quam tibi ego, Amarylli dilecta, ex hedera servo,
Intertextis folliculis & odorato apio.
Hei mihi! Quid me fiet? cur ego perditus? Non audis?
Pelliceâ exutus in undas illas saltabo,
Ubi thynnos speculatur Olpis piscator:
Et si non moriar, tu tamen indè voluptatem capies.
Cognovi nuper, cùm quærente me an amares me,
Telephilon allisum nullum edidit sonum,
Sed frustra molli in brachio tabefactum est.
Dixit & Agræo vera, cribro-vaticinans,
Nuper spicilega, mercede conducta, quòd ego quidem
Tibi totus incumbo: tu autem nihili me facis.
Certè tibi albam gemelliparam capram servo,
Quam à me & filia Mermnônis Erithacis nigella
Petit: & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat oculus mihi dexter: nunquid videbo
Ipsam? cantabo ad pinum hîc reclinatus:
Et me fortè aspiciet; quoniam non adamántina est.
Hippomenes, cùm jam virginem vellet ducere uxorem,
Poma in manibus capiens, cursum perfecit: Atalanta autem
Ut vidit, Ut insanivit! ut in altum incidit amorem!
Egit armentum & vates ab Othry monte Melampus
In Pylum: illa verò Biantis in amplexu jacuit
Mater gratiosa valde-prudentis Alphesibœæ.
Formosam verò Venerem in montibus oves pascens
Nónne adeò Adônis in magnam adegit rabiem,
Ut nè mortuum quidem illum à suo amplexu dimittat?
Beatus quidem mihi *est* æternum somnum dormiens
Endymion: beatum autem duco, dilecta mulier, Jasiôna,
Qui tot consecutus est, quot non audietis profani
Doleo caput: tibi autem non est curæ. Non ampliùs canam;
Jacebo hîc stratus, & lupi hîc me edent:
Ut istud tibi *quasi* mel dulce in gutture fiat.

Argumentum

Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κωδὺν διαδύς, καὶ τὰν πλέειν ἀ τὺ πυκάσδη.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός. ἢ ῥα λεόντας
Μασδὸν ἐδήλαζε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστεον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ κλυὸν ποδορῶσα, τὸ πᾶν, λίτος· ὦ κὠανόφρυ
Νύμφα, περίσπλυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
ΕΣΤΙ καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον πλαί με καλαύτινα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βάτταν ἀποδὺς εἰς κύματα πίσσα ἁλεῦμαι,
Ὥσπερ τὸς δύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
Κἤκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρᾶν, ὅκα μὺ μεμναμένω εἰ φιλεῖς με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
Ἀλλ' αὐτῶς ἀπεθὼν πόπι πάχεϊ ἐξεμαρύνθη.
Εἶπε καὶ Ἀχελῶϊ τάλαθέα, κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὶν ποιολογεῦσα, παραιβάτις, ὕνεκ' ἐγὼ μὶν
Τὶν ὅλον ἐγκειμαι· τὺ δὲ μὰν λόγον ὔδενα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λυκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνων Ἐριδανὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δώσω οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτη.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μοι ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδήσω
Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν κόπιν ὥστ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι· ἐπεὶ ὐκ ἀδαμαντίνα ἐστί.
Ἱππομανὴς ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χρόνοις ἐλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δ' ἢ Βίαντος ἐν ἀγκοίναισιν ἐμίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα φερέφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν ἢ κλυὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ ὑπὸς Ὠδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' ὐδὲ φθίμυρον μιν ἄτερ μασδοῖο πίθητι;
Ζαλωτὶς μὶ ἐμὶν ὁ τὸν ἄπνοον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ ἢ, φίλα ψυχά, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' ὐ παυσεῖδε βέβαμοι.
Ἀληθέα τὰν κεφαλὰν τὶν δ' ὐ μέλει. Οὐκέτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι ἢ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὥ δέ μ' ἔδοντι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῶτο καὶ βρόχθοιο γένοιτο.

Argumentum quarti *Idyllii*.

Hoc Idyllium Bucolicum est. Battus Caprarius & Corydon bubulcus altetnis versibus inter se colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydónem pascentem vaccas bubulci cujusdam Ægônis, quem dicit robustum existentem à luctatore Milône Olympiam abductum esse certandi causâ: Battum verò hæc interrogantem, & dicentem vaccas malum pastorem nactas, atque propterea macilentas esse. Res autem transacta est in Crotône Italiæ.

PASTORES,
BATTUS & CORYDON,
Idyllium IIII.

B. DIC mihi, ô Corydon, Cujus hæ boves? an Philondæ?
C. Non; verùm Ægonis: ut pascerem autem mihi ipsas dedit.
B. Num eas alicubi clàm vespere omnes mulges?
C. Atqui senex summittit vitulos, & me observat.
B. Ipse autem in quam evanuit bubulcus abiens regionem?
C. Nónne audivisti? Eum abduxit in Alpheum abiens Milo.
B. Et quando ille oleum oculis vidit?
C. Aiunt eum cum Hercule viribus & robore certare.
B. Et mè dixit mater Pollùce esse fortiorem.
C. Et abiit habens ligonémque & viginti hinc oves.
B. Persuaserit, *credo*, Milo lupis, ut statim fiant rabidi.
C. Buculæ autem eum mugientes hìc desiderant.
B. Miseræ istæ! Quàm malum bubulcum nactæ sunt!
C. Miseræ certè: nam nolunt amplius pasci.
B. Illius certè vitulæ ipsa tantùm reliqua sunt
Ossa. Num rore victitat, quemadmodum cicada?
C. Non per terram. Nam aliquando ipsam ad Æsárum pasco,
Et mollis herbæ bonum fasciculum do:
Aliquando autem saltat umbrosum circa Latymnum.
B. Macilentus planè & raurus ille rufus. Utinam sortiantur
Lampriadæ populares, quando sacrificant
Junoni, talem: improbus enim populus.
C. Ad paludis etiam ostium agitur, & ad Physci *partes*,
Et ad Nexthum: ubi præclara omnia nascuntur,
Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitêa.
B. Heu heu! Ibunt & hæ boves, ô miser Ægon,
Ad Orcum, quando & tu infelicem appetis victoriam:

Ὑπόθεσις τοῦ τελάρτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον βουκολικόν ὄζει. Βάττῳ μὲν ἐν αἰπόλῳ, Κορύδων δ' βουκόλος, πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δ' ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἰγωνος, ἔν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσασθαι· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι καλαὶ αἱ βόες ἔπυχον βουκόλῳ, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας.

ΝΟΜΕΙΣ,
ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ,
Εἰδύλλιον δ'.

Ρ. Ἐπί μοι, ὦ Κορύδων, Τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;
Κ. Οὐκ, ἀλλ' Αἰγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐλὰς ἔδωκεν.
Β. Ἦ πάλαι χρύσεαν τὰ ποθήσετε πᾶσαι ἀμέλγες;
Κ. Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίησι τὰ μοχθία, κ' ἡμὲ φυλάσσει.
Β. Ὠυτὸς δὴ ἐς τὴν ἄφαντος ὁ βουκόλος ὤχετο χώρην;
Κ. Οὐκ ἄκυσας; Ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὤχετο Μίλων.
Β. Καὶ πόκα τίλλος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπεις;
Κ. Φαυλί νιν Ἡρακλῆϊ βίλω καὶ κάρτος ἐείσει.
Β. Κῆμι' ὄφελ' ἃ μάτηρ Πολυδεύκεϊ ἦμεν ἀμείνω.
Κ. Κ' ὤχετ' ἔχων σκεπάναν τε καὶ εἴκατι τοὔνεκα μᾶλα.
Β. Πείσει τοι Μίλων καὶ τὰς λύκος αὐτίκα λύσειν.
Κ. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὰν μυκόμεναι ὧδε ποθεῦντι.
Β. Δειλαῖαι γ' αὗται· τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὗρεν.
Κ. Ἦ μὰν δειλαῖαι γε· καὶ ἐκ λαῦτι νόημα.
Β. Τίνας δ' οὐ τοι τὰς πόρτις αὐτὰ λέλειπται
Τὼ σέα. Μὴ φρῶνες σίλιζετε, ὥστε ὁ τίτλιξ;
Κ. Οὐ δᾶν· Ἄλλοκα μὲν μὰν ἐπ' Ἀσάρεσσι νομεύω.
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κάμυδα δίδωμι·
Ἄλλοκα δ' σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ λάπυμνον.
Β. Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύρριχος. Εἶδε λέοντα
Τοὶ τῶ Λαμπετέδα τὶ δαμώτα, ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· καχοχαίσιμον χὠ ὁ δᾶμος.
Κ. Καὶ μὰν ἐς σταλίμνον ἐλαύνεται, ἐς τε τὰ θύσκω,
Καὶ πολὺ τὸν Νάιαδον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.
Β. Φεῦ φεῦ· Βασιῶνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴσων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὅτα καὶ τὺ κακᾶς ἠρέσσαο νίκας.

Χ' ὦ

Et hæc fiſtula ſitu obducitur, quam quondam compegiſti.
C. Non illa, non per nymphas; quoniam ad Piſam abiens
Dono mihi ipſam reliquit: ego autem quidam ſum cantor,
Et bene quidem illa Glaucæ carmina accino, bene autem Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra etiam civitas Zacynthus,
Et quod orientem ſpectat Lacinium; ubi ille pugil
Ægon octoginta ſolus voravit placentas.
Illic & taurum à monte duxit prehendens
Unguâ, & dedit Amaryllidi: mulieres verò
Altâ voce acclamârunt, & bubulcus riſit.
B. O gratioſa Amarylli, ſolius tui nè quidem mortuæ
Obliviſcemur: quantùm capræ mihi charæ, tantùm mihi chara in-
Heu heu duram valdè ſortem, quæ me ſortita eſt! (teriiſti.
C. FIDERE oportet, chare Batte, forſitan cras erit meliùs.
SPES in vivis; deſperati autem mortui.
Et Jupiter interdum eſt ſerenus, interdum pluit.
B. Fido. Pelle deorſum vitulos: nam oleæ
Ramum rodunt perditi: abi tu albe.
C. Abi Cymætha ad collem: non audis?
Veniam, per Pana, malam rem tibi ſtatim daturus,
Niſi abis iſtinc: vide, iterum eò accedit.
Utinam eſſet mihi curvum pedum, ut te verberarem!
B. Aſpice me, ô Corydon, per Jovem: nam ſpina
Modò me hîc ſauciavit ſub malleolum. Ut verò alti
Hi aculei ſunt! Malè vitula pereat.
In hanc inhians ſauciatus ſum. Nunquid vides?
C. Ità ità, & unguibus eam teneo: atque hæc ipſa eſt.
B. Quantula eſt ſpina! & quantum virum domat!
C. In montem cùm venis, nè diſcalceatus venias, ô Batte:
In monte enim rubíque & tribuli germinant.
B. Dic agè mihi Corydon, Ille vetulus nunquid adhuc molit
Illam nigra-ſupercilia-habentem amicam, quam olim deperibat?
C Admodum, ô miſer. Nuper quidem ipſemet ingreſſus
Et in ſtabulum deprehendi eum in ipſo opere.
B. Euge, ô homo ſalaciſſime: natura tua vel cum Satyris
Propiùs vel cum Faunis, quibus exilia-crura-ſunt, certat.

Argumen-

Χ' ἃ σύειγξ ἐυρῶπι παλιωίετα, ἄν πρκ' ἐπάξω.
Κ. Οὐ τιώα γ', ὦ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαι ἀφερπων
Δῶρον ἐμὰν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
Κἦυ μὺ τὰ Γλαύκας ἀλκρόομαι, ἦυ ἢ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τὰν τε Κρέτωνα· καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος,
Καὶ Ἰὸ πλαῶον τὸ Λακίνιον, ἃ ὦρ ὁ πύκλας
Αἰγων ὀγδώκονλα μάνθ κατεδάισατο μάσλας.
Τίνει χ' τὸν ταυρεον ἀπ' ὤρεθ ἄγε πάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἠδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ ἢ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάυσαν, χὠ βωκόλθ ἐξεγέλασεν.
Β. Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν ἅδε δανοίσας
Λασθμεθ· ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσζας.
Αἰ αὖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.
Κ. ΘΑΡσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
ΕΛΠΙΔΕΣ ἐν ζωοῖσιν· ἀ ἐλπιδοι ἢ δανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲ πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὖει.
Β. Θαρσέω. Βάλλε κάπωθε τὰ μοσία· τᾶς γὰ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγονλι τὰ δύσσα· σίτθ' ὁ λέπαργος.
Κ. Σίττ' ἀ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· ἦκ ἐσαχέεις;
Ἤξω, ναὶ τὴν Πᾶνα, κακὸν τέλθ αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τσταῦθεν· ἰδ' αὖ πάλιν ἅδε ποδέρπει.
Εἰθ' ἰὺ μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὡς τυ πατάξω.
Β. Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, πυτὶ τῶ Διός· ἀγδάκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὦδι ἐπάταξ ὑπὸ τὸ σφυρόν. Ὡς ἢ βαδεῖαι
Ταὶ ἀτραπυλίδες ἐσσί. κακῶς ἀπέρπις ἄλοιτο·
Εἰς ταύταν ἐπύπαν χασμάμεθ. ἦ ῥά γε λάθασες;
Κ. Ναὶ γαί, πῖς ὀύχεσαι ἔχω γέ νιν· ἅδε χ' αὐτά.
Β. Ὀσσίχον δεῖ τὸ τύμμα· χ' ἀλίκον ἄνθρακ δαμάσδει.
Κ. Εἰς ὄρεσς ὄχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπθ ἕρχεο, Βάττε.
Ἐν γὰ ὄρεσι ῥάμνοι τε χ' ἀσσάλαθοι κομόωντι.
Β. Εἶπ' ἄγε μοι Κορύδων, Τὸ γεγίνπον ἦ ῥ' ἔπ μίλλει
Τὠιὰν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκίδν;
Κ. Ἀκμάν γ' ὦ θειλᾶε· ὁρᾶν γε μὺ αὐτὸς ἐπιθὼν
Καὶ ποτὶ τὸν μάνδρεαν, κατελάμβανον ἅμος ἐπάγει.
Β. Εὖγ' ὦ ἄνθρωπε φιλοῖφα· τὸ τοι γίνθ ἢ Σαλυείσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐείσθει.

Ὑπόθεσις

Argumentum quinti *Idyllii.*

Hoc Idyllium magis Dramaticum eſt. Colloquuntur autem inter ſe in Italia, & de præſtantia in arte Muſicæ certant, Caprarius Comatas, qui Fumáræ Sybarítæ capras paſcit, & Paſtor Lacon, qui Thurii Sybarítæ pecora paſcit. Habet autem Comátas puellam amaſiam Alcippen nomine; Lacon verò amaſium Eumédem. Et præmium certaminis conſtituunt, Caprarius hircum, Paſtor autem agnum: Morſónem verò cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Morſon Caprario victoriam tribuit. Inſcribitur igitur hoc Idyllium VIATORES, quòd in via rixentur; BUCOLIASTÆ verò, quòd carmen Bucolicum canant.

VIATORES ſeu BUCOLIASTÆ, *Idyllium* V.

COMATAS & LACON.

C. CApræ meæ illum paſtorem Sybarítam
Fugite Lacôna: meam pellem-caprinam herì furatus eſt.
L. Nónne à fonte heus agnæ fugietis? nónne aſpicitis
Qui paulò antè meam fiſtulam furatus eſt Comátam?
C. Quam fiſtulam? tu enim quando, ſerve Sybarita,
Poſſediſti fiſtulam? quid? annon cum Corydône
Sufficit tibi ſtipulæ arundinem ſtridere tenenti?
L. Quam mihi dedit Lycon, ô liber. Tibi autem qualem
Lacon furatus olim abiit pellem? dic, Comáta:
Nam nè Eumaræ quidem hero tuo erat in qua cubaret.
C. Quam Crocylus mihi dedit, variam, quando ſacrificavit
Nymphis capram. Tu autem, improbe, etiam tunc tabeſcebas
Invidens, & nunc me tandem nudum feciſti.
L. Non; per ipſum Pana litoralem, non tibi Lacon
Pellem ademit filius Calæthidis: quòd *ſi fallo*, de illa
Petra, ô homo, furens in Crathin deſiliam.
C. Nec etiam non per ipſas paluſtres, ô bone, nymphas,
(Quæ mihi propitiæ & benevolæ ſint)
Non tuam fiſtulam furtim furatus eſt Comátas.
L. Si tibi credam, Daphnidis dolores perferam.
Sedenim ſi vis hœdum ponere (eſt quidem nihil
Sacrum) cantu quidem tecum certabo, donec te victum fatearis.

C. sus

Ὑπόθεσις τῦ πέμπτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον δηλοῖ μαπρότερόν ὅτι· φερεδιαλέγονται ἢ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ φησὶ συμποσίας ἐείζασιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρᾳ τῦ Συβαρίτα νέμει τὰς αἶγας, καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων ὃς Θερίκ τῦ Συβαρίτα νέμει τὰ πρόμματα. Ἔχει ἢ ὁ μὲν Κομάτας κόρυμ ἐρωμένυ Ἀλκίππυ τύνομα· ὁ ἢ Λάκων, ἐρώμενον Εὐμήδυ. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθεν ἢ ὁ μὲν αἰπόλος τρύγον, ὁ ἢ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα ἢ φησὶ ᾠδῶν κρατῆσαι αἱρῆνται. Τελεσάντων ἢ τὸν ἄμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τὸν αἰπόλον τῦ νίκης ἀπονέμ. Ἐπιγεγράπται μὲν ἓν τύτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ μόν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονεικεῖν· ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ δέ, διὰ τὸ βυκολικάζεθαι αὐτύς.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ε'.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Κ. Αἰγες ἁμαὶ τῶν τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγητε τὸν Λάκωνα· τὸ μὰ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίτ' ἀμνίδιες; οὐκ ἔσορῆτε
Τόν μὰ τὰν σύριγγα πρώταν κλέψαντα Κομάταν;
Κ. Τὰν πάαν σύριγγα; τὺ γὰ πόθεν, ὦλε Συβάρτα,
Ἐκλάσω σύριγγα; τί δ'; ἐκεῖ σῶ Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἐχοῆς;
Λ. Τάν μοι ἔδωκε Δύκων, ὦ λύθηρε. τὸν ἢ τὸ ποῖον
Λάκων ὀκκλέψας πρὶν ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα.
Οὐδὲ γὰ Εὐμάρα τῆ δειαύτη ἧς τοι ἐνέδυσεν.
Κ. Τὸ Κερκύλᾳ μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔδυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ', ὦ κακέ, κὰ τύτ' ἐτάκης
Βασκαίνων, κὰ νῶν με τὰ λοίδια γυμνὸν ἔθηκας.
Λ. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκπον, ἐ σέ γα Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαΐδιδες· ἢ χὠ τλύας
Τᾶς πίτυας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.
Κ. Οὐ μὰν ὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ γαθέ, νύμφας,
(Ἄιστ' ἐμὶν ἵλαοί τε κὰ ξυμβίβες τελέθοιεν)
Οὐ τὸ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.
Λ. Αἰ τοι πιστόσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀρείμαν.
Ἀλλ' ἓν αὖκα λῆς ἔειφον θέμῳ (εὖ δὲ μὰ ἥδιν
Ἰερήν) ἀλλά γέ τοι ἐλπίομαι, ἔστι κ' ἀπίστης.

Κ. Τὺ

C SUS contra Minervam certamen ſuſcipit. Ecce tamen ſtat
Hic hœdus: ſed agé, tu quoque ſaginatum agnum contrà-ſtatue.
L. Et quomodo, ô aſtute, rectè hæc erunt ex æquo nobis?
QUIS pilos pro lanis totondit? quis autem, præſente
Caprâ primiparâ, malam canem vult mulgêre?
C. Quicunque vincere alium, ut tu, confidit;
Crabro ſtrepens cicadam contra. Sed enim nequaquam
Hœdus par: tu (ecce hircus hic !) certa.
L. NE FESTINA: non enim igne úreris. Suaviùs cantabis
Hîc ſub oleaſtro & nemoribus his ſedens.
Gelida aqua illîc defluit: hîc nata eſt
Herba, & thorus hîc, & locuſtæ hîc canunt.
C. Atqui non feſtino: ſed MOLEſtè admodum fero, ſi tu me
Oculis rectis inſpicere, quem olim, cùm eſſes (audes
Puer adhuc, ego docebam. En gratia quò recidit;
NUTRITO & catulos lupi, nutrito canes, ut te comedant.
L. Et quando ego à te aliquid didiciſſe boni vel audiſſe
Memini, ô invide tu & turpis homuncio nullius uſus ?
C. Quando pædicabam te, tu autem dolebas: capellæ autem
Hæ balabant, & hircus ipſas terebrabat.
L. Non profundiùs illâ pædicatione gibboſe ſepultus ſis:
Sedenim veni huc, veni; & poſtremùm cantabis.
C. Non veniam illúc: hîc quercus, hîc cypêrus:
Hîc ſuavè ſuſurrant in alvearibus apes:
Hîc aquæ gelidæ fontes duo: in arbore autem
Aves garriunt: & umbra nihil ſimilis
Iſti quæ eſt apud te: dejicit autem & pinus ſupernè nuces.
L. Atqui agnorum pelles & lanas hîc calcabis,
Si veneris, ſomno molliores: iſtæ autem pelles hircinæ,
Quæ apud te ſunt, olent pejùs quàm tu oles.
Statuam autem cratêra magnùm albi lactis
Nymphis, ſtatuam autem & ſuavis alium olei.
C. Si autem & tu veneris, teneram ſilicem hîc calcabis,
Et pulegium florens: ſubſternentur autem capellarum
Pelles, iis quæ apud te ſunt molliores quadruplo agnorum,
Statuam autem octo quidem ſitulas Pani lactis,
Octo autem conchas mellis plenos favos habentes.
L. Iſtinc mecum certa, & iſtic Bucolicum cane carmen:
Tuum ipſius *ſolum* calcans, habe quercus. Sed quis nos
Quis judicabit? utinam veniat bubulcus huc Lycópas !
C. Nihil ego illo opus habeo: ſed hominem,
Si vis, ſylvicidam vocemus, qui ericas

Has

Κ. Γ Σ πστ' Ἀθαναίαν ἔειν ἤειστ· ἠνίδε κεῖται
Ὠειφϑ· ἀλλ' ἄγε, χ) τὺ τὸν εὐϐοῖον ἀμνὸν ἐρεῖδε.
Λ. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', ἓν τάδε γ' ἔσεται ἐξ ἴσα ἄμμιν;
ΤΙΣ τείχας ἀντ' ἐείων ἐποκίξαι; τίς ἢ παρδύσας
Ἀιγὸς ϖρωτοϐόκοιο, καχὰν κυία βάλετ' ἀμέλγειν;
Κ. Ὅσϖις γινᾶσεῖν τὸν πλατίον, ὡς τύ, πεπίδει,
Σφὰξ ϐομϐῶν τέϖιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὸ ὅτοι
Ὠειφϑ· ἰσοπαλὴς· τὺ (ἴδ' ὅ' ϖράϑ· ϐοῦ) ἔειδε.
Λ. ΜΗ ΣΠΕΤΔ· ὑ γάρτοι πυεὶ ϑάλπεαι· ἄδδον ᾄσῃ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κόπνον χ) τάλσεά ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ πίνει χαλαλείϐεται· ὧδε πεφύκει
Ποία, χ' ἁ σιϐὰς ᾇδε, χ) ἀκείδες ὧδε λαλεῖῶϖ.
Κ. Ἀλλ' ὅτι σοῦδω· ΜΕΓΑ δ' ἀχθομαι, εἰ τύ μες τολμᾷς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ϖοϖλέϖειν, ὃν ϖοκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἁ χάεις ἐς τί ϖοθέρτει.
ΘΡΕΨΑΙ χ) λυκιδεῖς, ϑρέψαι κυίας, ὥς τυ φάγωϖι.
Λ. Καὶ ϖόκ' ἐγὼ ϖαρὰ τοῦ ϖ μαθὼν καλὸν ἢ χ) ἀκύσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὲ τὺ χ) ἀνϑρεϖτὲς ἀνδείων ἀυτως;
Κ. Ἀνίκ' ἐϖύζιζον τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἰ ἢ χάμαιρα
Ἀιδὲ κατεϐλαχῶντος, χ) ὁ τράγος αὐλὰς ἐτεύϖει.
Λ. Μὴ ϐάδιον τὸ ϖυγίσμαι ὑϐὲ ταφείης.
Ἀλλὰ γὸ ἔρφ' ὧδ', ἔρϖε· χ) ὕστερα ϐωκολιαξεῖς.
Κ. Οὐχ' ἑρπῶ τὸ εἰ· τύτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν ϐομϐεῶϖι ϖοτὶ σμάνεσι μέλισσαι·
Ἔνϑ' ὕδαϑ· ψυχρὸ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ὀπὶ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῶϖι· χ) ἁ σκιὰ ἁδεῖ ὁμοία
Τᾷ ϖαρὰ τίν· ϐάλλει ἢ χ) ἁ ϖίτυς ὑψόϑε κώνης.
Λ. Ἦ μὰν ὀρναχίδας τε χ) ἔϑεια τᾶδε ϖατήσεις,
Αἰκ' ἔνδῃς, ὕϖνω μαλακώτερα· ταὶ ἢ τραγεῖαι
Ταὶ ϖαρὰ τὶν ὀσδόντι κακώλερον ἢ τύ ϖο ὀσδεῖς.
Στασῶ ἢ κρηϖῖδα μέγαν λευκοῖο γάλακ)
Ταῖς νύμφαις, ϛασῶ ἢ χ) ἀδὲ ἄλλον ἐλαίῳ.
Κ. Αἰ δέ κε χ) τὺ μόλῃς, ἀϖαλὰν ϖλέειν ὧδε ϖαλῃσεῖς,
Καὶ γλάχων ἀνϑεύσαν ὑϖεστεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρμαϑα, ϖᾗ ϖαρὰ μὲν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ ὠὶ γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακ),
Ὀκτὼ ἢ σκαφίδας μέλι ϖλέα κηρὶ ἐχούσας.
Λ. Αὐτόδε μοι ϖοτέεισδε, χ) αὐτόθι ϐωκολιάσδω·
Τὰν σαυτᾶ ϖατέων, ἔχε τὰς δρύας. Ἀλλὰ τὶς ἅμμε
Τίς κεινεῖς αἴϑ' ἔνδοι ϖοθ' ὁ ϐωκόλ) ὧδε Λυκώϖας.
Κ. Οὐδὲν ἐγὼ τὸ εἰ ϖολιδόμαι· ἀλλὰ τὶν ἄνδρα,
Αἰ λῆς, τὸν δρυτόμεον ϐωϛρήσομεῖς, ὃς τὰς ἐρείκας

Τὸ εἰ

Illas quæ ſunt apud te findit: eſt autem Morſon.

L. Vocemus. *C.* Tu voca eum. *L.* Agè ô hoſpes, pauliſper audi

Huc veniens: nos enim certamus uter melior
Cantor ſit. Tu autem, ô amice, neque pro me, Morſon,
Per gratiam pronunties, neque etiam iſtum juveris.

C. Ità, per nymphas, ità Morſon, neque Comátæ
Plus tribuas, neque iſti tu gratificeris.
Hic autem grex Thurii eſt Sybarítæ:
Eumáræ autem capras vides, amice, Sybaritæ.

L. Nunquis te rogabat, per Jovem, an Sybaritæ,
An meus ſit, ô improbiſſime, hic grex? Ut loquax es!

C. Heus bone vir, equidem vera omnia dico,
Et nihil glorior: tu autem valde mordax es. (rurſus

L. Dic agé, ſiquid dicendum habes: & hoſpitem in urbem
Virum dimitte: ô Apollo, certè linguaculus es Comáta.

C. Muſæ me diligunt multò plùs quàm cantorem
Daphnin: ego autem ipſis capellas duas nuper mactavi.

L. Etenim me Apollo diligit magnopere: & pulchrum ei
Arietem ego paſco, Carnea verò jam adventant.

C. Præter duas reliquas geminipara; capras mulgeo:
Et me puella aſpiciens, Ah miſer, inquit, Tu ipſe mulges?

L. Ah ah! Lacon calathos ferè viginti implet
Caſeo, & impubem in floribus puerum inquinat.

C. Petit & pomis caprarium Clearíſta,
Capras præterагentem, & ſuave quiddam canit.

L. Et me Crátidas paſtorem imberbis occurrens
Inſanire facit: pulchra verò ad ejus cervicem quatitur coma.

C. At NON conferenda ſunt cynosbatus neque anemóne
Cum roſis, quarum flores apud ſepes naſcuntur. (dem habent

L. Neque enim etiam cum glandibus poma montana: hæ qui-
Tenuem ab ilice corticulam, illa verò mellis-colorem-referunt.

C. Et ego quidem dabo puellæ ſtatim palumbum,
Ex junipero detractum: illíc enim incubat.

L. Ego verò in veſtem molle vellus, cùm tondebo
Ovem nigram, Crátidæ donabo ipſe.

C. Heus, ab oleaſtro diſcedite, capellæ; hîc paſcimini;
Ad acclivem hunc collem, ubi myricæ.

L. Non à quercu heus tu Cónare, túque Cynætha,
Hîc paſcimini ortum verſus, ſicut Phalârus?

C. Eſt autem mihi ſitula ex cupreſſo, eſt autem crater
Opus Praxitelis: puellæ autem hæc ſervo.

L. Et

Τιμὰς τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδεται· ἐντὴ Μόρσων.
Λ. Βωστρόμες. Κ. Τὺ κάλει νιν. Λ. Ἰὼ ὦ ξένε, μιχ-
χὸν ἄκκισον
Τᾷδ' ἐνθών· ἄμμες γὰ ἐείσδομες ὅστις ἀρείων
Βακχολιαστὰς ὄζι. τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάεσι χρίνης, μήτ' ὢν τύ γα τῆτον ὀνάσης.
Κ. Ναὶ, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰδύνης, μήτ' ὢν τύ γα πᾶδε χαρίζῃ·
Ἀδὲ τοι ἃ πόιμνα τῷ Θυείῳ ὄζι Συζάρτα·
Ἐυμάερα ἢ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῷ Συβαρίτα.
Λ. Μὴ τύ τις ἠράτα, ποπῷ Διός, ἄτε Συβαρίτα,
Αἰτ' ἐμόν ὄζι, κάκισε, τὸ πίμνιον ; Ὡς λάλᾳ ἐσσί.
Κ. Βέντιθ' ὅσ', ἐγὼ μὶ ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κ' ὔδὲν καυχόμαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοχέρτομός ἐσσι.
Λ. Εἶα λέγ', ἔπι λέγεις· κὴ τὸν ξένον ἐς πόλιν ἄβδις
Ζῶντ' ἄρες· ὦ Παιάν, ἢ σωμύλᾳ ἦδα Κρμάτα.
Κ. Ταὶ μῶσαί μὲ φιλεῦνπι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐτᾶς χἠμάρως δύο φρὰν ποκ' ἔθυσα.
Λ. Καὶ γὰ ἔμ' Ὠπόλλων φιλέει μέγα· κὴ καλὸν αὐτῷ
Κεῖον ἐγὼ βόσκω. τὰ δ' Κάρνεα κὴ δὴ ἐρέρπει.
Κ. Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς δίδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς πυθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;
Λ. Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι τὰγάρως ἁδὸν εἶκαπι πλησῖ
Τυρῶ, κὴ τὸν ἄναδον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολυσεῖ.
Κ. Βάλλει κὴ μάλιστα τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, κὴ ἁδύ τι ποτπυλιάσδει.
Λ. Κἠμὲ γὰ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμνίᾳ λεῖᾳ ὑπαντᾷ
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ ἢ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.
Κ. Ἀλλ' Ὄ ΤΙ ΜΒΛΗΤ' ὄζι κωὸς βαῖος ἁδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, κἢ ἀνδήρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.
Λ. Οὐδὲ γὰ ἁδ' ἀκύλοις ἐειμαλίδες· αἱ μὶ ἔχοντι
Λεπτὸν ὑπὸ ῥίνοιο λεπύριον, αἱ ἢ μελιχραί.
Κ. Κἠγὼ μὶ δώσω τᾶ παρθένῳ αὐτίκα φάσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τίνει γὰ ἐρίσδει.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὅππόκα πίξω
Τὰν ὄιν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.
Κ Σίπ' ὑπὸ τὰς κοπίνω, ταὶ μιχάδες· ὥδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάπαντες τῆτα γεώλοφον, ἁ τε μυρίκα.
Λ. Οὐκ ὑπὸ τὰς δρυὸς ὅσ' ὁ Κάναθος, ἁ τε Κωναίθα,
Τυτεὶ βοσκησῆσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;
Κ. Ἔστ δή μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ὅστ ἢ χρητὴς
Ἔργον Περίξιτέλους· τᾷ παιδὶ ἢ ταῦτα φυλάσσω.

L. Et nobis eſt canis amans-gregis, qui lupos ſtrangulat:
Quem puero donabo, feras omnes ut perſequatur.
C. Locuſtæ, quæ ſepem ſuperſaltatis meam,
Nè meas lædatis vites: ſunt enim teneræ.
L. Cicadæ, videte caprarium ut ego irrito:
Sic & vos diu irritatis meſſores.
C. Odi denſarum-caudarum vulpes, quæ vites Micônis
Semper venientes ad veſperas comedunt.
L. Etenim ego odi ſcarabéos, qui Philondæ
Ficus vorantes, ſublimes feruntur.
C. Nunquid non meminiſti cùm ego te ſubagitavi, & tu ridens
Scitè te movebas, & quercui hærebas illi?
L. Hoc quidem non memini: cùm verò hîc te vinctum
Eumáras purgavit, probè admodum hoc ſcio.
C. Jam aliquis, ô Morſon, irritatur: non ſenſiſti?
Vade, & ſcillas veteres ex monumento ſtatim evellito.
L. Et ego quidem vellico, Morſon, quendam: & tu etiam vides.
Vade jam, & cyclaminum effodito ad Halenta.
C. Himera pro aqua fluat lac: & tu, ô Crathi,
Vino rubeſcas: & junci fructum ferant.
L. Fluat & Sybarîtis mihi mel: & in diluculo
Famula pro aqua urnam favis intingat.
C. Meæ quidem cytiſúmque & ægilum capræ edunt,
Et lentiſcum calcant, & in cómaris cubant.
L. At meis ovibus adeſt apiaſtrum
Quo paſcantur, multa autem & ſicut roſæ hedera floret.
C. Non amo Alcippen, quia me nuper non oſculata eſt,
Auribus ad ſe attrahens, cùm ei palumbum dedi.
L. Sed ego Eumédem amo magnopere: etenim cùm ei
Fiſtulam porrexi, ſuave quiddam valde me oſculatus eſt.
C. NEFAS, ô Lacon, cum luſciniis picas certare,
Atque upupas cycnis: tu autem, ô miſer, es odioſus.
L. Einem facere jubeo paſtorem. Tibi autem, Comata,
Donat Morſon agnam: & tu ſacrificans
Nymphis, Morſóni pulchrum carnis fruſtum ſtatim mittito.
C. Mittam, per Pana. Fremito præ gaudio totus hircorum
Nunc grex: nam ego quoque (ecce quàm magnos iſtos cachin-
In Laconem paſtorem, quòd nunc tandem (nos edo
Expedivi agnum!) in cœlum vobis ſaltabo.
Capræ meæ bono eſtote animo cornigeræ: cras vos
Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.
Heus tu albe cornipetens, ſiquam ineas

Caprarum,

Λ. Χ' ἅμιν ὅτι κύων φιλοπαίμων, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ πυδὶ δίδωμι, τὰ θηεία πάντα δώκαν.
Κ. Ἀκρίδες, αἱ τὴν φραγμὸν ἀφπαδῶντε τὴν ἀμόν,
Μή μὰν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλω· ἐντὶ γὰ ἄβαι.
Λ. Τοὶ πέπλυγες, ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θλῶ ἐρεθίσδετε τὼς κλαμυδτάς.
Κ. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος
Ἀιεὶ φαιτῶσι τὰ ποδέσσερα ῥαίζοντι.
Λ. Καὶ γὰ ἐγὼ μισέω τὼς καπάρεις, οἱ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κλαπτρώζοντες, ἀπλυκύμοι φορέοντι.
Κ. Ἦ ὤ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατέλασα, κὴ τὺ σεσαρὼς
Εὐ πόκα κηγκλίζᾳ, κὴ τᾶς δρυὸς εἶχεο τίλας;
Λ. Τῦτο μὶ ὤ μέμνημι· ὄκα μὰν πόκα τᾶδε τὺ δάσας
Ἐυμάρας ἐκάθηρε, κἀγὼς μάλα τῦτό γ' ἴσαμι.
Κ. Ἦλη τις, Μόρσων, πκραίνεται· ὤχ' παφάδω;
Σκίλλας ἰὼν χαίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα πλέας.
Λ. Κὴγὼ μὰν κίσδω, Μόρσων, πινά· κὴ τὺ ἦ λάτεις.
Ἐνθὼν τὸν κυκλάμινον ὀρθαὶ νιν ἐς τὸν Ἀλεγλα.
Κ. Ἰμέρα ἀν' ὕδατος ῥεῖτω γάλα, κὴ τὸ ἦ, Κεᾶδι,
Οἰνῳ πορφύρεος, τὰ δέ τοι σία κρατὸν ἐνείκαι.
Λ. Ῥείτω γ' ἃ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· κὴ τὸ πρ' ὄρθρον
Ἃ παῖς ἀν' ὕδατος τὰν χάλπιδα κηεία βάλλαι.
Κ. Ταὶ μὰν ἐμαὶ κύπσόν τε κὴ ἄμνον αἶγας ἔδοντι,
Καὶ χῖνον πατέοντι, κὴ ἐς κομέσεισι χάσκαι.
Λ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστι μὰν ἃ μελίτεια
Φέρβειν, πολλὸς ἦ κὴ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.
Κ. Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με περὰν ἐκ ἐφίλασε,
Τῶν ἄπνων καθελοῖσ', ὄκα οἱ τὰν φάσναν ἐδώκα.
Λ. Ἀλλ' ἐγὰ Ἐυμήδως ἔραμαι μέγα· κὴ γὰ ὄκ' ἀπῶ
Τὰν σύειγγ' ὤρεξα, κλαίον τί μι κάρτ' ἐφίλασεν.
Κ. ΘΕΜιτών, Λάκων, τοῖ' ἀνδρὰ κίναις ἐείσδην,
Οὐδ' ἔποπας κίνησι· τὸ δ', ὦ τάλαν, ἐστὶ φιλεχθής.
Μ. Παυσάσθ κέλομαι τὰν ποιμύκα· τὶν ἦ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· κὴ τὸ ἦ δύσας
Τᾶς νύμφας, Μόρσωνι κλαῖε κρέας αὐτίκα πῖμφον.
Κ. Πεμφω, καὶ τὸν Πᾶνα. Θεμιάσιο πᾶσα τραγίσκων
Νῶ ἀγέλα· κὴγὼ γὰ ἰσ' ὡς μέγα τῦτο καχάζω
Κτῆνος Λάκωνος τῶ ποιμύνος, ὅτι ποκ' ἦλη
Ἀνυπάμαν τὸν γ' ἀμνόν· ἐς ὄρεγον ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἰγες ἐμαὶ θαρσεῖτε χαρικίδες· αὔριον ὔμμε
Πᾶσας ἐγὼ λυτῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κλάνας.
Οὐ λακίτας ὁ κορυπλίλας, εἰ πὶν ὀχθισεῖς

Caprarum, percutiam te, priuſquam immolem
Nymphis agnum. En iterum hic petit! Ego verò fiam,
Ni te percuſſero, Melanthius pro Comâta.

Argumentum ſexti *Idyllii*.

Damœtas & Daphnis æſtivis menſibus ſub meridiem ſuos in unum compellunt greges, & amores Cyclôpis & Galatéæ alternis canunt. Orditur cantum Daphnis, ſermonem tanquam ad Cyclopem dirigens: Damœtas verò reſpondet, quaſi ſub perſona Polyphémi.

Res *aguntur* in Sicilia. Alloquitur autem poëta Arátum, cujus meminit in Thalyſiis, & alibi. Poteſt autem hic *Arâtus* eſſe poëta ἀπὸ Φαινομένων.

BUCOLICI CANTORES,

Idyllium VI.

DAMOETAS & DAPHNIS.

DAmœtas & Daphnis bubulcus in unum locum
Gregẽ quondam, Arâte, compulerunt: erat autem alter eorum
Rufus, alter autem ſemiberbis. Ad fontem autem quendam ambo
Sedentes æſtate, meridie talia canebant.
Primus autem incepit Daphnis, quoniam & primus contendebat.

Daph. Petit tibi, Polyphême, gregem ovium Galatêa
Malis, difficilem-amatorem caprarium hominem vocans:
Et tu ipſam non aſpicis miſer, miſer, ſed ſedes
Dulciter fiſtulâ-canens. Iterum illa (ecce!) canem petit
Quæ te ovium ſequitur cuſtos: ipſa verò latrat
In mare aſpiciens; puri autem fluctus eam oſtendunt
Placidè ſtrepentes, in littore currentem.
Cave nè puellæ in crura irruat
Ex mari exeuntis, néve corpus pulchrum laceret.
Illa verò etiam ibi laſcivit, ſicut ex carduo
Rufæ comæ, pulchra æſtas dum torret:
ET FUGIT amantem, & non amantem ſectatur.
Et à linea movet lapidem: certè enim AMORI
Sæpe, ô Polyphême, non pulchra pulchra videntur.
Poſt hunc Damœtas incêpit, & hæc cecinit:

Dam.

Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ χαλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τὸν ἀμνόν. Ὁ δ' αὖ πάλιν ἀλλὰ γλυκίμαν,
'Αι μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιον ἀντὶ Κομάτα.

Ὑπόθεσις τῆς ἕκτης Εἰδυλλίου.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως πρὸς τὸν Κύκλωπος καὶ Γαλατείας νύμφης ᾠδὴν ᾄδουσιν. Ἄρχεται μὲν ἐν τῇ ᾠδῇ ὁ Δάφνις, ὡς φησὶ τὸν Κύκλωπα πρὸς ὑπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ὑποκρίνεται, ὡς ἐν φησιώπῃ τῆς Πολυφήμου ἦθεν.

Τὰ πράγματα, ἐν Σικελίᾳ. φησὶ δὲ λαλέγεται ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, ὃς καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θεσμυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δωρὶς δὲ ἐστὶν ἡ τοῦ Συρακουσίου καὶ Φασηλιτῶν ποιητής.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ε'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτᾶς
Πυῤῥός, ὁ δ' ἠμιγένειος. ἐπὶ κρήνᾳν δέ πιν ἄμφω
Ἐσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι πιάδι' ἔιδον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔισδεν.

Δάφν. Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, λυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν ὃ ποδορῆδα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἄδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει
Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἔπιλα σκοπός· ἁ δ' ὑποδεῖ
Εἰς ἄλσα δερχομύα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖα θέουσα.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ὑπὸ κἀμάτοισιν ὀρύσσῃ
Ἐξ ἄλὸς ἐρχομύας, χὠ δὲ χρόα κᾆδον ἀμύξῃ.
Ἅ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύπτει·
ΚΑΙ ΦΕΥΓΕΙ φιλέοντα, καὶ ὃ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ὑπὸ χαμμᾶς κινεῖ λίδον· ἢ γὰρ ΕΡΩΤΙ
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷδ' ἔπι Δαμοίτας ἀντεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν·

Dam. Vidi, per Pana, ovium gregem cùm peteret,
Et me non latuit, non per meum unicum dulcem, quo video
Ad finem *usque vitæ*. At vates Telemus inimica vaticinans,
Inimica referat domum, ut filiis asservet.
At enim ipse quoque vellicans viciſſim eam non aspicio,
Sed aliam quandam dico mulierem habere: ipsa verò audiens,
Invidet mihi, ô Apollo, & tabescit, atque è mari
Insana prosilit prospectans in antra & greges ovium.
Placidè quoque *jussi* canem adlatrare: etenim quando amabam
Ipsam, ganniebat ad femora rostrum habens.
Hæc autem fortè inspiciens facientem me sæpius, mittet
Nuntium. At ego fores occludam, donec juraverit
Se ipsam mihi straturam pulchrum lectum hac in insula.
Neque enim admodum turpem formam habeo, ut de me dicunt.
Certè *enim nuper* in mare inspiciebam: (erat autem tranquillitas)
Et pulchra quidem barba, pulchra autem mihi unica pupilla
(Ut meum fert judicium) videbatur: dentium autem
Candidiorem nitorem Pario referebat marmore.
Ac nè fascinarer, ter in meum despui sinum:
Hæc enim vetula me Cotyttaris edocuit,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem canebat.
Hæc cùm dixisset, Daphnim Damœtas osculatus est:
Et ille quidem huic fistulam, hic autem illi pulchram tibiam dedit.
Tibiâ canebat Damœtas, fistulâ autem canebat Daphnis bubulcus,
Saltabant in molli vitulæ statim gramine:
Neuter tamen vicit, sed invicti fuerunt.

Argumentum septimi *Idyllii*.

Peregrè agens Theocritus in *insula* Cô, cùm ad Ptolemæum in Alexandriam proficiscereturur, amicus factus est Phrasidámo & Antigeni, Lycópei filiis; vocatúsque ab illis rus ad Thalysia *sacra* Cereris, abit *eò* cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniátam ex Creta: & mutuo sermone ipsorum amores inter se recensent. Continet igitur hoc Idyllium meram rei gestæ narrationem.

THALYSIA, seu VERNUM ITER, *Idyllium VII.*

ERat tempus cùm ego & Eucritus in Halenta
Ibamus ex urbe: & tertius nobiscum Amyntas.

Cereri

Δαμ. Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ πάρμεσον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κἄ μ' ἔλεγ', ὦ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποδόρημι
Ἐς τέλος. Αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔρχεθ' ἀγοράσων,
Ἐρχέσθω φέροι ποτὶ ὄϊκον, ὅπως τεκέσοι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ κἀ αὐτὸς ἐγὼ κἰσόδων πάλιν ἃ ποδόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαιὰ γυναῖκ' ἔχεν· ἃ δ' αἰόησα,
Ζάλωῖ μ', ὦ Παιάν, κἀ πάχεται· ἐκ δ' ἁλάσας
Ὀσσεῖ παπταίνοισα πυκ' ἄντᾳά τε κἀ ποτὶ πίσεας.
Σῖγα δ' ὑλακτῆσαι νιν κἀ τᾷ κυνί· κἀ γὰ ὄκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰαμὰ ῥύγχεος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποτεπτῶτά με πολλάκι, πημῆναι
Ἄγγελον. Αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ δύρεος, ὥστε κ' ὀμόσαι
Αὐτί μοι συρέσειν κλαγὰ δάκρια ταῖσδ' ἐπὶ πάσαν.
Καὶ γὰρ δὴ ὧδ' εἶδός ἔχω καλόν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰ ποκὰν ἐς πόντιν ἐσέβλεπον (ἦς ἐγαλάνα)
Καὶ κλαγὰ μὲ τὰ γένεια, κλαγὰ δ' ἐμὰν ἃ μία κόρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκρι᾽) κατεφαίνετο· ἦδυ δέ τ' ἐδόντων
Λύκοτέρων αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὰ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·
Ταῦτα γὰ ἃ γραῖα με Κοτυτὼ ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὸν ἀμῶντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι πεταύλει.
Τόσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὠ μὲν τὸ σύριγγ', ὁ δὲ τὸ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ τὰ πόρτιες αὐτίκα πίᾳ·
Νίκα μὰν ὧδ' ἄλλοθ', ἀνάσσαιοι δ' ἐγένοντο.

Ὑπόθεσις τῦ ζ'. Εἰδυλλίυ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε περὶς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος κατέστη Φραστιδάμῳ τῷ Ἀντιγένυς, Λυκωπίως ὁρμᾶς τε καὶ κλιθεὶς ὑπ' αὐτῷ εἰς ἀγρὸν ὑπὲ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετ' Ἐυκρίτυ καὶ Ἀμυντᾶ. Ἐπυλλάμενος δὲ ἡμῖν ὁδὸν Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτᾳ ἐκ Κρήτης καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τὸν ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,

Εἰδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἀνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὐκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα
Εἰρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμυντᾶς.

Cereri enim faciebat ſacrificia Phraſidâmus,
Et Antígenes, duo filii Lycôpei: ſiquid boni *reſtat*
A generoſis illis nobilibus, à Clytia & ab ipſo
Chalcône, Buriam qui ex pede perfecit fontem,
Bene adnixus ad petram genu: penes autem ipſum
Populi ulmíque bene-umbroſum nemus oſtendebant,
Viridibus foliis tectæ, comatæ.
Necdum mediam viam emenſi eramus, neque ſepulchrum
Nobis Bráſilæ apparebat: & viatorem quendam
Bonum cum Muſis Cydonicum invenimus virum,
Nomine quidem Lycidā; erat autem caprarius: neq; quiſquam eum
Ignorâſſet aſpiciens, quoniam caprario egregiè ſimilis erat.
Nam ex hirſuto & villoſo hirco gerebat
Albam pellem humeris, novum coagulum redolentem:
Circum autem ejus pectora vetuſtum pallium erat adſtrictum
Cingulo textili: curvum autem ferebat ex oleaſtro
Dextrâ pedum, & me placidè ridens appellavit
Oculo arridenti, (riſus autem hærebat ejus labris)
Simichida, quò jam tu meridie pedes trahis,
Cùm & lacertus in ſepibus dormit,
Neque criſtatæ corrydallides errant?
An ad convivium vocatus properas? an ad alicujus civium
Torcular properas? ut tui pedibus euntis
Omnis lapis occurſans ad ſoleas reſonat!
Huic ego reſpondi: Lycida dilecte, dicunt te omnes
Eſſe fiſtulatorem valdè egregium & inter paſtores
Et inter meſſores; quod valdè animum delectat
Noſtrum: quanquam, meo quidem judicio, me quoq; tibi parem eſſe
Puto. En viam, en ad Thalyſia! nam amici
Homines pulchræ Cereri epulum parant,
Fortunarum primitias-offerentes: eis enim valde cumulatâ menſurâ
Dea frugibus abundantem replevit aream.
Sed agé, (jam communis enim via, communis autem & dies)
Canamus: fortè alter alterum juvabit.
Etenim ego quoque Muſarum *ſum* facundum os: & me dicunt
Omnes cantorum optimum. Ego autem non facilè credulus,
Non per terram: nondum enim, meo judicio, aut bonum
Sicelidam ſupero illum Samium, aut Philétam,
Canendo: ſed QUASI RANA quædam cum cicadis contendo.
Sic dixi deditâ-operâ: caprarius verò ſuaviter ridens,
Hoc tibi, inquit, pedum donabo, quoniam es
Totus revera germen à Jove factum.

Ità

Τᾷ Δηοῖ γὸ ἔτυχε θαλύσια ὁ Φερσίδαμος,
Κ' Ἀνησήνης, δύο τέκια Λυκώπω· ἐπὶ δρ ἐθλὸν
Χαῶν ἁμὶ ἔτ' ἄνωδεν, ὑπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος Βύρσιαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κρέναν,
Εὐγ' ἐνδεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δ' παρ' αὐτὰν
Αἰγειρεὶ πελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωρεῖσιν πετάλοισι καπρεφέες, κρυόωσαι.
Κὤπω τὸν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ἁδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμὶν τῶ Βερσίλα καλεφαίνετο· καί πιν ὁδίταν
Ἐθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν ἔυεσμες ἄνδρα,
Ὄνομα μὲ Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· ἁδέ κέ τις μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲ γὸ λασίοιο δασύτριχες εἶχε τεγίοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ σήθεσι γέρων ἐσφίγγετο πῆλος
Ζωστῆρι πλοχεῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ
Δεξιτερᾷ κορυνάν, καί μ' ἀπτέμας εἶπε σεσαρώς
Ὀμμαλι μειδιόωνλι, (γέλως δέ οἱ εἶχετο χείλος)
Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἀνίκα δὴ κὴ σαῦρες ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ὀπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονλαι;
Ἢ μῆ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἢ πιν ἀζῶν
Λαὸν ὀπηδώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο
Πᾶσα λίθος πλαίοισα ποτ' ἀρχυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθλιν Λυκίδα φίλε, φαντὶ τυ πάντες
Ἔμμεν συεκλὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
Ἔν τ' ἀμκτήεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἀμέτερον· καίτοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαείσδεν
Ἔλπομαι· ἀ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἢ γὸ ἑταῖρει
Ἀνέρες ὐπάπλῳ Δαμάτρει δαῖτα τελεῦσι,
Ὅλζω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πόνι μέτρῳ
Ἃ δαίμων ευκειδον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὸ ὁδός, ξυνὰ ἢ κὴ ἀοιδή)
Βωκολιασδώμεδα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὸ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν σόμα· κὴμὲ λέγεν λι
Πάντες ἀοιδὸν ἄειστον· ἐγὼ δέ πις ἢ ταχυπειθής,
Οὐ δάν· ἢ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, ὅττε τὸν ἐθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, ὅττε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· ΒΑΤΡΑΧΟΣ δέ ποτ' ἀκείδας ὣς τις ἐείσδω.
Ὡς ἐφάμαν ὀπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἁδὺ γελάσας,
Ταύ τι, ἔφα, κορυναν δωρήσομαι, ὕνεκεν ἑανὸ
Παῖ ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.

Ὡς

Ità mihi & faber valdè invisus est, qui conatur
Æqualem montis summitati perficere domum Oromedóntis,
Ac Musarum aves, quotquot contra Chium vatem
Ex adverso garrientes, frustrà laborant.
Sed agè, Bucolicum citò incipiamus cantum.
Simíchida: & ego quidem *canam*. Vide amice, an tibi placeat
Hoc quod nuper in monte parvum carmen elaboravi.
Erit Ageanacti tuta navigatio in Mitylenen,
Et cùm propter occidentes hœdos Notus humidas urget
Undas, & Orion quando in Oceano pedes sistit,
Si Lycidam tostum amore
Liberaverit: ardens enim amor ejus me urit.
Et halcyones sternent undas, & mare,
Et Notum, & Eurum, qui imas algas movet:
Halcyones, glaucis Nereidibus quæ maximè
Avium dilectæ sunt, quibúsque ex mari victus.
Ageanacti navigationem quærenti in Mitylénen
Tempestiva omnia fiant, & tutum in portum perveniat.
Et ego illo die, anéthinam vel roseam
Vel & violaceam coronam circa caput retinens,
Pteleaticum vinum ex cratere hauriam,
Ad ignem recubans; favam aliquis in igne torrebit,
Et thorus erit extructus ad cubitum usquè
Cnyzâque, asphodelóque, lentóque apio.
Et bibam suaviter, memor Ageanactis,
Ipsis calicibus ad fæcem usquè labrum infigens.
Tibiâ canent autem mihi duo pastores: alter, Acharnensis;
Alter, Lycopitas: & Tityrus propè canet,
Ut olim Xénean amavit Daphnis bubulcus,
Et ut montem circuibat, & ut quercus ipsum lugebant,
Himeræ quæ nascuntur ad ripas fluvii:
Cùm ille ceu nix quædam liquescebat sub altum Hæmum,
Vel Atho, vel Rhodopen, vel Caucasum extremum.
Cantabit etiam ut olim suscepit caprarium lata arca
Vivum existentem, sævâ impietate heri:
Utque ipsum simæ ex prato pascebant eumtes
Cédrum in dulcem mollibus floribus apes;
Quoniam ei dulce Musa in ore fundebat nectar.
O beate Comáta, tibi hæc jucunda diu acciderunt:
Et tu inclusus in arcam fuisti, & tu apum
Favis pastus, crimestre tempus exegisti,
Utinam meâ memoriâ inter viventium numerum fuisses,

Ità

Ὡς μοὶ κὴ τέλεον μὴν ἀπέχθεται ὄβριν ἐρεθνὴ
Ἴσον ὄρθος κορυφᾶ τελέσαι δόμον Ἀρμιόδοιο,
Καὶ Μοισᾶν ὄρεχας, ὅσσε πεπὶ Χίον ἀοιδὸν
Ἀντία κακκίζοντες, ἐτώσια μοχθίζουσι.
Ἀλλ' ἄγε, βουκολικᾶς παλάας ἀρχαίοιο ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κὴγὼ μάν. ὄρη φίλος, εἴ τι καὶ ἀρίστῃ
Τῦδ' ὄ, τι πρὸν ἐν ὄρει τὸ μελισσεῖον ἐξεπόνασα.
Ἔσσεται Ἀγτάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάνας,
Χᾶτερ ἐφ' ἑσπερίοις εἰείοις νότος ὑγρὸν ἄυσῃ
Κύμαλα, κ' Ὠείαν ὄν' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴαχῃ,
Αἶκεν τὸν Λυκάβαν ὑπαδύμβρον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσῃ· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καλαύδει.
Χ' ἁλκυόνες χορευσῖντι τὰ κύμαλα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τὶν τ' ἔυεστν, ὃς ἔφαλα φυκία κινεῖ·
Ἁλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρῆϊσι ταῖτε μέλησα
Ὀρνίχων ἐφίλαδεν, ὅσσως τέ νιν ἐξ ἁλὸς ἄγεα.
Ἀγτάνακτι πλόον ἁζομένῳ ἐς Μιτυλάνας
Ὠεια πάντα γένοιτο, κὴ ἔυπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κὴγὼ τίῶο κατ' ἄμμε, ἀνήθεον ἢ ῥοδόεντα
Ἢ κὴ λαθοῖαν στέφανον πεὶ κρατὶ φυλάσσον,
Τὸν Πτελεατικὸν ὄφρα ἀπὸ κρατὸς ἀφυξῶ,
Πὰρ πυεὶ καλιμηθῶ· κάματον δέ τις ἐν πυεῖ φρυξῖ,
Χ' ἁ σικὰς ἐανὴ πεπυκασμένα ἔστ' ὀπὶ πάχυ
Κνίζα τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πόρια μαλακῶς, μεμαμὼς Ἀγτάνακτι,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι κὴ ἐς πύγα χέλυς ἐρείσαν.
Αὐλησεῖωπι δέ μοι δύο πομφύες ἐξ ὀδόν, Ἀχαρνᾶς·
Ἐκ δέ, Λυκωπίτας ὁ ἢ Τίτυρος ἐγγόθεν ἀσεῖ,
Ὡς ποκα τᾶς Ξένας ἠράσατο Δάφνις ὁ βώτας.
Χ' ὡς ὄρεος ἀμφεπόλευτο, κὴ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἰμέρα αἴτε φύοντι παρ' ὄχθεσσιν πλατανιστῷ·
Εὖτε χιὼν ὥς πε κατετάκετο μαλθὸν ὑφ' Αἵμῳ,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπα, ἢ Καύκασον ἐσχατιάλα.
Ἀσεῖ δ' ὡς ποκ' ἔλυκτο τὸν ἀπόλον ἐύρεα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κιβωτὸν ἀταλδαλίαισιν ἀναγκ.
Ὡς τέ νιν αἱ σφιὶν λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἀδῖνας μαλακοῖς ἄνθεσιν κέλεσσαι·
Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κὴ στόμι ἔχε νέκταρ.
Ὦ μακαρεισ' Κυμᾶα, τὸ θεὸν τάδε τέρπα πεπόνθεις,
Καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, κὴ τὸ μελισσᾶν
Κηεία φορβόμενος, ἔτος ὠείων ἐξετέλεσας.
Αἰὲ δ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐπιφθόνος ἄφελες ἦμεν,

Ὡς

Ità ego tibi pascerem in montibus pulchras capras,
Vocem audiens: tu autem sub quercubus vel sub piceis
Suaviter modulans recubares, divine Comâta.
Tantum ille locutus finem fecit. Post eum vicissim
Et ego talia dixi; Lycida chare, multa quidem alia
Nymphæ & me docuerunt in montibus pascentem
Præclara, quæ fortè vel ad Jovis solium sustulit fama:
Sed illud ex omnibus valde egregium, quo te honorare
Incipiam. Sed auscultа, quandoquidem Musis charus es.
Simichidæ quidem Amores sternutârunt: certè enim miser
Tantum amat Myrtô, quantum ver capræ amant.
Arâtus autem, qui omnium chariſſimus est illi homini,
Pueri in viscеribus habet amorem. Novit Aristis,
Bonus vir valde Aristis, quem nè ipse quidem canere
Phœbus citharâ ad suos tripodas dedignaretur,
Quàm pueri Arâtus sub ossibus uritur amore.
Hunc mihi, Pan, Homoles amabile solum qui sortitus es.
Non-vocatum illius charas in manus sistas,
Sive is est tener Philinus, sive quispiam alius.
Et si hæc facies, ô Pan chare, nè te pueri
Arcadici squillis sub latera & humeros
Tunc flagellent, cùm carnes paucæ adsunt:
Sin aliter annues, tunc per totum corpus unguibus
Morsus scalparis, & in urticis dormias.
Sis autem Edonorum quidem in montibus hyeme mediâ,
Ad Hebrum fluvium versus, prope Septentrionem:
Æstate verò ultimos apud Æthiopas pascas,
Sub scopulo Blemyorum, unde non amplius Nilus videri potest.
Vos autem Hyétidis & Byblidis dulcem linquentes
Laticem, & habitantes flavæ ædem altam Diónes,
O malis Amores rubentibus similes,
Petite mihi arcubus amabilem Philinum,
Petite: quoniam hospitis infelix non miseretur mei.
Quanquam pyro jam mitior *est*, mulieres autem,
Hei hei, dicunt, Philine! Pulcher flos tibi defluit.
Nè ampliùs ad fores excubemus, ô Arâte,
Neque pedes teramus: matutinus autem alium gallus
Cucuriens torporibus solicitis tradat:
Unus autem sub hac, optime Molon, stranguletur palæstra:
Nobis autem quies curæ sit, vetuláque adsit,
Quæ susurrans, mala procul arceat.
Tantum dixi. Ille autem mihi pedum, suave ridens

Sicut

Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμιζον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πύκνας
Ἀδὺ μελισδόμῳ καλαχέλισε, θεὸς Κομάτα.
Κὼ μὶν τίας εἶπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' ὑπολαβὼν
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλά μ' ἄλλα
Νύμφαι κὠμέ διδαξαν ἀν' ὄρεα βωκολέοντα
Ἐσθλά, τά πε κὴ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλά τίγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ὦ τὺ γεραίρεν
Ἀρξάμι· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδᾳ μὰν Ἔρωτες ἐπέπλαγον· ἦ γὰ ὁ θεῖλὸς
Τόσσον ἐρᾷ Μυρτῦς ὅσσον ἔμαγες ἄγες ἔχαιλαι.
Ὠρεῖος δ', ὃ τὰ πάντα φιλαίταλος ἀνέρι τιὼν,
Παισὶς ὑπὸ παλάγχοισιν ἔχει πόθον. ὄφρα δὲν Ἄριστις
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἄεσις, ὃν ἀδύ κεν αὐτὸς ἀείδων
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ στεπτοῖσι μεγάροις,
Ὡς ἐκ παισὶς Ἄρηϊ ὑπ' ὀστέον αὖθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πάν, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον τιώοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
Εἰτ' ἐς ἄρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακός, εἴτέ τις ἄλλος,
Κὴν μὴ ταῦθ' ἕρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρᾶς τε κ' ὄμως
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅκα χρέα τύλδα παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νόσαις, χὴ μὴ χρέα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμῳ κνάσαιο, κὴ ἐν κλίδαισι καθίδοις.
Εἶσι δ' Ἡδωνῶν μὴ ἐν ὄρεσι χείμαλι μέσσῳ,
Ἔβεσσι πὰρ πολαμὸν τετραμμένῳ, ἐγγύθεν ἄρκλε.
Ἐν δ' ἄρεϊ πυμάτοισι παρ' Αἰσιόπαισι νομεῦσι,
Πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν ὐκέτι Νεῖλος ὁρᾶτός.
Ὑμμες δ' Ὑετῶ κὴ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
Νᾶμα, κὴ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρᾳθυμόοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τίξοισι τὸν ἰμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος ἐκ ἐλεεῖ με.
Καὶ δὴ μὰν ἀπόιο πεπαύτεγος· αἱ δ' γυναῖκες,
Αἱ αἰ, φαντί, φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπῤῥεῖ.
Μηκέτ τοι φρυαῶμες ἐπὶ φρεσὶν, Ἄρατε.
Μηδὲ πόδας τρίζωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκασιν ἀγιηραῖσι διδείκ.
Εἰς δ' ὑπὸ τάσδε, φέρεις Μόλων, ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραῖά τε παρείη,
Ἅπις ἐπιδύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. Ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάσας

Ὡς

Sicut antea, Musarum munus præbuit esse.
Atque ipse deflectens ad sinistram, quâ itur ad Pyxam
Perrexit viâ: Ego verò & Eucritus ad Phrasidámi *domum*
Conversi, & bonus Amyntichus, in profundis
Suavis lentisci thoris recubuimus,
Inque nuper abscissis læti pampinis.
Multæ autem nobis supra caput quatiebantur
Populique ulmique: & propiùs sacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Frondosis autem in ramis æstate gaudentes
Cicadæ canentes laborabant: acredula verò
Procul in densis ruborum stridebat spinis.
Canebant cassitæ & carduelis, gemebat turtur:
Volabant flavæ undique fontes circum apes.
Omnia redolebant æstatem uberrimam, redolebant autumnum:
Pyra ad pedes, ad latera autem mâla
Abundanter nobis volvebantur: curvati autem
Rami prunis gravati ad terram ferebantur:
Quadrima autem à doliorum orificio relinebatur litura.
Nymphæ Castalides quæ Parnassi juga tenetis,
Nunquid talem Pholi in lapideo antro
Cratêra Herculi senex statuit Chiron?
Nunquid illum pastorem olim ad Anapum
Illum fortem Polyphémum, qui montes jaculabatur,
Tale nectar induxit, ut in stabulis pedibus tripudiaret:
Quale tunc poculum miscuistis, ô nymphæ,
Ad aram Cereris arcalis? cujus in acervo
Rursus ego utinam figam magnum ventilabrum: illa verò rideat,
Mergites & papavera utrâque manu tenens!

Argumentum octavi *Idyllii*.

Res quidem *transacta*, in Sicilia: oratio verò, sub ipsius poetæ persona fingitur. Contendunt autem inter se Menalcas pastor & Daphnis bubulcus, judice delecto Caprario, cujus nomen siletur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fistulas. Finito verò certamine, Caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Est autem hoc Idyllium mixtum; partim ex rei gestæ narratione, partim ex personarum colloquio.

BUCO-

Ὡς τᾶρες, ὡς Μοισᾶν ξεννίϊον ἄπασεν ἥμες.
Χὠ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀειτερὸν, τὰν ὀπ' Πύξας
Εἰρφ' ὁδὸν· αὐτὰρ ἐγὼν τε χὠ Ἐυκειλος ἐς Φερσεδάμω
Στρεφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμυντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἀδείαις οἰνοιο χαμαυνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἐν τε νεοβλάστοισι χαλάσταις οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπῆδε χαὶ κραδὸς δονέοντο
Ἀγνιεῦσι πλεκέσσι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο καλειζόμενον καλάρυσθεν.
Τοὶ δὴ ποτὶ σκιεραῖς ὀρεσθεμένοισιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων πεύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄεισδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγὼν·
Πωλῆντο ξυθαὶ περὶ πίδαχας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὤσδεν θέρεος μέλα πίονος, ὤσδε δ' ὀπώρας·
Ὄχναι μὲν παρὰ ποσσί, παρὰ πλαγάσιν δὲ μᾶλα
Δαφνίδες ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐπέχωντο
Ὁρπαχες βεβρύλλοισι καταβείδοντες ἔρεδδε·
Τετράενες δὲ πίδων ἀπολύετο κραδὸς ἄλειφαρ.
Νυμφαι Καταλίδες, Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἀρά γέ πα τοιόνδε φόλαι χἠ λαΐνον ἄντρον
Κρηπὶς Ἡρακλῆι ἥρων ἐτάσατο Χείρων;
Ἀρά γέ πα τίων τὸν πομφὸν τὸν ποκ' Ἀράπω
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ἄρεσι λᾶας ἔβαλλε;
Τοῖον νέκταρ ἔπιστε, κατ' αὖλια ποσσὶ χοραῦσα,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε, νύμφαι,
Βωμῶ παρ Δάματος ἀλωάδος; ἃς ὀπὶ σωρῶ
Αὐδις ἐγὼ πάξαμι μέγα πλύεν· ἃ δὲ γελάσσα,
Δεάγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχοισα.

Ὑπόθεσις τῆς ἑ Εἰδυλλίε.

Τὰ μὲν πρόγματα, ὅτι Σικελίας ὁ ἁ λόγος, ἐκ τᾶς ποιητικᾶς θεωρήσε· εἰσὶ δ' ἐείζονες ἀλλήλως Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, ἐκληφότες κατ' ἀμοιβὸν ἔριν τὸ ὄνομα στασιάσαι· ἔπαθλον δὲ πιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ πᾶν ἄμιλλαν, ὁ μὲν Δάφνις πᾶν νίκαν ἀπενέμει. Ἔστι μὲν δὲν τῶτο τὸ εἰδύλλιον μικρόν, ἐκ τέ τᾶς δραματικᾶς καὶ τᾶς μιμητικᾶς.

BOTKO-

BUCOLIASTÆ,

Idyllium VIII.

DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

DAphnidi formoso occurrit boves pascenti
Oves pascens (ut dicunt) in montibus altis Menalcas,
Ambo hi erant flavis-crinibus, ambo impuberes,
Ambo fistulam inflare periti, ambo cantare,
Primus verò ad Daphnim aspiciens dixit Menalcas:
M. Mugentium custos boum Daphni, vis mecum certare cantu?
Aio me victurum esse te canendo, quantum volo.
Huic verò Daphnis tali respondit oratione:
D. Pastor lanigerarum ovium fistulator Menalca,
Nunquam vinces me, etiamsi canendo disrumparis.
M. Visne ergò facere periculum? vis deponere præmium?
D. Volo facere periculum, volo deponere præmium.
M. Verùm quid ponemus quod nobis satis dignum sit?
D. Vitulum ego ponam: tu autem pone æqualem matri agnum.
M. Non ponam unquam agnum: quoniam difficilis pater meus est,
Et mater; oves autem vesperi omnes numerant.
D. Quid ergò pones? quid autem lucrabitur victor?
M. Fistulam quam feci bonam ego novem-vocum,
Albam ceram habentem, æquè infernè ac superné,
Hanc deponam: res autem patris non deponam.
D. Atqui & ego fistulam habeo novem-vocum,
Albam ceram habentem, æquè infernè ac superné,
Nuper eam compegi: adhuc & digitum doleo
Istum, quoniam calamus me scissus incîdit.
Sed quis nos judicabit? quis auditor erit nostrûm?
M. Illum fortè huc caprarium si vocaverimus,
Cui propè hœdos canis ille albus adlatrat.
Et pueri vocaverunt; caprarius autem vênit cùm audî sset:
Et pueri cantabant; caprarius autem volebat judicare.
Primus autem cecinit fortitò canorus Menalcas:
Deinde alterutrum excêpit Daphnis cantum
Bucolicum. Sic autem Menalcas incêpit primus:
M. Valles & flumina, divinum genus, siquod Menalcas
Unquam fistulator amabile cecinit carmen,
Pascite ex animo agnas: si autem unquam venerit
Daphnis habens vitulas, nihil minus habeat.
D. Fontes & herbæ, jucunda germina, siquid simile

Canit

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ϗ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑφνιδι τῷ χαρίεντι συνιάτετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων (ὡς φαντί) καὶ ὥρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τὼ γ' ἤτιον πυρροτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδην δεδαημένω, ἄμφω ἀοίδην.
Ἔνθ' ὅ γε δὴ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
Μ. Μυκιτᾶν ἐπίαρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀείσαις
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
Δ. Ποιμὰν εἰρπόκων ὀΐων συνιατὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', ἢν δ' εἴπω πάντοις τύ γ' ἀείδων.
Μ. Χρήσδεις δ' ὧν ἐσίδειν, χρήσδῃς καταδεῖναι ἀέθλον;
Δ. Χρήσδω τοῦτ' ἐσίδειν, χρήσδω καταδεῖναι ἀέθλον.
Μ. Ἀλλὰ τί θησόμεθ' ὅ κεν ἀμὶν ἄρκιον εἴη;
Δ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θές γ' ἰσομάτορα μηλον.
Μ. Οὐ θησῶ πρὰ μηλον· ἐπεὶ χθαμαλὸς δ' ὁ πατὴρ μοι
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δ' ἐμᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.
Δ. Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δ' τὸ πλέον ἕξει ὁ νικεῶν;
Μ. Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λιπαρὸν κηρῷ ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Ταύτᾳ κατθείλω· τὰ δ' τῷ πατρὸς ὁ καταθησῶ.
Δ. Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λιπαρὸν κηρῷ ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Πρωάν γιν σὺν πατρὶ· τὸ δὲ κἠ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τᾶτον, ἐπεὶ κάλαμός με διαμπὰς δίετμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε χρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμίν;
Μ. Τιῶνον πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν κομέσωμες,
Ὃς ποτὶ ταῖς ἐείκοσι κύων ὁ φιλαρὸς ὑλακεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπικύσας
Χ' οἱ μὲν παῖδες δείδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Ἔνθ' ὅ γε δὴ λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας·
Ἔιτα δ' ἀμοιβαίως ἀπελάμβαινε Δάφνις ἀοιδάν
Βουκολικάν· ἄρχῳ δ' Μενάλκας ἄρξατο ἔνθα·
Μ. Ἄγκεα κ' ποταμοί, θεῖον γένος, αἰ τι Μενάλκα
Πᾷ ποχ' ὁ συνιατὰς ἐφοιτίλες ἆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐν ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἰὼ δέ τοι ἔνδον
Δάφνις ἔχων δμωάλας, μηδὲν ἔλαττον ἔχοι.
Δ. Κρῆναι κ' βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἷσπερ ὁμοῖον

Canit Daphnis luſciniis,
Hoc armentum boum ſaginate: & ſiquid Menalcas
Huc duxerit, lætus abunde omnia páſcat.
M. Ubique ver, ubique paſcua, ubique lacte
Ubera turgent, & agni ſaginantur,
Quò pulchra puella advenit: ſi autem abit,
Et paſtor areſcit ibi, & herbæ.
D. Ibi oves, ibi capræ gemelliparæ, ibi apes
Alvearia replent, & quercus altiores,
Ubi pulcher Milon incedit pedibus: ſi autem abeat,
Et boves paſcens, & boves ſunt ſqualidiores.
M. O hirce, albarum caprarum marite, ô altitudo ſylvæ
Immenſa, ô ſimi huc venîte ad aquam hœdi:
In illo enim *loco* ille: vade ô cornibus mutilate, & dic Miloni
Quòd Proteus phocas, quamvis eſſet deus, paſcebat.
D. Non mihi terram Pelopis, non mihi aurea talenta
Liceat habere, neque curſu ſuperare ventos:
Sed ſub petra hac cantabo in ulnis tenens te,
Simul quæ paſcuntur oves adſpiciens, & Siculum mare.
M. Arboribus quidem hyems terribile malum, aquis autem ſiccitas,
Avibus autem laqueus, feris ſylveſtribus retia:
Homini autem, virginis teneræ amor: O pater, ô Jupiter,
Non ſolus amavi: nam & tu mulierum-amator.
Hæc igitur alternis pueri cantaverunt.
Ultimum autem cantum ſic orſus eſt Menalcas:
M. Parce hœdis, parce, ô lupe, fœto meo pecori,
Neque me injuriâ affice, quòd parvus exiſtens multas ſequor.
O Lampûre canis, ſiccine altus ſomnus tenet te?
Non oportet dormire profundè cum puero paſcentem.
Neque vos, oves, pigeat tenerâ ſaturari
Herbâ: non laborabitis quando rurſus hæc naſcetur.
Heus paſcimini, paſcimini: & ubera replete omnes,
Ut partem agni habeant, partem in calathos reponam.
Deinde viciſſim Daphnis ſuaviter cœpit canere: (ctans
D. Et me ex antro juncta-ſupercilia-habens puella herì proſpe-
Juvencas agentem, pulchrum pulchrum eſſe dicebat:
Ego verò nè verbum quidem reſpondi amarum ipſi,
Sed demiſſis oculis meum iter perſequebar.
Dulcis vox vitulæ, dulcis ſpiritus:
Dulce vitulus mugit, dulce etiam vacca:
Dulce autem æſtate ad rivum fluentem ſub dio cubare:
Quercui glandes decus ſunt, malo *ſua* poma.

Bovi

Μυσίσδοι Δάφνις τᾶισιν ἀηδονίσι,
Τᾶτο τὸ βυκόλιον παίνετε· κἠν τι Μενάλκας
Τᾶδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄρδονα πάντα νέμοι.
Μ. Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δ' ὁμοῦ, παντᾶ δ' γάλακτος
Οὐδαία πλήθουσιν, κ' τὰ νέα τρέφεται,
Ἐνθ' ἁ κλαὶς πᾶς ὀπυίεται· αἱ δ' ἂν ἁρέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξυρὸς τιλόδι, χ' αἱ βοτάναι.
Δ. Ἐνθ' ὄις, ἔνθ' ἄγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, κ' δρύες ὑψίτεραι,
Ἐνθ' ὁ κλὰς Μίλων βαίνει πιστὸν· αἱ δ' ἂν ἁρέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐξτεραι.
Μ. Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυείον, ὦ σιμαὶ λευτ' ἐρ' ὕδωρ θέοισ·
Ἐν πίων γὰ πίω· ἴδ' ὦ κόλε, κ' λέγε Μίλῳ
Ὡς Πρωτέος φώκας, κ' θεὸς ὤν, ἔνεμε.
Δ. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ τρέφδε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τα πέτρα τᾶδ' ἄσομαι αἰγκὰς ἔχων τυ,
Σωίνομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.
Μ. Δένδρεσι μ' χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδατι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕπαλαγξ, ἀλεωτῆρες δ' λίνα·
Ἀνδρὶ δέ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· κ' τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δ' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ὠδὰν ὅτος ἐξῆρχε Μενάλκας·
Μ. Φείδου τᾶς ἐλάφως, φείδου, λύκε, τᾶς τοκάδων μου,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλᾶσιν ὁμῆρτῶ.
Ὦ Λάμπαξε κύων, ὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχοι τυ;
Οὐ χὴ κοιμᾴδς βαθέως σὺ παρὰ νέμουλα.
Τὰ δ' ὄϊες, μηδ' ὑμεῖς ὀκνεῖτ' ἀπαλᾶς κορύσσεσθε
Ποίας· ὅτι καμεῖτ' ὄκκα πάλιν ἀδὲ φύσαι.
Σίπλα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ὕδατα πίσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς τεμάρως ὑπόθυμα.
Δάφνις δ' ὧδ' ἐπὶ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν·
Δ. Κήμ' ἐν τῷ ἄντρῳ σιώπφρυς κόρα ἐλθεῖς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελᾶσα, κλαὶς κλαὶς ἧμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν ἄδε λόγον ἐκρίδιον ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέφαρ τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
Ἀσεῖα φωνὰ τᾶς πόρπος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἀδὺ δ' χὠ μόχλος γαρύεται, ἀδὺ δ' χ' ἁ βῶς·
Ἀδὺ δ' τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον ἀνδριοχοιλεῖν·
Τᾷ δρυὶ τυὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μηλίδι μᾶλα.

Bovi autem vitulus, bubulco boves ipſæ.
Sic pueri cantaverunt. Caprarius verò ſic dixit:
C. Dulce valdè os tibi, & deſiderabilis, ô Daphni, vox:
Præſtat modulantem te audire quàm mel lingere.
Accipe fiſtulas: viciſti enim cantando.
Quòd ſi velis & meipſum ſimul paſcentem docere,
Illam cornibus mutilam pro pretio tibi dabo,
Quæ ad ſummum ſemper mulctram implet,
Atque ità puer gaviſus eſt, & ſaltavit, & plauſum dedit,
Quia vicit, ſicut in matrem hinnulus ſaltare ſolet.
Ità verò doluit & animo dejectus eſt mœrore
Alter, ut ſponſa primo concubitu dolet.
Ex illo tempore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt,
Et nympham Naïdem, quanquam eſſet adoleſcentulus, duxit.

Argumentum noni *Idyllii.*

Res quidem in Sicilia geſta fingitur: provocantur verò à ſocio paſtore Daphnis & Menalcas, ut cantu inter ſe certent. Illi igitur alternis canunt: præmium verò refert uterque; Daphnis quidem clavam, Menalcas verò conchæ teſtam.

PASTOR, ſive BUBULCI,

Idyllium IX.

DAPHNIS & MENALCAS.

CANE BUCOLICUM carmen, ô Daphni: & tu cantum incipe primus,
Cantum incipe primus, deinde ſequatur Menalcas,
Vitulos vaccis ſubmittentes, & non-fœtis tauros:
Atque illi ſimul paſcantur, & in foliis errent,
Armentum non negligentes. Mihi autem tu canta
Ex altera parte: ex altera verò reſpondeat Menalcas.
D. Dulce mugit vitulus, dulce & bos,
Dulce etiam fiſtula, & bubulcus: dulce & ego.
Eſt autem mihi ad aquam gelidam thorus: in eo ſtratæ ſunt
Albis ex buculis pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes à ſpecula dejêcit.
Æſtatem autem torrentem ego tantum curo,

Quantum

Τᾷ βοὶ δ' ἁ μόχος, τᾷ βωκόλω αἱ βόες αὐταί.
Ὡς ὁι παῖδες ἄεισαι. ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·
Αι. Ἀδὺ τὸ τίμα τοι, κὴ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομήω τὰν ἀκέλαδον ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αι δέ π λῆς με κὴ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τιύταν τὰν μιτύλαν δώσω τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅπις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγὰν πλεκεῖ.
Ὡς μὰν ὁ παὶς ἐχάρη, κὴ ἀνήλατο, κὴ πλατάγησε
Νικήσας· ἔτως ὄπι μητέρα νεβρὶς ἄλοιτο.
Ὡς ὃ κατεσμύχθη κὴ ἀνεβάπετο φρένα λύπᾳ
Ὤτερος· ὕτω κὴ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴμ' τύτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πᾶσιν ἔγηθτο,
Καὶ νύμφαν, ἀκριβῶς εἰ ἔσ, Ναΐδα γᾶθεν.

Ὑπόθεσις τῦ Θ' Ἐιδυλλίυ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται· ἐκκαλεῖνται δ' ὑπὸ σωνομέως Δάφνις κὴ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. Οἱ μὲν ἐν ἀμοιβαίως ᾄδυσιν· χέρας δ' ὑπολαμβάνυσιν ἀμφότεροι· ὁ μὲν Δάφνις κορύναν, ὁ δὲ Μενάλκας φιάλας ὄρακον.

ΝΟΜΕΊΣ, ἢ ΒΟΥΚΟ'ΛΟΙ,

Ἐιδύλλιον Θ'.

ΔΑ'ΦΝΙΣ ΚΗ ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑ'ΣΔΕΟ Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ὠδᾶς ἀρχέο πρᾶτος, ἐρεψάσθω δ' Μενάλκας,
Μόχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ σειραισι δ' ταύρως·
Χ' ὁι μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, κὴ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
Μηδὲν ἀπμαγελεῦντες. ἐμὶν δ' τὺ βωκολιάσδε·
Ἔμποθεν· ἄλλοθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.
Δ. Ἀδὺ μὲν ἁ μόχος γαρύεται, ἀδὺ δ' χ' ἁ βᾶς,
Ἀδὺ δ' χ' ἁ σύριγξ, κὠ βωκόλος· ἀδὺ δ' κὴγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν σιβάς· ἐν δ' νέναται
Λύκκαν ἐκ δαμαλᾶν κὰλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
Λὶξ κόμαρον πρωϊῖπας ὑπὸ σκοπᾶς ἐπίναξε.
Τῶ δ' δέρδις φρύσοντος ἐγὼ τόσον μέλεδαίνα,

Quantum qui amat patris monitiones & matris audire.
Sic Daphnis cantavit mihi. Sic autem Menalcas:
M. Ætna mater mea, & ego pulchrum antrum inhabito
Concavis in petris: poſſideo verò quotquot in ſomnio
Appárent, multas quidem oves, multas autem capellas,
Quarum mihi ad caput & ad pedes pelles jacent.
In igne autem querno exta bulliunt, in igne autem aridæ
Fagi hyberno tempore: itaque nè tantillum quidem curo
Hyemem; vel quantum edentulus nuces, pulte appoſitâ.
His quidem applauſi, & ſtatim donum dedi,
Daphnidi quidem clavam, quam mihi patris aluit ager,
Sponte ſuâ natam; quam nè ſaber quidem fortaſſe reprehendiſſet:
Alteri verò conchæ pulchram teſtam, cujus carnem ipſe
Comederam, petris in Icariis cùm obſervâſſem, (ſtâ:
Quinq; in partes dividens quinq; qui aderant. Ille verò inſonuit te-
Bucolicæ Muſæ multùm ſalvete, oſtendite autem carmen
Quod olim ego præſens illis cecini paſtoribus.
Non ampliùs in linguæ ſummitate puſtulam produxeris.
CICADA quidem cicadæ amica, formicæ autem formica,
Accipitres autem accipitribus: mihi autem Muſa & cantus.
Quâ utinam mihi omnis ſit plena domus: neque enim ſomnus,
Neque ver ſubitum dulcius, neque apibus
Flores, quantum mihi Muſæ charæ ſunt: quos enim adſpicientes
Gaudent, eos ſuâ potione non læſit Circe.

Argumentum decimi *Idyllii*.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polyburæ cujuſdam ſive filiæ ſive ancillæ, ſegniter opus facit. Atque ob id interrogante Milône cur ità tardè metat, Battus amorem ſuum illi declarat; & cantilenam in amicam ſuam recitat. Quam ubi abſolvit, laudat eum Milo, quòd cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

OPERARII, vel MESSORES,

Idyllium X.

MILO & BATTUS.

OPerarie meſſor, quid tibi nunc, miſer, accidit?
Neque ſulcum ducere rectum potes, ut priùs ducebas:

Neque

Ὅσσον ἐρᾶν τι παιχὸς μύθων κὴ μαιχὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. ὕττω ϑ' Μενάλκας·
Μ. Αἴτινα μᾶτερ ἐμά, κήγὼ κλῆρον ἄνηρον ἐνοικῶ
Κιλίκαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὄαν ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς ὄϊς, πολλὰς ϑ' ἡμιάλεγας,
Ὧν μοι ἁπὰς λαφάμα κὴ παρ' ποσὶ κάπεα κεῖνται.
Ἐν πυκὶ ϑ' ἁρυΐνῳ χρόια ζεῖ, ἐν πυκὶ δ' αὖαι
Φαγροὶ χειμαίνοντες· ἔχω δέ τοι ὄσ' ὅσον ὄρξαν
Χείματος, ἢ ναυὸς καρύαν, ἀμύλοιο παρόϑ.
Τοῖς μὲν ἐπιπλατάγησα, κὴ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορυσαν, τάν μοι παιχὸς ἐτρέφετ' ἀγρός,
Αὐλοφυᾶ, τὰν αὖ' ἂν ἴσως μαιμάσαιο τέκτων·
Τιμὼν ϑ' τρόμβω κλῆρον ὄρακον, ὃ κρέας αὐτὸς
Σιτάδιον, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε τάμων πέντ' ὄσπι. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλω·
Βωκολικαὶ Μᾶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὠδάν
Τάν ποκ' ἐγὼ τιμώσαις παρὰν ἄεισα νομεῦσιν·
Μηκέτ' ὀπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδένα φύσης·
ΤΕΤΤΙΞ μὲν τέττιγι φίλ, μύρμακι ϑ' μύρμαξ,
Ἰσηκὶς δ' ἴσηξιν· ἐμὶν δ' ἁ Μᾶσα κὴ ὠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖ δόμος· ὕττε γὰ ὕπν,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ὕττε μελίσσας
Ἄνθεα, ὄσσον ἐμὰν Μᾶσαν φίλαι· ἃς γὰ ὁρᾶσαι
Γαθεῦσιν, τὼς δ' ἔπι ποτὶ ϑαλήσαιο Κίρκα.

Ὑπόϑεσις τῦ ί' Εἰδυλλίυ.

Περιδιηγέονται ἀλλήλοις ἐν τῷ ϑερίζειν Μίλων κὴ Βάττος. Ἐρῶν δ' ὁ Βάττ Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτυ πινὸς εἴτε ϑυγατρὸς εἴτε ϑεραπαίνης, ὁκοίρως ἐργάζετ. Καὶ διὰ τῦτο πωιδαιομῶμι τῦ Μίλων τί ὕττω βραδέως ϑερίζι, ὁ Βάττος τ αὐτῦ ἔρωτα δηλοῖ, κὴ ὠδὴν εἰς τ ἐρωμιδίω αὐτῦ ἀπαγγέλλει. Παυσαμένων ϑ τῆς ὠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ὠδὴν εἴρηκαι.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον ί.

ΜΙΛΩΝ κὴ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα βεκατᾶ, τί νυῖ, ὠζυρέ, πεπόνϑεις;
Οὔτε τ ὄγμον ἄγειν ὀρϑὸν δύνα, ὡς τεαρὶν ἄγεις.

Neque ſimul ſegetes-metis cum propinquo, ſed reſtitas,
Sicut ovis à grege, cujus pedem ſpina ſauciavit.
Qualis tandem meridie ac veſperi futurus es,
Qui nunc incipiens ſulcum non abſcindis?
B. Milo veſpertine meſſor, petræ fragmentum duræ,
Nunquámne tibi contigit deſiderare aliquẽ abſentiũ? (ni operarios
M. Nunquã. Quod autẽ eſt deſideriũ perſonarũ externarũ homi-
B. Nunquámne contigit tibi vigilare propter amorem?
M. Quin neq; contingat. PERIculoſum eſt, canem exta guſtare.
B. At ego, ô Milo, amo ferè undecim penè dies. (beo.
M. EX dolio tu ſcilicet hauris: ego verò nè aceti quidem ſatis ha-
B. Itaque ante fores meas à ſemente inculta omnia.
M. Quæ autem puella te cruciat? *B.* Filia Polybútæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoonta cantabat.
M. INVENIT deus peccatorem: habes diu quæ concupiſcebas.
Vates tibi nocte accubabit cicada.
B. Carpere me incipis tu. CÆCUS autem non ſolus Plutus,
Verùm etiam curarum-autor Cupido. Nihil ſuperbè dixeris.
M. Non ſuperbè loquor: Tu modò dejice ſegetem,
Et aliquod de puella carmen amatorium aggredere: jucundiùs ſic
Opus facies: nam & olim muſicus eras.
B. Muſæ Pierides, unà mecum canite gracilem
Puellam: quæ enim attingitis, ô deæ, pulchra omnia efficitis.
Bombyce gratioſa, Syram vocant te omnes,
Gracilem, ſole-toſtam: ego autem ſolus melli-ſimilem-colore.
ET VIOLA nigra eſt, & notis-inſcriptus hyacinthus:
Sed tamen in coronis præcipua nominantur.
Capra cytiſum, lupus capram ſequitur,
Grus aratrum: ego autem tui causâ inſanio.
Utinam mihi eſſent quot opes aiunt olim Crœſum poſſediſſe!
Aurei certè ambo ſtaremus dicati Veneri:
Tu tibias tenens, & vel roſam, vel malum,
Ego autem *ſaltantis* habitu & novis in utroque *pede* calceamentis.
Bombyce gratioſa, pedes tui candidi ſunt,
Vox autem mollis: mores verò tuos non poſſum exprimere.
M. Certè fallebat nos operarius dum carmina egregia faceret:
Quàm aptè genus harmoniæ dimenſus eſt!
O barbam, quam fruſtra aluiſti!
Attende jam & hæc carmina divini Lytierſæ:
Cerες frugifera, ſpicifera, *effice ut* ſeges iſta
Bene culta ſit & fœcunda quammaxime,
Stringite, meſſores, manipulos; nè præteriens aliquis

Dicat

Οὐδ' ἅμα λαιστομεῖς τῷ πλατίονι, ἀλλ' ἀπολείπῃ,
Ὡς ἀφ' ὁἷς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκλῳ ἔτυλεν.
Ποιός τις δείλαν τε κ' ἐν μέσῳ ἄμαλῳ ἐσσῇ,
Ὅς νιν ἀρχίμβροτος τᾶς ἄυλακος οὐκ ἀποστρώγεις;
Β. Μίλων ὀλαμάτα, πέτρας ἀπόκομμι ἀτερόμνων,
Οὐδαμά τοι σωτὲα ποδέσαι πνὰ τὴν ἀπόντων;
Μ. Οὐδαμά. . τίς ἦ πόδος τὴν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρεί;
Β. Οὐδαμά νιν σωτὲα τοι ἀχνυπῆσαι δ' ἔρωλα;
Μ. Μηδὲ ξυμβαίη. ΧΑΛΕπόν, χρείων κωὐα γεῦσαι.
Β. Ἀλλ' ἐγω, ὦ Μίλων, ἔραμαι ἀρδὸν ἐνδεκαΐαις.
Μ. Ἐκ πάσω ἀντλεῖς δῖλον· ἐγὼ δ' ἔχω ὐδ' ἄλις ὄξος.
Β. Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μὰ ἀπὸ ἀπόρω ἄσκαλα πάντα.
Μ. Τίς δ' τυ τᾶν παιδῶν λυμαίνεται; Β. Ἀ Πολυδώτα,
Ἀ πρὸν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωνι πιαύλει.
Μ. ΕΥΡΕ θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπιθύμεις.
Μάνπις τοι τὰν νύκτα χρυσίζεται ἀ καλαμαία.
Β. Μωμᾶσθαί μ' ἀρχῇ τύ. ΤΥΦΛΟΣ δ' ὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ κ' ἀφρόντιστος Ἔρως. μηδὲν μέγα μυθεῦ.
Μ. Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον καλάσαλλε τὸ λαΐον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλλ· ἄδιον ἤτοι
Ἐργαζῇ κ' μὰν πρότερον πόκα μισθὸς ἔδηται.
Β. Μῶσαι Πιερίδες, σωταίπατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γὰρ κ' ἄληθε, θεαὶ καλὰ πάντα πέπτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύριγξ καλέοντί τυ πάντες,
Ἰκμάν, ἁλίοκαυστον· ἐγὼ δ' μόνος μελίχλωρον.
ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ μέλαν ἐντί, κ' ἀ χρυσᾶ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.
Ἀ αἶξ τὸν κύπσον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἀ γέρανος πῶρίγον· ἐγὼ δ' ὀπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἰδέ μοι ἦσαν ὅσα Κρῆσσον πόκα φαντὶ πεπαῦξ·
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾶ Ἀφροδίτα·
Τὼς αὐλὼς μὴν ἔχοισα, κ' ἦ ῥόδον, ἦ πύδε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ κ' χαινὰς ἐπ' ἀμφοτέρυσιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', ὀὶ μὴν πόδες ἀσπαλοὶ τοῖ,
Ἀ φωνὰ ἦ τύχνα· τὸν δ' αὖ τρόπον ὐκ ἔχω εἰπεῖν.
Μ. Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς·
Ὡς ἓν τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὦ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
Θάσσαι δὲ κ' ταῦτα τὰ τῶ θεῶ Λυπέρσα·
Δάμαλ' πολύκαρπε, πολύσταχυ, τῆτο τὸ λαῖον
Εὐρὺν τ' εἶη κ' κάρπιμον ὀτιμάλιστα.
Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δρέπγματα, μὴ παρίων τις

Ἔπος

Dicat, O FICULNEOS homines! periit & hæc merees.
Ad boream ventum acervi ſectio vobis
Vel zephyrum ſpectet; pingueſcunt ariſtæ ſic.
Frumentum triturantes fugite meridianum ſomnum:
Ex culmo tum paleæ maximè exeunt.
Incipite metere, cùm galerita excitatur,
Et deſinite cùm dormitum it: quieſcite autem, æſtu meridiano.
Optabilis ranæ eſt, ô pueri, vita: non eſt ſolicita
Quis ſibi potum miniſtret: adeſt enim ei abundè.
Melius, ô curator avare, lentes coquere,
Cave nè incidas manum ſecans cymínum.
Hæc oportet laborantes in ſole viros canere.
Iſtum autem tuum, ô meſſor, decet noxium Amorem
Narrare matri in lecto manè vigilanti.

Argumentum undecimi *Idyllii*.

Proponitur Cyclops qui amorem ſuum erga Galatéam carmine ſolatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Mileſium natione, qui condiſcipulus fuit Eraſiſtrati etiam medici. Fertur verò aliquod ab illo carmen reſcriptum de Cyclope ad Theocritum.

CYCLOPS, *Idyllium* XI.

NUllum contra amorem eſt remedium aliud,
O Nicia, quod aut inungi (meo quidem judicio) aut aſpergi
Quàm Pierides. leve autem admodum hoc & ſuave (poſſit,
Eſt hominibus: invenire tamen difficile eſt.
Nôſſe autem te probè hoc puto, medicum exiſtentem,
Et nòvem jam dilectum egregiè Muſis.
Sic certè facillimè vivebat Cyclops ille apud nos,
Ille antiquus Polyphêmus, cùm amaret Galatéam,
Jam primùm pubeſcens circa os temporáque:
Amabat autem non roſis, non pomis, non cincinnis,
Sed perniciosis furiis: ducebat autem omnia ſecunda.
Sæpe oves ad ſtabulum ipſæ abierunt
Viridi ex herba: ille autem Galatéam cantans,
In ipſo litore tabeſcebat algoſo,
Ab ortu ſolis uſqué, acerbiſſimum gerens in pectore vulnus,
Quod ei à Venere potente telum in hepate fecerat.
Attamen remedium invênit: ſedens autem in rupe

Alta,

Εἶποι, ΣΥΚΙΝΟΙ ἄνδρες, ἀπόλετο χ' ὅσσ' ὁ μιδός.
Ἐς βορέλιν ἄνεμον τᾶς κόρθυες ἀ τομὰ ὕμμιν
Ἢ ζέφυρον βλέπτω· παίνεται ὁ τάχυς ὥπως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φάγειν τὸ μεσαμβεινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τιλέδει τᾶμοσδε μάλιστα.
Ἀρχαῖς δ' ἀμῶντας, ἐγειρομένω κορυδαλλῶ·
Καὶ λήγειν, ἔυδοντ' ἐλιννῦσαι δέ, τὸ καῦμα.
Ἐυκλὸς ὁ τῶ βατεάχω, παῖδες, βίος· ὃ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πεῖν ἐλχεῶντα· πάρεστι γὸ ἄρδονον αὐτῷ.
Κάλλιον, ὦ Ἀμελητὰ φιλάργυρε, τᾶς φακὸς ἔψειν,
Μὴ πτάμας τὰν χεῖρα καλαπείων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῶντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
Τὸν δ' ἔτεον, βυκαῖε, πρέπει λιμνᾶν Ἔρωτα
Μυδίσδειν τᾷ μαλεὶ κατ' ἰυνὰν ὀρθρινοίσᾳ.

Ὑπόθεσις τῦ ια' Εἰδυλλίυ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Πρόσωπα λέγεται ἥ τε Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρατοσθένυς, ἰατρῦ ὄντος καὶ αὐτῦ. Φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτῦ ἀντεσταλμένον πρὸς Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ΚΥΚΛΩΨ, Εἰδύλλιον ια'.

Οὐδὲν ποτιδὸν ἔρωτα πεφύκᾳ φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ὅτ' ἐγχειτον, (ἐμὶν δοκεῖ) ὅτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κῶρον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδύ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' ἔ ῥᾴδιον ὅστι.
Γινώσκειν δ' ὄιμαί τυ κἀλαὸς, ἰατρεὸν ὄντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὲ πεφιλαμμένον ἔξοχα Μούσας.
Οὕτω γὰν ῥᾴιστα δαῆν' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡρχαιῶ Πολύφαμος, ὃν ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι νεοθαλέοντα περὶ τὸ στόμα τὼς χρυσάφως τε·
Ἤρατο δ' ὔτι ῥόδοις, ἔ μάλοις, ἁδὲ κυκίνοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγέτο δ' ἁ παῖλα πάρδα.
Πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ σκοῦλιον αὐτὰ ἀπλώδον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας ὁ δ' ἐτὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Ἀυτῶ ἐπ' αἰόνος κατεπάκειτο φυκιόεσσης,
Ἐξ ἀὼς, ἔχθιστον ἔχων ὑπνοφόβιον ἔλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· κατεζόμενός δ' ἐπὶ πέτρας

Ὑψηλᾶς

Alta, in pontum prospectans, talia cantabat:
O candida Galatêa, cur amantem respuis?
Candidior lacte-coacto aspectu, tenerior autem agnâ,
Vitulo lascivior, splendidior uvâ immaturâ:
Venis autem huc, cùm dulcis somnus tenet me;
Proripis autem te statim, cùm dulcis somnus dimittit me:
Fugis autem quemadmodum ovis canum lupum conspicata.
Amare cœpi ego, puella, te, cùm primùm
Venisti mea cum matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere: ego autem viæ dux eram.
Desinere autem & cùm vidi te & postea & ad hunc usqué diem
Ex eo *tempore* non possum: tu autem non curas; nihil, per Jovem, cu-
Intelligo, venusta puella, cujus rei gratiâ fugis. (ras.
Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem
Ex altera ad alteram panditur aurem, unicum longum:
Unus autem subest oculus: latus autem nasus labris imminet.
Ego tamen, quanquam talis sim, oves mille pasco,
Et ex his optimum mulgens lac bibo:
Caseus autem non desit mihi neque in æstate, neque in autumno,
Non extremâ hyeme: fiscellæ autem semper plenæ sunt.
Fistulâ verò canere scio, ut nemo Cyclopum hîc,
Te, charum dulcéq; pomum, & meipsum simul cantu celebrans,
Idque sæpius ad noctem intempestam: nutrio autem tibi undecim
Omnes fœtas, & catulos quatuor ursarum. (cervas
Sed veni ad me, & habebis nihil minus:
Glaucum autem mare sine in terram illidi.
Jucundiùs in antro apud me noctem transiges:
Sunt lauri illîc, sunt procéræ cupressi,
Est nigra hedera, est vinea dulces racemos ferens:
Est gelida aqua, quam mihi nemorosa Ætna
Candida èx nive, potum divinum, demittit.
Quis præ his in mari & fluctibus vivere malit?
Quòd si tibi ego ipse videor hirsutior esse,
Sunt querna ligna mihi, & sub cinere inextinctus ignis:
Cremâri autem abs te vel animam tulerim,
Et unicum oculum, quo mihi dulcius nihil.
Hei mihi, quòd non peperit me mater branchia habentem,
Ut descenderem ad te, & manum tuam oscularer,
Si non os vis! ferrem autem tibi vel lilia alba,
Vel papaver tenerum rubra folia habens.
Quanquam hæc quidem æstate, illa verò nascuntur in hyeme:
Itaque non tibi hæc ferre simul omnia possem.

Nunc

Τηλεβόαν, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὴ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃς
Λευκοτέρα παντὸς πολιοῦ, ἁπαλωλέρα δ' ἀρνός,
Μόσχου γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὁμφακος ὠμῆς.
Φοιτῇς δ' αὖθ' ὅπως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἶχῃ δ' ἐυδὺς ἰοῦσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ' ὥστε λύκον ἢ πολιὸν λύκον ἀρήσασα.
Ἠράθλω μὲ ἔγωγε, κόρα, τεὸ, ἀνίκα πεῖπιν
Ἥνδες ἐμᾷ σὺν μάλεϊ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασᾰ· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσασᾰ δ' ἐσιδοῦσά τυ κἠ ὕστερον ἤδεπ πω νιῶ
Ἐκ πάτρω λαύσαμαι· τὸν δ' ὃ μέλει, ὃ μὰ Δί', ὀδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἕνεκα φεύγεις.
Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται μοῦνος δ' ὀδοντόφυής εἰμι·
Εἰς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δ' ῥὶς ἐπὶ χείλει·
Ἀλλ' ὠυτὸς, τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κρέπτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' ὃ λείπει μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄχρω· ταρσοὶ δ' ὑπερακέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔπω ἐπίσαμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὸν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμὰ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρὶ· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα μήτρως
Πάσας ἀμνοφόρους, κἠ σύμμιγας τέσσαρας ἄρκτους.
Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, κἠ ἕξεις ὅδεν ἔλαττον·
Τὰν γλαυκὰν ἢ θάλασσαν ἔα πολὺ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἄδιον ἐν τούτῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διάξεις·
Ἐντὶ δάφναι τοὶ, ἐνὶ βαθυλαὶ κυπάρισσοι,
Ἐνὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἀμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον παρέπιπ.
Τίς κεν τοῦνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμες,
Ἐνὶ δρυὸς ξύλα μοι, κἠ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καὶ μὴν ἔν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον ὄδεν.
Ὤ, μοι, ὅτ' ἐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βαθύχη' ἔχουσα,
Ὡς καλέσω τινὰ τίν, κἠ τὰν χέρα τυ ἐρίσασα,
Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς. ἔφερον δέ τοι ἢ κείνα λευκά,
Ἢ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρᾷ πλαταγώνι ἔχουσαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲ θέρεος, τὰ δ' χίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' ἐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάσθω.

Νῦν

Nunc certè, ô puellula, nunc hîc natare discam,
Si quis navi vectus hospes huc appulerit:
Ut cognoscam quænam voluptas vobis sit in imo habitare gurgite.
Exeas, ô Galatêa, & egressa obliviscaris
(Quemadmodum ego nunc hîc sedens) domum redire.
Pascere autem velis mecum simul, & lac mulgere,
Et caseum premere, coagulum acre immittens.
Mater injuriâ afficit me sola, & de ea queror:
Nihil enim unquam omnino tibi dixit amabile de me;
Præsertim cùm me indies valde attenuari cerneres.
Dicam caput & pedes ambos meos
Dolere: ut tristetur; quoniam & ego tristor.
O Cyclops, Cyclops! quò tibi mens avolavit?
Si abiens calathósque texeres, & ramos frondentes metens
Agnis afferres, multò rectiùs planè saperes.
Præsentem mulge: cur fugientem persequeris?
Invenies Galatéam fortè, & pulchiorem aliam.
Multæ colludere me puellæ de nocte hortantur,
Et rident omnes, cùm ipsis ausculto.
Scilicet ego quoque in terris videor esse aliquis.
Sic Polyphêmus pascebat amores suos,
Cantans; suaviùs autem vitam degebat, quàm si dedisset aurum.

Argumentum duodecimi *Idyllii*.

Inscribitur quidem hoc Idyllium AITES: scriptum verò est Ionicâ dialecto. *Aitas* autem vocant Thessali amatos: alii autem *Aitas* socios appellant. Nonnulli verò probos & modestos ità vocari dicunt, quasi non protervos sive impudentes. Aut *Aites* significat cohabitatorem aut concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optátque sibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ solidam firmitatem, quæ usquè ad finem vitæ permaneat: adeò ut etiam post ipsorum mortem posteri prædicent concordiam quæ inter eos intercessit. Et Megarenses laudat, eò quòd summo honore affecerint Dioclem, qui semetipsum pro amico suo defendendo morti exposuit.

AITES, *Idyllium* XII.

VEnisti, ô chare puer, tertiam post noctem & auroram,
Venisti: QUI autem amant, in die senescunt.
Quantùm ver hyeme, quantùm pomum pruno
Suavius, quantùm ovis suâ est villosior agnâ,

Quan-

Νυῦ μὰν, ὦ κόριον, νυῦ αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἰκά τις σωὶ ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τύ ποθ' ἁδὺ καλοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, κ' ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὡς ἐγὼν νυῦ ὧδε καθήμαι) οἰκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σωὶ ἐρὰν ἅμα, κ' γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πάξαι, τάμισον δ' ἐμὶν ἐνέοισα.
Ἃ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, κ' μέμφομαι αὐτᾷ.
Οὐδὶν πᾷ ποκ' ὅλως πατὶ τὸν φίλον εἶπον ἔπος μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἄμμ' ἐπ' ἄμμ' ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν κ' τὼς ποδας ἀμφοτέρως μὰ
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαδῆ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἰκ' ἐνδὼν ταλάρως τε πλέκοις, κ' θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
ΤΑΝ παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φαΐχρυλα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως κ' καλλίονα ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδειν με κόραι τὰν νύκλα κέλονται,
Κιχλίζουσ' ἢ πᾶσαι, ἐπιλύ κ' αὐταῖς ἀπαχοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμις.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐπάμμενεν τὸν ἔρωτα,
Μισίσδων· ῥᾴων δ' ἁγύ, ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Ὑπόθεσις τοῦ ιβ' Εἰδυλλίου.

Ἐπιγέγραπται μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΑΙΤΗΣ· γίγραπται δ' Ἰάδι διαλέκτῳ. Αἴτας δ' οἱ μὲν Θετταλοὶ καλοῦσι τοὺς ἐρωμένους· οἱ δ' Αἴτας τοὺς ἑταίρους. Φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τοὺς ἀγαθούς, οἷς μὴ ἴτας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμούς. Ἡ Αἶτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Περιδιαλέγεται δ' ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους παραμυθούμενος· ἵνα καὶ μὴ δύνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσι τινὰ ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ὅτι τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα τὸν ἐρασθέντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου.

ΑΙΤΗΣ, Εἰδ. ιβ'.

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τεᾶτι σωὶ νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἦλυθες· ΟΙ δὲ ποθεωῦντες, ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βεβρύλλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός,

Ὅσσον

Quantùm virgo præſtat ter-nuptæ mulieri,
Quantùm levior vitulo hinnula, quantùm luſcínia
Omnes canora-cantu ſuperat volucres:
Tantùm tu me exhilarâſti viſus, umbroſam autem ſub fagum,
Sicut viator aliquis torrente ſole, cucurri.
Utinam pares adſpirent ambobus Amores
Nobis, poſteris autem fiamus omnibus cantilena!
Duo quidam olim invicem juncti fuerunt
Viri: alter erat amans, *ut* Amyclæâ-linguâ-loquens dixerit:
Alterum rurſus Theſſalus dixerit amatum.
Amârunt autem ſe invicem pari jugo, CERTE tunc erant
Aurei olim viri, cùm viciſſim amabat qui erat amatus.
Utinam hoc, pater Saturníde, contingat, utinam ſenio carentes
Dii immortales: & ſeculis ducentis poſtea
Nuntiet mihi aliquis irremeabilem apud Acheronta,
Tuus nunc amor, & venuſti tui amati
Omnium eſt in ore, juvenum præcipué.
Verùm horum omnium ſuperi cœlicolæ
Erunt *arbitri*, ut volent: ego verò te formoſum celebrans,
Mendacii ſigna nulla ſuper patentem naſum edam.
Nam etſi aliquid offenderis, illud ſtatim innoxium facis,
Duplo autem juviſti: habens itaque cumulum diſcedo.
Niſæi Megarenſes, præſtantes remis,
Beati habitetis, illum Atticum quòd ſupra alios
Hoſpites honorâſtis Dioclem amatorem-puerorum.
Semper ad ejus tumulum congregati vere primo
Pueri contendunt oſculi victoriam reportare:
Et qui labra labris dulciùs impreſſerit,
Oneratus coronis ſuam ad matrem rediit.
Beatus ille quoque, qui puerilium illorum oſculorum arbiter eſt.
Certè formoſum Ganymedem conſtans fama eſt
Lydio lapidi os ſimile habuiſſe, aurum quo
Explorant verè argentarii an ſit adulterinum.

Argumentum decimitertii *Idyllii*.

Hoc Idyllium meram rei geſtæ narrationem continet. Recenſet enim poeta Hylæ *pueri* raptum à Nymphis, cùm ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus, abiiſſet: & Herculis erationem, ac gravem ob amiſſum Hylam dolorem. Sciendum autem, Hylam fuiſſe Theodamantis lignorum-ſectoris filium, quem amavit Hercules.

HYLAS,

Ὅσσον παρθενικὴ θερέρει τριγάμοιο γυναικός,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόχθων νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνο ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἐμ' εὕρηνας σὺ φαεὶς· σκιερὴ δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἡελίῳ φρύσσοντος ὁδοιπόρο ἕδραμον ὥς τις.
Εἰθ' ὅμαλοὶ πνέυσειαν ἐπ' ἀμφοτέρῃσιν Ἐρωτες
Νωΐν, ἐπεστυμύοις ἢ χλοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή πινε πώδε μετ' ἀμφοτέροισι χλυέδην
Φῶθ'· ὁ μὲν λὶν ἔϊσπιλο, φαὶη κὲ μυκλαάσθων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσταλὸς εἴποι αἰτᾶν.
Ἀλλήλως δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. Ἦ ΡΑ ΤΟΤ' ἦσαν
Χρύσεοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰ τῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰ ἀγήρῳ
Ἀθάνατοι χλωεαῖς ἢ δικοσίησιν ἔπεσσι
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἢ σὴ νῶϊ φιλότης κὴ τῦ χαείοντος εἵτεω
Πᾶσι δὰ σώμασι, μὴ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τύτων μὲν ὑπέρτεροι ἐρχνίωνες
Ἔασον δ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αὐνῶν,
Ψαῦρα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς κὴ ἀναφυτῶ.
Ἦν γὰ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς ἐυθὺς ἔδηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ὀπίμεσσον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀειδόοντες ἐρετμοῖς,
Ὀλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀπικὸν ὡς περὶ ἄλλων
Ξείνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Ἀιεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴσατε πρώτῳ
Κύρροι ἐειδομένοισι φιλήματος ἄκρα φορεῖσθ'.
Ὅς δέ κε θερμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βεβοδρόμος στεφάνοισιν ἑὸν περὶς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὀλβι ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα δαείη.
Ἦ πᾶ τὸν χαρόπον Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωσῇ,
Λυδίη ἶσον ἔχειν πέζαν σῶμα, χρυσὸν ὁποίην
Πάλλον ἢ μὴ φαῦλον, ἐπήρυμον, ἀργυρομοιβεί.

Ὑπόθεσις τῦ ιγ' Εἰδυλλίυ.

ΤΟΥΤΟ μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ὄζιν· ἐκπέφευται γὰ ὁ ποιητὴς τῦ μὲν Ὕλα πλὴν ὑπὸ τῶ Νυμφῶν ἁρπαγλίν, ὅταν ἐς πλὴν χρήνλιν, ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων, ἀπώχετο τῦ δ' Ἡρακλέο πλὴν πλάνλιν, κὴ πλὴν ὑπὲρ τῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δ' ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαν τῦ δρυτόμα, ὃν ἦγε Ἡρακλῆς.

HYLAS, *Idyllium XIII.*

NOn nobis ſolis Cupidinem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, quicunque deorum parens jam fuit hujus filii:
Neque nobis primis, quæ pulchra ſunt, pulchra videntur eſſe,
Qui mortales ſumus, craſtinum autem diem non cernimus:
Verùm etiam Amphitryônis filius, cui ferreum pectus erat,
Qui leonem ſuſtinuit ferocem, amavit puerum
Formoſum Hylam cæſariem ferentem,
Et ipſum omnia docuit, pater tanquam charum filium,
Quæcunque cùm ipſe didiciſſet, præſtans & celebris evaſit.
Seorſum autem ab eo nunquam erat, neque tempore meridiano,
Neque cùm niveis equis-vecta ad Jovis *domum* ſalit aurora,
Neque cùm pulli avium queruli cubitum ſe conferunt,
Quatiente pennas matre in ſuliginoſo tigno:
Ut ei puer ex ſententia inſtitutus eſſet,
Et ſecum rectè trahens in verum virum evaderet.
Sed, cùm aureum navigabat ad vellus Jaſon
Æſonides, alii autem ſequebantur ipſum fortiſſimi,
Omnibus ex civitatibus electi, quorum uſus erat aliquis,
Vênit etiam patiens-laborum in divitem Iaolcum
Alcmenæ filius Mideatidis Heroines:
Cùm autem ipſo deſcendebat Hylas in bene-tranſtratam Argô,
Quæ navis Cyáneas *inſulas* concurrentes non attigit,
Sed præterlapſa eſt, (profundum autem ingreſſa eſt Phaſin)
Aquila tanquam, per magnos fluctus, ex quo petræ illæ conſtite-
Cum autem oriuntur Pleiades, prædia verò (runt.
Agnum novum paſcunt, verſo vere jam:
Tunc navigationis recordatus eſt divinus flos
Heroum; cavâque ſedentes in Argô
In Helleſpontum venerunt, auſtro jam tertiam diem ſpirante,
Portúmque ceperunt intra Propontidem, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves terentes aratrum.
Egreſſi autem in littus, per ordines cœnam inſtruxerunt
Veſpere: multi autem unum ſtraverunt humilem thorum.
Pratum enim aderat, magnum thoris *extruendis* adjumentum:
Indè bútomum acutum, altúmque ſecuerunt cypérum.
Et abiit Hylas flavus aquam cœnæ gratiâ portaturus
Ipſíque Herculi & forti Telamoni,
(Qui ad unam ambo ſocii ſemper diſcumbebant menſam)
Æreum vas habens. Statim autem fontem animadvertit
Humili in loco: circùm autem folia multa nata erant,

Cæruleúmque

Ὕλας, Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ πινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔχυτο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πρέπτοις κἀγὰ φαίνεται ἤμες,
Οἱ θνατοὶ πελόμεθα, τὸ δ' αὖεσιον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ κ' Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδης υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῷ τὰν πλοκαμίδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἱα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς κ' ἀοίδιμος αὐτὸς ἔχυτο.
Χωεὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμπαρ ὄρωτο,
Οὐδ' ὅκχ' ὁ λύκκιππος ἀναπρέχει ἐς Διὸς αὐγάς,
Οὐδ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυρεῖ πτὶ κοῖτον ὀρῶεν,
Σειραμβίας πτερὸν ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πέδῳ·
Ὡς αὐτῷ κτὶ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος ἦν,
Αὐτῷ δ' ἐν ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ὑποβαίη.
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀειρῆες σωέπροντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκατο καὶ τηλαυγὲς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάπιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας ἐυεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἅπς Κυανέαν ὄκ' ἦ ψατο σωιδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
Ἀιετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιρεάδες ἔσαν.
Ἅμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐξαπαὶ ᾗ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τεταμμένῳ εἰαρος ἤδη·
Τάμος ναυπλίας μιμάσκετο δεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν ᾗ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλήσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι,
Εἰσὸ δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὐλακα εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἀρότρον.
Ἐκβάντες δ' ὀπὶ δῖνα, κτὶ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ ᾗ μίαν στρέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γὰρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βέτομον ὀξύ, βαθυὶ δ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κὤχετ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδρομον οἴσων
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆι κ' ἀτειμήτει Τελαμῶνι,
(Οἱ μίαν ἅμαξαν ἐπῶροι ἀεὶ δαίνυντο τραπέζαν)
Χάλκειον ἄγγος ἔχων τάχα ᾗ κρήνην ἐνόησεν
Ὑλήεν ἐν χώρῳ· πεῖ ᾗ θρία πολλὰ πεφύκει,

Cæruleúmque chelidonium, viridéque adiantum,
Et vireſcentia apia, & criſpa agroſtis:
In media verò unda nymphæ chorum inſtituebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda numina ruſticis,
Eunîca, & Malis, vérque adſpiciens Nychêa.
Jámque puer admovebat urnam multæ capacem aquæ,
Eam immergere feſtinans: illæ verò omnes manui ejus inhæſerunt.
Omnium enim amor teneras mentes occupaverat
Argivi pueri: ille verò decidit in nigram aquam
Statim, inſtar ſtellæ rutilantis quæ de cœlo decidit
Præceps in mare: quidam verò ſociis navalibus dixit,
Expedite, ô juvenes, armamenta: ventus ſpirat ſecundus.
Nymphæ quidem ſuis in genibus puerum tenentes
Lacrymantem, blandis conſolabantur verbis:
Amphitryoníades autem turbatus de puero
Abiit, more Scytharum ſumpto incurvo arcu,
Et clavâ, quam ei ſemper capiebat dextera manus.
Ter quidem Hylam vocavit quantum capere poterat profundũ ejus (guttur.
Ter autem puer reſpondit; ſed tenuis vox exiit
Ex aqua: cúmque valde propè adeſſet, procul abeſſe videbatur.
Ac veluti cùm barbatus leo procul audiens
Hinnulam vociferantem, leo, inquam, aliquis crudivorus in mon- (tibus,
Ex luſtro ſuo properat ad certiſſimam prædam:
Hercules talis per inacceſſos ſentes
Puerum deſiderans ferebatur; multum autem occupabat locum.
Ah miſeros amantes! Errans quantum laborum pertulit
Per montes & ſaltus! Jaſonis verò res poſthabebantur.
Navis *quidem* ſtabat antennas habens ſublimes per eos qui aderant:
Vela autem juvenes mediâ nocte purgabant,
Herculem exſpectantes. Ille autem, quò pedes ducebant, ferebatur
Furens: ſævus enim intus deus hepar laniabat.
Sic ergò pulcherrimus Hylas inter deos immortales numeratur.
Herculem autem heroës per-convitium-appellabaut navis-deſerto- (rem,
Quoniam averſatus eſt Argô triginta-habentem-tranſtra:
Pedes autem vênit ad Colchos & inhoſpitalem Phaſin.

Argumentum decimiquarti *Idyllii*.

INSCRIBITUR hoc Idyllium CYNISCÆ AMOR. Uxor enim Æſchinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æſchine. Thyónicho autem quodam

Κυάνεόν τε χρυσόδνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, θεαὶ θεαὶ ἀγροιώτιδες,
Εὐνίκη, καὶ Μαλίς, ἔαρ δ' ὀρόωσα Νυχεία.
Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεὶ χε ποτὶ πολυχανδέα χοάνον,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χροὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων χρῶτας ἀπαγὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἔπι παιδί· κατὰ εἶπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρὸς ἀπ' ἀρανῶ ἤειπεν ἀϋτὴ
Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύτας δέ τε εἶπεν ἑταῖρος·
Κωφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλαγιχὸς ἔεργε.
Νύμφαι μὲ σφετέρῃσι ἔπι γύνασι κοῦρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας ἦ τα ποθεύμενος ὦεὶ παιδὶ
Ὤχετο, Μαιωτικὴ λαβὼν ἐυκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χεῖρ.
Τεὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός.
Τεὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἴχετο φωνὴ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν ἦ μάλα χερσὶν, εἴδετο πέρρω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠὐγένειος ὑπόπτερος ἷξε λῖς ἐσακούσας
Νεβρῷ φθεγξαμένας τις ἐν ὄρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ ἐυνᾶς ἐσπάσσεν ἑτοιμοτάτην ἔπι δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀγρίποισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποδῶν δεδόνατο, πολλὰ δ' ἐπῳάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὧρεα καὶ δρυμά· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἴσ.
Ναῦς μὲν ἄρ' ἀρμὸν ἔχοισα μετάρσια σὺν παρέοντων·
Ἰσία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μιμνοντες· ὁ δ', ᾗ πόδες ἄγον, ἐχώρει
Μαινόμενος· χόλος γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀείσεται.
Ἡρακλέϊ δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύτην,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζὸς δ' ἐς Χόλχους τε καὶ Αἶαν ἵκετο φᾶσιν.

Ὑπόθεσις τοῦ ιδ' Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ. Ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνα μᾶλλον ἐφλέχθη Λύκῳ, πνεῖ γὰρ ὑγρότερος ὁ, καὶ ἀφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνα. Θυ-

dam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ ſibi à Cyniſca acciderant. In fine verò Thyónichus recitat breve quidem, ſed illuſtre Ptolemæi Philadelphi encomium.

CYNISCÆ amor, vel THYONICUS,

Idyllium XIIII.

ÆSCHINES & THYONICHUS.

Multùm ſalvere virum Thyónichum. *Th.* Et tibi ipſi, Æſchine. *Æ.* Quàm ſerus! *Th.* Serus? Quæ autem tibi ſolicitudo?

Æ. Non optimè nobiſcum agitur, ô Thyóniche. *Th.* Propterea ergo macer,
Et barba iſta ſuperior intonſa, capilli verò ſqualidi.
Talis huc nuper pervênit Pythagoricus quidam,
Pallidus, & nudus pedes: Athenienſem autem ſe dicebat eſſe.
Appetivit certè ille quoque (meo judicio) aſſatam farinam.
Æ. Jocaris tu quidem, ô bone: me autem formoſa Cyniſca
Contumeliâ afficit: inſaniam priuſquam quis ſentiat; vix pili intervallo à furore abſum.
Th. Ità factus ſemper tu, chare Æſchine; quietus, in iram præceps,
Omnia volens in tempore: tamen dic, Quid novi?
Æ. Argivus, & ego, & Theſſalus equorum-agitator
Apis, & Cleonicus miles bibebamus
In loco apud me. Duos mactaveram pullos *columbinos*,
Lactentemque porcum: relevi autem Byblinum ipſis
Odoriferum, quadrimum, *& dulce* quaſi ex torculari *jam hauſtum*.
Bulbus & cochlea promebantur: erat ſuavis potus,
Jam verò convivio incaleſcente, placuit infundere merum,
Cujus gratiâ volebat unusquiſque: oportebat tantùm dicere Cujus gratiâ.
Nos quidem canentes bibebamus, ut placebat:
Illa verò nihil, præſente me. Quem habuiſſe me exiſtimas animum?
Non loquutura es? Lupũ vidiſti, Jocatus eſt quidã, ut ſapiens dixit;
Et *illa* incenſa eſt: ut facilè ex ea vel lucernam accendere potuiſſes.
Eſt Lycus, Lycus eſt Labæ vicini filius,
Procerus, & tener, qui multis pulcher videtur eſſe:
Hujus celebri illo amore tabeſcebat;
Idque nobis olim in aurem inſuſurratum fuerat.
Neque tamen exploraveram, fruſtra virilem barbam alens.
Ac nos quatuor jam bene poti eramus,

Et

ωνίχκ δέ πνϴ ἑταίρκ θεσσάλϴ αὐτῷ διὰ χρόνκ, διηγεῖται αὐτῷ τὰ Κυνίσκκ· χτὶ ἡ τὸ τέλος λέγϥ κὴ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίκ τῷ Φιλαδέλφκ ἐγκώμιον.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ, Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ κὴ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΧΑίρκν πολλὰ † ἄνδρα Θυώνιχον. Θ. Ἀλλὰ τοὶ αὐτῷ, Αἰσχίνα. Αἰ. Ὡς χρόνιϴ. Θ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

Αἰ. Πεφάτομες ὔχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε. Θ. Ταῦτ' ἄρα λεπτός,
Χὼ μύσαξ πολὶς ἐσσὶ ἄρ', αὐλήσαι ἢ κιθίνοι.
Τοιοῦτος ὡρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορισάς,
Ὠχρός, χἀνυπόδητϴ· Ἀθωνᾶϴ δ' ἔφατ' ἦμες.
Ἤρατο μὰν κὴ τίνϴ (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλιθίρω.

Αἰ. Παίσδεις ὦ 'γάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἀ χαρίεστα Κυνίσκα
Ὑβρείσδει· λαστῶ δὲ μανεὶς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

Θ. Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τύ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων χτὶ χαμερόν· ὅμως δ' εἰπόν, Τί τὸ χαμόν;

Αἰ. Ὠργεῖϴ, κήνων, κὴ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδώκτας
Ἄπις, κὴ Κλαδύνικος ὀπίνομες ὁ γραπώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοιλα νεοσσώ,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δ' Βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετίρων ἐτέων, ἡδὺν ὡς ἀπὸ λαιμῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἀδύς.
Ἤδη δ' ἐσσίοντος, ἔδοξ' ὀπιχεῖσθ' ἄκρατον,
Ὥπνϴ ἤθελ' ἔχασθ· ἔδει μόνον ὥπνϴ εἰπεῖν.

Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ὀπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Ἃ δ' ἀδὲν, παρεόντος ἐμεῦ· τίν' ἔχεν με δοκεῖς νῦν;
Οὐ φθέγξῃ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἥφθα· συμβρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς κὴ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ Λάβα τῷ γείτονϴ υἱός,
Εὐμάκης, χ' ἁπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες·
Τέτπα τὶν κλύμενον κατετάκετο τιῶν ἔρωτα·
Χ' ἁμὶν τῶτο δ' ὠτὸς ἔγνωτό ποθ' ἥσυχα ὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γνωσῶν.
Ἤδη δ' ἦν πόσιος τοι τέτταρες ἐν βάδες ἦμες,

Et Lariſſæus meum Lycum canebat de integro,
Theſſalicum quendam cantum, mala mens. Cyniſca verò
Flebat repente profuſiùs quàm circa matrem
Virgo ſex annorum, *maternum* ſinum appetens.
Tunc ego quem nôſti tu ô Thyoniche, pugnum in genam
Impégi, & alterum in alteram: at illa, ſublatâ veſte,
Foras abiit ocyús. Mea peſtis, *inquam*, tibi non placeo?
Alius tibi dulcior amplexu: alium abiens
Fove amatorem; illi iſtæ tuæ lacrymæ *quaſi* poma devolvuntur.
Ceu verò hirundo, cibum ut ſuis pullis in-nido-pendentibus ferat,
Statim revolat, ut alium quærat victum:
Sic illa ocyùs de molli ſella avolavit
Rectà per portam & biſores, quò pedes ducebant:
Proverbio vulgò dicitur, ABIIT & taurus in ſylvam.
Viginti jam, octo adde, novem præterea, & decem alios dies,
Hodie undecimus *eſt*, appone duos: & erunt duo menſes,
Ex quo ſejuncti ſumus, neque more Thracum tonſus ſum.
Illa verò Lyci jam tota eſt, Lyco etiam nocte patet:
Nos verò neque loco neque ullo numero digni cenſemur,
Miſeri Megarenſes, abjectiſſimæ fortunæ.
Ac ſi amorem ejus poſſem deponere, omnia rectè cederent:
Jam verò, ô Thyóniche, ut mus (aiunt) picem guſtavimus.
Et quid remedii ſit in amore inexplicabili
Non ſcio: verùm Simus, qui Epichalci *filiam* amavit,
Æqualis meus, peregrè profectus, ſanus rediit.
Proficiſcar ego quoque per mare: neque ignaviſſimus ſum,
Neque primus nimirum; ſed aliorum ſimilis miles.

Th. Utinam tibi ex animo ceſſiſſent quæ cupis,
Æſchine! quòd ſi tibi ità ſtatutum eſt, peregrè proficiſci,
Ptolemæus præbet ſtipendia, homini libero quamoptimus.

Æ. Quod ad alia attinet, qualis vir eſt? *Th.* homini libero quamoptimus,
BENIgnus, Muſarum-ſtudioſus, amabilis: ſummè jucundus;
Qui novit amicum, inimicum verò etiam magis;
Multis multa largiens; rogatus, non abnuens;
Ut regem decet. Petere autem oportet, non omni *tempore*,
Æſchine. Quare ſi tibi in dextero humero placet
Sagulum ſupremum fibulâ-nectere, utroque autem *pede* innixus
Audebis irruentem hoſtem ſcutatum ſuſtinere,
Pete quamprimum Ægyptum. A TEMPORIbus fieri incipimus
Omnes ſenes; indè ordine ad genas delabitur (gent.
Ætas quæ canos facit: gerendum eſt aliquid iis quibus genua vi-

Argumentum

Χω' Λαερτιαδῆ τὸν ἐμὸν Λύκον ἆδεν ἀπ' ἀρχᾶς
Θεσσαλικήν τι μέλισμα, καὶ αἱ φρένες, ἃ ἦ Κυθήρη
Ἔκλαεν ἑξαπίνας θαλερώτερον ἢ πρὶν μαλεὶ
Παρθένῳ ἐξαέτης κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
Τἄμῳ ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ θυώνιχε, πῦξ ἐπὶ κόρρας
Ἥλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δ' ἡ πέπλως,
Ἔξω ἀπώχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, ἤ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπῳ· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· πλύνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντα.
Μάσσακα δ' ὅσα τέλνοισιν ὑποσφρίοισι χελιδὼν
Ἀλφηρὸν ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρων·
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε πλύνα
Ἰδὺ δ' ἀμφιθύρῳ κὴ δικλίδος, ᾗ πόδες ἄγον·
Αἰνῶ θλῶ λέγεταί τις, Ἔβα κὴ ταῦρος ἀν' ἴλαν.
Εἰκαπὶ ταῖλ', ὀκλὼ ταῖλ', ἐννέα ταῖλε, δέκ' ἄλλα,
Σάμερον ἐνδέκα, ποιδεὶ δύο· κὴ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧν ἀπ' ἀλλάλων, ἁδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι.
Ἃ ἦ Λύκῳ νῶν πάντα, Λύκῳ κὴ νυκτὸς ἀνῶκλαι·
Ἄμμες δ' ὅτε λόγῳ πνὸς ἄξιοι, ὅτ' ἀειθαλίοι,
Δίσσαιοι Μεγαρῆες, ἀπιμοτάτῃ ἔνι μοίρᾳ.
Κ' εἰ μὴ ὑποσέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι.
Νῶν δέ πῃ, ὡς μύς, (φαντὶ) θυώνιχε, γᾶμεθα πᾶσαι.
Χὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντι ἐρωῖ,
Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκης ἐραστής,
Ἐκπλάσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλάσσεσθαι κἠγὼ διαπόντιος· ὅτε κάκιστος,
Οὔτε πεζὸς ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρεπτὸς ἀνήρ.

Θ. Ὤφελε μὲν χωρεῖν χθὶ νῶν τὸν ὧν ἐπεθύμεις,
Αἰσίνα· εἰ δ' ὅπως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥστ' ὑποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλεύθερος ἴσος ἄειστος.

Αι. Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; Θ. Ἐλεύθερος ὅστις ἄειστος,
Ἐγγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἁβύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν ἢ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδοὺς· αὐτάρκεϊ, οὐκ ἀναβδῶν·
Οἷα χρὴ βασιλῆ. αἰτεῖν ἦ δεῖ, οὐκ ἐπὶ παντί,
Αἰσίνα· ὥστ' εἴ τοι χθὶ δέξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον φορεῦσαι, ἐπ' ἀμφοτέρων ἦ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπόνια μένειν θρασὺ ἀπιδιώτας,
Ἃ τάχ' εἰς Αἰγυπτον. ΑΠΟ κρεμάφων πιλόμεθα
Πάντες γηραλέοι, κὴ ἐπιχαρὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λαιαίνων ὁ χειρ· πιεῖν τι δεῖ ὅς γόνυ χλωρεύν.

Ὑπόθεσις

Argumentum decimiquinti *Idyllii*.

Inſcribitur hoc Idyllium SYRACUSIÆ, ſive ADONIAZUSÆ, id eſt, Adonidis feſtum celebrantes. Inducit autem *Poeta* Syracuſanas quaſdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad ſpectaculum pompæ, quâ Adonis ab Arſinoë uxore Ptolemæi Philadelphi geſtabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis feſtis, eos qui Adonidis ſimulachra geſtabant unà cum ſolennibus ad mare ferre. Deſcribit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam ſumptuoſum Arſinoes apparatum carmine recenſentem.

SYRACUSIÆ, ſive ADONIAZUSÆ, *Idyllium* XV.

GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

INtúsne Praxinoë ? *E.* Gorgo chara, ut ſerò! Intus.
P. Mirum quòd nunc etiam veniſti: diſpice ſellam ei, Eunoë:
Injice & pulvinum. *E.* Habet optimé. *P.* Sede.
G. O incorporeum animum! vix vobis ſalva venio,
Praxinoë, per multam turbam, & per multas quadrigas.
Ubique ſunt crepidæ, ubique chlamydati viri:
Et via immenſa eſt, & tu procul à me habitas.
P. In hanc extremam terræ partem ille demens veniens cepit
Luſtrum, non domum: nè vicinæ eſſemus
Inter nos, invida mihi ſemper mea peſtis ut mihi adverſaretur.
G. Nè dicas de tuo marito talia, ô chara Dióne,
Parvulo præſente: vide, mulier, ut aſpicit te.
P. Bono eſto animo, Zopyrion dulcis fili: non dico de patre.
G. Intelligit infans; per Proſerpinam. Pulcher eſt pater.
P. Pater, *inquam*, ille nuper (nuper dicamus ſcilicet
Omnia) nitrum & ſucum è taberna empturus,
Vênit ferens ſalem nobis, homo tredecim-cubitorum,
G. Et meus hæc habet *vitia*, pernicies argenti, Dioclides,
Septem drachmis pilos caninos ex vetulis & mutilatis ovibus con-
Quinq; vellera emit herí, meras ſordes, opus ſuper opus. (vulſos,
Sed agé, amiculum & peplum fibulatum cape:
Eamus ad regis divitis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio egregiam valde pompam
Inſtituere reginam. *P.* APUD fortunatos fortunata omnia.
Quæ vidiſti & quæ dixiſti, *narra* tu quæ vidiſti, mihi quæ non vi-
G. Tempus abire fuerit. OTIoſis ſemper feriæ ſunt. (di.
P. Eunoe:

Ὑπόθεσις τοῦ ιε Εἰδυλλίου.

Ἐπιγέγραπται μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ. ὑποτίθεται δέ πινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ χρυσοῦ Διονύσου ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος δ' εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, διαχρυσώσαντες τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μὴ τὸ νομιζόμενον ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγέφυρά δ' ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ἀφικομένην πάλιν τὴν πολυέλεον τὴν Ἀρσινόης δι' ὧδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ, Εἰδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

Ἐνδοῖ Πραξινόα; Ε. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ ἐνδοῖ.
Π. Θαῦμ' ὅπως νιὼ ἦνθες· ὀρνιθίφρον, Εὐνόα, αὐτά·
Ἔμβαλε καὶ πυρίκαυνον. Ε. Ἔχει κάλλιστα. Π. Καθίζου.
Γ. Ὦ τᾶς ἀθεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῷ μὰν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθείπτων.
Παντᾷ χρήπιδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἀ δ' ὁδὸς ἄπυλος, τὺ δ' ἐκαστέρω ἔμ' ἐποικεῖς.
Π. Ταῦτ' ὀ τάρβεος τίω ἐπ' ἐμᾶ γᾶς ἔλαβ' ἐνθών
Ἰλεὼν, ἃν οἰκεῖν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, πυτ' ἔειν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.
Γ. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, τοιαῦτα, Διώνα,
Τῷ μικκῷ παρεόντι· ὄρη, γυῖαι, ὡς πεδορῇ τυ.
Π. Θάρσει, Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος· ἃ λέγω ἀμφοῖν.
Γ. Ἀιδάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότναν· καλὸς ἀμφοῖν.
Π. Ἀμφοῖν μὰν τίω ὡραῖον (λέγομες ὡραῖον θεῖον
Πάντα) νίτρον καὶ ῥοῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγορᾴσδων,
Ἦνθε φέρων ἄλαις ἄμμιν, ἀνὴρ τειρικαιδεκάπηχυς.
Γορ. Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φιόεις ἀργυρία, Διοκλείδας·
Ἐπᾷ δ' ἐραχωῇ κυνάδας γεμίαν ἀποπίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὼμπέχνον καὶ τὰν ὡραιλείδα λαζοῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆϊ ἐς ἀφνειὸ Πτολεμαίω,
Θαασόμφαι τὸν Ἄδωνιν· ἀκάω χρῆμα καλόν τι
Κοσμεῦντ τὰν βασίλισσαν. Πρ. ΕΝ ΟΛΒΙῳ ὄλβια πάντα.
Ὡνείδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τᾷ μὴ ἰδοῦσι.
Γορ. Ἕρπωμεν ὥρα κ' εἴη· ΑΕΡΓΟΙΣ αἰὲν ἑορτά.

Πρ. Εὐνόα,

P. Eunoë fer aquam, & in medium *infunde lebêta* malè-delici-
Depone rursus. FELES molliter volunt dormire. (osa,
Move te ὠκύς; fer aquam: aquâ priùs opus est.
En, ut aquam fert! infunde tamen. Nè multam, ô profusa,
Infunde aquam: infelix, cur meam tunicam commadefacis?
Define: ut diis placitum est, ità lota sum.
Clavis magnæ ubi arcæ? huc fer ipsam.
G. Praxinoë, valde te fibulata vestis
Ista decet; dic mihi, Quanti constitit tibi à jugo telæ?
P. Nè memores, Gorgo; pluris quám argenti puri mina una
Et altera; insuper operi & animam appendi.
G. Ex animo tamen res tibi cessit. *P.* Ità est: bene dixisti,
Amiculum fer mihi, & umbellam: aptè
Impone. Non ducam te, fili: larva adest, mordet equus.
Plora quantum vis: claudum autem non oportet te fieri.
Eamus, Phrygia; parvulum lude suscipiens:
Canem intrò voca, portam vestibuli claude.
Dii boni, quanta turba! Quomodo & quando hoc pertransire
Oportet malum? Formicæ innumerabiles & infinitæ.
Multa tibi, ô Ptolemæe, facta sunt præclara facinora,
Ex quo inter deos immortales est pater tuus: nemo maleficus
Lædit viatorem, dolosè subiens more Ægyptio,
Ut antea homines in fraude exercitati ludebant,
Inter se similes, malos lusus, omnes contentiosi.
Dulcissima Gorgo, quid nobis fiet? bellatores
Equi regis *adsunt*. Amicè, nè me proculces.
Erectus stetit hîc rufus: vide quàm ferox & audax.
Eunoë, nónne fugies? perimet suum insessorem.
Magnum cepi fructum quòd filium domi reliqui.
G. Bono esto animo, Praxinoë: jam sumus post eos,
Illi autem abierunt in campum. *P.* Jam meipsam colligo.
Equum & frigidum anguem maximè timeo
Ab ineunte ætate. Festinemus: quanta turba nobis affluit!
G. Ex atrio, ô mater? *A.* Ego, ô filiæ. *G. An* ingredi
Facile? *A.* IN TROIAM tentantes pervenerunt Achivi:
Optima filia, tentando omnia perficiuntur.
G. Anus abiit, mera oracula nobis vaticinata. (nem.
Omnia mulieres nôrunt, etiam quomodo Jupiter duxerat Juno-
Vide, Praxinoë, ad portas quanta turba *sit*.
P. Immensa. Gorgo, da manum mihi; prehende & tu,
Eunoë, Eutychidis: & ei hæreto, nè erraveris.
Omnes unà confertim ingrediamur: hæreto nobis, Eunoë.

Me

Πρ. Ἐωιόα, ἆρε τὸ νᾶμα, χ᾽ ἐς μέσον αἰνόθρυπλε
Θὲς πάλιν· ΑΙ ΓΑλέαι μαλακῶς χεῄζουσι καθεύδειν·
Κινδύ δή, φέρε δᾶσον ὕδωρ· ὑδαλθῆ πρότερον δεῖ.
Ἄ δ᾽ ὡς νᾶμα φέρει δὸς ὅμως. μὴ πολὺ ἄπλησε
Ἔγχει ὕδωρ δύσανε· τί μοὐ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὀχοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα γένοιμαι.
Ἄ κλαὶξ ταῖς μεγάλας πᾷ λάρναχος; ὧδε φέρ᾽ αὐτάν.
Γορ. Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπλυχὲς ἐμπερόναμα
Τῆτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω καλέβα τοι ἀφ᾽ ἱστῶ;
Πρ. Μὴ μυάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίου καδαρῶ μυός,
Ἢ δύο· τοῖς δ᾽ ἔργοις χ᾽ τὰν ψυχὰν σεσταθηκα.
Γορ. Ἀλλὰ χᾱ γνώμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Ναί· καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, χ᾽ τὰν θολίαν· χᾱ κόσμον
Ἀμφίες· ὐκ αἶξῶ τυ, τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ᾽ ὃ δεῖ τυ γλυέσθαι.
Ἔρπωμες. Φρυγία τὸν μικκὸν παῖδ᾽ ἐλαβοῖσα·
Τὰν κύν᾽ ἔσω κάλεσον τὰν αὐλείαν ἐπίκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος· πᾶς χ᾽ πίκα τῆτο φρασσαι
Χρὴ τὸ κακὸν; μύρμακες ἀνηριθμοὶ χ᾽ ἀμέλεσι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν ὤδεις κακορρόος
Δαλεῖται τὸν ἴοντα, παρέρπων Αἰγυπτίοις,
Οἷα πεὶν ἐξ ἀπάτας κεκεραυμένοι ἄνδρες ἔπασσον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρετοί.
Ἀδίκα Γοργοῖ, τί γλυοίμεδα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέσται ὁ πυῤῥός· ἴδ᾽ ὡς ἄγειος, κωιοδαρσής,
Εὐνόα, ἃ φαξῆ; δαχησεῖται τὶν ἄγυλα.
Ὠνάθλων μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μάλ᾽ ἔνδον.
Γορ. Θάρσει, Πραξινόα· χ᾽ δὴ γεγλύμεθ᾽ ὄπαδες.
Τοὶ δ᾽ ἔβαν ἐς χώραν. Π. Κ᾽ αὐτὰ σωσαγέρομαι ἤδη.
Ἵππον χ᾽ τὸν ψυχεὸν ὄψιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός, ἀπόδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ὀπῤῥεῖ.
Γορ. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐσῶν, ὦ τέκνα. Γορ. Παρεστ-
Ἐυμαρές; Γρ. Ἐς Τροίαν πειρώμενοι λῦσον Ἀχαιοί. (θεῖν
Καλλίστα παίδων, πείρα θὼ πάντα τελεῖται.
Γορ. Χρησμὼς ἀοιδοβύτης ἀπώχετο θεσπίζασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσασι, χ᾽ ὡς Ζεὺς ἠγάγετ᾽ Ἥραν.
Θάσσαι, Πραξινόα, πρὶ τὰς θύρας ὄχλος ὅμιλος.
Π. Θεασίσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ χ᾽ τύ,
Ἐωιόα, Εὐτυχίδος· πότεχ᾽ αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ᾽ εἰσέρπωμες ἀπείξ· ἔχοι, Ἐωιόα, ἁμῶν.

Ὦ μοι

Me miſerum! meum velum in duas partes jam
Diſciſſum eſt, Gorgo. Per Jovem, ità ſis
Felix, ô homo, cave *nè ſcindas* meum amiculum.
H. Non eſt penes me: verùm tamen cavebo. *P.* Conferta turba:
Trudunt ut ſues. *H.* Bono eſto animo mulier: in tuto ſumus.
P. Et hoc anno, & in poſterum, chare hoſpes, in tuto ſis,
Nos curans: boni & miſericordis viri *eſt*.
Premitur Eunoë nobis. Agè ô miſera, tu quoque vi perrumpe,
Optimè: Omnes intus, ut dixit qui ſponſam in thalamo incluſit.
G. Praxinoë, huc ades: textilia hæc primùm ſpecta
Quàm ſint tenuia & venuſta: deorum opera dixeris.
P. Veneranda Minerva, quales illa elaborârunt lanificæ!
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt!
Quàm veræ ſtant, & quàm veræ moventur!
Animatæ, non intextæ ſunt. SAPIens quædam res eſt homo.
Ipſe autem quàm admirabilis in argenteo jacet
Thoro, primam lanuginem à temporibus dejiciens,
Maximè amabilis Adônis, qui vel in Acheronte amatur.
H. Deſinite, ô infelices, immenſum garrientes.
TURTURES ſtridunt lato ore pronuntiantes omnia.
G. Papæ! unde hic homo? quid autem ad te, ſi garrulæ ſumus?
QUÆRITO, quibus imperes: Syracuſanis imperas?
Atque ut hoc etiam noſcas, Corinthiæ ſumus ab origine.
Sicut & Bellerophon: Peloponneſiacè loquimur.
DORICE verò loqui licet (opinor) Dorienſibus.
P. Faceſſat, dulcis *Proſerpina*, qui in nos habeat imperium,
Uno excepto: non vereor, nè mihi impingas alapam.
G. Tace, Praxinoë. Eſt cantatura de Adonide
Illa Argivæ filia ſapiens vates,
Quæ vel Sperchin lugubre carmen canendo ſuperavit.
Cantabit aliquid præclari; (compertum habeo:) præparat ſe jam.
Domina quæ Golgum & Idálium dilexiſti,
Altúmque Eryca, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem à perenni Acheronte
Menſe duodecimo teneros-pedes-habentes reduxerunt Horæ!
Tardiſſimæ dearum Horæ charæ, ſed deſiderabiles
Veniunt, omnibus hominibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Diónes filia, tu quidem immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut fáma eſt) feciſti Berenicen,
Ambroſiam in pectus inſtillans mulieris:
Tibi autem gratiam referens, ô multis nominibus ac templis cele-
Berenices filia, Helenæ ſimilis, (brata,
Arſinoë,

Ὦ μοι δειλαία, δίψα μὲ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔρεψαι, Γοργοῖ. ποπῖῶ Διός, ἔπι γάνοιο
Εὐδαίμων, ὠνθρωπε φυλάσσῶ τὼμπέχονόν μὲ.
Ξ. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὴ· ὅμως ἦ φυλάξομαι. Π. Ἀθεβος ὅ-
Ὡθεωῦθ' ὥσἶε ὗες. Ξ. Θάρσει γιώαι· ἐν καλῷ εἰμές. (χλος·
Π. Κ' εἰς ὧρας, κἤπετται, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶης,
Ἄμμε ἐξεισέλλων· χρηςῶ κ' οἰκτίρμονϴ ἀνδρός.
Θλίβεται Ἐωώα ἄμμιν· ἄγ' ὦ δειλά, τὺ βιδζῶ.
Κάλλις· Ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν ἔπ' ἀποκλάξας.
Γορ. Πεᾳξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πεᾷτον ἄθρησον
Λεπτὰ κ' ὡς χαείενλα· θεῶν πεσνάμαλα φασεῖς.
Π. Πότνι' Ἀθωαία· ποῖαί σῳ ἐπίνασαν ἔειδοι;
Ποῖοι ζωογεφφοι τἀκειθεα γεάμματ' ἔγεφται;
Ὡς ἔτυμ' ἐςήκαπι, κ' ὡς ἔτυμ ἐνδινεωῦπ·
Ἔμψυχ', ὐκ ἐνυφαντά. ΣΟΦΟ'Ν π χεῖμ', ὠνθρωπϴ·
Αὐτὶς δ' ὡς θαπτὶς ἐπ' ἀργυρέῳ καλάκειται
Κλισμῷ, πεᾷτον ἴθλον ἀπὸ κεοτάφων καλαβάλλων,
Ὁ τειφίλαϴ Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέρεντι φιλεῖται.
Ξ. Παύσαθ', ὦ δίςαροι, ἀνάνυτα κωΐλλοισθε.
ΤΡΥΓΟ'ΝΕΣ ἐκκναισεωῦπ πλατυάσθισθε ἄπαντα.
Γορ. Μᾶ, Πόθεν ὦνθρωπϴ; τί δὲ πιν, εἰ κωΐλαι εἰμές;
ΠΑΣσάμβιϴ, ἐπίταστε· Συεαχφσίαις ἐπιτάσεις;
Ὡς εἰδῆς κ' τᾶτο, Κοείνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς κ' ὁ Βελλεᾳφῶν· Πελοποννησιῖ λαλδζμες.
ΔΩΡΙ'ΣΔΕΝ δ' ἔξεσι (δοκῶ) τοῖς Δωειέεσι.
Π. Μὴ φυῆ, μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἶπ,
Πλὰν ἑνός· ὐκ ἀλέγω, μή μοι κεκεὰν ἀπομάξης.
Γορ. Σίγα, Πεᾳξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἃ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδριος ἀοιδός,
Ἄπς κ' Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠείσατο.
Ψθεγξεῖαί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπλεται ἤδη.
Δέσποιν' ἃ Γολγόν τε κ' Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα χρυσῷ παίσθεσ' Ἀφροδίτα,
Οἰόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντϴ
Μιωὶ θυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγεν Ὧραι.
Βάρδιστα μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχεσθαι, πάντεσσι βελτίοσιν ἀεί τι φορεῖσαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θναπᾶ
Ἀνδρώπων (ὡς μῦθϴ) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμφρσίαν ἐς ςῆθος ἀποσάξασα γυναικός·
Τὶν ᾗ χαειζομένα, πολυώνυμε κ' πολύναε,
Ἃ Βερενικίδα θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
Ἀσπιόα,

Arſinoë, omnibus bonis ornat Adonidem.
Adſunt ei fructus quotquot tempeſtivè ferunt arbores,
Adſunt & molles hortuli, calathis incluſi
Argenteis, & Syrii unguenti *plena* aurea alabaſtra,
Et quicquid placentarum mulieres in tabula panaria fingunt,
Flores admiſcentes varios farinæ niveæ,
Quicquid ex dulci melle, quicquid ex humido oleo,
Omnia ipſi volatilia & reptilia hîc adſunt.
Viridia etiam umbracula molli gravata anétho
Extructa ſunt: parvuli verò ſupervolant Cupidines,
Quales pulli luſciniarum inſidentes arboribus
Volitant, alarum peculum-facientes, de ramo in ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilas, pincernam Saturnidæ Jovi puerum ferentes!
Purpurei autem tapetes in ſuperiore parte molliores ſomno:
Milêtus hoc dixerit, & qui Samium agrum incolit.
Stratus etiam eſt alter lectus in pulchri Adonidis gratiam:
Alterum Venus tenet, alterum roſeis-brachiis Adônis,
Octo & decem annorum, vel novem & decem, ſponſus.
Nondum pungit oſculum: labra adhuc ei circùm ruſa *ſunt:*
Nunc quidem Venus ſuum habens ſponſum, eo perfruatur:
Manè autem nos eum frequentes, dum ros eſt, foras
Efferemus ad undas in littus excreantes:
Et ſolutis crinibus, ac veſte ad talos demiſsâ,
Pectoribus apertis, canorum incipiemus cantum.
Commeas, ô chare Adôni, & hoc, & in Acherontem,
Semideorum (ut fama eſt) ſoliſſimus. Neque Agamémnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter furenti heroï,
Neque Hectori honoratiori inter viginti filios Hecubæ:
Non Pátroclo, vel Pyrrho à Troia reverſo,
Neque illis antiquioribus, Lapithis & Deucalionibus:
Non denique Pelópidis & Pelaſgis, flori Peloponnéſi.
Propitius eſto jam, Adôni; & in futurum annum afferas lætitiam.
Et nunc veniſti *charus*, ô Adôni; &, cùm venies, charus venies.

G. Praxínoe, ſapientiſſima res *eſt* mulier,
Beata: quàm multa novit prorſus-beata! quàm ſuave canit!
Tempus tamen eſt & *redire* domum: impranſus eſt Dioclídes,
Eſtque homo valdè iracundus: eſurienti ei minimè occurras.
Vale, Adôni chare, & ad gaudentes abi.

Argu-

Ἀρσινόα, πάντεσσι κλυοῖς ἀπιτάλλει Ἄδωνιν.
Παῤ μὲν ὀι ὤρεια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρουσι,
Παῤ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, περιφυλαδὸν ὀμφὶ ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίῃ ὑ μύρῳ χρύσει ἀλάβαστρα.
Εἰδατέ γ' ὅσα γυναῖκες ὑπὶ πλατάνῳ πονέουσι,
Ἄνθεα μίσγουσαι λευκῷ παντοῖ ἅμ' ἀλείρῳ,
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ
Πάντ' ὠπτῷ πετέλωνται ὑ ἕρπετὰ τᾷδε πάρεστι·
Χλωραὶ ὑ σκιάδες μηλακῷ βεβίθυσαι ἀνήθῳ
Δέδμανθ'· ὀι δέ τε κῶροι ἁρπωθῆναι Ἔρωτες,
Οἱοι ἀηδονιῆς ἐρεζόμενοι ὑπὸ δένδρων
Πωτῆσθαι, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐμὶ λευκῷ ἐλέφαντος
Ἀετώ, οἰνοχόον Κεφισίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι ὑ τάπητες ἄνω μηλακώτεροι ὕπνῳ,
Ἃ Μίλητος ἔρει, χῷ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔρρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ κλυτῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ὢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἐπ ὀι ὠδὲ χείλεα πυῤῥά.
Νῷν μὲν Κύπρις ἔχρισε τὸν αὐτᾶς ἁρπάσαι ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἅμμές νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεύσομες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πλύοντα,
Λύσασαι ὑ κόμαν, χὶ ὑπὶ σφυρὸν κόλπον ἀνεῖσαι,
Σπάρτοισι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, χὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντος
Ἀμιθέων (ὡς φαντί) μονώτατος. ἦτ' Ἀγαμέμνων
Τῆτ' ἔπαθ', ἦτ' Ἄιας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὐθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύῤῥος ὑπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὐθ' ὁι ὕπερτεροι, Λαπίθαι χὶ Δρυοπῆες,
Οὐ Πελοπιάδαι τε χὶ Ἀργεῖοι ἄκρα Πελασγοί.
Ἴλαθι νυν, φίλ' Ἄδωνι, χὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νυν ἦνθες, Ἄδωνι, χὶ ὄκκ' ἀφίξη, φίλος ἥξεις.

Γ. Περξινόα, τὸ κρῆμα σοφώτερον ἀ θυγατρία,
Ὀλβία ὅσσα ἴσαται παυολβίᾳ, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς ὄρχον ἀνάειστος Διοκλείδας,
Χὠ νὴρ ὄξος ἄγαν πεινάντι γε μηδέποτ' ἔνθης.
Χαῖρε, Ἄδων ἁγαπατέ, χὶ ἐς χαίροντας ἀρίκευ.

Argumentum decimi ſexti *Idyllii*.

HOC Idyllium ſcriptum eſt ad Hierónem Hiéroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cùm enim Theócritus eum carmine celebrâſſet, nec quicquam ab eo accepiſſet, propterea hoc Idyllium compoſuit, quod CHARITAS inſcripſit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

CHARITES, ſive HIERON,

Idyllium XVI.

SEmper hoc Jovis filiabus curæ eſt, ſemper poëtis,
Celebrare deos immortales, celebrare fortium facta præclara virorum.
Muſæ quidem deæ ſunt, deos deæ celebrant:
Nos autem homines mortales, mortales *ergò* mortales celebremus.
Verùm quiſnam illorum quotquot ſplendidam habitant ſub aurorâ,
Noſtras gratias apertis portis receperit domo
Lubenter, neque retrò indonatas remittet?
Illæ verò iratæ nudis pedibus domum vadunt,
Multis me convitiis inſectantes, quòd fruſtra viam ſuſceperint:
Pigræ autem, rurſum vacuæ in fundo arcæ,
Frigidis in genibus capite manent poſito,
Ubi ſqualida ſedes eis eſt, cùm re infectâ redeunt. (amaverit?
QUIS tandem noſtri ſeculi hominum talis eſt? quis bene dicentem
Neſcio: non enim ampliùs homines, ut antea, propter præclara
Facta laudari cupiunt: ſed victi ſunt à lucris. (auferat
Unuſquiſque autem in ſinu manum tenens, circumſpicit unde ipſe
Argentum: ac nè æruginem quidem abſterſam alteri daret:
Sed ſtatim ait, LONGIUS abeſt tibia quàm genu:
Sit mihi modò aliquid: Dii honorent poëtas,
Nam quis alium audiat? Satis omnibus Homerus.
Hic poëtarum optimus, qui ex me referet nihil.
MISERI, quid prodeſt immenſum in arca aurum
Repoſitum? Non hic eſt uſus pecuniæ ſapientibus:
Sed partem ſibi, partem etiam alicui poëtæ dare *oportet:*
Multos ex affinibus beneficio afficere, multos etiam ex aliis
Hominibus: ſemper autem Diis ſacrificia facere.
Neque inhoſpitalem eſſe, ſed hoſpites mensâ
Benignè acceptos dimittere, cùm velint abire:
Muſarum autem maximè honorare ſacros interpretes;

Ὑπόθεσις τῦ ιε'. Εἰδυλλίυ.

ΤΟΥΤΟ τὸ Εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱερoκλέυς, τὸν ἕκατον Σικελίας τύραννον. ὑμνήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Θεόκριτος, καὶ μηδὲν εἰληφὼς παρ' αὐτῦ, διὰ τῦτο τὸ Εἰδύλλιον τῦτο πεποίηκε, καὶ ΧΑΡΙΤΑΣ αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ τρεῖς τὰς θεὰς βασιλέων καὶ ἀρχόντων τρεῖς ταῖς Μύσαις ἀγνωμοσύνης μέμφεται.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,

Εἰδύλλιον ιε'.

ΑΙΕΙ τῦτο Διὸς κύρας μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτως, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὰν θεαὶ ἐντί, θεὰς θεαὶ ἀείδοντι·
Ἄμμες δ' βροτοὶ ὄιδε, βροτὼς βροτοὶ ἀείδωμες.
Τίς γὰρ θρῆν ὀπόσοι γλαυκὴν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἀμετέρας χάριτας πεπάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Λασασίως, ἅτ' αὖθις ἀδωρήτας ὑποπεμφεῖ;
Αἱ δ' σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν ὄιχατ' ἴασι,
Πολλά με πωθάσθεισαι, ὅτ' ἀλιθίλιω ὀδὸν ἰῶδον·
Ὀκνηραὶ δ' πάλιν κενεὰς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
Ψυχροῖς ἐν χοάτεσι κάρη μίμονται βαλοῖσαι,
Ἐνδ' αὖη σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄωρκλοι ἵκωνται.
ΤΙΣ θρῆν νῶι τοιόσδε; τίς ἦν εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ' ὄιδ'· ἃ γὰρ ἔτ' ἀνδρες ἐπ' ἔργοις, ἃς πάρος, ἐθλοῖς
Αἰνεῖως ἀσάθησι· νενίκηνται δ' ὑπὸ χερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν ὄισεται ἀρεῖ
Ἄργυρος· ἢδέ κεν ἰὸν ὑποπτέρυξας πνὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ΑΠΩτέρω ἢ γόνυ κνάμα·
Αὐτῷ μοι τὸ γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδώς.
Τίς δέ κεν ἄλλω ἀκέσαι; Ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ ὄισεται ἢδέ.

ΔΑΙΜΟΝΙΟΙ, τί ἦ κέρδος ὁ μυείος ἐνθάδε χρυσός;
Κείμηλος; ἔχ ἄδε πλέτῳ φρενέσσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲ ψυχᾶ, τὸ δ' καί πνι δῶναι ἀοιδῶν.
Πολλὼς δ' ἦν ἐρξαι πωῶν, πολλὼς δ' καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δ' θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἐμμεναι, ἀλλὰ πραπίδα
Μειλίξαντ' ὑποπέμφαι, ἐπὰν ἐθέλωντι νέεσθαι·
Μισέων δ' μάλιστα πέλει ἱερὸς ὑποφήτας.

Ut etiam apud inferos conditus bene audias,
Neque inglorius lugeas in frigido Acheronte,
Quasi fossor aliquis qui ligone manus callosas habeat,
Qui gravem à suis majoribus paupertatem inopem plorat.
Multi in Antiochi domo & regis Alevæ
Cibum menstruum dimensi sunt famuli;
Multi autem Scopadis acti ad stabula
Vituli cum cornutis mugiverunt bobus;
Infinitas autem in campo Cranonio ad æstiva agebant
Pastores electas oves hospitalibus Creondis:
Sed nulla eos secuta est voluptas, posteaquam dulcem emiserunt
Animam in latam ratem tristis Acherontis;
Inglorii verò, relictis multis illis & beatis opibus,
Miseros inter mortuos per longa secula jacérent,
Nisi magnus vates ille Ceïus variè canens
Ad barbitum multichordum, fecisset eos claros inter homines
Posteros. Honorem autem & veloces sortiti sunt equi,
Qui ipsis ex sacris coronati redierunt certaminibus.
Quis autem principes Lyciorum unquam, quis comatos
Priamidas, vel muliebri colore Cycnum cognovisset,
Nisi bella veterum poëtæ ceciniissent?
Neque Ulysses, qui centum & viginti menses erravit
Omnes per homines, & ad imum orcum descendit
Vivus, & ex spelunca evasit pernicioſi Cyclôpis, (subulcus
Diuturnam gloriam obtinuisset. Silentio etiam præteritus fuisset
Eumæus, & Philœtius qui circa boves armentales
Opus habebat, ipséque magnanimus Laertes,
Nisi eos juvissent carmina viri Ionici, id est *Homeri*.
A MUSIS illustris fama venit hominibus:
FORTUNAS autem mortuorum consumunt viventes.
Sed PAR est labor, in littore undas numerare,
Quotquot ventus in terram cum cæruleo mari impellit,
Et aquâ purâ lavare impurum laterem,
Atque hominem oppressum avaritiâ flectere.
Valeat quicunque talis: innumerabile autem ei sit
Argentum; semper autem plus habendi desiderium eum teneat.
At ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis & equis anteponam.
Quæro autem cui mortalium gratus veniam
Cum Musis: difficiles enim viæ sunt cantatricum
Musarum, absque Jove magno consultore.
Nondum cœlum defessum est ducendo menses & annos:

Multi

Ὄφρα κ' εἰν αἴδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ὑπὸ φυγεῦ Ἀχέροντι,
Ὡσεί τις μαχέλᾳ τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖρας,
Δεινὰν ὀπὶ πατέρων πατρίαν ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντόχειο δόμοις κ' ἀνακτος Ἀλδίᾳ
Ἁρμηλιὰν ἔμμιλλον ἐμετρήσαντο πενέσθαι·
Πολλοὶ δ' Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σικὰν
Μόχθοι σὺν κεφαλῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυεία δ' ἀμπελίων Κρωνώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκχριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεόνδαις·
Ἀλλ' ὅ σφιν πρὸ ἕδος, ἐπεὶ γλυκὺ ἐξεχέωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν χαδίαν συγνὸν Ἀχέροντος,
Ἄμμασι δ', τὰ πολλὰ κ' ὄλβια πῶα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὸν αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ λεπὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι δῆκ' ὀνομαστὸς
Ὁπλοτέροις. πιμὰς δ' κ' ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόρεσι πῆνδον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀειση Λυκίων ποτε, τίς κομόωντας
Πειαμίδας, ἢ δῆλυν ὑπὸ χειρὸς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας στερεῶν ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε κ' εἴκοσι μιλιὰς ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἕρατον ἐνδὼν
Ζωός, κ' ἀπήλυγγα φυγὼν ὁλοοῖο Κύκλωπος,
Δίωνιον κλέος ἔσχεν. Ἐσηλάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὐμαιος, κ' βυσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔσχον ἔχων, αὐτός τε σὺν πλαγχνος Λαέρτας,
Εἰ μὴ σφᾶς ὦνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
ἘΚ ΜΟΙΣΑΝ ἀλαθὲς κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
ΧΡΗΜΑΤΑ δ' ζώοντες ἀμηδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ΙΣΟΣ γὲ ὁ μόχθος, ἐπ' ἄλλοτε κύματα μετρεῖν,
Οὐ ἄνεμος χέρσονδε μὴ γλαυκὰς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θαλερὸν ἰσειδέϊ πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρενθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήνυτος δέ οἱ εἴη
Ἄρχμενος· αἰεὶ δ' πλεόναν ἔχοι ἴμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε κ' ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἠμύνων τε κ' ἵππων φέρδεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ' τίνι δυατὸν κεχαρισμένος ἔνδον
Σὺν Μούσαις· χαλεπὰ γὲ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν
Μουσάων, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βαλλόντος.
Οὔπω μιλιὰς ἄγων ἔκτμε ὑρανός, ὅσ' ἐνιαυτὸς

Multi movebunt adhuc rotam currûs equi.
Exorietur ille vir qui mę cantore indigebit,
Gerens res tantas quantas magnus Achilles, aut ingens Ajax
In campo Simoentis, ubi Phrygis ſepulchrum Ili.
Jam Phœnîces, ſub ſole occiduo
Habitantes Libyæ in extremo calce, horreſcunt:
Jámque geſtant Syracuſii medias lanceas,
Onuſti ſcutis brachia ſalignis:
Intérque eos Hiero, ſuperioribus par heroïbus,
Armatur, equinæ autem galeam cooperiunt jubæ.
Utinam, Jupiter auguſtiſſime pater, & veneranda Minerva,
Et tu, ô puella, quæ cum matre opibus-affluentium Ephyræorum
Sortita es magnam urbem, apud aquas Lyſimeliæ,
Hoſtes ab inſula propulſent dura fata
Sardoniam per undam, amicorum ſtragem nuntiaturos
Filiis & uxoribus, numerabiles ex multis:
Oppida verò à prioribus iterum habitentur civibus,
Hoſtium quotquot manus corruperunt funditus.
Et agros virentes colant: & innumerabilia
Ovium millia herbis ſaginata
In campo balent, boves autem gregatim ad ſtabulum
Redeuntes tardum urgeant viatorem:
Novalia autem excolantur ad ſementem, cùm cicada
A paſtoribus meridianis cavens, intra arbores
Reſonat in ſummis ramis: telas verò in arma araneæ
Tenues diſtendant, belli autem nè nomen quidem ſit ampliùs.
Gloriam verò Hierônis ſublimem ferant poetæ
Et pontum Scythicum trans, & ubi latum murum
Bitumine ligans Semiramis regnabat.
Unus quidem ego; multos autem Jovis diligunt & alios
Filiæ, quibus omnibus curæ erit Siculam Arethúſam
Celebrare *unà* cum populis, & bellicoſum Hierónem.
O Gratiæ deæ Eteocléæ, quæ Minyium
Orchómenum amatis, odioſum olim Thebis,
Equidem non vocatus manebo *domi:* ad vocantium autem *ædes*
Confidens Muſis cum noſtris veniam,
Relinquam autẽ neq; vos: Quid enim amabile *hominibus*, Gratiis
Sine, eſſe poteſt? utinam ſemper ſim cum Gratiis!

Argumen-

Πολλοὶ κινήσειν ἔπι τροχὸν ἅρμαθος ἵππου.
Ἔσσεται ὅστις ἀνὴρ ὃς ἐμοῦ κεχολήσεται ἀοιδῆς,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠΐον Ἶλον.
Ἦδη νῦν Φοίνικες, ὑπὲρ ἠελίῳ δύοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν, ἐρρίγασι·
Ἦδη βασάζουσι συοφόροι μέσα δόμοι,
Ἀχθόμενοι σακέεσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἥρων, θεσπέσιος ἴσος ἠρώεσσι,
Ζώννυται, ἱππεῖαι δ' κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἰ γὰ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κάρη δ' ἁ σὼ μαχὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐλθοῦς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κάτα κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέουσας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀειθμάτως ἀπὸ πολλῶν·
Ἆσσα δ' θεσπέσιοι πάλιν ναίοιτο πολῖται,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἄκρων δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἳ τ' ἀνάειθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπαυθεῖσαι
Ἀμπεδίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγελησὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκιπαῖον ὀπιπαύδοιεν ὀλίτην·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ ταῦρον, ἀνίκα τέτλιξ
Ποιμένας ἐνδίης πεφυλαγμένος, ἐνδοτι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀρόχνια δ' εἰς ὅπα ἀραχναι
Λεπτὰ διαῤῥήσσοντο, βοᾶς δ' ἔπι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑφηλὸν δ' Ἥρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντω Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπα πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἰς μὴν ἐγώ, πολλοὺς δ' Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὼν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἥρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἳ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθομένην ποκα Θήβαις,
Ἀκλεῆ μὴν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δ' καλὸν τῶν
Θαρσήσας Μοίσαισι σὼν ἀμετέραισιν ἰκοίμαν,
Καλλείψω δ' ὕδ' ὕμμε· τί γὰ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἶεν.

Argumentum decimi ſeptimi *Idyllii.*

Hoc Idyllium habet laudationem regis Ptolemæi cognomento Philadelphi: qui habuit patrem τὸν σωτῆρα Πτολεμαῖον, matrem Berenicen.

LAUDATIO PTOLEMÆI,

Idyllium XVII.

AB Jove principium faciamus, & in Jovem deſinite, Muſæ,
Cùm immortalium præſtantiſſimum carminibus canimus:
Hominum autem Ptolemæus inter primos celebretur,
Et ultimus, & medius: hic enim præſtantiſſimus virorum *eſt.*
Herôës, qui olim à ſemideis orti ſunt,
Cùm præclara facinora patrâſſent, ſapientes vates nacti ſunt:
At ego Ptolemæum, bene dicendi peritus, (um decus *ſunt.*
Carminibus celebrabo. Carmina verò, etiam ipſorum immortali-
Vir ſylvicîda Idam ad nemoroſam cùm venit,
Circumſpicit unde opus incipiat, præſente ingenti copiâ.
Quid primùm ediſſeram? occurrunt enim innumerabilia dicenda,
Quibus Dii præſtantiſſimum honoraverunt regum.
Atque ut ordiar, à majoribus, Qualis erat ad magnas res gerendas
Lágides Ptolemæus, cùm animo conceperat
Conſilium quod non alius vir excogitare poterat!
Illum pater fecit parem honoribus vel Diis
Immortalibus, & ei aurea domus in Jovis palatio
Extructa eſt: apud autem ipſum Alexander amicus
Sedet, Perſis gravis deus pictam-gerens-mitram.
E regione verò *eorum*, Herculis ſedes tauricídæ
Stat, ſolido facta ex adamante:
Ubi cum aliis convivia agitat cœleſtibus,
Gaudens majorem in modum nepotum nepotibus:
Quòd eorum ex membris Saturnius exemerit ſenectam.
Immortales autem vocantur, facti dei pedum-uſu-carentes:
Utriuſque enim eorum generis autor fortis Herculides,
Et utrique referunt originem ad extremum Herculem.
Itaque cùm ex epulo rediret ſaturatus jam
Nectare odorifero dilectæ in domum uxoris,
Alteri arcum dedit, ſubulnalémque pharetram,

Alteri

Ὑπόθεσις τῦ ιζ' Ἐιδυλλίε.

Τῦτο τὸ Ἐιδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γεγραπται· Ἀραλέα ἢ κέχρηται εἰσβολῇ· ὁ ἢ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαῖε τὸ Λάγε καὶ Βερενίκης ἰῶ παῖς. διὸ καὶ ἀμβρτάνει ὁ Μέναλος, τοῦ χείνες τῦ Θεοκείτε ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτερα, πσύτε χείνε μαχόμυος διασήματ.

ἘΓΚΩΜΙΟΝ ἘΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ

Ἐιδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι
Ἀθανάτων τον ἄειστον ἐπιὶ ἀθρώμες ἀοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύμαλος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ πρωφερέσταλος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τὶ πρόσθεν ἀρ' ἀμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπισάμβρτον καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμι. ὕμνοι δὲ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῦ.
Ἰδαν ἐς πολύξενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐνδὼν,
Παπλαίνει, παρεόντος ἀδῖνα, πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρῶτον καλαλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄειστον ἐτίμησαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων, ὅτος μὴ ἔλιπε τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκαλέσσατο
Βυλὰν ἂν ἐκ ἄλλος ἀνὴρ δίος τε νοῆσαι.
Τιῶν καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμόπτμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καὶ ὁι ζαθέοις δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας.
Ἀντία δ', Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἱδρυῦ, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἐν δὰ σφιν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει ἁρμονίδαισι,
Χαίρων υἱωνῶν πρωτόπορον υἱωνοῖσιν·
Ὅπι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας.
Ἀθάνατοι ἢ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ μήτηρ σφιν ὁ χαρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἑβδόμον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δύπτην ἔοι κεκορημένος ἥβη
Νέκταρος ἐυόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲ τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,

Τῷ

Alteri ferream clavam, nodis ſignatam:
Illi verò in divinum thalamum niveos-talos-habentis Hebes
Arma, & ipſum ducunt progenitorem ſuum Jovis filium.
Qualis autem inter ſapientes celeberrima Bereníce
Excellebat fœminas, ingens gloria parentibus!
Hujus quidem Cyprum tenens Diónes veneránda filia,
Sinum in odoratum teneras immiſit manus:
Itaque, nullam adhuc mulierem aiunt tantùm placuiſſe marito,
Quantùm Ptolemæus ſuam amavit coujugem:
Quanquam multò magis redamabatur. Atque ità liberis
Confidens ſuis *ei* committit domum totam,
Quoties amans in amantis thorum aſcendit.
Uxoris autem non-amantis animus ſemper ſpectat virum alienum:
Faciles autem partus, filii autem nunquam ſimiles patri.
Pulchritudine ſuperans deas veneranda Venus,
Tibi illa curæ erat: tuâ autem gratiâ Bereníce
Formoſa Acherontem luctuoſum non transivit:
Sed eam arreptam, priùsquam ad rivum deſcenderet
Nigrum, & triſtem ſemper portitorem defunctorum,
In *tuo* templo collocâſti, & proprii honoris participem feciſti.
Omnibus autem placida hæc mortalibus, molles quidem amores
Adſpirat, leves autem dat amanti curas.
Argiva nigra-ſupercilia habens, tu populos necantem Diomédem,
Mixta Tydeo, peperiſti Calydonium virum.
At Thetis formoſa, fortem Achillem
Æácidæ Peleo. Te autem, bellicoſe Ptolemæe,
Bellicoſo Ptolemæo fortunata Bereníce:
Et te Coos nutrivit infantem nuper ſuſceptum,
Excipiens à matre, cùm primam vidiſti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
Antigones filia gravata doloribus partûs.
Illa verò ei benigna adfuit, & per omnia
Indolentiam diffudit membra: cùm patri ſimilis
Puer amabilis factus eſt. Coos autem conſpicata exclamavit:
Dixit autem, attrectans infantem charis manibus,
Sis felix, ô puer, méque honores tantum quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et in eodem honore Triopis colloces promontorium,
Æqualem Dorienſibus tribuens honorem vicinis,
Æquè etiam *ac* Rhenæam rex amavit Apollo.
Sic utique inſula dixit. Ab alto autem reſonuit voce
Ter ſub nebulis Jovis fauſta aquila alis:

Jovis

Τῷ ἧ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λιχοσφύρω Ἥβας
Ὤπλα, καὶ αὐτὸν ἄρονλι γυμνήτην Διὸς υἱόν.
Οἷα δ' ἐν πυλαῖσι θρικλεὶ Βερενίκα
Ἑστηκε θηλυτέρας, ὄφελ' μέγα γεναμένοισι·
Τῆς μὲ Κύπρον ἔχουσα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς ἀνώδυ ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ, ἔπω τινὰ φαντὶ ἀδὲν πίσυν ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον ὧ Πτολεμαῖ' ἐμῷ ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἡ μὰν ἀνδρὶ λέκτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ὀπιζέπει δίκον ἄπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλεούσας.
Ἀσύφηλον ἧ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόῳ αἰέν,
Ῥηΐδιαι ἧ γοναί, τέκνα δ' ἔπτυ ἐοικότα παλεί.
Κάλλει ἀειδόμενα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τύμα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Ἐυειδὴς Ἀχέρουσα πολύσπορον ἐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάρος θ' ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν
Κυάνεον, καὶ συγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδήσατο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἴπ' ὅδε βροτοῖς μαλακὸς μὲ ἔρωτας
Πεσσπείσει, κύφας ἧ δόδοι ποδέουλι μείμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόρον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαδύχολπος ἀχοπτεῖν Ἀχιλῆα
Ἀιακίδα Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀείζηλ' Βερενίκα·
Καί σε Κόως ἀπίταλλε, βρέφ' νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ μητρός, ὅτε πρῶταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὸ Ἐιλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιτόνας δυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἡ δέ οἱ ἐυμμόρεισα παρίζατο, καδδὲ ἄρα πάντων
Νωδυνίαν καλέγχυε μελῶν· ὁ ἧ παλεὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπαλὸς ἔκυτο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῦσα·
Φᾶ δέ, καδδαπλομένα βρέφε' χείρεσι φίλαισιν,
Ὄλβιε κῶρε γένοιο, ποις δέ με τόσσον ὅσον ὧ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβ' Ἀπόλλων·
Ἐν ἧ μιᾷ πμᾷ Τείοπ' καὶ δεῖο κολώναν,
Ἶσην Δωρείεσι νέμων γέρας ἐγδὺς ἔδσιν,
Ἶσον καὶ Ῥυάμαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑλόδεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τεὸς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος ὄρνις·

Ζλωὸς

Jovis hoc sanè signum. Jovi Saturnio curæ est
Venerandus rex: ille verò est eximius quem dilexerit
Natum jam primùm: multa autem ipsum opulentia sequitur;
Multam autem tenet terram, multum autem mare.
Infinitæque continentes & gentes infinitæ virorum
Segetem augent amplificatam Jovis imbre:
Nulla tamen terra tam multa gignit, quàm multa humilis Ægyptus,
Nilus cùm exundans humidam glebam comminuit:
Neque quisquam tot habet urbes hominum artificum.
Tres ei urbium centuriæ extructæ sunt,
Tria insuper millia supra triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
His omnibus Ptolemæus magnanimus imperat.
Partem etiam Phœniciæ Arabiæque obtinet,
Et Syriæ, Libyæque, nigrorúmque Æthiopum:
Pamphyliisque omnibus & bellicosis Cilicibus
Imperat, Lyciisque, & belli-studiosis Caribus,
Et insulis Cyclădibus: nam naves ejus optimæ
Per mare navigant: mare enim omne & terra
Et fluvii resonantes imperio Ptolemæi parent.
Multi autem equites, multi milites ei scutati
Ære resplendenti stipati strepunt.
Opulentiâ quidem omnes superat reges:
Tantum in dies singulos in divitem venit domum
Undique. Populi autem opera curant quieti.
Nullus enim hostium piscosum Nilum invadens
Pedestri exercitu in alienis tumultum excitavit villis:
Neque quisquam in littus veloci exiliit navi
Armatus in armenta hostili animo Ægyptia.
Talis vir latè-patentibus sedet in campis,
Flavus-capillos Ptolemæus sciens lanceam vibrare:
Cui omnino curæ est paterna omnia servare,
Ut præstantem regem *decet*; alia verò quærit ipse.
Non tamen inutile domo in opima aurum,
Formicarum tanquam divitiæ, semper jacet, laborantium;
Sed multum quidem habent deorum inclytæ domus,
Illo semper primitias-solvente, præter alia munera:
Multum autem potentibus donat regibus,
Multum autem civitatibus, multum autem bonis sodalibus.
Neque Bacchi ullus vir sacra in certamina
Venit sciens canorum canere carmen,
Cui non munus dignum præbuit arte.

Musarum

Ζηνὸς πε τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλητα
Ἀιδοίω βασιλῆος· ὁ δ' ἔξοχος ὄν κε φιλασεῖ
Γενόμβιον ταφῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,
Πολλᾶς ᾗ κρατέει γαίης, πολλᾶς ᾗ θαλάσσης.
Μυείαι ἄπειρεί τε καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λιῖτον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ἄπις τίσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἰγυπτιος,
Νεῖλος ἀναζλύζων ἱερὸ ὅτε βώλακα δρύπτει·
Οὐδέ πις ἄστεα τόσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων
Τρεῖς μὴ οἱ πλίων ἑκατονπόλεις ἐνδέδμηται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες πρισσαῖς ἔπι μυριάδεσσι,
Δοιαὶ ᾗ πρισάδες, μὴ δέ σφισιν ἐνδεχάδες πρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάναρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μιν φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συείης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπολέμοις τε Καρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄειση
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα ᾗ πᾶσα καὶ ἀία
Καὶ πολαμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μερμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεωῖτι.
Ὅλβῳ μὴ πάντας καταβεβείθει βασιλῆας
Τόσσον ἐπ' ἀμφ' ἔκασον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται ὄιχον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐπιστέλλουσιν ἑκηλοι.
Οὐ γάρ πις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοδαπῇσι βοὰν ἐξάσατο κώμαις·
Οὐδέ πις αἰγιαλόνδε θοὰς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀήσσοις Αἰγυπτίοισιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθοκόμος Πτολεμαῖος, ἐπισάμβιος δόρυ πάλλειν·
Ὦ, ἐπιπάλλῳ μέλει παπρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἱ ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ ᾗ κλεαπρέα αὐτός.
Οὐ μὴν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἔνι πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλῆθος, ἀεὶ κέχυται, μογεόντων·
Ἀλλὰ πολιῷ μὴ ἔχονλι θεῶν ἐεικυῖαι δῖοι,
Ἀιεὶ ἀπαρχομένοιο, σιὼ ἄλλοισιν γερέεσσι·
Πολλὸν ᾗ ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν ᾗ πολίεσσι, πολιῷ δ' ἀγαθοῖσιν ἐπαίξις.
Οὐδὲ Διωνύσε πὶς ἀνὴρ ἱρὸς κατ' ἀγῶνας
Ἰκετ' ἐπισάμβιος λιγυρὸν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὦ, ὃ δωτίναν ἀνδάξιον ἄπασι τέχνας.

Μετὰ

Musarum autem vates canunt Ptolemæum,
Propter beneficentiam. QUID autem pulchrius viro fuerit
Diviti, quàm gloriam bonam inter homines consequi?
Hæc & Atridis integra manet: illæ autem immensæ opes
Quas magnam Priami domum quæsiverunt capientes,
Caligine alicubi tectæ sunt, unde ampliùs non datur reditus.
Solus hic priorum parentum adhuc calida in cinere,
Calcans desuper, pedum exprimit vestigia.
Matri charæ & patri fragrantia instituit templa:
Et in *his* ipsos ex auro atque ebore insignes
Statuit, omnibus mortalibus auxiliatores.
Multa autem pinguia boum femora urit,
Mensibus circumactis, in aris rubentibus,
Ipséque, potensque uxor: quâ nulla præstantiorem
Sponsum domi mulier amplectitur ulnis,
Ex animo amans fratrémque virúmque.
Sic & immortalium sacra connubia confecta sunt,
Quos peperit regnans Rhea reges Olympi:
Unum autem lectum sternit, in quo dormiant, Jovi & Junoni
Iris adhuc virgo, purgatis unguento manibus.
Salve, ô rex Ptolemæe: te autem ego æquè atque alios
Celebrabo semideos: puto autem, carmen non vile
Dicam posteris: VIRTUTEM tamen tu à Jove petito.

Argumentum

Epithalamion inscribitur hoc Idyllium, i. Carmen nuptiale. Inducuntur duodecim Spartanæ puellæ ex primariis familiis in Helenæ nuptiis vespere ante thalamum hoc carmen canentes. Ac primùm jocis nuptialibus ludunt: deinde sponso Menelão gratulantur, quòd solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus sit, & gener Jovis factus. Helenam deinde laudant: &

HELENÆ EPITHALAMIUM,

Idyllium XVIII.

IN Sparta quondam, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante nuper-pictum thalamum chorum statuerunt,
Duodecim primariæ civitatis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndárei filiam in thalamo conclusit dilectam
Helenam, cùm eam duxisset uxorem minor natu filius Atrei.

Canê-

Μυσάων δ' ὑποφῆται ἀείδουσι Πτολεμαῖον,
Ἀντ' ὀλυγεσίης. ΤΙ' ΔΕ' κάλλιον ἀνδρεῖ κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μύθεαι· τὰ δ' μυρία πῶμα
Ὅσσα μέγαι Πειάμοιο δόμον κλεάπαναν ἑλόντες,
Ἀέξει πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν ἔκπεσε νόσος.
Μοῦνος δὲ πρεσβέρων τοκέων ἔπι θερμὰ κονίη,
Στειβόμενος καδύρδε, ποδῶν ὑπομάσσεται ἴχνη.
Μητρὶ φίλα καὶ παλαὶ δυώδεας εἵσατο νηώς·
Ἐν δ' αὐτὸς χρυσῷ φρικαλέας ἤδη ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγάς.
Πολλὰ δ' παμφήλα βοῶν ὑπὸ μυρία κείει
Μασὶ πρεπλομένοισιν, ἐράδομένων ἔπι βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· πᾶς ὅστις ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ φρικάλλεται ὀμφῷ,
Ἐκ δυμῶ σέργοισα καὶ ἀγγυπετόν τε πόσιν τε.
Ὣδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκεθ' Ἡρείοισι Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπω·
Ἐν δ' λέχος ῥόδοισιν ἰαύειν Διὶ καὶ Ἥρῃ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύρεσι, ἔπι παρθένῳ Ἴριδι.
Χαῖρ', ὦ ναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνήσομαι ἀμφιέων· δέχεο δ', ὅπως ἂν ἀπόβλητον
Φεύξομαι ἐνομένοις· ΑΡΕτὰν γέμεν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

---

decimioctavi *Idyllii*.

in eo loco nonnihil immoratur poeta. In extremo deniq; carmine bene precantur sponsis. Sunt autem duo genera Epithalamii carminis: alterum, Καλαμιμπλικόν, quod accinebant vespere, cùm sponsa in thalamum deducebatur; alterum, Διεγερτικόν quod manè sub auroram canebatur, quasi sponsos vellent excitare.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιη'.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμας ὑακινθον ἔχουσαι,
Πέπλοις νεογράπτῳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ περίταυ πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἀνίκα Τυνδαρέῳ καλέκλαξατο τὰν ἀγαπάλαν
Μναστῆρας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός

Ἀειδον

Canebant autem omnes in unum carmen pulſantes *ſolum*
Pedibus connexis, circùm autem reſonabat domus hymenæo.
Sîccine crepuſculo cubitum abiiſti, ô chare ſponſe?
Nunquid gravatus nimiùm es genibus? nunquid ſomniculoſus?
Nunquid potâſti nimium, cùm lectum petebas?
Dormire quidẽ volentem tempeſtivè te ſolùm oportuerat *dormire*.
Puellam verò ſinere cum puellis charam apud matrem
Ludere ad altum diluculum: nam & veſperi, & manè,
Et in annum ex anno, Menelae, tua ſponſa hæc *erit*.
Fortunate ſponſe, fauſtus aliquis ſternutavit venienti tibi
In Spartam, ubi alii principes *erant*, ut *hoc* conficeres.
Solus in ſemideis Saturnium Jovem ſocerum habebis.
Jovis tibi filia ſub unum venit ſtragulum,
Qualis mulierum Achaïcarum terram nulla calcat alia.
Certè magnum tibi pariet, ſi matri pariet ſimile.
Nos enim omnes æquales ejus, quibus curſus idem *erat*
Unctis virorum more apud Eurotæ lavacra,
Quater ſexaginta puellæ, fœminea juventus:
Ex his tamen nulla vitio caret, cùm confertur cum Helena.
Ut aurora exoriens decoram oſtendit faciem,
Cùm veneranda nox *abit*, hyeme candidum ver remittente:
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Ampla, procera. Qualis exurgit ſulcus in arvis,
Aut in horto cupreſſus, aut in curru Theſſalus equus:
Sic & roſei coloris Helena Lacedæmoni ornamento eſt.
Nulla in calatho pingit tam varia opera,
Neque in variegata prudentius ſtamen tela
Radio intextum longis incîdit ex furculis.
Nulla etiam novit citharam ſic pulſare,
Dianam cantu celebrans, & amplo pectore Minervam,
Sicut Helena: cujus omnes in oculis amores ſunt.
O pulchra, ô gratioſa puella, tu quidem matrona jam es:
Nos autem in curſum manè & in frondoſa prata
Veniemus, coronas ut legamus ſuave ſpirantes,
Tui, ô Helena, bene memores, ſicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ mammam deſiderant.
Primæ tibi coronam ex loto humi creſcente
Nectentes, umbroſam ſuſpendemus ad platanum:
Primæ autem tibi ex argentea pyxide humidum unguentum
Capientes ſtillabimus ſub umbroſam platanum:
Literæ autem in cortice ſcribentur (ut præteriens aliquis
Perlegit) Doricé. Venerare me: Helenæ planta ſum.

Salve,

Ἄειδον δ' ἅρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγχροτέουσαι
Ποσσὶ πεπλέκτοις, πεὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πεφόβιζε κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐστὶ λίαν βαρυγήραπος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολιὼ πιν' ἔπνες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλο;
Εὐδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχέλω τύ,
Παῖδα δ' ἔμ' σιὼ πᾶσι φιλοσόργῳ πάρα ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθυὼ ὄρθρον· ἐπεὶ χ' ἕναν, χ' ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τρὶ νυὸς ἤδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπλαρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅππι ὤλλοι ἀειρέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μὴν δὲ μιδέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ ἤδη ἄλλα.
Ἦ μέγα τί κε τέκοιτ, εἰ ματέρι πίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰ πᾶσαι σωομάλικες, ἦς δέμος ὠυτὸς
Χειταμψάας ἀνδρεισὶ παρ' Εὐρώταο λοεβοῖς,
Τετρήκις ἑξήκοντα κόραι, ἁπλυς νεολαία·
Τᾶν ὔδ' ἂν πις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένα παριστῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα κληδὸν διέφαινε φαέσφορον,
Πότνια νύξ ἄτε, λαυκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνύντες,
Ὧδε κὴ ἀ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πίερα, μεγάλα. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπω κυπαίροιο, ἢ ἅρμαπ Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε κὴ ἀ βοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἠτρίον ἰσῷ
Κρηθὶ συμπλέξασα μαχρῶν ἕταμ' ἐκ καλεόντων.
Οὐ μὰν ἄ κιθάρα τις ἐπίσταται ὧδε χροπῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα κὴ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄιμασιν ἴμεροι ἐντί.
Ὦ κλυτά, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἴκεπ' ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δέμον πεῖ κὴ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρφόμες, στεφάνως δ' ῥεφόμψαι ἁδὺ πένοντας,
Πολλὰ πεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμψόα, ὡς γαλαθηναῖ
Ἄρνες γειναμψίας ἴσ' μασὸν πεθέοισαι.
Πρᾶτά τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομψόιο
Πλέξασαι, σκιερὸν καταθησόμψ ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶτα δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασθόμψαι, ταξεῦμες ὑπὸ σκιερὸν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὡς παιῶν τις
Ἀνγυάϊη) Δωεισὶ, Σίδα μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Salve, ô ſponſa, ſalve ô nobiliſſimi ſoceri gener.
Latona quidem det Latona alma vobis
Bonam ſobolem: Venus autem dea Venus parem amorem
Inter vos: Jupiter autem Saturnides Jupiter durabiles divitias,
Ut ex generoſis ad generoſos poſthac perveniant.
Dormite mutuò in pectus amorem ſpirantes
Et deſiderium: ſurgite autem ad auroram; neque obliviſcamini.
Redibimus & nos mané, cùm primus cantor
Ex ſuo cubili canet erigens pulchrè-pennatam cervicem.
Hymen ô Hymenæe, nuptiis his gaudeas.

Idyllium XIX, quod inſcribitur EUROPA,

Argumentum

Ex alveari mel furans Cupido, ab apicula pungitur. Is apud matrem de tanto tantillæ beſtiolæ vulnere con-

FAVORUM FUR, *Idyllium XIX.*

Furem quondam amorem improba punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem: ſummos verò manuum
Digitos omnes perſtrinxit. At ille dolebat, & manum ſufflabat,
Et terram pulſavit, & exiliit: Veneri autem
Oſtendit dolorem, & queſtus eſt quòd exilis
Beſtiola eſſet apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid, *inquit*, ánnon tu ſimilis es apibus?
Et tu parvus cùm ſis, tamen vulnera tanta facis.

Argumentum

Deſcribitur hoc Idyllio paſtoris cujuſdam ſimplicitas, qui cùm inter ſuos eximiè pulcher ſibi viſus eſſet, in urbem venit. Ubi cùm conſpicatus fuiſſet puellam urbanam; illâ inuſitatâ formâ perculſus, ad eam acceſſit, & liberiùs planéque ruſtico more cœpit cum ea ludere, adeò ut eam oſculari etiam vellet. Illa verò hominis impudentiam & habitum ac mores ruſticos deteſtata, à

BUBULCUS, *Idyllium XX.*

Eunîca me irriſit, cùm ipſam vellem ſuaviter oſculari,
Et mihi convitians dixit, Abi in malam rem *procul* à me:

Bubulcus

Χαίρεις, ὦ νύμφα, χαίρεις ἐυπέπλεκε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δείη Λατὼ κρειτόφορος ὕμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις ἡ δεὰ Κύπρις ἴσον ἔρωτα
Ἀλλάλων· Ζεὺς ἡ Κρηΐδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ ἐυπαρθενίδων εἰς ἐυπατρίδας πάλιν ἔνθη.
Εὖδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον· ἔγρεσθε ἡ ὡρὸς ἀὼ μήπι λάθηται.
Νάμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κἀ πρῶτος ἀοιδὸς
Ἐξ ἐυνᾶς κελάδησε ἀναρχὸν ἔυτριχα δειρήν.
Τμὰν ὦ ὑμήναιε, γαμῶ ἔπι τῷδε χαρείης.

Vide infrà apud Moſchum, *Idyll. II.*

Decimi noni *Idyllii.*

conqueritur. Illa & ipſum, cùm parvulus ſit, magnæ vulnera infligere reſpondet.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΊΠΤΗΣ, Εἰδ. ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηΐον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δ' ἐν χειρῶν
Δακτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, κἠ χέρ' ἐφύσα,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, κἠ ἄλατ' τὰ δ' Ἀφροδίτα
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, κἠ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐστὶ μέλισσα, κἠ ἀλίκα πταύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' ἐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἐνής, τὰ δ' πταύματα ἀλίκα ποιεῖς.

Vigeſſimi *Idyllii.*

à ſe illum rejecit. Conqueritur ergò ille miſer de ingenti contumelia quâ affectus ſit, déque faſtu ac ſuperbia urbanæ puellæ. Laudat ſuam formam; ut magis indignum videatur, quòd ità contemptus ſit. Atque in fine commemorat etiam dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ, Ἐ. κ'.

Ἐγνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἆψ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα, τάθ' ἁνδρπεν, Ἐρρ' ἀπ' ἐμείο·

Bubulcus cùm ſis, vis me oſculari, miſer? Non didici
Ruſticos oſculari, verùm urbana labra premere.
Nè tu meum pulchrum os oſculéris, nè per ſomnium quidem.
Quali aſpectu es! quomodo loqueris! quàm ruſticè ludis!
Quàm delicatè loqueris! quàm blanda verba fundis!
Quàm mollem habes barbulam? quàm pulchram cæſariem!
Labra tibi malè affecta ſunt, manus verò ſunt nigræ:
Et malè oles. Fuge à me, nè me contamines.
Hæc locuta, ter in ſuum deſpuit ſinum,
Et me à capite ad pedes uſquè continuè adſpexit,
Labris muſſitans, & oculis torvè adſpiciens: (ducto
Atque admodum propter formam laſciviebat,& ore aliquantum di-
Ac faſtuosè me deriſit. Mihi autem ſtatim exæſtuavit ſanguis,
Et corpore rubefactus ſum præ dolore, ſicut roſa à rore.
Atque illa quidem me relicto abiit: fero autem in pectore iram,
Quòd me feſtivum improba irriſit meretrix.
Vos paſtores verum mihi dicite: Nónne ſum pulcher?
Num quis me ſubitò deus alium hominem fecit?
Etenim mihi priùs effloreſcebat grata quædam forma,
Sicut hedera circa arboris ſtirpem, meámque addenſabat barbam:
Capilli autem, velut apium, circum tempora fuſi erant:
Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia,
Oculi autem mihi erant multò magis-cærulei quàm Minervæ:
Os vel lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quàm favi.
Dulce meum carmen *eſt*, & cùm fiſtulâ canto,
Et cùm tibiâ cano, cúmque calamo & obliquâ-tibiâ *cano:*
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnéſque me amant: urbana verò *me* non amavit,
Verùm,propterea quòd bubulcus ſum,præteriit: neque unquam au-
Quòd formoſus Bacchus in vallibus vitulam paſcit: (divit
Neque ſcit quòd Venus amore bubulci inſanivit,
Et in montibus Phrygiæ unà pavit; ipſúmque Adonidem
In ſylvis amavit, & in ſylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? Annon bubulcus? quem *tamen* Luna
Boves-paſcentem amavit, déque cœlo deſcendens
In Latmium ſaltum vênit, & unà cum puero cubuit.
Et tu, Rhea, deploras bubulcum. Nónne & tu,
O Jupiter, propter puerum boves-paſcentem errâſti?
Eunîca verò ſola bubulcum amore non eſt complexa,
Quæ Cybele melior eſt *ſcilicet*, & Venere, & Lunâ.
Neque ampliùs tu, ô Venus, amabilem illum vel in urbe
Vel in monte ames, verùm ſola per noctem dormias.

Ar-

Βωκόλ☉ ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ὃ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀσυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γε μὰ κύσης τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείρῳ.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄχρια παίζεις·
Ὡς τυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φρέσδεις·
Ὡς μάγακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίτη·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χάρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολυίνῃς.
Τοιάδε μυδίσδουσα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ὑπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε σωνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυδίσδουσα, χ' ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πλὺ τᾷ μορφᾷ θηλώετο, καί τι σεσαρὲς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθιν ὑπὸ τῶλγε☉, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῦσα· φέρω δ' ὑποχάρδιον ὀργάν,
Ὅπῃ με τὸν χαείεντα κακὰ μωμήσατ' ἐταίρα.
Ποιμένες, εἰπατέ μοι τὸ χρήγυον· Οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά πις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτυξε;
Καὶ γὰ ἐμοὶ τοπάρεσθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κῆλο☉,
Ὡς κισσὸς ποτὶ φρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπαὶ ὠᾶν·
Χαῖται δ', ὅια σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λᾰδικὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις,
Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἦσαν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ παχτᾶς γλυκερώτερον ἐν στομάτων ᾧ
Ἐρρέε μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἰὼ συεγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ·
Καὶ πᾶσαι κλῄδον με κατ' ὦρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνδ'· ἃ δ' ἀσυκὰ ὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλ☉ ἐμμί, παρέδραμε κ' ὄπτ' ἀκύει
Ὡς κλῄδος Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέι μήνατο βύτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνέμυσεν ἐν ὤρεσιν αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων ᾧ τίς ἰὼ; ὃ βωκόλ☉; ὄντε Σελάνᾳ
Βυκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ὐλύμπω ᾧ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθιδε.
Καὶ τύ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. ὐχὶ ᾧ καὶ τύ,
Ὦ Κυβήβα, διὰ παῖδα βολυμόρμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκᾳ ᾧ μόνα τὸν βωκόλον ὐκ ἐφίλασεν,
Ἃ Κυβέλας χρέοντων, καὶ Κύπριδος, ἃ τε Σιμάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄλσυ
Μήτ' ἐν ὄρεϊ φιλέοις, μούνη δ' ἀνὰ νύκλα καθίδοις.

Vi-

Argumentum

Cùm piſcatores duo ſub noctem ad capturam piſcium domo exiſſent, & in tuguriolo, quod ad mare ex frondibus & virgis temerè ſtructum habebant, ante mediam noctem dormirent: alter eorum ſomniat, ſe hamo capere piſcem inuſitatæ magnitudinis; quem cùm ex undis in terram extraxiſſet, totum aureum eſſe videt. Ibi ingenti gaudio affectus, in ſomnis ſanctè jurat ſe nun-

PISCATORES, *Idyllium XXI.*

PAUpertas, ô Diophante, ſola excitat artes;
Ipſa laboris magiſtra *eſt:* neque enim dormire
Viros opifices improbæ curæ ſinunt.
Quòd ſiquis vel tantillum noctu attigerit ſomnum,
Subitò obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores unà duo jacebant ſenes,
Qui ſtraverant aridam algam ſub textili tugurio,
Reclinati ad parietem factum ex foliis: propè verò apud ipſos
Poſita erant manuum exercitia, calathiſci,
Arundines, hami, & algoſa retia, (*naſſæ,*
Funiculi ex ſetis equinis, ſagenæ gibboſæ, & viminei labyrinthi *i.e.*
Laquei, & pellis, & vetuſta ſuper phalangas cymba,
Sub capite ſtorea brevis, veſtes, pilea.
Hic erat piſcatoribus omnis labor, hæ divitiæ.
Nullus verò ollam habebat, nec canem: omnia ſupervacanea
Omnia videbantur ejus venationis: paupertas ipſis amica.
Neque ullus aderat vicinus, verùm undecunque ad ipſam
Percuſſam fluctibus caſulam delicatè adnatabat mare.
Nondum medium curſum confecerat currus Lunæ,
Cùm piſcatores expergefaciebat amicus labor: è palpebris autem
Somnum excutientes, *hoc* animis ſuis excitabant carmen:

A. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æſtate minui, quando dies longos adſert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi ſomnia, necdum *tamen* aurora *eſt.*
Nunquid oblitus ſum? quid hoc eſt rei? Spatium longum noctes habent.

B. A[illegible] accuſas pulchrâ ætatem: non enim tempus
Sponte tra[illegible]rſum ſuum: ſed ſomnum
Solicitudo interrumpens, longam tibi noctem efficit.

A. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia? nam bona vidi.
Non volo te me[illegible] viſionis eſſe ignarum:
Ut ſicut piſcium prædam, ità & ſomnia dividamus.
Non enim vincêris ingenio: ille optimus

Eſt

Vigeſſimi primi *Idyllii*.

nunquam ampliùs piſcaturum eſſe, verùm de aureo illo piſce in otio & luxu poſthac ſuaviter victurum. Cùm autem manè aureus ille piſcis, & cum piſce illa ſpes avolâſſet, neque eſſet unde familiam ſuſtentaret, vel invitus & contrà quàm juraverat in ſomnis, ad conſuetos labores redit.

ΑΛΙΕΙΣ, Εἰδύλλιον κα'.

Ἀπενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· ἁδὲ γὸ ἔνδεν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακὰ παρέχοντι μέειμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιφαύσησι τὸν ὕπνον,
Ἀιφνίδιον δορυβεῦσιν ἐφισάμβαι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμβοις βρύον αὖον ὑπὸ πλεκτῆις καλύβαισι,
Κεκλιμβύοι τοίχῳ τῷ φυλίτῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ τᾶιν χειρεῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαδίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τάγκιστρα, φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαί, κύρτοι, ϗ ἐκ ροίνων λαβύεινθοι,
Μήεινθοι, κώας τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βεγκύς, ἕματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτοι ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' ὃ χύτρεαν εἶχ', ὃ κιστὰ· πάντα θερειὰ
Πάντ' ἐδόκει πλώας ἄγρας πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ ϗ παρ αὐτὰν
Θλιβομβύαν κλυβαν ἠεφερὲν ἐσσένασχε θάλασσα.
Οὕπω τὸν μέσσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὰς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων ϗ
Ὕπνον ἀποσάμβοις σφετέραις φρεσὶν ἤρεδον ὠδάν.
Α. Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἦδη μυεῖ ἐσείδειν ὀνείρατα, κἀδέπω ἀώς.
Μὴ λαδόμην; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἰ νύκτες ἔχοντι.
Β. Ἀσφαλίων, μέμφη τὸ κλυὸν θέρος· ἁ γὸ ἀοιδὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἃ φερεντὶς κόπ[illegible]οισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
Α. Ἆρ' ἔμαδες χρίνειν πτὶ ἐὐπνια; χρηιζὰ γὸ εἰδον.
Οὐ σὲ θέλω τὠμῷ φαντάσματος ἦμυ ἄμοιρον·
Ὡς ϗ τὰν ἄρκαν, τὠνείρατα πάντα μενοίγειν·
Οὐ γὸ νικᾷ χτὶ τὸν νοῦν· ἐοῦ ἄειτος

Est somniorum-judex, in quo mens est quæ ipsum docere possit.
Nam alioqui & otium est. Quid enim faciat aliquis
In solis jacens juxta fluctus, neque dormiens
Lubenter in frondibus? Nam lychnum in Prytanéo
Semper prædam habere ferunt. *B.* Dic mihi noctis
Visiónem, & omnia narrans tuo indica amico.
A. Vespere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram tamen multo-cibo-repletus: nam cùm cœnam caperem
Si meministi, ventri parcebamus) vidi meipsum (mus serò,
In rupe incitatum *ad piscationem:* sedens enim observabam
Pisces, ex arundine verò *suspènsam* fallacem quatiebam escam.
Et unus ex grandibus appetivit *illam:* (nam IN SOMNIS
Omnis canis offam auguratur: *sic* & ego pisces.)
Et ille quidem hamo adhærescebat, fluebátque sanguis:
Et arundinem tenebam curvatam à motu.
Manus *itaque* extendens circa *hoc* animal invéni certamen,
Quomodo magnum caperem piscem exiguo ferro.
Deinde & de vulnere cogitans, Num me punges, *inquam?*
Et pungêris graviter: & cùm non fugeret, extendi *manum.*
Video me confecisse certamen: attraxi aureum piscem,
Undique ex auro compactum. Metus verò me tenuit,
Nè fortè Neptuno dilectus esset piscis,
Aut fortè cæruleæ thesaurus Amphitrites.
Placidè verò ipsum ex hamo solvi,
Nè hamo ex ore aurum adhæreret:
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me posthac in mari non ampliùs positurum esse pedem,
Sed in terra mansurum, & auro regnaturum esse.
Hæc me excitârunt. Tu verò, ô hospes, ad id quod restat intende
Mentem: nam jusjurandum me terret quod juravi.
B. At tu nè verearis; non enim jurâsti: nam neque piscem
Aureum vidisti aut nactus es; sed tales visiones similes sunt menda-
Nam si vigilans, nec dormiens, loca illa scrutêris, (ciis.
Tum SPES somniorum carneum piscem requiret,
Nè tu moriaris fame, licèt inter aurea somnia.

Argumentum

Describitur certamen inter Pollucem, & Amycum Bébrycum regem. Nam Amycus, cùm robore corporis & pugilatu omnibus antecelleret, crudelem tulit legem, nequis hospes aut peregrinus, qui ea loca adiisset, indè discederet, quin priùs secum

Ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ὅτι πυρ' ὧν τύχῃς.
Ἄλλως κ' ἀχολὴ ὅτι· τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τὶς
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἀσμενος ἐν ῥάμνοις τὸ ἧ λύχνιον ἐν φρυτανείῳ
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἀγρεῦν τόδ' ἔχειν. Β. Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ ἧ λέγων μιλύσσιν ἑταίρῳ.

Α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἰῶ μὰν πολύσπορος· ἐπεὶ δετπνεώντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνη, τᾶς χαρὸς ἐφειδόμεθ'.) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος ἧ δόκαδον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων ἧ πλάνον κατέστειον ἐδωδάν.
Καί πς σφῶ τεφρερῶν ὠρέξατο· (κ' γὰρ ἘΝ Ἄτλασις
Πᾶσα κύων ἄρπως μανθάνεται· ἰχθυα κηγώ.)
Χὠ μὲν τὼγκίστρω πολεφύετο, κ' ῥέεν αἷμα·
Τὸν καλαμον δ' ὑπὸ τᾶ κινήμαλος ἀγκύλον εἶχεν.
Τὼ χέρε τεινόμενος, ὥρη κνώδαλον ἔμεν ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυρότερος σιδάρεος.
Εἶθ' ὑπομμένασκων τὸν τραύματος, Ἆρ' ἐμὲ νυξεῖς;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· κ' ὁ φόρτνιος, ἔτεινα.
Ἧνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε ἧ δεῖμα,
Μήπ Ποσειδάωνι πέλοι περιλαμπὸς ἰχθύς,
Ἡ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τὼγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῷ σήμαλος τὰγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μ' πειθῆσι καπῆλον ἐπ' ἠπείροιο,
Ὤμοσα δ' ἐκέπ λοιπὸν ὑπὲρ πιλάγους πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ὀπὶ γᾶς κ' τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρεισδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

Β. Καὶ σύ γε μὴ πρέσσης· ἐκ ὤμοσας, ἁδὲ γὰ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ἢ ἔυρες· ἴσαι ἧ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ἃ κνώσσων, τὺ τὰ χρεῖα ταῦτα μαθοῦσης,
ΕΛΠΙΣ σφῶ ὕπνων ζαλεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

---

vigesimi secundi *Idyllii*.

secum cæstu decertâsset. Atque cùm ità multos hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eò venerat, secum decertare cogit. Sed ab eo victus & occisus est. Hæc autem pugna etiam describitur ab Apol-

pollonio, initio libri ſecundi Argonauticωn. Atque hæc prior pars eſt Idyllii. In poſteriore parte commemorat pugnam inter Caſtorem & Lyncea: & quomodo Lynceus à Caſtore interfectus ſit. Ejus certaminis hæc cauſa fuit: Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Talairan, Lynceo atque Idæ fratribus, filiis Aphârei, deſponſatas. Sponſi eas bello repeti-

GEMINI, *Idyllium* XXII.

HYmno celebramus Ledæ & Jovis Ægiochi filios,
Caſtorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cùm manus cinxit mediis bubulis loris, *i. cæſtibus*,
Canimus bis térque maſculos filios
Filiæ Theſtii, *i. Ledæ*, Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum ſervatores in *acie* novaculæ jam exiſtentium.
Et equorum turbatorum in cruento hominum cœtu,
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Aſtra eluctantes, in graves inciderunt ventorum flatus.
Hi à puppi ipſarum attollentes ingentem undam,
Aut etiam à prora, aut unde libet unicuique *ventorum*,
In cavam *navim* projecerunt, ruperúntque latera
Utraque: pendent autem cum velo inſtrumenta omnia,
Temerè ſciſſa: plurimus verò è cœlo imber
Sub noctem ſubſequens: & cum fremitu reſonat amplum mare,
Pulſatum flatibúſque *ventorum* & validis grandinibus.
Sed tamen vos ex ipſo etiam profundo retrahitis naves
Unà cum nautis, qui ſe morituros eſſe putabant:
Statim verò venti deſinunt, & mitis tranquillitas *eſt*
Per mare: nebulæque diffugêre aliæ alió:
Et apparent urſæ, atque inter medios aſinos obſcurum
Præſèpe, ſignificans ad navigationem ſerena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, citharíſtæ, pugiles, cantores:
Utrùm de Caſtore priùs an Pollûce incipiam canere?
Utroſque hymno celebrans, de Polluce priùs canam.
Ipſa quidem cùm effugiſſet petras in unum concurrentes
Argo, & nivoſi ſævum os Ponti,
Ad Bebrycas pervênit, deorum charos liberos vehens:
Ibi unam multi per ſcalam ex utriſque
Navis parietibus viri deſcendebant ex nave Jaſonia.
Egreſſi autem in littus, & ventoſam oram, (ſabant.
Totos ſternebant: & vaſa, quæ ad ignem ponerent, manibus ver-

Caſtor

petiverunt. In eo bello Caſtor à Lynceo interfectus eſt, & Pollux Lyncea interêmit: fuiſſétque & ipſe ab Ida interfectus, niſi Jupiter id fulmine prohibuiſſet. Hæc ab Ovidio referuntur in fine libri quinti Faſtorum, & à Propertio. Theocritus tamen aliter narrat: ait enim Lyncea à Caſtore occiſum fuiſſe, & Idam fulmine à Jove ictum periiſſe.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱώ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν,
χεῖρας ἐπιζώσαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἀρσενα τέκνα
Κάρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίοις δύ' ἀδελφώ,
Ἀνδρῶπων σωτῆρας ἐπ' ξυρῆ νηλη ἐόντων,
Ἵππων δ' αἰματόεντα τεραστομίων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν δ', αἰ δηΐοντα καὶ ἀργυρῆ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμενοι, χαλεπῆς ἀνέκυρσαν ἀήτας.
Οἱ δ' σφέων ἐπ' πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐπ πρῴρηθεν, ἢ ὄππατα δυμὸς ἐκάεν,
Εἰς κοίλαν ἐρέριαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχως
Ἀμφοτέρως· κρέμαται δ' σφιν ἰσίη ἁρμονία πανία,
Εἰκῆ ἀποκλαδέντα· πλοῦς δ' ἐξ ἀρχᾶς ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπούσας· πατάγει δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀβρήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐπ βυθῶ ἔλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύτῃσιν ἰομένοις θανέεσθαι·
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὸ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέρραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὀνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδια πάντα.
Ὦ ἀμφω θνατοῖσι βοηδόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κυδρεισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεω ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἦ μὲν ἄρα φοφυγῶσα πέτρας εἰς ἓν ξυνίσασα
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντα διαρπερὲς σῶμα πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ καὶ κλίμακος ἀμφοτέρωθεν
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰηστῆνες ἄπο νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ ἶνα βαθυῖ, καὶ ἀπλυέμεν ἀκτιῇ,
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρειά τε χρὸς ἐναύων.

Κάστωρ

Castor autem eques, & fuscus Pollux,
Ambo in solitudine vagabantur, errantes procul à sociis.
Qui cùm variam in monte spectarent & agrestem sylvam,
Invenerunt fontem perennem sub ardua rupe
Plenum purâ aquâ: atque infrà
Alii fontes crystallo & argento similes erant
Ex imo fundo: sublimes autem propè natæ erant tædæ,
Populíque, platanique, & frondosæ cupressi,
Florésque odoriferi; gratum opus hirtis apiculis,
Quicunque sub finem veris pullulant in pratis.
Ibi vir immanis sedem habens sub dio manebat,
Sævus aspectu, cui duris pugnis aures erant fractæ: (dorsum,
Pectus autem ei eminebat rotundum in modum globi, & latum
Carne ferreâ, quasi malleis fabricatus instar colossi:
Musculi verò in validis brachiis sub summo humero
Extabant, ceu scopuli rotundi, quos volvens
Præceps fluvius magnus circumpolivit gurgitibus:
At super dorsum & collum extabat
Pellis leonis, ab extremis suspensa pedibus.
Eum Pollux, in certaminibus victor, prior alloquebatur:

P. Salve hospes, quicunque es; quinam sunt homines quorum hic est locus? (vidi?

A, Quomodo salvus sim, cùm video homines quos nunquam

P. Bono animo esto: neque injustos, neque ex injustis *natos* te videre dicito.

A. Bono animo sum: neque á te hoc me discere oportet.

P. Agrestis es, & ad omnia iracundus & superbus.

A. Talis qualem vides: attamen tuam non calco *terram.*

P. Venias, & dona adeptus hospitalia rursum domum redeas.

A. Neque tu me hospitio accipias, quæque á me *accipienda essent,* non sunt in promptu.

P. Vir mire, anne bibere quidem de hac aqua concedes?

A. Scies, si tibi sitis labra remissa cruciabit.

P. Argentum, aut quæ sit merces dicas, quâ tibi persuadeamus.

A. Unus contra unum manus attolle, adversus virum consistens
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos verò rectos
Pugilicè intendens, vestræ nè parcito arti.

P. Quis ille est cum quo manibus & meis contendam cæstibus?

A. Propè vides: non effœminatus esse dicetur iste pugil.

P. An & præmium adest pro quo decertabimus ambo?

A. Tuus ego, tu verò meus vocabere, si vincam.

A. Avium rubram-cristam-gerentium talia *sunt* prælia.

A. Sive

Κάσωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημαίεσκον, ὑποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίῃ δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀένναον κρήνην ὑπὸ λιστάδι πέτρῃ·
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄλλαι χρυσάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο.
Ἐκ βυθοῦ ὑψηλαὶ ἴσ' πεφύκεσαν ἀγχόθι πεύκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἁνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Οἷα τ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέρφιαλος ἐνήμυε ἀνδιάσκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος ἄατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλάτυ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος ὅια κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοισιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἔσαν, ἠύτε πέτροι ὀλοοίτεροι, ἥστε κυλίνδων
Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλας ἐκύλισε λίνας·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ὠμοπλατέων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

Π. Χαῖρε ξεῖνε, ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;

Α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λάβειν.

Α. Θαρσέω· καὶ γὰρ ἐκ σοῦ μὲ διδάσκεαι τόδ' ἔοικεν.

Π. Ἄγε δὴ, πρὸς πάτρης παλίσκοπος, ἢ ὑπερόπλης.

Α. Τοιόσδ' δὴ ὁρᾷς· τῆς σῆς γέμος οὐκ ἐπιβαίνω.

Π. Ἐλθοις, καὶ ξείνων γε πυκὼν πάλιν οἶκαδ' ἱκάνοις.

Α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ, οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

Π. Δαιμόνι', ἦ ἄν τῷ γε πεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

Α. Γνώσεαι, εἴ σε λίπτος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

Π. Ἄρτιος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πιδοιμι;

Α. Εἰς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καλασὰς
Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσὶ θέειν σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ
Πυξὶ διαπεπάμμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

Π. Τίς δ' ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμὰς σωρεύσῃσι μάλιστα;

Α. Ἐγγὺς ὁρᾷς· ἃ γωνίς ἐὼν κεν λήσειε· κύκλης.

Π. Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ διαμοιρόμεθ' ἄμφω;

Α. Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἶπε κρατήσω.

Π. Ὀρτίχων φοινικολόφων τοιόδε κυδιόωσι.

Α. Εἶτ'

A. Sive avibus ſimiles ſeu leonibus
Simus: non aliud certabimus ob præmium.
Sic dixit Amycus, & cavâ conchâ acceptâ inſonuit.
Tunc celeriter convenerunt ſub umbroſam platanum,
Conchâ inflatâ, Bébryces ſemper comam-alentes.
Sic & herôas abiens evocavit omnes
Magneſia è navi præſtans in pugna Caſtor.
Illi igitur, cùm ſpiris muniviſſent bubulis
Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora,
In medium congreſſi ſunt, cædem ſibi mutuò ſpirantes.
Ibi magnus ipſis labor annitentibus fuit,
Uter poſt tergum acciperet lumen ſolis.
Sed ſolertiâ ingentem virum antevertiſti, ô Pollux;
Feriebatur verò radiis totus Amyci vultus.
At ipſe animo iratus pergebat ultrá,
Manibus ictum dirigens: hujus autem ſummam percuſſit genam
Tyndárides irruentis. Commotus eſt autem magis quàm antea,
Pugnámque concitavit: & multùm incumbebat, inclinans ſe
In terram. Bébryces verò acclamabant: ex altera autem parte
Herôes ſortem Pollucem confirmabant,
Metuentes nè quo modo ipſum obruens ſuperaret
In loco anguſto vir Tityo *Terræ filio* ſimilis.
At ille hinc & hinc inſtans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis: & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem exiſtentem.
Conſtitit autem *ille* plagis ebrius, & expuit ſanguinem
Purpuream. Principes verò omnes exclamaverunt,
Ut ulcera dira viderunt circum os & genas:
Oculi verò in tumido vultu arctiores facti erant.
Illum quidem rex quatiebat, manibus fruſtra protendens
Undique: verùm cùm ipſum deficere ſenſit,
Supra medium naſum inter ſupercilia impêgit ictum,
Totámque avulſit frontem uſque ad os. At ille lauciatus,
Supinus in foliis virentibus extenſus jacuit.
Ibi pugna aſpera iterum excitata eſt, cùm ſe iterum erexiſſet:
Nam mutuò ſe vulnerabant duris cædentes cæſtibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem princeps Bébrycum: ſed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem ſudore ſubſidebat, & è magno
Mox parvus vir factus eſt: at ille firmiora membra
Laborem ſuſtinens ferebat, & colore *fiebat* melior.

Quomodo

Ἀ. Εἶτ' ἐν ὀρνίχεσσιν εἰκότες εἴτε λέουσι
Γιγνόμεθ'· ἀκ ἄλλῳ γε μαχεσαίμεθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἡ ῥ' Ἀμυκὸς, κὴ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον.
Οἱ δ' ὅθ' ἀοὼς συνάγειρεν ὑπὸ σκιερὰς παλαίστας,
Κόχλῳ φυσαζόμενος, ἀεὶ βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὖτως ἤρωας ἰὼν ἐπαλέσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ νηὸς ὑπείροχος ἐν δαὶ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ ἐν πείρασιν ἐκαρτύναντο ἕεῖσας
Χεῖρας, κὴ περὶ γῦια μακρὰς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσον συνάγοντο, φόνον ἀλλήλοισι πένοντες.
Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπημαμύοισιν ἐτύχθη,
Ὀππότερος κε νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδείη μεγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολυδεύκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἄπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν δυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσω,
Χερσὶ πνοιόμενος· τῷ δ' ἄκρον τυφε γένειον
Τυνδαρίδης ὀπόνος. ὀείνυτο δ' πλέον ἢ πείν,
Σαὺ δ' μάχαν ἐπίναξε, πλυὺς δ' ἐπέκητο νεμεσσητὸς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ὧκα δ' ἐτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσυνέσκον,
Δειδιότες μήπως μιν ὀπιζείσας δαμάσειε
Χώρῳ ἔνι στενῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ' ἔνθα κὴ ἔνθα παρισάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέρωσιν ἄμυνεν ἀμοιβαδὶς· ἕρμιδε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλου πρὸ ἑοῖο.
Ἔσχε δ' πληγαῖς μεθύων, ὧκα δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀείσησες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ σῶμα τε γναθμούς τε·
Ὀμμαλὰ δ' οἰδήσαντος ἀπεσείνωτο πρόσωπα.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐπέρεξεν, ἐπώσια χερσὶ πεπτηυῖα
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὑπὸ δὲ καὶ ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ,
Παῖε δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγείς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι πεφαλόσιν ἐξελανύθη.
Ἔνθα μάχη δειμέα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλυς δ' ὄλεκον στερεοῖς πειρῶντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲ ἐς σῆδός τε κὴ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Ἀυχένος ἀρχαῖος Βεβρύκων· ὁ δ' ἀείκέσι πλαγαῖς
Παῖε συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκαλος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲ ἰδρῶτι συνίζανον· ὧκα δ' ἅπασα
Αἰχ' ὀλίζος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάλοπα γῦα
Ἀπλόμβος φορέεσκε πίτνε, κὴ χροιῇ ἀμείνων.

Πᾶς

Quomodo tandem Jovis filius voracem virum sustulit;
Dic dea, tu enim nôsti: ego verò aliorum interpres
Loquar sicut tu vis, & ut tibi gratum est.
Scilicet cùm Amycus magnum opus facere cuperet,
Sinistrâ sinistram Pollûcis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans: alterâ verò subiens,
Dextro extulit à latere latam manum,
Et *fortè* assequutus læsisset Amyclæorum regem:
Verùm ille elabebatur capite: & forti manu
Percussit sub lævum tempus; & incidit humero:
Effusus autem est ater sanguis ex hianti tempore.
Sinistrâ verò percussit os, crebríque increpuerunt dentes:
Semper autem acriùs pugnos infligendo lædebat faciem,
Donec contudit genas. Totus verò stratus humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, victoriæ renuncians,
Ambas simul manus: quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licèt victor, indignum nihil fecisti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Invocans patrem suum Neptunum è mari,
Quòd nunquam ampliùs hospitibus sponte molestus futurus esset.
Et tu quidem jam mihi hymno celebratus es, ô rex. Te quoque,
ô Castor, canam
Tyndárida, celerrime eques, bellator, æreo-thorace-*loricate*.
Duo Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verùm hos duos
Celeriter persequebantur fratres filii Aphárei,
Sponsi futuri, Lynceus & robustus Idas.
Verùm ut ad tumulum venerunt mortui Aphárei,
E curribus simul omnes in se invicem irruerunt,
Hastis & cavis onerati scutis.
Lynceus autem dixit è galea altum clamans,
Infelices, cur pugnam appétitis! quid propter sponsas
Alienas molesti *estis*, & stricti sunt in manibus enses?
Nobis certè Leucippus suas despondit filias
Has longè prioribus: hæ nuptiæ nobis jurejurando confirmatæ
Vósque non decenter, in alienos toros, (sunt:
Bovésque, & mulos, & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertistis, & nuptias furati estis muneribus.
Certè ego ipse vobis sæpe coram ambobus
Hæc dixi, etsi homo non verbosus sum:
Amici, non ità príncipes decet
Ducere uxores, quibus sponsi jam sunt parati:

Lata

Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀληθέα ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σύ, καὶ ὄπποτε τοι φίλον αὐτᾷ.
Ἦτοι ὄγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὼ Πολυδεύκεϊ ἄλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ στεροπῆς κλινθείς· ἑτέρα δ' ὑπεβαίνων,
Δεξιτερῆς ὤμοιγεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ μῆλον,
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὄγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· σιβαρὰ δ' ἄορ χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν χρύσεφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἔχυθη μέλαν αἷμα δόως κροτάφοιο γαόντος.
Λαιὴ δ' ὀφθαλμὸν πύκτα, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πτύλῳ δαλεῖτο προσώπων,
Μέχρι σωπλοίησε παρηΐα. πᾶς δ' ὀπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέχετο, νείκος ἀταυδῶν,
Ἀμφοτέρῃς ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτῳ ὀφέλθρον ἧεν.
Τὸν μὲν ἄορ κρατερὸν πρὸ, ἀτάσθαλον ὕβριν ἐρύξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἐπὶ ξείνοισιν ἔχων ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὑμνησαί μοι, ἄναξ· Σὲ δ', Κάστορ, ἀείσω
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, θρασυστόε, χαλκεοθώρηξ.
Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄορ τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκεν ἀδελφεὼ ἦ Ἀφαρῆϊ,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεύς τε καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ὑποφθιμένω Ἀφαρῆϊ,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὸ κόρυθος μέγ' ἀΰσας·
Δαμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ὀπὶ νύμφας
Ἀλλοτρίοισι χαλεποὶ, γυμνὰ δ' ὃν χροῒ μάχαιραι;
Ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέρους· ἁμῖν γάμος ὧδε ἐν ὄρκῳ·
Τμεῖς δ' ἃ χρὴ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βοσίν καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις πλεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρειπεῖν ἄφαντε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώρων.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐκόπτομεν ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ ἃ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ ὅπως, φίλοι ἄνδρες, ἀεικήσεσιν ἔοικε
Μιγνύμεν ἀλόχους, ὧς νυμφίοι ἦλθ' ἐπὶ μοι.

Lata eſt Sparta, lata equeſtris Elis,
Et Arcadia pecoroſa, & civitates Achaiæ,
Meſſenéque, & Argos, & tota Siſyphia ora maritima:
Ubi puellæ ſub parentibus ſuis aluntur
Multæ, neque bonâ indole carentes, neque mente.
Ex his facile erit vobis ducere quaſcunque volueritis:
Nam bonis multi volent ſoceri eſſe.
Vos autem inter omnes excellentes herôas *eſtis*,
Et patres *veſtri*, & à majoribus omne paternum genus.
Verùm, amici, has ſinite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitabimus omnes.
(Dicebam talia multa: ea verò in humidos fluctus abiit
Ventus auferens, neque gratia ſecuta eſt ſermonem.)
Vos enim immites & ſævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre eſtis.
Sin autem animus bellum cupit, & ſanguine oportet
Prælio ancipiti conſerto odia dirimere,
Idas quidem & conſanguineus meus fortis Pollux
Manus continebunt inimicas à pugna:
Nos duo verò, ego & Caſtor prælio decertabimus,
Minores natu exiſtentes. Parentibus autem nè multum luctum
Noſtris relinquamus; SATIS eſt mortuus una ex domo
Unus: verùm alii amicos omnes lætitiâ afficient,
Et ſponſi pro mortuis virgines ducent
Haſce. EXIGUO malo par eſt magnum diſſidium tollere.
Sic dixit: ea verò deus non irrita facturus erat.
Illi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate antecedebant: at Lynceus in medium proceſſit,
Quatiens fortem haſtam ſub orbe ſummo ſcuti.
Eodem modo & Caſtor quatiebat validam haſtam
Fortis: utrique verò criſtæ in cono galeæ nutabant.
Haſtas quidem dirigentes primùm certamen habebant
Alter in alterum, ſiquam corporis partem nudam viderent.
Verùm extremitates, priuſquam quenquam læderent,
Haſtarum frangebantur, cùm in duris ſcutis fixæ eſſent.
Illi verò enſes à vaginis ſtringentes, rurſum cædem
Struebant ſibi mutuó: neque ulla pugnæ remiſſio fiebat.
Multùm in ſcutum latum & comantem galeam
Caſtor, multùm etiam percuſſit acribus oculis Lynceus (vênit.
Illius ſcutum, ſed tantùm rutilam ad criſtam uſquè gladii acies per-
Hujus quidem ſummam mutilavit manum in lævo genu
Acutum enſem ferentis cedens pede Caſtor.

Siniſtro.

Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἐπιπλατὺς Ἄλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτή·
Ἔνθα κόραι τυκέουσιν ὑπὸ σφετέρῃσι φρόνται
Μυῖαι, ὅτε φυῆς ὀπιδαλέες, ὅτε θόρνοι.
Τάων ὑμμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἄς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βάλοιντό γε πενθερὸν εἶναι).
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν παρῳῶν αἷμα.
Ἀλλὰ, φίλοι, τῦτον μὲν ἐάσατε ὡς τέλος ἐνθεῖν
Νῶϊ γάμου· σφῶν δ' ἄλλον ὀπιφραζώμεθα πάντες.
(Ἴσχον τιάδε πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ὤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάεις δ' ὄχ' ἔπιτο μύθοις.)
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπλώστω. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐόν-
Εἰ δ' ὑμῖν κραδίη πόλεμον ποθεῖ, ἅμματ' ἐγὼ
Νείκεος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λύσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὄμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσασιν ἀπηχθομένῃσιν ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινόμεθ' Ἀρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροις λείποιμεν. ΑΛΙΣ νέκυς ἐξ ἑνὸς οἶκε
Εἰς· ἀτὰρ ὦλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταῖροι,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν ὑμεναιώσουσι δὲ κύδει
Τάσδ'. ΟΛΙΓΟΣ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ δὲ ἑκὰς σφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα θοάτην.
Ὡς δ' αὖτως Κάστωρ ἐπινάξατο δέρκτος ἀκμὰς
Καρτερὸς ἀμφοτέρῃσι δὲ λόφων ἐπένθορον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πρῶτα πιφαυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλήλων εἶπε τι χροὸς γυμνωθὲν ἰδέσθαι.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάλης ἐπὶ δηλήσασθαι,
Δῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἔνι δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' ἄρ' ἐκ κολεοῖϊν ἐρυσαμένω, φόνον αὖθις
Τεύχειν ἐπ' ἀλλήλοισι· μάχης δ' ἀ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππιόμον τετυφάτην
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκρίβαντι ὄμματα Λυγκεύς
Τοῖο σάκος, φοίνικι δ' ὅσον λόφον ἶκτ' ἀκωκή.
Τῷ μὲν ἀκρὰν ἐκόλουσεν ὑπὲρ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ

Siniſtro. Ille verò ictus abjêcit enſem, & ſtatim ad fugiendum
Incitabatur ad patris ſepulcrum, ubi fortis Idas
Reclinatus ſpectabat pugnam civilem virorum.
Sed irruens latum enſem penitus adêgit
Tyndarides per ilia & umbilicum: inteſtina verò intus
Ferrum ſtatim disjêcit: humi igitur ſtratus jacebat
Lynceus, oculóſque gravis invaſit ſomnus.
Neque ſanè alterum etiam vidit in domo paterna
Ex filiis Laocoöſſa, gratas nuptias perficientem.
Nam profectò columnam in Aphárei extantem
Sepulcro erutam celeriter Meſſenius Idas
Projecturus erat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibúſque illius excuſſit fabrefactum
Marmor, ipſúmque flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud eſt leve.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex ſorte nati.
Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes poëtæ
Tyndaridis, & Helenæ, & aliis heroïbus,
Qui Ilion exciderunt, auxilium-ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam excogitavit Chius vates, i. *Homerus*,
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prælia Iliaca, & Achillem turrim belli:
Vobis autem & ego ſuaviter-canentium lenimina Muſarum,
Sicut ipſæ præbent, ut domûs noſtræ facultas eſt,
Talia fero. Honorum autem pulcherrimus diis eſt, carmen.

Argumentum

Infelix quidam amator cùm ferocis & crudelis adoleſcentis amore captus eſſet, & ab eo contemneretur, ipſe ſibi mortem conſcivit. Sed ille quoque adoleſcens mox interiit, ſtatuæ Cupidinis ruinâ oppreſſus. Simile argumentum eſt ſecundæ Eclogæ Virgilii, præterquam quòd hoc magis tragicum eſt. Traditur verò

AMATOR, vel PERDITE-AMANS,

Idyllium XXIII.

VIr quidã valde-amori-deditus amore-captus-erat immitis adoleſcentis,
Formâ quidẽ egregii, ſed moribus nequaquã ſimilis,
Quem cùm amantem, neque quicquam manſuetum habebat:

Nec

Σχεμῷ. ὁ δ' ἄρ' παλαγεὶς ξίφος ἕλκυσεν· αἶψα δ' ὀδύξειν
Ὠμιάδη ποτὶ σῶμα πατρὸς, τύδι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμὼς δόρυ μάχλῳ ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρείδας λαγόνα τε καὶ ὀμφαλὸν· ἔγχεα δ' εἴσω
Χλιχὸς ἄρα δύνεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυσκάς, καδδὲ ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος,
Οὐ μὰν ἐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑξείῃ εἶδε παρειῇ
Γλαίσων Λαοχόοντα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅδε ζάλαν Ἀφαρῆϊ ἐξανέχυσαν
Τύμβῳ ἀναῤῥήξας ταχέως Μενάνδρου Ἴδας
Μέλλε χασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέρῳ φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χαλῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυπλὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δ' φλογέῳ σινάφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐτ' ἐλαφρῶς.
Αὐτί τε κρατέοντε, καὶ οὐ κρατέοντος ἔρυσσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέεσ ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένῃ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἰλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμησατο Κῖος ἀοιδὸς,
Ὑμήσας Πειάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς.
Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λεγέων μελίγματα Μουσέων,
Οἷ' αὐτοὶ παρέχουσι, καὶ οὐκ ἐμὸς ὄλβος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γλάων δ' ἄλλοις κάλλιστον, ἀοιδή.

Vigeſimi tertii *Idyllii*.

rò hîc doctrina, Non eſſe ſuperbiendum propter formam; quia id bonum fragile eſt & fugaciſſimum, juxta dictum Ovidianum,

Forma bonum fragile eſt: quantúmque accedit ad annos,
Fit minor; & ſpatio carpitur ipſa ſuo.

ΕΡΑΣΤΗ'Σ, ἢ ΔΥ'ΣΕΡΩΣ,

Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πλούσιος ἁπλοέως ἤρατ' ἐφάβου,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὰν δὲ τρόπον οὐκ ἐὸν ὁμοίως,
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἄμεσον εἶχε·

Nec nôrat Amorem, qualis eſſet deus, quantos arcus
Manibus teneret, quomodo acerbas ſagittas in adoleſcentes conjice-
Totus verò & in verbis & in congreſſibus ferus: (ret.
Neque ullum flammarum ſolatium *erat*, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roſeæ genæ,
Non oratio, non oſculum leniens amorem:
Sed veluti fera ſylveſtris, quæ ſuſpectos habet venatores,
Ità omnia faciebat erga hominem. Sæva illi *erant*
Labra, & oculis torvùm tuebatur: inerat his truculentia,
Atque bili facies reſpondebat: fugiebat indè color,
Qui ſævitia ex iracundia circumfuſus erat. Attamen etiam ſic,
Velut pulcher eſſet, magìs irritabatur amator.
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed accedens flevit ad triſtem domum,
Et oſculatus eſt limen: ſic autem extulit vocem,
Sæve puer, triſtíſque, alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum: non enim ampliùs te,
Puer, volò moleſtiâ afficere iratum; ſed abeo
Quò tu me condemnâſti: ubi fama eſt eſſe viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivionem *eſſe fama eſt*;
Quam etiamſi totam ori admovens exhauriam,
Nè ſic quidem reſtinxero meum deſiderium. Jam verò valere
Tuis veſtibulis denuntio. Scio quid futurum ſit.
ET ROSA pulchra eſt, & tempus eam marcidam reddit:
ET VIOLA pulchra eſt in vere, & ſtatim ſeneſcit:
CANdidum eſt lilium; tabeſcit verò cùm decidit:
ET NIX candida *eſt*; & liquitur cùm concreverit:
ET FORma puerilis pulchra eſt; ſed brevi tempore vivit.
Veniet tempus illud cùm & tu amabis,
Cùm cor exuſtus amarè flebis.
Sed tu, puer, ſaltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egreſſus ſuſpenſum in foribus
Hiſce tuis videris, nè me miſerum prætereas,
Sed conſiſte, & aliquantulùm lacrymare: ubi autem libaveris la-
Solve à laqueo me, & circumda à membris tuis (crymam,
Veſtimenta, & tege me, & poſtremùm me oſculare:
Saltem mortuo gratificare labris tuis. Nè me metuas:
Non poſſum reviviſcere, etſi mutatus me oſculaberis.
Tumulum verò mihi excavato, qui meum tegat amorem:
Cúmque diſcedes, tunc ter mihi ſic acclama, *O amice, jaces.*
Si voles, & hoc adde, *Bonus mihi periit ſodalis.*

Scribe

Κὢκ ἤδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἰῷ θεός, ἡλίκα τόξα
Χρὴ χραίειν, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παυδία βάλλει.
Πάντα γὰρ κἠν μύθοισι κ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἀτειρής·
Οὐδέ τι τοῦ πυρσῶν παρεμμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, ὃ ῥοδόμηλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κηφίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα γὰρ ὑλαῖος ἀποπλάγξας κυναγός,
Οὕτω πάντ' ἐπίσει ποτὶ τὸν βερτόν· ἄγρια δ' αἰπὺ
Χείλεα, κ' κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾷ γὰρ χολᾷ τὸ θρέψωπον ἀμείβετο. φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς θρεικείμενος· ἀλλὰ κ' ὕπνος
Ἡ κλυτὸς ἐξόρπαξ ἐρεδίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίδησον οὐκ ἰῶνται τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαυσε ποτὶ συννοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύστι τὰν φλιάν· ὕτω δ' ἀνερείκατο φωνάν,
Ἄχθιε παῖ κ' συννέ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λαΐνε παῖ, κ' ἔρωτος ἀνδξιε, δῶρά τοι ἤνδον
Λοίδια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρέχον· οὐκ ἔπ γάρ σι,
Κῶρε, θέλω λυπην κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μοι κατέκρινας ὅπα λόγος ἠμῶ ἀταρπόν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶδος·
Ἀλλὰ κ' ἰῷ ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε πὼς σβέσαιτο τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι γὰ χαίρειν
Τοῖσι θεοῖς θεδύεσις ἐπιβάλλομαι· ἴδια τὸ μέλλον·
ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΔΟΝ κλυτόν ὄζει, κ' ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ κλυτόν ὄζειν ἐν ἔαρι, κ' ταχὺ γηρᾷ·
ΛΕΥΚΟΝ τὸ κείνων ὄζει, μαραίνεται ἀνίκα πίπλη·
Α ΔΕ ΧΙΩΝ λευκά, κ' τάχεται ἀνίκα παχθῇ·
ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΣ κλυτόν ὄζει τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἦξει χαμαὶς ἐκεῖνο ὀπαδίκα κ' τὺ φιλάσεις,
Ἀνίκα τὰν καρδίαν ὀπὶ δύμβιος ἀλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τύ παι κἂν τᾶτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον,
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτιμυόν ἐν θεδύεσιπ
Τοῖσι θεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθης·
Στᾶθι δέ, κ' βαχὺ κλαῦσον· ὀπαπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τᾶς ζοίνω με, κ' ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, κ' χρύσιον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Κἂν νεκρῷ χάεισα τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς
Οὐ δυνάμαι ζωῦν, εἶγε διδηξάς με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μὰ κρύπτει τὸν ἔρωτα.
Κἂν ἀπίκῃ, τόδε μοι γρὶς ἐπαύσον, Ὦ φίλε κεῖσαι.
Ἦν δέ γε λῇς, κ' τᾶτο, Κλυτὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.

Scribe & hanc inſcriptionem, quam tibi verſibus exarabo,
Hunc Amor occîdit, viator: nè tranſeas,
Sed conſiſtens hoc dicito, Immitem habuit ſocium.
Sic loquutus, accêpit lapidem: & eum erigens ad parietem
Uſquè ad medium limen ſævum lapidem, alligavit ex illo
Exilem funiculum: laqueúmque injêcit collo,
Et ſedile, *lapidem illum*, devolvit à pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem ipſe aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio ſuo ſuſpenſum: neque delenitus eſt
Animo, nec deflevit recentem interitum, ſed in mortuo
Veſtimenta omnia polluit puerilia: ivitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad deum vênit quem læſerat: nam lapidcâ
Stabat à baſi Cupido, *eminens* ſupra aquas.
Exiliit ſimulacrum, & improbum occîdit adoleſcentem:
Fluxit ſanguis purpureus; pueri autem emergebat vox.
VALETE, amantes: nam qui oderat interfectus eſt.
Vos verò amicos diligite: DEUS enim novit judicare.

Argumentum

Commemorat ſive Theocritus, ſive Meſchus, aut Bion, (nam quidam horum duorum alterum eſſe potiùs ejus autorem putârunt) quomodo Hercules puer, decem tantùm natus menſes, duos immani magnitudine dracones nocturno tempore, ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio, Quibus præceptoribus Hercules, quâque in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo verò muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porrò belli artes & rei militaris ſcientiam. Pars ultima, quâ vitæ ac victûs ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllium, ſine præciſo, habemus: ſicut & ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt. Eſt verò imprimis illuſtris

PARVUS HERCULES,
Idyllium XXIIII.

HErculem, cùm jam decem menſes natus eſſet, quondam Mi-
Alcmena, & nocte *unâ* juniorem Iphiclum, (deâtis
Cùm ambos laviſſet & lacte repleviſſet,

Poſuit

Γεφύλον καὶ τόδε γεφύριον, τό σοι ἔτρησι χαρίζω,
ΤΟΥΤΟΝ Ἔρως ἔκλεπτεν, ὀδυπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ σὰς πήδε λέξον, Ἀπιλύα δ' ἔχεν ἑταῖρον.
Ὡς δ' εἰπὼν λίθον εἷλεν· ἐρεισάμᾳ δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρει μέσσων ἀδῶν φοβερὸν λίθον, ἦπλεν ἀπ' αὐχῆ
Τὰν λεπτὰν φοινῖδα· βεβύκει δ' ἔμβαλλε πραπίδι,
Τὰν ἔδρεαν δ' ἐπύλιανεν ὑπὲκ ποδός, ἠδ' ἐχρεμάσθη
Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ἄϊξε διώκας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· ἦδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχάν, ἃ κλαῖσι νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἱμάλα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλον
Γυμναζῶν, καὶ πᾶλε φίλων ἐπιμαίετο λειχῆνων.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἴδε τὸν ὕβεισι· λαΐνεας ὤ
Ἴσατ' ἀπὸ χρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύσθεν.
Ἄλατο καὶ πάλαμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ὄφιον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παῖδες δ' ἐπεπάχετο φωνά.
ΧΑΙΡΕΤΕ, τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες αἴτας ὁ γὰρ ΘΕΟΣ ὅδε δικάζειν.

---

vigesimi quarti *Idyllii*.

stris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, cùm Alcmena pueros, Herculem atque Iphiclum, in scuto æreo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutúmque, ceu cunas, movet: & precationem addit, ut pueri suaviter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, & jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. Est verò imago eorum qui futuri sint præstantes viri, & magni bellatores: cùm etiam infantes in armis cubuerint, & inter arma prima vitæ exordia sumpserint. Eò autem quòd Hercules, decem mensium puer, dracones eliserit, significatur, maturè eminere eam quæ futura sit eximia virtus: juxta veteris versiculi sententiam,

Ἀντίκα μὰν φυλὰ δῆλα, ἃ μέλλει κάρτιμ' ἔσσᾳ.

ΗΡΑΚΛΕΊΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποκ' ἀ Μιδεάπις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεάτιον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λέσσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,

Χαλ-

Posuit super scutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryon pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens verò mulier puerorum capita *sic* dixit,
DORMITE pueri mei dulcem & excitabilem somnum,
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi,
Felices dormiatis, & felices ad auroram perveniatis.
Sic loquuta, movit scutum grande: illos autem occupavit somn⁹.
Cùm verò mediâ nocte ursa ad occasum vertitur
Juxta Orionem ipsum, ille autem latum ostendit humerum:
Tunc horrenda monstra duo Juno multorum machinatrix
Cæruleis horrentes spiris dracones
Immisit ad latum limen, ubi sunt postes cavi januæ
Domûs, minis instigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi verò provoluti in terra, ventres ambo
Cruorívoros volvebant: ab oculis verò mala flamma
Euntibus lucebat, noxiúmque expuebant venenum:
Verùm ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,
Tunc illi experrecti sunt (Jove prospiciente omnia)
Alcmenæ chari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem statim exclamavit, ubi malas bestias sensit
Cavum super scutum, & obscœnos vidit dentes
Iphiclus, mollémque pedibus calcitrando disjêcit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adversus prehendebat manibus
Hercules, ambósque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena sunt
Perniciosis serpentibus, quæ etiam dii oderunt.
Illi autem spiris volvebantur circum puerum
Tarde-genitum lactentem, sub nutrice semper à fletu abstinentem.
Mox verò rursum *spiras* solverunt, cùm fatiscerent spinis *dorsi*,
Vinculi violenti conantes solutionem invenire,
Alcmena autem audivit clamorem, & expergefacta est prima,
SURGE, Amphitryo: me enim metus tenet formidolosus:
Surge, neque pedibus tuis sandala subjicias.
Non audis filiorum minor natu quantum clamat?
Non sentis quòd nocte intempestâ adhuc hi parietes
Omnes conspicui, cùm nondum sit clara aurora?
Aliquid mihi novi est in domo: est chare vir.
Sic ait. Ille verò è lecto descendit, conjugi obtemperans:
Arte-fabricatum ad ensem verò properabat, qui illi ad caput
Lectuli cédrini à clavo semper suspensus erat.
Petebat recèns-contextum lorum,
Levans alterâ manu vaginam, magnum è loto opus:

Amplus

Χληκείαν κατέδηκεν ἐπ' ἀμφίδρομον, τὴν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων χαλκοῦν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἀπομόρξας δ' αἱματηρὰς μυδήσατο φαίδιμον,
Ἔνδεκα δ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν κὴ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὗδεν δ' ἐμὰ ψυχά, δὺ δ' ἀδελφεώ, ἔνδεκα τέκνα,
Ὀλβιοι ἐννάζοισιν, κὴ ὄλβιοι ἀῶ ἴκοισιν.
Ὡς φαμόν· δίνασε σάκος μέγα· πὰρ δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἄμος δ' ἐφέρετο μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτου
Ὠρείονα κατ' αὐτόν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέας φείσασθαι ἀπείρασι δεμνίας
Ὧρσεν ἐπὶ παλιὼ ὀδόν, ὅτι ταθμὰ κοῖλα θεμόντων
Οἰκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυθέντε ἐπὶ χθονὶ ταχέες ἀμφω
Αἰμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δ' ἀκὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπασκε, βαρὺ δ' ἐξέπλυνον ἰόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ὠδὸν,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγεσθε (Διὸς νόσφιν ἄπαλα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάν δ' ἀνὰ δῖχον ἐπύθη.
Ἦτοι ὅγ' ἐνθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρὶ ἀνέγνω
Κοίλῳ ὑφ' ἄκεσθε, κὴ ἀναιδείας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· ἕλαν δ' ποσὶν δεδακτὸν χλαῖναν,
Φαγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἀμφω δ' βαρεῖ ἐπεδήσατο δεσμῷ,
Δεξαμένου φάρυγος, τίδι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ κὴ θεοὶ ἐχθαίρουσι.
Τὼ δ' αὖτε πείρασιν ἑλικτάδιν περὶ παῖδε
Ὀφίγενον, γαλαθηνόν, ἴσον τεφρῷ αἰὲν ἀδακρυν.
Ἂψ δ' πάλιν δέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἕκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουε βοᾶς, κὴ ἐπίγρεθε πέφνα,
ΑΝΣΤΑΘ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνσα, μηδὲ πόδεσσι θεοῖς ἴσον σάνδαλα δείκνυ.
Οὐκ αἴεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον αὐτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅπ νυκτὸς ἀωεί τε ὄιδέ τε τοῖχοι
Πίνθες ἀειφανέες, καναρᾶς ἄτερ ἠεγχυσίας;
Ἐσί τί μοι χεῖρ δῶμα νεώτερον· ἐσι φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάν· ὁ δ' ἐξ ἐυωᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μὴ ξίφος, ὅ ῥ' οἱ ὕφορβε
Κλυντῆρες κεδρείνῳ περὶ παστάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἦτοι ὅγ' ὠρεγνᾶτο νεκλώστῳ τελαμῶνος,
Κυρίζων ἑτέρᾳ χολεόν, μέγα λώπνον ἕρσην·

Ἀμφιλα-

Amplus autem thalamus rursum caligine repletus est.
Tunc famulos vocavit gravem somnum efflantes,
Afferte quàm celerrimè ignem è foco arreptum,
Famuli mei, & firma januarum rescindite repagula:
Surgite famuli operum-patientes. *Sic* ipse clamabat.
Illi verò statim aderant unà cùm lychnis ardentibus
Famuli: & domus repleta est, cùm festinaret unusquisque.
Hi sanè ut viderunt Herculem parvulum
Monstra duo tenaciter manibus prementem
Constrictim, exclamaverunt: ille verò ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehensos* porrigebat, & altè exiliebat gaudens
Pueriliter, cúmque risu ad pedes abjêcit
Patris sui morte gravata horrenda monstra.
Alcmena deinde in suum conjêcit gremium
Exanimatum metu bilioſum Iphiclum.
Amphitryo verò alterum sub agninam posuit lænam
Puerum: & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant:
Tunc Tiresiam vatem, vera omnia dicentem,
Alcmena cùm vocâsset, casum exposuit novum,
Et ipsum respondere quid eventurum esset
Jussit; &, Nè, siquid, *inquit*, dii adversi cogitant,
Reveritus me cele: non enim effugere possunt
Homines id quod Parca per fila sua urget,
Vates Eueride; admodum sapientem te doceo.
Sic loquuta est regina. Ille autem taliter respondit, (Perfei:
Bonũ-animum-habe, præstantissimæ prolis parens, mata ex sanguine
Per meum dulce lumen quod olim ab oculis meis recessit,
Multæ Achaiades molle inter genua stamen
Manibus versabunt, extremo-vesperæ cantu-celebrantes
Alcmenam nominatim, & reverenter colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in astriferum cœlum
Ascensurus est filius tuus, lato pectore heros,
A quo & belluæ omnes & alii viri superabuntur, (laverit
Et fato decretum est ut in domo Jovis habitet, ubi duodecim exant-
Labores: omnia autem mortalia capiet pyra Trachinia.
Gener autem deorum immortalium vocabitur, qui hæc excitârunt
Monstra speluncis occultata ut puerum interimerent.
Tempus erit illud quando hinnulum in *suo* lecto
Serratis dentibus lupus videns lædere non volet.
Verùm domina, vide ut ignis tibi sub cinere paratus sit,
Et ligna arida aspálathi instruite, vel paliúri,

Vel

Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πασὰς ἐκεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρυὶ ἀκφυσώντας,
Οἱσετε πῦρ ὅπι θᾶσσον ἀπ' ἑσχαρεῶν ἐλόντες
Δμῶες ἐμοί, σιδαρῶς ἧ δυερὴν ἀναλάμπατ' ὀχῆας.
Ἄνσατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς αὖτε.
Οἱ δ' ἅλμα φεγγόντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐκεπλήσθη ἧ δόμος, ἀσβόλῳ ἐοικώς.
Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδον Ἀπιτήδειον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπειρεσίοισιν ἔχοντα
Συμπλήγδην, ἰάχησαν. ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωφοσύνῃ, γελάσας ἧ πάρος καλέσθη πεδίοιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πίλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξυνὸν ὑπαὶ δείης ἀκροφόβοιο Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων ἧ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν δέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
Ὄρνιχες τείτον ἄρτι τὸν ἕκτατον ὄρθρον ἀείδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρεὼ κατέλεξε νεοχμόν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέσαις ἐμελλεν
Ἠνώγει, Μνησὶ, εἶπ θεοὶ νοέοντι πονηρόν,
Αἰδομένῳ ἐμὲ κρύπτε· κῆ ὡς ἂν ἔσιν ἀλύξαι
Ἀνθρώπους ὅ, τι μοῖρα κἠ κλωσὴρ ἐπέπεσεν,
Μάντι Εὐρηίδα, μάλα σε φρενόοντα δικαίως.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀειστότεια γυναῖ, Πρόσθιον ἅμα·
Ναὶ γὰ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ὑπιχρέμψων πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀλκμάδων μαλακὸν θεὶ γόναπ νᾶμα
Χεῦεὶ καταστρέφοντι, ἀκρέατεσσιν ἀείδοισα
Ἀλκμήναν ὀνομαστὶ σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείοισι.
Τοῖς ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἠερόεν ἄστρα φέρεσθαι
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ὑπὸ στέρνων πλατὺς ἤρως,
Οὐ κῆ θνητὰ πάντα κῆ ἀνέρες ἤπιοι ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεφρικυῖον ἐν Διὸς οἰκίῃ
Μόχθους θνατὰ ἧ πάντα πυρὶ Τεκμήνις ἐξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τάδ' ἐπῶρσεν
Κνώδαλα φαλδόεντα βρέφος δαϊκλήσαντα.
Ἕσαι δὴ τότ' ἄμυδ ὀπανίκα νεκρὸν ἐς ἐνυὰ
Καρχαρόδων σίνεσθ ἰδὼν λύκος ἐκ ἐθελήσει·
Ἀλλὰ γυῖα πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ ἔυλινον ἔσω,
Κάλχαντα δ' ἀπαλάθω ξύλ' ἐπιμάσαι, ἢ παλίβρα,

Ἢ βά-

Vel rubi, vel vento agitatum aridum acherdum *ſpinæ genus*
Et combure ſuper ſylveſtribus hiſce lignis fectos hos dracones,
Mediâ nocte, quo tempore puerum tuum occidere ipſi volebant.
Sub auroram aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,
In petras abruptas, atque in ventum: ſtatímque redeat,
Non reſpectans: & puro ſuffite, i. e. *luſtrate*, domum ſulphure
Primúmne deinde ſale mixtam (juxta ritum)
Ramo virenti *olivæ* coronatam inſpergite puram aquam:
Jovi autem mactate ſupremo maſculum porcum,
Hoſtes ſemper veſtros ut ſuperetis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tireſias, etſi multis annis gravis erat.
Hercules verò apud matrem, ſicut tenera planta in viridario,
Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryónis.
Literas quidem puerum jam ſenex docuit Linus,
Apollinis filius, diligens, vigil heros:
Arcum autem tendere, & certum eſſe ſagittâ jaculatorem,
Eurytus *docuit*, à majoribus amplos agros poſſidens.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammónides Eumolpus.
Quomodo verò à cruribus clunes-verſantes agiliter ex Argo viri
Seſe mutuò ſupplantant luctando, & quomodo pugiles
Sævi cæſtibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpályco Phanôpeo: cujus nè procul quidem conſpectum
Facilè quis ſuſtinuit pugnantis in certamine:
Tale ſupercilium terribili incumbebat faciei.
Porrò equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tutò flectendo, in rotis mediolos axium, *nè frangantur*, tueri
Amphitryo filium ſuum, bene conſultum illi cupiens, docuit
Ipſe: quoniam valde multa ex velocibus reportavit certaminibus
In equeſtri Argo repoſita-pretioſa-munera; & ei infracti
Currus, quibus vehebatur, præ vetuſtate lora ſoluta habebant.
At quomodo haſtâ directâ, tergo ſub ſcutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera ſuſtineret,
Inſtrueretque aciem, atque inſidias diſponeret
Hoſtes aggrediens, & equites hortaretur,
Caſtor eques docuit, cùm profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus
Tenebat, equeſtri Argo ab Adraſto accepto.

Caſtori

Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ διδοτηδόν· αὖον ἄχδδον·
Καῖε δ' πόδ' ἀγειάσιν ἐπ' ὀλίζοισι δρέχοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὄχα παῖδα καμὼν τὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦει δ' συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτο ἓν μάλα πᾶσαν, ὑπὲρ πολεμοῖο φέρεσκε,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ θεῖον· ἄψ δ' νέεδζ
Ἀχερπ· καθαρῷ δ' πυρώσατε δῶμα πελείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσοι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θάμνῳ ἐπῤῥαίνειν ἐσεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζωὸν δ' ὑπὲρ ἕξαι καθυπερθέρω ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτερον ὡς τελέσητε.
Φᾶ, κ' ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὦχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς ὢν ἐὼν ἑωυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς τ' ἐν ἄλωῇ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείῳ κεκλημένῳ Ἀμφιτρύωνι.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνὸς, ἄγχυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐνλαύσαι κ' ὀπίσσοπιν εἶδ' οἰστῶν,
Εὐρυ, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔδηκε κ' ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπις.
Ὅσσα δ' ὑπὸ σκελέων ἐλεγρόφοι Ἀρχάδιν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκτα
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' ἐς χαῖαν πεπτεῶντες
Πυγμάχοι ἐξάϊσσε παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἐμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ πατρὶ
Ἀρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν ὅθ' ἂν τηλόθι λαῶν
Θαρσαλέως τις ἐμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι
Τοῖον ἐπισκυίων βλοσυρῷ ἐπέχητο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσαδζ ὑφ' ἅρματι, κ' ἐπὶ νύσσαν,
Ἀσφαλέως κάμπτουσα, τετυγμένα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός, ἐπεὶ μάλα πολλὰ δοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄρμει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀάγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χερὸν δέλυσαν ἱμάντας.
Δίκτυπ δ' προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχουσα,
Ἀνδρὸς ὀρέξαδζ, ξιφέων τ' ἀνέχεδζ ἀμυχμόν,
Κοσμηθεί τε φάλαγγα, λόχην τ' ἀναμετρήσαδζ
Δυσμενέων ἐπόνδα, κ' ἱππῆσοι κελεύσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδιδαεν, φυγὰς Ἄργε ἐνθών,
Ὀππόκα κλᾶδον ἄπαντα κ' οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαοῦν ἱππόλατον Ἄργος.

Κάστει

Castori autem nullus similis inter heroas bellator
Alius erat, priusquam senium excussisset juventam.
Sic quidem Herculem chara edocuit mater.
Torus autem erat puero extructus prope patris *torum*;
Exuvium leonis valde gratum illi.
Cœna autem, carnes assatæ, & grandis è canistro panis
Doricus, qui facilè etiam fossorem-plantarum satiare posset.
Verùm de die exilem absque igni sumebat cœnam:
Vestes autem non elaboratas induebat super mediam suram.

Deest finis hujus Idyllii.

Argumentum

Hercules venit in Elidem; &, cùm Augiam regem quæreret, in senem quendam pastorem Augiæ primùm incidit: ab eo ad regem, qui rus ex urbe ad inspicienda armenta cum filio Phyleo expatiatus fuerat, deducitur. Indè in urbem unà eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eos in itinere

HERCULES LEONIS INTERFECTOR; vel, secundum quædam exemplaria, AUGIÆ OPULENTIA, *Idyllium* XXV.

Deest initium.

Hunc autem senex alloquutus est boum pastor vir,
Intermittens opus quod illi in manibus erat,
Lubens tibi, hospes, quod quæris dicam,
Mercurii gravem iram veritus, in viis consecrati:
Hunc enim cœlicolarum maximè aiunt irasci,
Si quis viâ indigentem aversetur viatorem.
Greges quidem lanigeri *sunt* regis Augiæ,
Neque omnes in iisdem pascuis, aut eodem in loco pascuntur:
Namque alii ad & circum ripas fluentis Elisuntis,
Alii ad sacra fluenta divini Alphéi,
Alii ad Buprasium vitiferum: alii & hîc.
Separatim illis *gregibus* & stabula extructa sunt singulis.
Et armentis quamvis valde multis, tamen
Omnibus pascua hîc virentia semper sunt,
Circa loca paluſtria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roscida & loca irrigua

Abunde;

Κάρτει δ' ὅπις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πελεμιστὰς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ὑποστίβαι νεότητα.
Ὧδε μὰν Ἡρακλῆα φίλα παιδόωντο μάτηρ.
Ἐυνὰ δ' ἧς τις παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δέ, χρέατ' ὀπτά, χὴ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός, ἀσφοδέλου τε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄμπι πιὼν ὀλὺ πυρὸς ἄϋτο δόρπου·
Εἵματα δ' ἐκ ὠσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

Λείπει τὸ τέλος τῆς παρούσης Εἰδυλλίου.

Vigeſſimi quinti *Idyllii*.

nere (ut fit) ſermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur; &, unde illi hæc pellis ſit, quærit; Hercules, quomodo à ſe leo Nemæus interfectus ſit, commemorat. Hæc ſumma eſt Idyllii, cujus initium deeſt.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ, ἢ, κατά τινα ἀντίγραφα, ΑΤΓΕΙΟΤ ΚΛΗΡΟΣ, Εἰδύλλιον κέ.

Λείπει ἡ ἀρχή.

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βροῶν ὀπιβουκόλος ἀνήρ,
Παυσάμενος ἔρδοιο τό οἱ μὴ χρῆσιν ἔκητο,
Ἔκ τοι, ξεῖνε, φράσσω μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις·
Ἑρμέω ἀζόμενος λεπτὼ ὅπιν εἰνοσίγαιον·
Τὸν γὰ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων χθονίων τε,
Εἰ καν ὁδὸν ζαχρεῖον ἀνήνυτά τις ὁδίτευῃ.
Ποιμαίνω μὰν βασιλῆος εὐρείας Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαν βόσκονται ἴαν βόσιν, ἀλλ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἰ μή ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσῆντος
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ὀπὶ Βωπρασίη πολυβότρυος· αἱ δὲ κὴ ὧδε
Χωεῖς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι θεὸς πλήθυσι τὰ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μισὶς ἂν μέγα πῆμα· ἐπεὶ μνησθέα πάλιν
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑποδρόσιοι ἰαμενίαί τε

Q Εἰς

Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, totum trans fluentem amnem,
Illîc ubi platani perennes natæ ſunt,
Viridíſque oleaſter, Apollinis à paſtoribus culti
Sacellum inviolabile, ô hoſpes, ſummi dei.
Mox & ſtabula valde-ſpatioſa agricolis
Ædificata ſunt, qui regi multas & immenſas opes
Acquirimus juſtè, ter-ſubactis ſementem novalibus
Interdum injicientes, & quater-aratis ſimiliter.
Limites nôrunt plantarum-foſſores, qui multùm-laborioſi
Ad torcularia veniunt, cùm æſtas tempeſtiva venit.
Nam omnes hi campi ſunt læti Augiæ,
Jugeráque frumentifera, & horti arboribus conſiti, (gines.
Uſquè ad extrema montium juga, ubi multæ ſunt fontium ſcaturi-
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die,
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipſi utilius
Erit) cujus indigens huc veneris.
Númnam Augiam, aut aliquem famulorum illius
Quæris, qui ei ſunt? Ego autem qui ſcio, tibi certò
Omnia dicere poſſum: neque enim te ex malis natum reor
Eſſe, neque ipſum malis ſimilem,
Talis in te præſtans forma eminet. Certè deorum
Filii tales inter homines ſunt.
Huic autem reſpondens dixit fortis filius Jovis,
Certè, ſenex, Augiam velim Epiorum principem
Videre: ejus enim me huc adduxit indigentia.
Qui ſi in urbe verſatur apud ſuos cives,
Plebem curans, atque jus dicens,
Ex his famulis jube aliquem mihi ducem eſſe,
Qui ruri hîc ſenior & præfectus eſt,
Cui exponere aliquid poſſim, aliquid ex ipſo loquente audire.
Nam DEUS alium alio ſtatuit indigere viro.
Huic autem ſenex viciſſim reſpondit inclytus agricola,
Alicujus ex Diis immortalibus conſilio huc veniſti, hoſpes:
Nam tibi omne negotium quod vis, ſtatim effectum eſt.
Huc enim Augias charus Solis filius,
Unà cum filio ſuo illuſtri Phyleo,
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inſpecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri *ſunt*.
Sic aliquando & regibus videtur in animo ſuo,

Εἰς ἅλας, ἢ ῥά βύσσοι μιν ὑγρὰ κρήσσην ἄξει.
Αὐλὶς δέ σφισιν ἤδη πεῖς ὀπιδίζεα χειρὸς
Φαίνεται ἔν μάλα πᾶσα πόλις ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνη ὅθι πλατάνιστοι ἐπήτριμοι πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγχιέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἀγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δ' ἁθμοὶ λειμῶνες ἀγροιῶται
Δέδμηνται, οἱ βασιλῆϊ πολυὶ καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμενοι ἐνδυκέως, τειπόλοις ἀνέρι ἐν νεοῖσιν
Ἐν δ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὐρὲς μὲν ἴσασι φυτοσκάφοι, δι πολυδρυὸς
Ἐς λιμνὰς ἱκνεῦνται, ἐπὶν θέρος ὦριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πιδίον τόδ', εὔφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι θοὶς ἑκάπαις πολυπίδακος ἀκρωρείης
Ἂς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα θερσίπαν ἦμαρ,
Ἥ δίκη οἰκήων δίεται βίος ἕπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὖτως)
Ἔσσεται) ἔπνος ὧδε χειμερίῳ εἰλήλαθας.
Ἦέ τοι Αὐγείαν ἢ καὶ δμώων τινὰ κεῖνε
Δίζεαι, ὅτι οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι πάρα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμι· ἐπεὶ ἔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, ὧδε κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτήν.
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ὀπιπρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιόνδε μετ' ἀνθρώποισιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἀλκιμος υἱός·
Ναὶ, γέρον, Αὐγείαν ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τῷ γάρ με καὶ ἤγαγε ἐνδάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἀρ χθὶ ἄστυ μέγ' ἔβησε πολέμοιο,
Δήμιν κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τῆδε σύ μοι φράσον ἠμεμονεῦσαι,
Ὅσσις ἐπ' ἀγροῦ τῆδε γεραίτερος αἰσυμήτης,
Ὥ, κε τὸ μὲν κ' ἔποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλοτ δ' ἄλλαν ἔθηκε θεὸς γ' ὀπιδέα φωνῆς.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φράσσῃ τινὸς ἐνδάδ' ἰκάνειν.
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις ἀτρεκὲς κεκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ βίῃ Φυλῆος ἀγαυῆ,
Κρειζότερ γ' εἰλήλεδεν ἀπ' ἄστεος, ἤματι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποιχόμενος, ἣ οἱ πέλεθρος ἐπ' ἀγρῶν·
Ἧς τῶν καὶ βασίλευσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν

Cùm ipſi curant, domus magis ſalva eſſe.
Sed eamus ad eum: egóque tibi dux ero
In ſtabulum noſtrum, ubi inveniemus regem.
Sic loquutus præibat: animo verò multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & grandem clavam,
Unde hic hoſpes *veniret:* cupiebat autem ipſum interrogare.
Rurſum verò metu intra labra ſermonem euntem cohibebat,
Nè quod ei non opportunè verbum diceret
Properanti. DIFFICILÈ autem eſt ſenſum alterius hominis nôſſe.
Hos autem accedentes procul canes ſtatim ſenſerunt,
Utroque modo, & ab odore corporis, & ſtrepitu pedum.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: ſed circa ſenem
Fruſtra ſtrepentes, adblandiebantur ab altera parte.
Hos quidem ille lapidibus à terra tantùm ſublatis,
Ut fugerent retro perterrefaciebat: aſperè verò voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu,
Animo ſuo gaudens quòd ſtabulum cuſtodirent,
Ipſo abſente: & ſic dixit,
Papæ, quale hoc fecerunt Dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit! quàm callidum!
Cui ſi & mens ità intelligens in pectore eſſet,
Ut intelligeret cui iraſci deberet, & cui minùs;
Tunc nullum animal cum hoc de honore certare poſſet:
Nunc autem nimis furenter iracundum, & ſævum eſt temerè.
Sic dixit: atque *canes* celeriter ad ſtabulum euntes ſedebant.
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes, apparebant: ſicut nubes pluvioſæ
Quàm multæ in cœlo quæ propelluntur ulteriùs
Vel Noti impulſu, vel Threïcii Boreæ.
Harum quidem nullus numerus eſt in aëre exiſtentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubindè exurgent ſuper alias:
Tot ſemper ponè boum armenta ibant.
Omnes utique campi implebantur, omnes viæ,
Incedentium pecorum multitudine: reſonabántque pingues agri
Mugitu: ſtabula autem boum ſtatim repleta ſunt (bantur.
Bobus curvis-pedibus-incedentibus: oves autem in caulis ſtabula-
Ibi nullus otioſus, quamvis innumeri eſſent,

Stabat

Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι ὄλκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μίν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὄγε πολλὰ μνωόμενος,
Δέρμά τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορωνίδα,
Ὀπποθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερεέσθαι.
Αὐτὰρ ὁ ὀκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ ἐκ χαμεὼν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σοφροσύνῃ. ΧΑΛΕΠΟΝ δ' ἑτέρη νόον ἴαλλεν ἀνδρός.
Τὼς δ' κιόντες ἐπὶ σφέτερον ἐπὶ δῶμα ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀλμῆ τε χερός, δέπᾳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιγυηνιάδῃ Ἡρακλέϊ τὸν δ' γέροντα,
Ἀχνύμενον κλαίοντε, φιλοστοργότατον γ' ἑτέρωθεν.
Τὼς μὲν ὄγε λάεσσιν, ὑπὸ χθονὸς ὄσσον ἀείρων,
Φαλήμῳ ἀνὰ ὑπίσω δειδίσατο· τοὶ δ' ὑλαγμῷ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμόν,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἧσιν ὅθ' ἕνεκεν αὖλιν ἵκοιτο,
Αὐτῷ γ' ὑ παρεόντος· ἔπος δ' ὄγε τοῖον ἔειπεν,
Ὦ πόποι, ἦ ῥα τῷτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηείον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ὀπιπεύω.
Εἰ δὲ κἠ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἦ δεῖ δ' ὥστε χερὶ χαλεπαινέμεν, ὥστε κἠ ὑκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδηλήσατο μῆλα πεμπῶν·
Νῦν δ' λίην ζάκοτόν τε κἠ ἀρίζηλος γένεθ' αὗτως.
Ἦ ῥα· κἠ ἐσυμφὼς ποτὶ ταὖλιον ἶζον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔδραμεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πώεα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνοντ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Οὐτά τ' ἐν ἤματι εἰσὶν ἐλαυνόμεναι ποτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηικὸς βορέαο.
Τῶν μὲν τ' ὅπως ἀριθμὸς ἐν ἤδει γίνεται ὄντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετ' ἀγροτοισι κυλίνδει
Ἰς ἀνέμη, τὰ δέ τ' ἄλλα χορεύεται αὖδις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπιδευὴς ἦεν.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δ' ἐκάλεσθεν
Λητίδος ἐρχομένης· σείοντο δ' πόνες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δ' βοῶν ῥεῖα πλήθουσαι
Εἰλιπόδων· ὄϊες δ' κατ' αὐλὰς πυλίζοντο.
Ἔνθα μὲν ὅπως ἔκπλη, ἀπειρεσίων πάρ ἑόντων,

Stabat apud boves vir indigens operis:
Verùm alius pedibus *vaccarum* sectilibus loris
Ligneas-compedes adaptabat, propè adstando mulgens:
Alius autem charis matribus charam sobolem submittebat,
Ut biberent de dulci *lacte*: prorsum autem lacte distentæ erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addensabat caseum:
Alius intra *stabula* tauros agebat, seorsum à vaccis.
Augias verò ad omnia vadens boum stabula, spectabat
Quem illi opum proventum reposuissent pastores.
Unà verò filius & sapiens Hercules
Sequebantur regem circumeuntem per suas magnas opes.
Ibi quamvis infragilem haberet in pectore animum
Amphitryoniades, & sibi constantem jugiter,
Tamen vehementer mirabatur hoc boum infinitum agmen
Adspiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Unius viri opes tantas esse, neque decem aliorum,
Qui maximè abundantes pecore ex omnibus fuissent regibus.
Sol verò filio suo eximium hoc donum præbuit,
Divitem pecorum esse præ omnibus hominibus.
Et quidem ipse augebat penitus illi armenta omnia
Perpetuò: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta, qui *morbi* corrumpunt labores pastorum.
Semper itaque plures cornutæ boves, semper meliores
In annos singulos nascebantur: certè enim omnes
Viviparæ erant eximiè, & fœmelliparæ,
Cum his autem trecenti tauri unà incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus, & ducenti quidem alii
Rutili: qui omnes vaccarum insidiatores erant.
Rursum alii post istos duodecim pascebantur,
Sacri Soli: erant verò colore sicut cycni,
Candidi, & inter omnes boves excellebant:
Qui & segregantes se ab armento pascebantur virentibus herbis
In pascuis, sic mirificè sibi placentes.
Cúmque ex densis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agrestes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant.
Horribiliter verò fremebant, cædem ipso aspectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus, & robore suo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens: quem quidem pastores
Stellæ omnes comparabant, propterea quòd longè supra alios
Boves incedens lucebat, & insigniter conspicuus erat.
Qui cùm aridam pellem videret fulvos-oculos-habentis leonis,

In

Εἰσήκει παρὰ βυσὶν ἀνὴρ κεχρημένῳ ἔργῳ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι
Κνημοπέδιλ' ἀράρισκε, παρεσσάδων ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλῳ δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴεσαν
Πινέμεναι λιαρὸν πέπλυντο δ' πάγχυ γάλακτι.
Ἄλλῳ ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πῶνα τυρόν·
Ἄλλῳ ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, ὀλίγα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ὀπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βαούλους
Ἡντινά οἱ κλεάνων κομιδὴν ἐπίδευτο νομῆες.
Σὺν δ' ἰόος τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὡμάρτην βασιλῆϊ δι' ὁμιλάδα μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τίνε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. ὃ γάρ κεν ἐφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ἑνὸς λήσειν ἐνὸς τόσσην ἀμφὶ, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Ὀτρύνειν πολύρρωστες πάντων ὅσσαν ἐν βασιλῆων.
Ἠέλιος δ' ὦρσεν παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέλειν πάντων ἐμφύσαι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερὲς βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· ὃ μὲν γάρ τις ἐπήλυδε νῆσος ἐνείοις
Βυκολίοις, αἵτ' ἔρια καταφθείρουσι νομῆων.
Αἰεὶ δ' πλέονες κεραὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν θελγόσια, θηλυτόκοι τε.
Τὰς δ' τεινκόσιοι ταῦροι σωμὰ ἐσιχόωντο,
Κνήμαρχοί θ' ἕλικάς τε· διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες πάντες δ' ὀπιβήτορες ὄιγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βυκολέοντο
Ἱερεῖ Ἡελίῳ· χρυσὸν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργυφέαι, πᾶσιν δ' μετέπρεπεν εἰλιπόδεσσιν·
Οἱ καὶ ἀπημαύρωτον ἐκλάζεσκον πίλιν
Ἐν νομῷ, ὣς ἔκπαγλον ὀπὶ σφίσι γανυόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ θεμιστεύοιατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀρητερέων,
Πρῶτοι τίνε μάχιμοί τε καὶ χρεοὺς ἤπιαν ὁρμιλύν.
Δεινὸν δ' βρυχῶντο, φόνον λυσσῶντε θεμιστῷ.
Τῶν μὲν τε θεμέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένει ᾧ,
Ἦδ' ὁπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἴσκον, ὅθ' ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀείζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὃς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροπὸν λέοντος,

In ipſum mox irruit cautum Herculem,
Ut impingeret in latera caput, & robuſtam frontem.
Hujus quidem accedentis rex prehendit craſsâ manu
Siniſtrum ſtatim cornu: deorſum verò cervicem in terram
Inflexit, quamvis gravem exiſtentem: & rurſum ipſum impulit re-
Humerum *ipſius* premens: ille verò nervos extendens (trorſum,
Muſculorum in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabatur & rex ipſe, & filius artis-militaris-peritus
Phyleus, quique apud cornutas boves paſtores erant,
Herculis vires immenſas videntes.
Illi verò in urbem, relictis illîc pinguibus agris,
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Publicam autem viam cùm primùm ingreſſi ſunt,
Exiguâ velocibus ſemitâ pedibus confectâ,
Quæ per vinetum à ſtabulo porrecta erat,
Non admodum conſpicua in viridi ſylva exiſtens:
Ibi alloquutus eſt Jovis altiſſimi filium
Augiæ dilectus filius, poſt ſe incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jampridem, hoſpes, quendam omnino de te ſermonem audivi,
Sicut in animum meum nunc immitto:
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis quaſi juvenis,
Huc vir Achivus, ex Helice maritima,
Qui etiam inter plures Epéos narrabat,
Quòd, cùm ipſe adeſſet, quidam Argivus interfeciſſet
Feram, ſævum-leonem, malum monſtrum agricolis,
Cavum luſtrum habentem in nemore Jovis Nemæi.
Neque certò ſcio utrùm ex Argo ſacro
Indidem *natus*, an *verò* in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille commemorabat: genere autem ipſum eſſe dicebat,
(Si rectè quidem ego commemini) ex Pérſeo. (*Achivis*,
Exiſtimo non alium hoc *efficere* ſuſtinuiſſe ex Ægialenſibus, *id eſt*
Quàm te: nam pellis belluæ id manifeſtè indicat
Opus forte manuum, quæ tibi latera tegit.
Dic agè nunc mihi primùm, ut cognoſcam in animo,
O heros, utrùm verùm auguror, an verò minùs,
Utrùm tu ille es de quo nobis audientibus dicebat
Qui ex Helice aderat Achivus, egóque rectè reputo.
Narra verò quomodo exitialem feram ipſe occidiſti,
Et quomodo in aquoſæ Némeæ intravit regionem.
Non enim talem belluam in Peloponneſo invenire poſſis,
Si cupias videre: non enim tam grandes alit,

Sed

Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπάρσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χείμαλος ποτ πλαγὰ κάρη, σιδαρέην τε μέτωπον.
Τὴν μ' ἄναξ ἐκατηβόλος ἐλεήξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιῇ ἁρπάξας κόμης· χερὶ δ' αὐχένα νέρθ' ὑπὸ γαίης
Κλάσσε βαρυὸν ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω
Ὠμῳ ἐπιβείσας· ὁ δὲ δι' ὑπὸ νεῦρα ταναηκὴς
Μυῶν ἐξ ὑπάτου βεβλήκει ὀρθὸς ἀνέσχε.
Θαύμαζεν δ' ἰὸς τε ἄναξ, ὁός τε δαΐφρων
Φυλάκης, ὅτι τ' ἐπὶ βουσὶ χορωνίσι βεβλήκοι ἦσαν,
Ἀμφιτευωνιάδαο βίλῳ ὑπερφίαλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ὦκα, λεπόντε κατ' αὐτόθι πόνους ἀλεγύνω,
Ἐσχέτην, φλαύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρτιν δ' πέμψαν ὅδι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπρέου καταλείμμοισι τείχεσι ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἦ ῥα δ' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυσσε.
Οὔπω λίθου ἐείσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἔῃσι·
Τῇ μὲν ἄρ' ἐκ πέτρης Διὸς γονὸν ὑψίζυγον
Αὐγείεω φλοῒ υἱός, ἔθεν μετόπισθεν ἐοῦσα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατ' ἀξίδα ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πεῖ μῦθον ἀκούσας,
Ὥσεί που σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἅρπῃ·
Ἦλυθε γὰρ σεχόν τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμήν,
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο κατ' ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὐκέτι Ἀργείων τις ἔθεν παρεόντος ὄλεσσε
Θηείον, ἀπολέσσας, κακὸν τέρας ἀγριώτατις,
Κοίλῃσιν αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέσιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ ἔδυ' ἀπρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱερῆος
Αὐτόθεν, ἐκ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνας.
Ὡς κείνος ἰάχησε· γέγων δέ μιν εἶδε φάανεν
(Εἰ ἐτεὸν χρὴ ἐγὼ μιμήσκομαι) ὦκα Πρόνοος.
Ἔλπομαι ἐκ ἔτερον τόδε τλήμεναι Ἀγκαίοιο
Ἠὲ σέ, δέμας ὄζοις ἀειρεσίοις ἀγοράζει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι πεῖ πλαγὰ κελεύθου.
Εἰπὲ ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνώω κατ' θυμόν,
Ἥρως, εἴτ' ἐπὶ μοῖρα μαντεύομαι, εἴτε καὶ ἀλλοῖ·
Εἰ σύ γ' κεῖνον ὃν ἄμμιν ἀκούοντεσσιν ἔειπεν,
Οὐξ Ἐλίκηθεν Ἀχαιός, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηείον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' ἐυύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γὰρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κυδάλιμον ἔυρεις
Ἱμείρων ἰέναι· ἐπεὶ ἢ μάλα τηλόθι βάσκει,

Ἀλλ'

Sed urſos tantùm & ſues, & exitialem lupcum gentem.
Quapropter mirabantur qui illum tunc ſermonem audiebant:
Quidam & mentiri viatorem illum diceban,
Ut vanâ linguâ gratificaretur præſentibus.
Sic locutus è media deflexit via
Phyleus, ut ambobus incedentibus ſufficies eſſet *via*,
Et ut faciliùs Herculem loquentem exaudirt.
Qui ipſum comitans tali alloquutus eſt ſermone:
O fili Augiæ, id de quo me primùm interogâſti,
Ipſe & quidem valde facilè ad amuſſim intexiſti.
Dicam verò tibi ſingula de hoc monſtro,
Quomodo peracta ſunt; quoniam cupis audir:
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi ſunt
Argivi, nemo tamen queat certò commemorae:
Tantùm aliquem deorum conjicimus hominibus *hoc* malum
Peloponneſiacis, ſuccenſentem *gratiâ* ſacrorun, immiſiſſe.
Omnes enim Piſeos inundans ceu fluvius,
Leo aſſiduè vaſtabat: maximè verò Bembiniæo,
Qui ipſi finitimi habitabant, intolerabilia paſſi.
Hoc mihi primum exantlare præcepit certamen
Euryſtheus; cupiebat autem ut me interficere ſæva beſtia.
Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetam cùm accepiſſem
Sagittis plenam, ibam: alterâ verò manu clavum
Bene compactam, *ſolidam* unà cum ſuo cortice, ex alto oleaſtro,
Satis magnam; quam ſub ſacro Helicône
Cùm inveniſſem, unà cum denſis integram avuſi radicibus.
Verùm ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto, ad flexibile curvamen *ejus* aplicui
Nervum, & ſagittam exitialem ſtatim impoſui. (vabam,
Circumquaq; autem oculos ferens, pernicioſum monſtrum obſer-
Si ipſum adſpicere poſſem, priuſquam ille me videret.
Jam diei medium erat: neque uſquam veſtigia illius
Obſervare poteram, neque rugitum exaudire.
Neque quiſquam hominum erat apud boves, aut in opere
Apparens in ſationi-idoneo ſulco, quem interrogrem:
Sed in ſtabulis pallidus metus quemque continebat.
Non tamen priùs pedes repreſſi, frondoſum montem perſcrutans,
Quàm viderem, & vires ſtatim experirer.
Ille quidem in ſpecum ſuum ante veſperum ibat,
Paſtus carnibus & cruore: undique autem jubas
Squalidas maculatus erat tabo, trucémque facien,
Et pectus: linguâ verò undique circumlingebat nentum.

Ego

Ἀλλ' ἄρκυς τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρυθ.
Τῶ κε θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ κε ἰδόντες ὀδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεῆσιν.
Ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε χαλινὸς
Φυλάς, ὄφρα κύσιν ἅμα σφίσιν ἄρκυθ εἴη,
Καί ῥά τε ῥίπτεσκον φαμμὺς κλύοι Ἡρακλῆθ.
Ὃς μὲν ὀμβρήσας τοίω ἐφετμελίξαλο μύθω·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲ ὄ, τλί με πρῶτον ἀνήρει,
Αὐλὸς κε μάλα ῥεῖα χτ' ἰσάθμιον ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἔκαστα λέγοιμί κε τῶδε πελώρῳ,
Ὅππως ἐκρέασσεν ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν·
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, ἴδεις κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθ.
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐίσκομεν ἀνέρι πῆμα
Ἱρῶν μιηθῆσαι Φορωνήϊσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισσᾶς ἐπικλύζων πολυμὸς ὤς,
Λῖς ἄμοτον κερδίζε· μάλιστα δ' Βεμβινιάδας,
Οἱ ἔδεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲ ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυθέης κλεῖναι δέ μ' ἐρίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλὼν κοίλῳ τε φαρέτρᾳ
Ἰῶν ἐμπλείω, νεόμην ἐτέρηφι δ' ἄκοντα
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφὲς κοτίνοιο,
Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρών, σὺν πυκινῇσιν ὀλοοῖς ἐπασσα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶσεν, ὅπη λίς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἐλών, σφετέρῃ ἐπέλασσα κεραίνῃ
Νάρκειλύ, φρὶ δ' ἰὸν ἐχέσσονον εἶδαρ ἔδησα.
Πάντη δ' ὅστε φέρων, ὁλοὸν τέρας ἐσκοπάζον,
Εἰ μιν ἐσαθρήσαιμι, παρὲς δ' ἐμὲ κεῖνον ἰδοίην.
Ἡμαθ λιῦ τὸ μεσηγύ· κε δ' ὅπη ἴχνια τοῖο
Φεσσαλιῶαι ἀνωμάλιν, ἁδ' ὠκυδμοῖο πυθέσθ.
Οὐδέ μιν ἀνδρώπων τις ἔλιν ἐπὶ βεσὶ κε ἔργοις
Φαινόμεθ ἀσπείμοιο δ' αὔλακθ, ὅππιν ἐρείμιν·
Ἀλλὰ χτ' ἰσάθμιος χλωρὸν δέθ εἶχεν ἔκαστον.
Οὐ μὲν πεζὸν πόδας ἔσχεν, ὄρθ τανύφυλλον ἐρινὸν,
Πεζὸν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεμαυῖα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα περιδείελος ἔστιχεν εἰς λιΐ,
Βεβρωκὼς χρειῶν τε κε ἄμμοτος· ἀμφὶ δ' ἀκάστας
Ἀυχμηρὸς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πέλωπον,
Σπηδιά τε· γλώσσῃ δ' ἀφιλεχμάτο γήρειον.

Αὐτὰρ

Ego autem arbuſtis continuò umbroſis occultavi me,
In rupe ſylvoſa, expectans quando veniret:
Et emiſi *ſagittam* in propiùs accedentis ſiniſtrum ile
Fruſtra: neque enim ſagitta per carnem penetrabat
Acuta, verùm reſiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terra ſtatim ſuſtulit,
Obſtupeſcens, & undique circumvolvit oculos,
Obſervans, hiatúque terribiles oſtendit dentes.
Huic ego aliam ſagittam à nervo miſi,
Ægrè ferens quòd mihi priùs irrita effugiſſet è manu.
In medium verò jeci pectus, ubi ſedes eſt pulmonis:
Sed nè tunc quidem per corium penetravit dolorifica ſagitta,
Sed cecidit ante pedes irrita ſimpliciter.
Tertiò parabam, graviter animo commotus,
Tendere arcum: at ille me vidit circumſpiciens oculis,
Bellua ingens, longámque circum crurum poplites volvebat
Caudam, ac ſtatim pugnam meditabatur: totum autem collum ipſi
Irâ impletum eſt, & fulvæ horruerunt comæ
Iraſcenti: ac ſpina dorſi curva facta eſt ſicut arcus,
Cùm undique conglobatus eſſet ipſe circa latera & ilia.
Quemadmodum autem carpentarius, multorum operum gnarus,
Cùm ramos inflectit caprifici ſectilis,
Calefaciens in igne priùs, ut rotæ ſint currui qui ad axem volvitur,
Illius è manu caprificus densâ-cortice elabitur
Dum curvatur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo ſævus eminus toto impetu proſiliit,
Cupiens ſe corpore *meo* ſatiare. Ego autem alterâ ſagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex veſtimentum;
Alterâ verò clavam aridam ſupra tempora *illius* attollens,
Impingebam in caput: in duas verò partes aſperam fregi
Ibidem ſupra hirſutum caput ſylveſtrem oleam
Indomitæ belluæ. Concidit verò ille, antequam ſupervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus conſtitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invaſit, cùm cerebrum intra os vi concuſſum eſſet.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Obſervans, priusquam iterum ad ſe rediens reſpiraret,
Ad invicti colli tendinem percuſſi antevertens,
Abjecto in terram arcu & ſutili pharetrâ.
Angebam autem firmiter, manus robuſtas comprimens
A tergo, nequid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram cruribus pedes robuſtos premebam

Poſteriores

Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιερῇσιν ἐχούφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεδμένος ὀπποθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἄσσον ἰόντα ἐϊσσευόμενον εἰς χινεῶνα
Τηϋσίωνος, ὅ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλεσσεν
Ὀκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε πρὸς.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ὑπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ δεδεγμένος ὀφθαλμοῖσι
Σκιπτόμενος, λαμυρὸς δὲ χαρὼν ὑπέδεξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ὑπὸ νεφρῆς περίαλλον,
Ἀχαλόων ὅτι μοι πεῖν ἐπόσσετο ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον σιδήεον, ὄφρα πνεύμονος ἕδρης·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὦκα θύρσαν ἔλυ πολυώδυνος ἰός·
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὖτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐδύειν· ὁ δέ μ' εἶδε προσγλωσσώμενος ὄσσοις,
Θὴρ ἅμοτος· μακρὼ δὲ παρ' ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμῷ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφερεν ἔδειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυδνὸν δὲ καὶ ἀγκύλον τε κὴ ἰξυΐ.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἰδυίησιν ἔργων,
Ὀρπηκος κάμπτῃσιν ἐείνεῦ ἐυκεάτοιο,
Θάλφας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τῷ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγε τανύφλοιος ἐείνης
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πτίλῃσιν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ὑπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρῃφι βέλεμνα
Χειρὶ προϊεμένῳ, κὴ ἀπ' ὤμων δίπτακα λώπης,
Τῷ δ' ἑτέρῃ ῥοπάλον κόρσης ὕπερ ἄνον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδυκα πεπτυῖ ἔλασσα
Αὐτῷ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγκεφάλοιο
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. πέσεν δ' ὄγε, πεῖν ἔμ' ἰκέσθαι
Γηθόσυνον ἐν γαίῃ, κὴ ἐπὶ τερμιεῖς πόδας ἔστη,
Νωχάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἤλυθε, βίῃ σιδήεντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀλιώσασι παραφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πεῖν αὖθις ἀποτροπὸν ἀμπνοιῆσαι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα πεφνάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολυῤῥαφέον τε φαρέτρην.
Ἦλθον δ' ἐγχρατέως, σιδαρέῃς σὺν χείρεσι ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' ἕδρας πλέγνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον

Θυραίους

Posteriores insidens, & lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, rectum attollens
Carentem respiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirsutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem;
Difficilem sanè *illum* laborem: neque enim erat ferro
Sectilis, nec lapide, cùm experirer, nec ligno.
Ibi deorum aliquis in mente posuit, ut cogitarem
De pelle leonis ipsis scindenda unguibus.
His celeriter excoriavi: & circumposui membris,
Ut munimentum mihi esset adversùs *Martem* corpora incidentem.
Hic Nemeææ fuit, ô amice, belluæ interitus,
Multa priùs pecudibus & viris damna quæ intulerat.

Argumentum

Interitus Pénthei, regis Thebani, hoc Idyllio commemoratur. Eum, cùm Orgia, hoc est, sacra Bacchi, nova adhuc, & jam primùm incipientia, prohibere conaretur, à matre & materteris, aliisque Mænadibus in furorem actis, discerptum esse ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fusiùs: ubi & disputationes inter senes contra novas superstitiones, próque

LENÆ, seu BACCHÆ,
Idyllium XXVI.

INo, & Autonoë, & genas-malis-similes-habens Agave,
Tres thiasos in montem, tres ipsæ cùm essent, ducebant:
Et hæ quidem stringentes hirsutæ quercûs sylvestres frondes,
Et hederam viridem, & asphódelum humi nascentem,
In puro, i. *vacuo fruticibus*, campo extruebant duodecim aras,
Tres Semelæ, & novem aras Baccho.
Et sacra è cistâ instructa manibus capientes,
Bene-precando imposuerunt in recentibus aris,
Sicut docuerat, & sicut ipse gratum habebat Bacchus.
Pentheus verò ex alta rupe omnia spectabat,
Cùm se in veteri lentisco abdidisset iis in locis nato:
Autonoë primùm ipsum conspicata horribiliter exclamavit,
Et pedibus turbavit Orgia insani Bacchi,
Subitò incurrens: hæc enim non adspiciunt profani.

Fure-

Οὐραίους ὀφθάς, πλαγρῆσί τε μὴρ' ἐφύλασσεν,
Μήδεια ὁτ' ἐστάννατο βεσχόνας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπυδον· ἰυγλῷ δ' πελώριον ἔλλαβεν ἄδης.
Καὶ τότε δ' βύλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνηῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μὰν μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὸ, ἐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὰν ὕλᾳ.
Ἐνθά μοι θανάτου τις ἐπὶ φρεσὶ δῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναιρέειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι δοῶς σπάσειε· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἔρπος ἐναλτο ταμισίχροος ὄφρά μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέη γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

---

versimi sexti *Idyllii*.

próque illis grata ac dignæ observatione referuntur. Ovidius eandemabulam exponit in fine 3. Metamorph. Irrepserunt ea sacra, paulatim hominum superstitione approbata & receptata; adversùs illas sæpe gubernatoribus certamina fuerun Quomodo autem corruptelæ & facinorum in illis sacris fœditas Romæ primùm deprehensa & vindicata fuerit commemoratur à Livio, lib. 9. Dec. 4.

ΛΗΙΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

Εἰδύλλιον κς'.

Ἴνω, κ' Αὐτονε, καὶ ἁ μαλοπάρθενος Ἀγαυή,
Τρεῖς διάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐτὰν
καὶ μὲν ἀμερξάμᾱν λασίας δρυὸς ἄγεια φύλλα,
Κίσσόν τε· ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι, χάμον δυοκαίδεκα βωμούς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐν κίστᾳ πονάμυα χρυσᾶν ἐλόῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο, δρεπτῶν ἐκ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδαξ', ὡς αὐτὸς ἐδυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἀπὸ πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν βλαδὸς ἐπιχώριον ἕρπος·
Αὐτονόα πρώτα νιν ἐνέκεραγε λεγοῦν ἰδοῖσα,
Σὼ δ' ἐτάρβεξε πρὰν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ἀπιοῖσα· τὰ δ' οὐχ ὁρῶντι βέβαλοι.

Μαίνετο

Furebat ipla, furebant ſtatim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat expavefactus: at illæ perſequebantur,
Longas veſtes à cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit, Quid vobis deſitmulieres?
Autónoë hoc dixit, Statim cognoſces priusquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii ſublato,
Tanto mugitu quantus eſt fœtæ mugitus leæn.
Ino autem avulſit unà cum ſcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autônoës idemenor erat:
Reliquæ quod ſupererat carnium diſcerpebantmulieres,
Et in urbem Thebanam redierunt contaminæ ſanguine omnes,
Ex monte luctum, non Pénthea, reportantes.
Non moror: neque alius infenſus eſſe Bacchо
Curet, neque ſiquis atrociora hiſce patrt,
Sítque vel novem annorum, aut decimam ingreſſus annum:
IPSE verò ſanctè-agam, & ſanctè-agentibus placeam.
A Jove ægidem-geſtante honorem ſortur hæc avis, i. *hoc augurium.*
PIORUM liberis bona eveniunt; impiorum verò non.
Lætetur Bacchus, quem in Drácano ipſo
Jupiter ſummus poſuit, magnum femr cùm ſolviſſet:
Lætetur & ſpecioſa Semele, ipſiúsquesorores,
Cadmi filiæ, à multis dilectæ heroidibus;
Quæ hoc factum perfecerunt, incitan Baccho,
Non reprehendendum. NEMO qu deorum ſunt vituperet.

Argumentum

Colloquium hîc deſcribitur inter duo amantes, Daphnidem pro[illegible] cujus nomen non ponitur. Hi poſt oſcula de conjug[illegible]t: & tandem, cùm puella perſuaſa eſſet, ineunt

COLLOQUIUM AMATORIUM
Daphnidis & uellæ,

Idyllium XVII.

DAPHNIS, PUELLA.

D. PRudentem Helenam Paris rpuit bubulcus alius;
Magis *prudens* hæc Helena e quæ me bubulcum oſculatur.
P. Nè gloriare, Satyriſce, inane oſculum eſſe dicunt.
D. Eſt etiam in inanibus oſculis dulis voluptas.

P. Lavo

Μαίνετο μὰν τ' αὐτάς, μαίνοντο δ' ἀρ' ἐυδὺ καὶ ἄλλαι,
Πενθεὺς μὲ φεῦγε προβαθύς· αἱ δ' ἐλέαιρον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνὺ ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὰν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέλευθε, γυναῖκες;
Λυσσόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι·
Μάτηρ μὰν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῦσα,
Ὄσσον τὸ τυχόντος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἐρέπτε σιὼ ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς οὗτος·
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ πρῶτα κρέα νομέοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι.
Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ ὃ Πενθῆα φονῶσαι.
Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθέσθαι Διονύσῳ
Φοιτητίζοι, μηδ' εἰ χθεπώτερα τοῦδ' ἐμάγησεν.
Ἔστι δ' ἐναέτης, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
ΑΥΤΟΣ δ' ἐυαγέοιμι, καὶ ἐυαγέεσσιν ἄδοιμι,
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰεὶ ἑαυτῆς.
ΕΥΣΕΒΕΩΝ πάλεσσι τὰ λῴϊα, δυσσεβέων δ' ὔ.
Χαίροι μὰν Διόνυσος, ὃν ἐν Δραχάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγωνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' ἐυειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀείνας Διονύσου,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. ΜΗΔΕΙΣ τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Vigeſſimi ſeptimi *Idyllii*.

ineunt furtivas nuptias. Præcipuus in hoc Idyllio locus eſt, antitheſis commodorum & incommodorum conjugii. Sunt qui ab alio quàm Theocrito ſcriptum eſſe arbitrentur.

ΘΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ κόρης, Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

Τὰν πυτὰν Ἐλέναν Πάεις ἦρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἐμὶ ἦδ' Ἐλένα τὸν βωκόλον ὄφρ' ἐφιλεῦσα.
Κ. Μὴ καυχῶ, σαυτοῦ γὰρ κενὸν τὸ φίλαμα λέγεσσιν.
Δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλήμασιν ἄλγεα τίρψις.

P. Lavo os meum, & oſculum deſpuo.
D. Lavásne labra tua? da mihi iterum ùt oſculer.
P. Decet te vaccas oſculari, non innuptam puellam.
D. Nè ſuperbi: ſtatim tibi TRANSIBit, ſicut ſomnium, pubertas.
P. Quæ *priùs erat* uva, ea paſſula eſt; & roſa areſcens non perit.
D. Huc veni ſub oleaſtros, ut tibi aliquid dicam.
P. Non volo: nam & antè me dulci ſermone ſefelliſti.
D. Huc veni ſub ulmos, ut meam fiſtulam audias.
P. Tuum animum oblecta; nihil quod moleſtum eſt mihi placet.
D. Hei mihi! reverere Veneris iram & tu puella.
P. VALEAT Venus: tantùm Diana ſit mihi placata.
D. Nè *hoc* dixeris: nè te feriat, & in laqueum inevitabilem incidas.
P. Feriat ut voluerit: rurſum Diana nobis auxilietur.
Nè mihi injicias manum, etiam adhuc labrum tibi laniabo.
D. Non effugies Amorem, quem non effugit puella *ulla* alia.
P. Effugio, per Pana: tu verò jugum ſemper attollis.
D. Metuo nè te deteriori viro tradat *Amor*.
P. Multi meas nuptias ambiebant, ſed nullus animo meo placuit.
D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio.
P. Quid autem faciam, amice? NUPtiæ plenæ ſunt moleſtiarum.
D. Non dolorem, non mœſtitiam afferunt nuptiæ, ſed choréam.
P. Certè dicunt mulieres ſuos maritos metuere.
D. Imò potiùs dominantur: quem *enim* metuunt mulieres?
P. A PARIendi doloribus mihi metuo: grave vulnus eſt Lucinæ.
D. Verùm regina tua Diana obſtetricatrix eſt.
P. Sed PARERE horreo, nè & pulchram formam amittam.
D. Si verò pepereris charos liberos, novam lucem videbis filios.
P. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, ſi annuero?
D. Univerſum gregem, omnia nemora & paſcua habebis.
P. Jura igitur: nè poſt concubitum abeas, invitam *me* relinquens.
D. Non, per ipſum Pana, etſi me velis abigere.
P. Extrues mihi thalamos? extrues & domum & ſtabula?
D. Extruam tibi thalamos: hos pulchros ovium greges ego paſco.
P. Patri autem ſeni quémnam, quem ſermonem dicam?
D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.
P. Dic nomen illud tuum: nam & nomen ſæpe delectat.
D. Daphnis ego *ſum:* Lycidas verò mihi pater eſt, mater Nomæa.
P. Ex bene natis *ortus es:* ſed non te ſum deteríor.
D. Neque ſummè *es* honorata: pater enim tibi eſt Menalcas.
P. Oſtende mihi tuum nemus, ubi tuum eſt ſtabulum.
D. Veni, vide ut florent meæ procéræ cupreſſi.
P. Capellæ meæ, paſcimini *interim:* bubulci opera inſpiciam.

D. Tauri,

Κ. Τὸ σῶμα μὲν πλυνῶ, καὶ ἀποπύσω τὸ φίλαμα.
Δ. Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδυς πάλιν ὄφρα φιλάσω.
Κ. Κἀγὼν σοι λαμάλας φιλέειν, ὦκ ἄζυγα κώρεγ.
Δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε ΠΑΡέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦβη.
Κ. Ἀ ταφυλὶς ταφὶς ἔξι, καὶ ὦ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δ. Δεῦρ' ἰσὸ τὰς κοπίνας, ἵνα στι πινὰ μῦθον ἐνίψω.
Κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πεῖν με παρήπαφες ἦδὲϊ μύθῳ.
Δ. Δεῦρ' ἰσὸ τὰς πίθελέας, ἴν' ἐμὰς σύεγγος ἀκούσῃς.
Κ. Τλιὼ σαυτῆ φρένα τέρψον· ἐΐζυον ἤδὲν ἀρέσκει.
Δ. Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἄλεο καὶ σύγε κώρα.
Κ. ΧΑΙρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις ἔπη.
Δ. Μὴ λέγε· μή βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυδον ἔλθῃς.
Κ. Βαμέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τλιὼ χεῖρα, καὶ εἰσέπι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, πιν ὦ φύγε παρθένος ἄλλη.
Κ. Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δ' ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρω ἀνέρι δώσῃ.
Κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ὔπα ἔασε.
Δ. Εἰς καὶ ἐγὼ πολλῶν μητὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
Κ. Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; ΓΑ μοι πλήθυσιν ἀνίας.
Δ. Οὐκ ὀδυνῶμαι, ὦκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορεῖαι.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὰς τρομέειν παρακοίτας.
Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
Κ. Ὠ ΔΙ'νειν τρομέω· χθὲπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ὄτιν.
Κ. Ἀλλὰ ΤΕΚεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα κἠλὸν ὀλέσσω.
Δ. Ἦν ὦ τέκνῃς φίλα τέκνα, νέων φάος ὄψεαι ἥβας.
Κ. Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμῳ ἄξιον, ἰὼ σπυδίσω;
Δ. Πᾶσαν τὰν ἀλέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξῆς.
Κ. Ὄμνυε· μὴ μ' λέκτρα, λιπὼν ἀέκητα, ἀπέλθῃς.
Δ. Οὐ, μὰ αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἰὼ κ' ἐθέλῃς με δαΐξαι.
Κ. Τάδ' ἔχεις μοι θαλάμους, τάδ' ἔχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Δ. Τάδ' ἔχω σοι θαλάμους, τὰ δ' πώεα κλιὰ νομάω.
Κ. Παῖδ' ἰὼ χρυσέαν τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;
Δ. Αἰνήσει σεο λέκτρον, ἐπὶω ἐμὸν ὦμον ἀκούσῃ.
Κ. Ὦμον μὰν σὸν λέγε τιὼ· καὶ ὄνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Ἄφνις ἐγώ, Λυκίδας ὁ πατὴρ, μήτηρ δ' Νομαίη.
Κ. Ἐξ εὐπηλέων· ἀλλ' ὦ σέθεν εἰμὶ χρεῖων.
Δ. Οὐδ' ἄκρα πιμέεσσα· πατὴρ δέ σοι ὄρεϊ Μενάλκας.
Κ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἔσσεται αὐλις.
Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεύσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Κ. Αἰγὲς ἐμαὶ βόσκεσθε τὰ βουκόλω ἔργα νοήσω.

D. Tauri, bene pascimini; ut nemora virgini ostendam.
P. Quid facis, Satyrisce? quid mamillas intus tetigisti?
D. Mala tua primùm hæc pubescentia cognoscam.
P. Torpeo, per Pana: manum tuam rursum extrahe. (da!
D. Bono animo esto, mea puella: quid mihi horruisti? quàm es timi-
P. Conjicis me in sordes, & vestes pulchras contaminas.
D. At pellem mollem vestibus tuis ecce substerno.
P. Hei mihi! & mitram amovisti: quare verò solvisti?
D. Veneri primum hoc ego donum offeram.
P. Expecta, miser; fortasse aliquis tibi supervenit: strepitum audio.
D. Inter se colloquuntur de nuptiis tuis cupressi.
P. Amiculum mihi lacerum fecisti: súmque nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
P. AIS te mihi omnia daturum esse: fortasse autem postea nè sa-
lem quidem dederis.
D. Utinam ipsam possem etiam animam adjicere! (*est.*
P. O Diana, nè succense: tua *illa* solitaria non ampliùs fidelis *tibi*
D. Mactabo vitulam Amori, & ipsi bovem Veneri.
P. Virgo huc veni, mulier verò domum redibo.
D. Imò mulier mater, liberorum nutrix, non ampliùs puella.
Sic illi florentibus fruentes membris,
Inter se blandè susurrabant: consurgit furtivum cubile.
Ipsáque, cùm surrexisset, ibat ad oves pascendas,
Oculis verecundans: cor autem illi intus gestiebat.
Ille autem ad armenta boum concubitu lætus *abibat.*

Argumentum

Colum eburneam affert Theocritus Theugenidi, uxori Niciæ, medici Milesii, (cujus alibi mentionem fecit) ad eum proficiscens: Commendat autem & munus, & eam cui illud af-

COLUS, *Idyllium XXVIII.*

GLaucæ, ô colus amica lanificii, donum Minervæ,
Matronis domum augentibus mens est tui compos:
Confidens sequere nos in illustrem urbem Neilei,
Ubi Veneris delubrum est viride sub arundineto tenero.
Eò enim navigationem prosperam petimus à Jove,
Ut hospitem meum oblectem videns, & vicissim oblecter,
Niciam, Gratiarum suaviloquentium sacram stirpem.

Téque

Δ. Ταῦροι κλυὰ νέμεσθ', ἴνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις, Σατυείσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τεὰ πρόπιςα τάδε χνοάοντα φιλάξω.
Κ. Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τιλῶ πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔπρεμες; ὡς μαλα δειλά.
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάρεαν με, κὴ εἵματα κλυὰ μιαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ἔσο σὺς πέπλως ἀπαλὸν νάκος ὧδε βάλλω.
Κ. Φεῦ φεῦ, κὴ τὰν μίτραν ἀπέσυχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίῳ πρόπιςον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦλθον ἀκέων.
Δ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Τὼμπέχυνον πίσσας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δ' ὑμνᾷ.
Δ. Ἄλλιν. ἀμπεχόνιν τῆς σῆς τοι μέλεα δώσω.
Κ. Φ Η΄ Σ μοι πάντα δόμῳ· τάχα δ' ὕστερον ὤλλα δοίης.
Δ. Αἰθ' αὐτὰν δυνάμαν κὴ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
Κ. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημὰς ἄκεπ πίτυς.
Δ. Ῥέζω πρῶτιν Ἔρωτι, κὴ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένος ἔνδα βέβηκα· γυνὴ δ' εἰς δίκον ἀφροσύνῳ.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφός, ὄκεπ κόρα.
Ὡς ὁι μὴ χλοεροῖσιν ἰαυόμβοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίσατο φωνᾷ συνή.
Χὴ μὴ ἀνεχρωμίη δέσχε μᾶλα νομεύων,
Ὀμμασιν ἀιδυίμη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη.
Ὃς δ' ὅτι ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος συνᾶς.

Vigesimi octavi *Idyllii*.

affert. Genus carminis Theocriti est Choriambicum pentametrum: sicut illud apud Catullum,

Alphene immemor atque unanimis falsè sodalibus.

ΗΛΑΚΑΤΑ, Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέειθ' ἁλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γωναξὶ νόῳ οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπίβολος.
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδες ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπτῶ.
Τῆδε γὰ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διός,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν καὶ πφιλήσομαι
Νικίαν, Χαείτων ἰμερόφωνον ἱερὸν φυτίν.

Téque ex elaborato ebore factam,
Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cùm eâ multa opera perficies ad viriles veſtes *pertinentia*,
Multa & ad braccas, quas mulieres geſtant, aquatiles.
Bis enim matres agnorum mollem in paſcuis lanam (talis:
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem, quæ pulchris eſt
Adeò *illa* operoſa *eſt*; amátque ea quæ *matronæ* ſapientes.
Neque enim in ignavam aut otioſam decrevi
Te dare domum, exiſtentem ex noſtra terra.
Etenim tibi patria *eſt ea*, quam condidit olim Archias Ephyræus,
Inſulæ Trinacriæ medullam, præſtantium virorum urbem.
Nunc ſanè domum tenens viri qui multa novit ſalutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus triſtes morbos,
Habitabis in Miléto amabili inter Ionas,
Ut pulchram-colum-habens Theugenis ſit inter populares,
Et illi memoriam hoſpitis carminum-amantis ſemper renoves.
Hoc enim dicat quis, te adſpiciens CERtè magna gratia (amicis.
Exiguo muneri adeſt: omnia verò honorē merentur quæ *veniunt* ab

---

Argumentum

Expoſtulatio cum amico, propter inconſtantiam in amore, quâ nihil crebrius, neque vulgarius eſt in communi vita. Hoc vitium & hîc amico ſuo Theocritus exprobrat: atque in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honeſtos velit, non levem

AMORES, *Idyllium XXIX.*

VINUM, ô chare puer, (*ut Proverbio dicitur*) & veritas:
Nos quoque ebrios oportet veraces eſſe.
Egóque ea dicam quæ in angulo pectoris condita ſunt.
Non integro me pectore voluiſti amare,
Intelligo: nam hoc dimidium vitæ quod habeo,
Vivit per tuam formam; reliquum interiit.
Et cùm tu volueris, diis immortalibus ſimilem agam
Vitam: cùm autem nolueris tu, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem moleſtiâ afficere?
At ſi mihi obtemperares juvenis ſeniori,
Tunc &, tibi melius cùm eſſet, me laudares.
Fac nidum unum una in arbore,
Quò nullum accedat ſævum reptile.

Nunc

Καί σε τὰν ἐλέφαντ' πολυμόχθω γειρωμιδίαι,
Δῶρον Νικίεας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσαιμι.
Σιὼ τᾶ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐντελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' ὅια γυναῖκες φορέοισ' ὑδάπινα βρέφη.
Δὶς γὰ ματέρες ἀρνῶν μαλακὼς ἐν βοτάνα πόχως
Πέξαιντ' αὐτετεί, Θάγχοίδος γ' εἵνεχ' ὐσφύρω·
Οὕτως ἀνυσιπρῳρὸς φιλέει δ' ὅστις σαόφρονες.
Οὐ γὰ εἰς ἀκυρὸς ὐδ' ἐς ἀργὸς μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀππάσαι σὲ δόμως, ἀμετέρας ἔυσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρίς, ἄν ὠξ Ἐφύρας κτίσατ ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τεινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν ὄικον ἔχοισ' ἀνὴρ ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσως φάρμακα λυγρὰς ἀπαμύνεμεν,
Οἰκήσεις χ' Μίλατον ἐρατὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς ἐυδοξότατος Θάγχοις ἐν δαμόσιοις πέλη,
Καί οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλοσοφῶ παρέχης ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖτο, ποπδών σ', Ἡ ΜΕΓΑΛΑ χάρις
Δώρῳ ξὼ ὀλίγῳ· πάντα ἢ πμᾶντα τὰ παρ φίλων.

Vigeſimi noni *Idyllii*.

vem neque inconſtantem in colendis amicitiis eſſe oportere. Genus carminis eſt Dactylicum pentametrum: in prima tamen ſede etiam aliquando Spondæus, aliquando Trochæus, aliquando Iambus.

ΠΑΙΔΙΚΑ', Εἰδύλλιον κθ'.

Ὦ ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, ἢ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεδύοντας ἀλαθέας ἐμμὺαι.
Κἀγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέληθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ ἢ λοιπὸν ἀπώλεπ.
Χὤταν μὲν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὅκκα ἢ ὐκ ἐθέλεις τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμυα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις δηδών;
Ἀλλ' εἴ μοι τὸ πάθοιο, νέῳ φερτμυερέρω,
Τῷ κἠλαῖον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις.
Ποίησαι κλαιὰν μίαν ἐν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὄππᾳ μηδὲν ἀπῇξεται ἀχρεῖον ἑρπετόν.

Nunc verò hodie alium tenes ramum,
Cras alium, & alium post alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram adspiciens laudaverit:
Huic statim amicus factus es plusquam triennis.
Primum verò amantem tertio loco posuisti.
Virorum superborum *more* videris spirare.
AMA, ut vivas, consimilem semper habere.
Hoc si feceris, bene audies
Apud cives: & amor tibi iste non molestus erit,
Qui virorum mentes facilè superat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
Verùm circa tenerum os te amplector.

Argumentum

Hoc Idyllio (quod est Odiarium) describitur, quomodo Adonidis interfector aper ad Venerem ab Amoribus seu Cupidinibus adductus fuerit, ejus jussu, & quomodo Venus ejus misereta sit, ubi

IN MORTUUM ADONIN,
Idyllium XXX.

ADônin Cytherêa
Ut vidit jam mortuum,
Horridam habentem comam,
Et pallidas genas,
Ducere ad se aprum
Jussit Amores.
Illi verò statim, *utpote* volucres,
Per omnem currentes sylvam,
Tristem aprum invenerunt,
Et vinxerunt, atque alligârunt.
Et unus quidem *illorum* laqueo cùm adstrinxisset,
Trahebat captivum:
Alter verò à tergo impellens
Percutiebat arcu.
Fera autem incedebat timidè:
Metuebat enim Venerem.
Huic verò dixit Venus,
Omnium pessima bestiarum,
Túne istud femur læsisti?
Túne meum virum percussisti?

Fera

Νῦν ἦ τῶδε μέ ἄμαλος ἄλλον ἔχειν κλαύσω,
Ἄλλον δ' αὖειον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον μαλῆς.
Καὶ μιὺ σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι·
Τῶδ' ἐυθὺς πλέον ἢ τειέτης ἐγένευ φίλος·
Τὸν πεζὸν ἦ φιλεῦντα, τειταῖον ἐθήκω.
Ἀνδρῶν γὰρ ὑπερδίωρέων δοκέεις πνέειν.
ΦΙΛΕΙ δ', ὥς κε ζώης, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μιὺ ἀκόσαις
Ἐξ ἀρχῶν· ὁ δέ τοι ἔρος ἃ χαλεπῶς ἔχει,
Ὃς ἀνδρῶν φρένας ἐυμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μηδαχὸν ἐξεπόνασε σοφᾶρόν.
Ἀλλὰ πέρυξ ἀπαλῶ ῥόματός σε πεδέρχομαι.

---

tricesimi *Idyllii*.

ubi eum audiit. Genus carminis est Anacreontium: ut,

Οὐ μοι μέλει Γύγαο
Τῦ Σαρδίων ἄνακτος.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,
Εἰδύλλιον λ'.

Ἄδωνιν ἦ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Σπυγνὰν ἔχουσα χαίτην,
Ὠχρῷν τε πλὴ παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τὼς Ἐρωτας.
Οἱ δ', εὐθέως πόλανοι
Πᾶσαν δρεμύλες ὕλαν
Σπυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, καπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρέχω καδάφας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπιθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰ Κυθήρειαν.
Τῶ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν
Σὺ τόνδε μηδὲν ἰχνῶς;
Σύ μοι τὸν ἄνδρ' ἐπιάτεις

Fera autem ſic dixit,
Juro tibi, ô Venus,
Per ipſam te, & virum,
Et iſta mea vincula,
Et hoſce venatores,
Tuum formoſum virum
Non volebam ferire :
Sed velut ſimulacrum adſpexi,
Et non ferens incendium *amoris*,
Femur, quod illi nudum erat,
Inſano furore oſculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus,
Hos puni, excîde.
Quid enim gero ſupervacaneos
Amatorios dentes ?
Et hoc ſi minùs tibi ſufficit,
Etiam iſtæc mea labra.
Hujus autem miſerta eſt Venus,
Et dixit Amoribus
Ut vincula illi ſolverent.
Ex eo tempore Venerem ſequebatur,
Neque in ſylvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exuſſit Amores, *amatorios dentes*.

THEOCRITI SYRACUSII EPIGRAMMATA.

ROſæ illæ roſcidæ, & denſum illud
Serpyllum dicatum eſt Heliconiadibus *Muſis*.
At nigra folia habentes lauri, tibi; ô Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus iſte villoſus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD II.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchrâ fiſtulâ modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit Pani :
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram, quâ olim poma ferebat.

ALIUD

Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτίω σε, ἢ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά με τὰ δεσμά,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σοῦ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμμαινόμαι φιλᾶσαι·
Καί μοι καλεσίναξε.
Τύτυς λαβοῦσα, Κύπρι,
Τύτυς κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω θηρευτὰς
Ἐρωτικὰς ὀδόντας;
Εἰ δ' ἔχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἰπόν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ πλύναι.
Ἐκ τῶδ' ἐπικολύθει,
Καὶ ὕλαν ἐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς Ἔρωτας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΣΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΤΑ ῥόδα τὰ δερσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνη
Ἔρπυλλος κῆται τοῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δ' μελάμφυλλοι δάφναι πίν, Πύθιε Παιάν·
Δελφοῖς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσε.
Βωτὸν δ' αἱμάξῃ κεραὸς τέγος ἆμι ὁ μαλός,
Τερμίνθυ προφύγων ἕκατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λαλικόχεως, ὁ καλὸ σύριγξι μελίσδων
Βυκολικὺς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε.
Τὺς τριακὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξυὶ ἀκοντᾶ,
Νεβρίδα, τιὺ πέραν ἁ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ.

ALIUD. III.

Dormis in ſolo foliis-conſtrato, ô Daphni, corpus deſeſſum
Quieti dans: furculæ verò nuper compactæ *ſunt* in montibus.
Venatur autem te Pan, & Priâpus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verùm tu fuge,
Fuge, *inquam*, deſerens ſomni ſoporem nutantem.

ALIUD. IV.

Per illum vicum ubi quercus *ſunt*, ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recèns-ſculptam ſtatuam,
Tripedem, cùm ipſo cortice, ſine auribus: Sed Priapo
Generatori poſſibile *eſt* Veneris opera perficere.
Ædes autem ſacra pulchrè circumcurrit, & perenne
Fluentum è ſaxis undique viret
Lauris, & myrtis, & odoratâ cupreſſo,
Ubi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: vernæ autem ſtridulis cantibus
Merulæ modulantur variè-ſonora carmina:
Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illîc, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum. At ſi abnuerit,
Hoc adeptus, volo tres hoſtias offerre:
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium. Audiat autem benevolè deus.

ALIUD. V.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? Et ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cerâ-compacto ſpiritu, *i. fiſtulâ*, modulans.
Stantes verò prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. VI.

Ah miſer tu Thyrſi! Quid proderit, ſi contabeſacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?
Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos:
Nam durus ungulis *eam* comprehendit lupus.
Canes verò clamant: Quid prodeſt, cùm illius
Nec os *quidem* neque cinis relictus ſit abeuntis?

IN

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὐδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· σαλίκης δ' ἀρπαγεὶς ἀν' ὄρη.
Ἀχθέει δέ τυ Πάν, ἢ ὁ τὸν κεχολωντα Πείτηος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω σείροντες ὀμορροδοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνῳ κῶμα καλαγόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τλῦαν τὰν λαύραν τὰς αἰ δρύες, αἰπόλε, κάμψαι,
Σύκινον εὑρήσεις ἁρπαγλυφὲς ξόανον,
Τεισχελές, αὐτόφλοιον, ἀνύαστον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδοτόρῳ λιωατὰν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σαχὸς δ' ἐν ἱερὸς τριδέδρεμεν, ἄγναον ἦ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε πηγάζει
Δάφνας, ἢ μύρτισι, ἢ εὐάδεϊ κυπαρίσσῳ,
Ἔνθα πεπὶξ κάχλαι βοσχυόπνοις ἔλικι
Ἀμπλεκόμεναι ἠϊανοὶ ἦ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδοῖς
Κόσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλοτραυλα μέλη·
Ἡδυβοὰ ἀηδονίδες μινυρισμασιν ἀντιαχεῦσι,
Μέλπωσαι τόμασιν τὰν μελίδρημυν ὄπα.
Ἔζεο δὴ πίνει, ἢ τῷ χαλεπὸν Πειήνῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τὸν Δάφνιδός με πόθος.
Κὐδυὸς ἐπρήξεν χίμαρον καλόν. ἰὼ δ' ἀναδήσῃ,
Τᾶδε τυχών, ἐθέλω τρισσὰ δύω τελέσαι·
Ῥέξω γὰ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴρηα
Σακίταν. ἆϊοι δ' ἐυμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε.

Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀείσαι
Ἀδύ τι μοί; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμυθος
Ἀρξεῦμαί τι χρέκειν· ὁ δὲ βακόλος ἄμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς ἦ τάντες λασίας δρυὸς ἄντρα ὄπαθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβόλαν ὀρφανίσωμεν ὕπνῳ.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἃ δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ καλὰ ἄξεις
Δάκρυσι δηγλυκὺς ὥπατ' ὀδυρόμενος;
Ὠιχεται ἃ χίμαιρος τὸ καλὸν τέκος, ἔϊχετ' ἐς ἅδαν·
Τρασχὺς γὰ χαλαῖς ἀμφεπάξε λύκος·
Αἱ δ' ἀνίκα τίνα τὸ πλέον, ἀνίκα τίνα
Ὅσιον ὔδὲ τέρεν λείπεται ὀγχνιάσαι;

In ſtatuam ÆSCVLAPII. VII.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Niciâ: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adit,
Et iſtud ex odorata ſculpſit *ei* ſimulacrum cedro,
Eëtióni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium. Ille verò ad opus omne *ſuum* contulit artificium.

Epitaphium ORTHONIS. VIII.

O hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hybernâ nocte ebrius nè iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: &, pro magna
Patria *mea*, peregrinâ terrâ jaceo coopertus.

ALIUD. IX.

O homo, vitæ parce; neque præter anni tempus
Nauta ſis: quia non eſt magna homini vita.

In ſimulacrum Muſarum. X.

Vobis hoc, ô deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xénocles erexit marmoreum
Muſicus; non aliter quiſpiam dicet. Et propter hanc ſcientiam
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur.

Epitaphium EUSTHENIS
phyſiognómonis. XI.

Euſthenis hoc *eſt* monumentum: phyſiognómon *eſt* philoſophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſtè ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina *terra* peregrinum ex-
Et poeta ipſis mirè gratus erat. (iſtentem:
Omnia quæ par eſt habet mortuus philoſophus,
Quamvis nihil virtûtis habens: habuit ergô qui curam ſui gererent.

In tripodem Baccho dedicatum, *nomine*
Demótelis. XII.

Demóteles chorâgus, qui tripodem, ô Bacche,
Et te jucundiſſimum deorum beatorum conſecravit,
Moderatus erat in omnibus: in choréa verò obtinuit victoriam
Virorum, & quod pulchrum & quod decens *eſt* videns.

In ſimulacrum cœleſtis Veneris. XIII.

Venus iſta non *eſt* vulgaris: propitiam redde deam, vocans *eam*
Cœleſtem, caſtæ donarium Chryſógonæ

In

Εἰς ἄγαλμα ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱός,
Ἰητῆρι νόσων ἄνδρι σωτεσίμβροτος
Νικίᾳ· ὃς μιν ἐπ' ἠμὰρ ἀεὶ δυέεσσιν ἰκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠπίοιο χάριν γλαφυρῆς χερὸς ἔκτορα σωστῆς
Μιδόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ἐπιτάφιον ΟΡΘΩΝΟΣ. ή.

Κεῖνε, Συρηκόσιός τις ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴσις.
Καὶ δὲ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείῃ κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἄνθρωπε, ζωῆς φροντίδιζε, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴδῃ· ὡς ἐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

Εἰς ἄγαλμα Μυσῶν. ι'.

Ὑμᾶν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πᾶσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρεινον
Μυσικός· ἐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίᾳ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μυσέων ἐκ ἐπιλανθάνεται.

Ἐπιτάφιον ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ τοῦ φυσιογνώμονος. ια'.

Εὐσθένους τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔδαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Καὶ ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής·
Καίπερ ἀκικυς ἐών· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς τείπεδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τείποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἡδιστον θεῶν μακάρων ἀναθείς,
Μέτριος ἦν ἐν πᾶσι· χορῷ δ' ἐκπάσατο νίκην,
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ σεσηκὸς ὁρῶν.

Εἰς ἄγαλμα τῆς ἑρμαίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ἑ πάνδημος ἱλάσκετο τλῶ θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνὰς ἄνθεμα χρυσοτόνας

Ὅπως

In domo Amphiclis, cum quo & liberos & vitam habuit
Communem: semper autem ipsis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda. Nam, DUM curant
Immortales, ipsi plus habent mortales.

EPItaphium Eurymedontis. XIV.

Parvulum filium reliquisti, & tu ipse etiam in flore ætatis,
O Eurymedon, hoc sepulcrum mortuus obtinuisti.
Tibi quidem sedes *est* inter divinos viros: hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

IN idem. XV.

Cognoscam siquid amplius bonis *viris* tribuas, an etiam improbus
A te, ô viator, itidem æqualem habeat *honorem*.
Salveat iste tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet sacrum levis super caput.

IN Anacreontis statuam. XVI.

Contemplate statuam hanc, ô hospes,
Diligenter; & dic, cùm domum redieris,
Anacreontis simulacrum vidi in Teo,
Excellentis, siquid antiquorum poetarum præstans fuit:
Addens verò quòd juvenibus delectabatur,
Dices verè totum virum.

IN Epicharmum. XVII.

Et vox Dorica *est*; & vir qui comœdiam
Invênit, *est* Epicharmus.
O Bacche, æneum ipsum pro vero
Tibi hîc dicârunt.
Quem Syracusis collocârunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem *decet*.
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi *habenda est*.

EPItaphium CLITÆ, nutricis Medéi. XVIII.

Parvulus istud struxit Threïssæ
Medéüs monumentum in via, & inscripsit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quòd puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

In ARCHILOCHUM XIX.

Consiste, & Archilochum adspice, veterem poetam,
Iambógraphum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.

Certè

Οἰκῳ ἐν Ἀμφικλέης, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξωυόν· ἀεὶ δὲ σφιν λαὸν ἐς ἔθνος ἄγων
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια. ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ δὲ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχυσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ Ἐυρυμέδοντος. ιδ'.

Νήπιον ἦον ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δ' ἄρα καὶ αὐτὸς,
Ἐυρύμεδον, τύμβε τῆδε θανὼν ἔπυχες.
Σοὶ μὲν ἔδρα δείσισι μετ' ἀνδρείοις· τὸν δὲ πολῖται
Τίμασεν ὑπὲρ παιδὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ τὸ αὐτό. ιε.

Γνώσομαι εἴπ νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω οὕτω τὸ τύμβος, ἐρεῖς ἐπεὶ Ἐυρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κύφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα. ις'.

Θάμβει τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
Σπεύδων καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς ὄψιν ἔνθης,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν σοφῶν εἴπ σοφιστὴν ᾠδοποιῶν·
Πεσθεὶς δ' αὖπι τοῖς νέοισιν ἄδεπε,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ Ἐπίχαρμον. ιζ'.

Ἃ τε φωνά, Δώριος· καὶ νηρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Ἐυρών, Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαδίνε
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν.
Τὸν Συρακόσσας ἐνίδρυται πελωρισᾷ πόλει,
Οἱ ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεγαλυψύοις
Τελεῖν ἐπιχειρᾷ.
Πολλὰ γὰρ ποπᾷν ζωᾷν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ Κλείτας, τροφῆ Μιλήσι. ιη.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτυξε τᾷ Θρεΐσσᾳ
Μίλητος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπίκλαυσε Κλείτας.
Ἐξεῖ τὶν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τέκνων
Ὧν τὸν κῆρον ἔθρεψ'· ἔπ μὲν ἔπ χρηστὰν καλεῖ.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ τᾶδε καὶ εἰσιδὲ τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τᾶς ἰάμβων, ἃ τὸ μυείον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.

Certè ipsum Musæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeò exactus erat ac dexter
Carminâque componendo, & ad lyram cantando.

IN STATUAM PISANDRI, QUI Herculis labores carmine scripsit. XX.

Jovis iste vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus superiorum poëtarum
Pisander conscripsit *oriundus* ex Camiro;
Et, quotquot laborando confecit, recensuit labores.
Hunc verò ipsum populus (ut certò scias)
Collocavit hic, æneum cùm fecisset,
Multis mensibus postea & annis.

In HIPPONACTEM. XXI.

Poëta hic Hippónax jacet.
Si quidem improbus *es*, nè accedas sepulcrum:
Sin autem es bonus, & ex probis *natus*,
Confidens sede; &, si volueris, dormi.

Ejusdem in suum ipsius librum. XXII.

Alius est *Theocritus* Chius: ego autem Theocritus qui hæc scripsi,
Unus ex plebe sum Syracusana,
Filius Praxágoræ inclytæque Philínæ:
Musam verò alienam nunquam attraxi.

MOSCHI IDYLLIA.

AMOR FUGITIVUS,

Idyllium I.

VEnus Amorem filium altùm inclamabat, i. *altâ voce clamans, dicebat,*
SI QUIS in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus est: index munus habebit.
Merces tibi erit suavium Veneris: si verò adduxeris ipsum,

Non

Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠλάπαλλον Ἀπόλλων
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγλυτο κἀπιδέξιος
Ἐπειά τε ποιεῖν, ὡς τε λύρην τ' ἀείδειν.

Εἰς Ἀνδριάντα Πεισάνδροτ
τοῦ τοῦ Ἡρακλέους πένης ποιήσαντος. κ[illegible]

Τὸν τοῦ Ζηνὸς ὅδ' ὕμνων υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχην, τὸν ὀξύχειρα,
Πρῶτος ἅβ' ἐπάνωθε μεσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν οὐκ Καμείρου,
Χῶσος ἐξεπόνησεν ἔπη ἀθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)
Ἔστασ' ἐνθάδε χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μισὸν ὀπάδε κἠνιαυτοῖς.

Εἰς Ἱππώνακτα. κα'.

Ὁ μισόποιος ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηές, μὴ προσέρχου τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσθλὸς κρηγύός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζου, κἂν δέλῃς, ἀποβείξον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος, ὁ Χῖος· ἐγὼ δ' Θεόκριτος ὁ τάδε γράψας,
Εἰς ἀπὸ φυλῆς πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόρεω τοῦ κλειτοῦ τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὠνείλω ἔκποτ' ἐφελκυσάμην.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

Ἔρως Δραπέτης.

Εἰδύλλιον α'.

ΑΚΥΠΡΙΣ τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μαχρὸν ἐβώσατο,
ΕΙΤΙΣ ἐν στοιβάδεσι πλανώμενον εἴδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἕξει.
Μισθός τι, τὸ φίλημα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,

Non nudum ſuavium, ſed tu, ô hoſpes, plus etiam habebis.
Inſunt autem plurima ſigna puero: inter viginti alios cognoveris
Corpore non albus, verùm igni ſimilis: oculi ipſius (ipſum.
Acres & flammei. MALA mens, dulcia verba:
Non enim idem ſentit quòd loquitur. Vox illi dulcis, ut mel:
Sed cùm iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus puer, crudeliter ludit.
Pulchrè capillatum *eſt illi* caput, habet autem protervam faciem.
EXIGUÆ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſquè ad Acherontem, & inferni regem.
CORPORE quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros & mulieres, viſceribus autem inſidet.
ARCUM habet valde exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
EXIGUA illi ſagitta, at in cœlum uſquè fertur.
ET AUrea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia: multò verò magis quæ ipſi eſt
PARVA fax Solem ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſerearis.
Et SI QUANDO flentem videris, cave nè te fallat:
Etiamſi riſerit, tu attrahe ipſum: atque SI VOluerit te oſculari,
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum.
SI verò dixerit, Cape hæc, dono tibi quæcunque mihi ſunt arma,
Nè quicquã attigeris: fallacia dona *ſunt*; igne enim omnia tincta ſunt

---

EUROPA, *Idyllium II.*

EUROPÆ olim Venus ſuave ſomnium immiſit,
Cùm tertia pars noctis *.i. gallicinium* ſtat, & aurora propè *eſt:*
Cùm ſomnus melle dulcior in palpebris ſedens,
Membra reſolvens, oculos molli vinculo ligat,
Cùm & veracium paſcitur turba ſomniorum.
Tunc *illa* dormiens in ædibus quæ ſub tecto ſunt, *.i. in parte ædi-*
Phœnîcis filia, adhuc virgo Europa, (*um ſuperiore,*
Videbatur ſibi videre continentes duas de ſe contendentes,
Aſianam, & alteram oppoſitam: indolẽ autem habebant ut mulieres.
Harum altera peregrinæ formam habebat: altera autem ſimilis erat
Indigenæ, & *ut* filiam ſuam magis vindicabat:
Dicebat verò quòd eam genuiſſet & enutriviſſet ipſa.
Verùm altera, validis contendens manibus,

Trahebat

Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ', ὦ ξένε, χὠ πλέον ἐξεῖς.
Ἐστι δ' ὁ παῖς ἀείσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὴ ἁ λᾴκός, πυκὶ δ' ἐκελ⊖· ὄμματα δ' αὖτε
Δειμύλα καὶ φλογόεντα. ΚΑΚΑΙ' φρένες, ἀλλὰ λάληµα·
Οὐ γὸ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά·
Ἦν ἢ χολᾷ, νό⊖ ὀξὺν ἀνάμερος, ἠὲ προδότας,
Οὐδὲν ἀλαθέων· δόλιον βρέφ⊖, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρηνον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
ΜΙΚΚΥΛΑ μὴν τίνω τὰ χρύσρια, μαχρὰ ἢ βάλλῃ·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
ΓΥΜΝΟΣ μὴν τόγε σῶμα, νό⊖ δὲ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερύγες ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
Ἀνέρι ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ παλάγχνοις ἢ κάθηται.
ΤΟΞΟΝ ἔχει μάλα βαιόν, ὑπερ τόξω ἢ βέλεμνον·
ΤΥΤΘὸν ἑοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
ΚΑΙ' ΧΡύσιον πεῖ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ πιέζωσκει.
Πάντα μὴν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
ΒΑΙΑ' λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίδει.
Ἦν τύ γ' ἕλῃς τίνων, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
ΚΗΝ ΠΟΤ' ἴδῃς χλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢΝ ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
Ἦν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσά μοι ὅπλα,
Μήπ ἀΐγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὸ πυκὶ πάντα βέβαπται.

ΕΤΡΩΠΗ, Εἰδύλλιον β'.

ΕΤΡΩΠΗ, ποτὲ Κύπριος ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσαται, ἐγγὺς δ' ἠὼς·
Ὕπν⊖ ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάρεσσιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πιδάᾳ μαλακῷ χεῖ φάεα δεσμῷ,
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθν⊖ ὀνείρων.
Τὴμ⊖ ὑπωροφίοισιν ἐνικλώσασα δόμοισι
Φοίνικ⊖ θυγάτηρ, ἔτι παρθέν⊖ Εὐρώπεια,
Ὡΐσατ' ἠπείρῳ δοιὰς πεῖ εἴο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε· φυὴ δ' ἔχον ὅια γυναῖκες.
Τῶν δ' ἡ μὲ ξείνης μορφὴ ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐώκει
Ἐνδατέῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς πεπίεστο κάρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔπειτε καὶ ὡς ἀπίτηλός μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν,

Trahebat non invitam: quoniam fatale esse dicebat
A Jove ægiocho ut præmium *sibi* esset Europa.
Illa verò è strato exiliit toro, metu perculsa,
Palpitans corde: nam somnium viderat tanquam rem evidentem.
Diu autem taciturna sedebat: ambas enim
Adhuc in oculis apertis habebat mulieres.
Verùm postea valde serò extulit virgo vocem,
Quis mihi ex superis hæc spectra obtulit?
Qualia me super stratum torum in thalamis
Suaviter admodum dormientem perterruerunt somnia?
Quæ verò fuit hospita quam adspexi dormiens?
Quàm mihi perculit cor illius amor! quàm me & ipsa
Amanter suscêpit, & tanquam suam adspexit filiam!
Sed mihi dii bene vertant somnium.
Sic loquuta, surrexit: & charas quæsivit sodales
Æquales, coævas, animo charas, nobiles,
Quibuscum semper ludebat, choream cùm iniret,
Vel corpus cùm ablueret ad ostia Anauri,
Aut quando è prato odorata lilia tonderet, *i. carperet.*
Atque illæ statim ei comparuerunt: quælibet autem manu tenebat
Flores recipientem calathum: & in prata exibant
Maritima, ubi semper unà congregari solebant,
Oblectantes se rosarum germine, & undarum strepitu.
Ipsa verò aureum ferebat calathum Europa,
Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani,
Quem Libyæ dederat dono, quando in torum Neptuni
Ivit: illa verò præbuit formosæ Telephaëssæ,
Quæ ex illius sanguine erat. Innuptæ verò Europæ
Mater Telephaëssa eximium præbuit donum,
In quo artificiosa multa fabrefacta erant resplendentia.
Inerat ex auro facta Inachi filia Io,
Adhuc vitula existens, indolem autem non habebat mulieris:
Oestro autem percita pedibus per mare ambulabat,
Natanti similis: mare autem cæruleo colore factum erat.
Duo verò stabant in supercilio littoris
Viri simul: spectabant autem pontigradam bovem.
Aderat & Jupiter, demulcens placidè manu divinâ
Vitulam marinam: quam apud Nilum septem-ostia-habentem
Ex bove pulchrè cornutâ rursum transformavit in mulierem.
Argentea erant Nili fluenta: ipsa verò vitula
Ærea: ex auro verò factus erat ipse Jupiter.
Circùm verò, sub corona calathi rotundi,

Mercu-

Εἶρυεν ἠκ ἀέκητι· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶ)
Ἐκ Διὸς αἰγιόχυ γέρας ἔμμορε Εὐρωπείαν.
Ἡ δ' ὑπὸ μὲν πρώτῃν λεχέων δόρε δειμαίνυσα,
Πεμπομένη κραδίῃσι· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Ἐζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας ᾗ
Εἰσέπι πεπλαμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀφὲ ᾗ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνεγείνατο παρθένῳ αὐδήν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπερχείων πεφίπλε;
Ποῖοί με πρώτην λεχέων ὕπαρ ἐν ἠθαέμοισιν
Ἡδὺ μάλα κιώντσαν ἀνεπλοίησαν ὀνείρῳ;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη ἣν εἴσιδον ἠνώγουσα;
Ὡς μ' ἔβαλε κραδίῃν κείνης πόθος· ὡς με κὴ αὐτὴ
Ἀασαμίως ἠάσκελος, κὴ ὡς φετέρῃν ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὡς εἰποῦσ', ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπελίζετ' ἑταίρας
Ἡλικας, ἠίθεας, δυμήρεας, ἠυπατρείας·
Τῆσιν ἀεὶ συνάδυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναντο,
Ἡ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα σεσχοῆσιν Ἀναύρῳ,
Ἡ ὁπότ' ἐν λειμῶνι ἑϊππόα λείρια κάρσοι.
Ταὶ δέ ὄι ἄλλα φάανθεν· ἔχεν δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον πάλαφον· ποτὶ ᾗ λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο
Τρῶπαι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κόματος ἠχῇ.
Αὐτὴ ᾗ χρύσεον πάλαφον φέρεν Εὐρώπεια
Θηητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἤϊεν· ἡ ᾗ πόρεν Φερικαλλέϊ Τηλεφάασῃ,
Ἡτέ οἱ αἵματος ἔσκεν. ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάασα Φερικλυτὸν ὤπασε δῶρον,
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μορμαίροντα.
Ἐν μὲν ἕλιξ χρυσοῖο τεπυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ
Ἐϊσέπι πόρτις ἔασα, φυλὴ δ' ἠκ εἶχε γυναικός·
Φοιτᾳδὴν ᾗ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὸν βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένη ἰκέλη· κυανὴ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἔσαν υἷος ἐπ' ὀφρύσι αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλίσθην· ἐπεὶ ὦτο ᾗ πανυπόρου βῶν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος πρέμα χειρὶ θείῃ
Πόρτι εἰνάλίης, τὴν ἐπλαπόρῳ πάρος Νείλῳ
Ἐκ βοὸς ἐυκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἕλιξ Νείλῳ ῥόος· ἡ δ' ἔπειτα πόρτις,
Χλωκείη· χρυσοῦ ᾗ τεπυγμένος αὐτὸς ἕλιξ Ζεύς.
Ἀμφὶ ᾗ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάσσιο

Mercurius fabrefactus erat: propéque eum extensus erat
Argus, pervigilibus instructus oculis.
Hujus autem ex purpureo sanguine nascebatur
Avis, exultans pennarum multiflorido colore,
Caudæ pennas explicans, sicut aliqua velox navis *vela pandit*,
Aurei calathi extremum orbem pennis tegebat.
Talis erat calathus formosissimæ Europæ.
Illæ verò, postquam ad prata pervenerunt florida,
Aliæ aliis animum tunc oblectabant floribus.
Ex eis hæc odoratum narcissum, illa hyacinthum,
Illa violam, illa verò serpyllum decerpebat: multáque in terram
Pratorum vernorum cadebant folia.
Aliæ porrò flavi croci odoratam comam
Decerpebant certantes: verùm in medio stabat ipsa regina,
Splendorem purpureæ rosæ manibus colligens,
Et excellebat sicut inter Gratias Venus.
Neque diu animum floribus oblectatura erat,
Nec virginalem zonam impollutam conservatura:
Nam certè Jupiter, ut ipsam consideravit, mox ictus est
In animo, inopinati s domitus sagittis
Veneris, quæ sola potest etiam Jovem domare.
Etenim ut vitaret iram zelotypæ Junonis,
Cùm vellet teneram puellæ mentem fallere,
Occuluit deum, & mutavit corpus: & factus est taurus,
Non qualis in stabulis nutritur, neque qualis
Sulcum secat, trahens curvum aratrum:
Neque qualis inter armenta pascitur, neque qualis ille
Qui domitus valde onustum trahit plaustrum.
Ejus reliquum quidem corpus flavum erat,
Circulus autem candidus in media splendebat fronte,
Oculi verò subglauci erant, amore coruscantes:
Æqualia verò inter se cornua è capite emergebant,
Sicut orbes lunæ cornutæ, dimidiati ambitus.
Venit autem in pratum: nec exterruit, cùm visus est,
Virgines; sed omnibus libebat accedere propiùs,
Et contrectare amabilem bovem, cujus divinus odor
Procul & prati superabat dulcem halitum.
Sterit autem ante pedes inculpatæ Europæ,
Et illi lambebat collum, demulcebátque puellam.
Illa verò contrectabat eum, & placidè manibus spumam
Multam ab ore abstergebat, & osculabatur taurum.
At ille placidè mugiit: diceres tibiam

Mygdoniam

Ἑρμείης ἤσκητο· πάλας δέ οἱ ἐκτετάνυσο
Ἄρρης ἀκοιμήτοισι κεκαμμένῳ ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δ' φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμβιος πλερύγων πολυανθέϊ χρωτῇ·
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὥστε τέ πις ὠκυάλῳ νηῦς,
Χρυσοῖο παλάεσσι φρίσσεται χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἕλιξ πάλαεσσι φρικαλλέος Ἐυρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ ἦν λειμῶνας ἐσήλυδον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
Τῶν ἡ μὲ ῥάϊστον ἐὔπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐαρεσσιφόων πίπλεσκε πέπλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκα δυόωσαν ἐθείρῃ
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔσῃ ἄνασσα·
Ἀγλαΐῃ πυρσοῖο ῥόδα χείρεσι λέγουσα,
Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὴν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενικῇ μίτρῃ ἄχραντον ἔρυτο·
Ἡ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φρεσὶν ἐβλάπτοντο
Θυμόν, ἀνωϊστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μάλα λιάσατο καὶ Ζηνὸς δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ ἀλαλύκωπός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεόν, καὶ πρέψε δέμας· καὶ γίνετο ταῦρος,
Οὐχ ὁίῳ γαμοῖς ἐπιφέρεται, οὐδέ μιν ὁίῳ
Ὠλκα διατμήγει, σύρων ὑνακμητὴς ἄροτρον·
Οὐδ' ὁίῳ πόιμνης ἐπιβόσκεται, οὐδέ μιν ὁίῳ
Ὅσσπις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπηύρων.
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλῳ δ' ἀργύφεον μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Οὔατε δ' ὑπογλαύκεσκε δ' ἴμερον ἀσπάσιοντε·
Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καμήλου,
Ἀντυγος ἠμιτόμῳ κεραΐς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα· καὶ ἐκ ἐφόβησε φαανθείς
Παρθενικάς· πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγύς ἰκέσθαι,
Ψαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοός, τῷ ἄμβροτον ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνα ἑκαίνυτο λαρὸν ἀΰτμῃ.
Στῆ δ' ποδῶν περιπάροιθεν ἀμύμονος Ἐυρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέδηλε δὲ κέρσῃ.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο· φαίης κ' αὐλοῦ

Μυγδονί-

Mygdoniam ſtridulum ſonum edentem *te* audire.
Flexit autem genua ante pedes: atque intuebatur Europam
Cervice retortâ, & illi latum oſtendit dorſum.
Illa verò valde-capillatis dixit virginibus,
Huc adeſte ſodales charæ atque æquales, ut in hoc
Conſidentes tauro nos oblectemus: certè enim omnes,
Dorſum ubi ſubſtraverit, recipiet, veluti navis.
Manſuetus hic adſpectu eſt, & blandus, neque tauris
Aliis ſimilis: mens enim ei tanquam viro
Benigna verſatur, & ſolâ indiget voce.
Sic loquutus, tergo inſidebat ridens:
Cæteræ verò adſcenſuræ erant. Statim autem exiliit taurus,
Cùm eam quam volebat rapuiſſet: ac celeriter ad mare pervênit.
Ipſa autem converſa charas vocabat ſodales,
Manus porrigens: at illæ non poterant eam aſſequi.
Ex littore verò mare ingreſſus longè procurrit, ut delphin.
Nereïdes autem è mari emerſerunt, atque omnes
Cetorum tergis inſidentes ordine ibant.
Et ipſe graviſonus Neptunus ſupra mare
Fluctus complanans, marini dux erat itineris
Germano fratri: atque circa ipſum congregabantur
Tritônes, profundi maris incolæ,
Longis conchis nuptiale carmen ſonantes.
Illa veró ſedens in bubulo tergo Jovis,
Alterâ quidem *manu* tenebat longum tauri cornu, manu verò alterâ
Trahebat purpureæ veſtis ſinus, eouſque quouſq; fimbriam
Commadefaceret attractam cani maris copioſa unda.
Sinuabatur autem in humeris veſtis ampla Europæ,
Ceu velum navis, atque allevabat puellam.
At illa, cùm jam terra à patria eſſet procul, (mons altus,
Conſpiceretúrque nec littus ullum quod à mari alluitur, nec *ullus*
Verùm ſuprà cœlum, & infrà immenſum mare,
Circum ſe ſpectans, talem extulit vocem,
Quò me vehis, divine taure? quis es? quomodo autem hanc viam
Gravibus pedibus conficis, neque mare
Reformidas? navibus enim pervium eſt mare
Velocibus, at tauri marinum iter reformidant.
Qualis tibi potus dulcis? quis è mari cibus erit?
Nunquid deus aliquis es? cur quæ deos non decent facis?
Neque marini delphines in terra, neque tauri
In mari ambulant: tu verò per terram & mare
Immadefactus ruis, ungulæ autem tibi ſunt remi.

Fortè

Μυγδονίης λιγυὼ ἦχον ἀνηπύοντα ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν ἑλέρκετο δ' Εὐρώπειαν
Αὐχὴν ὀπισθόμφας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῆσι,
Δεῦθ' ἑταῖραι φίλαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
Ἐζόμεθαι ταύρῳ περπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας
Νῶτον ὑποσρέψας ἀναδέξεται, διά τε νηῦς.
Πρηὺς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι περοίκοιχε· νόῳ δέ οἱ ἔνδοθι φωτὸς
Αἴσιμα ἀμφιδέδρομεν, μύνης δ' ὑπολύεται αὐδῆς.
Ὣς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἀφαρ δ' ἀνεπάλμαιο ταῦρος,
Ἦν δέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ὑπὸ πόντον ἔκαμεν.
Ἡ δὲ μεταιρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐθέλοντο κιχάνειν.
Ἀκλεὲς δ' ὀπίσω πέσον δέος, οὔτε δὲ λελὶς
Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ὄζηχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύβρεμος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
Κῦμα καπνώων, ἁλίης ἠγεῖτο κελεύθου
Ἀυτικασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέδοντο
Τείτωνες, πίντοιο βαθυῤῥόου ἐννάετῆρες,
Κόγχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐρεζομένη Ζηνὸς βούοις ἔπι νώτοις,
Τῇ ῥ' ἔχεν ταύρῳ δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἵρυε πορφυρέας κόλπῳ πλόκας ὄφρα κεν ὤλιν
Δοῦσι ἐφελκομένην πρηνὴς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὠμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἰσίον ὁππά τε νηός, ἐλαφρίζεσκε δὲ κέρδος.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦσιν ἀνδύσεν,
Φαίνετο δ' ὔτ' ἀκτή τις ἁλίῤῥοος, ὔτ' ὄρεος αἰπύ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφὶ δὲ παπλήσασα, πίλνα ἀνενείκατο φωνήν,
Πῆ με φέρεις, θεόταυρε; πίς ἔπλετο πῶς δὲ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πόδεσσι δέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ὄξι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίῃ τερμύουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἥδυ πίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά πις ἐσσὶ θεὸς; τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὐδ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, ὔτέ τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ σείχεσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄβροχος αἴσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.

Ἡ

Fortè etiam in cæruleum aërem altè ſublatus
Volabis, velocibus ſimilis volucribus.
Hei mihi multùm infelici, quæ quidem domo
Patris relictâ, & hunc bovem ſequuta,
Peregrinam navigationem conficio, & erro ſola!
Sed tu mihi, Neptune, qui cano in mari regnum tenes,
Propitius occurras: ſpero me viſuram eſſe
Hunc qui curſum dirigit, ducem meum.
Non enim ſine deo per has humidas tranſeo vias.
Sic ait. Hanc verò alloquutus eſt laticornis bos,
Bono animo eſto virgo, nè time marinos fluctus.
Ipſe enim ſum Jupiter, & è propinquo videor eſſe
Taurus: nam apparere poſſum quicquid velim.
Amor autem tui impulit me tam longum mare emetiri,
Tauro aſſimilatum. Creta autem te recipiet,
Quæ meipſum quoque enutrivit, ubi nuptiæ tuæ
Erunt: ex me autem inclytos paries filios,
Qui reges ſceptrigeri inter omnes homines erunt.
Sic dixit: & facta ſunt quæ dixerat. Apparebat enim
Creta, & Jupiter rurſus aliam aſſumebat formam,
Solvítque ei zonam: & illi lectum parabant Horæ.
Illa verò antea virgo, mox ſponſa Jovis facta eſt,
Et Jovi filios peperit, ſtatímque facta eſt mater.

EPITAPHIUM BIONIS,

bubulci amatoris, *Idyllium III.*

Cum lamentatione miſerabili mihi ingemiſcite ſaltus, & Dorica unda,
Et fluvii deflete amabilem Bionem.
Nunc plantæ mihi lugete, & nemora nunc plorate:
Nunc flores triſtibus odorem emittite corymbis:
Nunc roſæ rubete lugubriter, nunc anemóne:
Nunc hyacinthe literas tuas loquere, & ampliùs ſolito Hei hei
Accipe tuis foliis: præclarus mortuus eſt cantor.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ quæ denſis lugetis in foliis,
Nunciate Siculis undis Arethuſæ,
Quòd paſtor Bion mortuus eſt, quódque unà cum ipſo
Et carmen interiit, periítque Dorica Muſa.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.

Strymonii

Ἦ τάχα καὶ γλαυκῆς ὕδωρ ἤερος ὑψόσ' ἀερθεὶς
Εἰκελος αἰθηρίοισι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι, ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἢ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ὑποτρομέω, καὶ ἐπισκύνιον βοὸς ὠδήν,
Ξείνιον ναυπλίῳ ἑρέπω, καὶ πλάζομαι οἶτον.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἴλαος ἀντιάσειας· ἐέλπομαι εἰσορόωσα
Τόνδε καταθνήσκοντα πλόον ἀσκελέα δόμον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθερεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὸν κέλευθα.
Ὡς φάτο. Τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενική, μὴ δείδιθι πόντιον ὄλεθρον.
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμί, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἰῶν)
Ταῦρος· ἐπεὶ διώαμαί γε φανήμεναι ὅ, τί' ἐθέλοιμι.
Σὸς δ' πόθος μ' ἐφέηκε τόσον ἅλα μετρήσασθαι
Ταῦρον εἰσάμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἣ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν, ὅπη νυμφίον σεῖο
Ἔσεται· ἐξ ἐμέθεν δ' κλυτὸς μάλα φύσεαι υἷας,
Οἱ σκηπτοῦχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὡς φάτο· καὶ τετέλεσσε τάχος φάτο· φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δ' πάλιν ἑτέρῃ ἀνελάζετο μορφήν,
Λῦσε δὲ οἱ μίτρην· καὶ οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.
Ἡ δ' πάρος κόρη, Ζηνὸς γίνετ' αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κερυνίδῃ τέκνα τέκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ,

βουκόλου ἐρωτικοῦ, Εἰδύλλιον γ'.

Αἰλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῶϊ φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῶϊ γοήσατε·
Ἄνθεα νῶϊ συγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κρύμβοις·
Νῶϊ ῥόδα φοινιόεσθε τὰ πένθιμα, νῶϊ ἀνεμώνα·
Νῶϊ ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γεγράμματα, καὶ πλέον αἰὲν
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικλάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀηδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε ταῖς Ἀρεθούσαις,
Ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ βουκόλος, ὅτι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλεσε Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Στρυμό-

Strymonii cycni miſerabiliter lugete apud undas,
Et gemebundo ore canite lugubre carmen,
Quali voce *Bion* in veſtris labris cecinit.
Dicite autem puellis Oeagriis, dicite omnibus
Biſtoniis nymphis, Periit Doricus Orpheus.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Ille armentis charus non ampliùs canit,
Non ampliùs ſolitariis ſub quercubus recubans cantat:
Verùm apud Plutonem carmen Lethæum canit.
Montes verò ſunt muti, & vaccæ quæ apud tauros
Vagantur plorant, & non volunt paſci.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Tuum, ô Bion, deflevit ſubitum interitum ipſe Apollo,
Et Satyri lugebant, atque atris-veſtibus-induti Priapi:
Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen: & per ſylvam
Fontium-nymphæ plorant, & ex undis factæ ſunt lacrymæ.
Echo verò in rupibus luget, quòd taceat,
Neque ampliùs labra tua imitetur. In tuo autem interitu
Arbores fructus ſuos abjecerunt, & flores omnes marcidi facti ſunt:
Ex ovibus non fluxit pulchrum lac, non mel ex alvearibus:
Periit in cera, dolore tabefactum. Non enim opus eſt
Melle tuo extincto aliud carpere.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Non adeò in littore marino delphin luxit,
Neque adeò cecinit unquam in rupibus luſcinia,
Nec tanto cum luctu queſta eſt altis in montibus hirundo,
Neque Halcyonis mœroribus adeò premebatur Cëyx.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Nec Cerylus adeò cecinit in mari cæruleo,
Nec in vallibus orientis filium Auroræ
Volitans circum ſepulcrum adeò deploravit Memnonis ales,
Quantùm extinctum deploraverunt Bionem.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ, omnésque hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, reſidentes in arborum ramis,
Ex adverſo aliæ aliarum lamentabantur: aliæ verò reſpondebant
Volucres, Vos quoque columbæ mœrorem oſtendite.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Quis jam tuâ fiſtulâ canet, ô deſideratiſſime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeò audax *erit*?
Nam adhuc ſpirant tua labra & tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.

Pan

Σικελικοὶ μύρεσθε παρ' ὕδασιν ἅλινα κύκνοι,
Καὶ γεργῖς σοφάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἔδεκτε.
Εἴπατε δ' αὖ κώραις Ὀλυμπίοις, εἴπατε πᾶσαις
Βιοτείαις νύμφαισιν, Ἀπόλλετο Δάφνις Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τὸν πένθεα, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἑοῖσιν ἴκελα μέλπεν,
Οὐκέτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ἅδεν
Ἀλλὰ παρὰ Πλειάδεσσι μέλος λιγύαυλον ἀείδει.
Ὥρεα δ' ὀξὺν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ πολὺ ταύροις
Πλαζόμεναι χάονται, καὶ οὐκ ἐθέλουσι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τὸν πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺς μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πέλοπες·
Καὶ Πᾶνες σοναχεῦσιν τὸ σὸν μέλος· αἵ τε κατ' ὖλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Αὐλῶ δ' ἐν πεύκησιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπᾷ,
Κἀκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔειψε, τὰ δ' ἀνθεα πάντ' ἐμαράνθη·
Μάλων οὐκ ἐρράδυσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπᾴμενον. οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῶν μέλιτος τῶν σῶν τεθνακότος ἄλλο τρυγᾶσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τὸν πένθεα, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρεθλον ἀλκυών,
Οὐδὲ τόσον πτερὰ δεῖσεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών,
Οὐδὲ τόσον κρίμνησιν ἀπ' ὤρεα μακρὰ χελιδών,
Ἀλκυόνος δ' ὅ τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήυξ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τὸν πένθεα, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἔνι κύμασι Κηρύλος ᾖδεν,
Οὐ τόσον ἠϊόσιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς
Ἱππάμων περὶ σᾶμα κινύρεθλο Μέμνονος ὄρνις,
Οσσον ἀπφθιμένοιο καλωδύρατο Βίωνος.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τὸν πένθεα, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδαξε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑποφώνδυν
Ὄρνιθες, Λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τὸν πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτε σᾷ σύριγγι μελίσδεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει κόμα; τίς θρασὺς ὕτως;
Εἰσέπι γὰρ πνείᾳ τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆδμα.
Αὐλῶ δ' ἐν δονάκεσσι τεῖς ἐπιβόσκεται ἀοιδάς.

Παρὶ

Pani fero fistulam *tuam:* fortasse & ille affigere
Os verebitur, nè post te secundas ferat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Deflet & Galatêa tuum carmen, quam olim oblectare solebas
Sedentem apud te in littore maris.
Non enim sicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatêa; te verò blandè è mari adspiciebat:
Et nunc oblita pelagi, in arenis
Sedet desertis, & adhuc boves tuos pascit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Omnia tecum, ô pastor, mortua sunt dona Musarum,
Virginum suavia oscula, & puerorum labra:
Et miserabiliter apud tuum sepulcrum plorant Amores.
Venus te amat multò magis quàm osculum
Quo nuper Adonidem morientem osculata est.
Hic tibi, ô fluviorum maximè-canore, alter mœror est;
Hic, ô Mele, novus dolor. Interiit enim tibi priùs Homerus,
Illud Calliopes dulce os: & te aiunt
Deplorâsse pulchrum filium flebilibus undis,
Totúmque repleviſſe voce tuâ mare: nunc iterum alium
Filium deploras, & tristi luctu contabescis.
Ambo fontibus chari erant: alter bibebat
De fonte Pegaséo; alter tenebat poculum de fonte Arethusæ.
Et alter Tyndárei formosam cecinit filiam,
Et magnum Thetidis filium, & Atridam Menelaum:
Alter verò non bella, non lacrymas, verùm Papa canebat,
Et pastores sonabat, & inter canendum pecora pascebat,
Et fistulas fabricabat, & suavem vitulam mulgebat,
Et puerorum oscula docebat, & Amorem
In gremio fovebat, atque Veneri charus erat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant:
Ascra te deflet multò magis quàm Hesiodum;
Neque adeò desiderant Pindarum Bœoticæ sylvæ;
Nec propter Alcæum adeò flevit Lesbus munita;
Nec vatem suum adeò flevit Ceium oppidum.
Te magis quàm Archilochum desiderat Parus: próq; Sapphône
Adhuc tuum carmen sonat Mitylêne.

* * * * *

Intérque Syracusanos Theocritus. Verùm ego tibi
Ausonici mœroris carmen cano, non alienus à cantione

Bucolica,

Παντὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνῳ ἐρεῖσαι
Τὸ σῶμα δεμμαίνοι, μὴ δὐστερος σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαύσει κ' Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποκ' ἔτερπες
Ἑζομένᾳ πρὲι σεῖο παρ' ἠϊόνεσι θαλάσσης.
Οὐ γὼ ἴσον Κύκλωπι μυήσεο· τὸν μὲν ἔρωτι
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἀδὺ ἀπέβλεπεν ἄλμας·
Καὶ νιν λασαμένᾳ τὸ κύμα λῶ, ἐν ψαμάθοισιν
Ἕζετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔπι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βάτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάμματα, χείλεα παίδων·
Καὶ συγνὸν πρὲι σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τὸ πρώτον τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τῆτό τοι, ὦ ποταμὸν λιγυρώτατε, δὐστερος ἄλγος·
Τῆτο, Μέλη, νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρέν τοι Ὅμηρος,
Τιῶν τὸ Κνιδίοπας γλυκερὸν σῶμα· καί σε λέγοντι
Μύρεσθ' κλυτὰ ἅ πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσιν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἄλα· νιν πάλιν ἄλλον
Τέα δακρύεις, αἰνῷ δ' ἐπὶ πένθει τάκη.
Ἀμφότεροι παγαῖς περιλαμφθέντες ὁμῶς ἔπιον
Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τὰς Ἀρεθούσας.
Χὠ μὲν Τιτυρέοιο κλαὶν ἄεισε θυγατρα,
Καὶ Θέσπιος μίαν ὕα, κὠ Ἀσκρεΐδαν Μενέλαον·
Κεῖνῳ δ' ὁ πολέμως, ὁ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βάτας ἐλίγαινε, κὠ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἐτάρχε, κὠ ἁδέα πόρπιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάμματα, κὠ τὸν Ἔρωτα
Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, κὠ ἤρεσε τιῶ Ἀφροδίτᾳ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα·
Ἄσκρη μὰν χαίρει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον ἃ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέσε μύρατο Λέσβος ἐρωτᾷ·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄκυ.
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ ἢ Σαπφῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἃ Μιτυλάνα.

****

Ἐν ἢ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ἰδιώτας μέλπω μέλος, ἃ ξένος ὠδᾶς

Bucolica, quam docuisti tuos discipulos,
Hæredes Musæ Doricæ nos eo honore afficiens.
Aliis opes tuas, mihi verò reliquisti carmen.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
HEI HEI! malvæ cùm in horto interierunt,
Vel viride apium, vel florens crispum anethum,
Postea reviviscunt, & altero anno renascuntur:
NOS verò qui magni & fortes aut sapientes viri sumus,
Ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terra concava
Dormimus valde longum infinitum inexcitabilem somnum.
Et tu quidem in silentio conditus eris in terra:
Nymphis verò ità placet, ut rana semper cantet.
Cui ego sanè non invideo: nam carmen non bonum canit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Venenum venit, ô Bion, ad tuum os, venenum sensisti.
Quomodo ad tua labra accessit, & dulce factum non fuit?
Quis homo adeò immitis, vel miscens tibi,
Vel præbere tibi jubens venenum, effugit *tuam* cantionem?
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
At pœna justa deprehendit omnes: ego verò in hoc luctu
Lacrymas fundo, tuúmque fatum deploro. Quòd si possem,
Ut Orpheus, qui descendit ad inferos; sicut olim Ulysses,
Et ante eum Alcides: ità & ego forsitan venirem ad domum
Plutônis, ut viderem an etiam Diti cantes,
Atque quid cantes audirem. Verùm apud Hecaten
Siculam aliquid resona, & suave aliquod bucolicum cane:
Nam & illa in Siculo & Ætnæo lusit
Littore, & carmen Doricum cecinit. Non inhonoratum
Carmen erit: & sicut Orpheo priùs dedit
Suaviter citharâ-canenti reducem Eurydicen,
Sic & te, ô Bion, remittet montibus. Si vero & ego
Fistulâ-cantare scirem, ipse apud Plutonem *ad recuperandum te*
cantare vellem.

MEGARA UXOR HERCULIS,
Idyllium IIII.

MAter mea, quid ità charum animum affligis,
Horrificè gemens? pristinus verò tibi non ampliùs rubor
Conservatur in genis? quid mihi adeò mœrore conficeris?
Anne quia infinitas patitur ærumnas inclytus filius
A viro nihili, tanquam leo ab hinnulo?

Hei

Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθηταί,
Κλαρσηνόμως μώσας τᾶς Δωρίδος ἅμμι γ δαίρων.
Ἄλλον μὰν τὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπίλειψας ἀοιδάν,
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεο, ἄρχετε Μοῖσαι.
ΑΙ ΑΙ, ταὶ μαλάχαι μὰν ἐπὰν χ τὰ κάπον ὄλωνται,
Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό τ' ξυδαλὲς ἔλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, κ ἐς ἔτος ἄλλο φύοντι·
ΑΜΜΕΣ δ' οἱ μεγάλοι κ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε τηνῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐ χθονὶ κοίλᾳ
Εὑδόμες ἦν μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήξετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὰν ἐν σιγᾷ πιπυκασμένῳ ἔσσεαι ἐν γᾷ·
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάσκανον ἄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ ὔ φθονέοιμι· τὸ γὰ μέλῳ ὔ καλὸν ἄδει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεο, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες·
Πῶς τεῦ τοῖς χείλεσι προσέβαμε, κἀκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δ' βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράων τοι,
Ἢ δῦναι κηρῶν τι φάρμακον, ἐκφυγὲν ᾠδάν;
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεο, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ὀπὶ πένθεϊ πᾶδε
Δακρυχέων τεὸν ὄλεθρον ὀδύρομαι εἰ δυνάμαν δέ,
Ὡς Ὀρφεὺς κατέβας ποτὶ τάρταρον, ὡς ποκ' Ὀδυσεύς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας· κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι κ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδοις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι. ἀλλ' ὀπὶ χώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, κ ἁδύ τι βωκολιάσδε·
Κἀκείνη Σικελαὶς κ Αἰολαίαισιν ἔπαιξεν
Ἀϊόσι, κ μέλος ἦδε τὸ Δώριον, ἁνίκα ἀγήρασε
Ἐσσεῖδε ἀ μολπά· χ ὡς Ὀρφεῖ ποτὶ δόξεν ἐδώκεν
Ἁδέα φορμίζοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καί σε, Βίων, πιμπλεῖ τοῖς ὕμνεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδειν δυνάμαν, παρὰ Πλουτεῖ κἄντος ἀείδον.

ΜΕΓΑ'ΡΑ ΓΥΝΗ' ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ, Εἰδύλλιον δ'.

Μᾶτερ ἐμά, πόθ' ὧδε φίλον χ δυμὸν ἀπῆκες
Ἐκπάγλως ἀχέοισα; τὸ πρὶν δέ τι ἐκ ὔτ' ἐράσθης
Σώζεσ' ὀπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίκασας;
Ἦ ῥ ὄπ ἄλγεα πάσχει ἀπείρητα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο, λέων ὡσεί τ' ὑπὸ νεβρούς;

Hei mihi ? Cur me ità, dii adeò contumeliâ affecerunt
Immortales? cur me ità adverſo parentes genuerunt fato ?
O ego infelix ! quæ poſtquam viri inculpati in torum veni,
Quem quidem colebam ſicut oculos meos,
Et adhuc veneror ac revereor ex animo :
Sed hoc nemo fuit alius miſerior viventium,
Neque guſtavit ſuis in curis tantum dolorum.
Miſer, qui arcu quem illi præbuit ipſe Apollo,
Vel alicujus ex Parcis aut Furiæ diris telis,
Liberos ſuos interfecit, & illis charam eripuit animam,
Furens in domo: atque plenus cædis erat.
Hos ego infelix oculis meis vidi (niret)
A patre confixos : (quod neq; per ſomnium alteri in mentem ve-
Neque ipſis poteram opem ferre crebrò invocantibus
Matrem ſuam: quoniam imminebat inſuperabile malum.
Verùm ut queritur avicula ob ſuos pullos
Pereuntes, quos ſævus anguis adhuc parvulos
In denſis arbuſtis devorat; ipſa verò circum ipſos
Volat ſtridens admodum acutâ voce pia mater,
Neque ſanè poteſt filiis opem ferre; nam & ipſa
Valdè metuit propè accedere ad immite monſtrum:
Ità ego infelix mater, charam prolem deplorans,
Pedibus furioſis per domum hinc indè currebam.
Utinam cùm filiis ſimul mortua & ipſa
Strata jacuiſſem, venenatam in jecore ſagittam habens,
Diana mollibus potenter imperans mulieribus.
Tunc nos ubi defleviſſent, amicis manibus parentes
Unà cum multis inferiis in communi poſuiſſent rogo:
Et omnium oſſa in una aurea urna
Collecta, in eo loco ubi primùm nati ſumus, ſepeliiſſent.
Nunc verò illi Theben equorum-altricem incolunt,
Aonii campi pinguem glebam arantes :
Ego verò in Tirynthe aſperâ Junonis urbe
MULtis miſera afficior doloribus cor
Eodem modo ſemper : neque à lacrymis ulla eſt quies.
Sed maritum exiguo tempore oculis conſpicio
Domi noſtræ: nam illi multorum paratum eſt opus
Laborum, quos terrâ marique oberrans
Suſtinet, ex ſaxo aut ferro animum habens
Rigidum in pectore : tu verò ſicut aqua liqueſcis,
Per noctes lugens, & ex Jove quotquot dies ſunt.
Alius autem nemo me exhilarârit adſtans

Affinium:

Ὦ, μοι ἐγώ, τί νύ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠπίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὧδε κακὴ γονέες τέκον αἰσχη;
Δύσμορος, ἢτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμείμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ πεσέειν ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἦλ' ἐπὶ νωῖ σεβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.
Τοῦ δ' ἄτερ γένετ' ἄλλος ἀμείλιχος ἠπιοδώτερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσον σφετέρῃσιν ἐγαύσατο φρεσὶν κηδέων.
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ πνος κηρῶν ἢ Ἐρεννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἐὸς κατέπεφνε, κὴ ἐκ φίλον εἵλετο θυμόν,
Μαινόμενος κατὰ δῖκον· ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τὼς μὲν ἐγὼ λύσιν ἐμοῖς ἴδεν ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τόδ' ἄδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέεσθαι ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐλεύ· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκατον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀλύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέρῃσι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, ὅστ' αἶνος ὄφις ἐπὶ νηπάχοντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεδίετ· ἡ δ' ἐπὶ αὐτὸς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἄσσον ἴμεν μέγα πάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
Ὡς ἐγὼ αἰνοπάθεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα ξυνήσουσα κὴ αὐτὴ
Κεῖσθ', φαρμακόεντα δ' ἤπατος ἰὸν ἔχουσα,
Ἄρτεμι ξηλυτέρῃσι μέγα χρέος γυναιξί.
Τῷ κ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ἐπὶ χθαὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χεύσειον ἐς ὀστέα χρυσοῦν ἀπάντων
Λέξαντες, κατέθαψαν ὅθι περ τὸν ἠνύομεθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβῃσι ἱπποχρόμον ξυναίσσιν,
Ἀονίς πεδίοιο βαθεῖαν ζῶλον ἀρέντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατ' εὐαλὴν πόλιν Ἥρης
ΠΟΛΛοῖσιν λύσιν ἰάπλομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰεὶ ὁμῶς· δακρύων δ' πάρεξί μοι ὄμμ' ἰ ἐρωή.
Ἀλλὰ ποσὶν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἶκον ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γὰρ οἱ ἄρχον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺ ἐπὶ γαῖαν ἀλωόμενος ἠδὲ θαλάσσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὄγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἠύτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκλας τε κλαίουσα κὴ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.
Ἀλλὰ μὰν ὄκ ἄν τις ἐὺ φρονέων με παρηιὰς

Affinium: non enim illos ædium paries retinet,
Sed omnes procul ultra pinosum Isthmum
Habitant; neque ullus est ad quem respiciens,
Ut mulier afflicta, charum cor recreare possim,
Exceptâ Pyrrhâ sorore: ea verò & ipsa
Propter virum suum Iphiclum multo dolore conficitur,
Filium tuum: omnium enim ærumnosissimos liberos
Te deo & viro mortali peperisse credo.
Sic loquuta est: & teneriores lacrymæ malis
In pulchrum *ipsius* sinum è palpebris fundebantur,
Recordanti liberorum & suorum deinde parentum.
Eodem autem modo lacrymis albas genas rigabat
Alcmena: graviter autem hæc & ex animo ingemiscens,
Verbis sapientibus charam nurum sic alloquuta est,
Filia prolibus infelix, quomodo hoc in mentem tibi venit
Tristem? quomodo nos vis commovere ambas, (flevimus?
Intolerabiles curas commemorans, quas non nunc primùm de-
Annon sufficiunt quibus afficimur semper in proximum quemq;
Incidentibus? ut admodum lugendi cupidus sit (diem
Qui nostra mala numerare velit.
Bono animo esto: non tale fatum ex deo sortitæ sumus.
Nam te quoque video, chara filia, ingenti
Dolore confici: ignosco verò tibi
Quod doles; quoniam & lætitiæ satietas est.
Et te valde vehementer deploro ac miseror,
Quòd nostræ tristis fortunæ particeps facta es,
Quæ capitibus nostris gravis incumbit.
Nam sciat Proserpina & decenter-velata Ceres,
(Quas cum suo magno malo sponte aliquis perjurè juraverit
Ex hostibus) quòd te non minùs in animo meo
Charam habeo, quàm si mihi ex utero egressa esses,
Et mihi unica in domo virgo esses:
Neque te ipsam hoc omnino latêre existimo.
Quare nè dicas, meum germen, quòd te non curo;
Non, quamvis crebriùs ploro quàm pulchra Niobe:
Neque enim culpanda est si propter filium lugeat
Mater afflictum: quoniam decem mensium laborem sustinui,
Priusquam ipsum adspicerem, quem sub hepate meo habebam;
Et me adduxit prope munitas-habentem-portas Iuronem:
Sic ipsum difficulter enixa graves dolores pertuli.
Nunc verò abest peregre, novum certamen
Perficiens: neq; infelix scio utrùm ipsum

Hue

Κηδεμόνων· ἢ γάρ σφε δόμων χεὶ τοῖχος ἔέργει,
Καὶ λίθυ πάντες γε πέρυ πτυώσσομεθ' Ἰθμοῦ
Ναίσσ'· ἤδέ μοι ὄζει ὁδὸς ὄπνιά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ παλάπτιμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ,
Νόσφι γε δὴ Πύρρης σωιομαίμονος· ἣ ἦ κ' αὐτῆ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄλγεται Ἰφικλῆϊ,
Σῷ υἷϊ· πάντων γὰρ ὀϊζυρώταλα τέκνα
Γείναδτά σε θεῷ τε κ' ἀνέει θνητῷ ἔολπα.
Ὡς ἄρ ἔφη· τὰ δέ οἱ θλιβώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἠμερόεντα κατ' βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένῃ τέκνων τε κ' ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὡς δ' αὔτως λαχρύοισι παρήϊα λάβρ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἦγε κ' ἐκ θυμῶ γενάχυσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλῳ νυὸν ὧδε μετᾴδα,
Δαιμονίη παίδων, τί νό τοι φρεσὶν ἔμπεσε τῆτο
Πδικλείμνης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀρθωθέμθ ἄμφω,
Κήδε' ἄλαλα λέγεσα; τὰ δ' ἃ νωῖ θεσπέσια κέκλυστε.
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεδα τὸ δύστατον αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μήν γε φιλοθρήνης κέ τις εἴη
Ὅστις ἀεθλήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσι.
Θάρσει· ἢ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμθ ἐκ θεῦ αἴσης.
Καὶ δ' αὐτίω ὀρόω σε, φίλον τέκος, ἀσχύτισιν
Ἄλγεσι μοχθίζεσα· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀχαλάων, ὅτε δή γε κ' εὐρεσύνης κόρος ὄζει.
Καί σε μάλ' ἐκπαγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὐνεκεν ἡμετέροιο λυγρῦ μὴ δαίμονος ἔχες,
Ὅσ' δ' ἡμῖν ἐφύπερθε χάρις βαρὺς ἀωρεῖται.
Ἴσω γὰρ κύρη σε κ' εὐέπνος Δηιάνιρης,
(Ἅς κε μέγα βλαφθεὶς πις ἐκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ
Δυσμενέων) μηδέν σε χρειότερον φρεσὶν ἦσι
Στέργειν ἢ εἰπέρ μοι ὑπ' ἐκ νηδύοφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτίω γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τῆτό γε λήσειν.
Τῷ μηδ' ἐξείπῃς τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σε ἀκηδῶ,
Μηδ' εἴ κ' ἠϋκόμε Νιόβης πυκινώτερα κλαίω·
Οὐδέν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνα γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μιῶας ἐκάμνον,
Πειν καλὸν τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὕπο ἤπατ' ἔχοισα,
Καί με πυλάρταο χρυσὸν ἤγαγθ' Ἀϊδωνῆος·
Ὡδέ ἑ δυστεκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῦν δέ μοι ὄϊχεται ὅιος ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἄθλον
Ἐκτελέων· ἤδ' ὅιδε δυσάμμορος εἵνεκ' ἐμεῖο

Huc reducem receptura ſim nécne.
Præterea etiam ſomnium triſte terruit me per dulcem
Somnum: quare metuo, cùm infeſtam viſionem viderim,
Vehementer, nequid liberis injucundum adferat.
Viſus eſt enim mihi tenens ligonem fabrefactam manibus
Ambabus filius meus Hercules: (cede,
Quo magnam effodiebat, tanquam ſuſcepiſſet *hoc opus pacta* mer-
Foſſam in extremitate cujuſdam florentis agri,
Nudus, abſque læna, & abſque cinctili tunica.
Sed poſtquam totius pervenerat ad finem operis,
Validum vitiferæ elaborans munimentum areæ;
Tunc ille defixo ligone in eminenti
Sulco induturus erat veſtes quibus antè indutus fuerat:
Subitò verò eluxit ſupra foſſam profundam
Ignis indefeſſus, & immenſa circa ipſum flamma volvebatur.
Verùm ille ſemper velocibus retrocedebat pedibus,
Effugere cupiens ſævam vim Vulcani:
Semper verò ante ſuum corpus, velut ſcutum,
Quatiebat ligonem: oculíſque huc illùc
Circumſpiciebat, nè ipſum adureret infeſtus ignis.
Huic quidem opus ferre cupienti (ut mihi videbatur)
Iphiclus magnanimus, in terram cecidit lapſus
Priuſquam *ad ipſum* perveniret, neque rectus rurſum reſurgere po-
Sed immobiliter jacebat, ſicut imbecillus ſenex, (tuit,
Quem etiam invitum vi coegit injucunda ſenecta
Concidere; jacet autem humi defixus ibi,
Donec quis manu attraxerit prætereuntium,
Reveritus adſpectum ſenilem canæ barbæ:
Ità in terra volvebatur bellicoſus Iphiclus.
At ego flebam ope deſtitutos videns
Filios meos; donec mihi excuſſus eſt dulcis ſomnus
Ex oculis, & aurora ſtatim illuſtris prodiit.
Talia, ô chara, mihi ſomnia mentem perterruerunt
De nocte: verùm omnia ad Furyſthea vertantur,
A domo noſtra; fiátque vates illi
Animus meus, nec quid aliud fortuna perficiat.

Idyllium V.

CUm ventus leniter mare glaucum ferit,
Timidus me ſolicitat animus, nec ampliùs Muſa

Grata

Ἐνδάδε νοσήσω· ὑποδέξομαι, εἴτε κ᾽ ἐκί.
Πρὸς δ᾽ ἔπι μ᾽ ἐπ̣οίησε διὰ γλυκὺ αἰνὸς ὄνειρος
Ὕπνον· δειμαίνω δ᾽, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως, μή μοι τὸ τέκνοις ἀποδύμιον ἔρδοι.
Εἰσατο γάρ μοι ἔχων μαχάλλω οὐεργέα χρσῆ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησι βίη Ἡρακληείη·
Τῇ μεγάλῳ ἐλάχαινε, δεδεγμένῳ ὡς ἐπὶ μισθῷ,
Τάφρον τηλεθάοντι ἐπ᾽ ἐσχατιῇ πυρὸς ἀρχῇ,
Γυμνός, ἄνευ χλαίνης τε καὶ ὑποδρομίδος χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παυλὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδιον ποτιδέμνιον ἔρκος ἀλωῆς,
Ἦτοι ὁ λίτρον ἔμελλεν ἐπὶ στρωτὸν χέειν· ἐρείσας
Ἀνδήρᾳ χαλαδαῖον ἃ κὴ πάρος εἵματα ἕσσο·
Ἐξαπίνης δ᾽ ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἀμοτον, περὶ δ᾽ αὐτὸν ἀθέσφατον εἱλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ αἰὲν ὄπιθε δυοῖς ἀνεχάζετο ποσσίν,
Ἐκφυγέειν μερμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο.
Αἰεὶ δ᾽ περπάρωθεν ἑοὺς χεροὶ ἤπτε γέρρον,
Νάμασκεν μαχέλλω· περὶ δ᾽ ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταινεν, μή δή μιν ὀπιπλήξῃ δῆιον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσήσαι λελιημένῳ (ὡς μοι ἐίκτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ᾽ ὤδεϊ κάππεσ᾽ ὀλιδρὸν
Πεῖν γ᾽ ἐλθεῖν, ὅδ᾽ ὀρθὸς ἀναστῆναι δυνατ᾽ αὖτις,
Ἀλλ᾽ ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεὶ τ᾽ ἀμφιλυσός,
Οὔτε κὴ ἐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν, κεῖται δ᾽ ὅγ᾽ ὀπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτῇ,
Εἰσόκε τὰς χειρὲς μὲν ἀνειρύσῃ παρεόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα περτέρω πολιοῖο γηρεύς·
Ὡς ὃ γῇ λελίασο σαχέσπαλος Ἰφικλέης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμούς, μέχει δή μοι ἀπέπαυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς δ᾽ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα, φίλη, μοὶ ὄνειρα διὰ φρένας ἐπ̣οίησαν
Παννυχίη· τὰ δ᾽ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα πρέποιτο,
Οἶκε δ᾽ ἀφ᾽ ἡμετέρου· γένοιτο δ᾽ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμός, μηδ᾽ ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

Εἰδύλλιον ε'.

Τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δηλὰν ἐρεθίζομαι, ὔδε ἔπι Μοῖσα

Ἐπὶ

Grata eſt, ſed multò magìs me rapit tranquillitas:
At quando reſonat canum pelagus, & unda marina
Incurvata ſpumat, ac *plurimi* fluctus agitantur,
Ad terram oculos converto & arbores, mare autem fugio;
Terra verò mihi fida *videtur*, & ſtatim opaca ſylva placet,
In qua magno etiam ſpirante vento pinus canit.
Malam profectò piſcator vitam degit, cui domus eſt navis,
Et labor in mari; & piſces, fallax venatio.
At mihi dulcis ſomnus ſub platano comata:
Et fontis amem vicinum murmur audire,
Qui oblectat ſtrepitu agreſtem, non exterret.

Idyllium VI.

PAn amabat Echo vicinam, Echo autem ardebat
Saltatorem Satyrum, Satyrus verò inſanè deperibat Lydam:
Quantum Echo Pana, tantum & Satyrus Echo urebat,
Et Satyrum Lyda: ſic amor per vices flagrabat.
Quantum enim ipſorum aliquis amantem oderat,
Tantum & ipſe amans odioſus erat, & patiebatur vindictam.
Hæc ego documenta narro ab amore alienis,
DILIGITE amantes; ut, ſi ametis, redamemini.

Idyllium VII.

Hoc Idyllium, ut quidam volunt, BIONIS eſt.

VEſper, aurea lux amabilis Veneris,
Chare veſper, cæruleæ noctis imago ſacra,
Tantùm obſcurior lunâ, quantùm præſtantior aſtris,
Salve dilecte: & mihi ad paſtorem comeſſatum eunti
Tu lumen præbeto vice lunæ: hæc enim
Incipiens hodie, citiùs occidit. Non ad furandum
Eo, nec ut iter noctu facientem invadam;
Sed AMO: decet autem amantem ſimul *ab aliis* amari.

Idyllium VIII. *Ejuſdem.*

ALphêus poſt Piſam ubi mare ingreſſus eſt,
Procedit in Arethuſam, aquam adducens oleaſtros vectantem,

Et

Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δ' πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα·
Ἀλλ' ὅταν ἀχάσῃ πολιὸς βυθός, ἀ δ' ἁλαλατὰ
Κυρτὸν ἐπαφείζῃ, τὰ δ' κύματα * * * μενίνῃ,
Ἐς χθόνα παπταίνω κὴ Νηρέα, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἁ πρᾶ, τάχα δ' εὔκτιος ἔναδεν ὕλα,
Ἔνθα κὴ λιῶ πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ἄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γειπεὺς ζώει βίον, ὦ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόντῳ ἐλὶ θαλαττα, κὴ ἰχθῦς ἀ πλανῶ ἄγρα.
Αὐταὶ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνῳ ἔπο πλαλάνᾳ βαδυφύλλῳ·
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὺν ἐγγύθεν ἦχον ἀκέειν,
Ἃ τέρπει φοφέοισα τὸν ἄγειχον, ὄχὶ ταρβάσει.

Εἰδύλλιον ε'.

Ἦρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γειτονῶ, ἤρατο δ' Ἀχῶ
Σκιρτιλᾶ Σατύρα, Σάτυρος δ' ἐπεμύατο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγῳ Ἀχώ,
Καὶ Λύδα Σατυείσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὸ πιὼν τὶς ἐράσῃ τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρεο, πάρα δ' ἄπτινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνερώτοις,
ΣΤΕΡΓΕΤΕ τοὺ φιλέοντας· ἵν', ἰὼ φιλέητε, φιλῆδε.

Εἰδύλλιον ζ'.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, καλά πναι, Βίωνός ὄττι.

Ἔσπερε, τᾶς ἑρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφροδίτας,
Ἔσπερε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερον μιλύας, ὅσσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλον· καί μοι ποτὶ πομφύα κῶμον ἄγοντι
Ἀνλὶ σελαναίας τὸ δίδυε φάος· ὥνεκα πίδα
Σάμερον ἀρχιδόα, τάχιον δύεν. ἐκ δὲ φοβεῦν
Ἔρχομαι, κὴ ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω,
Ἀλλ' ΕΡΑΩ· καλὸν δέ τ' ἐρασταμάδω σωφρονεῦντι.

Εἰδύλλιον η'. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀλφειὸς μὲν Πίσαν ἐπὶ πόντον ὁδεύει,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἀγὼν κοπιηφόρον ὕδωρ,

Ἔλυσε

Et dona ferens, pulchras frondes floréſque, & ſacrum pulverem,
Et profundus undas ingreditur, ſub mari autem
Inferiùs currit, nec aqua aquæ miſcetur;
Cæterùm mare non ſentit transeuntem fluvium:
Sic puer ille graviter-afficiens, mala-machinans, ardua docens,
Cupido amnem quoque propter amoris vim natare docuit.

EJUSDEM EPIGRAMMA
in Amorem arantem.

FAce depoſitâ & arcu, boum-agitatricem accêpit virgam
Pernicioſus Amor; pendebat autem illi pera ab humeris:
Et cùm junxiſſet ſub jugo laborum-patiens collum taurorum,
Seminavit Cereris ſulcum frugiferum:
Dixit autem, ſurſum adſpiciens, ipſi Jovi, Combure arva,
Nè te Europæ bovem aratro ſubjiciam.

BIONIS SMYRNÆI IDYLLIA.

EPITAPHIUM ADONIDIS,
Idyllium I.

LAmentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.
Periit pulcher Adônis, adlamentantur Amores.
Nè ampliùs purpureis in veſtibus dormias, Venus:
Surge miſera pullata, & plange
Pectora, & dic omnibus, Periit pulcher Adônis.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Formoſus Adônis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percuſſus, & Venerem dolore afficit
Tenuiter ſpirans: ater verò cruor manat
Niveam per carnem: ſub ſuperciliis autem oculi torpent,
Et roſa, *i. roſeus color* labrorum fugit: unáque cum illo
Moritur & oſculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem oſculum, etiam non ampliùs viventis, gratum eſt:
Sed Adônis non ſenſit quòd ipſum morientem oſculata eſt.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Atrox atrox vulnus habet in femore Adônis:
Majus autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum & chari canes ululârunt,

Et

Ἕλινα φέρωϛ, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱερήν,
Καὶ βαθὺϛ ἐμβαίνει τοῖϛ κύμασι, πλὼ δ' ἁλάταν
Νέρθεν ὑποδρομέει, κὰ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ,
Ἃ δ' ἐκ δισσὰ θάλασσα διηκομένη πολεμοῖο·
Κωφὸϛ δεινοθέτα, καὶ κομάχαν, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ πολεμὸν διὰ φίλεον Ἔρωϛ ἐδίδαξε χολυμβεῖν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
εἰϛ Ἔρωτα ἀφροδισιωνῆτα.

Ἀμπάδα θεὶϛ καὶ τόξα, βοηλάτην εἵλετο ῥάζδν
Οὐλον Ἔρωϛ, πτερὰ δ' εἶχε καὶ ωμοδίλιν·
Καὶ ζεύξαϛ ταλασργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
Ἔσπειρεν Δηοῦϛ αὔλακα πυροφόρον·
Εἶπε δ' ἄνω βλέψαϛ αὐτῷ Διΐ, Πρῶτον ἀρότρεας,
Μή σε τὸν Εὐρώπηϛ βοῦν ὑπ' ἄροσα βάλω.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ,
Εἰδύλλιον ά.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸϛ Ἄδωνιϛ·
Ὤλετο καλὸϛ Ἄδωνιϛ, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτεϛ.
Μηκέτι πορφυρέοιϛ ἔνι φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία χιτωνοζῶλε, καὶ πλατάγησον
Στάθδα, καὶ λέξε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸϛ Ἄδωνιϛ.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτεϛ.
Κεῖται καλὸϛ Ἄδωνιϛ ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείϛ, καὶ Κύπριν ἀνιᾷ
Λευκὸν ὑποφύχων· τὸ δὲ οἱ μέλαν εἵβεται αἷμα
Χιονέαϛ κατὰ σαρκόϛ· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶν χείλεοϛ· ἀμφὶ δ' τιὸν
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μὴποτε Κύπριϛ ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ ἢ ζώοντοϛ ἀρέσκει·
Ἀλλ' οὐκ εἶδεν Ἄδωνιϛ ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλαστεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτεϛ.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκοϛ ἔχει χρὶ μηρὸν Ἄδωνιϛ·
Μείζον δ' ἀ Κυθέρεια φέρει ποτὶ κάρδιον ἕλκοϛ.
Κεῖνον μὲν πεὶ παῖδα φίλοι κυνέϛ ὠρύσαντο,

Καὶ

Et Nymphæ plorant Oréades: ipsáque Venus,
Solutis capillis, per saltus errat
Lugubris, incompta, nudis pedibus: & rubi ipsam
Incedentem infestant, ac sacrum sanguinem carpunt.
Acutâ autem voce éjulans, per longas valles fertur,
Assyrium maritum clamore requirens, & puerum vocans.
At circa ipsius umbilicum ater sanguis altè erumpebat,
Et à femore pectus cruentabatur: cœtarum autem loca
Nivea priùs Adonidi rubebant.
Ah ah Venus! adlamentantur Amores.
Amisit pulchrum illum virum, unáque sacram formam amisit.
Nam, dum vixit Adônis, Veneri præclara forma *fuit:*
Mortua autem cum Adonide est & forma Veneris; hei hei!
Montes omnes & quercus dicunt, Ah Adôni!
Et fluvii deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubefiunt; Venus verò
Per omnes colles & per urbem flebiliter canit.
Ah ah Venus! Periit pulcher Adônis.
Echo occinuit cum clamore, Periit pulcher Adônis.
Veneris dirum amorem quis non deploret? Hei hei!
Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, Mane Adôni,
Miser mane Adôni, ut te postremùm inveniam,
Ut te amplectar, & labra labris misceam.
Expergiscere paulisper Adôni, jámq; postremò me osculare:
Tantillùm me osculare donec vivit osculum;
Donec ab anima in meum os & in meum jecur
Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem exuxero,
Atque imbibero amorem: Osculum autem hoc asservabo,
Tanquam ipsum Adonidem, quando tu me infelix fugis;
Fugis longè Adôni, & abis ad Acherontem,
Et tristem regem & immitem: ego verò misera
Vivo, & dea sum, neque te persequi possum.
Accipe Proserpina virum meum: nam tu es
Longè me potentior; &, quicquid pulchrum est, ad te devolvitur.
Sum autem ego valde infelix, & inexhausto dolore conficior,
Deplorans Adonidem, quòd extinctus est, téque timeo.
Moreris, ô desideratissime: amor autem sicut somnium mihi
At Venus vidua est: & Amores in domo inanes sunt. (avolavit.
Tecum verò unà cestus periit: quid enim temerarie venabaris?
Cùm adeò pulcher esses, cum feris congredi ausus es? Sic

Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρεσσάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσιμάχα πλοκαμῖδας, ἀνὰ θρυμνὰς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀπάνδαλτος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν τείρουσι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύσασα, δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσύνετον βοόωσα πόθον, καὶ πάνδακα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠωρεῖτο,
Στάδια δ' ἐπὶ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑακομαζοὶ
Χιόνεοι τοπάεριθεν Ἀδωνιδι πορφύεσντο.
Αἱ αἰ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζησιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὶν καλὰν ἄνδρα, σιωπώλεσεν ἰρὸν εἶδος.
Κύπρι δὶ μὰ καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις·
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σιὼ Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἰ αἰ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, Αἰ τὸν Ἄδωνιν·
Καὶ πίαμαὶ κλαίοισι τὰ πήγεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὥρεσι δακρύοντι.
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀλιωᾶς ἐρυθαίνετα· ἁ δὲ Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κναμῶς καὶ ἀνὰ πόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἱ αἰ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἰ αἰ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄκριτον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ πέλι μηρῷ,
Πάχεας ἀμπεπάσασα χιτῶνι, Μεῖνον Ἄδωνι,
Δύσπολμε μεῖνον Ἄδωνι, παύσατον ὥς σε κιχήω,
Ὡς σε περιπλύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν μοι φίλασον·
Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄγχεις ἀπὸ ψυχᾶς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἦπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥάδιον, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλεον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πάω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δ' ἔστο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις,
Ψεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ σὺν τὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόθον· ἐσσὶ γὰρ αὐτᾶ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ τᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάπτολμος, ἔχω δ' ἀχόρεσον ἀνίαν,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καί σε φοβοῦμαι.
Θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτα.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια· κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἄμα κεδὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Κὰγὸς ἐὼν πανόπτην ἐμιοῦς θηρεῖ παλαίειν;

Ὦ δ'

Sic lugebat Venus. Amores unà lugebant.
Væ væ Veneri! Interiit pulcher Adônis.
Lacrymarum tantùm Venus effundit, quantum Adônis
Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra convertuntur in flores:
Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemónen.
Lamentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.
Nè in sylvis ampliùs virum deplora, ô Venus:
Est rectè instructus torus, est Adonidi torus paratus.
Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adônis;
Et, licèt mortuus, tamen pulcher est: pulcher mortuus, quasi dormiens.
Depone *eum* & in mollibus vestibus in quibus cubabat,
In quibus tecum per noctem sacrum somnum capiebat,
In aurea culcitra: require Adônin, etiamsi tristi sit adspectu.
Depone *eum* inter coronas & flores: omnes cum eo, erunt.
Postquam ille mortuus est, omnes, *inquam*, flores etiam contabuerunt.
Riga autem ipsum myrtis, *variis* olei generibus, riga unguentis:
Pereant unguenta omnia: tuum unguentum periit Adônis.
Recubat tener Adônis purpureis in vestibus:
Circa eum autem plorantes gemunt Amores,
Tonsi capillos propter Adonidem: & hic quidem sagittas,
Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram:
Alius calceamentum Adonidis solvit, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius femora lavat:
Alius retro alis refrigerat Adonidem.
Ipsam Cytheream adlamentantur Amores.
Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem expandit: non ampliùs Hymen,
Hymen non ampliùs cantilena est; *sed* cantatur Ah ah!
Ah ah propter Adonidem adhuc magis! ah propter Hymenæum!
Charites deplorant filium Cinyræ,
Periit pulcher Adônis, inter se dicentes,
Et id voce acutiore dicunt quàm tu Dione.
Et Parcæ Adonidem deplorant Adonidem,
Et ipsum cantu revocant: at ille non exaudit;
Non sanè neque vult, Proserpina ipsum non dimittit.
Finem facito, Cytherêa, lugendi, & hodie abstine à conviviis:
Nam te rursum lugere oportet, atque in alium annum lacrymari.

Idyllium II.

Auceps *qui erat* adhuc adolescens, in nemore arboribus denso
Dum venatur aves, fugitivum vidit Amorem

Buxi

Ὤμ' ὀλοφύρατο Κύπρις ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Αἱ αἱ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο κηδὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἀ Παφίη τόσον ἐκχέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δ' πάντα πτεῖ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
Αἷμά ῥοδὸν πίλει, τὰ δ' δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο κηδὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἄνδρα μύρεο, Κύπρι·
Ἔς' ἀγαθὰ σιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐπίμα.
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις·
Καὶ νέκυς ὢν καλὸς ὄξι, κηδὸς νέκυς ὅια καθεύδων.
Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἔνι φάρεσιν ὅις ἐνίαυεν,
Τοῖς μὴ στεῖ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ συνόδῳ Ἀδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα συὼ ἀυτῷ,
Ὡς πλῶθ' τέθναχε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειρόμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· καὶ μὰν οἱ ὦτοι,
Ὅς δ' ὀπὶ τίξον ἔβαν, ὃς δ' εὐπέρονα ἆγε φαρέτρᾳν·
Καὶ μὰν ἔλυσε πέδιλον Ἀδωνίδος, ὃς δὴ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὁ δὴ μηέα λέει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πλορύγεσσιν ἀναλύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐταὶ τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσιν ὀπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπίτηδες γαμήλιον· ᾄχετ' δ' Ὑμάν,
Ὑμὰν ᾄχετ' ἀειδόμενον μέλος, ἄδετο δ' οὐ τύ·
Αἱ αἱ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔπ' πλέον, ἢ Ὑμέναιον.
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν ἱέκα τῷ Κινύρεω,
Ὤλετο κηδὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι·
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγουσι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώνα.
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαιάδουσιν· ὁ δ' οὐσιν οὐκ ἐπακούει·
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, κώφα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων, Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κώμων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρύσαι.

Εἰδύλλιον β'.

Ἐξ ὑτὰς ἐπ' κῶρος, ὃν ἄλσεϊ δενδράσιν
Ὀρνεα θηρεύων, τὸν ὑπόπτερον εἶδεν Ἔρωτα

Buxi ramo insidentem: ut igitur animadvertit,
Gaudens, quoniam avis ei permagna videbatur,
Calamos simul omnes inter se conjungens,
Huc illùc transilientem observabat Amorem.
Tandem verò adolescens indignatus, quia nihil proficiebat,
Abjectis arundinibus senem adiit aratorem,
A quo hanc artem didicerat, eique rem narravit,
Et sedentem ostendit Amorem. Porrò senex
Subridens movet caput, & respondit puero,
Abstine à venatione, nec istam avem insequitor.
FUGE procul; mala est hæc bestia: eris beatus
Dum non ceperis ipsam; sed si viri mensuram attigeris,
Ille qui nunc fugit & resilit, ipse suâ sponte
Accedens subitò capiti tuo insidebit.

Idyllium III.

MAgna mihi Venus adhuc dormienti adstitit,
Infantem Amorem pulchrâ manu ducens,
In terram nutantem: atque his me verbis affata est,
Cantare mihi chare bubulce sumptum Cupidinem doceto.
Sic loquuta abiit: ego autem quæcunque pastoralia carmina canere solebam,
Stultus, tanquam discere volentem Cupidinem docebam,
Quomodo tibiam obliquam Pan invenerit, Minerva tibiam,
Testudinem Mercurius, & citharam dulcis Apollo.
Hæc ipsum edocebam: at ille nihil curabat mea verba,
Sed ipse mihi canebat amatoria, méque docebat
Mortalium & immortalium amores, & genetricis *suæ* opera.
Tum EGO oblitus sum illorum quæ Cupidinem docebam:
At, quæcunque me docebat Cupido amatoria, cuncta didici.

Idyllium IIII.

MUsæ Amorem non metuunt crudelem,
Quin amant ex animo, & vestigia sequuntur ejus.
Ac siquis ingenio præditus inamabili eas sequatur,
Illum refugiunt, & docere nolunt:
At si mentem Amore agitatam habens suaviter cecinerit,
Ad ipsum simul omnes festinæ confluunt.
Quòd autem hic sermo planè verus sit, ego testis sum.

an

Ἐσδύμενον πύξοιο ποτὶ χλαίδην· ὡς δ' ἐνόησε,
Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμυον ἀμφεδάκυεν.
Χὠ πᾶις ἀχαλάεν, ἔνεχ' ὅτι τέλος οὐδὲν ἀπάντᾳ,
Τὼς κληάμως βίψας ποτ' ἀερτέα πρέσβυν ἴκανεν,
Ὃς νιν τᾶνδε τέχναν ἐδίδαξατο, καὶ λέγει αὐτῷ,
Καί οἱ δείξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φεύδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε πῶρνεον ἔρχευ.
ΦΕΥ ΓΕ μαχρὰν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὀλβίος ἔσσῃ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὖλος ὁ νιὸ φεύγων καὶ ἐπάλμυος, αὐτὸς ἀφ' αὑτῷ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθίξει.

Εἰδύλλιον γ'.

Ἀ Μεγάλα μοι Κύπρις ἔδ' ὑπανώϊπ παρέστα,
Νηπάχιον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἀίρισα,
Ἐς χθόνα νωσάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφερσε μῦδος,
Μέλπειν μοι φίλε βῆτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, κἀ μὲν ἀπήλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βεκολίσ-
ασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς ἔυρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἄδυς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θναστὰν ἀθανάτων τε πόθος, καὶ ματέρος ἔργα.
ΚΗΓΩΝ ἐκλαδόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

Εἰδύλλιον δ'.

Τ Αὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγχιον ἢ φοβέονται,
Ἐκ θυμῶ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
Κἤν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέρων ὀπάσῃ,
Τιὸν ὑπεκφεύγοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἢν ὁ νόον τιν Ἔρωτι δονεύμενος ἀβὺ μελίσδῃ,
Ἐς τιὸν μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεθα παρέσυτι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦδος ὅδ' ἐπλέτο πᾶσιν ἀληθής.

Nam si hominem quempiam alium aut immortalem carmine ce-
Cessat mea lingua, nec, ut antè solebat, canit : (lebro,
Rursum cùm in Amorem vel in Lycidam aliquid modulor,
Tunc mihi lætum ore carmen profluit.

Idyllium V.

SI pulchra mea sunt carmina; vel illa sola
Gloriam afferent quæ jam antea mihi præbuit Parca :
Sin illa non probantur; quid est quòd ampliùs laborem ?
Nam si nobis vivendi duo tempora dedisset
Sive Jupiter, sive Parca versuta, ità ut ageretur
Alterum cum lætitia & gaudio, alterum in labore;
Liceret post labores aliquando bonis frui : (*dam* venire
At si dii unum duntaxat tempus annuerunt ad vitam *transige-*
Hominibus, idque breve & minus omnibus;
Quàm diu (vah!) miseri in labores & opera nos fatigamus?
Et quousque animum ad lucra & artes
Applicamus, semper desiderando multò majores opes?
OMNES sanè obliti sumus, mortales nos esse natos,
Et quòd breve tempus à Parca sortiti sumus.

CLEODAMUS & MYRSON.

VEre, ô Myrson, aut hyeme, aut autumno,
Aut æstate, quid tibi jucundum? & quódnam *ex his* magis
optas advenire ?
Num æstatem, cùm omnia absoluta sunt quæcunq; laboramus?
An dulcem autumnum, cùm hominibus fames levis est ?
An verò hyemem ad opera pigram? quoniam & hyeme multi,
Dum se calefaciunt, oblectantur otio & pigritiâ?
An verò tibi pulchrum ver magis placet? dic, Quid tibi animus
Eligit? loqui enim permittit otium nobis.
M. JUDICARE non decet mortales divina opera.
Omnia enim hæc sacra sunt, & jucunda: tui autem gratiâ
Dicam, Cleodâme, quódnam præ aliis gratum sit.
Non volo æstatem esse; quoniam tunc me sol torret: (riunt:
Nec volo autumnum; quoniam morbos fructus autumnales pa-
Pernicio sam hyemem sufferre, nives pruinásque timeo :
Ver mihi ter exoptatum toto anno adsit,
Cùm neque frigus, neque sol nos gravat.
Vere omnia fœcunda sunt, omnia vere suavia germinant,
Et nox hominibus par, & par dies. *Ejusdem*

Ἦν μὲν γὰ βρετὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,
Καμβαίνει μὰν γλῶττα, ϗ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα ϗ ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

Εἰδύλλιον ε'.

ΕΙ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, ϗ τάδε μᾶνα
Κῦδος ἐμοὶ δόσοντι τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖρα·
Εἰ δ' ὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθεῖν;
Εἰ μὲν γὰ βιότω διπλόον χρόνον ἀμῖν ἔδωκεν
Ἡ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥσ' ἀνύεδε
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν ϗ χάρματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθω,
Ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεδε·
Εἰ δ' θεοὶ κατέδυσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, ϗ τόνδε βραχὺν ϗ μίονα πάντων,
Ἐς πόσον ἃ δειλοὶ καμάτῳ κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχει πνῷ ποτὶ κέρδεα ϗ ποτὶ τέχνας;
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονῳ ὄλβω;
ΛΑΘόμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι δυατοὶ χρώμεθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον. ****

ΚΛΕΟ'ΔΑΜΟΣ ϗ ΜΥ'ΡΣΩΝ.

ΕΙαερος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρω,
Ἡ θέρεῳ, πότι τοι ἀδύ; τί δ' πλέον ἔυχεαι ἐλθεῖν;
Ἡ θέρος, ἀνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἡ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρός;
Ἡ ϗ χεῖμα δύσχρηστ; ἐπεὶ ϗ χείματι πολλοὶ
Θάλπεσιν ὠοὶ θέλγονται ἀρχήν τε ϗ ὄκκω;
Ἡ τοι κἠδὺ ἔαρ πλέον ἔυαδεν; εἰπέ, τί τοι φρεσὶ
Ἀρεῖ; λαθέειν γὰ ἐπίσταται ἃ χολὰ ἀμῖν.
Μ. ΚΡΙ'ΝΕΙΝ ὐκ ἐπίοικε θεῖα ἔργα βροτοῖσι.
Πάντα γὰ ἱερὰ ταῦτα ϗ ἁδέα· σεὺ δ' ἔκαπ
Ἐξρέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἄλγος ἀλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλις ὁπλῇ·
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥεια τίκτει·
Οὐλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν χρυμός τε, φοβεῦμαι·
Ἔιαρ ἐμοὶ τεπόδατον ὅλως λυκάβαντι παρείη,
Ἀνίκα μήτε κρύθ, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύει.
Ἔιαει πάντα κύει, πάντ' ἔιαρος ἁδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, ϗ ὁμοίιος ἀώς.

Τῦ

Ejuſdem in Hyacinthum.

CONſilii inopia Bionem occupavit tantũ dolorem ſuſtinentem.
Quærebat remedia omnia, & ſapientem obibat artem;
Ungebat etiam ambroſiâ & nectare, ungebat totum
Vulnus: ſed Parcis omnia remedia vana *ſunt*.

Ejuſdem.

BEATI qui amant, cùm æqualiter redamantur.
Beatus erat Theſeus cùm Pirithous adeſſet,
Etiamſi implacabilis deſcenderit in Plutonis *domum*.
Beatus erat inter rigidos Axenos Oreſtes,
Quoniam communes cum eo Pylades ſuſceperat profectiones.
Erat felix Æacides ſocio vivente Achilles: (ſavit.
Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortem horrendam propul-

Ejuſdem.

NOn pulchrum *eſt*, ô amice, omni de cauſa ad fabrum venti-
Neque in omnibus alio indigere; ſed & ipſe tare,
Fabrico fiſtulam: eſt autem tibi facile opus.

Ejuſdem.

MUſas Amor vocet, Muſæ Amorem ferant:
Cantum Muſæ mihi ſemper cupienti donent,
Dulcem cantum, quo medicamentum jucundius nullum.

Ejuſdem.

EX crebra gutta, ut proverbium *eſt*, ſemper cunte,
Etiam lapis in foramen cavatur.——

Ejuſdem.

AT ego bene procedens meúmque iter, in loco declivi
Iſto, apud arenam & littus ſuſurro,
Duram obſecrans Galateam: dulcem verò
Spem ad extremam uſquè ſenectutem non relinquam.

Ejuſdem.

NEc ſinas me ſine præmio; nam & Apollo pro cantu
Mercedem dedit: honor verò res meliores facit.

Ejuſdem.

Forma mulieribus eſt res decora; viris autem, fortitudo.

Τῦ αὐτῦ εἰς Τάχινθον.

Ἄμφασίᾳ ἦ βίον ἔλε πανόφ' ἅλιος ἔχοντα.
Δίζητο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν·
Χεῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χεῖεν ἅπασαν
Ὠτειλάν· Μοίρῃσι δ' ἀνηθέα φάρμακα πάντα.

Τῦ αὐτῦ.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπεὶ ἴσον ἀντερόωνται.
Ὄλβιος ἦν Θαμύρᾳ τῷ Πειριθόῳ παρεόντος,
Εἰ μὴ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβιος ἦν χαλεπῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέσται,
Οὐνεκά οἱ ξυνὸς Πυλάδης ἄρηρε κελεύθους.
Ἦν μάκαρ Ἀσκλήπιος ἑτάρῳ ζώοντος Ἀχιλλῆος·
Ὄλβιος ἦν Σκάσκων, ὅτι οἱ μόρος αἶνον ἄμωσεν.

Τῦ αὐτῦ.

Ὄφρ' κεν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκμαρ φορεῦμεν,
Μηδέπ' πάντ' ἄλλα χρείος ἰσάμῳ· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶζ σύεργα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

Τῦ αὐτῦ.

Μοῖσαι Ἔρωτος κλυτοί, Μοῖσαι δ' Ἔρωτα φέρουσιν·
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοὶ ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπάν, τᾶς φάρμακον ἄλλο ἀλέν.

Τῦ αὐτῦ.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθαμίγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοῖσας,
Καὶ λίθος ἐς ῥαγμὸν κοιλαίνεται. ——

Τῦ αὐτῦ.

Ἀγταὶ ἐγὼν βάς ἕυ κὴ ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάπαντες
Τλῶο, ποτὶ ψάμαθόν τε κὴ ἠϊόνα ψυθυείσαν,
Λιτόμβως Γαμάτειαν ἀπηνέα· τᾶς δ' γλυκείας
Ἐλπίδας ὑσσπίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

Τῦ αὐτῦ.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον· ἐπεὶ καὶ φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δ' τὰ πρέσβιμα κρέσσονα ποιεῖ.

Τῦ αὐτῦ.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει κλέος, ἀνέρι δ' ἀλκά.

HYPOTHESIS OVI SIMMIÆ RHODII.

Autore Claudio Auberio Triuncuriano.

HOC Ovum poëta Dianæ offert, filiæ Latonæ, sororíque Apollinis: in quo de injuria Musicæ seu Poëticæ quondam à Mercurio facta conqueritur, qui, relictis carminibus, traditâque Apollini testudine (quæ dimidiatum Ovum refert) sese converterit ad alia, nempe ad quadrupedum curam, quibus nihil ineptius ad Musicam: unde proverbium Ὄν᾽ οὐκ ἐς λύρην. Ovum autem quod offert, dicit esse velut avis cujusdam μισηκωτέτης partum: significans hoc modo Musicæ primum ortum ab ovo, hoc est à principio ipso à se repeti. Monet interim nè in gremio collocet cùm ad venationem proficiscitur, & choros cum sociis exercet. Porró, prudenter Poëta Ovum hoc offert Dianæ: Primùm, quòd parturientibus adsit, ut est apud Poëtarum maximum,

Casta fave Lucina, tuus jam regnat Apollo.

Deinde, quòd soror Apollinis ipsa sit, qui Musicam & Poëticen ardenti studio amplexus est à Mercurio relictam. Postremó, quòd castitatem summopere colat, quam vera Musica, nempe Dorica, sui studiosis affert, insanos libidinum motus reprimens: ut est apud Platonem, Πολιτειῶν 3, & Aristotelem 8, & Boëtium libro *De Musica* primo, in præfatione. Cæterùm venusta est Metalepsis, quâ ovum commutat in testudinem, quæ, ut dixi, dimidiatum Ovum refert: & rursus testudinem in Ovum. Ipsum autem OVUM ità emendamus ut videbis paginâ 351.

SIMMIÆ

EDITIO SUPERIORUM impressionum.

Κωπίλας
ματέρος τὶ τόδ'
ὦὸν νέον, πρόφρων δ'
ὑμῶ δέξο δὴ ἀγνά·
τὸ μὴ θεῶν ἐειδόας
Ἑρμῆς ἠΐκιζε κάρυξ, ὄνῳ δ' ὁρ
ὲπὶ μέτρᾳ μονοδάμον· μέτην
πάρσιθ' ὤὔξε· δοῶς δ' ὑπόδεν ὠχὺ
λέχριον φέρων νεῦμα ποδῶν πάσχε
θοαῖσί τ' αἰόλαις κῶλα. ἀλλὰ σῶν ὀρσιπέδων
ἐλάφων τεχέεσσι πάλαι χραιπνοῖς ὑπερ
ἄκρων ἰάμῳαι ποδὶ λόφων καὶ αρυθμίας ἴχνη·
πθμίνας· κὴ τῆς ὁμοδυμος ἀμφίπαλλον αὖ τ' ἔδ' ἀν
δὴς ἐν κόλποις δεξάμυιος πτκόπλα· κὴ τάδ' ὠκοδοᾶς
κοᾶν μεδέπων ἄφαρ, ὃ γελασίων ὀροδόλων ἀν' ὄ-
ρεων ἔσυτ' ἀνάγκας· ταις δὴ δάμων κλυταῖς δο-
ποσὶ πονέων πολύπλοκα καθίει μέτρα μολπᾶς· ῥίμφα
πεῖκολον ἐκλιπὼν ὄρος ἐυνὰν ματρὸς πλακὶὸν κομόωσ
βαλίαις ἐλεῖν τέκος. λαχαὶ δ' ὀιῶν πολυδότων ἀν' ὀρέων
νόμον ἔβαν, ταυσφύρων τ' ἄνλεα νυμφῶν. τάδ' ἀμβρότῃ
πόθῳ φίλας ματρὸς ῥοωντ' αὖ φα μεδ' ἱμερόεντα
μαζὸν, ἴχνει δένων τὸν παναίολον Πιερίδων μι-
νόδυπον αὐδὰν, ἀειθμὸν δ' εἰς ἄκρος λίκα.
δ' ἰχνίων κόσμον νέμονται ῥυθμὸν φίλο-
Λεσβερήδι ὑπὸ φίλας ἐλὼν πί-
τροισι ματρὸς λίγειά μιν
κ' ἀμφὶ μαλερὸς ὠδ'ὶς
ἀδνᾶς ἀηδόνος Δω-
ρέας ἀγείτ.

Omnia ferè corrupta, è quibus vix ullum sensum quis elicere possit.

SIMMIÆ RHODII OVUM.

Canoræ
matris quoddam hoc
ovum novum: lubens
animo ſuſcipe igitur, ô caſta.
Huic quidem ex diis clamoſus
Mercurius caduceator notam inuſſit, cúmque aſino impetu
deſciſcens à metro ſingularis inceſſus, ob *ipſum ovum*
contiguè proſiliit: citóq; deſuper celerem obliquum ferens greſſum pedum, premebat
jugis pernicibus membra. Sed cum *tuorũ* ſolũ-quaſſantũ
corvorum ſobole, jampridem pernicibus ſuper ſummos incedens pedibus colles juxta concinnum veſtigium
matris, & ſociarum undique peltis denſo, facilè nè
poſueris in gremio, admiſſo comitatu. Hæc verò à facundo
acceptúrus (tractans ilico) ex hirſutis ſerpentis-percuſſor
montibus erumpebat fataliter. His ergò dæmon præclaris pernices
pedes exercens multiplicia perſequebatur metra cantibus, ſubitò
ornatum cùm liquiſſet montis lectum, matre errabundum flagrante
equis recipere filium. Sorte. v. quæ obtigerant oves fertiliũ montium
paſcua obibant, velociúmq; antra nympharum. Tunc non mortali
matris charæ deſiderio ſe promovens ſtatim ad amabilem
mammam, veſtigio edebat variam Pieridum
unius ſonitûs vocẽ, numerum. v. aduſq; ſummũ decẽ
veſtigiorum venuſtum diſtribuit rhythmũ, charus
teſtaceã *teſtudinẽ* ſub charæ cùm cepiſſet ſaxis matris. Canorus quidem
vel in utero partus
caſtæ luſciniæ, ſed
Oryum ferus.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΩΟΝ.

Κωπίλας
ματέρος τὶ τὸδ'
ὠὸν νέον· πέφραν
θυμῷ δέξο δὴ ἀγνά.
τὸ μὴ θεῶν ἐειδὸας
Ἑρμᾶς ἀείκιζε χάρυξ, ὄνῳ δ' ὄρ-
σας ἐπ μέτρα μονοδάμονος μέταν
παρεδέην ἄϊξε, θοὼς δ' ὑπόδρην ἀ-
κὺ λέχεον φέραν νεῦμα ποδῶν, πάσκε
θοιαῖσιν αἰόλαις κῶλ'. ἀλλὰ συὶ ὀρσιπέδων
ἐλάφων τεκέεσι, πάλαι χραισμοῖσιν ὑπ' ἄ-
χρων ἰειδέα ποσὶ λόφων κατὰ ῥίδμιον ἰχνῷ
πηλύας, ἢ τὰν ὁμοδύμων ἀμφίπαλλον ἀΐ-
δηλ' ἀν δῆς ἐν κόλποις δεξαμβέα πυκνόπλεα. τὰ δ' ὠκυβόα
κοᾶν (μεδέπων ἄφαρ) ὄχ' ἐπ λεσίων ἐριοβόλος ἀ-
ν' ὀρέων ἔσυτ' ἀνάγκαις. ἰαὶς δὴ δαίμων κλυταῖσι, θοοῖσι
ποσὶ πονέων, πολύπλοκα μείπε μέτρα μολπᾶς, ῥίμφα
φοίνομψον ἐπλιπὼν ὄρος ἐπναν, μαλερὸς πλαγκτὸν χαμαιρόας
ἐλαίους ἐλεῖν τέκος. λάχαι δ' ὀΐων πελυσότων ἀν' ὀρέων
νομὸν ἕβαν, τανυσφύρων τ' ἄνδρες νυμφῶν. τὸν ἀμβρότῳ
μαλερὸς φίλας πόθῳ ῥόων ἀΐψα μεθ' ἱμερόεντα
μαζὸν, ἴχνει θείων τὰν παναόλον Πιερίδων
μονόδακτυν αὐδὰν, ἀειθμὸν εἰς ἄκρον δέγα
ἰχνίαν κόσμιον νεῖμε ῥυθμὸν φίλῳ
λεπυρωτὶν ὑπὸ φίλας ἐλὼν πέ-
τεσιν ματερός. Λίγεια μὴ
κ' ἀμφιμάτεω ὠδὶς
ἀγνὰς ἀπδόνος ὠ-
ρύων δ' ἄγελας.

Versuum numerus.	Syllabarum numerus.
1 Κωπίλας	3
2 ματέρος τὶ τόδ'	5
3 αὖθν νέον· πρόφρων	6
4 θυμῷ δέξο δὴ ἀγγά.	7
5 τὸ μὴν θεῶν ἐειδόας	8
6 Ἑρμᾶς ἀείκιζε χάρυξ, ὄνῳ δ' ὄρ-	11
7 σας ἐκ μέτρε μονοδάμονος μέταν	11
8 πάρεισθεν ἄϊζε, θοῶς δ' ὕφθεν ἀ-	12
9 κὺ λέχειον φέρων νεῦμα ποδῶν πάσχε	13
10 θοιαῖσιν αἰόλαις κῶλ'. ἀλλὰ σὺ ὀρσιπόδων	14
11 ἐλάφων τεκέεσι, πάλαι χραισποῖσιν ὣς δ' ἅ-	15
12 χρων ἐεμμία πρὸ λόφων κατὰ ῥύθμιον ἰχθ	16
13 τιθλίας, κὴ τᾶν ὁμοδύμων ἀμφίπαλον αὖθ' ὅδ' ἄν	16
14 θῆς ἐν κόλποις δεξαμία πυκνόπλα. τὰ δ' ὠκυβόα	17
15 κοᾶν (μεδέπων ἄφαρ) ὄγ' ἐκ λασίων ὀφιοβόλος ἀ-	18
16 ν' ὀρέων ἔσυτ' ἀνάλκας. λαῖς δὴ δάμων κλυλαῖσι, θοοῖσι	18
17 ποσὶ πονέων, πολύπλοκα μέλῃς μέτρα μολπᾶς, ῥίμφα	18
18 θρίχομφον ἐπλιπὼν ὄρος ἐωνὰν, μαλερὸς πλαγχθὲν χαμόθρας	19
19 ἐλαίας ἐλεῖν τέκος. λάχαι δ' ὀΐων πολυβότων ἀν' ὀρέων	20
20 νομὸν ἔβαν, τανυσφύρων τ' ἄνδρεα νυμφῶν. τόκ' ἀμβρότῳ	16
21 μαλερὸς φίλας πόθῳ ῥόων ἄψα μιν' ἰμερόεντα	16
22 μαζὸν, ἴχνει θέων τὰν παναίολον Πιερίδων	15
23 μονόδροπον αὐδὰν, ἀειδμὸν εἰς ἄκερον δέκα	14
24 ἰχθίων κόσμιον νέμε ῥυθμὸν, φίλῳ	12
25 λεπυρωτὸν ἀπὸ φίλας ἐλαῶν πέ-	11
26 τεσιν ματερός. Λίγεια μὴν	8
27 κ' ἀμφιμάτειθ' ὡδὶς	7
28 ἀγνὰς ἀηδόνος ὠ-	7
29 ρύαν δ' ἄγειος.	5

OVUM,

ut à *Josepho Scaligero* est emendatum, secundum exemplar *D. Heinsii.*

Κωπίλας
μαλερος τῆ τόδ'
ὠὸν νέον, περφρων δὲ
θυμῶ δέξο, δῖα γυῖαι.
τὸ μὴ θεῶν ἐειδόας
Ἑρμῆς ἤκαξε κάρυξ, ἄνω δ' ὀρῶν
ἐκ μέτρε μονοβάμονος μάταν,
πάρεισ' ἤϊξε. θοῶς δ' ὕπαρθεν ὠκὺ
λέχριον φέρων νάμα ποδῶν πλίξασκε
χόαισιν αἰόλαις κῶλα. ἀλλὰ σιὼ ὀροπόδων
ἐλάφων τεχέεσι πάλαι χραισποῖς, ὥστε
ἄχρων ἰευμάν ποσὶ λόφων κατ' ἀρθμίας ἴχνος
πθλιώας κάνῆς ὠμόθυμος ἀμφίπαλκτον δι-φάσ', αἰ-
θὶς ἐν κάλοις δεξάμυος κεφόπλα, χαμάδ' ὠκυόας
Πὰν μεθέπων, ἄφαρ δίχηλα σείων ὖφι ποδῶν ἀν' ὀ-
ρέων ἔσυτ' ἀνάγκαις, ῥίμφα πρίχοπον ἐκλιπὼν ὄ-
ρος ἐυιάν, ματρὸς πλαγκτὸν μαιόμυος βαλίας ἐλεῖν
τέκος. βλαχαὶ δ' οἷαν πολυόστων, ἀν' ὀρέων νόμον
ἔβαν, τανυσφύρων τ' ἄνδρα νυμφῶν. ταὶ δ'
ἀδρῶπι πόδῳ φίλας ματρὸς ῥόωντ' αὖλα μέθ'
ἱμερόεντα μαζόν. ταῖς δὴ δαίμων κλυτὰς
δοοῖς ποσὶ πονέων μετπει μέτρα μολπάς,
ἴχνει θέων τὰν παναίολον Πιερίδων
μονόδιπον αὐδάν, ἄρρυθμον δ'
εἰς ἄκρας δίκεν ἰχνίων κόμπον
ἀνεμοέντα ῥυθμόν, φίλ-
λεπυρωτὸν ὥστο φίλας
ἐλὼν πλερῆσι παλερὸς
λίγειά μιν κλαίῃ ἀμφὶ
μαλερὸς ὠδίς, δῖγᾶς
ἀηδόνος δωρίας
ἀγείκ.

HYPO-

HYPOTHESIS ALARUM

CUm veteres philosophi, qui ante Aristotelem vixerunt, in summa ignoratione principiorum naturalium versarentur, aliique alia statuerent principia, nec sibi ipsis constarent: unus aut alter repertus est, qui causam aliquam compellente quasi veritate statuerit. Ac Anaxagoras quidem Νοῦν dixit esse causam: priùs etiam investigavit causam Hermotimus. Sed primum causam πειθοῦς, ὄψεως

SIMILÆ RHODII ALÆ.

1 Intuere me, qui sum telluris vasti thoracis rex, cœlúmque & mare qui condidi,
2 Neque horreas si, cùm sim tantus, densum & hirsutum fero mentum.
3 Tunc enim ego natus sum, quando visum est necessitati:
4 Omnia autem obtemperabant *ejus* voluntati gravissimæ,
5 Animalia omnia, quæcunq; *nunc* peragrant
6 Aëris regionem,
7 Et Chaos.
8 Neque verò *sum* Veneris filius:
9 Pernix tamen ipse Amor nominor.
10 Neq; n. mihi decretũ est vi pertrahere; sed leniter adduco persuasione.
11 Tellus, marísque recessus, cœlestium etiam quilibet deus mihi cedit.
12 Ab his ego removi vetus Sceptrum, & constitui ipsis jura.

ὅθεν ἡ κίννυς, Heſiodum inveſtigâſſe veriſimile eſt, & ſiquis alius. Ἔρωτα ſeu Ἐπιθυμίαν ut principium rerum omnium propoſuit. Hos igitur ſequutus poeta noſter inducit Ἔρωτα ipſum alatum, hirſutum, & hiſpidum, qui ſui originem narrat, ſéque omnium primum, aliorúmq; omnium, atq; adeò deorum ipſorum autorem aſſerit: ſe quidem non eſſe Cupidinem illum Veneris filium imberbem & effœminatum, ſed Ἔρωτα illum qui omnia vindicârit in libertatem formæ, quæ olim fatali & deformi Privationis imperio coercebantur: ſe denique omnibus jura ſtatuiſſe, legésque dediſſe prædicat.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΠΤΕΡΥΓΙΟΝ.

α'. Λεύσσετε τὸν μῆλα θαλυσίρυτα ἀέναϊ, ἀχμονίδαν ἆλλε θ' ἑλικόσκυλα,
β'. Μηδὲ τρόμος ἐν, τέκος ὦν, ἀδόκητα δὲ λάβρα φέρω γένεια.
γ'. Ταῦτα ἐγὼ δὲ ἀθύμων, ἀνίκ' ἔκεν' αἰκάλλα.
δ'. Πάντα δ' ἐπέκλασε φρένεσσι λυγρᾶς,
ε'. Ἐρώτ' ἄπαντ', ὅσ' ἔρατα
ς'. Δι' αἰθέρος,

ζ'. Χάους τε.
η'. Οὔτι γε Κύπριδος παῖς.
θ'. Ὠκυπτέρυγα δ' αὐτὸς Ἔρως κραδαίνω.
ι'. Οὔτι γὰρ ἔκεινα βιαίζειν, πρεσβύτερος ὢν πεπύθοι.
ια'. Γαῖαν, θαλάσσας τε μυχούς, κεραυνίων πῦρ τε θεὸς μοι ἔκτισε.
ιβ'. Τῶν δ' ἐγὼ ἀνοσφισάμην ἀγύριον σκῆπτρον ἐκθρώσκω τε σφιν θέμιστας.

Verſus ſunt *Choriambici*. Clauduntur *Bacchio*. Decreſcunt gradatim, donec ad *Bacchium* utrinque devenatum ſit.

SIM-

SIMMIÆ RHODII SECURIS, *vel, secundum alios,* THEOCRITI.

1 Fortissimæ deæ dono Phocensis, robustissimi invenit gratiam
3 Tunc cùm sacram fato ignifero urbem
5 Nódú numerarus inter principes propugnatores
7 Nunc verò Homericam ingressus est viam,
9 Ter beatus, quem tu animo Minerva
11 Hic felicitatem concremavit,
13 Quam Bion inclytis cecinit diis, qui reperit, Rhodi cùm esset, multiplicia solus metra carminis.

2 Decii Eacidæ securim, quâ quondam turrim à diis extructarum disturbavit verticem,
4 Dardanidarum fundibus evertit reges,
6 Auri rura est gratia, casta ô multi-consilii Pallas.
8 Sed tu Q. F. F. fontibus importabat ingloriis.
10 Propitia circumspexeris.
12 Semper redolet.

Versus sunt *Chôriambici* omnes præter decimum tertium, qui est πολυχημάτιστος. Clauduntur Bacchio. Decrescunt

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΠΕΛΕΚΥΣ,
ἢ, κατὰ πύας, ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

gradatim, ut in Alis, præter quartum, cui deest pes *Chorambicus*.

SIMMIÆ RHODII SYRINX, *vel, ſecundum alios,* THEOCRITI.

SYRINX nomen habes, inſpirant autem te metra ſapientiæ.
Neminis ô conjux, è longinquo verò pugnantis mater,
Nutricis ejus-qui-patri-adverſatus celerem peperiſti actorem,
Non Ceraſten, quem olim nutrivit ea quæ taurũ patiẽ habuit:
Sed reliquiſti eum cujus quondã torruit mentẽ ambitus ſcuti,
Cujus nomen totum geminum, qui variæ vocis amorem
Puellæ vocalis incendit inſpirabilis.
Qui *Pan* Muſæ canorum compẽgit violis-coronatæ
Ulcus delectamentum amoris igneï.
Qui extinxit virtutem cognominem
Interfectoris avi, & à *terra* Tyria ſuſtulit.
Cui *Pani* hunc peras-portantium amabilem
Theſaurum Paris poſuit Simichidas
Animo. ô calcator hominum,
Mulieris furor Lydæ,
Ex-furè-patre-nate, patre-carens,
O ſolidungule ſalve,
Suaviter canas
Voce-carenti puellæ
Pulchrè--vocali
Inviſibili.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ῬΟΔΙΟΥ ΣΤΡΙΓΞ, ἢ, κατά πνας, ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Στ῾ριγξ ὄνομ᾽ ἔχεις, ἁδὲι δέ σε μέτρα σοφίης.
῾Υσδενὸς ξυνάτειρα, μακροπολέμοιο δ᾽ μᾶτερ,
Μαίας ἀντιπάτροιο δολὸν τέκες ἰθυπέρα,
῾Υχὶ Κερόεσσαν, ὃν ποτε δρέψατο ταυροπάτωρ·
῾Αλλ᾽ ἀπελήτις ἔ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκκος,
Τοῦ νομ᾽ ὅλον δίζων, ὃς τᾶς μέσσπος πόδον
Κύρεις γηρύονας ἅδε τᾶς ἀνεμώδεθ.
῞Ος Μαίσᾳ λιγὺ πᾶξαν ἰοστεφάνῳ
῾Ελκος ἄγαλμα πόδοιο πυεισφαράγᾳ.
῞Ος σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
Παπποφόνᾳ, τυείας τε ἀρείλετο.
Ὦ, τόδε τυφλοφόρων ἐεπτὸν
Πᾶμα πάεις δέπο Σιμιχίδας
Ψυχάν· ὦ βεσποβάμων,
Στήτας ὄισρε δέτας,
Κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
Λαφνακόδγε, χάεσις,
῾Αδὺ μελίσδοις
῞Ελλοπι κύρᾳ
Καλλιόπᾳ
Νήλδεω.

Radulphus Wintertonus Lectori benevolo.

Reperi in libro exculo anno 1516 SYRINGA, ΤΩ͂ ΠΑΝΙ inſcriptam, ad ſequentem formam deſcriptam, quam tuâ gratiâ (Lector benevole) ſuperiori ſubjungendam curavi.

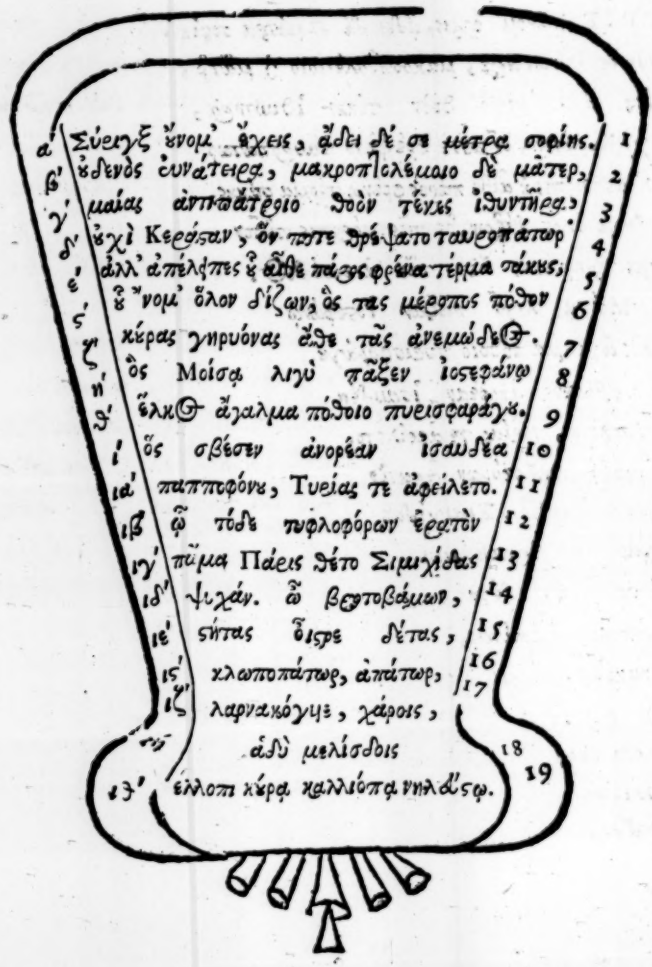

Poſtremo in loco ſuccedit deſcriptio noſtra, juxta diverſam metri rationem ſic diſpoſita, quivis facilè ut perſpicere poſſit non obſcuram Syringis imaginem, ut quæ ex decem diſparibus calamis conſtare videatur, (id quod diverſa metri ratio indicat) non ſine myſterio quodam (quod partim ex numero denario, partímque ex ſcalæ ratione, ut conjiciam adducor) in arte Muſices: cujus penes Profeſſores totum hac de re judicium eſto. Tu verò interea (Lector benevole) conſilii noſtri factíque rationem expoſitam quando habeas, hanc qualemcunque opellulam æqui boníque conſule.

1	Σύριγξ ὄνομ' ἔχεις, ἄλλεκτε δέ σε μάτηρ σοφίης.	
2	Οὐδενὸς εὐνάτειρα, μακροπολέμοιο δ' μᾶτερ,	Hexametri
3	Μαίας ἀντιπάροιθε δόδν τέκες ἰθυπτέρυγας,	Acatal. 3.
4	Οὐχὶ Κερόεσσαν, ὃν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ	Hexam.
5	Ἀλλ' ἀπόλεπτε ἓ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκες,	Catal. 2.
6	Οὐ νομ' ὅλον δίζων, ὃς τᾶς μέροπος πόδον	Pentametri
7	Κύκλος γηρυόνας ἄδε τᾶς ἀνεμώδεος.	Catalect. 2.
8	Ὃς Μοίσᾳ λιγὺ σᾶξεν ἰοστεφάνῳ	Pentametri
9	Ἕλκος ἄγαλμα πόδοιο πυκισφαίρᾳ.	Catalect. 2.
10	Ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσανδέα	Tetrametri
11	Παππποφόνε, Τυείας τε ἀφείλετο.	Acatalect. 2.
12	Ὦ, τόδε πυθοφόρων ἔρατὸν	Tetrametri
13	Πᾶμα Πάεις δέκο Σιμιχίδας	Catalectici 2.
14	Ψυχάν. ὦ βεστοβάμων,	Trim. Acat. 1.
15	Στήτας ὄισρε δέτας,	Trimet.
16	Κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,	Catal. 3.
17	Λαρναχόγγε, χάρεις,	
18	Ἀδὺ μελίσδοις	Dimetri
19	Ἕλλοπι κέρᾳ	Acatal. 2.
20	Καμιόπᾳ	Dimetri
21	Νηλεΰς ῳ.	Catal. 2.

ARGUMENTUM ARÆ;

TRoïlus Hecubæ filius, cùm ab Achille amaretur, nec ei copiam sui facere vellet, ideóque in Apollinis templum confugisset, ad ejus aram ab Achille trucidatus (quemadmodum & testatur Lycophron) & ibidem postea sepultus est. Philocteres deinde, cùm hoc sepulcrum attentiùs fortè consideraret, à serpente qui

SIMMIÆ ARA,

vel, secundum alios,

THEOCRITI.

Sum viri osor,
Infelix puber,
In-cinere cubans juvenis Empusæ natus,
Bubulci & canis filius, quem
Aureus Amasius, quando accendi virum
Ferreis-præditū-membris ducem, perdidit.
Quē frater duarū uxorū maritus
Occidit à-matre-abjectus:
Meū verò monumentū cōsiderās
Dearum-judicis interfector,
Trinoctis ustor,
Exiliis cum clamore;
Læserat enim cum veneno
Serpens depositâ senectute.
Illum autem hærentem in insula,
Panisque matris conjux, fur
Bis-natus, filiúsque hominum-voratoris,
Trojæ populator, sagittarum gratiâ
In Teucriam deduxit ter-captam.

ſub ara latebat morſus eſt. Hæc fere ſunt quæ Troïlus ipſe in hoc Epigrammate partim de ſe, partim de Philoctete narrans inducitur. Reſtat verò ut Epigramma ipſum, prout carminis ratio poſcere videtur, deſcribatur, quemadmodum idem Canterus emendatum atque expoſitum dedit.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΒΩΜΟΣ,

ἢ, κατὰ πνας,

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

In præced. edit.

[1] μοὶ ςήτας.
[2] πόσις μέ-
ϱ↓ δίασα-
βϴ.
[3] ὃ.
[4] μόϱϱς.
[5] τεκμώϱια-
τος.
[6] ἀπάτωϱ,
ὁ πάτωϱ.
[7] δίασδυνος.
[8] τεῦγμα
θρήσας.

Εἰμ' ἄρσενος [1] μισητὴς. 1 } Dimet.
Ο [2] δύσμορος δύσαβος [3], 2 } Catal.

Σποδὸν δίνας ἶνις Ἐμπάσας [4] χόρϴ, 3 } Trimetri
Ὁ βέτα χὴ κωὸς [5] τέκνωμα, τὸν 4 } Brachy-
Χρυσῆς αἴτας, ἅμϴ ἕυσ' ἀνδϱα 5 } cata-
Τὸν γηόχθηχον ἕϱϱν, ἔϱϱαυσεν. 6 } lect.

Οὐ [6] δόμοπάτωϱ [7] δίσδυνος 7
Μόϱησι μητϱόϱϱιπϴ· 8
Ἐμὸν ἕτεῦσμ' [8] ἀθρήσας 9
Θεοκρίτοιο κλάντας, 10 } Dimetri
Τειεπτέϱοιο καὐτας, 11 } Catalect.
Αἶξεν ἀναΐξας, 12
Χάλεψε γάϱ νιν ἰῷ 13
Σύϱιγξος ἐκδὺς γῆρας· 14

Τὸν δ' ἐλινεῦντ' ἐν ἀμφικλύσῳ, 15
Πανός τε μαγὶς ἐυνέτας, φὼϱ 16 } Dimetri
Δίζωϴ, ἶνίς τ' ἀνδϱοβϱῶτος, 17 } Hypercatalectici.
Ἰλιοϱγίσας, ἀϱδίων ϑ ἦϱ' 18
Ἐς Τδυκρίδ' ἄγαγε πϱίποδον. 19

ϑ ἦϱ'.

MUSÆI DE HERONE ET LEANDRO.

DIC, Dea, occultorum teſtem lucernam amorum;
Et nocturnum natatorem per-mare-vectarum nuptiarum;
Et coitum tenebroſum, quem non vidit immortalis aurora;
Et Seſtum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Herûs.
Natantémque Leandrum ſimul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Herûs nocte-nubentis nuptias-ornantem nunciam:
Lucernam amoris ſimulachrum, quam debuit æthereus Jupiter
Nocturnum poſt officium ducere ad conſortium aſtrorum,
Ac ipſam appellâſſe ſponſas-ornantem ſtellam amorum,
Quoniam fuit miniſtra amatoriarum curarum,
Nunciúmque ſervavit inſomnium nuptiarum,
Antequam moleſtus flatibus flaret inimicus ventus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ & pereuntis Leandri.
SESTUS erat & Abydus è regione: prope mare
Vicinæ ſunt urbes: Cupido verò arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commiſit ſagittam,
Juvenem urens & virginem: nomen verò eorum,
Suaviſque Leander erat, & virgo Hero.
Hæc quidem Seſtum habitabat, ille verò oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ ſtellæ ambo,
Similes inter ſe. Tu verò ſiquando illàc tranſibis,
Quære mihi quandam turrim, ubi quondam Seſtias Hero
Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro:
Quære & antiquæ mariſonum fretum Abydi
Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
Verùm unde Leander, in Abydo domos habitans,
Herûs ad amorem vênit, amore verò devinxit & ipſam?

Hero

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΕΙΠΕ, θεά, χρυσίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
Καὶ νύχιον πλατῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀχλυόεντα, τὸν οὐκ ἴδεν ἄφθιτος ἠώς,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμῶς καὶ λύχνον ἀείδω,
Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτείλιον Ἀφροδίτης,
Ἥρῃ νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιάτιν·
Λύχνον ἔρωτος ἄθλημα, τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεὺς
Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυιν ἄστρων,
Καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
Ὅτι πέλε ξωτείνος ἐρωμανέων ὀαριάων,
Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Πειν γαλεπὸν πνοιῆσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀέλλαι.
Ἀλλ' ἄγε μοι μέλπωμι μίαν σωάειδε τελευτὴν
Λύχνου σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.

ΣΗΣΤΟΣ ἔλιος καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγὺς πόληες
Γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιτάινων
Ἀμφοτέρης πολίεσσιν ἕνα ξωνέηκεν ὀϊστόν,
Ἡίθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἕνομα δ' αὐτῷ,
Ἱμερόεις τε Λέανδρος ἔλιος καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δ' ἠπολίεθρον Ἄβυδου,
Ἀμφοτέρων πολίων ἁλιπαλλέες ἀστέρες ἀμφω,
Εἰκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἴποις κεῖδι φρονεύσας,
Δίζεό μοι πυκὰ πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ
Ἰσάλιο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνευε Λεάνδρῳ·
Δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιηχέα πρηθμὸν Ἀβύδου
Εἰσέτι νῦ κλαίουσα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος Ἀβυδόθι δώματα ναίων
Ἥρῃ ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐτέθηκε καὶ αὐτὸν

Ἥρῳ

Hero gratioſa generoſum ſanguinem ſortita,
Veneris erat ſacerdos: cùm nuptiarum verò imperita eſſet,
Turrim longè à parentibus apud vicinum habitabat mare,
Altera Venus regina; caſtitate verò & pudore
Nunquam collectarum commercio uſa eſt mulierum:
Neque tripudium gratioſum adivit juvenilis ætatis;
Livorem evitans invidum mulierum:
(Nam OB PU Lchritudinem invidæ ſunt fœminæ)
Sed ſemper Cytheream placans Venerem,
Sæpe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,
Mætre cum cœleſti, flammeam tremens pharetram.
Sed neque ſic evitavit ignitas ſagittas.
Jámque Venereum populare vênit feſtum,
Quod Seſti celebrant Adonidi & Veneri:
Catervatímque feſtinabant ad ſacrum diem ire
Quotquot habitabant mari-circundatarum extrema inſularum.
Hi quidem ab Hæmonia, hi verò maritima à Cypro.
Neque mulier ulla remanſit oppidis Cytherorum,
Non Libani odoriferi in ſummitatibus ſaltans:
Neque accolarum quiſquam deerat tunc feſto,
Non Phrygiæ incola, non vicinæ civis Abydi,
Neque ullus juvenis amator-virginum. Certè enim illi
Semper ſecuti ubi fama eſt feſti,
Non tantùm immortalium afferre feſtinant ſacrificia,
Quantùm aggregatarum ob pulchritudines virginum.
Verùm deæ per ædem inceſſit virgo Hero,
Splendorem gratum emittens facie,
Qualis alba-genas oriens luna.
Summi verò nivearum rubebant circuli genarum,
Ut roſa ex thecis bicolor. Certè diceres
Herûs in membris roſarum pratum apparere.
Colore enim membrorum rubebat: euntis verò (ellæ:
Etiam roſæ candidam-indutæ-tunicam ſub talis ſplendebant pu-
Multæ verò ex membris Gratiæ fluebant. Sed antiqui
Tres Gratias mentiti ſunt eſſe: alteruter verò Herûs
Oculus ridens centum Gratiis pullulabat.
Profectò ſacerdotem dignam nacta eſt Venus.
Sic ea quidem plurimùm antecellens fœminas,
Veneris ſacerdotiſſa, nova apparebat Venus.
Subiit autem juvenum teneras mentes: neque ullus vir
Erat qui non affectaret habere conjugem Herô.
Illa autem benefundatam quacunque per ædem vagabatur,

Sequentem

Ἡρὼ μὲ χαίεται διοτρεφὲς ὦμα λαχοῦσα,
Κύπειδος λιῶ ἱέρεια· γάμων δ' ἀδίδακτος ἔοῦσα
Πύργον ἄπο σφετέρων παρὰ γείτονι ναίε θαλάσσῃ.
Ἄλλη Κύπεις ἄνασσα· σαοφροσύνῃ δ' ἁ κὴ αἰδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγεσιλίῃσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χρεὼν χαίειλα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων·
(Καὶ γὰρ Ἐπ' Ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες)
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηορέεσκε θυηλαῖς,
Μητρὶ σὺν ἠϊθέῃ, φλογερὸν τερμίεσσα φαρέτρην.
Ἀλλ' ὅδ' ὡς ἀλέεινε πυκιπνείοντας ὀϊστούς.
Διὶ γὰρ Κυπρογένη πανδήμου ἦλθεν ἑορτή,
Τὴν ἀνὰ Σπάρτην ἄγουσιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδίῃ δ' ἔπαλλον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἰκέσθαι
Ὅσσοι ναιετάασκον ἁλισφαῖρον σφυρὸν νήσου,
Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἄπο Κύπρου.
Οὐδὲ γυνὴ τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιβάνου δυσειλοῦ ἐνὶ πτερύγεσσι χαράδρου·
Οὐδὲ φρικλιόνων τις ἐλείπετο τιμοῦ ἑορτῆς
Οὐ Φρυγίης ναέτης, ὃ γείτονος ἀσσον Ἀβύδου,
Οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος. ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπη φάτις ὄζεν ἑορτῆς,
Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδεσσι θυηλάς,
Ὅσσην ἀγειομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.
Ἡ δ' ἄρα τῆς ἀνὰ νηὸν ἐπώχετο παρθένος Ἡρώ,
Μαρμαρυγὴν καείεσσα ἀπαστράπτουσα πρόσωπον,
Οἷά τε λαυκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη.
Ἀκρα δ' ἀμφὶ γενείων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ἦ τάχα φαίης
Ἥρης ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι.
Χρυσὸν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετ' ἰοειδὴς δ'
Καὶ ῥόδα λαυκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὸν λάμπετο χάρις
Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων Χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας φάσαν πεφυκέναι ἐις δέ τις Ἥρης
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει.
Ἀγχεχέως ἱέρειαν ἐπάξιον ἔυρετο Κύπρις.
Ὡς ἡ μὲν πάρει πολλὸν ἀειδόσασα γυναικῶν
Κύπειδος ἀρήτειρα, νέη δεφαίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠϊθέων ἁπαλὰς φρένας· ὅδε τις ἀνδρῶν
Ἦεν ὃς ἔ μὴ φαίεσκεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἥρώ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπῃ κτὶ νηὸν ἀλᾶτο,

Ἑαυτὸ-

Sequentem mentem habebat & oculos & præcordia virorum.
Atque aliquis inter juvenes admiratus eſt, & dixit verbum :
ET SPARTEN acceſſi : Lacedæmonis vidi urbem:
Ubi laborem & certamen audimus pulchritudinum :
Talem autem nondum vidi puellam, prudentémq; tenerámque.
Fortè Venus habet Gratiarum unam juvenum.
Intuens defeſſus ſum: ſatietatem autem non inveni adſpiciendi.
Ilico moriar, cubilia ubi conſcenderim Herûs.
Non ego in cœlo cuperem deus eſſe,
Noſtram uxorem habens domi Herô.
Si autem mihi non licet tuam ſacerdotem tractare,
Talem mihi, Cytherêa, puellam uxorem præbeas.
Talia juvenum quidam locutus eſt: aliunde alius
Vulnus celans inſanivit pulchritudine puellæ.
Gravia paſſe Leander, tu autem, ut vidiſti inclytam puellam,
Nolebas occultis conſumere mentem ſtimulis :
Sed ardentibus domitus inopinatò ſagittis,
Nolebas vivere perpulchræ expers Herûs.
Simul in oculorum radiis creſcebat fax amorum,
Et cor fervebat invicti ignis impetu.
PULCHRItudo enim celebris immaculatæ fœminæ
Acutior hominibus eſt veloce ſagittâ :
Oculus verò via eſt; ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia viri manat.
Cepit autem ipſum tunc ſtupor, impudentia, tremor, pudor :
Tremuit quidem corde; pudor verò ipſum tenebat captum;
Obſtupuit verò pulchritudinem optimam; amor verò ademit pudo-
Audacter autem ob amorem impudentiam affectans, (rem.
Tacitè pedibus incedebat, & contra ſtetit puellam:
Obliquè verò intuens doloſos torquebat oculos,
Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellæ.
Ipſa verò ut ſenſit amorem doloſum Leandri,
Gaviſa eſt ob gratias ſuas: tacitè verò & ipſa
Sæpe gratam ſuam occuluit faciem,
Nutibus occultis innuens Leandro,
Et rurſus extulit. Ille verò intus animo gaudebat,
Quòd amorem ſenſit, & non renuit puella.
Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
Lucem contrahens deſcendit ad occaſum dies :
E regione autem apparuit umbroſa heſperus ſtella.
Sed ipſe audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas inſurgentes tenebras :

Tacitè

Εὐσμαρον υἱὸν εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καί πε ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον,
ΚΑΙ Σπάρτης ἐπίσω· Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
Ἦ γὰρ μόθον καὶ ἄεθλον ἀπόμνυ ἀγλαϊάων·
Τοίω δ' ὔπω ὁπότε νέω κεδνώ δ' ἀπαλῷ τε.
Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτέρων.
Παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὗρον ὁπωπῆς.
Αὐτίκα τεθναίω λεχέων ὀπιπήμων Ἥρης.
Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὄλυμπον ἐριμείρω θεὸς εἶναι,
Ἡμέρῃσι παρέκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἥρῃ.
Εἰ δέ μοι ὤκ ἐπέοικε τόσῳ ἴμερσαν ἀφάσθαι,
Τοίω μοι, Κυθέρεια, νέω παρέκοιτιν ὀπάσαις.
Τοῖα μὲν ἠϊθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλος
Ἕλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλεϊ κούρης.
Αἰνοπαθὲς Λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες ἐυκλέα κούρην,
Οὐκ ἔθελες χρυσίοισι καλαῤῥυχεῖν φρένα κέντροις·
Ἀλλὰ πνειπνδύτοισι δαμεὶς ἀδάκηλον ὀϊστοῖς,
Οὐκ ἔθελες ζώειν ἀφικαλλέα ἄμμορος Ἥρῃς.
Σιὼ βλεφάρων ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίην πάφλαζεν ἀνικήτῳ πυρὶ θρῴῃ.
ΚΑΛΛΟΣ γὰρ ἀφίπυρον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πλερόεντος ὀϊστοῦ.
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ὀλιδαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει.
Εἷλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τέρμος, αἰδώς·
Ἔσχεμε μὲν κραδίην, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι·
Θάμβεε δ' εἶδος ἄειρον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείῃ ἀγαπάζων,
Ἡρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵζαλο κούρης·
Λοξὰ δ' ὀπιπεύων ὀλερὸς ἐλέλιζεν ὀπωπάς,
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον ὀλόεντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἠυκόμῳ δ' ἄρα καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἰμερόεσσαν ἑλὼ ἀπέκρυψεν ὀπωπήν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ,
Καὶ πάλιν ἀνέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅτι πόθον ξυνέηκε, καὶ ὤκ ἀπειρέσατο κούρη.
Ὄφρα μὲν ἦν Λείανδρος ἐλίζετο λάθριον ὦρην,
Φέγγος ἀναστείλασα καλὴν ἐς δύσιν ἠώς·
Ἐκ δ' ἄρα δ' ἀνέφανε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστὴρ.
Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης,
Ὡς ἴδε κυανόπεπλον ὑποῤῥώσκουσαν ὁμίχλην·

Ἡρέμα

Tacitè quidem ſtringens roſeos digitos puellæ,
Ex imo ſuſpirabat vehementer. Illa verò ſilentio
Tanquam iraſcens roſeam retraxit manum.
Ut verò amatæ ſenſit inſtabiles nutus puellæ,
Audacter manu variam traxit veſtem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigrè autem pedibus ſequebatur virgo Hero,
Tanquam nolens, talémque emiſit vocem,
Fœmineis verbis minans Leandro,
HOSPES, quid inſanis? quid me infelix virginem trahis?
Aliâ ito viâ, meámque dimitte veſtem:
Iram meorum evita locupletum parentum.
Veneris non te decet deæ ſacerdotem ſollicitare:
Virginis ad lectum difficile eſt ire.
Talia minata eſt convenientia virginibus.
Fœminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum,
Senſit perſuaſarum ſigna virginum.
(Etenim cùm juvenibus minantur fœminæ,
Venerearum conſuetudinum per ſe nuntiæ ſunt minæ.)
Virginis autem bene-olens boni-coloris collum oſculatus,
Tale verbum ait, amoris ictus ſtimulo,
VENUS chara poſt Venerem, Minerva poſt Minervam,
(Non enim terreſtribus æqualem voco te mulieribus,
Sed te filiabus Jovis Saturnii aſſimilo)
Beatus qui te plantavit, & beata quæ te peperit mater:
Venter, qui te enixus eſt, feliciſſimus. Sed preces
Noſtras exaudi, amoríſque miſereſce neceſſitatis.
Veneris ut ſacerdos, exerce Veneris opera.
Huc ades, initiare nuptialibus legibus deæ:
Virginem non decet adminiſtrare Veneri:
Virginibus Venus non gaudet. Si verò volueris
Inſtituta deæ veneranda & cæremonias fidas diſcere,
Sunt nuptiæ & lecti. Tu autem ſi amas Venerem,
Mulcentium-mentem ama ſuavem legem Amorum:
Tuúmque ſervum me accipe, &, ſi volueris, conjugem,
Quem tibi Cupido venatus eſt, ſuis ſagittis aſſecutus:
Sicut audacem Herculem celer aurivirga Mercurius
Servitum duxit Jardaniam ad puellam. i. *Omphalen.*
Tibi verò me Venus miſit, & non ſapiens attulit Mercurius.
Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans: iratâ autem Veneré,

Quem

Ἥρεμα μὲ θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κύρης,
Βυσσόθεν ἐσπάραξεν ἀθέσφατον. ἡ δ' ὀπιθῆ
Οἷά τε λωμβὴ ῥοδέλιν ἐξέπασε χέρα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νοῦμα λόγοιο,
Θαρσαλέως παλάμῃ πολυδαίδαλον ἕλκε χιτῶνα,
Ἕλκε τιμήεντος ἄγων ἐπὶ καλὸν ὑπαυχ.
Ὀκνηρέως δ' ὀπάσσατο παρθένος Ἡρώ,
Οἷά τε δὴ ἐκ ἐθέλουσα· τίπτε δ' ἀνενείκατο φωνὴν,
Θηλυτέρῃσι ἐπέεσσιν ἀπειλήσασα Λεάνδρῳ,
ΞΕΙΝΕ, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε παρθένον ἕλκεις;
Ἄλλῃ δεῦρο κέλευθον· ἐμὸν δ' ὀπόλειπε χιτῶνα·
Μισῶν ἐμὴν ὀπόειπε πολυκλαύτων γυναικῶν.
Κύπριδος ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Παρθενικῆς ὀπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ὄφρα ἰκέσθαι.
Τοῖα μὲ ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῆσιν.
Θηλείης δ' Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν ὄπριον ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
(Καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέλουσιν ἀπειλέεσθαι γυναῖκες,
Κυπριδίων ἀέρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.)
Παρθενικῆς δ' ἐυσθμὸν ἐΰκροον αὐχένα κύσας,
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθῳ βεβολημένος ὄπριον,
ΚΥΠΡΙ φίλη μᾶ Κύπριν, Ἀθηναίην μετ' Ἀθηνάων,
(Οὐ γὰρ ὀπιχθονίοισιν ἴσην καλέω σε γυναιξίν,
Ἀλλά σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος εἴσκω)
Ὀλβίως σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἦ τέκε μήτηρ·
Γαστὴρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαριτάτη· ἀλλὰ λιτάων
Ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθῳ δ' ὀικτείρησον ἀνάγκην.
Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα·
Δεῦρ' ἴθι, μυχιπόλοις γαμήλια δεσμὰ θεαίνης·
Παρθένον ἐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ·
Παρθενικαῖς ἐ Κύπρις ἰαύεται. ἰὼ δ' ἐθελήσῃς
Θεσμιὰ θεῆς ἐρεύνια καὶ ὄρκια πιστὰ δαῆναι,
Ἔστι γάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα δεσμὸν Ἐρώτων·
Σὸν δ' ἰκέτιν με κόμιζε, καὶ, ἰὼ ἐθέλῃς, παραχοίτιν·
Τόν σοι Ἔρως ἤρεσσεν ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας·
Ὡς φάτο· τὴν Ἑρμιόνῃ θρὸς χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς
Θηλύφρονα κόμιζεν Ἰαφαναίῃ πόρε νύμφῃ.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ ἐ σοφὸς ἤγαγε Ἑρμῆς.
Παρθένος ἐ σὲ λέληθεν ἀπ' Ἀργαδίης Ἀταλάντης,
Ἤ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένη φύγε συρὴν
Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης

Τὴν,

Quem priùs non amavit, in corde posuit toto.
Persuadere & tu chara, nè Veneri iram excites.
Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
Animum amoriperis errare faciens verbis.
Virgo autem muta in terram fixit adspectum,
Pudore rubefactam abscondens genam,
Et terræ trivit summitatem in vestigiis: cum pudore autem
Sæpe circa humeros suam contraxit vestem.
Persuasionis enim hæc omnia prænuncia: virginis autem
Persuasæ ad lectum promissio est silentium.
Jam & suavamarum suscêpit stimulum Amorum,
Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulchritudinéque suavis stupescebat Leandri.
Dum igitur ad terram habebat inclinatos oculos,
Tunc & Leander amore-furente vultu
Non defatigabatur videns tenerum collum virginis.
Serò verò Leandro suavem emisit vocem,
Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie,
HOSPES, tuis verbis forsan & cautem moveres.
Quis te variorum verborum docuit vias?
Hei mihi! quis te duxit meam ad patriam terram?
Hæc autem omnia frustra loquutus es: quomodo enim, vagus
Hospes cùm sis & infidus, meo amori misceari s?
Manifestè non possumus nuptiis legitimis conjungi:
Non enim meis parentibus placet. Si autem voles
Ut hospes profugus mea in patria manere,
Non potes tenebrosam abscondere venerem.
LINGUA enim hominum amans-convitii: in silentio autem
Opus quod perficit aliquis, in triviis audit.
Dic verò (nè celes) tuum nomen, & tuam patriam,
Non enim meum te lateat: mihi nomen inclytum, Hero.
Turris autem celebris mea domus *est* altissima,
In qua habitans cum ancilla quadam sola,
Sestiensem ante urbem supra profunda littora,
Vicinum mare habeo, invisis consiliis parentum.
Neque me prope vicinæ sunt coætaneæ; neque choreæ
Juvenum adsunt: semper autem nocte & die
Ex mari ventoso insonat auribus sonitus.
Sic fata, roseam sub veste celabat genam,
Rursus pudore-affecta; sua autem increpabat dicta.
Leander autem amoris percussus acuto stimulo,
Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.

VIRUM

Τὸν πάντες ὡς ἐπόθησαν, ἐπὶ κραδίῃ δέτο πάσῃ.
Πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.
Ὡς εἰπὼν, παφίπεισεν ἀναιμομόθυμα φρένα κούρης,
Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐπὶ μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ὅπι χθόνα πῆξεν ὀπωπήν,
Αἰδοῖ ἐρυθιόωσα παπλήκτησα παρειήν,
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν αἰδομένῃ ἧ
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑὸν ξυνέεργε γιτῶνα.
Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα θεοάγγελα· παρθενικῆς ἧ
Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑποδρήσις ὅτι σιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον Ἐρώτων,
Θέρμετο ἧ κραδίῃ γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρώ,
Κάλλεϊ δ' ἰαινέσντος ἀνεπλοίητο Λεάνδρου.
Ὄφρα μὲν ἔν ποτε γαῖαν ἔχεν νάουσα ὀπωπήν,
Τόφρα ἧ καὶ Λειάνδρου ἐρωμανέεσσι θεωπαῖς
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαγόρευον αὐχένα κούρης.
Ὁλὰ ἧ Λειάνδρου γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνήν,
Αἰδοῦς ὑγρὸν ἐρεύδον ὑποζάζουσα θεωπήν,
ΞΕΙΝΕ, τεοῖς ἐπέεσι πάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀείναις.
Τίς σε πλυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Ὄι μοι, τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς παπρίδα γαῖαν;
Ταῦτα ἧ πάντα μάτην ἐρεθέγξαο· πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπιστος ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
Ἀμφαδὸν ἢ δολόωμεν γάμους ὁσίοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπάκουστον. ἰὼ δ' ἐτελήσῃς
Ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς παπρίδα μίμνειν,
Οὐ δολόωσαι ὀκοτίσασαν ὑποπλέπτειν ἀφροσύνῃσιν.
ΓΛΩΣΣΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν ἧ σιωπῇ
Ἔργον ὅσον τελέει τις, ἐπὶ κερτόμοισιν ἀκούει.
Εἰπὲ ἧ (μὴ κρύπτης) τεὸν ὄνομα, καὶ σέο πάτρην,
Οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Ἡρώ.
Πύργος δ' ἀμφιβόητος, ἐμὸς δόμος ὑρανομήκης,
Ὦ, ἐνι ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ πιὶ μίνῃ,
Σηστιάδος ἀμφὶ πόληος ὑπὲρ βαδυκύμονας ὄχθας,
Γείτονα πόντου ἔχω, συγδαῖς βιλήπι τοκῆων.
Οὐδέ μοι ἔγγυὸς εἰσιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἠϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠῶ
Ἐξ ἀλὸς ἠνεμόεντις ὀπιβρέμει ἔασιν ἠχή.
Ὡς φαμένη, ῥοδέῃσι ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειήν,
Ἐμπλην αἰδομένη, σφετέρῃς δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
Λειάνδρου ἧ ποδὶ βεβολημένου ὀξέϊ κέντρῳ,
Φράζετο πῶς κεν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.

VIRUM enim varius-conſiliis Amor ſagittis domat,
Et rurſus viri vulnus medicatur : quibus autem dominatur,
Ipſe omnidomitor conſultor eſt mortalibus.
Ipſe etiam amanti auxiliatus eſt Leandro.
Tandem autem ingemens artificioſum dixit verbum, (ibo,
VIRGO, tuum propter amorem etiam aſperam undam trans-
Si igni ferveat, & innavigabilis erit aqua.
Non timeo gravem undam tuum adiens cubile,
Non fremitum reſonantem graviſoni maris :
Sed ſemper per noctem vectus madidus maritus
Navigabo Hellespontum valde-fluentem : non longè enim
Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
Tantùm mihi unam lucernam ab excelſa tua turri
E regione oſtende per tenebras : ut intuens
Sim navis Amoris, habens tuum ſtellam lychnum ;
Atque ipſum adſpiciens, nè videam occidentem Boöten,
Nec aſperum Orionem, ac immadidam tractionem currûs,
Patriæ obviæ ad dulcem portum venirem.
Sed chara cave perflantes ventos,
Nè ipſum extinguant, & ſtatim animam perdam,
Lychnum meæ vitæ luciferum ducem.
Si verè autem vis meum nomen & tu ſcire,
Nomen mihi, Leander; bene-comptæ conjux Herûs.
Sic quidem clandeſtinis nuptiis conſtituebant miſceri,
Et nocturnam amicitiam & nuncium nuptiarum
Lucernæ teſtimoniis pacti ſunt ſervare :
Illa quidem, lucem extendere; hic autem, undas longas tranſire.
Pernoctationes autem exequuti vigilum nuptiarum,
A ſe inviti ſeparati ſunt neceſſitate :
Hæc quidem ſuam ad turrim, hic autem obſcuram per noctem,
Nè quid erraret, jaciens ſigna turris,
Navigabat profundi-fundamenti ad latum oppidum Abydi :
Totámq; noctem conjugum clandeſtina deſiderantes certamina,
Sæpe optârunt venire cubiculum-ornantem noctem.
Jam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris ſomnum afferens, & non amanti Leandro :
Sed multifremi apud littora maris
Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
Teſtimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectíque clandeſtini procul-ſpeculantem nuncium.
Ut verò vidit nigræ obſcuram noctis caliginem,
Hero lucernam oſtendit : accenſâ verò lucernâ,

Animum

ΑΝΔΡΑ δὲ αἰολόμιτης Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκέσσεται· ὅσσι δ' ἀνάσσει,
Αὐτὸς ὁ παιδαμάτωρ βιληφόρος ὅς τε βροτοῖσιν.
Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.
Ὀψὲ δ' ἀλασήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον,
ΠΑΡΘΕΝΕ, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον ὄδυμαι ἀρήσω
Εἰ πυελ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ.
Οὐ τρομέω βαρὺ κῦμα τελὼ μεταδάμνιος ἐυνὴ,
Οὐ βρόμον ἠχήεντα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
Νήχομαι Ἑλλήσποντον ἀγαρρόον· ἤχ ἕκαδεν γὰρ
Ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πολιήδρεον Ἀβύδου.
Μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
Ἐκ τραπέτης ἀνάφαυσε κατ' ἠέρας· ὄφρα νοήσας
Ἐσσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον,
Καί μιν ὀπιπεύων, ἠχ ὄψομαι δίυτα βοώπιν,
Οὐ θρασυὶ ὠείονα, καὶ ἄβεργον ὁλκὸν ἀμάξης,
Παιγνίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκυὺ τέρμον ἱκέσθαι.
Ἀλλὰ φίλη περίλαξο βαρυπνείοντας αὔτας,
Μή μιν ὑποσβέσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω,
Λύχνον ἐμῆς βιότοιο φαεσφόρον ἠγεμονῆα.
Εἰ δ' ἐτεὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ὄνομα καὶ σὺ θαλῦσαι,
Ὄυνομά μοι Λείανδρος, ἐϋστεφάνῳ πόσις Ἥρῃ.
Ὡς ὁ μὲν χρυφίοισι γάμοις σωέφθετο μιγλῖναι,
Καὶ νυχίῃ φιλότητα καὶ ἀγγελίῃ ὑμεναίων
Λύχνῳ μαφυείῃσιν ἐπιστώσαντο φυλάξειν·
Ἡ μὲν φάος ταμύνειν, ὁ δ' ὑμάτα μακρὰ τανύσσαι.
Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίθησαν ἀνάγκῃ·
Ἡ μὲν ἓὸν πότι πύργον, ὁ δ' ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα,
Μή τι παφαπλάζοιτο, βαθμὸν σκιερὰ πύργου,
Πλῶε βαθυχρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου·
Παννυχίων δ' ὀάρων χρυφίους ποθέοντες ἀέθλους,
Πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.
Ἦδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, καὶ ἱ ποθέοντι Λεάνδρῳ
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠιόνεσσι θαλάσσης
Ἀγγελίῃ ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαφυείῃ λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων,
Εὐνῆς τε χρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελιώτην.
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλης,
Ἠρῶ λύχνον ἔσβεσεν· ἀναπλομένοιο δ' ἀέλλης,

Animum Cupido exuſſit feſtinantis Leandri;
Lucernâ ardente, coardebat: à mari verò
Inſanarum undarum multiſonum fremitum audiens,
Tremebat quidem primùm; poſtea autem audaciam attollens,
Talibus alloquebatur conſolans mentem verbis,
GRAVIS Amor, & mare implacabile: ſed maris
Eſt aqua; verùm Amoris me urit inteſtinus ignis.
Aſſume ignem cor, nè time effuſam aquam,
Ades mihi in amorem: cur fluctus curas?
Ignoras quòd Venus nata eſt è mari,
Et dominatur ponto, & noſtris doloribus?
Sic fatus, membra amabilia exuit veſtem
Ambabus manibus, ſuóque adſtrinxit capiti,
Littoréque exiluit, corpúſque dejêcit in mare,
Splendentémque feſtinabat ſemper adverſus lucernam,
Ipſe remex, ipſe claſſis, ipſe ſibi navis.
Hero autem altâ luciferâ ſuper turri,
Perniciosis auris undecunque ſpiraret ventus,
Veſte ſæpe lucernam tegebat, donec Seſti
Multùm fatigatus Leander ivit ad portuoſum littus,
Et ipſum ſuam ad turrim ſubvexit: ex januis verò
Sponſum anhelantem complexa ſilentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc ſtillantem maris,
Duxit ſponſam-ornantis ad penetralia virginalis cubiculi,
Et corpus totum abſterſit, corpúſque unxit oleo
Bene-olenti, roſeo; & mare-olentem extinxit odorem.
Adhuc autem anhelantem altè-ſtratis in lectis
Sponſum circumfuſa blanda emiſit verba, (alius;
SPONSE, multùm laborâſti, quæ non paſſus eſt ſponſus
Sponſe, multùm laborâſti: ſatis tibi eſt ſalſa aqua,
Fœtórque piſcoſus frementis maris;
Huc tuos ſudores meis impone ſinibus.
Sic illa hæc loquuta eſt. Ille verò ſtatim ſolvit zonam:
Et leges inierunt benevolæ Veneris.
Erant nuptiæ, ſed ſine choréis: erat lectus, ſed ſine hymnis.
Non conjugium ſacrum quiſquam laudavit poëta,
Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
Neque peragili quiſquam inſiluit choréâ,
Non hymenæum cantavit pater, & veneranda mater:
Sed lectum ſternens perficientibus-nuptias in horis
Silentium thalamum fixit, ſponſam verò ornavit caligo,
Et nuptiæ erant longè à canendis hymenæis,

Nox

Θυμὸν Ἔρως ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου
Λύχνῳ καιομένῳ σωφρονέοντος πάρ ἢ θαλάσσῃ
Μαινομένου ῥοδίων πολυηχέα βόμβον ἀκόντων,
Ἔρρεμε μηδὲ τοπρῶτον, ἔπεσσι δ' ἄρσεος ἀείρας,
Τοίοισι φρενέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις,
ΔΕΙΝὸς Ἔρως καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης
Ἐσὶν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδομυχὸν πῦρ.
Λάζεο πῦρ κεραΐν, μὴ δειδίθι μήκυτον ὕδωρ,
Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ῥοδίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσεις ὅπ Κύπριδος ὑπόπορος ὄζει θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυάων;
Ὣς εἰπὼν, μελέων ἐρατὴν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῳ,
Ἠΐονι δ' ἐξῶρτο, λέμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ,
Λαμπομένῳ δ' ἐπέδησεν ἀεὶ κατεναντία λύχνῳ,
Αὐτὸς ἑὼν ἑρέτης, αὐτόσχολος, αὐτόματος νῆυς.
Ἡρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρου ὑψόθι πύργου,
Λιγαλέῃς αὔρῃσιν ὅθεν πνείουσιν ἀήτης,
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστοῦ
Πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτήν,
Καί μιν ἑὸν πόθι πύργον ἀνήγαγε· τὴ δ' ὑπερθεν
Νυμφίον ἀθμαίνοντα περιπλύξασα σιωπῇ,
Ἀφροκόμοις ῥαθάμιγγας ἔτι ζάζοντα θαλάσσης,
Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενεῶνος,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, λέμας δ' ἔχριεν ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσέτι δ' ἀθμαίνοντα βαθυῤῥώτοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλιόωσα ἴαχε μύθοις,
ΝΥΜΦΙΗ, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος·
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας· ἄλις νύ τοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδήπτοιο θαλάσσης·
Δεῦρο πρὸς ἱδρῶτας ἐμοὺς ἐνικάτθεο κόλπους.
Ὣς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην·
Καὶ δεσμῶν ἐπέβησαν ἀειζόνοι Κυθρείης.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔλω λέγος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
Οὐ ζυγίην ἱερὴν τις ἐπάυφήμησεν ἀοιδὸς,
Οὐ δαΐδων ἥψαπτε σέλας θαλαμηπόλον ἐυνὴ,
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τὶς ἐπισκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ λέχος χορέουσα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις
Σιγὴ πᾶσον ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμίχλη,
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.

Nox quidem erat illis nuptiarum-ornatrix: nunquam aurora
Sponſum vidit Leandrum valde-notis in lectis.
Navigabat autem è-regione-poſitæ rurſus ad populum Abydi,
Nocturnos inſatiabilis adhuc ſpirans hymenæos.
Aſt Hero longâ-induta-veſte ſuos latens parentes,
Virgo *erat* diurna, nocturna mulier. Utrique autem
Sæpe optârunt deſcendere ad occaſum auroram.
Sic hi quidem amoris abſcondentes vim,
Occultâ delectabantur inter ſe venere.
Sed parvum vixerunt in tempus, neque diu
Invicem potiti ſunt multivagis nuptiis,
Sed, quando pruinoſæ venit hyemis hora
Horrendas commovens multarum vortiginum procellas,
Profunditatéſque infirmas & madida fundamenta maris
Hyemales ſpirantes verberabant venti,
Nimbo percutientes totum mare: vapulante autem,
Jam navem nigram fregit in duas partes terrâ
Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
Sed non hyemalis te timor coërcebat maris,
Fortanime Leander: nuncius ſed te turris,
Conſuetam ſignificans lucem nuptiarum,
Furentis impulit ſecurum maris,
Crudelis & perfidus. Debebat autem infelix Hero,
Hyeme inſtante, manere ſine Leandro,
Non ampliùs accendens brevis-temporis ſtellam lectorum.
Sed amor & fatum cogebat: allecta autem
Parcarum oſtendebat, & non ampliùs facem Amorum.
Nox erat, cùm maximè ſpirantes venti,
Hyemalibus flatibus jaculantes venti,
Collecti irruunt in littus maris:
Tunc Leander conſuetæ ſpe ſponſæ
Valde-ſonanti ferebatur maris in dorſo.
Jam ab unda unda volvebatur, accumulabatur verò aqua,
Ætheri miſcebatur mare: concitatus eſt undique ſtrepitus,
Pugnantibus ventis; zephyro autem contrà-ſpirabat eurus,
Et notus in boream magnas immiſit minas,
Et fragor fuit inevitabilis valdifremi maris.
Gravia autem paſſus Leander in implacabilibus gurgitibus,
Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
Sæpe autem & ipſum regem Neptunum maris:
Atthidis non boream immemorem reliquit nymphæ.
Sed ei nullus auxiliatus eſt: Amor autem non coërcuit Parcas.

Undique

Νὺξ μὲν ἔλυε κείνοισι γαμοστόλος· ἠδὲ πιτνὼς
Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀειγνώτοις ἔνι λέκτροις.
Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν πρὸ δήμου Ἀβύδου
Ἐννυχίων ἀκόρητις ἔτι πνείων ὑμεναίων.
Ἡρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος ἐὺς λήθουσα τοκῆας,
Παρθένος ὑματίῃ, νυχίῃ γυιή. ἀμφότεροι δὲ
Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠῶ.
Ὡς δὲ μὲν φιλότητι ἰσοκλέπτοντες ἀνάγκην,
Κρυπταλίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυδερείῃ.
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ δηρὸν
Ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
Ἀλλ', ὅτε παχνήεντος ἐπίλυδε χείματος ὥρη
Φεικλυέας δονέουσα πολυσταφύλιγγας ἄελλας,
Βένθεα δ' ἀσήεικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ συφελίζον ἀῆται,
Λαίλαπι μαζίζοντες ὅλιον ἅλα· τυπτομένης δὲ,
Ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε δηϊδίῳ χέρσῳ
Χειμερίῃ καὶ ἄπρηον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
Ἀλλ' ἐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε πύργος,
Ἠδάδα σημαίνουσα φαεσφορέοντι ὑμεναίων,
Μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νηλεὴς καὶ ἄπιστος. ὄφελε δὲ δύσμορος Ἡρὼ,
Χείματος ἰσανδήσιο, μηδὲν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
Μηκέτ' ἀναπλομένην μυυόεντος ἀστέρα λέκτρων.
Ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένην δὲ
Μοιρηφόρων ἀνέφηνε καὶ ὑγρὴ δαὴν Ἐρώτων.
Νὺξ ἰὼ, ἔυτε μάλιστα βαρυπνείοντες ἄῆται,
Χειμερίης πνοιῇσιν ἀχοντίζοντες ἄῆται,
Ἀθρόον ἐμπέπτωσιν ὅπι ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Δὴ τότε Λείανδρός τε ἐθήμονος ἐλπὶς νύμφης
Δυσχειμάδων πεφόρητο θηλαιάων ἔπι νώτων.
Ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ,
Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέζετο πάντοθεν ἠχὼ
Μαρναμένων ἀνέμων· ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος,
Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας ἀφύσσαν ἀπειλάς,
Καὶ κτύπος ἰὼ ἀλίαστος ἐκισσαρέζετο θαλάσσης.
Αἰνοπαθὴς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἔνι δίναις
Πολλάκις μὲν λιπάνδυτε θαλασσαίῃ Ἀφροδίτῃ,
Πολλάκις δ' αὐτὸν ἄναχτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτδίδος ἐ βορέην ἀμενηνὸν κάλλιπε νύμφης.
Ἀλλά οἱ ὕπνος ἄρηγε· Ἔρως δ' ἐκ ἤρκεσε Μοίρας.

Undique autem accumulati malè-obvio fluctûs impetu
Contritus ferebatur: pedum autem ejus defecit vigor,
Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.
Multa autem ſpontanea effuſio fluebat in guttur,
Et potum inutilem impetuoſi potavit maris:
Et jam lucernam infidam extinxit amarus ventus,
Et animam & amorem deflendi Leandri.
Illa verò, adhuc cunctante *Leandro*, vigilibus oculis
Stabat, fluctuans miſeris curis.
Venit autem aurora, & non vidit ſponſum Hero:
Circumquaque verò oculum dirigebat in lata dorſa maris,
Sicubi videret errantem ſuum maritum
Lucernâ extinctâ. Apud fundamentum verò turris
Dilaniatum ſcopulis ut vidit mortuum maritum,
Variam ſcindens circa pectora tunicam,
Cum ſtrepitu præceps ab alta deturbata eſt turri.
Atque *ſic* Hero mortua eſt ob mortuum maritum:
Suique potiti ſunt & in ultima pernicie.

THEOGNIDIS MEGARENSIS SENTENTIÆ.

O Rex, Latonæ fili, Jovis proles, nunquam tui
Obliviſcar exordiens, neque finiens;
Sed ſemper primúmq; & ultimum, ínque mediis
Canam: tu autem me audi, & bona da.
Phœbe rex, quando quidem te dea peperit veneran-
Palmam agilibus manibus amplexata, (da Latona,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta eſt Delus ingens
Odore divino: riſit verò terra prodigioſa;
Gaviſúſque eſt profundus pontus maris albicantis.
Diana fericîda, filia Jovis; quam Agamemnon
Statuâ-honoravit, cùm in Trojam navigaret navibus velocibus,
Precantem me audi, mala autem fata expelle:
Tibi quidem hoc, ô dea, parvum; mihi verò magnum *eſt*.

Muſæ

Πάντοθι δ' ἀγερωμύοιο λιμναίῃ κύμαθ' ἑρμῇ
Τυπτόμενος πυρόεντος· ποδῶν δέ οἱ ὦκλασεν ὁρμή,
Καὶ δεινὸς ἱδρὼς ἀδύπλοον ἀκοιμήτων παλαμάων.
Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαμπρῶ,
Καὶ πυτὶν ἀχρήϊστον ἁμαμακέτᾳ πέν ἅλιμος·
Καὶ δὴ λύχνον ἅπτον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
Καὶ ψυχρὸν κ' ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἡ δ' ἔπι δηθαύοντος ἐπ' ἀχνύπνοισιν ὀπωπαῖς
Ἴσατο, κυμαίνεσα πολυκλαύτοισι μελίμναις.
Ἦλυθε δ' ἠερίγενεια, κ' οὐκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ·
Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Εἰπὲ ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὄρ παραχοίτην
Λύχνῳ σβεννυμένοιο. Παρὸ κρηπῖδα ἧ πύργε
Θρυπτόμενον ἀπλάδεσσιν ὅτ' ἔδρεκε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδαλέην ῥῆξασα περὶ ςήθεσι χιτῶνα,
Ῥοιζηδὸν περκάρινθ' ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.
Καδδ' Ἡρὼ τέθηκε σὺν ὀλλυμένῳ παραχοίτῃ·
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο κ' ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ
ΓΝΩΜΑΙ.

Ω ΑΝΑ, Λητῶς υἱέ, Διὸς τέκος, ὅπποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, ἢδ' ἀποπαυόμενος·
Ἀλλ' αἰεὶ πρώτόν τε κ' ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι, κ' ἐθέλοις δίδυ.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μού σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ,
Φοίνικος ῥαθυῆς χθονὶ ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ὄπι προχοῇσιν λίμνης,
Πᾶσα μοὺ ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης· ἐγέλασε δ' ὑπὸ γαῖα πελώρη,
Γήθησεν δ' ἁλὸς πόντος ἀλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνη, δύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἰσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε·
Σοὶ μοὺ τόδε, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δ' μέγα.

Μῦσαι

Musæ & Gratiæ, filiæ Jovis, quondam Cadmi
Ad nuptias profectæ, pulchrum cecinistis carmen:
Quod pulchrum, amicum est; quod non pulchrum, non amicum est.
Hoc carmen immortalia vênit per ora.
Cyrne, docenti quidem mihi sigillum imponatur
His carminibus: latebit enim nunquam, si surripiatur.
Neque quisquam mutabit pejus, bono præsente.
Sic verò quisque dicet; Theognidis sunt carmina
Megarensis, omnes quidem inter homines celebris.
Civibus verò nondum omnibus placere possum.
Nihil mirum, ô Polypæda: nec enim Jupiter
Neque pluens omnibus placet, neque sustinens.
Tibi verò ego benevolus præcepta dabo, qualia ipse,
Cyrne, à bonis *viris*, puer adhuc existens, didici.
Sapito; neque turpibus ex factis neque injustis
Honores neque potentiam trahe, neque divitias.
Hæc quidem sic scito: cum malis verò nè versare
Viris, sed semper cum bonis conversare.
Et cum eis bibe & comede, & cum eis
Sede: & place illis, quorum magna potestas *est*.
A bonis enim *viris* bona disces: si verò malis
Commiscearis, perdes & quam habebas mentem.
Hæc cùm didiceris, cum bonis conversare: & aliquando dices
Bene consulere amicis me.
Cyrne, uterum fert civitas hæc: timeo nè pariat virum
Correctorem malæ insolentiæ vestræ.
Cives enim adhuc illi *sunt* modesti: præfecti verò
Versi sunt multam in nequitiam cadere.
Nullam unquam, Cyrne, boni civitatem perdidetunt viri:
Sed, quando contumeliosis esse malis placuerit,
Populúmque corruperint, judiciáque injustis dederint
Propriorum lucrorum causâ & potentiæ,
Spera non diu illam civitatem quietam fore,
Etsi nunc manet multa in quiete;
Cùm malis amica viris hæc fuerint,
Lucra publico cum malo venientia.
Ex his enim seditio est, & intestinæ cædes virorum:
Rex verò civitati nunquam illi placeat.
Cyrne, civitas quidem adhuc hæc civitas *est*: populi autem alii
Qui priùs *fuêre* (neque jura noverant, neque leges,
Sed circum latera pellem caprarum atterebant,
Foris autem, tanquam cervi, hanc incolebant civitatem)

Et

Μῶσαι χ' Χαρίτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμῳ
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
Ὅ, τι καλόν, φίλον ὄζι· τὸ δ' ὃ καλόν, ὃ φίλον ὄζι.
Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε, σοφιζομένῳ μὴ ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
Τοῖσδ' ἔπεσιν· λήσει δ' ὀπότε, κλεπτομένη.
Οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον, τὸ δ' ἀλλὸ παρεόν θ'.
Ὧδε δ' πᾶς ἐρέει, Θεόγνιδός ὄζιν ἕταιρος
Τὸ Μεγαρέως, πάντας δ' κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός.
Ἀσσοῖσιν δ' ὄπω πᾶσιν ἀδεῖν δυνάμαι.
Οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαίδην· ὧδε γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὐδ' ὕων πάντας ἀνθρώπους ἔτ' ἀνέχων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἓν φρενέων ὑποθήσομαι, ὅττι κε αὐτὸς,
Κύρν', ἀπὸ θυμοῦ ἀγαθῶν, πάις ἐτ' ἐών, ἐμάθον.
Πέπνυσο, μηδ' ἀσχοῖσιν ἐφ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος.
Ταῦτα μὴ ὥπως ἴδοι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
Ἀνθρώποις, ἀλλ' αἰεὶ θυμὸν ἀγαθῶν ἔχεο.
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔδτε, καὶ μετὰ τοῖσιν
Ἵζε, καὶ ἄνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δυνάμις.
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε· καί ποτε φήσεις
Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
Κύρνε, κόει πόλις ἥδε· δέδοικα δὲ μὴ τέχη ἀνδρὸς
Εὐθυμητῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.
Ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔτ' εἰσὶ σαόφρονες· ἡγεμόνες δὲ
Τετράφαται πολλὼ ἐς κακότητα πιθεῖν.
Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
Ἀλλ', ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδῃ,
Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι δίδωσιν
Οἰκείων κερδῶν εἵνεκα καὶ κράτεος,
Ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
Μηδ' εἰ νῶν κείται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
Εὐθ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
Ἐκ τῆς γὰρ στάσις ὄζι καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
Μέναρχος δ' πόλει μηπόλε τῇδε ἄδοι.
Κύρνε, πόλις μὲν ἔτ' ἥδε πόλις· λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἱ πρόσθ' (ὥστε δίκας ἤδεσαν ὥστε νόμους,
Ἀλλ' ἀμφὶ πλουτῆσι δοκὸς αἰγῶν κατέκειτο ν,
Ἔξω δ', ὥστ' ἔλαφοι, τίλλοντ' ἐνέμοντο πόλιν)

Καὶ

Et nunc ſunt boni, *ô* Polypæda : at, qui priùs boni erant,
Nunc mali *ſunt*. Quiſnam hæc ferret inſpiciens ?
Se invicem autem decipiunt, alii alios ridentes,
Neque malorum rationes cognoſcentes, neque bonorum.
Neminem horum amicum fac, *ô* Polypæda, civium
Ex animo, utilitatis causâ alicujus :
Sed videaris quidem omnibus linguâ amicus eſſe ;
Rem verò communices nemini ullam
Seriam. Cognoſces enim improborum mentes virorum,
Quòd ipſis in factis fides jam eſt nulla;
Sed dolos deceptionéſque verſutiáſque dilexerunt
Sic ut viri non ampliùs ſervandi.
Nunquam, Cyrne, improbo fidens conſulta cum viro,
Quando ſeriam rem volueris facere :
Sed ad probum profectus, conſulta multùm laborans,
Et longum pedibus, Cyrne, iter peragens.
Rem verò nè amicis omnino communica cum omnibus :
Pauci ſanè è multis fidelem habent mentem.
Paucis viris fidens magnas res aggrederes;
Nè fortè inſanabilem, Cyrne, accipias dolorem.
Fidelis vir auróque & argento rependi
Dignus *eſt* in moleſta, Cyrne, ſeditione.
Paucos invenies, *ô* Polypæda, viros amicos
Fideles in difficilibus rebus perſiſtentes :
Qui auſint, concordem animum habentes,
Æquè bonorum malorúmque participes eſſe.
Hos verò non invenies quærens, neque inter omnes
Homines, quos navis non una omnes agat :
Quibus in lingua & oculis ineſt
Pudor, neque ad turpem rem quæſtus agit. (alibi;
Nè me verbis quidem cole, mentem autem habe & præcordia
Si me amas, & tibi fidelis ineſt mens :
Aut me ama, puram aſſerens mentem ; aut me averſatus
Odio proſequere, manifeſtè contentionem ſuſcipiens.
Qui verò unâ linguâ dupliciter habet mentem, hic amicus
Gravis, Cyrne, inimicus melior quàm amicus exiſtens.
Si quis laudabit te tanto tempore quanto viderit *te*,
Separatus verò *à te* aliò, linguam mittit malam :
Talis profectò ſodalis vir amicus *eſt* non valde bonus,
Qui dixerit linguâ optima, cogitat autem alia.
Sed ſit talis mihi amicus, qui ſodalem
Cognoſcens, ingenio etiam gravem exiſtentem ferat

Pro

Καὶ νωῖ εἰσ' ἀγαθοί, Πολυπαίδη· οἱ δ' ἦτειν ἐθλοί,
Νωῖ δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν.
Μηδένα σῷ φίλον ποιεῦ, Πολυπαίδη, ἀσῶν
Ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς.
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
Χρῆμα δ' συμμίξῃς μηδενὶ μηδοπίῃ
Σπουδαῖον. γνώσῃ δὲ διζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
Ὡς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις οὐτ' ἄδεμία.
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
Οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βέλος σὸν ἀνεῖς,
Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὸν βαλέειο πολλὰ μογήσας,
Καὶ μαχολὼ ποιῆν, Κύρν', οὐδὲν ἀντελέσας.
Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀναχοίνεο πᾶσι·
Παῦροί τοι πολλῶν πίσυν ἔχουσι νόον.
Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδρείοισιν ἔργ' ὀπιχείρει,
Μή ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίλιν.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
Ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, δοκεύσασίη.
Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαίδη, ἀνδρας ἑτοίμους
Πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους.
Οἵπινες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
Ἴσον σφὶ ἀγαθῶν σφί τε κακῶν μετέχειν.
Τοὺς δ' οὐχ εὑρήσεις διζήμενος, οὐδ' ὅτι πάντας
Ἀνθρώπους, οἷς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγει·
Οἵσιν ὅτι γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἕπεσθαι
Αἰδώς, οὐδ' αὐχὴν χεῖρ' ὑπὲρ κεφαλῆς ἄγει.
Μή μ' ἕπεσθ' μηδὲ φέρεσθε νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ,
Εἰ μεφιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος·
Ἢ μὲ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἢ μ' ὑποείπων
Ἔχθαιρ', ἀμφασίῃ νεῖκος ἀειράμενος·
Ὅς δ' μὴ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
Δεινός, Κύρν'· ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Εἴ τις ἐπαινέσεται σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρᾷς,
Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακήν·
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὐπὶ μάλ' ἐσθλός,
Ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῶστα, φρονεῖ δ' ἕτερα.
Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Γιγνώσκων, ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει

Ἀπὸ

Pro ſratre. Tu autem mihi amice hæc in animo
Conſidera; & aliquando mei memineris in poſterum.
Nullus hominum perſuadeat improbum virum amare,
Cyrne. Quæ enim erit utilitas, ille vir amicus ſi ſit?
Neque te ex gravi labore liberaverit & detrimento,
Neque bonum habens, illius *te* participem facere voluerit.
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Perinde *eſt* ac ſeminare pontum maris albi.
Neque enim pontum ſeminans, profundam ſegetem metas,
Neque malis benefaciens, beneficium viciſſim accipias.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſiq; unum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa periit amicitia.
At probi plurimùm fruuntur beneficio accepto,
Memoriámque habent beneficiorum, & gratiam poſtea.
Nunquam malum virum amicum fac ſodalem,
Sed ſemper fuge tanquam malum portum.
Multi ſanè potûs & cibi ſunt amici;
In ſeria autem re pauciores *ſunt amici*.
Fucato verò viro cognitu difficilius nihil *eſt*,
Cyrne, neque cautionis eſt majoris.
Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum,
Cyrne; & invenire facile *eſt* viro ſapienti:
Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
Tenuis exiſtens, doloſúmque in præcordiis cor habeat;
Hoc Deus fucatiſſimum fecit hominibus,
Et cognitu omnium hoc difficillimum.
Non enim poteris cognoſcere viri mentem neque fœminæ,
Priuſquam tentaveris ceu jumentum: (ctus;
Neque poteris conjectare, tanquam aliquando tempeſtivè profe-
Sæpe enim animum fallunt ſpecies.
Neque potentiâ opta, ô Polypæda, eximius eſſe,
Neque facultatibus: duntaxat autem viro adſit fortuna.
Nihil in humanis patre & matre melius
Eſt, quibus ſanctum, Cyrne, curæ eſt jus.
Nemo, Cyrne, damni & lucri cauſa ipſe *eſt*:
Sed dii horum datores amborum.
Neque quiſpiam hominum operatur, in præcordiis ſciens
Finem, ſive bonum ſit ſive malum:
Sæpe enim putans ſe facturum malum, bonum fecit;
Et putans ſe facturum bonum, fecit malum.
Neque cuiquam hominum adveniunt quæ voluerit;
Impediunt enim gravis fines impoſſibilitatis.

Nos

Ἀντὶ κασιγνήτης. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
Φράζεο· καὶ ποτέ κε μνήσεαι ἐξοπίσω.
Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔς' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ἄϊς
Ὧυτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνε ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
Ὅυτέ κεν ἐσθλὸν ἔχων, τῶ μεταδῶν ἐθέλει.
Δειλὲς δ' ἔυ ἔρδοντι μαπιστάτῃ χάεις ὀξίν·
Ἴσον καὶ ἀπείρειν πάντων ἀλὸς πλιῆς.
Ὅυτε γὰ ἂν πόντον ἀπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῶς,
Ὅυτε κακὸς ἔυ ἐρῶν, ἐυ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπλητον γὰ ἔχυσι κακοὶ νόον· ἰῶ δ' ἐν ἀμάρλῃς,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυξίσκυσι παθόντες,
Μνῆμα δ' ἔχυσ' ἀγαθῶν, καὶ χάειν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσ ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φάγειν ὥστε κακὸν λιμόν.
Πολλοί τοι πόσι καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν δ' ἀνδράσι πρήγμασι πιστότεροι.
Κιδδήλε δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον ὄδὲν,
Κύρν', ὄδ' ὐλαβίης δεῖ πολὺ πλέον.
Χρυσοῦ κιδδήλοιο καὶ ἀργύρε ἄνδρα δ' ἄτη,
Κύρνε, καὶ ἐξαυρεῖν ῥάδιον ἀνδρὸς σοφῷ·
Εἰ δ' φίλε νόον ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσι λέληθε
Ψευδινὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει·
Τῶτο θεὸς κιδδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
Καὶ γνῶναι πάντων τῶτ' ἀνιηρότατον.
Οὐ γὰ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον ὄττε γυναικὸς,
Πολὺν περιφραδείης ὥσαφ' ὑποζυγίε.
Οὐδέ κεν εἰκάσαις, ὥσπερ ποτ' ἐς ὤϊον ἐλθών·
Πολλάκι γὰ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
Μήτ' ἀρετῇ ὄυχε, Πολυπαίδη, ἔξοχος εἶ),
Μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι παλαιὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
Ἔπλεθ', ὅσοις ὁσίης, Κύνε, μέμηλε δίκης.
Οὐδεὶς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος ἄπιος αὐτός·
Ἀλλὰ θεοὶ τότων δώτορες ἀμφοτέρων.
Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
Ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν·
Πολλάκι γὰ δοκέων θήσειν κακὸν, ἐσθλὸν ἔθηκε,
Καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παρσγίγνεται ὅσ' ἐθέλησιν·
Ἰσχὺ γὰ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

Ἀνθρωποι

Nos homines autem vana existimamus, scientes nihil:
Dii verò secundum suam omnia perficiunt mentem.
Nemo unquam hospitem, *ô* Polypæda, qui fefellerit,
Atque supplicem, mortalium, immortales latuit.
Malis autem justè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
Omnisque vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitias quidem dæmon etiam improbissimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Injuriam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus est locum nullum positurus.
Parit sanè satietas injuriam, cùm improbum opes sequuntur
Hominem, & cui non mens sana sit.
Nunquam paupertatem perniciosam viro iratus,
Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs aliis;
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.
Nunquam, Cyrne, loquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum quid nox & & dies viro perficiat.
Multi quidem utuntur malis consiliis, numine autem dextro;
Quibus, quod malum videbatur, cedit in bonum.
Sunt vero *alii* qui & consilio bono & numine siniſtro
Res gerunt: finis autem rebus non succedit.
Nemo hominum neque dives, neque pauper,
Neque malus sine numine, neque bonus *est*.
Aliud alii malum est: revera autem beatus nemo *est*
Hominum, quotquot sol intuetur.
Quem autem dii amant, & invidus laudat;
Viri verò studium est nullum.
Deos ora, quibus est magna potestas: nihil sine diis
Est hominibus, neque bona neque mala.
Virum bonum paupertas omnium domat maximè,
Et senectute cana, Cyrne, & febri *magis*:
Quam utique oportet fugere, & in immensum mare
Projicere, & petras, Cyrne, contra altas.
Omnis enim vir paupertate domitus, neque quicquam dicere,
Neque facere potest: lingua verò ei ligata est.
Oportet igitur simul super terram & lata dorsa maris
Quærere gravis, Cyrne, liberationem paupertatis.
Mori, *ô* amice Cyrne, pauperi melius est viro,
Quàm vivere durâ afflictum paupertate.

Ἀνθρωποι ὦ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
Θεοὶ δ' ἐπὶ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.
Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαΐδη, ἐξαπάτησας,
Οὐδ' ἰκέτιν, θνητὸς, ἀθανάτους ἔλαθε.
Βέλτερος δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενον.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὴ δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Ὕβρεις, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
Οὐ μέλλει χώρῳ μηδεμίαν ἐρύσαι.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἀρτιος ᾖ.
Μήποτέ τοι πενίῃ δυσμενθὸς ἀνδρὶ χαλεφθείς,
Μηδ' ἀχρημοσύνῃ, Κύρνε, κακὴν προφέρε.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
Ἄλλοτε μὲν πλεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν', ἀγορᾷ τις ἔπος μέγα· τῶδε γὰ ἄδεις
Ἀνθρώπων ὅ, τι νὺξ καὶ ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
Πολλοί τοι κρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
Εἰσὶν δ' οἳ βλαβῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
Μοχθίζουσ· τέλος δ' ἔργμασιν οὐκ ἕπεται.
Οὐδείς ἀνθρώπων ὅτ' ὄλβιος, ὅτε πενιχρός,
Οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος, ὅτ' ἀγαθός.
Ἀλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι· τὸ δ' αὖτε κἀκεῖθ', ὄλβιος ὐδείς
Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ὃν δὲ θεοὶ πιμῶσιν, ὁ καὶ μωμάσεται αἰνεῖ,
Ἀνδρὸς δ' ἀφρὴ γίγνεται ἀδέμια.
Θεοῖς εὐχὴ δὶς ὅτι μέγα κράτος· ἔστι δ' ἄτερ θεῶν
Γίγνεται ἀνθρώποις, οὔτ' ἀγαθὸν οὔτε κακόν.
Ἀνδρὶ ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἱππάλου·
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν, καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Πᾶς γὰ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτέ τι εἰπεῖν,
Οὐδ' ἔρξαι δύναται· γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰ ὁμῶς ἐπὶ γλυκὺ τε καὶ ζυρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι, καλέπης, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrne, & equos
Generosos. & quisque vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non renuit
Generosus vir, si ei pecunias multas dederit.
Nulla *fœmina* mali viri recusat esse uxor
Divitis; sed divitem vult pro bono.
Opes quidem æstimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam:* divitiæ miscent genus.
Itaque nè mirare genus, *ô* Polypæda, civium
Labefactari: cum malis enim miscentur bona.
Ipse quidem hanc, cognoscens malo patre ortam esse,
In ædes *suas* ducit, opibus *illius* inductus,
Nobilis ignobilem; quandoquidem fortis ipsum necessitas
Cogit, quæ viri fecit miseram mentem.
Opes verò cui à Jove & cum justitia viro fuerint,
Et integrè semper ac stabile permanent:
Si verò injustè præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, sive jurejurando, præter justum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur; in fine verò
Rursum est damnum. Deorum enim superior est mens.
Sed hæc hominum fallunt mentem: non enim ob ea
Fiunt beati, rei errore.
Sed hic quidem ipse solvit malum debitum, ille verò charis
Noxam postea liberis appendit;
Alium verò non apprehendit vindicta: mors enim impudens
Priùs super palpebras sedebat, fatum afferens.
Nemo profectò exuli amicus & fidelis sodalis *est:*
Exilio autem est hoc acerbius.
Vinum sanè potare multum, malum *est:* si verò quis ipsum
Potârit prudenter, non malum, sed bonum *est.*
Cyrne, amicos secundum omnes commuta varios mores,
Ingenium attemperans quod quisque habet.
Polypi mentem obtine versipellis, qui ad petram,
Cui adhæserit, talis visu apparet.
Nunc quidem hàc sequere, aliquando alius colore fias.
Celeris mutatio quidem sapientia est morum.
Neque nimis indignare, cùm perturbantur cives,
Cyrne: mediâ autem perge viâ, quo modo ego.
Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,
Sed se solum varia consilia habere,
Ille sanè amens est, mente privatus bonâ:
Æquè enim omnes varia scimus.

Κεκὰς μὴ κ᾽ ὄνας ἁλζήμεθα, Κύρνε, κ᾽ ἵππους
Εὐγένεας, καί τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βῆσθ᾽ γῆμαι ἢ κακὴ κακῆ ἢ μελεδαίνει.
Ἐθλὸς ἀνὴρ, ἢν ὁι χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακὴ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἰ ἔχοιτις
Πλουσίη, ἀλλ᾽ ἀρνεὸν βέλεται ἀντ᾽ ἀγαθῆ.
Χρήματα μὴ πιμῶσι· κ᾽ ὃν κακὴ ἐθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῆ πλῆτος ἐμιξε γένῳ.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένῳ, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
Μαυρῆς σὺν δὲ μίσγεται ἐθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἔσσαν
Εἰς ὄικους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Εὐδοξῳ κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη
Ἐντύνει, ἢτ᾽ ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
Χρήματα δ᾽ ὦ δόσθεν κ᾽ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ κ᾽ μόνιμον τελέθει.
Ἐκ δ᾽ ἀδίκως παρὰ κουρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, εἰθ᾽ ὅρκῳ, πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
Αὐτίκα μὴν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς ὃ τελευτὴν
Αὐθις ἔβλυτο κακόν. θεῶν δ᾽ ὑπερέφε νόος.
Ἀλλὰ τάδ᾽ ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· ἢ γὰ ἐπ᾽ αὐτοῖς
Γίγνονται μακάρες τρήγματος ἀμπλακίης.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν αὐτὸς πῆσι κακὸν χρέος, ὃς ἢ φίλοισιν
Ἄτην ἐξοπίσω πασὶν ἐπεχρέμασεν·
Ἄλλον δ᾽ ἢ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰ ἀναιδὴς
Πρόσθεν ὀπὶ βλεφάροις ἔζετο κῆρα φέρων.
Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος κ᾽ πὸς ἑταίρης·
Τῆς ἢ φυγῆς ὅδιν τῦτ᾽ ἀνιηρότερον.
Οἰνόν τοι πίνειν πελυί, κακὸν· λῶ δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισαμβώς, ἢ κακός, ἀλλ᾽ ἀγαθός.
Κύρνε, φίλως κάτα πάντας ἐπίσρεφε ποικίλον ἦθος,
Ὀργλὼ συμμίσγων ἥπιᾳ ἔκαστος ἔχει.
Πελύπτε ὀργλῶ ἴσα πολυπλόκῳ, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ πρεσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῶν μὲν τῇδ᾽ ἐφέπει, ποτὲ δ᾽ ἀλλοῖος χρόα γίγνει·
Κραιπνύν τοι σοφίη γίγνεται ἐυτροπίης.
Μηδὲ ἄγαν ἀθαλλε παραπομψῶν πολιπλῶ,
Κύρνε· μέσσῳ δ᾽ ἔρχε τῷ ὁδόν, ὥσπρ ἐγώ.
Ὅσπις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι ἄδην,
Ἀλλ᾽ αὐτὸς μὴν πεικίλα δίδυε ἔχειν,
Κῆνός γ᾽ ἀφρων ὄζί, νόῳ βεβλαμμένος ἐσθλῷ·
Ἴσως γὰ πάντες ποικίλ᾽ ὀπιζόμεθα.

Sed hic quidem non vult turpes quæſtus ſequi :
Alteri verò doli magis infideles placent.
Divitiarum autem nullus *eſt* finis certus hominibus :
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quiſnam ſaturaverit omnes ?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.
A te autem ſtatim emergit; quam cùm Jupiter
Mittet laborantibus, aliàs alius habet.
Arx & turris qui erat ſtulto populo,
Cyrne, modicum honorem conſequitur bonus vir.
Neque ampliùs decet nos, nimirum viros ſalvos,
Diruere tanquam civitatis mœnia expugnandæ.
Tibi quidem ego alas dedi, cum quibus ſuper immenſum mare
Volabis, per terram omnem ſublatus
Facilé : epulis verò & conviviis aderis
In omnibus, multorum verſans in oribus.
Et tibi cum tibiis canoris juvenes viri
In mundo amabiles honeſta & ſuavia
Canent : & poſtquam tenebroſas ſub latebras terræ
Iveris luctuoſas in Ditis domos ;
Nunquam nè mortuus quidem amittes gloriam, neq; latebis,
Immortale hominibus ſemper habens nomen,
Cyrne, per Græciam terram verſans, & per inſulas,
Piſcoſum tranſiens mare ſterile,
Non equorum tergis inſidens : ſed te mittent
Splendida Mularum dona violis-coronatarum.
Omnibus enim, quibus curæ eſt etiam poſteris carmen,
Eris unâ, donec terra & ſol *erunt*.
Cæterùm ego modicam à te conſequor reverentiam :
Sed tanquam puſillum puerum verbis me decipis.
Pulcherrimum *eſt* quod juſtiſſimum; optimum verò, valere :
Res verò jucundiſſima eſt, quod quis amat, aſſequi.
Equa ego *ſum* pulchra, & certatrix; ſed peſſimum
Virum fero : & mihi hoc moleſtiſſimum.
Sæpe profectò cogitavi effringens frænum
Fugere, excutiens malum aurigam.
Non mihi bibitur vinum; poſtquam ad puellam teneram
Alius vir habitat, multò me pejor.
Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes :
Quare ſimul aquatur, & me gemens fert.
Ibi mediam puellam amplexus brachio, oſculatus ſum
Collum : illa verò tenerum loquebatur ex ore.

Nota

Ἀλλ' ὁ μὴ ἂν ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι·
Τῷ ἦ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστι ἄδυ.
Πλέστη δ' ὀδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἱ γὰ νῦν ἡμῖν πλεῖσον ἔχυσι βίον,
Διπλάσιον ἀποδῶσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
Πέμψει τειρομένοις ἄλλοτε ἄλλο ἔχει.
Ἀκρόπολις ἦ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
Κύρν', ὀλίγης πιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ' ἔπ γε τρέπει ἡμῖν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισι,
Λύειν ὡς πόλεως τεῖχη ἀλωσομένης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πλέρ' ἔδωκα, σαὶ δ' ὅις ἐπ' ἀπείρονα πόντον
Πωτήσῃ, χτὶ γλυκὺ πᾶσαν ἀειρόμενος
Ῥηϊδίως· θοίνας ἦ κ' εἰλαπίνησι παρέσῃ
Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι.
Καί σε σαὶ αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Ἐν κόσμῳ ἐρατοὶ καλά τε ἦ λιγέα
Ἄσονται· ἦ ὅταν ἀνοφεροῖς ὕπο κεύθμασι γαίης
Βῆς πολυκωκύτου εἰς ἀϊδαο δόμους,
Οὐδέποτ' ὀδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ὀδέ γε λήσεις,
Ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ' ἀνὰ νήσους,
Ἰχθυόεντα τρῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐρήμενος· ἀλλά σε πέμψει
Ἄγλαα Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰρ, ὅσσι μέμηλε ἦ ἐσσομένοισιν ἀοιδή,
Ἔσῃ ὁμῶς, ὅφρ' ἂν γῆ τε ἦ ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ ὀπυιγχάνω αἰδῶς,
Ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῶστον δ' ὑγιαίνειν·
Πρῆγμα ἦ τερπνότατον, ἤ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.
Ἵππος ἐγὼ κλυτὴ ἦ ἀεθλίη· ἀλλὰ κάκιστον
Ἄνδρα φέρω· καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Πολλάκι δὴ μέλλησα διαῤῥῆξασα χαλινὸν
Φεύγειν, ὡσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.
Οὐ μοι πέτεται δίνθ', ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
Ψυχρόν μοι παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆες·
Ὥσθ' ἅμα δ' ὑδρεύει, καί με χοῶσα φέρει.
Ἔνθα μέσῳ παρὰ παῖδα λαῶν ἀγκῶν', ἐρίλησα
Δειρὴν· ἡ δ' ὑπὸ στόματος

Nota *est* sanè paupertas, & aliena existens:
Neque enim in forum venit, neque judicia.
Ubique enim deterius habet, ubique & permista:
Ubique verò æquè inimica est, ubicunque fuerit.
Æqualiter sanè alia quidem dii mortalibus hominibus
Senectutémque gravem & juventutem dederunt:
Omnium verò pessimum inter homines, mortéque
Et omnibus morbis est deterius,
Liberos postquam educaveris, & necessaria omnia præbueris,
Pecuniámque reposueris, multa molesta perpessus,
Patrem odio prosequuntur, imprecantúrque *illi* interire,
Et execrantur veluti mendicum supervenientem.
Verisimile est malum virum malè jura administrare,
Nullam in posterum reverentem deorum iram.
Improbo enim homini difficilia licet multa suscipere
Evestigio, cogitaque quòd recta omnia facit.
Civium nulli fidelis existens pedem hunc progredere,
Neque jurijurando credulus, neque pacto:
Neque si Jovem vult præbere regem maximum
Sponsorem immortalium, pignora ponere volens.
Nam in civitate ità maledica placet nihil,
Quàm *se* servare: vulgus infelicius.
Nunc verò proborum mala, sunt bona improbis
Virorum, súntque perversis lex:
Pudor enim periit; impudentia autem & injuria
Superans justitiam, terram totam occupat.
Neque leo semper carnes comedit; quinimo ipsum,
Et fortem etiam existentem, capit perplexitas.
Garrulo homini tacere gravissimum onus *est*;
Loquens autem imperitus, quibuscum est, oneri est;
Oderúntque *eum* omnes: necessarius verò congressus
Viri talis convivio est.
Neque vult amicus esse, postquam malum viro evenerit;
Neque si ex utero, Cyrne, uno natus fuerit.
Asper & dulcis esto, morosus & immitis
Famulis ac servis, viciníque propinquis.
Non oportet concutere bonam vitam, sed quietam continere;
Malam autem movere, donec in rectum constitueris.
Mali, non prorsus mali ex utero nati sunt;
Sed cum viris malis jungentes amicitiam.
Factáque improba didici, & verba maledica, & contumeliam,
Sperans illos omnia dicere vera.

Inter

Γνωτὴ τοι πενίη, καὶ ἀλοιτρίη ὥρη ἐοῦσα·
Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται, ὅτε δίκαι.
Πάντῃ γὰρ τέλαιον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμικτος·
Πάντῃ δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθά περ ἦι.
Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
Γήρας τ' ὀλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν·
Τῶν πάντων ἥ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
Καὶ πασέων νόσων ὀξὺ πονηρότατον,
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παρείης,
Χρήματα δ' ἐγκαταθῆις, πολλὰ ἀνιηρὰ παθών,
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
Καὶ σφέας ὥστε πλωτὸν ἐπεχόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
Μηδεμίην κατόπιν ἀζόμενον νέμεσιν.
Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πολλ' ἀνελέσθαι
Πάρ ποδός, ἠγεῖσθαί θ' ὡς κλιτὰ πάντα πέδηι.
Ἀσσον μηδενὶ πισὸς ἰὼν πόδα τόνδε περήσαι,
Μήθ' ὅρκῳ πίσυνον, μήτε συνημοσύνῃ·
Μή τι εἰ Ζῆν' ἐθέλεις παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
Ἔγγυον ἀθανάτων, πίσεα πιθεῖν ἐθέλων.
Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοφήμῳ ἀνδάνει ἤδη,
Ὡς τὸ σῶον· ὀλίοις πολλοὶ ἀνολβότεροι.
Νῶν δὲ τὰ μὲν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
Ἀνδρῶν, γίγνον δ' ἐκτραπέλοισι νόμος·
Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
Νικήσασα δίκην γλῶ χθὶ πᾶσιν ἔχει.
Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυ· ἀλλά μιν ἔμπης
Καὶ κρατερὸν ὥρη ἔόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.
Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χλιεπώτατον ἄχθος·
Φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς, ὅσσι παρῆι, μέλεται·
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες· ἀναιδείη δ' ἐπίμιξις
Ἀνδρὸς τινὰ συμπαίῳ τελέθει.
Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶ, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηι,
Οὐδ' ἢν ἐκ μαζοῦ, Κύρνε, μιοῦ γεγόνῃ.
Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴδηι, καὶ ἀρηιφίλος καὶ ἀπιλὴς
Λάσεισι καὶ δώσειν, γείτονί τ' ἀγχιθύρωι.
Οὐ χρὴ κυδαλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀκεραίζειν·
Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.
Οἱ κακοί, ἃ πάντως κακοὶ ἐκ μαζοῦ γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἀνδρεσσι κακοῖς σωφρόνιοι φιλέουσ.
Ἔρρα τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπι δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Βλοσύμφορος κεἰνος πάντα λέγειν ἐτύμα.

Inter ſodales vir prudens eſto ;
Omnia autem te latere, tanquam abſentem, puta.
Scito ferre ridicula : foris verò fortis ſis,
Cognoſcens mores quos quiſque habet.
Inter inſanos maximè inſanio; ſed inter juſtos
Omnium hominum ſum juſtiſſimus.
Multi quidem divites ſunt mali, boni autem ſunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis : quoniam illud quidem ſtabile *eſt* ſemper;
Opes verò hominum aliàs alius habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum ſemper,
Fortíſque *eſt* ínque bonis poſitus, ínque malis.
Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Inſipiens malitiam non poteſt continere.
Nunquam ob parvam cauſam amicum virum perdideris,
Credens gravi, Cyrne, calumniæ.
Si quis peccatis amicorum, in omni *re* iraſcatur,
Nunquam inter ſe concordes neque amici
Poterunt eſſe. Peccata enim homines inſequuntur
Mortales, Cyrne: dii verò non volunt ferre.
Et lentus conſilio uſus cepit celerem hominem inſequens,
Cyrne, cum recta deorum juſtitia immortalium.
Quietus, ſicut ego, mediam viam ingredere pedibus,
Neque aliis tribuens, Cyrne, ea quæ ſunt aliorum.
Nunquam exulem virum ob ſpem, Cyrne, oſculeris :
Neque enim domum regreſſus eſt idem ampliùs.
Nequid nimis propera; omnium media optima : & ſic,
Cyrne, habebis virtutem, quam quidem accipere difficile *eſt*.
Jupiter mihi amicorum det remunerationem, qui me amant;
Et *me* quàm inimicos magis, Cyrne, potentem fore :
Et ſic poſſim videri inter homines Deus eſſe,
Si, poſtquam remuneravero, me ſors apprehendat mortis.
Sed Jupiter perfice mihi cœleſtis opportunum votum :
Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono.
Moriar autem ſi nullam malarum ſedationem ſolicitudinum
Invenero, dederíſque pro calamitatibus calamitates.
Fatum enim ſic eſt : ultio verò non apparet nobis
Virorum, qui meas facultates tenent vi
Deprædati : ego autem canis tranſivi alveum,
Torrente fluvio omnibus ſpoliatus.
Horum liceat nigrum ſanguinem bibere; ac bonus adjuvet
Genius, qui ex mea ſententia perficiat hæc.

Ἐν μὲ συοῖτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἶσα
Πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπούλα δόκει.
Εἰδὲ φέρειν τὰ γελοῖα· δύρηφι ἢ καρτερὸς εἶπε,
Γιγνάσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δ' δικαίοις,
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλοῦτῳ κακοί, ἀγαθοὶ δ' πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
Τολμᾷ δ' ἐν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἐν τε κακοῖς.
Εἰ δ' θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσει,
Ἀφραίνων κακίῃ οὐ δυνάται κατέχειν.
Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ θρασέσθαι φίλον ἀνδρ' ἀπολέσῃς,
Πυθόμενος χαλεπήν, Κύρνε, διαβολίην.
Εἰ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
Οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι ὦδε φίλοι
Εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς ἐυβούλως εἵλεν ταχὺ ἄνδρα δικάζων,
Κύρνε, σοὶ ἐυθείη θεῶν δίκη ἀθανάτων.
Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσῃσιν ὁδὸν ἔρχεο ποσσί,
Μηδ' ἑτέρεσσι δίδους, Κύρνε, τὰ σφῶν ἑτέρων.
Μήποτε φθύσῃσ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
Οὐδὲ γὰρ οἷκαδε σὰς γίγνεται αὐτὸς ἔπι.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄεισα· καὶ ὕστως,
Κύρν', ἕξεις ἀρετήν, ὥστε λαζεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι σφῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσι,
Τῶν τ' ἐχθρῶν μείζονα, Κύρνε, δυωπόμενον·
Χ' ὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώποισι θεὸς εἶ,
Ἢν ὑπισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι ὀλύμπιε καίριον εὐχήν·
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
Τεθναίην δ' εἰ μήτι κακῶν ἄμπαυμα μεμηνῶν
Εὐρείμην, δοίης τ' ἀντ' ἀνίων ἀρίας.
Αἶσα γὰρ ὕστως ὄφρ' πίσις δ' ἐ φαίνεται ἡμῖν
Ἀνδρῶν, οἳ τὰμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
Συλήσαντες· ἐγὼ δ' κύων ἐπέρησα χαράδρην,
Χειμάρρῳ πλαμῷ πάντ' ὑποσεισόμενος.
Τῶν εἵη μέλαν αἷμα πεῖν· ἐπὶ τ' ἐθλὸς ἄρειτο
Δίκμα, ὅς κατ' ἐμὸν νῶν τελέσειε τάδε.

O improba paupertas ! cur manes & omittis ad alium
Virum ire? cúrque me non volentem amas ?
Quin abi, & domum aliam accede, neque cum nobis
Semper miseræ hujus vitæ sis particeps.
Forti sis animo, Cyrne, in malis; postquam & in bonis gaudebas :
Quando te & hæc fatum jubebat habere.
Sicut autem ex bonis accepisti malum ; sic verò & rursus
Emergere tenta, deos precans.
Neque nimis ostenta : malum verò est, Cyrne, ostentare.
Paucos solicitos tui mali habes.
Viri cor minuitur magnam injuriam passi,
Cyrne ; ulciscentis verò augetur postea.
Bene demulce inimicum : cùm verò sub potestatem venerit tuam,
Ulciscere ipsum, excusationem nullam admittens.
Refræna mentem : linguam verò suavitas semper sequatur.
Improborum sanè est cor acrius.
Non possum noscere animum civium, quem habent,
Neque enim benefaciens placeo, neque malé.
Vituperant autem me multi, simul mali atque etiam boni :
Imitari verò nemo insipientium potest.
Nè me invitum vi pùngens sub plaustrum adige,
In amicitiam nimis, Cyrne, attrahens.
O Jupiter chare, miror te : tu enim omnibus imperas,
Honorem ipse habens & magnam potentiam ;
Hominum verò bene nôsti mentem, & animum cujusque :
Tua verò potentia omnium est summa, *ô* Rex.
Quomodo autem tua, *ô* fili Saturni, audet mens viros injustos
In eadem sorte ac justum habere,
Sive probitate delectetur mens, sive scelere
Hominum injustis operibus obsequentium?
Nec quicquam discretum ex numine est mortalibus,
Neque via quam ingressus *quis* immortalibus placeat.
Attamen divitias habent innocuas : qui verò malis
Factis cohibent animum, paupertatis tamen
Matrem inopiam acceperunt, justa amantes,
Quæ virorum impellit animum in errorem,
Lædens in pectoribus mentes forti præ necessitate.
Audet verò *vir* non volens turpia multa ferre,
Paupertati cedens; quæ sanè mala multa docet,
Mendaciáque, dolósque, pernicioſásque lites,
Virum etiam invitum : malum autem ei nihil videtur;
Hæc enim & molestam parit anxietatem.

Ὦ δειλὴ πενίη, τί μένεις θρηλιπτὸν παρ' ἄλλον
Ἀνδρ' ἰέναι; τί δὲ δή μ' ἐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυσλύτῳ τῷδε βίῳ μένε χε.
Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
Εὐτέ σε καὶ τάτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
Ὡς δέ ποθ' ἑξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς ἢ καὶ αὖτις
Ἐκδυῆναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπαλκόμενος.
Μηδὲ λίλαι' ὀπίσαινε· κακὸν δέ τι, Κύρν', ὀπιφαίνειν.
Παύρης κηδεμόνας σὴς κακότηλος ἔχεις.
Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν'· ἀποπνυμένη δ' αὔξεται ἐξοπίσω.
Εὖ κάπλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
Τῖσαί νιν, φρεσίν μηδεμίαν δεμνός.
Ἴσχε νόον· γλώσσης ἢ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπίδω.
Δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.
Οὐ δίωμαι γνῶναι νόον ἀνδρῶν, ὅππῃ ἔχουσιν·
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἀνδάνω, ὅτε κακῶς.
Μωμᾶνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
Μιμεῖσθαι δ' ἄλλοις τὴν ἀσόφων δίωται.
Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῇ ὑφ' ἅμαξαν ἔλαυνε,
Εἰς φιλότητα λίλαι, Κύρνε, θρεξελκόμενος.
Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δίωαμιν·
Ἀνθρώπων δ' ἓν οἶδα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Σὸν δὲ κρῆτος πάντων ἐσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
Πῶς ἢ σέο, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἁλιτρὸὺς
Ἐν ταυλῇ μοίρᾳ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
Ἠὲ τὸν σωφρεσυνίῃσι τεθραμμένον νόος, ἠὲ θεὸς ὕβρεως
Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;
Οὐδέ τι κεκευθυῖον θεὸς δαίμονός ὄζει βροτοῖσιν,
Οὐδ' ὁδὸς λύπην ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.
Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ὑπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴσχονται θυμόν, ὅμως πενίης
Μητέρ' ἀμηχανίῃσι ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
Ἦτ' ἀνδρῶν θρασέως θυμὸν ἐς ἀμπλακίῃσι,
Βλάπτουσ' ἐν φίλοισι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης.
Τολμᾷ δ' ἐκ ἐθέλων αἶσχεα πολλὰ φέρειν,
Χρησμοσυνέων εἵνεκα· ἡ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
Ψεύδεά τ', ἐξαπάτας τ', ὀλομένας τ' ἔριδας,
Ἄνδρα καὶ ἐκ ἐθέλοντα, κακὸν δέ οἱ ἦθος ἔοικεν·
Ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν πίλεται ἀμηχανίην.

Ἐν

In paupertate autem & malus vir, & *qui* multò melior *est*,
Apparet; donec paupertas *utrumque* occupat.
Illius enim injusta cogitat mens, neque semper
Recta sententia pectoribus ejus inest:
Hujus autem neque mala sequitur mens, neque bona.
Sed virum bonum audere oportet hæc, & illa ferre.
Reverere amicos, fugéque pernicioſum viris jusjurandum:
Verere autem immortalium iram devitans.
Nil nimis festina: tempus autem in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe verò ad virtutem
Festinat vir lucrum quærens; quem fortuna
Propensa in magnum delictum protrudit:
Et eum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse,
Facilé; quæ verò sint utilia, ea mala *esse*.
Amicissimus cùm esses, peccâsti: ego tamen tibi causa non *fui*,
Sed tu ipse mentem non bonam nactus eras.
Nullum thesaurum liberis repones meliorem
Pudore; qui bonos viros, Cyrne, sequitur.
Nullius hominum vitii videaris esse socius,
Quem consiliúmque sequitur, Cyrne, & quem potentia.
Bibens verò non sic inebrior, neque me vinum
Exagitabit, ut dicam grave verbum de te.
Neminem similem mihi possum quærens invenire,
Fidelem sodalem, cui nullus est dolus.
Ad probationem verò profectus atteror, tanquam plumbo
Aurum: præstantior verò nobis inest mens.
Multa me & intelligentem prætereunt: sed necessitate
Taceo, cognoscens nostram potentiam.
Multis hominibus linguæ ostia non adjacent
Congrua; & ipsis multa non curanda curæ sunt.
Crebrò enim malum reconditum intus, melius *est*:
Bonum verò foras egressum, melius *est* quàm malum.
Omnium quidem non nasci hominibus optimum *est*,
Neque intueri radios celeris solis:
Natum verò quàm citissimè portas Plutonis transire,
Et jacêre multâ terrâ obrutum.
Procreare & educare facilius hominem quàm mentem bonam
Inserere: nemo adhuc hoc perpendit,
Quisquis sapientem fecit insipientem, & malum bonum.
Si verò Æsculapiadis hoc dedisset Deus,
Sanare malitiam & perversas mentes virorum,
Multas mercedes & magnas tulissent.

Si

Ἐν πενίῃ δ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων,
Φαίνεται, ἔστ' ἂν δὴ χρησμοσυνὴν κατέχῃ.
Τῷ μὲν γάρ τ' ἄδικα φρονέει νόος, ὅτε περ αἰεὶ
Ἰθεῖα γνώμη σὺν θεσπιν ἐμπεφύη·
Τῷ δ' αὖ ὅτε κακοῖς ἕπεται νόος, ὅτ' ἀγαθοῖσι.
Τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε, καὶ τὰ φέρειν.
Αἰδεῖσθε φίλες, φεύγειν τ' ὀλεσιώρεας ὄρκους·
Ἔνζεπε δ' ἀθανάτων μιῆνιν ἀλιδάμᾳ.
Μηδὲν ἄγαν ἀπένδειν· κἀμὲ δ' ὀπὶ πᾶσιν ἄειρος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος· ὄπτινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παρέγει.
Καί ὄι ἔδωκε δοκεῖν, ἃ μὴ ἦ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι,
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ἦ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλται θεῶν ἥμβροτες· ἐγὼ δέ τοι αὖθις ὕδειν,
Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης ἐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα θνασιμὸν πασὶν καταθήσῃ ἀμείνω
Ἀιδῆς, ἢν ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίας δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
Ὦ, γνώμη δ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ λυσιμες.
Πίνων δ' ἔχ ὅπως θωρήσομαι, ὅδέ με δίνει
Ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.
Οὐδὲν ὁμοῖον ἐμοὶ δυώσαμαι διζήμενος εὑρεῖν,
Πισὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μήπε ἐνεσι δόλος.
Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παραλείξομαι, ὥστε μολίβδῳ
Χρυσὸς ὑποκρτείης δ' ἄμμιν ἐνεσι νόος.
Πολλά με καὶ συμέγλα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκη
Σιγῶ, γιγνώσκων ἠμετέρω δυώσαμιν.
Πολλοις ἀνθρώποις γλώσσῃ θυραι ἐκ ἐπίκειν·
Ἁρμόδιαι, καὶ σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
Πολλάκι δὲ τὸ κακὸν καλακείμενον ἔνδον, ἀμεινον
Ἐσθλὸν δ' ἐξελθόν, λώϊον ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲν μὴ φῶσαι ἐπιχθονίοισιν ἄειστν,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φῶτα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀίδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθ πολλὴν γλῶ ἐπαμησάμενον.
Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾴον βροτὸν ἢ φρένας ἐσθλὰς
Ἐνθέμεν. ὅδεί πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅσπις σώφρονα ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
Εἰ δ' Ἀσκληπιάδας τοῦτο ἔδωκε θεός,
Ἰατῆς κακότητα καὶ ἀπρεπὲς φρένας ἀνδρῶν,
Πολλὸς ἂν μισθὸς καὶ μεγάλως ἔφερεν.

Εἰ

Si verò procreari posset & inseri in homine mens,
Nunquam ex bono patre esset malus *filius*,
Parens sermonibus prudentibus: verùm docens
Nunquam facies eum qui malus *est* virum bonum.
Stultus *est*, qui meam quidem habet mentem in custodiis;
Suam verò ipsius propriam nihil curat.
Nemo sanè *in* omnibus est beatus: sed *vir* bonus quidem
Sustinet habere malum, & non manifestus *est* tamen:
Improbus verò neque *in* malis novit neque *in* bonis
Animum habens manere. Immortalium autem dona
Varia mortalibus adveniunt: sed sustinere
Oportet dona deorum, qualiacunque dant, habere.
Si me vis lavare, capite impolluta à summo
Semper alba aqua fluet nostro:
Inveniésque me omnibus in rebus tanquam excoctum
Aurum, rubrum adspectu, quando teritur indice,
Cujus colorem desuper nigra non tangit rubigo,
Neque caries; semper verò florem habet purum.
O homo, si prudentiæ sortitus esses partem, ut amentiæ;
Et prudens sic, ut demens, fuisses:
Multis admirandus & æmulandus videreris civium,
Sic ut nunc nihili dignus es.
Nequaquam congrua res est mulier juvenis viro seni:
Non enim gubernaculo paret, quemadmodum acatium;
Neque ancoram habent; abrumpens verò vincula
Sæpe de nocte alium habet portum.
Nunquam non faciendis mentem adhibe; neque intendas animum
Rebus, quarum effectio est nulla.
Facilè sanè rem dii dederunt, neque quicquam malum
Neque bonum: difficili autem facto gloria *nos* habet.
Circa virtutem conteritor; & tibi justa amica sunto:
Neque te vincat lucrum, cùm turpe est.
Neminem horum invitum manere coge apud nos;
Neque foras jube non volentem ire:
Neque dormientem excita, ô Simonide, quemcunque nostrùm
Thoracatum vino mollis somnus corripuerit:
Neque vigilantem jube invitum dormire.
Omnis enim coacta res, molesta est.
Bibere verò volenti, adstando *quis* misceat:
Non omnes noctes contingit suavia pati.
At ego (modum enim habeo suavis vini)
Somni sedatoris-malorum memor ero domum profectus;

Ostendam

Εἰ δ' ὧν ποιητήν τε χὴ ἔνδοτον ἀνδρὶ νόημα,
Οὗτοτ' ἂν ἐξ ἀγαθῆ παλεῖτ' ἔγλυτο κακός,
Πειθόμενός μύθοισι σαόφρεσιν· ἀλλὰ διδάσκων
Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.
Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὴ ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι,
Τὸν δ' αὐτῆ ἰδίον ἀδὲν ἐπιστρέφεται.
Οὐδείς τοι πάνυ δῆρι πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακόν, κ' ἐκ ἐπίδηλος ὅμως.
Δῆλος δ' ὅτε κακοῖσιν ἐπίσσεται ἔτ' ἀγαθοῖσι
Θυμὸν ἔχων μίμνῃν. ἀθανάτων ἢ δόσεις
Παντοῖαι θνήτοισιν ἐπέρχονται· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
Χρὴ σῶν' ἀθανάτων, ὅια διδῶσιν, ἔχειν.
Εἰ μ' ἐθέλεις πλουτεῖν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
Αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥάσσεται ἡμετέρης.
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐφ' ἔργμασιν, ὥστε ἄπειρον
Χρυσόν, ἐρυθρὸν ἐλεῖν, τειβόμενον βασάνῳ,
Τῆ χερσῖν καθόπερδε μέλας ἐκ ἄπλετα ἵππος,
Οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνδρος ἔχει καθαρόν.
Ἀνθρωπ' εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος, ὥστε ἀνοίκτως
Καὶ σώφρων ἔτως, ὥστε ἄφρων, ἐγένου
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο σῇδε πολίτῃ,
Οὕτως ὥστε νυῖ ἄδενὸς ἄξιος εἶ.
Οὐ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γένηται·
Οὐ γὰ πεδαλίῳ πείθεται, ὡς ἄκελος,
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσιν, ὑποῤῥήξασα ἢ δεσμά
Πολλάκις ἐκ νυκτῆ ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μήποτ' ἐπ' ἀῳρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μαινόμενα
Χρήμασι, σῆ ἄνυσις γίγνετ' ὀδυμία.
Εὐμβρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, ὅτε τι δειλὸν
Οὐτ' ἀγαθὸν· χαλεπῶ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει.
Ἀμφ' ἀρετῆ τείθε, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔσται·
Μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μύθειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
Μηδὲ θύραζε κέλευ ἐκ ἐθέλοντ' ἰέναι·
Μηδ' ἕυδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὕπνα ἡμῶν
Θωρηχθέντ' ὄινῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι·
Μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ ἀέκοντα καθεύδειν.
Πᾶν γὰ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἀβρὸν παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγὼ (μίτεον γὰ ἔχω μελιηδέος οἴνου)
Ὕπνου λυσιμάχου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών.

Δείξω

Oſtendam autem quòd vinum jucundiſſimum eſt viro potatu :
Neque enim ſobrius ſum, neque valde ebrius.
Quiſquis autem præterierit potûs modum, non ampliùs ille
Suæ ipſius linguæ compos eſt, neque mentis ;
Loquitur autem infinita, quæ ſobriis videntur turpia :
Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:
Antè qui erat ſapiens, tunc ſtultus. Sed tu hæc
Cognoſcens, nè bibe vinum ſupra modum :
Sed aut, priuſquam potus ſis, ſurge; nè te urgeat
Venter, ceu malum ſervum quotidianum :
Aut præſens nè bibe. Tu verò habe hoc vanum
Calicis ſemper, propter quod ſanè potus es.
Hic enim fertur amicitiæ gratiâ ; ille verò proponitur :
Alium diis libas, alium in manu habes.
Negare non nôſti : invictus ſanè is *eſt*,
Qui multos bibens nil ineptum dicet.
Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,
Invicem jurgia longè prohibentes,
In medium loquentes ſimul cum uno & cum omnibus :
Et ſic convivium fit non injucundum.
Inſipientis viri ſimul & ſapientis, vinum quando ſanè
Potatur ſupra modum, levem facit mentem.
In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoſcunt ; viri verò vinum indicat mentem,
Et quantumlibet ſapientis, quod ſupra modum bibens extollitur,
Ità ut deturpet etiam eum qui priùs erat ſapiens.
Vino gravor caput, *ô* Onomacrite; & mihi vim infert
Vinum : & mentis non ampliùs ego ſum condus
Noſtræ; at domus circumcurrit : ſed ſanè ſurgens
Tentabo num fortè & pedes vinum habeat,
Et mentem in pectoribus. Timeo autem nè quid ſtultum
Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.
Vinum potatum copioſè, malum *eſt:* ſi verò quis ipſum
Bibat ſapienter, non *eſt* malum, ſed bonum.
Veniſti ſanè, *ô* Clearîſte, profundum pontum permenſus,
Huc ad nihil habentem, ô miſer nihil habens.
Navis ſanè lateribus tranſtra ſupponemus nos,
O Clearîſte, qualia habemus, & qualia tribuunt dii :
Eorum autem quæ ſunt optima dabimus. Si verò quis venerit,
Jupiter, amicus qui ſit, *dicam* ei Recumbe, ut amicitiam habes :
Neque quid eorum quæ ſuppetunt ſeponam ; neque quid majus
Tui causâ hoſpitii aliunde afferemus.

Si

Δείξω δ' ὡς δίνῳ χαλεώτατος ἀνδρὶ πεπᾶσθαι·
Οὐτέ τι γὰρ νήφων, ὅτε λίην μαθὼν.
Ὃς δ' ἂν ὑποβάλλῃ πίσυνος μέζονι, οὐκ ἔπι κείνῳ
Τῆς αὐτῆς γλώσσης καρτερός, οὐδὲ νόος·
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφων εἰδότι αἰσχρά·
Αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅτ' ἂν μεθύῃ·
Τοιοῦτον ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
Γιγνώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑποβολάδην·
Ἀλλ' ἢ φρὶν μεθύειν ὑπανίσασο· μή σε βιάσθω
Γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐπημύσιον·
Ἢ παρεὼν μὴ πρέ. σὺ δ' αὖ ἔχε τῆτο μάταιον
Τῆς κοτύλης αἰεὶ τέκνον· καὶ σέ τοι μεθύειν.
Ἢ μὴν γὰ φέρει φιλοπάσιος, ἢ ἧ φοβέεται·
Τὼ ἧ θεοῖς ἀπέχθεια, τὼ δ' ὀπὶ χέρας ἔχεις.
Ἀρνεῖᾳς ἐκ δίκης· ἀνίκητος δέ τοι αὐτῷ,
Ὃς πολλὰς πίνων μὴπ μάταιον ἐρεῖ.
Ὑμεῖς δ' ἓν μυθεῖσθε παρὲξ κρητῆρι μιγέντες,
Ἀλλήλων ἐρίδας δὴ ἀθρυπόμμοι,
Εἰς τὸ μέσον φαιδύντες ὁμῶς ἐνὶ κἠ σιὼ ἔπεσι·
Χ' ἕτως συμπόσιον γίγνεται ἐκ ἀγαθόν.
Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς κὴ σώφρονος, ὅτινος ὅταν δὴ
Πίνεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, κἄφρον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυελῇ μὲν χρυσὸν τε κὴ ἀργυρὸν ἤδειε ἄνδρες
Γιγνώσκειν· ἀνδρὸς δ' ὅτινος ἔδυσε νόον,
Καὶ μάλα τῷ πίνοντι, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνειν,
Ὥστε καταιθύσαι κὴ φρὶν ἔοντα σοφόν.
Οἰνοβαρῶ κεφαλή, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
Οἶνος· ἀτὰρ γνώμης οὐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
Ἡμετέρης, τὸ δ' ἔπειτα πεπεύσεται. ἀλλά γ' ἀνάγκη
Πειρήσω μή πως κὴ πόδας οἶνος ἔχῃ,
Καὶ νόον· ἐν ᾠδῇσιν ἀέθλια δ' ἢ μή τι μάθωμαι
Ἔρξω θερπηχθείς, κὴ μέγ' ὀνήσᾳς ἔχω.
Οἶνος πανόλβιος πέλυς, κακὸς δὲ τις αὐτὸν
Πίνῃ ὑπερμέτρως, ὃ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.
Ἤλθες δὴ, Κλεόβουλε, βαθὺν δὴ πόντον ἀνύσας,
Ἐνδάδ' ἐπ' ἀδὴν ἔχων, ὦ τάλαν, ὀδὴν ἔχων.
Νηὸς τοι πλάζῃσιν ὑπὸ ζυγὰ θῆσομαι ἡμεῖς,
Κλεόβουλ', ὅτ' ἐγκλύσῃ, χ' ὅια δὴ σοὶ
Τῶν δ' ὄντων τὰ δέοντα παρέξομαι. εὖ δέ τις ἔλθῃ,
Ζεῦ, φίλος ὢν, Κατάκλυσε, ὡς φιλότητος ἔχεις·
Οὐτέ τι τῶν ὄντων ὑποθήσομαι, ὅτε τι μεῖζον
Ξεῖνος ἕνεκα ξείνης ἄλλοθεν οἰσόμενος.

Si verò quis percontetur *de* mea vita, sic illi dicito :
Ad bene quidem, difficulter verò, valde bene :
Sic ut unum quidem hospitem patrium non destituam,
Xenia verò pluribus non possim præbere.
Non te frustra, *ô* Plute, mortales colunt maximé :
Revera enim facilè mala fers.
Etenim divitias quidem habere bonos par est :
Paupertas verò malo congrua viro ferré.
Heu mihi ob pubertatem & senectutem exitialem ;
Hanc quidem imminentem, illam verò discedentem !
Neque quenquam prodidi amicum & fidelem socium,
Neque in meo animo servile quicquam inest.
Semper mihi charum cor exultat, quando audiero
Tibias sonantes desiderabilem sonum.
Lætor verò bene bibens, & *bene* canentem tibicinem audiens :
Lætor verò & benesonam manibus lyram moderans.
Nunquam servile caput rectum natum est,
Sed semper obliquum ; & cervicem obliquam habet.
Neque enim ex scilla rosæ nascuntur, neque hyacinthus ;
Neque unquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat sibi ;
Si non meam mentem decipiunt dii.
Timeo nè hanc civitatem, *ô* Polypæda, injuria,
Quæ Centauros crudivoros, perdat.
Oportet mea ad amussim & rectam rationem hanc judicare,
Cyrne, causam, æquúmque utrisque dare,
Vatibus, avibúsque, & ardentibus sacrificiis ;
Ut non erroris turpe probrum habeam.
Neminem unquam malo urge ; sed justo
Beneficentiâ nihil *est* melius.
Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat,
Cyrne, ex procul conspicua apparens specula.
Quin equis injice velocibus fræna ;
Hostilibus enim ipsos viris occursuros video.
Non multo spatio pertransibunt semitam ;
Nisi meam mentem fallunt dii.
Oportet tolerare gravibus in doloribus constitutum virum,
Atque à diis petere liberationem immortalibus.
Considera ; periculum sanè in novaculæ stat acie :
Aliàs multa habebis, aliàs pauciora ;
Ità ut neque valde abundans possessionibus fias,
Neque in multam egestatem evadas.

Sit

Ἠ δέ πις εἰρατῇ τὸν ἐμὸν βίον, ὥδε ὀιπτεῖν·
Ὡς ἓν μὲν, χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς δέ, μάλ' ἓν·
Ὡς δ' ἕνα μὲν ξεῖνον παρεῶιον ἂν ἀπολείπειν,
Ξείνια δ' πλέονεα' ἡ δωνατὸς παρέχειν.
Οὐ σε μάπλω, ὦ πλῆτε, βεπτὶ πιμῶσι μάλισα'
Ἡ γὰ ῥηϊδίως τὶν κακότητα φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πλῆτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
Ἡ πενίη δ' κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἱ μοι ἐγὼν ἤβης κ' γήρεϙ ἁλωμένοιο·
Τᾦ μὲ ἐπιχρομένῳ, τῆς δ' ἀπαιρεμένης.
Οὐτέ πινα παρέδωκα φίλον κ' πρὸν ἐπαθεῖν,
Οὔτ' ἐν ἐμοὶ ψυχῇ δόλιον ἔδεν ἐνι.
Αἰεί μοι φίλον ἦπορ ἀγάλλεται, ὁππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Χαίρω δ' ἓυ πίνων, κ' ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων·
Χαίρω δ' ἔυφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὐποτε δειλείη κεφαλὴ ἐυδεῖα πέρυκεν,
Ἀλλ' αἰεὶ σχολὴ, κ' αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Οὐτε γὰ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, ὦδ' ὑάκινθος;
Οὐδέ ποτ' ἐκ δόλης τέκνον ἐλεύθερον.
Οὐπις ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πόδας χαλκεύεται αὐτῷ,
Εἰ μὴ ἐμοὶ γνώμῃ ἐξαπατῶσι θεοί.
Δειμαίνω μὴ πώδε πόλιν, Πολυπαίδη, ὕβρις,
Ἦλθε Κενταύρης ὠμοφάγης, ὀλέσῃ.
Χρή με παρὰ ϛάθμῳ κ' γνώμῃ πώδε δικάσαι,
Κύρνε, δίκην, ἴσον τ' ἀμφοτέρῃσιν δόμεν,
Μάντεσιν, οἰωνοῖς τε, κ' αἰθομένοις ἱερεῖσιν,
Ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· τῷ γὰ δικαίῳ
Τῆς εὐρηείης ἄδεν ἀρειότερον.
Ἀγγελϙ ἀθανατϙ πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν', ὑπὸ πλαυγέϙ φαινόμβϙ σκιοπῆς.
Ἀλλ' ἵππους ἐμβᾶμε ταχυπτέρυγας χαλινούς·
Δηΐων γὰρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαῤῥήξεσι κέλευθον,
Εἰ μὴ ἐμοὶ γνώμῃ ἐξαπατῶσι θεοί.
Χρὴ τολμᾶν κρηεπῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἐκλυσιν ἀθανάτων.
Φράζεο· κίνδυνός τοι ὑπὲ ξυεσὶ ἵσταται ἀκμῆς·
Ἄλλοτε πολλ' ἔξεις, ἄλλοτε ταυρότερα.
Ὥστέ σε μήτε λίην ἀρνεὸν κλειάτεσι γλυκάζω,
Μήτέ σ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Sit mihi alia quidem me habere, pleraſque verò largiri
Opes hoſtium amicis habendas:
Vocari verò ad convivium, ſedere autem juxta bonum
Virum oportet, ſapientiam omnem ſcientem,
Causâ intelligendi, quando aliquid dixerit ſapiens: ut docearis,
Et hoc ad domum lucrum habens abeas.
Pubertate me oblectans ludo: diu enim ſub
Terra, amiſsâ animâ, jacebo ſicut lapis
Mutus; linquam autem amabilem lucem ſolis:
Quamvis verò bonus fuerim, videbo nihil ampliùs.
Opinio quidem hominibus malum magnum *eſt*; experientia autem,
Multi inexpertam opinionem habent bonorum. (optimum:
Bene habeo, bene habe. Quid nuncium alium mittis?
Beneficii facile *eſt* nuncium.
Amici me produnt; quoniam inimicum fugio,
Tanquam gubernator Chœradas marinas.
Facile *magis* ex bono facere malum, quàm ex malo bonum;
Nè me doce; non id ætatis ſum ut diſcam.
Odi malum virum: obrupta verò adſum,
Parvæ avis levem habens mentem.
Odi verò mulierem circumurſantem, virúmque procacem,
Quicunque alienum vult arvum arare.
Sed, quæ quidem præterierunt, impoſſibilia ſunt factu
Opera: quæ autem pòſt erunt, cautioni ſint curæ.
Omnibus ſanè periculum in rebus: neque quis novit
Quò appulſurus ſit, re incipiente.
Sed hic quidem celebrari tentans, non providens,
In magnum incommodum & grave cecidit:
Sed benefacienti Deus omnia circumponit,
Succeſſum bonum, liberationem ſtultitiæ.
Tolerare oportet quæ dant dii hominibus mortalibus,
Faciléque ferre utramque ſortem.
Neque malis ægrotans ange mentem, neque bonis
Oblecteris repentè, antequam finem extremum videris.
O homo, inter nos de procul ſimus amici:
Præter hanc, omnis rei eſt ſatietas.
Diu ſanè & amici ſimus: cæterùm etiam aliis converſare
Viris, qui tuam magis norunt mentem.
Non me fefelliſti itans per viam quam & priùs
Agebas, furans noſtram amicitiam.
Pereas diiſque inimice, & hominibus infidelis,
Frigidum qui in ſinu varium habebas anguem.

Talia

Ἐπ μοι τὰ μὴ αὐτὴν ἔχειν, τὰ δ' πόλλ' ἐπιδῦναι
Χρήματα σφῶ ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν·
Κεκλῆσθ δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθ δ' παρ' ἑσθλὸν
Ἀνδρα χρεὼν σοφίλω πᾶσαν ὀπιπεύθνον,
Τᾶ σωιεῖν, ὁπότ' ἄν τι λέγη σαφὲς ὄφρα διδαχθῆς,
Καὶ τᾶτ' εἰς ὄιζον κέρδος ἔχων ἀπίης.
Ἤβη τρπόμθ παίζω· δικεῖν γὰ ἐνδέχεν
Γῆς, ὀλέσας ψυχίω, κείσομαι ὥστε λίθος
Ἄφθογγ, λείψω δ' ἐράτον φάθ ἠελίοιο·
Ἔμπης δ' ἑσθλὸς ἐὼν ὄφομαι κεἰν ἔπ.
Δόξα μὴ ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄειστον·
Πολλοὶ ἀπείρητον δξαν ἔχυσ' ἀγαθῶν.
Εὖ ἔρδω, ἦν φράσθε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις;
Τῆς εὐφγεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.
Οἱ μὲ φίλοι σεβίδσιν· ἐπεὶ τὸν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι·
Ὥστε κυβδνήτης χειρόδυς εἰνδίης.
Ῥᾴδιον ἐξ ἀγαθᾶ δεῖναι κακὸν ἢ κ κακᾶ ἐσθλόν.
Μή με δίδασκ· ὅτοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· κλυφαμὴν ἢ παρειμι,
Μικρῆς ὄρνιθος κέφον ἔχοσα νόον.
Ἐχθαίρω ἢ γυναῖκα σείδρομον, ἀνδρὰ τε μάργον,
Ὅς τὶν ἀλλοτρίλω βέλετ' ἄρσεν ἀρῆν.
Ἀλλὰ τὰ μὴ σεσβέβηκεν, ἀμήχαν' ἔνεστι γλυκᾶς
Ἔργα· τὰ δ' ἐξόπισω τᾶ φυλακᾶ μελέτω.
Πᾶσίν τι κίνδυνος ἐφ' ἔργμασιν· ὐδέ τις ὅιδε
Ποῖ ὁμῖσειν μέλλει, πρηγματος ἀρχομένω.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐυδοκιμεῖν πειρώμθ, ὐ σεσνοήσας,
Ἐις μεγάλλω ἄτιν κ χαλεπλω ἔπεσε·
Τῶ δ κλυῶς πιεῦνται θεὸς σὲ πάντα τιθσι,
Σωιτυχίλω ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφεσούνης.
Τολμᾶν χρὴ τὰ δίδσι θεοὶ θνητοῖσι βεβοῖσι,
Ῥηϊδίως δ φέρειν ἀμροτέρων τὸ λάχος.
Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τρφθεὶς ἐξαπίνης, πρὶν τέλ ἄκρον ἰδεῖν.
Ἀνθρωπ, ἀλλήλοισιν ὑπόσχεσθεν ὧμὸν ἑταῖρε·
Πλλὺ τύτ, παντὶς χρήματός ὄζι κόρος.
Δλὸν δ' κ φίλοι ὦμὸν· ἀτὰρ τ' ἄλλοισιν ὁμιλεῖν
Ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.
Οὐ μ' ἔλαθες φοιτῶ κἀμαξιτὸν λὸν ἄσσα κ πρὶν
Ἠλάσρεις, κλέπτλων ἡμετέρλω φιλίλω.
Ἐρρε θεοῖσίν τ' ἐχθρέ, κ ἀνθρώποισιν ἄπτε,
Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ πτιχίλον εἶχες ὄφιν.

Talia verò & Magnetas perdiderunt facinora & injuria,
Qualia nunc ſacram hanc civitatem occupant.
Multò ſanè plures, quàm fames, ſatietas perdidit jam
Viros, quotquot portione *ſuâ* plus habere volebant.
In initio mendacii modica gratia; at in fine
Turpe ſanè lucrum, & malum utrumque (tur,
Eſt: neque quicquam pulchrum *eſt* ei, quem mendacium comite-
Viro, etſi exierit primum ex ore.
Non difficile *eſt* vituperare propinquum, neque ipſum
Laudare: improbis viris hæc curæ ſunt.
Tacere autem non volunt mali mala garrientes;
Sed boni omnium modum ſciunt habere.
Neminem prorſus bonum & moderatum virum
Eorum qui nunc ſunt hominum ſol adſpicit.
Non admodum hominibus ex animi ſententia omnia fiunt:
Multò enim mortalibus præſtantiores *ſunt* immortales.
Multùm in anxietatibus verſor, mœrens corde:
Summam enim paupertatem non prætercurrimus.
Quilibet divitem virum colit, contemnit autem pauperem:
Omnibus verò hominibus ea ineſt mens.
Omnigenæ nequitiæ inter homines ſunt;
Omnigenæque virtutes, & vitæ artes.
Difficile *eſt*, ſapientem apud inſipientes multa loqui,
Et tacere ſemper: hoc enim non *eſt* poſſibile.
Turpe ſanè eſt, ebrium apud viros ſobrios eſſe:
Turpe verò, ſi ſobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & juventus allevat mentem viri;
Multorum verò effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior *eſt* mens, ſemper in noxis,
Cyrne, & magnis verſatur in erroribus.
Conſulta bis & ter, quodcunque tibi in mentem venerit:
Nocuus enim profectò præceps vir eſt.
Viros bonos ſequitur conſilium, & pudor;
Qui nunc inter multos revera *ſunt* pauci.
Spes & periculum inter homines ſunt ſimilia:
Hæc enim gravia ſunt numina ambo.
Sæpe præter opinionem & ſpem contingit invenire
Res virorum: conſiliis verò non reſpondit finis.
Non ſanè moleſtiâ afficit ullus neque amicum, neque inimicum,
Niſi ſeriam rem conſequatur.
Multi juxta craterem amici fiunt ſodales:
In ſeria autem re pauciores.

Paucos

Τοιάδε κ᾽ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα, κ᾽ ὕβεις,
Οἷα ταχυῶ ἱερλιὴ τώδε πόλιν κατέχει.
Πολλῷ τοι πλέονας λιμὸ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.
Ἀρχὴ ἐπ᾽ ἀδδης μαχὴ χάεις, ἐς ἣ τελεπίω
Αἰσχρὸν δὴ κέρδος, κ᾽ κακὸν ἀμφότερον
Γίγνεται· ὅδε τ᾽ κλὸν ὅτῳ ψεῦδος ὀφέλομαρτῆ
Ἀνδρεῖ, κ᾽ ἂν ἐξέλθῃ πρῶτον ὑπὸ ςόματος.
Οὐ χλιπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, ὅδε κεν αὐτὸν
Αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾷν δ᾽ ἐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεγάζοντες·
Οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν κ᾽ μέτριον ἄνδρα
Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἡέλιος καθορᾷ.
Οὔπω μάλ᾽ ἀνθρώποις καταδύμια πάντα τελεῖται·
Πολλὸν γὰρ δυνατὸς χρέωνες ἀδάνατοι.
Πόλλ᾽ ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενός τε κῆρ·
Ἄχρια γὰρ πινίλω ἐκ ὑφεδαμώθη.
Πᾶς τις πλέσιον ἄνδρα πέει, ἀπέει δ᾽ πενιχρόν·
Πασιν δ᾽ ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεςι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
Παντοῖαι δ᾽ ἀρεταί, κ᾽ βιότῳ παλάμαι.
Ἀργαλέον, φρονέοντα πὰρ ἄφρεσι πόλλ᾽ ἀγορεύειν,
Καὶ σιγᾷν αἰεί· τῶτο γὰρ ὐ δυνατόν.
Αἰσχρὸν τοι, μεθύοντα παρ᾽ ἀνδράσι νήφοσ᾽ ἔειν·
Αἰσχρὸν δ᾽, εἰ νήφων πὰρ μεθύοσι μολῇν.
Ἤβη κ᾽ νεότης ὀπικαίζει νόον ἀνδρός,
Πολλῶν δ᾽ ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίλν.
Ὡς μὴ θυμῷ χρέωσιν νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρνε, τε κ᾽ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.
Βελδὺς δὶς κ᾽ τρὶς, ὅ τι κ᾽ ὀπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
Ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε κ᾽ αἰδώς·
Οἱ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
Ἐλπὶς κ᾽ κίνδλιος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.
Πολλάκι πὰρ δόξαν τε κ᾽ ἐλπίδα γίγνεται ἐυρεῖν
Ἔργ᾽ ἀνδρῶν· βελαῖς δ᾽ ἐκ ἐπέγχυτο τέλος.
Οὐ τοι κήδει ὁ εἷς ὅτ᾽ ἔυνεν, ὅτε τὸν ἐχθρέν,
Εἰ μὴ ἀπιδαίῳ πρήγματος ἀντιτύχοι.
Πολλοὶ πὰρ χρητῆσι φίλοι γίγνονθ᾽ ἑταῖροι·
Ἐν δ᾽ ἀπιδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Paucos curatores fideles invenias licèt sodales,
Positus in magna animi anxietate.
Jam nunc pudor quidem inter homines periit:
At impudentia terram obit.
Heu improba paupertas! cur meis insidens humeris
Corpus deturpas, & mentem nostram?
Turpia autem me non volentem vi & multa doces,
Bona ab hominibus & honesta edoctum?
Beatus sim, & diis charus immortalibus,
Cyrne: virtutem verò aliam nullam amo.
Tecum, Cyrne, affecto malè mœremus omnes:
Sed sanè alienus dolor diem unum durat tantúm.
Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neque bonis
Gaude; quoniam est viri omnia ferre boni.
Neque jurare oportet tale quid, Nunquam res hæc erit:
Dii enim succentent, quibus adest finis.
Et facere tamen aliquid *oportet*: & ex malo bonum factum est,
Et malum ex bono: & pauper vir
Statim valde dives evasit; & qui valde multa acquisivit,
Decrepite omnia utique perdidit nocte unâ.
Et sapiens peccavit, & insipientem sæpe gloria
Secuta est: & honorem, etiam qui malus erat, invênit.
Si quidem opes haberem, ô Simonide, quales novi,
Non possem mœrere bonis congrediens:
Nunc autem me cognoscentem prætereunt; sum verò mutus
Paupertate, multis licèt meliùs adhuc sciens.
Quare nunc ferimur, velis albis expassis,
Melio ex ponto, noctem per tenebrosam:
Exhaurire autem sentinam non volunt; superat autem mare
Utrumque navis parietem: unde valde quis difficulter
Servatur. Illi verò dormiunt: gubernatorem quidem fecerunt
Bonum licè:, qui custodiam habebat perité; (quiescere
Opes autem rapiunt vi; decor verò periit;
Divisio autem non ampliùs æqualiter fit in medium;
Bajuli verò imperant; mali autem super bonos:
Timeo nè quo modo navem fluctus absorbeat.
Hæc mihi ænigmaticè dicta sint occulta probis:
Cognoscere autem potest quis etiam malum, si sapiens sit.
Multi divitias habent imperiti: alii autem honesta
Quærunt gravi oppressi paupertate.
Facere autem utrisque impotentia inest:
Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.

Non

Παύοος κηδεμόνας πιστὸς ἕυρεσις κὰν ἑταῖρος,
Κείμηλον ἐν μεγάλῃ δυμῷ ἀμηχανίῃ.
Ἤδη γὰρ αἰδὼς μᾶλλον ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν·
Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.
Ἀ δείλη πενίη, τί ἐμοῖσι καθημένη ὤμοις
Σῶμα καταιχύνεις κὴ νόον ἠμέτερον;
Αἰσχρὰ δέ μ' ἐκ ἐθέλοντα βίη κὴ πολλὰ διδάσκεις,
Ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων κὴ κακ' ἐπισταμένους,
Εὐδαίμων εἶναι, κὴ θεοῖς φίλον ἀθανάτοισι,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης ἠδεμονῆς ἔρχομαι.
Συὶ σοὶ, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
Ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος, ἐφημέριον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
Χαίρ'· ἐπεὶ ἐς' ἀνθρὸς πάντα φέρειν ἀγαθόν.
Οὐδ' ὁμόσαι χρὴ τοῦτό τι, Μήποτε τοῦτο τόδ' ἔσαι
Θεοὶ κὴ γὰ νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεσι τέλον.
Καὶ τοῦτο μήποτε τ' κὴ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔκυλισε,
Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ' ἐπλήτησε· κὴ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
Ἐξαπίνης πάντ' ἐν ἄλεσε νυκὶ μιᾷ.
Καὶ σώφρων ἥμαρτε, κὴ ἄφρονι πλεῖστα δίδωσι
Ἔστιν κὴ τιμὴν κὴ κακὸς ὢν ἔλαχεν.
Εἰ μὴ χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά τοι ἦδεν,
Οὐκ ἂν ἀνιώμην τοῖς ἀγαθοῖσι σοφόν.
Νῦν δέ με γιγνώσκουσα παρέρχεται εἰμὶ δ' ἄφρων
Χρησμοσύνη, πολλῶν γνῶς τοῦ ἄμεινον ἔπι.
Οὕνεκα νῦν φερόμεθα καθ' ἑκάστα λαὸν βαλόντες
Μηλίᾳ ἐκ πόντου, νύκτα διὰ γλαφυρήν·
Ἀντλεῖν δ' ἐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
Ἀμφοτέρων τοίχων, ἢ μάλα τις χαλεπῶς
Σώζεται. οἱ δ' ἔνδοσι κυβερνήτην μὴ ἔπαυσαν
Ἐσθλόν γ', ὃς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως.
Χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίη, κόσμον δ' ἀπόλωλε·
Δασμὸς δ' ἐκ ἔτ' ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον·
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε.
Δῆμαίνω μήπως ναῦν κτὶ κῦμα πίῃ.
Τοιαῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
Γιγνώσκοι δ' ἄν τις κ' κακόν, ἢν σοφὸς ᾖ.
Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀϊδρίες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
Ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
Ἔστιν γὰρ τοῦ μὲν χρήματα, τοῦ δὲ νόος.

Οὐκ

Non licet mortalibus adverſus immortales pugnare,
Neque dicam dicere : nemini hoc fas *eſt*.
Non oportet paſcere quod non paſcendum ſit,
Neque facere quod non melius ſit perficere.
Gaudens bene perficias viam magnum per pontum,
Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
Multos ſanè ſatietas viros perdidit inſipientes :
Nôſſe enim difficile *eſt* mõdum, quando bona adſunt.
Non poſſum tibi, ô anime, præbere neceſſaria omnia :
Tolera; nam pulchra non utique tu ſolus amas.
Bene quidem habente me, multi *ſunt* amici : ſi verò quid grave
Inciderit, pauci fidelem habent mentem.
Vulgo autem hominum virtus unica eſt hæc,
Diteſcere : ſed aliarum rerum nullus ſanè uſus;
Neque ſi juſtitiam quidem habeas Rhadamanthi ipſius,
Pluráque ſcias quàm Æolides Siſyphus ;
(Qui etiam ex inferno multiſcientiâ ſuâ rediit,
Perſuasâ Proſerpinâ blandis verbis,
Quæ hominibus præbet oblivionem, lædens mentem;
Alius verò nondum quis hoc conſideravit,
Quemcunque ſanè mortis nigra nebula obtexerit,
Veneritque in horridum locum mortuorum,
Nigráſque portas tranſierit, quæ mortuorum
Animas cohibent, etſi recuſantes :
Verùm tamen & illinc Siſyphus rurſus rediit heros,
Ad lucem ſolis, ſuâ multiplici peritiâ.)
Neque ſi falſa quidem facias veris ſimilia,
Linguam habens bonam Neſtoris divini ;
Celeriórque fueris pedes velocibus Harpyis,
Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes.
At certè oportet omnes ſententiam hanc reponere,
Quòd divitiæ plurimam *in* omnibus habent poteſtatem.
Æqualiter porrò divites ſunt, *is* cui multum argentum eſt,
Et aurum, & terræ farriferæ campi,
Equíque, mulíque; & cui ea quibus opus eſt adſunt,
Ad ventre & lateribus & pedibus voluptatem percipiendam
Ex puero & muliere : quando verò illorum venerit
Tempus, & ſimul pubertas fuerit congrua;
Hæc *ſunt* divitiæ hominibus : nam ſuperfluas omnes
Opes habens nemo venit in infernum ;
Neque pretia dans mortem fugerit, neque graves
Morbos, neque malam ſenectutem inſtantem.

Οὐκ ἔστι θνητοῖσι φυὴ ἀθανάτοις μαχέσασθαι,
Οὐδὲ δίκλιν εἰπεῖν· ἤδενὶ τοῦτο θέμις·
Οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὃ, τι μὴ ποιμαντέον εἴη·
Οὐδ' ἔρδειν ὅ, τι μὴ λωϊον ἢ τελέσαι.
Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλα διὰ πάντα,
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλὰς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας·
Γνῶναι χὸ χαλεπὸν μέτεστιν, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
Οὐ δυνάμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμυτα πάντα·
Τέτλαθι· σοὶ γὰ καλῶν ἅπ σὺ μετ' ἔρας.
Εὖ μὲν ἔχοντ' ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι· ὧν δέ π δεινὸν
Ἐγκύρσῃ, παῦροι πεδὸν ἔχησι νόον.
Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἤδη,
Πλεῖστ· σοὶ δ' ἄλλων ἥδεν ἄρ' ὧν ὄφελ',
Οὐδ' εἰ σωφρεσύνῃσιν μὴ ἔχοις Ῥαδαμάνθυ αὐτῷ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδα Σισύφῳ·
(Ὅστε κὲ ἐξ ἀΐδεω πτολιπλοκίῃσιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα.
Ἄλλος δ' ὄπω πις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὀνπνα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψαι,
Ἐλθοι δ' ἐς χρυσέον χῶρον ὑποφθιμένων·
Κυανέας τε πύλας παρεμείψεται, ἄστε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναιμωδίας.
Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἦλυθεν ἥρως
Ἐς φάος ἠελίῳ σῴζουσι πτολυφροσύναις.)
Οὐδ' εἰ φύδεα μὴ ποιοῖς ἐπίμοισιν ὁμοῖα,
Γλῶσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου·
Ὠκύτερος δ' εἴποθα πόδας ταχέων Ἁρπυιῶν,
Καὶ πάσῃ Βορέᾳ, σῷ ἄφαρ εἶσι πόδες.
Ἀλλά γε χρὴ πάντας γνώμῃ ταύτῃ καταθέσθαι,
Ὡς πλέστος πλείσην πᾶσιν ἔχει δυνάμιν.
Ἰσόν τι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἀργυρός ἐστι,
Καὶ χρυσός, καὶ γῆς πυροφόρα πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε· καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστι,
Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁδρὰ παθεῖν
Παιδές τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε σοὶ δ' ἀρίκηται
Ὥρη, σοὶ δ' ἤδη γίγνεται ἁρμόδιον,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ δ' ἀφνειόσια πάντα
Χρήματ' ἔχων ἀδεὴς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
Οὐδ' ἂν ἄποινα δίδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νόσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπδραμέον.

O Jupiter pater, utinam sit diis libitum, Sceleſtis quidem
Contumeliam placere, & ipſis hoc sit gratum,
Animo improba facinora, in mente autem quiſquis immanis
Fecerit, deos nihil curans;
Ipſum poſtea rurſus luere mala, neque poſtea
Patris improbitas liberis sit malum:
Sed filii, qui *cùm sint* injuſti patris, juſta cognoſcentes
Faciunt, *ô* Saturnie, tuam iram reverentes,
Denuo juſta inter cives amantes,
Nè quam tranſgreſſionem luant parentum!
Hæc sint beatis diis grata! Nunc verò qui patrat *ſcelus*,
Effugit; pœnam autem alius poſtea fert.
Et hoc, *ô* immortalium rex, quomodo eſt juſtum,
Facinora qui vir extra eſt injuſta;
Nullam iniquitatem habens, neque jusjurandum impium,
Sed juſtus exiſtens, non juſta patiatur?
Quis itaque & homo alius, reſpiciens ad eum, poſtea
Veneretur deos, & quem animum habens?
Quando vir injuſtus, & ſceleratus, neque quicquam viri
Neque deorum iram timens,
Contumeliam facit divitiis ſaturatus; juſti verò
Affliguntur, gravi preſſi paupertate?
Hæc diſcens, chare ſodalis, juſtè opes acquire,
Temperatum animum habens ſine peccato,
Semper horum verſuum memor: ad poſtremum verò
Probabis, verbo frugi obtemperans.
Jupiter quidem ſuper hanc civitatem teneat *in* æthere habitans
Semper dextram manum in incolumitatem,
Aliique immortales beati dii: ſed Apollo
Concinnet linguam & mentem noſtram;
Citharâ item ſonet ſacrum melos, atque etiam tibiâ:
Nos verò libationibus deos placantes,
Bibamus, jucunda inter nos loquentes,
Nil Medorum metuentes bellum.
Sic eſſe *detur*, & meliùs, lætum animum habentes,
Sine curis hilariter vivere
Oblectatos; longè verò malas ſortes arcere,
Senectutémque exitialem, & mortis finem.
Oportet Muſarum famulum & nuncium, ſiquid eximium
Noverit ſapientiæ, non invidum eſſe;
Sed alia quidem inquirere, alia verò oſtendere, alia verò facere.
Quorſum eis uteretur, ſolus ſciens?

Phœbe

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, πῖς μὴν ἀλιτροῖς
Ὑβρειν ἀδελφεῖν, καὶ σφιν τῶτο γένοιτο φίλον,
Θυμῷ ἡέτλια ἔργα, μὴ ἔρεσσι δ' ὄπιθ' ἀπηνῆς
Ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν πῆσι κακὰ, μηδὲ τ' ὀπίσσω
Παῖδες ἀταθαλίη πεσοὶ γένοιτο κακόν.
Παῖδες δ' ὅτ' ἀδίκια παίδες τὰ δίκαια νοεωῦτες
Ποιῆσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀσοῖσιν φιλέοντες,
Μήτην' ὑπερβασίῃ ἀντίπνειν πατέρων.
Ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲ ἔρδων
Ἐκφέρει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.
Καὶ τῶτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ὄζι δίκαιον,
Ἔργων ὅσπις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μήτην' ὑπερβασίῃ κατέχων, μήδ' ὅρκον ἀλιτέων,
Ἀλλὰ δίκῃ ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια παθεῖν;
Τίς δὴ κ' βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν τάδε, τῶτον, ὑπεστι
Ἄζοιτ' ἀθανάτους, κ' τίνα θυμὸν ἔχοις;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος, κ' ἀτάθαλος, ἠτέ τι ἀνδρὸς
Οὐτέ τι ἀθανάτων μὴῖν ἀλιδάμνος,
Ὑβρίζει πλέτῳ κεκορημένος· οἱ δ' δίκαιοι
Τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;
Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιῶ,
Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀταθαλίης,
Αἰεὶ τῷδ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δ' τελέυτὴ
Αἰνήσεις, μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.
Ζεὺς μὲ τῆσδε πολῆος ὑπερέχοι αἰθέρι ναίων
Αἰεὶ δεξιτερῇ χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀρθρώσαι γλῶσσαν κ' νόον ἡμέτερον·
Φόρμιγγ' ἄν φθέγγεσθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ κ' αὐλῶν·
Ἡμεῖς δ' σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι,
Πίνωμεν, χαίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
Μηδὲν τὸν Μήδων δεισίλοτες πόλεμον.
Ὧδ' εἰ, κ' ἄμεινον, εὔφρονα θυμὸν ἔχοντας,
Νόσφι μεριμνάων εὐφρεσσαίως διάγειν
Τερπομένους, πλὴ δ' κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμυῦαι,
Γῆρός τ' ὠλόμενον, κ' θανάτοιο τέλος.
Χρὴ Μυσῶν θεράποντα κ' ἄγγελον, ὅπι θέσπιν
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέσειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲ μῶσθαι, τὰ δ' δεκνύναι, ἄλλα δ' ποιεῖν.
Τί σφιν χρήσηται, μῦν ὀπιτρέπομος;

Φοῖβος

Phœbe rex, ipſe quidem turri munîſti arcem,
Alcathoo Pelopis filio gratificans:
Ipſe item exercitum injurioſum Medorum aberee
Hac civitate, ut tibi populi in lætitia
Vere ineunte claras mittant hecatombas,
Delectati citharâ, & hilari convivio,
Pæanúmque choris, vociferationibúſque, tuum circum altare.
Profecto enim ego timeo, ſtultitiam intuens
Et ſeditionem Græcorum populi-corruptricem. Sed tu, Phœbe,
Propitius noſtram hanc cuſtodi civitatem.
Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram;
Veníque in Eubœæ vitiferum ſolum,
Spartámque Eurótæ arundiniferi claram urbem;
Et me excipiebant alacriter omnes advenientem:
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarum;
Adeò nihil ſanè erat charius aliud patriâ.
Nunquam mihi cura recentior alia occurrat
Præ amabili ſapientia: ſed hanc ſemper habens
Oblecter citharâ, & ſaltatione, & carmine;
Et cum bonis bonam habeam mentem.
Neque quenquam externum offendens factis improbis,
Neque quenquam civium, ſed juſtus exiſtens
Tuam ipſius mentem oblecta: moroſorum verò civium
Alius tibi malé, alius meliùs dicet.
Bonos alius valde vituperat, alius laudat:
Malorum verò mentio fit nulla.
Hominum autem inculpatus ſuper terram eſt nullus:
Sed ei melius *eſt*, cujus non pluribus cura eſt.
Nullus hominum neque erit, neque ortus eſt,
Qui omnibus placens deſcendet in *domum* Plutonis:
Neque enim, qui mortalibus & immortalibus imperat,
Jupiter Saturnius hominibus omnibus placere poteſt.
Torno & amuſſi & gnomone virum oracula conſulentem
Rectiùs oportet, Cyrne, obſervare;
Cui nempe *in* Pythone deus reſpondens ſacerdoti
Vaticinium ſignificaverit pingui ex adyto:
Nec quicquam enim addens, ullum remedium inveneris;
Neque auferens, à diis delictum profugeris.
Rem paſſus ſum morte indignâ nihil inferiorem,
Sed aliarum omnium *rerum*, Cyrne, moleſtiſſimam.
Amici me prodiderunt: ego verò inimicos accedens
Videbo & eorum, quamnam habeant, mentem.

Bos

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκάθῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
Αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
Τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
Ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ᾽ ἑκατόμβας,
Τερπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,
Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε, σὸν περὶ βωμόν.
Ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ᾽, ἀφραδίην ἐσορῶν
Καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ, Φοῖβε,
Ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.
Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
Ἦλθον δ᾽ Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ᾽ Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
Καί μ᾽ ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
Ἀλλ᾽ οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
Οὕτως οὐδὲν ἄρ᾽ ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
Ἀντ᾽ ἐρατῆς σοφίης· ἀλλὰ τόδ᾽ αἰὲν ἔχων
Τερποίμην φόρμιγγι, καὶ ὀρχηθμῷ, καὶ ἀοιδῇ,
Καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.
Μήτε τινὰ ξεῖνον δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς,
Μήτε τιν᾽ ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν
Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλος τις σὲ κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.
Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
Τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.
Ἀνθρώπων δ᾽ ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
Ἀλλ᾽ ὧ λώϊον, οὗ μὴ πλεόνεσσι μέλει.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ᾽ ἔσσεται, οὔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδου·
Οὐδὲ γὰρ, ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.
Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
Εὐθύτερον χρὴ μιν, Κύρνε, φυλασσέμεναι,
Ὧ, τινί κεν Πυθῶνι θεὸς χρήσας ἱέρεια
Ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου·
Οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδὲν κέ τι φάρμακον εὕροις,
Οὔτ᾽ ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.
Χρῆμ᾽ ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
Τῶν δ᾽ ἄλλων πάντων, Κύρν᾽, ἀνιηρότατον.
Οἵ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ᾽ ἐχθροῖσι πελασθεὶς
Εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν᾽ ἔχουσι νόον.

Bos mihi ſuper lingua forti pede calcitrando inſiliens
Prohibet garrire, etiam ſcientem,
Cyrne: tamen, quod fatum *eſt* pati, non licet effugere:
Quod verò fatum *eſt* pati, non timeo pati.
In valde durum malum venimus: ubi maximé,
Cyrne, ambos fatum corripiat mortis.
Qui verò ſeneſcentes contemnunt parentes,
Horum quidem locus, Cyrne, modicus eſt.
Neque quenquam adjuva tyrannum, ſub ſpe lucro *id* fore;
Neque occide, deorum fœdera iniens.
Quomodo nobis ſuſtinuit ad tibicinem canere
Animus? terræ autem moderator apparet ex foro,
Quæ nutrit frugibus, in conviviis geſtantes
Flaviſque comis purpureas coronas.
Sed agedum, ô Scytha, tonde comam, ſeda comeſſationem:
Luge verò ſuaveolentem locum pereuntem.
Fide opes perdidi, diffidentiâ autem ſervavi:
Conſilium verò difficile eſt amborum.
Omnia illa in corvis & in corruptione *ſunt:* neq; quis nobis
Autor immortalium, Cyrne, deorum beatorum;
Sed virorum vis, & lucra multa, & injuria,
Multis ex bonis in calamitatem protruſerunt.
Duæ ſanè *ſunt* potûs labes miſeris mortalibus;
Sitis membra reſolvens, & inebriatio difficilis.
Horum verò per medium verſabor; neque mihi perſuadebis,
Neque quicquam non potare, neque nimis inebriari.
Vinum mihi in reliquis quidem placet: in uno autem diſplicet;
Quando *ſcilicet* armans me virum contra inimicum agit.
Sed quando ſuprà exiſtens infrà fit,
Tunc domum ito, intermiſſo potu.
Bene quidem conſtitutum virum malè conſtituere, facile *eſt:*
Bene verò conſtituere malè conſtiturum, difficile *eſt*.
Calcibus inſulta populo fatuo; percutéque ſtimulo
Acuto, & jugum grave circumpone:
Non enim unquam invenies populum domini amantem adeò
Hominum quotquot ſol adſpicit.
Jupiter virum perdat cœleſtis, qui ſodalem
Mollia garriens fallere vult.
Cognoveram quidem & priùs, ſed multò meliùs nunc ſanè,
Quòd improbis nulla eſt gratia.
Sæpe civitas hæc per rectorum nequitiam,
Velut navis inclinata, ſeeus terram cucurrit.

Amicorum

Βῆς μοι ὀπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λᾶξ ὀπιβαίνων
Ἴασιν κωτίλλειν, καίπερ ὀπισάμβων,
Κύρν'· ἔμπης δ' ὅ, τι μοῖρα παθεῖν, ἐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι.
Ὅ, τι γὰ μοῖρα παθεῖν, ὅτι δέδοικα παθεῖν.
Ἐς πολὺ ἀόρητον κακὸν ἦκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, σοὶ ἀμφοτέρες μοῖρα λάβοι θανάτε.
Οἱ δ' ὑπογραπτοσκοπίας ἀπιμάζεσι τυκῆας,
Τέτων τοι χώρη, Κύρν', ὀλίγη τελέθει.
Μήτέ τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεος ἔτι,
Μήτε κλείνε, θεῶν ὄρκια συνθέμενος·
Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
Θυμός; γῆς δ' ἔκτος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
Ἥτε τρέφει καρποῖσιν, ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
Ξανθῆσίν τε κόμαις πορφυρέως τεφάνως.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ὑπόπαυε δ' ἀοιδῆς,
Πένθεϊ δ' εὐώδη χεῖρον ὑπολλύμενον.
Πίσει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπισθίη δ' ἐσάωσα.
Γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
Πάντα τάδ' ἐν κορυφῇσι καὶ ἐν φθορᾷ· οὐδέ τις ἡμῖν
Ἄπτος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων.
Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλά, καὶ ὕβρεις,
Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβλησεν.
Διασοὶ τοι πόσις κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι,
Δίψά τε λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τέτων δ' ἂν τὸ μέσον γραφήσομαι· οὐδέ με πείσεις
Οὔτέ τι μὴ πίνειν, οὔτε λίην μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται· ἐν δ' ἀχάριστος,
Εὖτ' ἂν θορήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγοι.
Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
Τετράκις ὅσσα' ἐμοῦ παυσάμενος πόσις.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς ἔθεμες συμφορές ἐστιν·
Εὖ δ' ἔθεμες τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.
Λᾶξ ὀπίβα δόμων κενεόφρονι πύπλε δ' κέντρῳ
Ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιπόδει.
Οὐ γὰρ ἐθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
Ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ζεὺς ἀνδρ' ἐξολέσσειεν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Μηδαχὰ κωτίλλων ἐξαπατᾷν ἐθέλει.
Ἦ, ῥεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀταὶρ πολὺ λῴονα δὴ νῦν,
Τέκνα τοῖς δειλοῖς ἤδεμ' ὄδ' ἐχθρὰ θέλεις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα,
Ὥστε κακλιμένη ναῦς, παρὰ γλῶ ἔδραμε.

Amicorum verò si quidem quis videt me aliquid adversi habentem,
Cervicem avertens, neque videre vult : (viro)
Si verò quippiam mihi alicunde boni (qualia sæpe contingunt
Multas salutationes & amicitias habeo.
Amici me produnt, & non volunt quicquam dare,
Viris apparentibus : sed ego ultronea
Serotináque egredior, & matutina rursus ingredior,
Cùm gallorum vox *auditur* expergiscentium.
Multis inutilibus Deus dat viris divitias
Bonas : qui neque sibi melior quicquam existens,
Neque amicis. Virtutis autem magna gloria nunquam peribit:
Bellator enim vir terram & urbem servaverit.
In me deinde cadat magnum cœlum latum superne
Æreum, hominum metus antiquorum,
Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me ament;
Sed inimicis molestia & magnum nocumentum ero.
Vinum, partim quidem te laudo, partim verò te culpo: nec tamen te
Neque unquam odisse, neq; amare possum. (omnino
Bonum & malum es : quis te quidem vituperaverit ?
Quis verò laudaverit, mediocrem habens sapientiam ?
Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti
Vites tulerunt, quas plantavit senex
Montis in vallibus, diis charus Theotimus,
Ex plataneto frigidam aquam inducens.
Ex quo bibens quidem, graves dissipabis curas ;
Potus verò, eris multò alacrior.
Pax & divitiæ habeant civitatem, ut cum aliis
Comesser : malum enim non amo bellum.
Neque nimis præconi aurem præbe longè latè vociferanti :
Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe *est*, præsentem & velocibus insidentem
Equis non bellum lacrymosum intueri.
Heu mihi ob ignaviam! Cerynthus enim periit ;
Lelantíque bonum tondetur vinetum :
Boni exulant, civitatem verò mali administrant :
Ut Cypsellizon Jupiter perdat genus.
Consilio verò nil melius vir habet in seipso ;
Neque inconsiderantiâ, Cyrne, *quicquam* pejus.
Cyrne, nè viris per omnia mortalibus succense,
Expendens quòd mentem, qualem quisque, habes
Ipse in pectoribus, & facta : & justo
Et injusto magnum damnum mortalibus inest.

Est

Τῶν ἢ φίλων εἰ μὴ τις ὁρᾷ τί με δεινὸν ἔχοντα,
Αὐχέν' ὑποστρέψας, ὃθ' ἑσορᾷν ἐθέλει·
Ἦν δέ τί μοι πόθεν ἕλκος, (ἃ πολλάκι γίγνεται ἀνδρί)
Πολλὰς ἀσυνετμὰς καὶ φιλόπτωτις ἔχω.
Οἱ με φίλοι προφέρουσι, καὶ ἐκ ἐθέλουσί τι δῦναι,
Ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη,
Ἑστεξίη τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔρχομαι,
Ἀμφ' ἀλεκτρυόνων φθόγγῳ ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχθήσεσθαι θεὸς δόσει ἀνδράσιν ὄλβον
Ἕλκος, ὃς ἔνθ' αὖτῳ βέλτερος ἔσσεται ἐών,
Οὔτε φίλοις. ἀρετῆς ἢ μέγα κλέος ἔπλετ' ὀλεῖται·
Ἀσχμενὴς γὰρ ἀνὴρ γλυκὺ τε καὶ ἄξυ πάσι.
Ἐν μοὶ ἔπεσσι πέσοι μέγας ἀρχαῖος εὐρὺς ὕπερθε
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων,
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὴ ἐπαρκέσω, οἵ με φιλεῦσι,
Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ δ' μέμφομαι· ἀλλ' σε πάμπαν
Οὐτέ ποτ' ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Ἕλκος καὶ κακὸς ἐστί τις ἂν σέ γε μωμήσαιτο;
Τίς δ' ἂν ἐπαινήσει, μέτρον ἔχων σοφίης;
Πῖν' δίνον, τὸν ἐμὴς χορυφῆς ἄπο Τηϋγέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὐρεσι ἐν βήσσῃσι θεοῖσι φίλος θεόπτμος,
Ἐκ πλαταμισσοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
Τὸ πίνων, ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας
Θωρηχθεὶς δ', ἐσεῖαι πολλὸν ἐλαφρότερος.
Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
Κωμάζοιμι· κακῶ δ' ἐκ ἔραμαι πολέμω.
Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' ἕς ἔχε μαχρὰ βοῶντος·
Οὐ γὰρ παιφάσης γῆς πέρι μαρνάμεθα.
Ἀλλ' αἰχρόν, παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ὑπερβάντα
Ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἱ μοι ἀνηκέστου ἀπὸ μὲν Κύρωνος ὄλωλε,
Λιπλάντε δ' ἀγαθὸν κέρτομι δινοπόδων·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγεσι, πόλιν δ' κακοὶ ὀλέκουσιν
Ὡς Κυδελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.
Γνώμης δ' ἀρὴν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἔν γε ἑαυτῷ,
Οὐδ' ἀγνωμοσυνῆς, Κύρν', ἀνιηρότερον.
Κύρνε, μὴ ἀνδράσι πάντα καταδηριτὶς χαλεπαίνειν,
Γιγνώσκων ὡς νοῦν, ὅσον ἕκαστος, ἔχεις
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσι, καὶ ἔρματα· τῷ τε δικαίῳ
Τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἔπι.

Eſt aliud quidem pejus, aliud verò melius factum cujuſque;
Nullus verò hominum ipſe *per* omnia ſapiens.
Quiſquis impenſam ſervat, pecunias captans,
Clariſſimam virtutem apud intelligentes habet.
Si enim perſpicere vitæ finem liceret, quanto *tempore* quis
Emenſo in *domum* Plutonis tranſiturus eſſet.
Par eſſet, qui quidem plus temporis fatum expectaret,
Parcere magis eum *huic* quam haberet vitæ.
Jam verò non licet: quod ſanè & mihi magnum luctum excitat;
Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.
In trivio conſiſto; duæ ſunt autem antè viæ mihi:
Conſidero harum utram ingrediar priorem:
Aut nihil expendens teram vitam in miſeria;
Aut vivam jucundè, opera faciens pauca.
Vidi enim ego qui parceret, & nunquam ventri
Cibum liberaliorem, dives exiſtens, daret:
Verùm, priuſquam perfeciſſet, deſcendit domum Plutonis intra,
Opes verò *is* hominum, qui in *eas* incidit, accêpit;
Adeò ut intempeſtivè laboraret, & non daret, ut vellet quis.
Novi verò alium, qui erat ventri indulgens: (ctans:
Facultates quidem dilapidavit; dicebat autem, Vivo mentem oble-
Mendicat verò *apud* amicos omnes, ubi aliquem viderit.
Sic, *ô* Democles, pro facultatibus optimum omnium
Sumptum facere, & curam habere.
Neque enim cùm prælaboraveris, alii laborem tuum impertieris;
Neque mendicans ſervitutem finieris:
Neque, ſi ſenectus venerit, opes omnes effluxerint:
Nam in iſto genere opes optimum *eſt* habere:
Si enim dives es, multi *ſunt tibi* amici: ſi verò pauper ſis,
Pauci: nec jam ſimiliter ipſe vir bonus *eſt*.
Parcere quidem melius eſt: quoniam nec mortuum luget
Quiſquam, ſi non vidit opes relictas.
Paucis hominum virtus & pulchritudo obvênit;
Beatus *eſt*, qui hæc ambo ſortitus eſt:
Omnes quidem *eum* colunt ſimul æquales, quíq; pares ei ſunt
Cedunt loco, quíque ſeniores *ſunt*.
Non poſſum voce ſuavi canere, velut luſcinia:
Etenim ſuperiori nocte ad comeſſationem ivi.
Neque tibicinem cauſor: ſed me ſodalis
Deſerit, ſapientiæ non indigens.
Prope tibicinem canam, iſtîc conſtitutus
Dexter, immortales deos precans.

Eo

Ἐστὶ τὸ μὴ χεῖρον, τὸ δ' ἀμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.
Ὅστις ἀνάλωσιν πυρεῖ, χρήματα δηρῶν,
Κυδίστῳ ἀρετὴν τοῖς σωιεῖσιν ἔχει.
Εἰ μὴ γὰ καπδεῖν βιότου τέλος ὗν, ὀπύσσω τις
Ἡμελλ' ἐκτελέσας εἰς ἀΐδαο φρένας,
Εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὴ πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνε,
Φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃ εἶχε βίου.
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ὃ δὴ κῆρ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
Καὶ δάκνομαι ψυχὴν, κῆρ δίχα θυμὸν ἔχω.
Ἐν τεύδω δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶ ἢ πρόσθεν ὁδοί μοι.
Φρονπίζω τούτων ἥντιν' ἴω φρονέουσι·
Ἢ μηδὲν δαπανῶν πεύχω βίον ἐν κακότητι,
Ἢ ζώω τρυχνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα.
Εἰδὼν μὲν γὰ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κ' ὅποτε χαρὶ
Σίτου ἐλαυθέριον πλήσιος ἦν ἐδίδου.
Ἀλλὰ, πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον ἄϊδος εἴσω,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἔπτυχεν ἕλαβεν,
Ὥστ' ἐς ἄκμηρα πονεῖν, κῆ μὴ δόμῳ, ὥς κ' ἐθέλοι τις.
Εἰδὼν δ' ἄλλον, ὃς ἦν χαρὶ χαιζόμενος.
Χρήματα μὲν διέρειφεν· ἔφη δ', Ὑπάγω φρένα τέρψας·
Πτωχεύει ἢ φίλος πάντας, ὅπη πὶ ἴδῃ.
Οὕτω, Δημόκλεες, κῆ χρήματ' ἄειστον ἀπάντων
Τῷ δαπάνῳ δόσις, κῆ μελέτῳ ἐχέμυ.
Οὔτε γὰ ἂν φρενῶν ἄλλο κεκάτε μεταδοίης,
Οὔτ' ἂν πλουτίδων δολοσυλίης τελέοις·
Οὐδ', εἰ γῆρας ἵκοιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη·
Ἐν ᾧ τοιῶδε γένει χρήματ' ἄειστον ἔχειν.
Εἰ μὲν γὰ πλείες, πολλοὶ φίλοι· ἢν ἢ πένηαι,
Παῦροι· οὐκ ἔθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον· ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
Οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.
Παύροισι ἀνθρώπων ἀρετὴ κῆ κάλλος ὀπηδεῖ·
Ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε·
Πάντες μὲν πιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, ὅ τε κατ' αὐτὸν
Εἰκοσιν χώρης, ὅ τε παλαιότερος.
Οὐ δυνάμαι φωνῇ λιγύρᾳ ἀδέμεν, ὥσπερ ἀοιδός.
Καὶ γὰ τῷ φρενέραν νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβλω.
Οὐδὲ τὸν αὐλητῆν φρασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖροι
Ἐκλείπει σοφίης οὐκ ἐπιδεύομαι.
Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι, ὥδε κατασὰς
Δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Eo ad amussim rectam viam, neutram in partem
Inclinans : oportet enim me recta omnia cogitare.
Patriam ornabo opimam civitatem, neque ad populum
Versus, neque iniquis viris obediens.
Hinnulum ex cervo, leo ut viribus confidens,
Pedibus comprehendens, sanguinem non bibi,
Murósque altos conscendens civitatem non diripui :
Jungénsque equos currum non inscendi :
Agens verò non egi, & non finivi finiens ;
Faciénsque non feci, perfecíque non perficiens,
Ignavis verò benefacienti duo *sunt* mala : nam & *se* suis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*.
Si quo affectus à me beneficio magno, non gratiam habes,
Egens nostras iterum adeas domos.
Donec quidem ipse bibi ex fonte profundo,
Suavis mihi videbatur & pulchra esse aqua ;
Modò verò jam turbatus est, aqua verò commiscetur limo ;
Ex alio fonte bibam, aut fluvio.
Nè unquam laudes prius quam noveris virum claré,
Ingenium, & modum, & mores qualis sit.
Multi sanè fucatos fallaces mores habentes,
Occultant, induentes animum diurnum :
Horum verò indicat omnium tempus mores cujusque.
Etenim ego mentem longè jam extra pertexi ;
Prævenìq; laudans, priusquam tuos per omnia didicissem
Mores : nunc autem jam, navis velut, longè discedo.
Quæ verò virtus *est*, bibentem vini præmium reportare ?
Sæpe sanè vincit & malus virum bonum.
Nullus hominum, quem postquam tandem terra texerit,
Inque Erebum descenderit domúmque Proserpinæ,
Oblectatur, neque lyram neque tibicinem audiens,
Neque Bacchi dona tollens.
Hæc intuens, corde voluptatem percipiam, donec levia
Genua & caput intremulus proferam.
Nè mihi vir sit linguâ amicus, sed magis re ipsâ ;
Utrumque & manibus properet & opibus :
Neque inter pocula verbis meam mentem oblectet ;
Sed faciens appareat, si quid possit, bonum.
Nos verò in conviviis charum deponamus animum,
Ut insuper oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim, tanquam cogitatio, præterit splendida pubertas :
Neque equarum impetus est velocior,

Quæ

Εἰμι παρὰ σάθμιλλον ὀρθὸν ὁδὸν, ἁδετέρωσε
Κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἅπτα πάντα νοεῖν.
Παντίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, ὅτ' ἐπὶ δήμῳ
Τρέψας, ὅτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.
Νεβρὸν ἔσω ἐξ ἐλάφοιο, λέων ὡς ἀλκὶ πεπιθώς,
Ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος ἀκ ἔπον·
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν ἀκ ἀλάπαξα,
Ζάξαμενος δ' ἵππες ἅρματος ἀκ ἐπέβην·
Πρήξας δ' ἀκ ἔπραξα, κ' ἀκ ἐτέλεσα τελέσσας·
Δρήσας δ' ἀκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' ἀκ ἀνύσας.
Δειλὸς δ' ἓν ἐρέσσει δύω κανὰ· τὴν τε γὰ αὐτῆ
Χειρώσει πολλῶν, κ' χάεις ἁδμία.
Εἰπὲ παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάειν ὄιδας,
Χρήζων ἡμετέρης αὖτις ἴκοιο δόμες.
Ἔστε μὲν αὖτες ἔπινον ὑπὸ χρήνης μελανύδρε,
Ἡδύ τι μοὶ ἐδόκει κ' κακὸν εἶμεν ὕδωρ·
Νυῦ δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει·
Ἄλλης ἦ χρήνης πίομαι, ἢ ποταμῆ.
Μήποτ' ἐπαινέσαις πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν, κ' ῥυθμὸν, κ' πρόπον ὅστις ἂν ἦ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἤθος ἔχοντες,
Κρύπτουσ', ἐνθέμενοι δυμὸν ἐναντίεσιν·
Τούτων δ' ἀμφαίνει πάντων χρόνος ἤθεα ἑκάστου.
Καὶ γὰ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐντὸς ἔβλαν·
Ἔσθλον δ' αἰνήσας, πρίν σε κτὶ πάγχα δαῆναι
Ἤθεα· νωῖ δ' ἤδη, ναῦς ἄνθ', ἑταῖς ἐλέχω.
Τίς δ' ἀρετὴ, πίνοντ' ἐποίνιον ἄνδρα ἐλέσθαι;
Πολλάκι τι νικᾷ κ' κακὸς ἀνὴρ ἀγαθόν.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεὶ ποτε γαῖα καλύψῃ,
Εἰς τ' ἔρεβος καταβὴ δῶμά τε Περσεφόνης,
Τέρπεται, ὅτε λύρης ὅτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Οὔτε Διωνύσε δῶρ' ἐσαειρόμενος.
Ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίῃ ἓν πείσομαι, ὄφρά τ' ἐλαφρὰ
Γύναλα κ' κεδνὴ ἀτρομέων ἀσφέρω.
Μή μοι ἀνὴρ ἔπι γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ κ' ἔργῳ·
Χρσίν τε παλίδοι χρήματί τ' ἀμφότερα.
Μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὲν φρένα τέρπει,
Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἰπὲ δυώατ', ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα δυμόν·
Ὄφρ' ἔπι τρπωλῆς ἔργ' ἐραλεινὰ φέρῃ.
Αἶψα γὰ, ὥστε νόημα, παφίσχεται ἀγλαὸς ἥβη·
Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,

Quæ quidem virum ferunt haſtivibrum in laborem virorum
Impetuoſé, farrifero oblectatæ campo.
Bibe, cùm bibunt *alii:* cùm quidem animo mœſtus fueris,
Nemo hominum nôrit te gravatum.
Interdum quidem patiens mœrebis, interdúmque faciens
Gaudere potes, aliáſque alius vir.
Utinam daretur, Te, *ô* Acadême, amabilem hymnum canere,
Præmium autem in medio puer pulchrum florem habens
Tibíque ſit & mihi de ſapientia certantibus:
Cognoſceres quantò aſinis præſtantiores *ſint* muli.
Cùm verò ſol quidem in æthere ſolidungulos equos
Jam admonuerit, medium diem habens,
A cœna ceſſemus, *& eamus* quò quem animus jubet,
Variis bonis ventri ſatisfacientes:
Gutturniúmque ſtatim foras ferat, coronas verò intrò
Formoſa agilibus manibus Lacæna puella.
Virtus verò præmium inter homines optimum,
Pulcherrimúmque repertatu eſt viro ſapienti.
Commune verò bonum hoc civitatíque omníque populo,
Quiſquis vir paſſis pedibus inter propugnatores ſtat.
Communiter item hominibus præcepta dabo; ut quis pubertatis
Nitidum florem habens, & mentibus bona cogitet:
De ſuis poſſeſſionibus bene ſibi facere *oportet:* non enim repube-
Bis datur à diis; neque fuga mortis (ſcere
Mortalibus hominibus: gravis autem ſenectus coarguit
Pernicioſa, capútque apprehendit ſummum.
Quàm beatus fortunatúſque & felix *eſt*, quiſquis expers
Laborum in Plutonis domum nigram deſcendit,
Priuſquam inimicos conſternare & ſuperare vi licuerit,
Examinaréque amicos, quamnam habeant mentem.
Statim mihi per quidem corpus fluit immenſus ſudor;
Conſternor verò intuens florem juventutis
Jucundum ſimul & pulchrum; quia diutiùs debebat eſſe.
Verùm brevis eſt, velut ſomnium,
Adoleſcentia pretioſa: ſed pernicioſa & deformis
Confeſtim ſuper caput ſenectus pendet.
Nunquam inimicis ſub jugum cervicem ponam
Grave, neque ſi mihi Tmolus inſ et capiti.
Ignavis ſanè *in* malis vaniores luctus ſunt:
Proborum verò ſemper actiones rectiores.
Faciliſque actio inter homines malitiæ:
Boni autem difficilis, Cyrne, eſt conatus.

Confide

Αἰτέ τοι ἄνδρα φέρουσι πορυφόνον ἐς πόνον ἀνδρῶν
Λαβρος, πυροφόρῳ τερπόμενον πεδίῳ.
Πῖν', ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν τοι θυμὸν ἀσηθῇς,
Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυώμενον.
Ἄλλοτέ τοι πάρων ἀνίησιν, ἄλλοτε δ' ἕρδων
Χαιρήσειν ἐλπίσασα, ἄλλοτε τ' ἄλλος ἀνήρ.
Εἰ δ' εἶπ σ', Ἀχάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν·
Ἄθλον δ' ἐν μέσῳ πᾶς καλὸν ἄνθος ἔχων
Σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν·
Γνοίης κ' ὅων ὄφρα χρέωνες ἠμύονοι.
Ἥμος δ' ἠέλιος μὴ ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
Ἅρπι παραγγέλλει, μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
Δείπνα δὴ λήϊτομοι, ὅπα πνὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντοίων ἀγαθῶν γαστὶ χαριζόμενοι.
Χέρνιβα δ' αὐλὰ θύραζε φέρει, στεφανώματα δ' ἔσω
Εὐειδὴς ῥαδινῇς χρσὶ λάχαινα κόμη.
Ἡ δ' ἀρετὴ τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄειρον,
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλει τε παντί τε δήμῳ,
Ὅσσις ἀνὴρ δαεὰς ἐν φρεσμάχοισι μύθοι.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι· ὄφρά τις ἧσιν
Ἀγλαὸν ἄνδρα ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ·
Τῶν αὐτῆ κλεάνων ἓν παρμύθιον· ἡ γὰρ ἀνηκὰν
Δὶς πέλεται θεὸς θεῶν, ἡ δὲ λύσις θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
Ὀυλόμενον, κεφαλῆς δ' ἄπεται ἀκρστάτης.
Ὡς μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἀπειρος
Ἄθλων εἰς ᾅδεω δῶμα μέλαν κατέβη,
Πείν τ' ἐχθρὸς πλῆξαι καὶ ὑποδδῦναι γὰρ ἀνάγκη,
Ἐξετάσαι τε φίλως ὅντιν' ἔχει νόον.
Αὐτίκα μοι κῆρ μὴ χοιλιὴ ῥέει ἄσπετον ἱδρώ,
Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνδρα ὁμηλικίης
Τρηνὺν ὁμῶς καὶ καλόν· ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶδος.
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥστε ὄναρ,
Ἤδη πιμπλάμενον· τὸ δ' ἁλόμενον καὶ ἄμορφον
Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑποδδρέμεται.
Ὑπτιάσθε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θέσθω
Δύσλοφον, ὅστ' εἶ μοι Τμῶλος ἔπεστι χάρη.
Δειλοῖς τοι καὶ τοῖσι ματαιότεροι νόοι εἰσί·
Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ φρῆνες ἰδυτεραι.
Ῥηϊδίη τοι φρῆνες ἐν ἀνθρώποις κακότηλος·
Τῷ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα

Confide anime malis pariter intoleranda paſſus.
Improborum ſanè cor eſt citatius.
Neque tu infectas ob res dolorem augens
Oderis, neque ægrè feras neq; amicos moleſtiâ affice,
Neque inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona
Non facilè mortalis vir effugerit ;
Neque nigræ deſcendens in fundum paludis,
Neque cùm ipſum habuerit tartarus tenebroſus.
Virum ſanè eſt bonum difficillimum fallere,
Ut in mea mente, Cyrne, olim judicatum eſt.
Cognoveram quidem & priùs, verùm multò meliùs nunc,
Quòd ignavis nulla eſt gratia.
Amentes homines & ſtulti, qui quidem vinum
Non bibunt aſtro & cane incipiente.
Agé, cum tibicine juxtà flente ridentes
Bibamus, illius luctibus oblectantes nos.
Dormiamus: cuſtodia verò urbis cuſtodibus curæ erit.
Heu aſperam amabilem patriam noſtram !
Per Jovem, ſi quis illorum & occultus dormit,
Noſtram reprehenſionem accipiet moleſté.
Nunc ſanè bibentes oblectemur, pulchra dicentes :
Quæ verò pòſt erunt, hæc diis curæ ſint.
Tibi verò ego, ut puero charo, præcepta dabo ipſe
Bona : tu verò animo & mentibus hæc immitte.
Nunquam feſtinans facias malum, ſed profundâ
Tuâ mente conſulta, tuo bonóque animo :
Eorum enim qui pugnant, pugnat animúſque ménſque;
Conſilium verò in bonam & mentem probam ducit.
Sed ſermonem quidem hunc omittemus. Cæterùm mihi tu
Tibiâ-cane, & Muſarum recordabimur ambo.
Ipſæ namque hæc dederunt habere grata dona
Tibi & mihi, atque adeò & vicinis.
Timagora, multorum ingenium à longè inſpicienti
Cognoſcere difficile, etiamſi ſit ſapiens :
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem perniciosâ paupertate.
In adoleſcentia verò juxta æqualem melius *eſt* dormire,
Deſiderabilium operum amorem explentem ;
Eſtque comeſſantem cum tibicine canere :
His nihil ſanè aliud adeſt delectabilius
Viris & fœminis. Quid mihi opes & pudor ?
Oblectatio vincit omnia cum lætitia.

Dementes

Τόλμα θυμὲ κακεῖσιν ὁμῶς ἄτλητα πεπονθώς
Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
Μηδὲ σύ γ' ἀθρήλοισιν ἐφ' ἔργμασιν ἄλγεα δέξων
Ἔχθεο, μηδ' ἄχθυ· μηδὲ φίλως ἀνία,
Μηδ' ἐχθρὲς εὐφράνε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
Οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ τορέσσειεν,
Οὔτ' ἂν πορφυρέης χαλαζὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
Οὐδ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ ταρταρέος ἠερόεις.
Ἀνδρὸς τοι ἔς' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπαπῆσαι,
Ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ, Κύρνε, πάλαι κέκριται.
Ἦ ῥέα μὲν κ' ἔπειτα, διὰ πολὺ λαΐον ἦδη,
Οὐνεκα τοῖς δειλοῖς ἐσθλὰ δοκεῖ χάρις.
Ἄφρονες ἀνθρωποι κ' νήπιοι, οἵτινες οἶνον
Μὴ πίνουσ' ἄρχειν κ' κυβὸς ἀρχομένου.
Δεῦρε, σὺν αὐλητῆι παραχαλέοντι γελῶντες
Πίνωμεν, κείνῳ κήδεσι τερπόμενοι.
Εὐθυμεῖν· φυλακὴ γὰρ πολλὰς φυλάκεσσι μελήσει.
Ἃ συφελὴς ἐραστὴς παλείσεις ἡμετέρης.
Ναὶ μὰ Δί', εἴτις σεῦδε κ' ἐγκαλυμμένος εὕδει,
Ἡμέτερον μῶμον λέξεται ἀργαλέως.
Νῦν μὲν πάντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
Ἄασα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δ' αὖ διά τε παιδὶ φίλῳ ὑποδήσομαι αὐτὸς
Ἑσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ κ' φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
Σῇ φρενὶ βάλλεσθαι σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ·
Τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε·
Βελτὴ δ' εἰς ἀγαθὸν κ' νόον ἑσθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲν τῶτον ἐάσομεν. αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
Αὐλει, κ' Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
Αὐτὰ γὰρ ταδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
Σοὶ κ' ἐμοί, κ' μιλῦ ἀμφιπεικέσσι.
Τιμαγόρᾳ, πολλῶν ὀργιῦ ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἐόντι σοφῷ·
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα καλαχρύπανες ἔχουσι
Πλέκτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν ὀλομένην πενίῃ.
Ἐν δ' ἥδη παρὰ μὲν ξυνομήλικι κάλλιον εὕδειν,
Ἱμερτὴν ἔργων ἐξ ἔργον ἰέμενον·
Ἐστὶ γὰρ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν·
Τῶτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἔπι τερπνότερον
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ· τί μοι πλῆτίς τε κ' αἰδὼς;
Τρωπαλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες

Dementes homines & ſtulti *ſunt*, qui mortuos
Lugent, non autem pubertatis florem pereuntem.
Oblectare mihi chare anime : forſan mox aliqui alii erunt.
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes converte varios mores,
Commiſcens ingenium, qualis quiſque natus eſt.
Nunc quidem hunc ſequere, aliàs verò alius ſis ingenio.
Melior res ſanè ſapientia *eſt* vel magnâ virtute.
Rei infectæ difficillimum eſt finem
Cognoſcere, quomodo ſit eam Deus perfecturus.
Caligo enim extenſa eſt: & ante id quod futurum eſt
Non intelligibiles *ſunt* humanæ fines invaliditatis.
Neminem inimicorum vituperabo bonum exiſtentem :
Neque item laudabo, ſi malus ſit, amicum.
Sic oportet bonum quidem certè advertentem mentem
Firmam ſemper habere in finem viro amico.
Populum verò rogat multa ferre gravis : non enim ſcis
Hoc facere quod tibi non gratum ſit.
Caſtor & Pollux, qui in Lacedæmone divina
Habitatis ad Eurotam pulchrifluum fluvium ;
Si unquam conſulam amico malum, ipſe habeam :
Si verò aliquod ille mihi, bis tantum ipſe habeat.
Moleſtè mihi animus habet de tua amicitia :
Neque enim odiſſe, neque amare poſſum ;
Cognoſcens moleſtum quidem *eſſe*, quando amicus viro fuerit,
Odiſſe; moleſtúmque non volentem amare.
Speculare igitur nunc alium : mihi quidem nulla neceſſitas *eſt*
Hoc facere : ſuperiorum mihi gratiam repone.
Jam & alis attollor, ut volucris
E lacu magno, virum malum profugiens,
Collum abrumpens. Tu verò meâ amicitiâ fruſtratus
Poſtea noſtram cognoſces prudentiam :
Quiſquis tibi conſuluit de me, & te juſſit
Abire, relinquentem noſtram amicitiam.
Injuria & Magnetas perdidit, & Colophonem,
Et Smyrnam : omnino, Cyrne, & vos perdet.
Ad probationem verò veniens, attritúſque plumbo,
Aurum excoctum exiſtens, probus omnibus eris.
Heu me miſerum! etenim ludibrium quidem inimicis,
Amicis verò labor, infelicia paſſus, fui. (priùs,
Cyrne, qui priùs boni *erant*, nunc contrà mali *ſunt* : quíque mali
Nunc boni. Quis poſſet hæc ſuſtinere, intuens

Bonos

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, ὅστε θανόντας
Κλαίουσ', ἡδ' ἤδης ἄνδος ἀπολλύμενον.
Τέρπό μοι φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσοιντο
Ἄνδρες, ἐγὼ δ' θανὼν γαῖα μέλαν' ἔσομαι.
Κύρνε, φίλως σεῦς πάντας ἐπίστεφε ποικίλον ἦδος,
Συμμίσγων ὀργιὰ δίος ἑκάστοτε θυ.
Νῶν μὲ πρὶν ἐρέπτε, ποτὲ δ' ἀλλοῖ πέλα ὀργιά.
Κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Πρήγματ' ἀπρήκτα χαλεπώτατον ὄζι τελευτῶν
Γνῶναι, ὅππως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
Ὄρφνη γὰρ τέτατται· σὺ δ' οὐ μέλλοντ' ἔσεαι
Οὐ σωσεταὶ θνητῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
Οὐδένα πρὶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
Οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστήμονα νόημα
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.
Δῆμον δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύς· ὃ γὰρ ἐπίσκη
Τῶνδ' ἔρδειν ὅ, τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.
Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτᾳ καλλιρόῳ πεδίῳ,
Εἴποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
Εἰ δέ τι κείνῳ ἐμοί, δίς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει πρὸς σῆς φιλότητος·
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, ὥστε φιλεῖν δυνάμαι,
Γιγνώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ' ὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοιγε μὴ ὅπις ἀνάγκη
Τῶνδ' ἔρδειν· ἦδη μοι πρόσθε χάειν πέφασο.
Ἤδη καὶ πλερύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πλεινὸν
Ἐκ λίμνης μεγάλης ἄνδρα κακὸν φεύγων,
Βρόγχον ἀποῤῥήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἀμύστων
Ὕστερον ἠμετέρων γνώσῃ ἐπιφροσυνέων.
Ὅσπις σοι βέλεσιν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσιν
Οἰχῆσ' ἐκλιπόντ' ἠμετέρην φιλίην·
Ὑγιὴς καὶ Μάγνητας ἀπόλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ὀλεῖ.
Εἰς βάσανον δ' ἐλθών, παρακεκινδυνευμένος τε μολίβδῳ,
Χρυσὸς ἀπέφθος ἐών, καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.
Οἴμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὴν ἐχθρῇσι,
Τοῖς δ' φίλοισι πόνος, δεινὰ παθών, γνώμην.
Κύρν', οἱ μὲν δ' ἀγαθοί, νῶν αὖ κακοί· οἱ δὲ κακοὶ πείν,
Νῶν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ', ἐσορῶν

Τὰς

Bonos quidem contemptiores esse; pejores verò sortitos
Honorem? uxorem autem ambit ex malo bonus vir.
Se invicem verò fallentes sibi mutuò irridēt,
Neque bonorum memoriam habentes, neque malorum.
Opes habens, paupertatem mihi objecisti: sed aliqua tamen mihi
Sunt, alia comparabo diis vota faciens,
Plute, deorum pulcherrime & desiderabilissime omnium,
Cum te, & malus si sim, fio bonus vir.
Pubertatis modum habeam; amētque me Phœbus Apollo
Latonius, & Jupiter immortalium rex,
Ut vitam vivam mala extra omnia,
Pubertate & divitiis animum exhilarans.
Nè me malorum commonefacito: tuli sanè qualia Ulysses,
Qui Ditis magnam domum adiit, *indè* regressus:
Qui sanè & procos interēmit immiti ferro,
Penelopes memor puellaris uxoris.
Hæc quidem diu expectavit, charum apud filium manens,
Donec terram ingressus est, formidabilésque secessus.
Si bibero, paupertatem animi-corruptricem non curo,
Neque viros inimicos, qui mihi dicunt malé:
Sed pubertatem amabilem queror, quæ me relinquit:
Lamentórque molestam senectutem instantem.
Cyrne, præsentibus amicis mali sedemus principium;
Quæramúsque ulceri remedia nascenti.
Spes inter homines sola dea bona est:
Alii vero *dii* in cœlum, *nos* relinquentes, abierunt.
Abiit quidem Fides magna dea, abiitque virorum
Temperantia; Charitésque, ô amice, terram reliquerunt.
Juramentáque non ampliùs fidelia inter homines *sunt* justa,
Neque deos ullus veneratur immortales:
Piorum verò virorum genus periit, neque jura
Ampliùs cognoscunt, neque item pietatem:
Sed donec quis vivit & videt lumen solis,
Pius existens erga deos, Spem expectet:
Precetur verò deos, & splendidas coxas adolens,
Speique primæ & ultimæ sacrificet:
Considerétque injustorum virorum obliquum sermonem semper;
Qui deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus signa ponentes.
Nunquam præsentem relinquens amicum, alium quære,
Miserorum hominum verbis persuasus.

Liceat

Τὰς ἀγαθὰς μὴ ἀπωλέρας, κακίας ἢ λαχόντας
Τιμῆς; μνησεύει δ' οὐ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἀλλήλους δ' ἀπαρρῶτες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμαν εἰδότες, οὔτε κακῶν.
Χρήματ' ἔχων, πενίαν μ' ὠνείδισας· ἀλλὰ τὰ μὲν μοι
Ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.
Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμερόεστατε πάντων.
Σοὶ σοι, καὶ κακὸς ὤν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἥβης μέτρον ἔχομι, φιλεῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς,
Ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.
Μή με κακῶν μίμνησκε· πέπονθά τοι διά τ' Ὀδυσσεύς,
Ὅστ' Ἀΐδαν μέγα δῶμ' ἵκετο ἐξανελών·
Ὃς δὴ καὶ μνησῆρας ἀνείλετο νηλεῖ χαλκῷ,
Πηνελόπης ἔμφρων κεκλομένης ἀλόχου.
Ἣ μὲν δὴν ὑπέμεινε φίλῳ σὺν παιδὶ μιγεῖσα,
Ὀφρά τε γῆς ἐπέβη, δειμαλέης τε μυχοῦ.
Εἰ πόμαι, πενίης θυμοφθόρος ἐ μελεδαίνω,
Οὐδὲ ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς·
Ἀλλ' ἥδιον ἐρατὸν ὀλοφύρομαι, ἢ μ' ὀπλέπουσι
Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐφερχόμενον.
Κύρνε, παρὲξ φίλοισι κακὸν καὶ ἀπαίσιμον ἀρχὸν,
Ζητοῦμεν δ' ἕλκει φάρμακα θυμοβόρα.
Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἔσθλὴ ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ' ἐλυμπόνδι' ἐκπεφολιπόντες ἔβαν.
Ὤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ὤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· χαίρετε τ', ὦ φίλε, γλυκὺ ἔλιπον.
Ὅρκοι δ' ἐκ ἔπι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποιν ἀλίγκιοι,
Οὐδὲ θεὺς ἐθέλει ἄζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γίνεται ἔρδιτος, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γιγνώσκει, οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων σπεῖ θεὺς, Ἐλπίδα σπερμαίνετω·
Εὐχέσθω ἢ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηεία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω·
Ψεκάζεσθαι δ' ἀλίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
Οἱ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰεὶ ἐπ' ἀλλοτρίοις κλεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.
Μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον, ἄλλον ἐρεῦνα,
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Liceat mihi ditato malis absque curis
Vivere innoxié, nullum habenti malum.
Neque amo dives esse, neque opto : sed mihi liceat
Vivere ex modicis, nullum habenti malum.
Opes & sapientia mortalibus inexpugnabilis *res* semper.
Neque enim opibus animum exaturaveris :
Itidem & sapientiam sapientissimus non réfugit,
Sed amat; animum verò non potest explere.
Nullum thesaurum recondere filiis melius *est*.
Petentibus verò bonis viris, Cyrne, da :
Nemo enim per omnia est omnino beatus. Sed bonus quidem
Tolerat habens malum, nec manifestum tamen :
Improbus verò neque bonis scit, neque malis,
Animum pariter temperare. Immortalium verò dona
Varia mortalibus accidunt : sed tolerare
Oportet dona immortalium, qualia dant habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum,
In medio pectorum in prudentibus sunt.
Bonis conversare : malos verò nunquam sequere,
Siquando viæ perficis finésque negotiationis.
Bonorum bona quidem responsio, bonáque opera :
Malorum verò venti misera ferunt verba.
Ex malo consortio mala fiunt : bene verò & ipse
Cognosces, cùm magnos offenderis immortales.
Mentem, Cyrne, dii mortalibus dant optimam :
Hominis mens fines cujusque habet.
O beatus quisquis eam habet pectore ! utique multò superior
Est insolentiâ perniciosâ, molestâque satietate.
Est verò malum mortalibus satietas; quâ nil pejus :
Omnis enim ex hac, Cyrne, existit malitia.
Utinam sis rerum turpium nec patiens nec faciens,
Cyrne! maximam sanè experientiam haberes virtutis.
Cyrne, deos reverere & time : hoc enim virum
Cohibet neque facere neque dicere impia.
Plebivorum autem tyrannum, utcunque volueris, dejice :
Non indignatio à diis est ulla.
Mens bona, & lingua : at hæc in paucis sunt
Viris, qui utriusque *sint* dispensatores.
Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neque gravem
Adversitatem, nisi fatum ad finem projiciat :
Neque poterit tristitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis, si velit, effugere.

Non

Εἰη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνῶν
Ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Οὐτ' ἔρομαι πλουτεῖν, ὅτ' ἔυχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῆς ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Πλοῦτος καὶ σοφίη δυητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί.
Οὐτε γὰρ ἂν πλούτε θυμὸν ἀφορκέσαις·
Ὡς δ' αὔτως σοφίαν ὁ σοφώτατος ἐκ ἀποφεύγει,
Ἀλλ' ἔρχεται, θυμὸν δ' ἐ δύναται τελέσαι.
Οὐδένα θνητῶν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον,
Αἰτεῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδρεῦσι, Κύρνε, δίδε.
Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ὀρθὶ πανύλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, ἐκ ἐπίδηλον ὅμως·
Δειλὸς δ' ὅτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσσεται ἔστε κακοῖσι
Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχονται· ἀλλ' ἐπιτολμᾷν
Χρὴ ὧρ' ἀθανάτων, ὅια δίδοσιν ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ ἔργα καὶ νόος ἀνδρῶν.
Ἐν μέσῳ σηδῶν ἐν συνετοῖς φύεται.
Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖσι δ' μήποθ' ὁμάρτει,
Εὖτ' ἂν ὀφθῇ τελέης τέρματά τ' ἐμπρείης.
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόχρησις, ἐσθλὰ δ' ἔργα·
Τῶν δ' κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
Ἐκ καταπρείης κακὰ γίγνεται· ἔν δ' καὶ αὐτὸς
Γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλως ἤλιτες ἀθανάτους.
Γνώμιμα, Κύρνε, θεοὶ δυητοῖσι δίδουσιν ἀείσιν·
Ἀνθρώπῳ γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
Ὦ μάκαρ ὅστις δὴ μιν ἔχει φρεσίν· ἢ πολὺ χρείων
Ὕβριος ἀλοιτύπης, λαγαλέης τε κόρου.
Ἐστι κακὸν δ βροτοῖσι κόρος, τῷ ὅτι κακιστοῦ
Πᾶσα γὰρ ἐκ τούτου, Κύρνε, πέλει κακότης.
Εἰ δ' εἶπις ἔργων αἰσχρῶν ἀπαδὴς καὶ ἀζηλός,
Κύρνε μεγίστω κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.
Κύρνε, θεὺς αἰδῶ καὶ δίδωσι τοῦτο γὰρ ἀνδρὸς
Εἰρηκε μήθ' ἕρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
Δημοφάγον δ' τύραννον ὅπως ἐθέλεις καταχεῖναι·
Οὐ νέμεσις θεῶν γίγνεται ἱκεσίαι.
Νῶς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν
Ἀνδράσιν, οἱ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.
Οὐτις ἄπεινα δίδωσι θανάτου φύγοι, ὐδὲ βαρείαν
Δυστυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν δυσφρεσύναις, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ δόλοις βιάσεται φεύγων.

Non amo ſolio regio inſidere
Mortuus; ſed mihi viventi contingat bonum.
Tribuli tapetibus ſimile ſtratum mortuo:
Lignum aut durum eſt aut molle.
Neque deos pejerando jura: non enim tolerabile *eſt*,
Immortales celare rem debitam.
Avis vocem, *ô* Polypæda, clarè vociferantis
Audivi, quæ mortalibus nuncia venit arationis
Tempeſtivæ; & mihi cor percuſſit nigrum,
Quòd mihi florentes alii habent agros,
Neque mihi muli ſtivam trahunt aratri,
Alius promiſſæ causâ navigationis.
Non eo; neque à me vocabitur, neque ad tumulum
Ploratus in terram it tyrannus vir.
Neque ille, me mortuo, neque doleat,
Neque de palpebris calidas miſerit lacrymas.
Neque te comeſſari veto, neque provoco:
Moleſtus enim exiſtens, etiam amicus *eris* quando abfueris.
Splendidus quidem genere ſum: urbem aut benemunitam Theben
Habito, à patria terra exulans.
Nè me viliter ludens, ſed charos ſopito parentes,
O Argyri: tibi enim ſervilis dies inſtat. (terra
Nobis verò alia quidem ſunt, *ô* mulier, mala multa; poſtquam ex
Fugimus: Moleſta tamen non imminet ſervitus;
Neque nos vendunt: civitas quidem certè eſt & nobis
Pulchra, Lethæo jacens campo.
Nè unquam juxta lugentes ſedentes rideamus,
Noſtris ipſorum bonis, Cyrne, illætantes.
Inimicum quidem difficile *eſt* ac malevolum decipere,
Cyrne: amicum autem amico facile *eſt* decipere.

Theognidis ſunt etiam & hi verſus à diverſis Scriptoribus citati.

NIhil, Cyrne, irâ injuſtius *eſt*, quæ habentem
Lædit, animo mala gratificans.

Nihil, Cyrne, bonâ dulcius eſt muliere:
Teſtis ego; tu verò meæ *teſtis* eſto veritatis.

Multas

Οὐκ ἔρχομαι κλισμῷ βασιλείῳ ἐπιστηρίζας
Τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
Ἀσπάλαθοι τάπησιν ὁμοῖον χρῶμα θανόντι·
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μεγαλόν.
Μήτε θεὸς ὀπίσω ἐπόμνυθι· ἃ χρὴ ἀνέκτόν,
Ἀθανάτους κρύψαι χρεὼ ὀφειλόμενον.
Ὀρνιθος φωνῇ, Πολυπαίδη, ὀξὺ βοώσης
Ἥκω, ἵπγε βροτοῖς ἄγγελ' ἠλθ' ἀρότου
Ὥραίαν καί μοι κραδίην ἐτάραξε μέλαιναν,
Ὅτι μοι ἀναιθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
Οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων ἔλκουσιν ἀρότρου,
Τῆς ἄλλης μοχθῶ οὕνεκα ναυτιλίης.
Οὐκ εἰμί, εἰ δ' ὦν ἐμοὶ μαχλήσεται, ἢ δ' ὅτι τύμβῳ
Οἰμωχθεὶς ὅτι χλιῶ εἶσι πύργανον ἀνήρ.
Οὐδ' ἂν ὀπίσσω ἐμοῦ τεθνηότος ὕστ' ἀνάπτοι,
Οὔτέ κ' βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.
Οὔτέ σε καμάζειν ἀπερύκομαι, ὅστε καλῦται·
Ἀργαλέον γὰρ ἐών, κ' φίλον ἔυτ' ἂν ἀνὴς.
Αἰδων μὲν γένον εἰμί· πόλιν δ' ἐυτείχεα Θήβιν
Οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπορυκόμενον.
Μή μ' ἀφλῶς πείζητε, φίλοι δ' ἔυναζε τιχῆσι,
Ἄργυρε· σοὶ μὲν γὰρ ἄριστον ἤμαρ ἔπι.
Ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ὀλίγα, χαλεπὰ δὲ πολλ', ἐπεὶ οὐ γῆς
Φάγεμεν ἀργαλέης δ' ἐκ ἔπι δηλοσύνη.
Οὐδ' ἡμᾶς ἐφνᾶσι· πόλις δὲ μὲν ὀλίγη κ' ἡμῖν
Κεκλή, Λιθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
Μήποτε πὰρ κλαίουσι καθεζόμενοι γελάσωμεν,
Τοῖς αὐτῆς ἀγαθοῖς, Κύρν', ὀπιτερπόμενοι.
Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν κ' δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δ' φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

Θεόγνιδος ὅτι κ' τάδε τὰ ἔπη παρὰ
διαφόρων παραπεθέμενα.

Οὐδὲν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
Πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζόμενον.

Οὐδὲν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκιρώτερόν ὅτι γυναικός·
Μάρτυς ἐγώ, σὺ δέ μοι γίγνο ἀληθοσύνης.

Multas ferre ſolet ſermo mortalibus viris
Offenſiones, mente, Cyrne, turbatâ.

Curæ hominum ſortitæ ſunt alas varias habentes,
Diviſæ animi gratiâ & victûs.

Juvenare, chare anime: mox forſan aliqui alii erunt
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.

Senex autem cives inter decorus eſt; nec quiſquam eum
Lædere, vel reverentiæ vel juris *gratiâ*, vult.

Nullum, Cyrne, radii lucem-hominibus-ferentis ſolis
Virum adſpiciunt, cui non reprehenſio impendeat.
Civium verò non poſſum nôſſe mentem, quamnam habeant:
Neque enim *vel* bene faciens placeo, vel malé.

Jam enim me vocavit marinus domum defunctus,
Mortuus, *&* *tamen* vivo ſonans ore.

PHOCYLIDIS POEMA

ADMONITORIUM.

NEC furtivas nuptias quære, nec maſculam venerem exerce.
Nè fraudes necte, neque ſanguine manus pollue.
Nè diteſcas injuſtè, ſed ex juſtè partis vive.
Eſto contentus præſentibus, & ab alienis abſtine.
Mendacia nè dixeris, ſed vera omnia loquere.
Primùm Deum cole; poſtea verò tuos parentes.
Omnibus juſta tribue, neque judicium ad gratiam trahe.
Nè abjicias paupertatem, injuſtè nè judica perſonam:
Quòd ſi tu malè judicaveris, Deus te poſtea judicabit.
Teſtimonium me[illegible] fugito, *&* juſta loquere.
Virginitatem cuſtodi; fidémque in omnibus ſerva.
Menſuras tribue juſtas: quoniam modus in omnibus bonus *eſt*.
Lancem nè impellas in alteram libræ partem, ſed æqualem trahe.
Nec pejeraveris, neque inſcienter, neque ſponte:
Falſum juramentum odit Deus immortalis quicunque juraverit.

Semina

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος ἀνθρώποισι βεβοῖσι
Πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, παρασταμένης.

Φρονπίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πλέον ποικίλ' ἔχεσθαι,
Μεμερμηρυῖαι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ἠβάοις, φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσονται
Ἀνδρες, ἐγὼ δ' ἀνάων γαῖα μέλαινα ἔσομαι.

Γηρώσκων δ' ἀεὶσι μεταφρένει, οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν, οὐδ' αἰδῶς οὐδὲ δίκης, ἐθέλει.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
Ἀνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ὀπιπρέσεται.
Ἀζῶν δ' ὅ δυνάμαι γνῶναι νόον, ὅππῃ ἔχουσιν·
Οὔτε γὰ ἐν ἔρδων αἰνέσαιμ', οὔτε κακῶς.

Ἤδη γάρ με κέκληκε θανάσιμος οἰκαδε νεκρός,
Τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόμα.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ

ΝΟΤΘΕΤΙΚΟΝ.

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα κοίρειν ἐείνειν.
Μήτε δόλως ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν
Μὴ πλεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάος ἕλκειν.
Μὴ ῥίζης πενίλιν, ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον·
Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.
Μαρτυρίλιν ψεύδεσθαι φεύγειν, τὰ δίκαια ἀγορεύειν.
Παρθενίλιν τηρεῖν· πᾶσιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα νέμειν τὰ δίκαια· κλόνον δ' ἐπὶ μέτρον ἅπασι.
Σταθμὸν μὴ κρύπτειν ἑτεροζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
Μήτ' ἐπορκήσῃς μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκοντί·
Ψεύδορκον γυίει θεὸς ἄβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.

Semina nè furare : execrabilis *est* quisquis abstulerit.
Mercedem laboranti da; nè afflige pauperem.
Linguæ mentem adhibe; occultum verbum in pectore contine.
Nec injurius velis esse; neque item injustè agentem sinas.
Mendico statim da, neque cras venire jube.
Impletâ manu tuâ, misericordiam egeno exhibe.
Exulem in domum excipe; & cæcum in viam duc.
Naufragorum misérére; quoniam navigatio incerta est.
Manum lapso porrige; serva, cui nemo assistit, virum.
Communes casus omnium: vita trochus; instabilis felicitas.
Si divitias possides, tuam manum pauperibus porrige.
Quæ tibi dedit Deus, de his egentibus præbe.
Sit communis omnis vita, & concordia omnia.
Gladium accinge, non ad cædem, sed ad defensionem.
Utinam verò non indigeas *hoc* neque legitimé, neque injustè :
Nam, etiamsi hostem occideris manum tuam polluis.
Ab agro vicini abstine, neque transeas.
Omnium optimus modus est, transgressiones verò vitiosæ.
Nè crescentem agri fructum aliquem lædas.
Sint in pari honore advenæ cum civibus :
Omnes enim paupertatem experimur vagam;
Regióque nullum stabile habet solum hominibus.
Avaritia mater est mali omnis.
Aurum semper insectatio est, & argentum, hominibus.
O aurum malorum dux, vitæ corruptela, omnia convellens,
Utinam non esses mortalibus malum desiderabile !
Tuâ enim causâ pugnæ, prædæ, cædésque *fiunt*;
Infensi parentibus liberique, fratéésque consanguineis.
Neque aliam occulta in corde sententiam, aliam effare :
Neque, ut saxis adhærens polypus, pro loco muteris.
Qui volens injustè agit, malus vir *est*; sed *qui* ex necessitate,
Non dico prorsus *malum*: sed institutum examina cujusque.
Nè efferaris sapientiâ, neque robore, neque opibus :
Unus Deus est sapiens, potens simul, & omnifariam-dives.
Neque præteritis malis macera cor tuum :
Nec enim ampliùs potest, quod *semel* factum est, esse infectum.
Nè *fis* præceps ad manum, sed fræna ferocem iram :
Sæpe enim *vir* percutiens, invitus cædem perpetravit.
Passiones sint communes: nihil magnum neque superbum *sit*.
Non bona est redundans mortalibus utilitas :
Nimius autem luxus ad impudicos trahit amores :
Inflat autem nimia opulentia, & ad contumeliam incitat.

Excan-

Σπέρματα μὴ πλέπειν ἐπαρώμενος, ὅστις ἀρεῖται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλίβε πένητα.
Γλώσσην νῦν ἐχέμυθε· χρυσὸν κάτω ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις, μήτ' ἂν ἀδικοῦντα ἔασις.
Πτωχῷ δ' οὐδὲν δίδου, μηδ' αὖθις ἐλθεῖν ἐάσῃς.
Πληρώσας σὸν χεῖρ', ἔλεον χρῄζοντι παράσχε.
Ἄσχετον εἰς ὄϊκον δέξαι, ἡ γυμνὸν ὀδύρει.
Ναυηγὸν ἄσπασον, ἐπεὶ πολὺς ὅδιον ἄδηλος.
Χεῖρα πεσόντι δίδε, σῶσον δ' ἀπειλητὸν ἔνδρα.
Κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός, ἄστατος ὄλβος.
Πλοῦτον ἔχων, σὺν χεῖρα πένητι δοῦναι ὄρεξον.
Ὧν σοι ἔδωκε θεός, τούτων χρῄζοντι παράσχε.
Ἴσως κοινὸς ἅπας ὁ βίος, ἡ ὑπόσχεσις πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλὼν, μὴ σοῖς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.
Εἰ δὲ ἢ μὴ χρῄζοις μήτ' ἔνσπα, μήτ' ἀδίκως γε·
Ἢν γὰρ ὑποπτεύσῃς ἐχθρὸν σέ, χεῖρα μεμίνεις.
Ἀγρὸν γειτονέοντος ὑπόχει, μηδ' ἀν ὑφρύσῃς.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεεινάι.
Μηδέ πν' εὐξύλωτον καρπὸν λάβησιν ἀρέρσῃ.
Ἴσασιν ὁμότιμοι ἐπίλυδες ἐν πολίτῃσι·
Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
Χώρῃ δ' ὅπῃ βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
Χρυσὸς ἀεὶ φίλος ὅστις ἡ ἀργυρος ἀνθρώποισι.
Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγέ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
Εἰδέ σε μὴ θνητοῖσι γλυκὺς πῆμα πόδεινόν.
Σὲ γὰρ ἔκπαγλα μάχαι τε λεπλασίαι τε φόνοι τε,
Ἐχθρὸς ἢ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε σταλαμοῖς.
Μηδ' ἕτερον κλίνῃς κραδίην νόον, ἀλλ' ἀγορεύων·
Μηδ', ὡς πτερόεντος πτλύπτης, χρῆ χώρην ἀμείβε.
Ὅστις ἐκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· ἀλλ' ὦν ἀνάγκης,
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βαλίω δ' εὐθυωρὸν ἐκάστῳ.
Μὴ γαῦρε σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ·
Εἷς θεὸς ὅστι σοφὸς, δυνατὸς δ' ἅμα καὶ πολύολβος.
Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ·
Οὐκέτι γὰρ δυνατόν τὸ τετυγμένον εἶ) ἄπυκτον.
Μὴ φερτὸς ἐς χεῖρα, χαλίνα δ' ἄγριον ὀργιλόν·
Πολλάκι γὰρ πλήξας ἄκων φόνον ἐξετέλεσεν.
Ἴσω κοινὰ πάθη· μεμνῆν μέγα, μήθ' ὑπερφίαλον.
Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ.
Ἡ πολλὴ ἢ πρυφὴ φιλέει διμήνους ἔλκειν ἔρωτας·
Τ̓ραυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, ἡ ἐς ὕβριν ἄλεσι.

Excandescentia subrepens furorem parit pernicioſum:
Ira cupiditas eſt; *modum* verò excedens, furor.
Æmulatio bonorum, bona; malorum verò, prava.
Audacia malorum, exitioſa; ſed valde juvat bona tractantes.
Virtutis amor honeſtus eſt: at Veneris auget dedecus.
Voluptas *vir* prudens vocatur inter cives.
Moderatè comede, bibe, ac loquere:
Omnium modus optimus, exceſſus verò vitandus *eſt*.
Nè invideas bona ſociis, nè reprehenſionem affigas:
Sine invidia etiam dii inter ſe degunt.
Non invidet luna longè præſtantioribus ſolis radiis;
Nec terra altitudini cœleſti, licèt ipſa ſit infrà;
Non flumina mari; ſed ſempiternam concordiam agunt:
Nam ſi diſcordia inter deos eſſet, non conſiſteret polus.
Temperantiam exerce, & obſcœnis factis abſtine.
Nè ſectare malignitatem, ſed jure abole vindictam.
Perſuaſio quidem utilitatem, lis verò litem gignit.
Nè credas citò, priuſquam certò finem perſpicias.
Vincere benefacientes pluribus meritis convenit.
Pulchrius eſt excipere hoſpitem ſtatim frugalibus menſis,
Quàm pluribus ſubdolis & tardantibus intempeſtivè.
Nunquam fœnerator amarus ſis viro pauperi.
Neque quis aves è nido ſimul omnes auferat:
Sed matrem dimittas, ut rurſus habeas ex ea pullos.
Nunquam judicare homines ſiveris imperitos:
Sapientiam ſapiens dirigit; artes autem qui ejuſdem eſt artis.
Non capit magnam doctrinam qui non didicit audire:
Nihil enim intelligunt qui nunquam bona didicêre.
Nec menſipetas adulatores fac ſodales.
Multi namque cibi & potûs ſunt ſodales,
Tempori ſervientes, ſi habeant unde ſatientur;
Succenſentes paucis, & multis omnes inexplebiles.
Vulgo nè fide: mutabilis ingenio eſt turba.
Vulgus, aqua, & ignis, cohiberi nequeunt.
Neq; fruſtra ad ignem ſedens devores charum cor.
Moderata diis præſta: modus enim eſt optimus.
Terram impertire inſepultis cadaveribus.
Nè tumulum mortuorum refodias, neque non adſpectanda
Soli monſtres, divinámque iram provoces.
Non honeſtum eſt hominis compagem reſolvere.
Et mox è terra ſperamus nos in lucem prodituras
Defunctorum reliquias: poſtea verò dii erunt.

Animæ

Θυμὸς ὑποχρόμιος μανίῃσι ὀλοόφρονα τεύχει.
Ὀργὴ δ' ὄζυν ὄρεξις· ὑποβαίνουσα δέ, μίσις.
Ζῆλος δὴ ἀγαθῶν ἐσθλός, φαύλων δ' ὑποδρός.
Τόλμα κακῶν ὀλοή· μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ πονεῦντας.
Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δ' Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀγαόφρεων κιχλήσκεται ἐν πολίταις.
Μέτρῳ μὲν φαγέειν, πίνειν, καὶ μυθολογεῦειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑποβαίνειν δ' ἀλεγεινή.
Μὴ φθονέης δ' ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
Ἄφθονοι ἀγαθοὶ καὶ ἐς ἀλλήλους τελέθουσιν.
Οὐ φθονέει μιὴν πολὺ χρείοσιν ἡλίκι αὐγαῖς,
Οὐ χθὼν ἀγαθοῖς ὑψώμασι, νέρθεν ἐοῦσα,
Οὐ πλαμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
Εἰ γὰ ἔεις μαχάρεσσιν ἴλιν, ἂκ ἂν πόλος ἔσῃ.
Σωφροσυνέων δ' ἄσκειν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
Μὴ μιμῦ κακότηλα, δίκῃ δ' ἀπάλεξον ἄμυναν.
Πειθὼ μὲ γὰ ὄνειαρ, ἔεις δ' ἔειν ἀντιφυλάδει.
Μὴ πίσυε τάχιστα, πεὶν ἀτρεκέως πόρας ὄψει.
Νικᾶν ἓυ ἔρδοντας ὀπὶ πλεόνεσσι καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιτῆσι τραπέζαις,
Ἢ πλείστας δολίαισι βεβρωυίας παρὰ χαμεύν.
Μηδέποτε χρήσῃς πιχρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.
Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἐλέσθω.
Μητέρα δ' ἐκφοβέοντες, ἵν' ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοτλῆς.
Μηδέποτε κείνειν ἀδαήμονας ἀνδρας ἐάσῃς
Τιὼ σοφίῃσι σοφὸς ἰθυίει, τέχνας δ' ὁμοστεχνος.
Οὐ χωρεῖ μεγάλῃσι διδαχῇσι δίδαχος ἀκούειν.
Οὐ γὰ δὴ νοέωσ' ὁι μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθ' ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰ πόσις καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι.
Καιρὸν θωπεύοντες, ἑπὴν κορέσασθ' ἔχωσιν.
Ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς πάντες ἄπλητοι.
Λαῷ μὴ πίσυε· πολύτροπός ὄζυν ὅμιλος.
Λαὸς καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ὀπὶ πῦρ καθίσας μινύθῃς φίλον ἦτορ.
Μέτρα δ' τεύχε θεοῖσι· τὸ γὰ μέτρον ὄζυν ἄριστον.
Γαῖαν ὀπιμοιρεῦσθ' ἀταρχεύτοις νεκύεσσι.
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθάλα
Δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
Οὐ καλὸν ἁρμονίῃ ἀναλυόμενον ἀνθρώποιο.
Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομαι ἐς φάος ἐλθεῖν
Λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δ' θεοὶ τελέσουσι.

Ψυχαὶ

Animæ namque incorruptæ manent in mortais. (Dei
Spiritus enim est Dei *donum*, mortalibus accommodatum, & imago
Corpus enim ex terra habemus; & omnes in eam
Resoluti pulvis sumus: cœlum verò spiritum recipit.
Divitiis nè parcas; *sed* recordare quòd mortalis es.
Non licet in infernum opes habere, vel pecunias eò vehere.
Omnes vitâ functi pares sunt; animabus autem Deus imperat.
Communia domorum tecta æterna, & patria orcus:
Communis locus universis, & pauperibus & regibus.
Non multum temporis vivimus homines, sed ad tempus:
Anima verò immortalis & senectutis expers vivit perpetuó.
Neque malis succumbe, neque item exulta gaudio.
Sæpe in vita etiam confidentibus diffidendum.
Tempori servi, nec resta ventis.
Infortunium & afflictis mali solutio vênit repentè.
Nè grandiloquentiæ indulgens mente rabiosus fias.
Facundiam exerce, quæ magno omnibus erit emolumento.
Telum sanè homini penetrantius ferro, ratio est.
Arma unicuique tribuit Deus naturam aëriam;
Avibus quidem magnam celeritatem, & robur leonibus,
Tauriſque *in* sponte fusis cornibus, & aculeos apibus
Innatum dedit tutamen: at ratio, propugnaculum hominibus.
Sed divinitus inspiratæ sapientiæ ratio est optima.
Præstantior est robusto vir sapientiâ præditus:
Agros, urbes, & naves sapientia gubernat.
Non fas est occultare virum sceleratum, nè puniatur:
Sed malefícum avertari oportet necessariò.
Sæpe cum malis moriuntur qui cum eis sunt.
Furacium hominum nè accipe furtivum depositum:
Utrique fures sunt; & qui recipit, & qui furatur.
Suum omnibus tribue: æqualitas verò in omnibus optima.
Incipiens parcè cunctis utere, nè tandem egeas.
Nè jumenti mortalis cibum ad mensuram ceperis.
Quòd si inimici jumentum in via ceciderit, colleva.
Errantémque hominem & mari jactatum nè devites.
Satius, pro hoste amicum nancisci benevolum.
Incipiens malum præcide, & ulceri medere.
Nè quam à feris depastam comedas carnem, sed velocibus
Reliquias linque canibus: feris feræ vescantur.
Venena nè para: à Magicis libris abstine.
Infantulis teneris nè violenter manum corripuetis.
Seditionem & litem declina bello ingruente.

Nè

Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήρατοι ἐν φθιμένοισιν.
Πνεῦμα γάρ ὅτι θεοῦ ἔμπνοοι ἀνθρώποισι καὶ εἰσίν.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔσχαθεν, καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν
Λυόμενον κόνις ἔσται· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα λέλεκται.
Πλὴν μὴ φείδεσθαι μίμνειν ὅτι ἄνθρωπος ἐφάρχει.
Οὐκ ἔν' ἐς ἄφθιτον ὅλεθρον ἔχων καὶ χείματ' ἄγωγε.
Πάντες ἴσοι τέκομεν· ψυχὰς δ' ὁ θεὸς βασιλεύει.
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰάνια, καὶ πυγμὴ ἁδής·
Ξωνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
Οὐ πλοῦτῳ ἀνδρῶν ζάθεος χθὼν, ἀλλ' ἐπίκαιρος.
Ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' ὄν ἐπιγάλλου χάριμι.
Πολλάκις ἐν βίοτῳ καὶ δαίφρονα πῆμον ἄνασσον.
Καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιτίνειν αἰτίοισιν.
Πῆμα καὶ ἀχθηδόσιν κακοῦ λύσιν ἤλυθεν ἄγνω.
Μὴ μεγαληγορέειν τευφὼν φρένα λυκαβείης.
Εὐεπίλου δοκέειν, πᾶσι μέλος πάντας ὀνῆσαι.
Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τορώτερον ὅτι σιδήρου.
Ὅπλον ἑκάστῳ πέπηγε θεὸς φύσιν ἠερφόρτην,
Ὄρνισι μὲν πολλοῖσι τανυπτῆ, ἀλλὰ τε λάοισι,
Ταύροις δ' αὐτοχθόνοις κερόεσσι, κέντρα μελίσσαις
Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε λόγος δ', ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
Τῆς ἢ θεοπάσιν σοφίης λόγος ὄξιν ἄκεσσε.
Βέλτερος ἀλκήεις ἔρυ σισυφιμάρου ἀνήρ·
Ἀγορὴ καὶ πόλιος σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον χρύπτειν τὴν ἀτάθαλον ἄνδρα ἄπιστιν·
Ἀλλὰ χρὴ κακορρὸν ὑπερφιάλως ἀνάγκη.
Πολλάκις συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμοιο ἀνδρῶν παρεδήκην·
Ἀμφότεροι κλῶπες· καὶ ὁ δεξάμενος, καὶ ὁ κλέψας.
Μοῖραν πᾶσι νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀείση.
Ἀρχόμενον φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπίδῃς.
Μὴ κτίσσῃς ὑπερῷον βορὴν χθὶ μίσγον ἔλπαι.
Κτῆσαι δ' ὧν ἐχθρῷο πίων καὶ δῶν ὀδόν, σωτήρερον.
Πλατύφυλλόν τε βροτὸν καὶ ἀλίγκιον ὕδατ' ὑπαλύξῃς.
Βέλτερον, ἀντ' ἐχθρῶν πυχέειν φίλα συμφέρεσθαι.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
Μηδέ τι θηρεσόρον δαίσῃ κρέας, ἀρίπροσον ᾗ
Λείψανε λεπτὸ χυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδοντες.
Φάρμακα μὴ τεύχειν μαγικῶν βίβλων ἀπίχεσς.
Νηπίοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως.
Φεύγε ἀλιτεσίλιον καὶ ἕτερ πτόλεμα φερέσβιον.

Μὴ

Nè malo bene feceris: idem eſt ac ſeminare in ponto.
Opus fac, allaborans ut de propriis vivas:
Omnis enim opus fugitans homo, de furtivis vivit manibus:
Neque de alterius cœna veſcaris menſæ rejectamentis,
Sed de propriis facultatibus edas, expers contumeliæ.
Quòd ſi quis non didicit artem, fodiat bidente.
Eſt in vita omnigenum opus, ſi laborare volueris.
Nauta ſi navigare velis, mare *eſt* ſpatioſum;
Si verò agriculturam ſectari, lati campi.
Nullum opus hominibus facile eſt ſine labore,
Nec diis ipſis: labor autem virtutem magnopere adjuvat.
Formicæ, intimis terræ penetralibus relictis,
Prodeunt victûs indigentes, quando arva,
Segetibus detonſis, fructibus implent areas:
Eædem tritici recens extritum onuſculum geſtant,
Aut hordei; ſempérque geſtans geſtantem urget,
Ex æſtate in hyemem victum ſuum comportantes
Indefeſſum: natióque parva laborioſa eſt.
Operatur quoque aëria optiméque laborans apis,
Sive cavæ petræ in caverna, ſive in arundinibus,
Sive in antiquæ quercûs cavitate, intra alvearia,
Favis milleforos per flores cereas-ſtellas-ſtruens.
Nè maneas cœlebs, nè fortè ſine nomine pereas:
Da quid naturæ & ipſe; gigne viciſſim, ſicut genitus es.
Nè proſtituas uxorem, liberis tuis maculam adſpergens:
Non enim ſimiles progignunt filios adulterini lecti.
Novercæ nè attinge ſecundos parentis lectos;
Sed ut matrem cole quæ matris veſtigiis inſiſtit.
Neque in averſandum ſororis cubile venias.
Neque pellicum patris lecto commiſceamis.
Neque mulier conceptum fœtum corrumpat in ventre;
Neq; poſt partum canibus projiciat aut vulturibus lacerandum.
Neque ullus ſuæ conjugi gravidæ manum afferat.
Nec item generationi aptum puerum marem unquam execa.
Nec cum brutis animalibus initorium in torum venias.
Nè petulanter mulierem viola ob pudendum concubitum.
Nè naturæ toros tranſilias ad venerem nefariam:
Nè ipſis quidem feris maſculi complacuerunt tori.
Nec item fœminæ maſculorum concubitus imitentur.
Neque amore mulieris totus diffluas effræni:
Non enim amor deus eſt, ſed affectus occultus omnium.
Neque fratrum uxorum conſcende cubilia.

Tuam

Μὴ κακὸν ἓν ἔρξῃς· ἀπείρειν ἴσον ἐς ἐνὶ πόντῳ.
Ἐργάζου, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς.
Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
Μηδ' ἄλλῃ παρὰ δαιτὸς ἑτοῖς σκυβάλισμα τραπέζης·
Ἀλλ' ἀπὸ οἰκείων βιότων φαγέοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ τις ἢ δεδάηκε τέχνῃ, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
Ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὰν μοχθεῖν ἐθέλῃσθα.
Ναυπλῷ εἰ πλώειν ἐθέλεις, σύρεια θάλασσα·
Εἰ δ' γεωπονίῃ μεθέπειν, μαχραί τοι ἄρουραι.
Οὐδὲν ἀνὴρ χαμάτῳ πέλει ἀνδρὸς εὐπετὲς ἔργον,
Οὐδ' αὐτοῖς μαχάρεσσι· πόνῳ δ' ἀρετὴ μεγ' ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαίης μυχάτους φωλεοποιοὶ οἶκους,
Ἔρχονται βιότοιο κεχρημένοι, ὁππότ' ἄρουραι
Λήια κειρόμενα καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς·
Οἱ δ' αὐτοὶ πυρῷο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν,
Ἢ κειδῶν· αἰεὶ δ' φέρων φορέουσα θάμιζε,
Ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορῆι σφετέρῃ ἐπάγοντες
Ἄσχετον· φυλον δ' ὀλίζον τελέθει πολύμοχθον.
Κάμνει δ' ἠεροφοίτου ἀεισοπόρου τε μέλισσα,
Ἥ τε πέτρης κοίλης κατὰ χηραμόν, ἢ δονάκεσσιν,
Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων
Σμιλεύσι μυελόεντα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νάνυμον ὄλησαι,
Δός τι φύσει κ' αὐτὸς τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἔλοχός περ.
Μὴ φεραγωγεύσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων·
Οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχὸς λέκτρα.
Μητρυιῆς μὴ φαῦε γε δεύτερα λέκτρα γονῆος·
Μητέρα δ' ὡς τίμα, τιὴ μητέρος ἴχνια βαῖνε.
Μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπόκρυφον ἐλθέμεν εὐνήν.
Μηδ' ἐπὶ παλλακίοισι πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός,
Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
Μηδέ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλητω.
Μηδ' αὖ παιδοτόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον,
Μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν.
Μηδ' ὕβριζε γυναῖκα ἐτ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσι.
Μὴ παρακλῆς συνὰς φύσεως εἰς κύπριν ἀθέσμου,
Οὐδ' αὐτοῖς ἄρσεσι θήρεσσι σωδάσεν συνή.
Μηδέ τι θηλύτερα λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
Μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥύσης ἀκάθεκτον·
Οὐ γὰρ ἔρως θεός ὄζῃ, πάθος δ' αἰδμον ἁπάντων,
Μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.

Στέργε

Tuum ama conjugem. Quid enim suavius & præstantius,
Quàm si viro consentit chara uxor usquè ad senectam,
Et maritus suæ uxori, neque inter eos incidit contentio?
Neque quis sine desponsatione violenter puellis misceatur.
Neque malam uxorem domum *in* tuam ducito:
Nec servias uxori tristis gratiâ dotis.
Equos generosos quærere per domos,
Tauróque robustos, & feroces caulos;
Sed bonam *uxorem* ducere non contendimus insipientes:
Neque malum respuit mulier virum, si dives sit.
Neque nuptiis nuptias inducas, malum super malo.
Liberis autem tuis nè difficilis, sed lenis esto:
Si verò quid deliquerit puer, castiget mater filium,
Aut etiam seniores familiæ, vel populi proceres.
Nè in masculo puero nutrias jubam citri,
Neque comam crispa, neque nexus obliquos cincinnorum:
Masculis non convenit coma, sed mulieribus luxus.
Pueri formosi juvenilem custodi formam:
Multi enim rabido amore ad masculos congressus feruntur.
Virginem custodi bene clausis thalamis:
Nec eam usquè ad nuptias ante domum conspici siveris.
Liberorum pulchritudo difficilis est custoditu parentibus.
Cognatis amorem tribue, justámque concordiam.
Reverere canos circum-tempora, cedéque senibus
Sede & honoribus omnibus: natu verò præstantem
Senem, æqualem patris, paribus *cum patre* honoribus venerare.
Ventris debitam portionem præbe ministris.
Servo demensum tribuas, ut tibi gratus sit.
Notas nè servo imprimas, probro eum afficiens.
Servum nè lædas maledictis deferendo apud herum.
Accipe vel à servo, si rectè sapiat, consilium.
Castitas animæ, corporis est purgatio.
Hæc justitiæ arcana: secundum quæ viventes,
Bonam vitam usquè ad senectutis limen transegeritis.

Hi etiam versus Phocylidi tribuuntur partim apud Athenæum, partim apud Stobæum.

Convenit autem in sympotio scyphis circumeuntibus
Suaviter garrientem & sedentem vinum bibere.

Si

Στέργε τελὼ ἄλοχον. τὸ γὸ ἀδύτερον κ᾽ ἄρρεον,
Ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρενὶ φίλα γήραϑ ἄχει
Καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ᾽ ἐμπίσῃ ἄνδιχα νείκϑ;
Μηδὲ τις ἀμνήσϑητα βίῃ κέρηισι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα καλὼ δόκοισιν σοῖσιν ἀγεσϑ,
Λαιψηδὴς δ᾽ ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν ἕνεκα φερυῆς.
Ἵππυς δ᾽ ἐυγυέας δίζεσϑ μὸν χϑὶ ὄπιον,
Ταύρυς δ᾽ ὑλιγένυλας, ἀταρ σκυλάκων παναγείης.
Γῆμαι δ᾽ ἐκ ἀγαϑὼ ἐπιδαίνομῳ ἀφενυέυλες.
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ᾽ ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς, ὅπι πῆμα πῆμα.
Παισὶ δ᾽ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ᾽ ἤπιϑ ἴδι.
Ἤν δέ π παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω ἥβα μήτηρ,
Ἢ κ᾽ πρεσβύταλοι γλυεῆς, ἢ δημιόεργυντες.
Μὴ μὸ᾽ ἐπ᾽ ἄρσενι παιδὶ τρέφῃ χαίτῃ πλοκαμῖδος
Μὴ κορυφῇ πλέξῃς, μήϑ᾽ ἅμματα λοξὰ κορύμβων.
Ἄρσεσιν ἐκ ἐπίοικε κόμη, χλιδαὶ δ᾽ γυναιξί.
Παιδὸς δ᾽ ἐυμόρφυ φρυρεῖν νεοτήσιον ἄρϑρον
Πολλοὶ γὸ λυσσῶσι θεὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωϑ.
Παρθενικῇ δ᾽ φύλαττε πολυκλείστυς θαλάμοισι,
Μηδέ μιν ἄχει γάμων πρὸ δόμων ὀρθίων ἐάσῃς.
Κάλλϑ δυστήρητον ἔφυ παίδων τεκέεσσιν.
Συγχύσιν φιλότητα νέμυς ὀσίῃ δ᾽ ὁμόνοιαν.
Αἰδοίης πολιοκροτάφυς, εἴκειν δ᾽ χέρυσιν
Ἑδρης κ᾽ γεράων πάντων· γλυεὴ δ᾽ ἀτάλαντον
Πρέσβυσι ὁμίλικα πατρὸς ἴσυς τιμαῖσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμῳον δασμὸν παρέχε θεράπνσι.
Δύλῳ τακτὰ νέμυς, ἵνα τοι καταδύμϑ ἔσι.
Σπύγματα μὴ χράῃς, ἐπιπειδίζων θεράποντα.
Δῶλον μὴ βλάπτῃς τὸ κακυργέων πρὸς ἀνακτα.
Λάμβανε κ᾽ βυλὼ παρὰ ὀικέτυ ὐφρονέοντϑ.
Ἀγνεῖαι ψυχῆς, τῶ σώματός εἰσι καθαρμαί.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυσήρια· ὅσια βιεύντες,
Ζωὸν ἐκτελέοιτ᾽ ἀγαϑὼ μέχει γήραϑ ἱκέσϑαι.

Φέρεται δὲ κ᾽ ταῦτα Φωκυλίδυ ἔπη, τὰ μὸν παρ᾽ Ἀθηναίῳ, τὰ δ᾽ παρὰ Στοβαίῳ.

Χρὴ δ᾽ ἐν συμποσίῳ κυλίκων ἐπινεμϑράων
Ἡδέα κωτίλλονλα καϑήμϑνον οἰνοποτάζειν.

Χρηίζων

Si opibus indigeas, curam habeto pinguis agri:
Agrum enim aiunt copiæ cornu esse.

Et hoc Phocylidis *est:* Plurimos esse genere nobiles,
Quos neque in verbis, neque in consiliis gratia sequitur.

Et hæc Phocylidis *sunt:* Ex quatuor istis nata sunt
Mulierum genera: alia, ex cane; alia, ex api;
Alia, ex torva sue; alia, ex equa jubata:
Ex equa nata commoda est, velox, discurrens, specie præstans;
Ex torvâ autem sue, neque mala neque item bona *est;*
Ex cane verò, molesta & fera *est.* Ex apicula autem,
Bona est rei familiaris administratrix, & scit opus facere:
Cujus, chare sodalis, nuptias desiderabiles sortiri exopta.

PYTHAGORÆ
AUREA CARMINA.

PRimùm deos immortales, ut lege ordinatum est,
Cole; & jusjurandum observa: deinde herôas præclaros,
Et inferos dæmonas venerare, legitima *eis sacra* faciens:
Parentésque honora, & qui genere tibi proximi sunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quisquis *est* optimus.
Lenibus cede verbis factísque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ,
Quoad poteris: potentia enim prope necessitatem habitat.
Hæc quidem sic teneas. Cæterum his superior esse assuesce,
Ventre quidem primùm, & somno, & libidine,
Et iracundiâ. Turpe verò quippiam nunquam facies nec cum alio,
Nec tecum: sed omnium maximè teipsum reverere.
Deinde justitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconsideratè te in ulla re gerere assuesce;
Sed nôris quòd omnibus fato destinatum sit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri solent, aliàs perdi.
Quásque divinâ sorte homines calamitates habent,
Earum quamcunq; portionem habes, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic verò cogita;
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò inter homines tam mali quàm boni sermones

Incidunt;

Χρηίζων πλούτου, μελέτιλλ ἔχε πόνον ἀχθος·
Ἀχθὸν γάρ τε λέγουσιν ἀμηχανίης κέρας εἶναι.

Καὶ τόδε Φωκυλίδου· Τὸ πλέον γένος ἐυχλοὺς εἶναι,
Οἷς ὕτ' ἐν μύδοις ἔπεται χάρις, ὕτ' ἐνὶ βαλλῇ.

Καὶ τάδε Φωκυλίδεω· Τέτορων ἄπο σπέρμα γίνονται
Φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δ' ἀπὸ μελίσσης,
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτήεντος·
Εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, φερέσβιος, εἶδος ἀείρει·
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ὕτ' ἄρ χαλκὴ ὀδὲ μὲν ἐθλή·
Ἡ δὲ κυνός, χλοεπή τε καὶ ἀγρίη· ἡ δὲ μελίσσης,
Οἰκονόμον τ' ἀγαθήν, καὶ σπείσασαν ἐργάζεσθαι·
Ἧς εὐχὲ, φίλε ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς,
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐπιγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετὴν ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὅφρα δυνὴ δυάμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν ὅπως ἴσθι. κρατεῖν δ' ἐθίζεο σῶφρα,
Γαστρὸς μὲν πρῶτα, καὶ ὕπνου, καὶ ῥαθυμίης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρῆξις δ' αἰσχρὴν ποτε μήτε μετ' ἄλλου
Μήτ' ἰδίην· πάντων δ' αἰδοῦ σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνῃ ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν πρὸς μηδὲν ἐθίζου·
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτεανὰς φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσσας.
Οσσά τε δαίμονες πύκας βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἄν μοίρην ἔχῃς, πρήσσων φέρε· μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δ' εὖ πρέπει, καὶ δόσιν δυσὶν, ὥδε δὲ φωτί.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τάπτων πολὺ μοῖραν δίδωσι.
Πολλοῖσι δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί

Incidunt: quibus neque exterrearis, neque ſinas
Te dimoveri *ab inſtituto*. Mendacii verò ſi quid dicatur,
Leniter ſuſtine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficito:
Nemo tibi neque verbis neque factis perſuadeat,
Ut facias dicáſve quod tibi non ſit commodum.
Conſulta ante opus, ut nè ſtulta *indè* exiſtant.
Stolidi utique eſt viri & facere & dicere inconſiderata.
Verùm ea perage, quæ te poſtea non moleſtent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; ſed diſce
Quæcunque opus eſt: atque ità jucundiſſimam vitam tranſiges.
Neq; ſanitatem, quæ corpori debetur, neglectui haberi oportet,
Sed modum in potu, cibo, & exercitiis
Adhibere: Modum autem voco id, quod tibi dolorem non pariat.
Sed aſſueſce victum habere purum, non delicioſum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Nec ſumptus importunè facias, velut honeſti ignarus;
Nec illiberalis ſis: Modus quippe in omnibus optimus.
Fac ea quæ tibi non noceant: & ante opus delibera.
Neque ſomnum mollibus oculis admittas,
Priuſquam diurnorum operum ſingula ter *animo* percurras:
Ubi tranſilii? quid feci? quid mihi, cùm oporteret, non peractum (eſt?
Exorſus autem à primo percenſe: & deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpare; bonis verò, delectare.
Hæc elabora; hæc meditare; hæc te amare oportet:
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent,
Ità certè per eum qui animæ noſtræ tribuit quaternum
Fontem perennis naturæ. Cæterùm ad opus accede,
Deos ut *id* perficiant precatus. Hæc adeptus,
Cognoſces & immortalium deorum & mortalium hominum
Conſiſtentiam, quâ & tranſeunt ſingula, & continentur.
Cognoſces, quà fas eſt, naturam in omni re ſimilem:
Ut neque ſperes non ſperanda, neque quicquam *te* lateat.
Cognoſces quoque homines ſuâ ſponte accerſita mala habere.
Miſeri, qui bona cùm propè ſunt, non inſpiciunt,
Neque audiunt. Malorum verò ſolutionem pauci intelligunt.
Talis ſors hominum lædit mentes: illi verò cylindris
Aliàs aliò feruntur, infinita habentes mala.
Triſtis enim comes lis latenter nocet,
Congenita; quam non decet accerſere, ſed cedendo fugere.
Jupiter pater, aut multis omnes ſolveres malis,
Aut omnibus, quali fortunâ ſint uſuri, moniſtrares.
Sed tu confide; quandoquidem divinum eſt mortalibus genus,

Quibus

Περσπίπλυσ᾽· ὧν μήτ᾽ ἐκπλήσσεο, μήτ᾽ ἄρ᾽ ἐάσῃς
Εἰργεδ᾽ σαυτόν. ψεῦδος δ᾽ ἰὼ πίρ τι λέγηται,
Πρᾶος ἴσχ᾽. ὃ δὲ τις ἐρέει, ὀπὶ πυκὶ τελείδω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτέ τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ᾽ εἰπεῖν ὅ, τι τε μὴ βέλτιερόν ἔστι.
Βελδύε ἦ σεῦ ἔργα, ὅπως μὴ μωρὰ πέλωται.
Δειλῆ τοι φάσθαι τε λέγειν τ᾽ ἀκόυτα σεῦς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ᾽ ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετίπεσθ᾽ ἀνίησι.
Πρῖῶτε ἦ μηδὲν σφὶ μὴ πίσασθαι, ἀλλὰ διδάσκω
Ὅσσα χρεών· κὴ τερπνότατον βίον ὧδε δάζεις.
Οὐδ᾽ ὑγιείης τῆς σεῖ σῶμ᾽ ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτὶ τε μέτρον κὴ σίτε γυμνασίων τε
Ποιεῖσδ᾽· μέτρον ἦ λέγω τόδ᾽ ὃ μή σ᾽ ἀνίησι.
Ἐιλίκρε ἦ μίασμα ἔχειν κακὸν ἀργαλέον τε.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φόβον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρόν, ὁπόϊα κλῳῶν ἀδαήμων·
Μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι. μέτρον δ᾽ ὀπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῖῶτε ἦ ταῦτ᾽ ἅ σε μὴ βλάψῃ λόγισαι ἦ σεῦ ἔργε·
Μηδ᾽ ὕπνον μηχοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι σεῦσδέξασθ᾽,
Πρὶν φὴ ἡμερινῶν ἔργων πρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ σεῦτε ἐπέξιθι κὴ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκφύξας, ὀπὶ πλήσσει· χρησὰ δέ, τέρπει.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ᾽ ἐμελέτα· τόνδε χρὴ ἐρᾶν σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ᾽ ἔρχεο, πίστιν
Θειοῖσιν ἐπιδρέμεν τελέσας, τόνδε ἦ χρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν σύνεσίν τ᾽ ἀνθρώπων
Σύσσιν, ἦ τε ἕκαστα διέρχεται, ἦ τε κρατεῖται.
Γνώσῃ δ᾽, ἦ δίκαιός ἔστι, φύσιν σεῖ πάντες ὁμοῖοι·
Ὥστέ σε μήτε ἄελπτ᾽ ἐλπίζειν, μήτέ τι λήθειν.
Γνώσῃ δ᾽ ἀνθρώπους αὐτοέρετα πήματ᾽ ἔχοντας.
Τλήμονες, ὅτι᾽ ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσ. λύσιν ἦ κακῶν πάσεσι σωίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ ἦ κυλίνδρου
Ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ᾽ ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἕπει βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος, ὣν ἐ δεῖ φοβέεσθαι, εἴκοντα ἦ φάγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν γε κακῶν λύσειας ἀπάσας,
Ἢ πᾶσιν δείξαις ὅσσ᾽ τῷ δαίμονι κρέων ἐσ᾽.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐσθλὸν ἔασιν,

Quibus sancta proferens natura ostendit singula.
Quorum siqua tibi portio est, tenebis quæ te jubeo,
Medelâ adhibitâ, & animam ab istis ærumnis liberabis.
Sed abstine eduliis quæ diximus, cùm in purgationibus
Tum in animæ solutione dijudicans : & singula considera,
Aurigâ supernè constitutâ optimâ ratione.
Quòd si relicto corpore ad liberum æthera perveneris,
Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec ampliùs mortalis.

Ejusdem.

Parce tuæ vitæ, nè ipsam animi affectibus devores.

EX SOLONIS ELEGIIS.

Memoriæ & Jovis Olympii inclytæ filiæ.
Musæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi à diis beatis præbete, & ab omnibus
Hominibus semper bonam habere existimationē:
Et jucundum hîc amicis esse, inimicis autem acerbum ;
Illis quidem venerandum, his autem formidabilem adspectu.
Pecunias porro desidero quidem habere; injustè verò possidere
Nolo : omnino *enim* vindicta tandem vênit.
Ac divitiæ quidem quas dii tribuerint, manent homini
Stabiles ab imo fundo ad verticem usqué :
Quas verò colunt homines, ab injuria non ritè
Proveniunt, sed injustis operibus pellectæ
Sequuntur invitæ, statímque permiscentur calamitati :
Initium autem à parvo *momento* sit, tanquam ignis,
Leve quidem primúm, sed desinit dolorificum :
Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant.
Sed Jupiter finem inspicit omnium, atque repentè
Ut ventus nubes illico dissipat
Vernus, qui fluctuosi maris immensi
Agitans fundum, & per terram triticiferam

Lætas

Οις ἱερὰ θεοφόρητα φύσις δόκησιν ἔχασα.
Ὧν εἰ σοί τι μέτεσι, χρατήσεις ὧν σε χαλδῶ,
Ἐξαχέσας, ψυχὴν ἀπὸ πόνων ἄπο πηδὲ σαώσεις.
Ἀλλ' εἶργε βραδὺν ὧν ἐπομβρίοις, ἐν τε χαδαρμοῖς,
Ἐν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φρένα δ' ἔχασα,
Ἡνίοχον γνάμιλλα σήσας χαδύαρθρον ἀρίσην.
Ἦν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύσεσθον ἔλπης,
Ἔσεσαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταδυσμοβορήσης.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝΟΣ ἘΛΕΓΕΙΩΝ.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ὀλυμπίης ἀλλαὶ τέκναι,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι θεοὶς δοῦναι μακάρων δότε, καὶ θεὸς ἀπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.
Εἶναι δ' γλυκὺν ὧδε φίλοισι, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρει μὲν ἔχειν, ἀδίκως δ' οὐ πεπάσθαι·
Οὐκ ἐθέλει· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μοι δῶσι θεοί, παρακρέμαται ἀνδρὶ
Ἐμπεδος ἐκ πρώτης πυθμένος εἰς κορυφήν·
Ὃν δ' ἄνδρες πιμῶσιν, ὑφ' ὕβρεως ἃ κτὶ κόσμιον
Ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,
Οὐκ ἐθέλων ἕπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ·
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δ' τελευτᾷ·
Οὐ γὰρ δίκαι θνητοῖς ὕβρεος ἔργα πέλει.
Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος· ἐξαπίνης δ'
Ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
Ἠπιόφρων, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀρχυγέτοιο
Πυθμένα κινήσας, γαῖαν κατὰ πυρφόρον

Lætas vastans segetes, ad deorum sedem in altum pervenit
Cœlum, & rursus serenitatem spectandam exhibet:
Relucétque vis solis per terram opimam
Pulchrè, nubium verò nihil ampliùs est videre.
Talis est *quoque* vindicta Jovis: neque ob quodlibet,
Ut mortalis homo, est ictus in iram.
Cæterùm non semper latet in perpetuum, quicunq; scelerosum
Pectus habet; sed omnino tandem detectus apparuit:
At hic quidem statim luit, ille póst. Quòd si fugerint
Ipsi, nec deorum fatum insecutum eos corripuerit;
Omnino tandem vênit, atque immeriti facinora luunt
Liberi primorum autorum in posterum.
Nos verò mortales ità cogitamus simul bonus & malus
Quisque opinionem bonam quam ipse habet,
Donec aliquid patiatur; tum rursus luget: antea verò
Oscitantes, levi spe fovemur.
Quòd si quis morbis difficilibus implicetur,
Sanum se futurum, animum inducit.
Alius, cùm timidus sit, fortis *sibi* esse videtur vir:
Et pulcher *sibi esse videtur*, homo deformis.
Alius carens pecuniis, & paupertatis pressus onere,
Multas se tamen possidere putat opes.
Accelerat aliunde alius. Hic quidem per mare vagatur
In navibus, cupiens lucra referre domum,
Per mare, inquam, piscosum, ventis agitatus periculosis,
Nihil penitus animæ, *ill est vitæ suæ*, parcens.
Terram scindens alius arborosam, in annum
Servit iis quibus curva sunt aratra curæ.
Est qui Minervæ, & multas callentis artes Vulcani
Instrumenta tenens, operosis manibus victum colligit.
Alius, Olympiadum Musarum munera doctus,
Amabilis sapientiæ modum assequitur.
Alium venerabilis jaculator Apollo vatem effecit,
Qui malum homini venien de longè prænovit,
Quicum dii conversati fuerint. Verùm fatalia prorsus
Nec ullum solvet augurium, neque sacrificia.
Sunt qui Pæonis multa pharmaca tenemis opera exerceant
Medici: hos quoque nullus consequitur finis.
Sæpe enim è modico dolore morbus fit magnus;
Quem nemo solverit blanda remedia præbens.
Alterum malis ægritudinibus & molestiis agitatum
Manibus contingens *quispiam* illico sanum reddit.

Fatum

Δηώσας κλυτὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺ ἰκάνει
Οὐρανόν, αἰθρίλιν δ' αὖθις ἔθηκαν ἰδεῖν·
Λάμπει δ' ἠελίοιο μυρία καὶ πόνα γαῖαν
Κλυτόν, ἀτὰρ νεφέων ὕδὲν ἔτ' ὄζὸν ἰδεῖν.
Τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται πίστις, ὕδὲ ἐφ' ἑκάστῳ,
Ὥστε θνητὸς ἀνὴρ, μίγνεται ἀξύχελα.
Αἰεὶ δ' ὅστε λέληθε διαμπερὲς ὅσσις ἀλιτρὸν
Θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔπεσεν, ὁ δ' ὕστερον. εἰ δ' ἄρα φύγωσιν
Αὐτόν, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιβᾶσα κίχῃ,
Ἤλυθε πάντως, αὐτὸς ἀναίτιος ἔργα τίνουσιν
Οἱ παῖδες τούτων ἠγεμόνων ἐπίσω.
Θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε
Ἑαυτῷ ὧν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
Πείν τι παθεῖν· τότε δ' αὖτις ὀδύρεται· ἄχεϊ δὲ τότε
Χάσκοντες, κύφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
Χ' ὅσσις μὲν νέοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πεδῇ,
Ὡς ὑγιὴς ἔσαι, τοῦτο καταφράσατο.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἠιθέων, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνὴρ·
Καὶ κλυτός, μορφῇ δ' ἀρίστατον ἔχων.
Εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
Κτήσασθ' πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλο· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἐλᾶται
Ἐν νηυσί, χρῄζων ὄφρα δὲ κέρδος ἄγειν,
Ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενον ἀργαλέοισι,
Φείδωλὴν ψυχῆς ἀσπερχὲς θέμενον.
Ἄλλο γλυκὺ τέμνων πολυδένδρεον, εἰς ἐνιαυτὸν
Λατρεύει τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει.
Ἄλλο Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
Ἀργαλέοιν χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον.
Ἄλλο, Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρεξ διδαχθείς,
Ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπισταμένος.
Ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν πηλόθεν ἐρχόμενον,
Ὦ, σωσιμβρότησοι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
Οὐτέ τις οἰωνὸς ῥύσεται, οὔτ' ἱερά.
Ἄλλοι Παιῆονος πολυφαρμάκου ἔργα ἔχοντες
Ἰητροί· καὶ τοῖς ὕδὲν ἔπεσι τέλος.
Πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα μίγνεται ἄλγος,
Κοὔπω λύσατ' ἂν ἤπια φάρμακα δῦσς.
Τὸν δὲ κακοῖς νόσοισι κυκώμενον ἀργαλέοις τε,
Ἀφνειὸς χειροῖν, εἶλε πόθος ὑγιῆ.

Fatum profectò mortalibus adducit mala simul & bona:
Nec dona divûm fugeris immortalium.
Omnibus sanè factis periculum ineſt: neque quis dignoſcit,
Quà ſe convertat in principio negotii.
Eſt qui rem aggredi quàm optimè ſibi proponit: ſed improvidus
In magnam noxam difficilémque ruit.
Alteri opera ſua malè inſtituenti Deus in omnibus largitur
Succeſſum bonum & liberationem ab imperitia.
Porrò divitiarum hominibus nullus conſtitutus eſt terminus:
Nam qui inter nos nunc plurimum poſſident victum,
Bis tantum quærunt. Quiſnam ſatiaverit omnes?
Lucra quidem mortalibus dederunt immortales:
Sed emergit ex ipſis noxa; quam cùm Jupiter
Miſerit ut ſumat pœnas, aliàs alius ipſam experitur in ſe.

Ejuſdem II.

Noſtra verò urbs nunquam occidet Jovis
Fato, & deorum immortalium ſententiâ.
Nam magnanima ſpeculatrix Jove-prognata
Pallas Minerva ſuis eam manibus protegit.
Ipſi autem celebrem urbem evertere ſtoliditate
Cives volunt pecuniis dediti.
Populíque ducum mens injuſta; quibus uſitatum eſt
Ex crebra injuria plurimos ſibi dolores conciliare:
Nequeunt enim ſatietatem capere, præſentémque
Victûs jucunditatem moderari in tranquillitate;

* * * * * *

Diteſcunt verò injuſtis ſtudentes operibus.

* * * * * *

Neque ſacris poſſeſſionibus, neque æreriis
Parcentes, furantur direptionibus aliundè alius:
Neque ſancta juſtitiæ ſcita curant.
Illa quidem tacens præteritorum conſcia, & præſentia cernens,
Suo tempore omnino vênit, ut pœnas exigat.
Hinc ergò univerſæ urbi venit immedicabile ulcus,
Incidítque repentè in moleſtam ſervitutem:
Quæ civilem ſedítionem, ſopitúmque bellum excitat,
Quod plurimorum jucundam ſubvertit ætatem.
Ab hoſtibus enim ſubitò ſuis urbs amabilis
Opprimitur præliis, quæ amicos injuriâ afficiunt.
Hæc quidem in populo mala accidunt: ſed ex pauperibus
Multi in peregrinam terram deveniunt

Venditi,

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
Δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐφ' ἕργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
Ἢ, σώσειν μέλλει χρήματ' ἀρχομένῳ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν ἔρδειν πειρώμενος, ἐς τρεπόησας
Εἰς μεγάλων ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε.
Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσι
Σωτηρίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσυνης.
Πλάστα δ' ὑδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
Οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλασίως ἀπέδωκεν. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
Πέμψῃ πομπήν, ἄλλοτε ἄλλῳ ἔχει.

Τὰ αὐτὰ. β'.

Ἡμετέρη δὲ πόλις κε μὲν Διὸς ἔκποτ' ὀλεῖται
Ἄϊσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.
Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει.
Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
Ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι.
Δήμου δ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος ὅσσιν ἑτοῖμος
Τείσεσθαι μεγάλης ἄλγεα πολλὰ πάθειν·
Οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κότον, οὐδὲ παρόντας
Εὐφροσύνας κοσμεῖν ἥσυχοι ἐν θαλίῃ.

* * * *

Πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι.

* * * *

Οὐθ' ἱερῶν κλεάνων, οὔτέ τι δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλα·
Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης θέμεθλα.
Ἣ σιγῶσα σαόφρων τὰ γιγνόμενά θ' ἑκάστοις
Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἐπὶ σμυγερῇ.
Ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
Εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἦλυθε δουλοσύνην.
Ἣ στάσιν ἔμφυλον πολεμόν θ' ὑπνοῦντ' ἐπεγείρει,
Ὃς πολλῶν ἐράτην ἄλεσεν ἡλικίην.
Ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
Τρύχεται ἐν σμυγεροῖς τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις.
Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ φέρεται κακά· ἦλθε δὲ πενιχρῶν
Ἰκνοῦνται, πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπήν

Περ-

Venditi, vinculíſque indignis conſtricti.

* * * * *

Sic publicum malum privati cujuslibet ædes occupat,
Nec veſtibulares excludere illud poſſunt januæ:
Altos etiam ſuper muros tranſcendit; & prorſus invênit,
Sive quis in latebras fugiat, ſive in lecto ſe *abſcondat*.
Horum monuiſſe animus me jubet Athenienſes,
Quàm multa mala iniquitas urbi conciliet.
Æquitas verò modeſtiam, & omnia recta parit;
Et ſemper injuſtis compedes injicit:
Aſpera mitigat, faſtidium ſedat, injuriam repellit,
Malíque naſcentis diſperdit ſemina:
Jus pravum corrigit, elata corda
Manſuefacit, ſeditioníſque opera compeſcit:
Reprimit etiam acerbæ litis bilem: & geruntur, cùm ea regnat,
Omnia inter homines integrè & prudenter.

Ejuſdem. III.

Siqua mala paſſi eſtis ob malitiam veſtram,
Non cauſam illorum diis imputetis.
Ipſi enim eos *qui vos opprimunt* auxiſtis dona mittendo,
Eámque ob cauſam durâ nunc premimini ſervitute.
Veſtrûm autem quilibet vulpis incedit veſtigiis,
Omnibúſque vobis mens ineſt mollis.
Linguam enim hominis inſpicitis, & verſuta verba:
In opus verò quod ſit aggrediendum, non intenditis.

Ejuſdem. IV.

Ex nube grandinéque nivis exiſtit vis;
Tonitrus quoque ex micante naſcitur fulgure:
A ventis autem mare turbatur: quod niſi quis
Moveat, omnium eſt juſtiſſimum.
Per magnos viros *ſæpe* civitas perit, & in monarchæ
Servitutem populus ex imprudentia vênit.
Populo enim tantam permiſi poteſtatem, quanta ſufficiebat,
Nulli honorem vel detrahens, vel tribuens.
Qui verò potentiâ eminebant, opibúſque erant ſuperbi,
His præcepi, nè quid præter decorum committerent.
Valido verò munivi ſcuto utroſque,
Et neutram partem injuſtè ſuperiorem eſſe conceſſi.

Ejuſdem.

Προδόντες, δεσμοῖσί τ' ἀσκελέοισι δεδέντες.

* * * *

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
Αὐλειοὶ δ' οὐκέτ' ἔχειν ἐθέλουσι θύρας·
Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως,
Εἰ πέ που ἢ φάγων ἐν μυχῷ, ἢ θαλάμῳ.
Ταῦτα δηδάξαι θυμὸς Ἀθηναίης με κελεύει,
Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει.
Εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἐπιφαίνει,
Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιπέδησι πέδας·
Τρηχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα·
Εὐθυνέει δὲ κρίνας σκολιάς, ὑπερηφανά τ' ἔργα
Πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης.
Παύει δ' ἀρχαλέης ἐριδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὸν δι' ὑμετέρην κακότητα,
Μήτι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.
Αὐτοὶ γὰρ τούτους ἠυξήσατε ῥύσια δόντες,
Καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔφεπε θεοσυλίην.
Τμῆι δ' εἰς ῥ' ἕκαστος ἀλωπέκος ἴχνεσι βαίνῃ,
Σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ὄφις νόος.
Εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός.
Εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μιὴ ἠδὲ χαλάζη·
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστεροπῆς.
Ἐξ ἀνέμων δ' θάλασσα ταράσσεται· ἐν δέ τε αὐτῶν
Μὴ κινῇ, πάντων δὴ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μοναρχὴ
Δῆμος ἀϊδρείῃ θεοσυλίην ἔπεσε.
Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ,
Τιμῆς οὔτ' ἀφελών, οὔτ' ἐπιρρέζας θέμις.
Οἱ δ' εἶχον δυνάμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
Καὶ τοῖς ἐφεσσάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.
Ἔστω δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέρωσι,
Νικᾷν δ' οὐκ εἴασ' ἀμφοτέρους ἀδίκως.

Τοῦ

Ejuſdem. V.

Tu quidem Soliis diu hîc imperans
Urbémque genúſque veſtrum colas.
Sed me celere in navi ab inclyta inſula
Incolumem Venus violis-redimita dimittat:
Propterque habitationem hanc gratiam largiatur & gloriam
Bonam, & reditum in patriam noſtram.

Ejuſdem VI.

Olim utinam fuerim Pholegandrius aut Sicinites,
Ac mutata foret Attica terra mihi!
Nam ſubitò fama hæc hominum volitabit ad aures.
Atticus unus adeſt, qui Salamina fugit.
Quin Salamina igitur, ſarturi dedecus, imus,
Subdita quod nobis inſula reſtituet.

Ejuſdem. VII.

Breve ſanè tempus meam oſtendet civibus inſaniam:
Oſtendet, *inquam*; veritate in medium prodeunte.

Ejuſdem. VIII.

Nullus hominum beatus eſt: ſed mali
Sunt omnes, quotquot mortalium ſol adſpicit.

Ejuſdem IX.

Nec mihi ſine luctu mors eveniat: ſed amicis
Mortuus relinquam dolores & ſuſpiria.

Ejuſdem X.

Satietas injuriam parit, ſi multæ affluant opes.

SUNT ET HÆC EJUSDEM *SOLONIS* XI.

Philo *libro primo, De mundi opificio.*
Clemens Alexandr. *libro ſexto Stromatum.*

Puer impubis adhuc infans, ſeptum dentium
Producit primis ſeptem annis.
Poſtquam verò alios ſeptem ei conceſſerit annos Deus,
Pubis indicia generationi aptæ apparent.
Ætate tertiâ mento augeſcentibus jam membris
Increſcit mutabilis coloris lanugo.

Quarta

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Ἀλλὰ σὺ μὴν Σολίοισι πολιὴν χέρνον ἐνθάδ' ἀνάσσων,
Τιμή τε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον.
Αὐταὶ ἐμὲ ξυῶ νηὶ δοῆ χλεινῆς ἀπο νήσου
Ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος.
Οἰκισμῶ δ' ὅπῃ τόδε χάρμα καὶ κῦδος ὀπάζοι
Ἐσθλόν, καὶ νόστον παρθέσθ' ἐς ἡμετέρην.

Τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Εἰμὶ δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης
Ἀπτὴ γ' Ἀθηναίη, παρθέσθ' ἀμεναμένη·
Ἀλλά γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο,
Ἀτθικὸς οὗτ' ἀνὴρ ἦν Σαλαμῖν' ἀρέσθαι.
Ἰομὴν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησάμενοι περὶ νήσου
Ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσάμενοι.

Τοῦ αὐτοῦ. ζ'.

Δείξει δὴ μανίην μὲ ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς·
Δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Τοῦ αὐτοῦ. η'.

Οὐδὲ μάκαρς ὄφελες πλεῖσται βροτὸς· ἀλλὰ πονηροὶ
Πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

Τοῦ αὐτοῦ. θ'.

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι· ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Τοῦ αὐτοῦ. ι'.

Τίκλει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

ΕΣΤΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΟΛΩΝΟΣ. ια'.

ΦΙΛΩΝ βίβλ. ά. περὶ κόσμ.
ΚΛΗΜΗΣ Ἀλεξανδρ. ς'. Στρωμάτων.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔπι νήπιος, ἔρχος ὀδόντων
Φύσας ἐκβάλλει πρώτιν ἐν ἕπτ' ἔτεσιν.
Τὰς δ' ἑτέρας ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης.
Τῇ τριτάτῃ ὃ γένειον ἀεξομένων ἔπι γυίων
Λαχνᾶται, χροιὴς ἄνθος ἀμειβομένης.

Τῇ

Quarto ſeptenario quiſque præſtantiſſimus eſt
Robore, ipſique viri ſigna virtutis edunt.
Quintus maturum jam virum nuptias moliri ſuadet,
Et liberorum ſuſcipere poſteritatem.
Sexto in omnia hominis animus intenditur,
Et vilia perficere ampliùs opera recuſat.
Septimo ſeptenario intelligentiâ & linguâ fiet optimus,
Et octavo, conjunctis illis totis annis quatuordecim.
Nono adhuc aliquid poteſt: verùm remiſſior eſt ipſius
Ad virtutes præclaras tam eloquentia, quàm ſapientia.
Decimum tandem ſignis moderatè contigerit ſeptenarium,
Jam non immaturus mortis fatum ſubeat.

EJUSDEM, DE DEO, *Ex Clemente.* XII.

Cognitionis obſcuram difficile eſt cognoſcere
Menſuram, quæ omnium rerum terminos ſola continet.

Ex eodem. XIII.

Ipſe enim omnium rex & dominus eſt,
Et vel ex immortalibus nemo imperium tale habet.

Ejuſdem. XIV.

Omnino hominibus obſcura mens deorum eſt.

Ejuſdem XV.

Primùm quidem Jovem Saturnium precemur,
Ut legibus his proſperum ſucceſſum & gloriam largiatur.

APOLLINIS *ad SOLONEM.*

Sede in media navi gubernatorum munus
Subiens: multi Athenienſes tibi aderunt adjutores.

SOLONIS XVI.

Nunc autem Veneris & Bacchi munera grata mihi ſunt,
Et Muſarum, quæ gaudio homines afficiunt & recreant.

Ejuſdem XVII.

Seneſco autem ſemper multa diſcens.

Τῇ δ' τετάρτῃ πᾶς ἐπὶ ἑβδομάδεσσιν ἄειρος
Ἰσχυΐ, ὅτ' ἄνδρες σῖτα ἔχουσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ὤριον ἄνδρα μεμνήμενον ἁρμάμαξιν εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν ἐξόπισθ' ἡνιοχεύειν.
Τῇ δ' ἕκτῃ φρὶ πάντα κραδαίνεται νόος ἀνδρός,
Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ δ' νῶν κ' γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσι μέγ' ἄειρε,
Ὀκτὼ δ', ἀμφότερα τέσσαρα κ' δέκ' ἔτη.
Τῇ δ' ὀγδόῃ ἔπι μᾶλλον ἰσώσατ' μαλακώτερα δ' αὖτε
Πρὸς μεγάλων ἀρετῶν γλῶσσά τε κ' σοφίη.
Τῇ δεκάτῃ δ' εἴπερ τελέσας κ' μέτρον ἵκοιτο,
Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃, ΠΕΡῚ ΘΕΟΥ̃,
Ἐκ τῆς Κλήμ. ΙΘ'.

Γναμοσυνὴς δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ὄζει νοῆσαι
Μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

Ἐκ τῆς αὐτῆς. κγ'.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς κὴ κοίρανός ὄτιν.
Ἀθανάτων τε ὁ δ' ἔπι ἐρήρεισται κράτος ἄλλο.

Τοῦ αὐτοῦ. ιδ'.

Πάντη δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισι.

Τοῦ αὐτοῦ. ιέ.

Πρῶτα μὲν εὐχόμεθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
Θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν κὴ κῦδος ὀπάσαι.

ΑΠΟ' ΑΛΩΝΟΣ πρὸς ΣΟ'ΛΩΝΑ.

Ἧσο μέσσην κάτα νῆα κυβερνητῆρων ἔργον
Εὐθυνῶν· πολλοί τοι Ἀθηναίων ὀπάονες.

Τοῦ αὐτοῦ. ιϛ'.

Ἔργα δ' Κυπρογλυφὸς νῦν μοι φίλα, κὴ Διονύσε
Καὶ Μουσέων, ἃ πάντας ἀνδρέσσιν εὐφροσύνας

Τοῦ αὐτοῦ. ιζ'.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος

E SUIDA, DE TYRTÆO.

TYRTÆUS, Archimbroti *filius*, Lacon aut Milesius, Elegiarum scriptor & tibicen: qui carminibus suis fertur Lacedæmoniis, cùm adversus Messenios bellum gererent, victoriæ autor fuisse. Est autem vetustissimus, utpote qui eodem tempore cum septem, qui vocantur, Sapientibus vixerit; aut etiam antiquior. Floruit saltem circa 35. Olymp. Scripsit præcepta vitæ versibus Elegiacis, & carmina de bello libris quinque.

E TYRTÆO,

De bellica virtute.

I.

NOn memorandus mihi vir, nec in pretio habendus
Seu virtutis pedum seu gratiâ luctæ; (videtur,
Neq; si Cyclopũ habeat magnitudinem & robur,
Et currendo vincat Thracium Aquilonem;
Et formâ sit vel ipso Tithono præstantior,
Et locupletior quàm aut Midas aut Cinyras *reges*;
Neque si Tantalidem Pelopem regno vincat,
Linguámque Adrasti suavissimam habeat;
Neque si gloriam omnem præter bellicam fortitudinem habeat:
Non enim vir bonus est in bello,
Si non sustineat cædem videre cruentam,
Et propiùs hostem stare cupiat.
Hæc virtus *est*, hoc optimum inter homines præmium,
Et maximè decorat virum juvenem, à quo geritur.
Commune hoc bonum *est* civitati, & universo populo,
Si quis vir progressus inter pugnantes-in-prima-acie maneat
Constanter, turpisque fugæ prorsus obliviscatur,
Vitam & animum patientem objiciens *periculo*;
Animétque ad mortem obeundam proximum virum adstãns:
Hic vir bonus est in bello.
Statim verò hostium in-fugam-vertit phalanges
Asperas, suâque industriâ prælii fluctus regit.
Ipse autem in prima acie prostratus charam amittit vitam,
Civitatem, & populos, & patrem honestans;
Multis per pectus & scutum rotundum vulneribus
Et per thoracem ab anteriore parte sauciatus.

Hunc

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ,

Περὶ Τυρταίου.

Τυρταῖος Ἀρχιμβρότου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς καὶ αὐλητής· ὃν λόγος τοῖς μέλεσι κρησάμενον Λακεδαιμονίους πολεμοῦντας Μεσσηνίοις ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι. ἐστὶ δὲ παλαίτατος, σύγχρονος τοῖς ἑπτὰ καλουμένοις σοφοῖς, ἢ καὶ παλαίτερος. ἤκμαζε γοῦν κατὰ τὴν λέ Ὀλυμπιάδα. ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐλεγείας, καὶ μέλη πολεμιστήρια εἰς βιβλία ε.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΡΤΑΙΟΥ,

Περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.

α'.

Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην,
Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης·
Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην
Νικώη δ' Θρῃκίων Βορέου (τε)
Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
Πλουτοίη δ' Μίδεω καὶ Κινύρεω πλέον·
Οὐδ' εἰ Ταντάλιδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
Εἰ μὴ τετλαίη μὴ ὁρῶν φόνον αἱματόεντα,
Καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰσάμενος.
Ἡ δ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄειστον
Καλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληί τε, παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰσχρᾶς δ' ὀνύμης ὀπιπάγχυ λάθηται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος·
Θαρσύνῃ δ' πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρειών·
Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
Αἶψα δ' δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηχείας, σπερχθῇ τ' ἔχεθε κῦμα μάχης.
Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμόν,
Ἀσπὺ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας·
Πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλόεσσης,
Καὶ διὰ θώρηκος πεφάνη ἐλιπαρμίτου.

Hunc verò lugent pariter juvenésque senésque,
Et gravi desiderio tota civitas funus ipsius prosequitur.
Hujus sepulcrum & liberi inter homines præclari sunt,
Itémque nepotes, & omne posterorum genus.
Nunquam ejus bona gloria interit, neque nomen ipsius,
Sed, quamvis sub terra sit, manet immortalis,
Quem is fortiter gerentem, manentémque, & pugnantem
Pro patria & liberis vehemens Mars peremerit.
Quòd si effugerit sortem mortis longum-inducentis-soporem,
Et victoriâ potitus splendidam gloriam pugnæ auferat:
Ipsum ex æquo omnes juvenésque senésque colunt,
Multísque jucundis affectus ad Orcum abit.
Senescens autem inter cives præcellit, neque quis illum
Lædere nec irreverenter neç injustè cupit;
Omnésque in sedibus juvenes simul & æquales
Loco cedunt ei, quique majores natu sunt.
Hujus igitur virtutis ad summum pervenire nunc aliquis
Nitatur animo, non remittens bellum.

Ejusdem, aliâ CALLINI. II.

Quamdiu torpetis? quando strenuum habebitis animum,
O juvenes? an non veremini vicinos
Ob tantam ignaviam? In pace autem *vobis* videmini
Sedere: sed bellum totam regionem infestat.

* * * * * *

Et aliquis moriens ultimò jaculum emittat.
Honori enim est & ornamento viro, pugnare
Pro patria & liberis & tenera uxore
Adversus hostes. Mors autem aderit quandocunque
Parcæ destinaverint. Sed agè quispiam rectà pergat
Extenso in altum gladio, & sub scuto forte pectus
Foveat cùm primùm incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale est
Virum, neque si à majoribus immortalibus genus ducat.
Sæpe *quis* elapsus è pugna sonitúque telorum
Evadit, sed ipsum domi fatalis mors apprehendit.
Atque hic sanè nec amicus est populo, nec gratus:
Illum verò magnus & parvus deflent, siquid passus fuerit.
Universus enim populus virum fortem desiderat
Defunctum, viventem verò instar semidei colit.
Nam coràm intuentur illum velut turrim:
Quippe solus multorum æquat facinora.

Ejusdem

Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
Ἀρχαλέῳ δ' ἤθεϊ πᾶσα κέκηδε πόλις.
Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀείσημοι,
Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτῆς,
Ἀλλ', ὅστις γῆς ἔρον ἐών, μάρναται ἀθάνατος,
Ὄφρ' ἂν ἀρεις ἀύσῃ, μενοεπής τε, μαρναμένων τε
Γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
Εἰ δ' ἡ φύσει μὲν κῆρα ταμπλεγέος θανάτοιο,
Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν ἔυχος ἕλοι·
Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταφρένοις, οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν ἔτ' αἰδῶς ἔστε δίχης ἐθέλει.
Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, ὅτι τε καθ' αὑτὸν
Εἶκεσ' ἐκ χώρης, ὅτι τε παλαιότεροι.
Τοιῆσδε νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθω
Πειρήσθω, θυμὸν μὴ μεθιεὶς πολέμου.

Τοῦ αὐτοῦ, ἢ ΚΑΛΛΙΝΟΥ. β'.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κόθ' ἁλκιμον ἔξετε θυμόν,
Ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
Ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δοκέοντε
Ἧσθ'· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * *

Καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
Τιμήεν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρί, μάχεσθαι
Γῆς πέρι καὶ παίδων, κουριδίης τ' ἀλόχου,
Δυσμενέσιν. θάνατος δέ ποτ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖραι ὑπερκλώσωσ'. ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω,
Ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπὲρ ἀσπίδος ἁλκιμον ἦτορ
Ἕλσας τοπρῶτον μιγνυμένῳ πολέμῳ.
Οὐ γάρ πως θανάτοιο φυγεῖν εἱμαρμένον ὄζιν
Ἀνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἦ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δὴ στίχας φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δήμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
Τὸν δ' ὀλίγος στενάχει, κἠμάς, ἢν τι πάθῃ.
Λαῷ γὰρ ξύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
Θνήσκοντος, ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων.
Ὡς γὰρ μὲν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
Ἔργα γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

Ejuſdem. III.

Veruntamen Herculis genus invictum eſtis :
Confidite; nondum Jovis facies averſa eſt à nobis.
Nec hominum turbam formidetis aut metuatis,
Quin rectà quiſque hoſtibus ſcutum obvertat,
Inviſam amiſſurus animam, mortíſque nigrum,
Sed ſolis ſplendori gratum, ſubiturus fatum.
Nôſtis enim quàm gravia ſint Martis luctuoſi opera,
Nôſtis etiam impetum permoleſti belli :
Et quando fugiſtis ipſi, quandóque alios fugâſtis,
Juvenes, utrumque ſatìs experti eſtis.
Nam ex illis qui audent unà perſiſtentes
Cominus in hoſtes adverſos impetum facere,
Perpauci occidunt, retróque ſervant populum :
Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
Vix autem verbis aliquis explicare poſſit,
Quanta incurrat mala vir qui ſe turpiter dederit.
Ignominioſum namque eſt tergum ſauciare
Viri fugientis in adverſo prælio.
Turpe quoque eſt cadaver in pulvere proſtratum
Atque in tergo haſtæ cuſpide vulneratum.
Sed progreſſus quiſpiam maneat firmus utroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens :
Femora & tibias infernè necnon pectus humeróſque
Lati clypei umbone contegens :
Dextrâ verò manu validam haſtam torqueat,
Terribilémque in capite criſtam motet.
Fortia aggrediens facta diſcat bellare,
Nec à telis procul abſit clypeum gerens.
Sed congrediens quiſpiam cominus longâ haſtâ
Vel gladio percuſſurus hoſtem capiat :
Et pedem pedi jungens, clypeúmque clypeo admovens,
Necnon criſtam criſtæ, galeámque *aptans* galeæ,
Pectoríque adverſo pectore contra hoſtem pugnet,
Vel gladii capulo, vel haſtâ prælongâ arreptâ.
Vos autem, levis-armaturæ-milites, ſub ſcutis aliunde alii
Trepidantes, grandibus pugnate lapidibus,
Haſtáſque leves contorquete in hoſtes,
Veſtram prope armaturam permanentes.

Ejuſdem.

Τῦ αὐτῦ. γ'.

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὸ ἀνίκητον γένος ἐσϝέ·
Θαρσεῖτ', ὥπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε·
Ἰθὺς δ' ἐς θρομάχας ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω
Ἐχθρὸν μὸν ψυχὴν θέμενος, θανάτῳ ὃ μελαίνας
Αὐγᾶσιν κῆρας ἠελίοιο φίλας.
Ἶσε γὸ ὡς Ἄρεως πολυδακρύτε ἔργ' ἀείδηλα,
Ἐν δ' ὀργὴν ἐδάην ἀρηλέϊ πολέμῳ·
Καὶ μ' φθονόντων τε δηωκόντων τ' ἐγένεσθε,
Ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς χόρον ἠλάσατε.
Οἱ μὺ γὸ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
Ἐς τ' αὐτοκασίγνητον θρομάχας ἴέναι,
Παυρότεροι δηωκῶσι, σάωσι δ' λαὸν ὀπίσσω·
Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
Οὐδ' εἷς δ' ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσσειεν ἕκαστα,
Ὅσ', ἂν αἰδὼς πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
Ἀργαλέον γὸ ὀπάσσε μεταφρενον ὀϛι δαΐζειν
Ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ.
Αἰδὼς δ' ὀϛις νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
Νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δηρὸς ἐλπαμένος.
Ἀλλά τις ἔυ σταβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέρῃσι
Στειχθεὶς ἐπὶ γῆς, χείλος ὀδοῦσι δακών·
Μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
Ἀσπίδος εὐρείης γαστὶ κεκυφαμένος·
Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ πιναστέπτω ὄβελμον ἔγχος,
Κινεέτω ὑψόσε λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἔρδων δ' ὄβελμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
Μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
Ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοχέδον ἔγχεϊ μακρῷ
Ἢ ξίφεϊ ὑτάζων δηΐου ἀνδρὸς ἑλέτω·
Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θείς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
Ἐν δ' λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,
Καὶ στέρνον στέρνῳ πεπαλαγμένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
Ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
Ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
Πτώσσοντες, μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
Δόρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
Ταῖσι παροπλίαις πλησίον ἱσάμενοι.

Ejuſdem. IV.

Præclarum eſt, in prima acie ſi occidat
Vir bonus, pro patria ſua pugnans:
At ſiquis urbe ſuâ pinguibúſque arvis relictis
Mendicare cogitur, *hoc* omnium eſt miſerrimum;
Cum chara matre vagans, & ſene parente,
Cúmque parvulis filiis, & adoleſcentula uxore.
Inviſus namque erit ad quoſcunque pervenerit,
Indigentiâ victus & odioſâ paupertate:
Genus *ſuum* infamat, & formam decóram turpat,
Omnis generis anxietas & mala eum ſequuntur.
Tandem ſic errantem hominem nulla *decóri* cura
Afficit, nec pudor ullus in poſterum eſt ei.
At nos animo fotti pro terra hac pugnemus, & pro liberis
Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
O juvenes, arctè invicem juncti pugnate,
Neque turpis fugæ aut timoris initium facite:
Sed magnum fortémque concipite animo impetum,
Nec pugnantes adverſus hoſtes vitæ rationem habete.
Veteranis autem, quorum genua non ampliùs ſunt agilia,
Grandævis relictis, nè fugite.
Turpe enim eſt, ſi in prima acie proſtratus
Jaceat ante juvenes vir ſenior,
Candidum jam habens caput, barbámque canam,
Animam efflans fortem in pulvere,
Cruenta charis manibus pudenda tegens,
(Quæ oculis intueri, & turpe & indignum eſt)
Et denudatus corpore: juvenibus autem in omnibus ſimilis eſt,
Et pulchrum pubertatis florem habeat.
Viris quidem mortalibus, & mulieribus, viſu amabilis
Eſt, vivus adhuc; ſtrenuus autem, ſi in prima acie ceciderit.
Sed progreſſus ad pugnam quiſpiam mancat utroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens.

Τῶ αὐτῶ. ϛ'.

Τεθνάμμαι γὰρ κλυτὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
Ἀνδρ' ἀγαθόν, περὶ ἢ πατρίδι μαρνάμενον.
Τλὼ δ' αὐτῆ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγρούς
Πτωχεύειν, πάντων ἔσθ' ἀνιηρότατον,
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλη, καὶ πατρὶ γέροντι,
Παισί τε σὺν μικροῖς, κωιδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται οὓς κεν ἵκηται,
Χρησμοσύνη τ' εἴκων καὶ συγδῇ πενίῃ·
Αἰσχύνει τε γένος, κατὶ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
Πᾶσα δ' ἀθυμία καὶ κακότης ἕπεται.
Εἰ δ' ὕπως ἀνδρός τοι ἀλωμένου ἄδεμί' ὤρη
Γίγνεται, ὅτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φεισόμενοι.
Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
Μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβυ.
Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
Τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν ἀκέα γούνατ' ἐλαφρά,
Μὴ καταλείποντες φεύγετε πρὸ γεραιούς.
Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
Ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
Θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
Αἱματόεντ' αἰδῶια φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
(Αἰσχρὰ τά γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
Καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
Ὅφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ.
Ἀνδράσι μὲν θηητὸν ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ
Ζωὸς ἐὼν· καλὸς δ', ἢν προμάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις ἓν διαβὰς μηκέτω ποσὶν ἀμφοτέρῃσι
Σπειχθεὶς ὀπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοὺς δακών.

E SUIDA, DE SIMONIDE.

Suidas enumerans multos *Simonides* postremum his notis describit,

SIMONIDES Crini *filius*, Amorgînus, carminum Iambicorum scriptor. Scripsit Elegiam duobus libris, & Iambos. Floruit autem 406 annis post bellum Trojanum. Primus Iambos scripsit, secundum quosdam.

E SIMONIDE.

In vitam humanam. I.

NUlla res inter homines perpetuò firma manet,
Unam autem hanc *sententiam* vir Chius optimè protulit:
Quòd HOMINUM generatio talis est, qualis est foliorum.
Hanc pauci homines perceptam auribus
In pectora condunt. Fovet enim spes unumquemque
Virorum, qualis juvenum animis innascitur.
Quamdiu verò homo aliquis amabilem juventutis florem obtinet,
Animo levi præditus multa cogitat irrita:
Nam neque senectutem sibi affuturam, neq; mortem expectat,
Neque dum sanus est laboribus vacat.
Stulti, qui hoc modo affecti sunt: nec intelligunt
Quàm breve sit juventutis & vitæ tempus *datum*
Mortalibus. Tu verò hæc discas, & ad finem usquè vitæ
Animo tuo bona perseverа gratificans.

EX IAMBIS EJUSDEM.

De Mulieribus. II.

Mulieris mentem seorsum fecit Deus
Principió. Unam ex sue setosa *produxit*;
Cui omnia domi luto inquinata
Inornatáque jacent, & humi provolvuntur:
Ipsa autem illota cum vestibus immundis
In stercore desidens pingueſcit.
Aliam verò Deus fecit ex maligna vulpe,
Mulierem omniſciam; neque ipsam mali
Neque boni quicquam latet.
Nunc autem malæ sunt hæ *mulieres* sæpenumero,

Nunc

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ,

ΠΕΡΙ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Σιμωνίδης Κείνεω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς βιβλίοις β', καὶ ἰάμβους· γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς μὲν ὑ καὶ ς' ἔτη πρὸ Τρωικῶν. ἔγραψεν ἰάμβους ῥωτους, κατὰ τινας.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. α'

Ὁ δὲν ἐν ἀνθρώποισι μόνει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί,
Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
Οἵη περ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.
Παῦροί μιν θνητῶν ἄκουσι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ
Ἀνδρῶν, ἥτε νέων σήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητὸν δ' ὅταν τις ἄνδρα ἴδῃ πολυήρατον ἥβης,
Καρφος ἔχων θυμὸν πολλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὐδὲ γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηραλέος μόλις, οὐδὲ θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος· οὐδέ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἐστὶν ἥβης καὶ βιότοιο ὀλίγος
Θνητοῖς. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθών, βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ πρὸς ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

ἘΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΑΜΒΩΝ.

Περὶ γυναικῶν. β'.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐπίπεμψε νόον
Τὰ πρῶτα. Τῇ μὲν ἐξ ὑὸς ταὐτόχροος,
Τῇ πάντ' ἂν ὄικον βορβόρῳ πεφυρμένα
Ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
Αὐτὴ δ' ἄλουτος ἄπλυτός τ' ἐν εἵμασιν,
Ἐν κοπρίοισιν ἡσυχὴ παίνεται.
Τῇ δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
Γυναῖκα πάντων ἴδεαν· ἃδε μὲν κακῶν
Λέλησται οὐδέν, οὐδὲ πρὸς ἀμεινόνων.
Τὸ μὲν γὰρ αὐτῇ ὄζει πολλάκις κακόν,

Τὸ

Nunc bonæ rursus; aliàs aliis præditæ moribus.
Aliam verò ex cane maledicam, parenti suæ similem:
Quæ omnia & audire & scire cupit;
Undequaque autem circumspiciens & oberrans
Latrat, etsi neminem viderit.
Ipsam verò compescere neque minis vir posset,
Nec si iratus excusserit ei saxo
Dentes, neque si benigniter alloquatur,
Etiamsi juxta hospites consederit:
Sed pertinaciter inutilem clamorem exercet.
Aliam verò ex tellure formatam cœlicolæ
Marito dederunt in damnum: Nam neque mali
Neque boni quippiam callet hujusmodi mulier;
Sed unicum *tantùm* opus novit, *scilicet* Comedere.
Et cùm duram hyemem Deus fecerit,
Ipsa frigens ad ignem propiùs sellam attrahit.
Mulierem autem ex mari *genitam* nunc animo considera:
Hoc quidem die ridet, & hilarem se præbet,
Ità ut hospes eam domi videns laudaret, *inquiens*,
Haud est mulier ulla melior quàm ista,
Inter omnes homines, neque elegantior.
Interdum contrà intolerabilis est, tum visu
Tum accessu: tunc enim furit *adeò*
Ut appropinquare nemo sustineat, veluti canis circa catulos *suos*
Omnibus implacida, infensáque,
Ac similis est in amicos & hostes.
Quemadmodum mare aliquando tranquillum
Et innoxium stat, ingens gaudium nautis,
Æstivo tempore; aliquando autem furit
Gravisonis procellis agitatum:
Huic maximè similis est hujusmodi mulier
Ingenio; naturámque ut pontus variam habet.
Aliam verò ex cinere & dossuario asino *constituit*:
Quæ vix necessitate minisque adacta,
Tandem omnia facit & operatur
Quæ *viro* placent. Interim autem furtim aliquid devorat
Noctu & interdiu: quinetiam in foco comedit.
Ad opus autem Venereum
Quemvis advenientem suscipit socium.
Aliam ex mustela *creavit*, miserum & triste genus:
Huic enim nihil pulchrum, desiderandum,
Jucundum, aut amabile prorsus inest:

Sed

Τὸ δ' ἐθέλον· ὀργὴ δ' ἄλλοτ' ἀλλοίη ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ χυτὸς λίθεργόν, αὐτομήτορα·
Ἣ πάντ' ἀκοῦσα, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
Πάντη δ' παπταίνουσα κ' πλανωμένη
Λέληκεν, ὣς κ' μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾶ.
Παύσειε δή μιν ὅτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,
Οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαρέξειεν λίθῳ
Οὐδέν, ὅδ' ἂν μειλίχως μυθοίμενος,
Οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἠνθέη τύχη·
Ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄφρακτον αὐδὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γείνατο ὀλύμπιοι
Ἐδωκαν ἀνδρὶ πονηρόν· ἔστε γὰ κακόν,
Οὐτ' ἐθέλον ἔδεν ὅ,τι δὲ τοιαύτη γυνή·
Ἔργων δ' μόνον Ἐδέειν ἐπίσταται.
Χ' ὅταν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
Ῥιγοῦσα δίφρον ἄωτον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης ἐν φρεσὶν γ' ἤδη νόει·
Τὴν μὲ γελᾷ τε κ' γέγηθεν ἡμέρην,
Ἐπαινέσει δ' ἂν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωίων γυνὴ
Ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, ὑδὲ καλλίων.
Τὴν δ' ὐκ ἀνεκτὸς ὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
Οὐτ' ἄωτον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
Ἄπλητον, ὥστε ἀμφὶ τέκνεσσιν κύων·
Ἀμείλιχος δ' πᾶσι, καὶ δυσμενής,
Ἐχθεσίοισιν ἶσα κ' φίλοισι γίγνεται.
Ὡς δὲ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
Ἐσικ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
Θέρεος ἐν ὥρῃ· πολλάκις δ' μαίνεται
Βαρυκτύποισι κύμασιν φορεομένη.
Ταύτῃ μάλις' ἔοικε τοιαύτη γυνὴ
Ὀργὴν· φυὴν δ' ὡς πόντος ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἔκ τε κυδοῖς κ' πλανητρίδος ὄνε·
Ἣ σιὼ τ' ἀνάγκη, σιὼ τ' ἐνιπῇσιν, μύζις
Ἔρεξε γᾶν ἄπαντα κ' πονήσατο
Ἀρεσά. τόφρα δ' ἐθέλει μὲν ἐν μυχῷ
Πεσνύξ, φεσῆμαρ· ἐθέλει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ.
Ὅμως δ' κ' φεὸς ἔρχεν Ἀφροδίσιον
Ἐλθόν-δ' ἐταῖρον ὀπίνυσεν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ χαλῆς δύσλωτον ὀιζυρὸν γένος·
Κείνη γὰ ὅπ καλόν, ὐδ' ἐφίμερον
Πέφύκεσιν, ὐδὲ τερπνὸν, ὐδ' ἐσάμιον.

Ἐμοῦ

Sed aliena est à Venereo complexu,
Et præsentem maritum fastidio habet,
Et furando multum damni vicinis infert;
Quin & hostias sæpe nondum immolatas devorat.
Aliam equa mollis jubata genuit:
Quæ servilia opera & laborem abhorret,
Neque molam attingeret, neque cribrum
Levaret, neque stercus foras projiceret,
Neque juxta furnum evitans fuliginem
Sederet. Virum *non sponte sed* coacta amat.
Abluit autem sordes quotidie
Bis aut ter, & unguentis ungitur.
Semper autem & comas pexas gerit,
Densas, & floribus obumbratas.
Talis sanè mulier pulchrum spectaculum
Aliis est, habenti verò damnosum,
Nisi rex fuerit, aut princeps aliquis,
Qui ejusmodi rebus delectetur.
Aliam autem ex simia *creavit:* istud certè præcipuè omnium
Jupiter viris maximum malum contulit.
Talis mulier faciem turpissimam habens
Per urbem ingreditur, nulli non irrisa:
Ad cervicem vix potest flecti ob brevitatem,
Nates exiles habet, integro corpore. O miserum virum,
Qui malum hujusmodi amplectitur!
Novit enim omne genus consiliorum & mores
Instar simiæ, neque ridere solet.
Neminem beneficiis demeretur: sed illud spectat,
Et hoc quotidie consultat secum,
Ut malum aliquod facinus, idque maximum, edat.
Aliam ex apicula *fecit:* quam qui duxerit, felix est;
Ut quæ sola nihil reprehensione dignum habeat.
Floret autem sub ea & augetur res familiaris,
Charáque charo consenescit conjugi,
Enixa pulchram & celebrem progeniem.
Hæc excellit inter mulieres
Cunctas; & divina *quædam* gratia circundat *eam:*
Non gaudet cum mulieribus considere,
Ubi Venereos narrant sermones.
Ejusmodi uxores viris largitur
Jupiter optimas & prudentissimas.
Sed etiam reliqua hæc *mulierum* genera consilio Jovis

Omnia

Ἐυνῆς δ' ἀδιωπὴς ὄζιν Ἀφροδίσης.
Τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα νουσίῃ δηδοῖ
Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά·
Ἄδυσα δ' ἱερὰ πολλάκις καταδίει.
Τιὼ δ' ἵππος ἀβρὴ χαιτήεσσ' ἐγένατο·
Ἡ δ' ἄλλ' ἔργα κὴ ἄλλα ἀειτρέπει,
Κ' ὅτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, ὅτε κόσκινον
Ἄρειεν, ὅτε κόπρον ἐξ οἴκε βάλοι,
Οὔτε πρὸς ἱπνὸν ἀσχολιὴ ἀλδομένη
Ἴζοιτ'. ἀνάλκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
Λοῦται ἢ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπον
Δίς, ἄλλοτε τείς, κὴ μύρεις ἀλείφεται.
Αἰεὶ ἢ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
Βαθεῖαν, ἀνθεμοισιν ἐσκιασμένην.
Καλὸν μὲν ἔν δέαμα τοιαύτη γυνὴ
Ἀλλοισι, τῷ δ' ἐχθρὴ γίγνεται κακόν,
Ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκιπτοῦχος ἦ,
Ὅστις τοιέτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τιὼ δ' ἐκ πιθήκε τοῦτο ἢ δολοκειδὲς
Ζεὺς ἀνθρώποισιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
Αἰσχρὴ μὲν γὰρ εἰς ὥπα, τοιαύτη γυνὴ
Εἰσιν δ' ἀστὸς πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως·
Ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖ ἢ μόγις,
Ἀπυγος, αὐτόκωλος. αὖ τάλαι ἀνήρ,
Ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
Δήνεα ἢ πάντα κὴ τρόπους ἐπίσταται,
Ὡσαὐτως πίθηκος, οὐδὲ οἱ γέλως μέλει.
Οὐδ' ἂν τιν' ἓν ἔρξειεν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ,
Καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βυλεύεται,
Ὅκως τι χ' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.
Τιὼ δ' ἐκ μελίσσης· τιὼ τις εὐτυχεῖ λαῶν,
Κείνῃ γὸ ὄιη μῶμος ὐ προσιζάνει.
Θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος,
Φίλη δὲ σωὶ φιλόνιπ γηρασκῇ πόσει,
Τεκοῦσα καλὸν κ' ὀνομάκλυτον γόνον.
Κ' ἀειαρέτης μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
Πάσησι· θεὶη δ' ἀμφιδέδρομῶ χάεις·
Οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
Ὅκα λέγουσιν Ἀφροδίσιες λόγες.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαείζεται
Ζεὺς τὰς ἀείσας, κὴ πολυφραδεσάτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς

Ἐστὶν

Omnia ſunt, & apud viros manent.
Jupiter enim hoc malorum maximum creavit,
Mulieres, etſi fortè prodeſſe videantur :
Habenti verò maximè ſentitur malum.
Nunquam enim hilaris diem tranſigit
Totum, quiſquis cum uxore degit :
Nec citò famem à familia arcebit,
Inimicam contubernalem, hoſtémque deorum.
Imò quando vir ſibi maximè lætari videtur
In domo, ſive divinitus, ſive *alicujus* hominis gratiâ,
Tum verò mulier, invento quod culpet, ad pugnam armatur :
Ubi enim mulier eſt, nè ad domum *quidem*
Hoſpitem venientem blandè *vir* exceperit.
Porró, quæ maximè bona eſſe videtur,
Ea plurimùm obeſſe ſolet,
Nempe oſcitante, *id eſt*, *nihil ab ea metuente* marito. Vicini autem
Etiam illum videre gaudent aberrantem.
Nam unuſquiſque ſuam collaudat memor
Uxorem, alterius verò reprehendit :
Nec agnoſcimus æqualem nobis obtigiſſe ſortem.
Jupiter enim hoc ipſum fecit maximum malum,
Et vinculo conſtrinxit indiſſolubili :
Ex quo *ſolutos* aliquos Pluto excêpit, *id eſt*, *mortem obierunt*,
Pro uxore depugnantes.

Ejuſdem. III.

Uxore vir nullam rem poſſidet
Bonâ meliorem, neque malâ deteriorem.

Ejuſdem. IV. *In vitam humanam.*

O fili, penes ſe habet Jupiter altitonans finem
Omnium, quæ fiunt; & pro arbitrio ſuo diſponit.
Nec in hominum caducorum poteſtate animus
Eſt, ſed in diem nos mortales vivimus,
Ità ut ſingulis Deus deſtinaverit. (fovet,
Omnes autem ſpes divina pulchris rebus, *quas ſibi quiſque proponit*,
Temerè conſultantes. Alii diem
Venturam expectant, alii annorum circuitus.
Novum autem annum nullus non hominum ſperat
Divitiis boniſque plenum & charum affore.
Sed prævenit alium miſera ſenectus, comprehendens
Antequam finis accedat : alios triſtes ægritudines
Mortalium perdunt: alios Marte domitos
Sub terram Pluto demittit obſcuram.

Sunt

Ἐσίν τε πάντα, καὶ παρ' ἀνδρὸς μὴ ἐσίν.
Ζεὺς δὲ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
Γυναῖκας, ἢ τι καὶ δοκοῦσιν ὠφελεῖν·
Ἔχουσι δέ τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
Οὐ γάρ ποτ' εὐφρων ἡμέρῃ διέρχεται
Ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πάλλεται,
Οὐδ' αὖ λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
Ἐχθρὸν συνοικητῆρα δυσμενέα θεῶν.
Ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα δυσμενεῖν δοκῇ
Κατ' οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν, ἢ ἀνθρώπῳ χάριν,
Εὑρὼν μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται·
Οκκε γυνὴ γάρ ὄζιν, ὅδ' ἐς οἰκίαν
Ξεῖνον μολόντα σφεφεύνως δεχοίατο.
Ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
Αὐτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη,
Κεχλωότος μὴ ἀνδρός. οἱ δὲ γείτονες
Χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τὸν, ὡς ἀμπτάνει.
Τλῶ λῶ δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
Γυναῖκα, τλῶ ἢ πατέρα μωμήσεται.
Ἴσλω δ' ἔχοντες μοῖραν ἃ γινώσκομεν.
Ζεὺς δὲ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
Καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄῤῥηκτον πέδῃ·
Ἐξ ὅτε τοὺ μὲν Αἴδης ἐδέξατο,
Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Γυναικὸς ὃδὲν χρῆμ' ἀνὴρ λητίζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, ὃδὲ ῥίγιον κακῆς.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'. Εἰς ἑαυτὸν ἀνθρώπινον.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκλυτος
Πάντων, ὅσ' ὄζει, καὶ πίδησ' ὅπῃ θέλει.
Νόος δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν οὐκ ἐφημέροις
Ἔσ', ἀλλ' ἐφημέριοι βροτοὶ δὴ ζώομεν,
Ὅπως ἕκαστον ἐκτελεύτησε θεός.
Ἐλπὶς δὴ πάντας κάλλεσιν θεὶη τρέφει,
Ἀφρηκτον ὁρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρῃ
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
Νέωτα δ' ὃδεὶς ὅστις ἃ δοκεῖ βροτῶ
Πλήτῳ τε καὶ δοῖσιν ἕξεται φίλος.
Φθάνει δὴ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβεῖν,
Πεὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺ δὴ δύσλυσοι νόσοι
Φθείρουσ· ἀνηβᾷ· τοὺ δ' Ἀρεῖ δεδμημένους
Πέμπει μιλαίνης Ἅιδης ὑπὸ χθονός.

Οι

Sunt qui in mari procellis agitati
Et multis fluctibus purpurei ſali
Moriuntur, cùm non ampliùs vivere poſſunt.
Nonnulli laqueo vitam infeliciter finiunt,
Et Sponte ſuâ lumen ſolis relinquunt.
Sic nihil malorum *in vita* abeſt: ſed infinitæ
Mortalium ſortes, & ineffabiles calamitates
Damnáque ſunt. Quòd ſi me audirent,
Mala non diligeremus, neque doloribus
Animum applicantes malis diſcruciaremur.

Ejuſdem. V.

Homo cùm ſis, nunquam dixeris quid futurum ſit:
Nec inſpiciens hominem, Quamdiu ſit victurus.
Etenim celeris, muſcæ præpetis
Inſtar, *rerum ſit* mutatio.

Ejuſdem. VI.

Nullus planè ſine vitio aut calamitate vivit.

In mortem. VII.

Mors etiam bello elapſum comprehenditt.

Conſolatorium. VIII.

De homine defuncto non cogitabimus,
Si quid ſapiamus, ampliùs uno die.

E SUIDA, DE RHIANO.

RHIANUS Cretenſis erat Benæus: (Bene enim urbs eſt Cretæ) nonnulli Ceræten, alii verò ex Ithaca vel Meſſene ipſum natum eſſe memoriæ prodiderunt. Hic priùs palæſtræ cuſtos & ſervus fuit: poſtea verò edoctus, Grammaticus factus eſt, contemporaneus Eratoſtheni. Scripſit carmine Heracliada, libris quatuor.

E RHIANO.

De Imprudentia.

OMnes profectò erramus animis
Homines, ferimúſque deorum variantia dona
Pectore inſipiente. Nam qui victûs inops
Obſervatur diis gravem impingit culpam
Mœſtus: virtutem verò ſuam animúmque negligit,
Nec dicere quippiam audet, neque facere

Præ

Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι,
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς
Θνήσκουσιν, ἢ νυτ' ἂν μὴ δυμπεσὼν Διὸς
Οἱ δ' ἀγχόνῃσιν ἄψαντο δυσκήρῳ μόρῳ,
Κ' αὐτάγρετοι λέπαισιν ἡλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἅπ' ἔδλον ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφροσσοι δύαι,
Καὶ πήματ' ὄζιν. εἰ δέ μοι πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, ὅδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

Τῦ αὐτῦ. ε'.

Ἄνθρωπος εἶ ν, μήπτοτε φήσῃς ὅ, τι γένηται
Μηδ' ἄνδρα ἰδών, ὅτον χρόνον ἔστιν.
Ὠκεῖα γάρ, ὅδε ταυτὸν ῥυγχ μύας
Οὕτως, ἃ μετέπεσεν.

Τῦ αὐτῦ. ς'.

Πάμπαν δ' ἄμοιρος ἔτης, ὅδ' ἀχήεις.

Εἰς θάνατον. ζ'.

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἐρῆκε χ τὸν φυγμάλγεα.

Παρηγορικόν. η'.

Τῦ ἐμῦ θανόντος οὐκ ἂν ἐδυμοίμεθα,
Εἰ φρονοῖμεν, πλείον ἡμέρης μιᾶς.

Ἐκ τῆς ΣΟΥΙΔΑ, περὶ ΠΙΑΝΟΥ.

Πιανὸς ὁ Κρὴς ἦν Βιωναῖος. (Βιὼν ἡ πόλις Κρήτης) ἄλλοι Κεραίτιον, ἄλλοι ἢ Ἰδαίους ἢ τῆς Μεσσήνης αὐτὸν ἱστόρησαν. Οὗτος ἦν τῆς παλαίστρας τρίτος φύλαξ χ δεύτερος ἦν ὕστερον ἢ παιδοθετὴς ἐγένετο γραμματικός, εὐγλωττος. Ἐγκεκλειν ἐμμέτρα ποιήματα Ἡρακλειάδα ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν.

Ἐκ τῶν ΠΙΑΝΟΥ.

Περὶ ἀρετῆς. α'.

Ἆρα δὴ μάλα πάντες ἀμαρτίνοοι πολόμεθα
Ἄνθρωποι· φέρεμεν ἢ θεῶν ἑτερόρροπα δῶρα.
Ἀφρασδέϊ κραδίην βιότοιο μὴ ὃς κ' ἐπισθύνῃς
Σπουδᾷ) μαχάρεσσιν ὅτι τόχον αἶσαν ἰάπτῃ
Ἀχνύμενός· σφετέρην δ' ἀρετὴν χ θυμὸν ἀ-
Οὐδέ τι θαρσαλέον νοέειν ἔπος, οὐδέ τι ῥέξαι, (πτῇ,

Præ timore, ubi viri locupletes adfuerint;
Sed animum ejus absumunt pudor & mœror.
At qui feliciter agit, cuique Deus opes tribuit
Et regnum in-multos, hic obliviscitur quod telluri
Pedibus insistat, & mortales ei sint parentes:
Sed arrogantiâ animique vitiosâ elatione
Instar Jovis tonat, & caput supra cervicem tollit,
Quamvis parvus; pulchrisq; decóram-cubitis Minervam ambit:
Denique viam aliquam requirit ad Olympum,
Ut diis annumeratus epulis eorum fruatur.
Ast Ate, levibus accurrens pedibus,
In vertice capitis insperata nullique visa,
Jam quidem vetulis *ipsa* juvenili formâ, jam verò contrà
Juvenibus senili insistit facie fraudulenter,
Jovi deorum principi & justitiæ gratum faciens.

E NAUMACHIO.

I.

PUlchrum sanè est, corpus castum habere, intactámq; manere
Virginem, & puris semper cogitationibus delectari,
Nec onus circa laboriosa ilia gestantem,
Neque dolores trementem suspiriosos Lucinæ:
Sed permanere quasi reginam imbecillium mulierum,
Oculum animæ splendidum ad eam vitam erigendo,
In qua gloriosæ & veræ sunt nuptiæ, ubi commixta
Divinis verbis lumine plenas meditationes parit.
Quòd si te communis vitæ desiderium capit,
De ista quoque præsciens dicam, quomodo te oporteat conficere
Navigationem, ut aiunt, secundam animo læto.
Hic tibi sit maritus, quem parentes decreverint:
Et, si fuerit prudens, felicissima es; sin aliter
Virum sortita fueris, ferre & ipsum oportet.
Sed si quis prudens aliquid tibi dixerit,
Obsequere, nec dissentias ab ipso. Esto autem ei
Blanda: idque magis, cùm aliquâ curâ afficitur.
Viro enim indignanti consilium & solatium est uxor.

Relinque

Ἐρρίγασ', ὅτι τ' ἄνδρες ἐχεκτίανοι παρέωσιν
Καί οἱ θυμὸν ἔδωσι κατηφίη κὴ ὀϊζύς.
Ὃς δέ κεν ἐυοχθήσι, θεὸς δ' ὀπὶ ἕλκεον ὀπάζῃ
Καὶ πολυκοιρανίῃσι, ὀπιλήσεται ἥνεκα χαίας
Ποσσὶν ὀπισείβει, θητοὶ δέ οἱ εἰσὶ τοκῆες·
Ἀλλ' ὑβροπλίῃ κὴ ἁμαρτωλίῃσι νόοιο
Ἴσα Διῒ βεβιήκει κεφαλὴ δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει,
Καίπερ ἐὼν ὀλίγος· μηδέται δ' ὑπποχιῶ Ἀθηίῃσιν·
Ἥ πὴν ἀτρεκτὸν τεκμαίρεται Οὐ λυμπιάδι,
Ὡς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀείδηται ἐλαπινάζῃ.
Ἡ δ' Ἄτη, ἁπαλοῖσι μεταζωχῶσα πόδεσσιν,
Ἄκρης ἐν κεφαλῆσιν ἀνοΐστοις κὴ ἄφαντος,
Ἄλλοτε μὴν χαίῃσι νεωτέρῃ, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὀπλοτέρῃσι γενῦς ἐφίσεται ἀμπλακίῃσι,
Ζηνὶ θεῶν χρείοντι δίκην τ' ὀπίεσα φέρουσα.

ἘΚ ΤΩΝ ΝΑΥΜΑΧΙΩΝ.

α'.

Καλὸν μὴν, δέμας ἀγνὸν ἔχειν, ἀδμῆτά τε μίμνειν (χαίρειν,
Παρθενικὴν, καὶ ἀοιδοῖσί τ' ἀεὶ μελεδήμασι
Μήτε βαρυλήτων λαγόνων ἔρον φόρτον ἄγυιαις
Μήτε πόνον τρομέουσαν ἀγάσσονα Εἰλειθυίης·
Ἀλλ' ἦμος βασίλειαν ἀφαυρῶν ἐκλυτεράων,
Ψυχῆς ὄμμα φαεινὸν ὑπὲρ βιότοιο χέουσαν,
Ἔνθα γάμοι κεδνοὶ καὶ ἀληθέες, ἔνθα μαγεῖσα
Θεσπεσίοις ἐπέεσι νοήματα φάεα πήλει.
Εἰ δέ σε κὴ ξυνοῖο πόθος βιότοιο κιχάνει,
Καὶ τῦτο φερέσβοιος ἐρέω, πῶς χρὴ σε πρῆσσαι
Τὸν πλὸν, ὥς φασιν, τὸν δεύτερον ἔυφρονι θυμῷ.
Ἔσσο σοὶ πόσις ἐσθλὸς, ὃν ἂν κρίνωσι τοκῆες·
Κἂν μὴ ἔῃ πινυτὸς, σὺ μακαρτάτη· εἰ δέ κεν ἄλλως
Ἀνέρα μοιρήσαιο, φέρειν κὴ τῦτον ἀνάγκη.
Ἀλλ' ἰῶ μὴ τις σοὶ πεπνυμένῳ ὄ, τι κεν εἴπῃ,
Πείθεο, μηδ' ἔσο βίῳ ἀνδιχα. γίνεο δ' αὐτῷ
Μειλιχίη, κὴ μᾶλλον ὅταν τι ἓ κῆδος ἰκάνῃ.
Ἀνδεὶ γὰρ ἀχαλκέωνται παρίσασις ὄπειπε.

Relinque autem illi externa opera, quæ conficere poteſt.
Tibi cura rei familiaris ſit, & cuſtodiæ domûs.
Nè ipſum interroges de rebus quas nefas eſt mulieribus
Nôſſe: ſi tamen ipſe te velit in conſilium adhibere,
Auſculta ſtatim ejus ſermoni; ſed ſerò reſponde cum ipſo
Deliberans, & nihil promitte, nec admone,
Ut tuo arbitrio res agenda permittatur: quia exitus vanus eſt.
Uxori prudenti ſat maritus qui illam virgo duxit: neque ipſam
Adſpicit alter lecto denudatam.
Primùm ſtultè agentem tolera; eſt enim neceſſarium:
Sæpius quoque morbum ſuſtine, quantumvis anxia.
Contine in pectore curas tuas, neque dicas
Omnibus quæ agis, nec ipſis parentibus cuncta exponas.
Sola deſipientem moneas, idque, ut decet, leniter:
Nam contumelia etiam prudentem *virum* irritare novit.
Sæpius oratio lenis virum inſipientem demulcet.
At ſi pravis ſociis conjunctus pravus fiat,
Nè adverſus illum, ô filia, contendas;
Sed ſocios inſtiga ut inter ſe diſſentiant:
Facilis autem hæc ratio eſt diſſipandæ ſocietatis
Perverſæ; ſociis amicum reddi bonis
Et prudentibus. Quis enim ſponte ſtultum ſibi jungeret amicum?
Sic tu quidem virum charum ex animo diligas;
Et intelligat maritus tuus evidenter, quòd liberos
Ex animo ames: haud enim talis exiſtit
Ut non ſentiat amorem, nec fideles mores agnoſcat.
Sed audi virgo: Hæc te cuncta obſervare decet.
Nec proclivis nimiùm ſis ad riſum, nec triſtis;
Nec otioſa prorſus eſto, ſed moderatos ſubi labores.
Nec tuis famulis duram te aut valde lenem
Præbeas: negligentiores enim *domini* ſemper damnum patiuntur;
Sed TIMENtibus ſervis domini confidenter imperant.
Externos amores rejice, priuſquam ab aliis
Revera cognoſcas ſtudia mentéſque ipſorum.
Nec anum improbam tuis unquam ædibus recipias:
MULTOrum bene conditas familias peſſundederunt anus.
Neque loquacem mulierem tibi ſociam jungas:
CASTOS mulierum mores pravi ſermones corrumpunt.
Nec afficiaris nimis auri ſtudio, neque in collo
Purpureum hyacinthum geras, viridémque jaſpin,
Quibus ſtulti ſuperbiunt. Tu verò ornatu,
O virgo, inani non indigeas, neque in ſpeculo

Manu

Λείπε δέ οἱ τὰ θύρηφι, τὰ κ᾽ ἀνύσσαι πονέοντι.
Σοὶ δ᾽ οἰκωφελίη μελέτω, μέγαρόν τε φυλάσσειν.
Μηδέ μιν ἐξρέεινε τὰ μὴ θέμις ἔστι γυναῖκας
Ἱστορίαι· εἰ δ᾽ αὐτός σ᾽ ἐθέλει συμφράδμονα θέσθαι,
Σιώπεο μὴ τάχα μύθῳ ἀμείβεο δ᾽ ὀφὲ σιὼ ἀπτῷ
Φραζομένῃ, κ᾽ μηδὲν ὑπίσχεο, μηδὲ κέλευε
Σῇ ῥέζειν ἰότητι· τὸ γὰρ τέλος ἔστιν ἀεσσέρον.
Κυείῃ πυύλῃ πόρις ἄρκυος· ἐλθέ τ᾽ ἐπείνων
Δύτερος ἀθρήσας λεχέων ἀπογυμνωθέντων.
Πρῶτα μὴ ἀρεαίνοντις ἀνάγκεο κ᾽ γὰρ ἀνάγκη
Πολλάκι τε κ᾽ νέσι ἀνάγκεο, κηδομένῃ περ.
Ἱρεο δ᾽ ἐν στέρνοις τὰ σὰ κήδεα, μηδ᾽ ἀλόρδε
Πᾶσιν ὅσα φρονέει, μηδ᾽ ἔπεσι πάντα τετεύσι.
Μύνῃ δ᾽ ἀρεαδέοντα πυυκάζεω· ἀλλὰ κατ᾽ ἄισαν
Καὶ πυυτὸν δεδάικε ἑρεθιζόμενόν περ ἀνέρα λώβῃ.
Πολλάκι δ᾽ ἤπιον ἄνδρα κ᾽ ἄφρονα μῦθος ἔθελξεν.
Εἰ δ᾽ ὀλοοῖς ἑτάροισιν ἑρεπτόμενόν κακὸς ἔσσι,
Μὴ σὺ μὰ ἀντιβίλου κείνῳ, τέκος, εἰς ἕριν ἔλθῃς,
Ἀλλ᾽ ἑτάρῃς ὄπιθεν μὴ σφίσι νείκεα βάλλειν.
Ῥηϊδίη δ᾽ ὁδὸς ἥδε διαπρῆναι φιλότητα
Λάγαλέῃ, ἑτάρῃς ἦ φίλον ἀγαθοῖσι γενέσθαι,
Καὶ πυυτοῖς. τίς γάρ κεν ἐκὼν φίλον ἄφρονα θεῖτο;
Καὶ σὺ μὰ ὡς φίλον ἄνδρα κ᾽ ἀτρεκέως ἀγάπαζε·
Γνώτω δ᾽ ἀμφαδίῃ κ᾽ σὸς πόσις ὅττί κε τέκνα
Ἐκ θυμῷ φιλέῃς· ἐπεὶ ὅτί γε τοῦτο ἐτύχθη,
Οὐ στέργειν φιλότητα κ᾽ ἤθεα πιστὰ δαῆναι.
Παρθενικὴ σὺ δ᾽ ἄκκε τά σε χρὴ πάντα φυλάσσειν.
Μήτε φιλομμειδὴς μάλα γίγνεο, μήτε χαπφὴς.
Μήτ᾽ ἔσο πάμπαν ἀργός, ἄλις δ᾽ ἔχε κ᾽ πόνε ἔργων.
Μήτε κακὴ δ᾽ μώεσι τετοῖς ἔσο, μήτε μάλ᾽ ἐσθλὴ
Φαίνεο· ῥηΐτεροι γὰρ ἀεὶ τε πῆμα φέρονται.
ΘΑΡΣΕΙ· δειδίοτων μάλ᾽ ὀπιχραπέεσσιν ἄνακλες.
Ὀθνείων φιλότητας ἀναίνεο, πρὶν κεν ἀπ᾽ ἄλλων
Εἰδείης ἐτύμως μελεδήματα κ᾽ νόον αὐτῆς.
Μήτε γεᾶν ποτὲ σοῖσι κακὴν δέξαιο μελάθροις·
ΠΟΛΛΩΝ χρῆες ἔφορσαν ἐύκτιτα δόματα φώτων.
Μηδέ μὴ ἀκρητόμυθον ἑταιρίσσαιο γυναῖκα·
ΚΕΔΝΑ κακοὶ φθείρκι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι.
Μὴ σύ ποτε χρυσῷ θελγμαίνεο, μήτ᾽ ὀπὶ δερῆς
Πορφυρέῃ ὑάκινθον ἔχοις, ἢ χλανέῃ ἰάσπιν,
Τοῖς ἔπι φυσίοωσι διαίρεσνες. ἀλλὰ τὺ κόσμει,
Παρθένε, πυῦσα μὴ διδύεο, μηδὲ κατίπτῃ

Manu diſcernens tuam contempleris formam;
Sed neque circa comas multiplices necte nodos;
Nec ſub palpebris tuis vultum colore nigro inficias:
Non enim mulieribus natura corpus dedit imperfectæ
Formæ, ut & alia opus eſſet in corpore machinari.
Quomodo autem, ô filia, ſuſtineres à prudenti viro conſpici,
Mortale tuum corpus tam variis exornans modis?
Ex alia aliam factam téque tibi diſſimilem video,
Unam mulierem ſub multis formis mihi apparentem.

Ejuſdem. II.

Vituperium divitiarum.

Aurum ſanè & argentum pulvis ſunt; & qui reperiuntur
Lapilli in calculoſa maris crepidine;
Multi autem jacent ad ripas fluviorum temeré;
At veſtes marinæ purpuræ cruor inficit:
Quibus inhiare ſolent ſtolidi nautæ.

E SUIDA, DE PANYASIDE.

PANYASIS Polyarchi, Halicarnaſsêus, Prodigiorum interpres, & Poëta, Herodoti Hiſtorici patruelis. Vixit 78. Olympiade, aut multò antiquior eſt. Recenſetur autem inter Poëtas poſt Homerum.

E PANYASIDE.

In Incontinentiam. I.

AGedum hoſpes, quin & bibe: hoc etiam virtutis eſt,
Si quis in virorum convivio plurimum vini biberit
Rectè ſcitéque, aliúmque ſimul provocaverit virum.
Æquè inter epulas vir fortis eſſe poteſt, atque qui in bello
Pugnas ſequitur luctuoſas, in quibus pauci
Animoſi ſunt, ac impetuoſum Martem excipiunt.
Huic ego illum æquali laude contulerim, qui epulis
Aſſidens gaudeat, aliúmque pariter cœtum incitet:
Non enim vivere mihi videtur homo, neque agere
Vitam hominum ærumnoſorum, quicunque à vino
Animum abſtinens, aliam ſtultus potionem hauſerit.
Vini enim non minor eſt quàm ignis mortalibus utilitas,
Bona, malorum amuletum, omnis cantilenæ comes.

Ineſt

Χειρὶ δαιζρίνητα τιλὼ αὐχάζεο μορφιύ.
Μηδὲ κόμης θείαλλα πολυχρύσεας πλέκε σειρὰς
Μηδὲ μέλαινε τοῖσιν ὕπο βλεφάρεσιν ὀπωπάς.
Οὐ γὰρ θνητὸν ἔρημας ὧπασεν ἡμιτέλεσσον
Μορφιύ, ὄφρα καὶ ἄλλα θεὸς χροὶ τεχνήσαντο.
Πῶς δ' ἂν, κοῦρα, δώσαιο δαίμονι φῶτι φανῆναι,
Θνητὸν ἐφημερίῃ κομιδῇ χρόα ποικίλλουσα;
Ἐξ ἑτέρης ἑτέρῃσι σε καὶ ἄλλῃσι ἄλλοτε λαΐνοις,
Φαινομβρίῃσι πολλῇσι μίαν μορφῇσι γυναῖκα.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ψόγος ἀλέτης.

Χρυσός τοι κόνις ὅτι καὶ ἄργυρος, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Λᾶες ὑπὸ ῥηγμῖνι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
Πολλοὶ δ' ἐρείφατες ποταμοὺ παρὰ χείλεσιν αὖτως·
Εἵματα δ' εἰνάλιος ἐρυθραίνεται αἵματι κόχλος.
Τοῖς ἔπι φυσιόωσι δαίφρονες ἀσπαλιῆς.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΤΙΑΔΑ, ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΑΣΙΔΟΣ.

Παυσανίας Πολυάρχῳ, Ἀλικαρνασσέϊ περιηγητῇ, καὶ ποιητὴς ἐπῶν, Ἡσιόδῳ τῷ ἰσρεικῷ ἐξάδελφος. Ἤκμασε κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ἢ καὶ πολλῷ πρεσβύτερος. Ἐν ᾧ ποιηταῖς τάττεται μετὰ Ὅμηρον.

ἘΚ ΤΩΝ ΠΑΝΤΑΣΙΔΟΣ.

Εἰς ἀχρασίαν. ά.

Εἶν' ἄγε δὴ καὶ πῖν· ἀρετὴ νύ τις ὅτι καὶ αὐτή,
Ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλείστων ἐν εἰλαπίνῃ μέσῃ πίνῃ
Εὖ καὶ ὀπιζαμβόνως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελαδῇ.
Ἶσόν θ' ὅς τ' ἐν δαὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνήρ,
Ὑσμίνας δ' ἐπὶων ταλαπενθέας, ἔνθά τε πανύεσι
Θαρσαλέοι τελέθοντι, μιμνοί τε θύραζε Ἄρηα.
Τῷ μὲν ἐγὼ ἐπίμιλλον ἴσον κλέος ὅς τ' ἐνὶ δαὶ
Τέρπηται παρεών, ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνάγῃ.
Οὐ γάρ μοι ζώειν γε δοκεῖ βροτὸς, ὅστις ἀπ' οἴνου
Ἀνθράπιον βίον ταλασίφρονος, ὅστις ἀπ' ὄιτυ
Θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλο νεόφρων.
Οἶνος γὰρ πυκὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ,
Ἐσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης σωοπολὸν ἀοιδῆς.

Ineſt *vino* ſacra pars convivii & ſplendoris,
Ineſt etiam ſaltationis, & amoris exoptati,
Necnon pugnæ, & triſtis malevolentiæ.
Quare decet te inter pocula læto animo merum acceptantem
Potare: non cibo malè affectum inſtar vulturis
Sedere pleno ventre, oblitum gaudia.

Ejuſdem. II.

Vinum quidem deorum donum optimum eſt,
Moderatè ſumptum: immoderatè verò, peſſimum.

Quo cùm impleviſſet magnum & ex auro ſplendidum craterem,
Scyphos frequentes attollens, potum ſuavem bibit.

E SUIDA, DE ORPHEO.

ORPHEUS, tempore Judicum qui Judæis præfuerunt, everſo Athenienſium imperio, notus fuit, philoſophus excellentiſſimus, & multorum myſteriorum peritus. Feruntur enim ab eo ſcriptæ orationes de cognitione Dei.

EX ORPHEO.

De Deo. I.

LOquar quibus fas eſt; ſed fores claudite profanis
Omnibus ſimul: tu verò audi, ex lucifera oriunde Luna
Muſæë: narrabo enim vera: nec te quæ antea
In animo *tibi* viſa ſunt, charâ vitâ ſpolient. (adverte,
Reſpiciens verò ad divinum *hunc* ſermonem, ei diligenter animum
Intendens cordis rationis-capax conceptaculum: rectè autem ad-
Viam, & ſolum adſpice mundi regem. (ſcende
UNUS eſt per-ſe-genitus: ex eo uno omnia nata ſunt.
Ipſe verò in illis verſatur: nec quiſquam eum
Intueri-poteſt mortalium; ſed ipſe nihilominus omnes intuetur.
Hic ex bono malum hominibus dat,
Et bellum horribile, & dolores lacrymoſos:
Nec quiſquam eſt alius. Tu verò facilè omnia adſpexeris,
Si videres eum antequam tandem huc ſuper terram *venit*.
Fili mi, oſtendam tibi, quandoquidem video ejus
Veſtigia, & manum robuſtam potentis Dei:
Ipſum verò non *poſſum*-adſpicere. Nubes enim eum circumſtat

Reliqua

Ἐν μὲν γὰρ ἁλίης ἱερὸν μέρος ἀγλαΐης τε,
Ἐν δ' ἠϊθεϊτυπίης, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος,
Ἐν δέ γε μοῦνος ἀνὴρ ἐν δυσφεσσωίης ἀλεγεινῆς.
Τῷ σε χρὴ παρὰ δαῖτα δεδεγμένον εὐφρονι θυμῷ
Πίνειν· μηδὲ βορῆ κεκαπνομένον ἠὲ γυῖα
Ἠὲ πεπμύχθαι, λελασμένον ἀνφεσσωιάων.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Οἶνος μὲν θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
Πινόμενος κατὰ μέτρον· ὑπὲρ μέτρον δέ, χέρειον.

Τοῦ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῦ φαεινόν,
Σκυτφὺς αἰνύμενος δαμέας ποτὶν ἡδιὼ ἔπινεν.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ὈΡΦΕΩΣ.

ὈΡΦΕΥΣ, ὁπὶ δὴ παρὰ Ἰκδαίοις κριτῆ, καλαλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθηναίων, ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἄριστος γενόμενος, καὶ πολλὰ μυστήρια διδαχθείς. φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ περὶ θεογνωσίας λόγος.

ἘΚ ΤΩΝ ὈΡΦΕΩΣ.

Περὶ Θεοῦ. α.

Θέλγομαι ὃς θέμις ἐστί, δύρας δ' ὑπίθεσθε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς· σὺ δ' ἄκουε φαεσφόρε ἔκγονε μήνης
Μουσαίου· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα· μηδέ σε τὰ πρὶν
Ἐν στήθεσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ.
Εἰς δ' λόγον θεῖον βλέψας, τόνδε φύλαξαι,
Ἰθυπίων κραδίης νοερὸν κύτος· ἓν δ' ὑπέραυγε
Ἀστραπτῶν, μοῦνον δ' ἐσορᾷ κόσμοιο ἄνακτα.
ΕΙΣ δ' ἐς αὐτογενὴς· ἐνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται.
Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς πεφύασται· ἴδε τις αὐτὸν
Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται·
Οὐδ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
Καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρύοεντα·
Οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος. σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις,
Αἴ κεν ἴδῃς αὐτὸν πρὶν δὴ ποτε δεῦρ' ὑπὸ γαῖαν.
Τέκνον ἐμὸν δείξω σοι, ὁπλίσσα δέρκομαι αὐτῷ
Ἰχνια, καὶ χείρεσσι βαρὺ κρατερῇσιν θοῖσ'
Αὐτὸν δ' οὐχ ὁρέω. πρὶν γὰρ μέρος ἐσέκεν

Λοιπὸν

Reliqua mihi: ſtant autem decem orbes hominibus. (imperat,
Non enim quiſpiam mortalium videre poſſet eum qui hominibus
Niſi unigenitus quidam profectus ab-antiqua-origine gentis
Chaldæorum: ſciebat enim aſtri curſum,
Et ut ſphæra motum circum terram circumvolvit,
Circularem æqualiter & in ſuo centro.
Ventos autem gubernat circum aërem & circa fluxum
Aquæ, & exerit fulgorem ignis potenter-facti.
Ipſe deinde ſuper amplum cœlum conſedit
In aureo ſolio, terra autem ſub pedibus jacet:
Manúmque dextram ad limites Oceani
Extendit, & montium baſis intus tremit,
Nec ingens illud robur ferre poteſt. Eſt autem omnino
Ipſe cœleſtis, & ſuper terram omnia perficit,
Principium tenens ſimul & medium atque finem,
Ut habet ſermo antiquorum, ut ex-aqua-ortus *Moſes* deſcripſit,
Acceptâ divinitus lege quæ duplicia præcepta continet.
Non fas eſt aliter loqui. Tremo verò membris
In animo. Ex alto imperat omnibus ordine.
O fili, tu mentem tuam admove, linguam
Bene cohibens: in pectore verò conde hunc ſermonem.

Ejuſdem. II.

O rex cœli & inferni, mariſque & terræ,
Qui tonitribus concutis validam domum Olympi,
Quem dæmones horrent, & deorum cœtus metuit,
Cui Parcæ quantumvis implacabiles obediunt,
Æterne ave-materne, cujus irâ omnia quatiuntur,
Qui agitas ventos, omniáque nubibus obducis (aſtra
Igneis turbinibus diffindens latum aërem. Tuus quidem eſt inter
Locus, qui immutabilibus præceptis movetur:
Tuo autem ſplendido ſolio adſtant laborioſi
Angeli, quibus curæ eſt quomodo mortalibus omnia perficiuntur.
Tuum ver recens relucet floribus purpureis,
Tua hyems frigidis advenit nubibus,
Quas olim ebrius Bacchus diſtribuit Autumni *tempore*.

Ejuſdem. III.

Æternum, immortale, fandum duntaxat diis;
Veni maxime deorum omnium cum potenti fato,
Horrende, invicte, magne, æterne, quem circundat aër,
Huc veni, aures mihi & purum auditum aperiens,

Audi

Λοιπὸν ἐμοὶ· φασὶν ἢ λέκα πλυχαὶ ἀνθρώπεσιν.
Οὐ γάρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων χρύσεον
Εἰ μὴ μακροβυής τις ὑπορρὼξ φύλα ἄνωθεν
Χαλδαίων· ἴδηεις γὸ ἕλιν ἀσρολο πορείης,
Καὶ σφαίρης κίνημα· ἀμφὶ χθόνα ὡς πεκτέλλει,
Κυκλοτερὲς γ' ἐν ἴσῳ κτ' ἢ σφέτερον κιώδακα.
Πνεύματα δ' ἠνιοχεῖ πεῖ τ' ἠέρα, κὴ πεὶ χεύμα
Νάματος, ἐκφαίνει ἢ πυρὸς σέλας ἰφιγνήτυ.
Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν ἄνδις ἐπ' ὠκεανὸν ἐσπείκλαι
Χρυσέῳ εἰνὶ δρόνῳ, γαίη δ' ὑπὸ ποσὶ βέβηκε
Χέρσ ἢ δξιτερλὶ ἐπὶ τέρμασιν Ὠκιανοῖο
Ἐκτέτακεν ὀρέων ἢ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ,
Οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μόθον. ἔστι ἢ πάντως
Αὐτὸς ἐπουράνιος, κὴ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
Ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων ἅμα κὴ μέσον ἠδὲ τελευτήν,
Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδρογόνης δέταξεν,
Ἐκ δεόθεν γνώμῃσι λαβὼν κτ' δίπλακα δεσμόν.
Ἄλλως ἔ θεμιτὸν ἢ λέγειν. τρομέω δέ γε γῆα
Ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτης κραίνει πεὶ πάντ' ἐν τάξει.
Ὦ τέκνον, τὺ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλαύκιλλυ
Εὖ μάλ' ὑποκρατέων· σέρνοισι ἢ ἔνδοθε φήμης.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Αἰθέρος ἠδ' αἰδοῦς, πόντε γαίης τε τύραννε,
Ὅς βορέαις σείεις βειαρὸν δόμον Οὐλύμποιο,
Δαίμονες ὃν φείανσι, θεῶν ἢ δέδοικεν ὁμιλος,
Ὦ, μοῖραι πείδονται ἀμείλικτοί θ' ἅμα ἔασι,
Ἀφθιτε μιλεσπάτωρ, ἔ θυμῷ πάντα δονεῖται,
Ὅς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλησί τε πάντα καλύπτεις,
Πρηςῆρσι ῥίζων πλατιὺ αἰθέρα· σὺ μὸ ὲν ἄρροις
Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσυώασι τρέχουσα·
Σῷ ἢ θρόνῳ πυρόεντι παρεσταῖσιν πολύμοχθοι
Ἄγγελοι, ὅσι μέμηλε βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται.
Σὸν μὸ ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
Σὸς χειμὼν ψυχαῖσιν ἐπερχόμῳ νεφέλασιν,
Ἃς ποτε βακχαδὲς Βρόμῳ δένεμῳ ὀπώρας.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν,
Ἐλθὲ μίγισε θεῶν πάντων κρατερῇ σιὺ ἀνάγκῃ,
Φειδὸς, ἀπτῆνος, μέγας, ἀφθιτος, ὃν σέφει αἰθὴρ,
Δεσπόζ νιν, κατά μοι καθαρὸς ἀκοὰς τε πετάσας,

Κέκλυθι

Audi omnem ordinem quem * conjectavit Deus
Ex una nocte & ex uno die similiter.

* *Fortè melius legendum*, fabricavit.

E SUIDA, DE MIMNERMO.

MIMNERMUS, Ligyrtiadæ filius, Colophonius, aut Smyrnæus, aut Astypaliensis, Elegiarum scriptor. Vixit Olympiade 37. ità ut præcesserit septem Sapientes. Nonnulli verò dicunt eum eodem cum illis tempore vixisse. Vocatus etiam fuit Ligyastades ob ejus industriam & suavitatem.

E MIMNERMO.

De Vita, Quòd brevis sit. I.

NOs autem, velut folia producit floridum tempus
Veris, cùm subitò splendor solis augetur:
His similes ad breve tempus floribus juventutis
Delectamur, à diis neque malum edocti
Neque bonum. Parcæ autem nigræ nobis adstant:
Altera, gerens finem molestæ senectutis;
Altera, mortis. Breve autem tempus durat juventutis
Fructus, quamdiu super terram spargitur sol:
At postquam terminus temporis hujus præteriit,
Statim mori satius est, quàm vivere.
Multis enim malis animus afficitur. Aliquando res domesticæ
Laborat, & paupertatis opera tristifica fiunt.
Alius rursus desiderat liberos, quos maximè
Cupiens, tellurem subit ad inferos.
Alius morbo animum-corrumpente tenetur: nec ullus est
Hominum, cui non multa Jupiter mala largiatur.

Ejusdem. II.

Vituperium Senectutis.

* * *
* * *

Sed breve tempus durat, instar somnii,
Juventus pretiosa. Difficilis autem deformisque
Senectus statim imminet capiti,
Odiosa simul & contempta, quæ virum reddit obscurum,
Lædit autem oculos mentemque circumfusa.
Tithono Jupiter malum immortale dedit
Senectutem, quæ vel tristi morte magis est timenda.

Qui

Κέκλυθι τάξιν ἅπασιν ὅσην * τετιμήσατο δαίμων
Ἐκ τε μοῖρ' νυκλὸς ἠδ' ἐξ ἠοῦς ἡμαθόεντος.

* ἴσ. βέλπον, τετέλεσται.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΤΑΔΑ, ΠΕΡΙ ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Μίμνερμος, Λιγυρπάδης, Κολοφώνιος, ἢ Σμυρναῖος, ἢ Ἀσυταλιδάς, Ἐλεγειοποιός. Γέγονε δὲ ὁπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος, ὡς φησὶ Δημήτριος ὁ Ζ' σοφός. Τινὲς δ' αὐτοῖς συγχρονεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δ' καὶ Λιγυαστάδης διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγύ.

ἘΚ ΤΩΝ ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Περὶ βίου, ὅτι βραχύς. ά.

Ἡμεῖς δ', οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἔαρος, ὅτ' αἶψ' αὐγὴ αὐξήσαι ἠελίου
Τοῖς ἴσοι, πήχυιον ὁπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες ἔτνε κακόν,
Οὔτ' ἀγαθὸν· κῆρες δ' παρεσίπασι μέλαιναι·
Ἡ μὲν, ἐχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου·
Ἡ δ' ἑτέρη, θανάτοιο. μάνωθα δ' γίγνεται ἥβης
Καρπός, ὅσον τ' ὁπὶ γλῶ κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος περάσωμεν ὥρης,
Αὐτίκα τεθνάναι βέλπον, ἢ κέδνος·
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε τ' ἄλλος
Τρυχοῖ, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει.
Ἄλλος δ' αὖ παίδων ὀπιδεύεται, ὧντε μάλιστα
Ἱμείρων, κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀίδην.
Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ὄζιν
Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδῷ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Ψόγος γήρως.

* * * * *

Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ὃ ἡδὺ πημήνασα. τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίκ' ὑπερκρέμαται,
Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄπιμον, ὅ, τ' ἄγνωστον ποιεῖ ἄνδρα,
Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.
Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεύς
Γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

Τὸ

Qui pulcherrimus erat olim, ubi forma præteriit,
Nec *ut* pater à filiis honoratur, nec ab amicis.

Ejuſdem. III.

Qualiſnam vita *foret*; aut quid jucundi ſine aurea Venere?
Emoriar, quando iſta mihi non ampliùs curæ fuerint:
Amor, *inquam*, occultus, & blanda dona, & lectus,
Si rapidi ſint juventutis flores
Viris & mulieribus: ubi verò moleſta ingruerit
Senectus, quæ pulchrum etiam virum deformem reddit,
Semper tum graves animum rodunt curæ,
Nec ſolis adſpectu delectatur *ſenex*;
Inviſus eſt pueris, contemptúſque mulieribus:
Adeò miſeram Deus ſenectam fecit.

Ejuſdem. IV.
De Fortitudine.

Non quidem illius robur, & fortem animum
Similem iis qui ante me fuerunt, credo; qui ipſum viderunt
Lydorum equitum confertas diſturbare turmas,
Hermi per campum virum haſtatum.
Ipſius quidem nunquam omnino culpavit Pallas Minerva
Acre robur pectore, quando in prima acie
Furebat, ac ſanguinarii in pugna belli
Acerba per vim repellentis hoſtium tela.
Non enim illo hoſtium alius præſtantior vir
Erat ad percurrendum pugnæ validæ
Opus, quamdiu luce fruebatur ſolis velocis.

* * * *

Ejuſdem. V.
Iambi.

Inſigni cuipiam viro proni ſumus omnes
Invidere vivo, mortuum autem laudare.

Ejuſdem. VI.
In Medicos.

—Sicut medici ſolent dicere,
Leves affectus majores fiunt & graviores quàm timendum ſit,
Ut ſeipſos extollant.—

Τὸ πρὶν ἐὼν χάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
Οὔτε πατὴρ παισὶν τίμιος, οὔτε φίλοις.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Τίς γὰρ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή,
Ἄνθεα εἰ ἥβης γίγνεται ἁρπαλέα
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὅ, τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
Αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς θεσκέλων τέρπεται ἠελίου,
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔδηκε θεός.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.
Περὶ ἀνδρείας.

Οὐ μὲν δὴ κεῖνό γε μάλα καὶ ἀγλαὸν ἦμαρ
Τοῖον ἐμεῦ πρότερον πεύσεται, οἷ μιν ἴδον,
Λύδων ἱππομάχων πυκιναὶς κλονέοντα φάλαγγας,
Ἕρμιον ἀμπέδιον φῶτα φερεμμελίην.
Τῷ μὲν ἄρ' ἔπποτε πάμπαν ἐμέμφατο Παλλὰς Ἀθήνη
Δερμὺ μάχης κραδίης, ἔδ' ὅτ' ἀνὰ πρόμαχος
Σεῦ, ἠδ' αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
Πεζὰ βιαζομένῃς δυσμενέων βέλεα.
Οὐ γάρ πῃ κεῖνος δείων ἔτ' ἀμεινότερος φὼς
Ἔσκεν ἐπὶ χθὸν φυλόπιδος κρατερῆς
Ἔργον, ὅτ' αὐγαῖσιν φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο.

* * * *

Τοῦ αὐτοῦ. ε.
Ἰαμβοι.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὸν ἐυκλεῆ
Ζώῃ φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

Τῷ αὐτῷ. ς'.
Εἰς ἰατρούς.

—Οἷα δὴ φιλέουσιν οἱ ἰατροὶ λέγειν,
Τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δεινὰ ὑπὲρ φόβον,
Πυργοῦντες αὐτούς.—

ΕΚ

E SUIDA, DE LINO.

LINUS Chalcidenſis primus literas ex Phœnicia ad Græcos attuliſſe, Herculémque literas docuiſſe, & inter Lyricos Poëtas princeps extitiſſe dicitur.

E LINO.

In Prudentiam. I.

PRoſpice, animum intendens & muniens ex auditu
Noſtri ſermonis, viam præ cunctis veram:
Noxas repellens, ſortéſque damoſas, quæ profanorum
Vulgus ſubvertunt maliſque per omnia implicant
Variis, fraudulentas ſibi formas ſumentes.
Has tu cuſtodiâ mentis ab animo arceto:
Hæc enim expiatio revera te juſtè purgabit;
Siquidem te ipsâ oderis exitioſum earum genus;
In primis verò materiam omnium malorum largitricem,
Quam cupido inſtar-aurigæ-regit ſtolidis frænis.

Ejuſdem. II.
In Spem.

SPeranda ſunt omnia: quia nihil non ſperari poteſt.
Omnia Deo facilia factu ſunt, nihilque impoſſibile.

E SUIDA, DE CALLIMACHO.

CALLIMACHUS Cyrenæus, Grammaticus, diſcipulus Hermocratis. Fuit autem adeò ſtudioſus, ut & Poëmata carmine ſcripſerit, & plurima etiam proſâ oratione compoſuerit, ultra libros 800. Vixit tempore Ptolemæi Philadelphi, Olympiad. 127.

E CALLIMACHO.

Perjurium. I.

JUravit *quidem*: ſed, ut aiunt, ô Dea, amatoria
Juramenta deorum non ſubeunt aures.

Ejuſdem

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ,

ΠΕΡΙ ΛΙΝΟΥ.

ΛΙΝΟΣ Χαλκιδεὺς πρῶτος ἀπὸ Φοινίκης γράμματα εἰς Ἕλλανας ἀγαγεῖν λέγεται, γνώσεως ἕνεκα Ἡρακλέους διδασκαλίας γραμμάτων, καὶ τῆς λυσιπόνου μούσης πρώτης ἐγεμών.

ἘΚ ΤΩΝ ΛΙΝΟΥ.

Εἰς σωφρονισμόν. α'.

Φράζεο δή, σπεύδων ἐνπαπτήνῃσι νοῆσαι
Μύθων ἡμετέρων, ἄτρεπτον, φέρε, πάντος ἀληθῆ·
Κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας, ἄστε βεβήλων
Ὄχλον διώκουσι κατὰ χθόνα πάντα πεδῶσαι
Παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπειήματ' ἔχουσαι.
Τὰς μὴ ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακῇσι νόοιο·
Οὔτις γὰρ σε καθαρὰς δικαίως ὀσφύσει,
Εἰ κεν ἀληθείην μάσσῃς ὅλον γένος αὐτῷ,
Ἢδ' ὕλλυ φρένας αἰζηῶν δάσσειεν ἁπάντων,
Ἢν ἐπιθυμία πνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

Τὸ ἀπὸ. β'.

Εἰς ἐλπίδα.

Ἐλπιδὶ χρὴ πάντ' ἐπεὶ οὐκ ἐς ὕλλιν ἀέλπτον.
Ῥᾴδια πάντα θεὸς τελέσαι, καὶ ἀπήνυστον ὄλλυ.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ,

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

ΚΑλλίμαχος, Κυρηναῖος, γραμματικός, μαθητὴς Ἑρμοκράτους. Οὗτος γέγονεν ἐπιφανέστατος, ὡς γράψας μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξας δὲ κατὰ τελεωτάτην πλεῖστα ἑκατὸν βιβλία ὧν. Ἐπὶ δὲ τοῦ χρόνου ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Ὀλυμπιάδι ρκζ'.

ἘΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἐποχεία. α'.

Ὦ Μοῦσαι ἀλλὰ λέγεσθε, θεαί, τύτος ἐν ἔραται
Ὅρκους μὴ δοῦναι κατ' ἐς ἀθανάτων.

Ejuſdem. II.

De Literis.

Etenim ego quæcunque capiti olim largitus ſum,
Flava cum odoratis unguenta corollis,
Omnia ſtatim odorem amiſerunt: & quæ dentes
Intra, & ventrem ingratum ſubierunt,
Eorum quoque nihil in craſtinum remanſit. Quæ verò in aures
Recondidi, ea ſola mihi adhuc manent.

Ejuſdem. III.

Neque divitiæ ſine virtute viros promovere poſſunt,
Neque virtus *ſine* divitiis.——

Ejuſdem. IV. *In Paupertatem.*

Dii ſemper tenuiter largiuntur tenuis fortunæ hominibus.

ESUIDA, DE EVENO PARIO.

EVENOS duos commemorant, Elegiarum ſcriptores, & utrumque Parium.

EX EVENO PARIO.

I.

Multis quidem mos eſt in omnibus ex æquo contradicere:
Rectè verò contradicere non ſolent.
Et adverſus illos ſatis eſt antiquum ſermonem reſpondere;
HÆC tibi videntur, illa verò mihi.

Ejuſdem. II.

Ad ſapientiam *quærendam* adhibere audaciam, perutile eſt:
Alioqui noxia eſt, damnúmque affert.

Ejuſdem. III. *De Ira.*

Sæpe ira mentem hominum detexit
Latentem, quæ longè pejor eſt inſaniâ.

Ejuſdem. IV.

Exercitationem diuturnam permanere judico, amice: &,
Si aucta fuerit, hominibus alteram eſſe naturam.

Ejuſdem. V.

Omne enim quod ex neceſſitate fit, moleſtum eſt,

Τῶ αὐτῶ. β'.

Περὶ χαμμάτων.

Καὶ γὰ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκε,
Χάνδα σωὶ εὐόδμοις ἀχραλιπῆ στεφάνοις,
Ἄπποα πάντ' ἐγένοντο παρ' ἀχθῆμ', ὅσσά τ' ὀδόντων
Ἔρδθε, νεταίραν τ' εἰς ἀχάειστον ἔδυ,
Καὶ τῆμ' ὕδλὲν ἔμεινεν ἐς αὖειον· ὅσσα δ' ἀκαδς
Ἐισεδέμαν, ἔπ μοι μῆνα πάρεσι πάδε.

Τῶ αὐτῶ. γ'.

Οὐ' ἀρετῆς ἄτρ ὄλβος ἐπίσσεται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὐ' ἀρετὴ, ἀφένοιο.

Τῶ αὐτῶ. δ'. Εἰς πενίαν.

Ἀεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ δίδωσι θεοί.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΕΤΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

ΕΤΗΝΟΥΣ ἀναχάφσι δύω, Ἐλεγειῶν ποιητάς, καὶ ἀμφοτέρως Παρίους.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΤΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

α'.

Πολλοῖς ἀνθρώποις μὲν ἔθος πέλει πάντας ὁμοίως
Ὀρθῶς δ' ἀνθρώπων ὑχὶ πᾶσ' ἐν ἔθει.
Καὶ σοὶ μὲν τέτυκε ἀρχεῖ, λόγες ὡς ὁ πάλαιός,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκεῦντ' ὀρθὰ, ἐμοὶ δ' τάδε.

Τῶ αὐτῶ. β'.

Πρὸς σοφίαν μὲν ἔχειν τέλμαν, μάλα σύμφορόν ὄστ'
Χωεὶς δ' βλαβερὴ, καὶ κακότητα φέρει.

Τῶ αὐτῶ. γ'. Περὶ ὀργῆς.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
Κρυπτόμενον, μανίης πολὺ χαλεπώτερον.

Τῶ αὐτῶ. δ'.

Φημὶ πολυχρονίην μελέτην ἔμμεναι, φίλε, καὶ δὴ
Ταύτην ἀνθρώποισι τελαυτῶσαν φύσιν ἔδη.

Τῶ αὐτῶ. ε'.

Πᾶν γὰ ἀναίσχυντον τρηχὺ ἀνιηρὸν ἔφυ.

E SUIDA, DE ERATOSTHENE.

ERATOSTHENES, Cyrenæus, discipulus Philosophi Aristonis Chii. Natus est 127 Olymp. Scripsit autem Philosophica, Poëmata, Historias, & alia multa.

EX ERATOSTHENE.

In Incontinentiam. I.

VInum igni æqualem vim habet. Ubi hominem
Subierit, conturbat eum ceu Libycum mare
Aquilo, vel Auster: unde quoque prodit latentia
In mentis recessu, & virorum animum universum concutit.

Ejusdem. II.
De Zonis.

Quinque autem Zonæ rotundæ circumvolvuntur.
Duæ quidem glauco *sunt* obscuriores cyano:
Una verò, sabulosa, torridáque, & rubens,
Verberata flammis; quoniam eam partem sibi
Subjectam perpetuò ardentes radii torrent:
Reliquæ duæ ad utrumque polum extensæ,
Perpetuâ torquent glacie, pluviisque gravantur.

E SUIDA, DE MENECRATE.

MENECRATES, Comicus. Comediæ ejus sunt MANECTOR, sive HERMIONEUS.

E MENECRATE.

In Senectutem.

SEnectutem absentem quilibet exoptat; si quando autem venerit,
Incusat: sed futura semper est melior.

E SUIDA, DE POSIDIPPO.

POSIDIPPUS Cassandrius fuit, filius Cynisci, docuit anno à Menandri obitu tertio, Comicus. Sunt autem ejus Comœdiæ numero 30.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ,

ΠΕΡΙ᾽ ἘΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

ἘΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ, Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀείσωνος Χίου. Ἐτέχθη ρκζ᾽ Ὀλυμπιάδι. Ἔγραψε ταῦτα φιλόσοφα, ποιήματα, καὶ ἱστορίας, καὶ ἄλλα πολλά.

ἘΚ ΤΩΝ ἘΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Εἰς ἀκρασίαν. α᾽.

Οἰνός τοι πυκὶ ἶσον ἔχει μόρον, ἔνθ᾽ ἂν ἐς ἄνδρα
Ἔλθῃ, κυμαίνει δ᾽ ὅτε Λίβυσσαν ἄλα
Βορρῆς, ἠὲ νότος· τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
Οἰνοπότεν· ὠκὺ δ᾽ ἀνδρῶν πάντ᾽ ἐπίναξε νόον.

Τοῦ Αὐτοῦ. β᾽.
Πρὶς ζωνᾶν. β᾽.

Πέντε δὲ αἱ ζῶναι τὰς εἰπεῖν ἐπείρατον.
Αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο κελαινότεραι κυάνοιο·
Ἡ δὲ μία, φαφαρή τε καὶ ἔκπυρος, ὅτον ἐρυθρή,
Τυπλομένη φλογμοῖσιν, ἐπεὶ ῥά ἑ μοῖρα ἐπ᾽ αὐτῷ
Κεκλιμένῳ ἀκτῖνες ἀειθερέες πυρόωσιν·
Αἱ δὲ δύω ἑκάτερθε πόλοιο τὰς ἐπιπαγῆαι,
Ἀιεὶ χρυμεῖαι, αἰεὶ δ᾽ ὕδατι μογέουσαι.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ᾽ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ, Κωμικός. Δεδίμαλα αὐτοῦ, ΜΑΝΕΚΤΩΡ ἢ ἙΡΜΙΟΝΕΥΣ.

ἘΚ ΤΩΝ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Εἰς γῆρας.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς ἔυχεται· ἦν δέ ποτ᾽ ἔλθῃ,
Μέμφεται· ἔστι δ᾽ ἀεὶ κρεῖσσον, ὀφειλόμενον.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ᾽ ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ.

ΠΟσείδιππος Καισανδρεύς, υἱὸς Κωίσκου, τρίτῳ ἔτει μετὰ τελευτῆσαι τὸν Μένανδρον διδάξας, Κωμικός. Ἔστι δὲ δεδιμαλα αὐτοῦ ἕως τῆς λ᾽.

E POSIDIPPO.

Quod quis insistat vitæ genus? Nam in foro
Sunt lites & actiones molestæ; in ædibus autem
Curæ; ruri, labores nimii; at in mari
Timor; in peregrinatione, si quid habes, metuendum est;
Si eges, molestum est. Uxorem habes? Non sine curis
Eris. Non ducis uxorem? Eò magis vivis solitarius.
Liberi, dolores *pariunt*; orbitas, vita est sine liberis. Juventus,
Stolida *est*: senectus verò, infirma.
Ex duobus his ergò alterum elige: aut, Nasci
Nunquam; aut, Natum quamprimum mori.

E METRODORO
Athenienſi Philoſopho,
Ex adverſo ſuperioribus.

Quamcunque vivendi rationem ineas, *utilitas aderit.* In foro,
Gloria & actiones prudentes; domi verò,
Quies; ruri, naturæ amœnitas; in mari autem,
Lucrum; in peregrinatione, ſiquid habes, laus eſt;
Sin minus, ſolus noviſti. Celebras nuptias? Domus optima
Erit. Non ducis uxorem? Vitam ages leviorem.
Liberi, amorem *pariunt*; ſecura eſt, prolis-expers vita. Juventus,
Robuſta; ſenectus contrà, veneranda.
Non ergò alterum è duobus eligendum eſt: aut, Naſci
Nunquam; aut, Natum quamprimum mori omni nam vitæ
commoda ſunt.

COMICORUM QUORUNDAM
Veterum *Sententiæ.*

IAMBI *ſunt* TRIMETRI [& Latini.]

DE PHILEMONE.

ALEXANDRI regis temporibus floruit, undecimâ ſupra centeſimam Olympiade, Menandro paulò antiquior. Fuit

E PHILEMONE.
I.

PRoba uxor, ô Nicoſtrata, marito ſuo
Non debet eſſe ſuperior, ſed obſequens:
Nam grave malum uxor eſt ſuperans virum ſuum. *Ejuſdem.*

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποίαν τὶς βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ φρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἣν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρὸν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέλειμος·
Ἔστεαι. ἢ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερον.
Τέκνα, πόνοι· πρῶσις, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, ἀθρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ ψυχῆς
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα πικτόμβιον.

Ἐκ τῆς ΜΗΤΡΟΔΏΡΟΥ
Ἀθηναίου Φιλοσόφου,
Ἐκ τῶ͂ν ἐναντίων τοῖς προτέρου.

Πᾶν τοίνυν βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κήδεα καὶ πυκναὶ φρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμα· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἐῶν μὲν ἔχεις τι, κλέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος· οὐδεὶς ἔχῃς γάμον; οὐκ ἄεισος
Ἔσεται. ἢ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφρονες, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες,
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπληγες, ἀσυμβέες.
Οὐκ ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ ψυχῆς
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

ΚΩΜΙΚΩ͂Ν ΤΙΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩ͂Ν
Γνώμαι.

Ἴαμβοι εἰσὶ ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ.

ΠΕΡὶ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Fuit patriâ Syracusanus, si Suidæ stamus; aut, si Straboni, Pompeiopoli Ciliciæ urbe natus.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.
α'.

Ἀγαθὸς γυναικός ἐστιν, ὦ Νικοστράτη,
Μὴ χρεῖττον' εἶναι τἀνδρός, ἀλλ' ὑπήκοον.
Γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα, κακὸν ὄζειν μέγα.

Ejuſdem. II.

Injuriam qui non facit, non protinus
Juſtus: ſed ille qui poteſt, non vult tamen.
Manus nec ille qui ſuas parvo abſtinet:
Ingentia ſed impunè qui cùm tollere
Sibique habere poſſit, animo temperat.
Imò nec ille, obſervat iſta qui omnia:
Sed ille, mente præditus qui candidâ,
Re juſtus eſſe, non videri eſſe, expetit.

Ejuſdem. III.

Si ſacra faciens, Pamphile, Deo quiſpiam,
Hædóſq; mactans, vel boves quàm plurimos,
Chlamydéve quæ ſit purpurea vel aurea,
Ebore vel ullo, vel ſmaragdo denique,
Sibi reddidiſſe benevolum numen putat;
Errat profectò mente præditus levi.
Vir namque frugi temperare ſic ſibi
Debet, alienus ut ſit haud tantummodo
Ab adulterio, & ab inferendo virgini
Stupro, à latrocinando, ab improbo lucri
Amore, ſuaſor eſſe qui cædis ſolet:
Sed ut nec alius concupiſcat conjugem,
Vel bona, vel ædes, ſervulum, aut ancillulam,
Equos, boves, jumenta, vel quæpiam alia,
Imò nec alius concupiſcat fibulam.
Te namque cernit adſtat qui tibi Deus,
Qui juſta facta, non iniqua, amplectitur:
Et comparare quemque vitæ commoda
Suo labore, terram arando, non vetat.
Cole æquitatem, victimam gratam Deo,
Magiſque corde quàm chlamyde ſis ſplendidus.
Non ad tonitrûs fugeris unquàm ſonum,
Si nullius ſis conſcius tibi mali.

Ejuſdem. IV.

Concentus ille eſt auribus gratiſſimus,
Convitiante cùm tacetur quopiam:
Qui diſſimulat enim convitium, facit
Convitians convitietur ut ſibi.

Ejuſdem. V.

Quamvis ſit iſte ſervus, eſt nihilominus
Homo; ſiquidem, ô here, procreatus eſt homo.

Ejuſdem.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, ὃς οὐ μὴ ἀδικῶν·
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
Οὗτος δὲ τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέχεται·
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα κερτομεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρήσας·
Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, καὶ δοκεῖν βούλεται.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Εἴ τις σὺ θυσίαν προσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
Ταύρων τὴ πλῆθος, ἢ ἐρίφων, ἢ νὴ Δία
Ἑτέρων τοιούτων, ἢ καλασκιδάσματα,
Χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας, ἤτοι πορφυρᾶς,
Ἢ δι' ἐλέφαντος, ἢ σμαραγδικὰ ζώδια,
Εὐνοῦν νομίζει τὸν θεὸν καθεξάναι·
Πλανᾶται· ἐκεῖνος, καὶ φρένας κέφας ἔχει.
Δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον περυκέναι
Μὴ παρθένος φοβέεσθαι καὶ μοιχώμενον,
Κλέπτοντα καὶ σφάττοντα χρημάτων χάειν,
* Τ' ἀλλότρια βλέποντα, καπνὸν ὑμένα *Σκάζων
Ἤτοι γυναικὸς πολυτελῆς, ἢ δώματος,
Ἢ κλήσεος, παιδός τε, παιδίσκης θ' ἁπλῶς,
Ἵππων, βοῶν, τὸ σώλον ἢ κλινῶν τι δή, * ἴσ. ἐπι-
Μηδὲ βελόνης ἓν ἄμμι * ὀπιδυμήσῃ, Πάμφιλε. δυμῇ, ἢ
Ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών, ἐπιδυμῆς,
Ὃς ἔργοις δικαίοις ἥδεται, οὐκ ἀδίκοις· μέσσα χά-
Πονηρὰ δ' ἐᾷ τὸν ἴδιον ὑφῶσαι βίον, εειν.
Τυὶ γλῶ ἀρῆνα, νύκλα καὶ τιὼ ἡμέραν.
Θεῷ σὺ δὴ διὰ τέλες δίκαιος ὤν,
Μὴ λαμπρὸς ὢν * χλαμύσιν, ὡς τῇ καρδίᾳ. * ἴσ. ταῖς.
Βρονῆς ἀκόσας, μηδαμῶς πρόσω φύγῃς,
Μηδὲν συνειδὼς αὐτὸς σαυτῷ, δέσποτα.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Ἥδιον ὕδεν ὕδε μακαριώτερόν
Ἐς', ἢ δικαίως λοιδορούμενον φέρειν·
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἂν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖθ' ὁ λοιδορῶν.

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Κἂν ὅλος ᾖ τις, ὕδεν ἧττον, δέσποτα,
Ἄνθρωπός ἐστίς ἐστιν, ἐὰν ἄνθρωπος ᾖ.

Τοῦ

Ejuſdem. VI.

Fortuna nulla eſt uſpiam nobis Deus:
Sed quicquid homini fortè contingit, ſolet
Fortuna id omne paſſim nuncuparier.

Ejuſdem. VII.

Nullus etenim medicus (probè ſi inſpexeris)
Valere amicos nè ſuos quidem cupit,
Nec miles urbem vernere expertem mali.

Ejuſdem. VIII.

Nihil eſt quod invenire non queas, modò
Perferre quærendi velis moleſtiam.

Ejuſdem. IX.

Malè ſeſe habere levius eſt multò malum,
Quàm malè ſe habentem cogier viſentibus,
Quo ſe modo habeat, ſingulis exponere.

Ejuſdem. X.

A. Heus tu Syra. *B.* Hem quid eſt? *A.* Satín' bellè te habes?
B. Simulátque quempiam ſenem aut anum vides,
Malè ſeſe habere credito.

Ejuſdem. XI.

Ipſe medicorum mos apertè id arguit:
Hos prædicare plurimis verbis ſcio
Ægris, quibus medentur, abſtinentiam:
Ipſóſmet at, ſi ſua valetudo labet,
Audere facere quæ vetabant cæteris.

Ejuſdem. XII.

A. Quis hic? *B.* Medicus. *A.* O quàm malè medicus ſe habet,
Cùm neminem malè ſeſe habere contigit!

Ejuſdem. XIII.

Qui non loquetur ulla quæ ſint uſui,
Multiloquus hic exiſtimetur vir tibi,
Licèt duarum ſyllabarum ſermo ſit.
Contrá, Loquetur ſiquis apta plurima,
Quamvis loquatur, & trahat longam moram,
Nè multiloquus hic cenſeatur vir tibi.
Exemplo Homerus eſſe vel ſolus poteſt:
Nam verſuum tot ſcripſerit cùm millia,
Multiloquus eſt vocatus unquam nemini.

EX

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀδεμία τύχη θεός,
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταυτόματον ὃ γίγνεται)
Ὡς ἔτυχ' ἐκάστῳ, σφεσαγορεύεται τύχη.

Τοῦ αὐτοῦ. ζ'.

Οὔτε γὰρ ἰατρὸς οὐδὲ εἷς (ἂν ἦν σκοπῶν)
Τὸν αὐτὸν αὐτῷ βέλεσθ' ὑγιαίνειν φίλως,
Οὔτε στρατώτης πόλιν ὁρᾷν ἄνδρ' κακῶς.

Τοῦ αὐτοῦ. η'.

Πάντ' ὄζειν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
Φύγῃ τις, ὃς πέφυκεν τοῖς ζητεμένοις.

Τοῦ αὐτοῦ. θ'.

Πολὺ μεῖζόν ὄζει τῷ κακῶς ἔχειν κακόν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπεμένοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα πῶς ἔχει λέγειν.

Τοῦ αὐτοῦ. ι'.

Α. Σύρα, Σύρα. Β. Τί ὄζει; Α. Πῶς ἡμῖν ἔχεις;
Β. Ἐπὰν γρῆνά πινα ἴδῃς, ἢ γραῶν πινα.
Ἰὼ ἰὼ ὄζει κακῶς ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ. ια'.

Τεκμήριον δὲ τοῦ ἰατροὺς δι' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὐ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἶτ' ἐὰν παίσωσί τι,
Αὐτοὺς ποιοῦντας πάντ' ὅσ' οὐκ εἴων τότε
Ἐτέρους.

Τῷ αὐτῷ. ιβ'.

Α. Τίς ὄζει οὗτος; Β. Ἰατρός. Α. Ὡς κακῶς ἔχει
Ἅπας ἰατρός, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχῃ.

Τοῦ αὐτοῦ. ιγ'.

Τὸν μὴ λέγοντα τὴν δόξαν μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' ἓν λέγοντα, μὴ νόμιζ' ἓν μακρόν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ κἀπολλὰ χρόνον.

Τεκμήριον δὲ τῶνδε τὸν Ὅμηρον λάβε·
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' ὧνδε εἷς Ὅμηρον εὕρηκεν μακρόν.

ΕΚ

EX ALEXIDE.

ALEXIS, Thurius Poëta, Menandri Comici Patruus. Cùm eum vix præ senectute incedentem.

I.

SI, factus esset antequam quis ebrius,
Caput gravare jam soleret crapulâ,
Potare nemo vellet unquam largiùs:
Pœnam sed istam se manere haud cogitans,
Ad pocula avidus est meraca quilibet.

Ejusdem. II.

Natura vini & hominis est simillima:
Necesse siquidem utrumque deferveſcere,
Necesse despumare sordes plurimas,
Et asperum esse postmodo. At vergente jam
Ætate, defæcârit aliquis si bene,
Residere, & esse potui aptum denique,
Gratúmque reddi tempore reliquo omnibus.

Ejusdem. III.

Nullius arcis, nullius pecuniæ,
Custodia æquè difficilis ac fœminæ.

EX AMPHIDE.

AMPHIS Amphicratis filius, Atheniensis, Comicus. Vixit Platonis ætate, (ut Laër-

I.

UBi quis ullum passus infortunium est,
Lubenter illum non propinquat ad locum.

Ejusdem. II.

Adhibere qui non vult fidem jurantibus,
Est ipsemet proclivis ad perjurium.

EX ANAXANDRIDE.

ANAXANDRIDES Anaxandri filius, Camiræus ex Rhodo insula, vel (ut alii scribunt) Colophonius. Natus est

I.

COmmissa cui sunt verba, depositum velut;
Si retegit, est iniquus, aut est garrulus:

Si

ΕΚ ΤΩΝ ΑΛΕΞΙΔΟΣ.

tem quidam interrogâſſet, Quid agis Alexi? Paulatim, inquit, morior.

α.

Εἰ, τῦ μεθύσκεδζ πεπτιεσν τὸ χραιπαλᾶν
Παρεγίνεθ' ἡμῖν, ὅθ' ἂν εἰς ὄινόν ποτε
Περσίετο πλεῖον τοῦ μετρίυ· νυῶ ἢ τιμὼ
Τιμωείαν ὑ φερσδοκῶνλες τῆς μέθης
Ἥξειν, περσχείρεως τοὺ ἀκράτυς πίνομεν.

Τῦ αὐτῦ. β.

Ὁμοίοτ[illegible]Θ ἄνθρωπος ὄινῳ τιὼ φύσιν
Τρόπον τιν' ὀξύ· τὸν γὸ δίνον τὸν νέον
Πολλή γ' ἀνάγκη κ) τὸν ἄνδρ' ἀπζέσαι,
Πρώτιστον ἀπαφεῖσα κ' ἀπαγθῆσαι, πάλιν
Σκληρὸν γλυκὸζ. παρεκμάσαντα δ' ὧν λέγω
Τούτων ἁπάντων ἀπαρυθέντα τιὼ ἄνω
Ταύτιὼ ἄνοιαν ἐπιπολάζυσαν, ποτὲ
Πόιμον γλυκὸζ, κ) καλαστῶαι πάλιν,
Ἡδυώ δ' ἅπασι τὸ πίλοιπον διατελεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ. γ.

Οὐκ ἔστιν ὅτε τεῖχος, ὅτε χρήματα,
Οὐτ' ἄλλο δυσφύλακτον ἁδὲν ὡς γυνή.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

Laërtius ſcribit) quem & carminibus perſtrinxit.

α.

Ἐν οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

Τοῦ αὐτοῦ. β.

Ὅστις γὸ ὁμνύοντι μηδὲν πείθεται,
Αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥᾳδίως ἐπίσαται.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.

eſt (ut creditur) Philippi Macedonis temporibus, Olympiade CI. Fabulas ſexaginta & quinque ſcripſiſſe deciésque viciſſe proditur.

α.

Ὅσπις λόγυς γὰρ, παρακαλαθήκλυ ὡς λαζών,
Ἐξεῖπιν, ἄδικός ὄζιν, ἢ ἀκρατὴς ἄγαν·

Si ſpe lucri, *eſt* iniquus; hac ſine, garrulus.
Cenſendus autem uterque pariter improbus.

Ejuſdem. II.

Non eſt ſenectus (ut *tu* opinaris, pater)
Onus graviſſimum: ſed impatientiùs
Qui fert, ſibi ipſe eſt autor illius mali.
Patienter at qui, ſibi quietem comparat,
Dum dextrè ſeſe accommodat ejus moribus:
Nec ille ſolum detrahit moleſtiam,
Accerſit aliquam ſed voluptatem ſibi.

EX ANTIPHANE.

Fuit inter antiquiſſimos Poëtas Antiphanes Caryſtius ab eo uſquè tempore, quo Theſpis floruit, à quo & Comœdia &

I.

Jurantis ille verba qui temnit viri,
Cui nullius ſit conſcius perjurii,
Mihi videtur eſſe contemptor deûm,
Perjuriique ſibimet ipſe conſcius.

Ejuſdem. II.

In terra egenum ſatius eſt te vivere,
Quàm navigare poſſidentem plurima.

Ejuſdem. III.

Mercator opibus inſolens tumet ſuis:
Cùm dominus harum ſæpe ſit ventus tamen,

Ejuſdem. IV.

——————Celare, Phidia,
Præter duo aliquis reliqua poſſit omnia:
Amore captus ſi ſit, aut ſit ebrius.
Oculis ab ipſis etenim utrumque proditur,
Itémque verbis: ut, negare qui volunt,
Iſta evidenter arguant mendacii.

Ejuſdem. V.

Oneribus haud eſt gravius ullum ex omnibus,
Quàm fœmina eſt, dotem marito quæ tulit.

Ejuſdem

Ὃ μὲ δια κέρδος, ἄδικ· ὁ δ' τότε δίκα,
Ἀκεραὶς· ἴσως δέ γ' εἰσὶν ἀμφότεροι κακοί.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Οὗτοι τὸ γῆρας ὄφιν, (ὡς ὅιει πάτερ)
Τῶν φορτίων μέγιστον· ἀλλ' ὃς ἂν φέρῃ
Ἀγνωμόνως αὖθ', αὐτός ἐστιν αἴτιος.
Ὁ δ' εὐκόλως, εἰδὼς τε κοιμίζειν πιεῖ,
Μεταλαμβάνων ὑπὲρ ἐξ αὐτὸ τὴν τέρψιν,
Λύπην ἀφαιρῶν, ἡδονήν τε προσπαθείς.

ἘΚ ΤΩΝ ἈΝΤΙΦΑ'ΝΟΥΣ.

& verſus Antiphanius dictus eſt, ut eſt apud celebres tum Græcos tum Latinos Grammaticos.

α'.

Δέ' ἐστιν', ὅταν τις ὀμνύων τι καταφρονῇ,
Ὦ, μὴ σιώσιδε πρότερον ὑπωρκηκότι·
Οὗτος καταφρονεῖν δὴ θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ,
Καὶ πρότερον ὀμόσας αὐτὸς ὑπωρκηκέναι.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ἐπὶ χρήμασιν δ' ὧν ἔμπροσθεν φρονεῖ μέγα·
Ὧν ὅτι πάντων ἐνίοτ' ἄνεμος κύριος.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

——————χρύσια, Φειδίου,
Ἀπαντα τἄλλα τὶς δικάσαιτ' ἂν πλὴν δυοῖν·
Οἴνου τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών.
Ἀμφότερα μιμεῖται γὰρ ὑπὸ τῆς βλεμμάτων,
Καὶ τῆς λόγων αὖ· ὥστε τοὺς ἀργυμόνας
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ. ε.

Οὐκ ἔστιν ὕδὲν βαρύτερον τῆς φορτίου
Ὄντως γυναικὸς περίκλυστος φερομένης·——

Τοῦ

Ejuſdem. VI.

Modicè propinquos luge, amice mi, tuos:
Nam mortui haud ſunt, ſed iter emenſi priùs,
Emetiendum cæteris quod omnibus.
Et in quod hi venêre diverſorium,
In illud ipſum poſtmodum aggregabimur,
Reliquum omne tempus commoraturi ſimul.

Ejuſdem. VII.

Ingenii hominis opes *eſſe ſolent* indices.
Nam, fœda ſi quis perpetrat dum dives eſt,
Quid pauperatum non patraturum putas?

Ejuſdem. VIII.

Mala ad ſenecturem, officinam ceu ſuam,
Humana tandem congregantur omnia.

Ejuſdem. IX.

Eſt noſtra vino vita quàm ſimillima:
Aceſcit, eſt cùm reliqua parva portio.

Ejuſdem. X.

Nónne ille mortis eſt ſtipendiarius,
Qui morte quærit unde poſſit vivere?

Ejuſdem. XI.

Senium malorum ara velut eſt mortalibus:
Confugere ad illud conſpicamur omnia.

Ejuſdem. XII.

Ecquos in uſus aliquis à diis expetat
Pecuniarum copiam quàm maximam,
Niſi ſublevare uti laborantes queat
Suos amicos, atque fructum Gratiæ
Serere, dearum quæ ſuaviſſima omnium?
Sunt namque potûs, ſunt voluptates cibi
Cunctis eadem, nec opipara convivia
Famem magis ſedaverint.----

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Πενθεῖν ὦ μαρξίως τοὺ σφετέρους φίλους
Οὐ χρὴ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτῶν ὁδὸν,
Ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἐς' ἀναγκαῖον ἔχον,
Προελελύθασιν. εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον
Εἰς τ'αὐτὸ καταγωγεῖον αὐτοῖς ἥξομεν,
Κοινὴν τὸν ἄλλον σωιδιαρξίψαντες χρόνον.

Τῆ αὐτῆ. ζ'.

Πλῆτος ὦ βάσανός ὄζιν ἀνθρώπε τρόπων.
Ὅταν ἐυπορῶν χρὴ αἰσχρὰ πράξαι πράγματα,
Τί τῶτον ἀπορήσαντ' ἂν τις οἴεται ποιεῖν;

Τῆ αὐτῆ. η'.

Περὶς χρὴ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἀργαστήριον,
Ἅπαντα τἀνθρώπεια σφετέρα κεῖται.

Τῆ αὐτῆ. θ'.

Σφόδρ' ὄζιν ἡμῖν ὁ βίος οὗτος σφετερὸς·
Ὅταν ἢ τὸ λοιπὸν μικρόν, ὄζος γίγνεται.

Τῆ αὐτῆ. ι'.

Τί δ' ὀκὶ θανάτε μιθοφόρε, ὦ φιλτάτη,
Ὃς ἕνεκα τῆς ζῆν ἔρχετ' ἀποθανέμενος;

Τῆ αὐτῆ. ια'.

Τὸ γῆρας ὥσπερ βωμὸς ὅδε χρὴ καλεῖν·
Πάντ' ἐς' ἰδεῖν εἰς τῶτο καταπεφόβηται.

Τῆ αὐτῆ. ιβ'.

Τῆ γάρ τις ἄλλη σοφὸς θεῶν τὸ ἕνεκα
Εὔξατο πλουτεῖν ἐυπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τὸ δικαίως φιλοσοφεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τε καρπὸν κάρπιμος ἡδίσπις θεῶν;

Τῆ μὴ πεῖν χρὴ κ' φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἠρεμῶ ὁμοίας· ὀκὶ δ' τοῖς λαμπροῖσι χρὴ
Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.——

EX APOLLODORO.

APOLLODORUS Geloüs Poëta fuit Menandri σύγχρονος. Fabulas multas composuit. Fuit verò inter primos novæ Comœdiæ

I.

CLauduntur ædes pessulis, repagulis:
Sed januam faber haud ità unquam muniit,
Ut non pateret feli aditus & adultero.

Ejusdem. II.

Annis juventæ fato acerbo quos rapi
Videbam, eorum condolescebam vicem:
Nunc lacrymis senile funus prosequor;
Quòd sit eadem mihi via insistenda mox.

Ejusdem. III.

In miseriis nullis labascere convenit,
Meliora sed sperare semper affore.

Ejusdem. IV.

Habent perampla dona fortunæ metum,
Periculóque non carent præclustria:
Nec ulla celsa tuta sunt mortalibus,
Quæ evertere vel invidia, vel tempus solet,
Felicitatis culmen ubi quis attigit.
At tutior mediocritas in omnibus:
Neque mente deprimente sese ad humum nimis,
Neque contrà in altum se efferente superbiús:
Namque minùs alto si quis è gradu cadat,
Celabitur facilè ejus infortunium;
Ingentis at molis ruina ingens erit.
Nam rebus obstat invidia præclustribus:
Subvertit & fortuna quos evexerit.

E DIPHILO.

DIPHILUS à Clemente Alexandrino & Eusebio Pamphili κωμικώτατος καὶ γνωμικώτατος (hoc est maximè Comicus & sententiis refertissimus) vocatur. Fuit hic (ut Strabo scribit) Sinopensis;

I.

HOc dixit inter multa pulchrè Euripides,
MEUS iste venter miser & inopia me domat:

Quid

Ἐκ τῆς ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

mœdiæ Poëtas: à quo, teſte Donato, Terentius Phormionem & Hecyram fabulas tranſtulit.

α.

Καὶ κλείεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' ὅδε εἷς
Τέκτων ὀχυρὰν ὅτως ἐποίησεν θύραν,
Δι' ἧς γνῷῃ κἀμοιχὸς οὐκ ἐσέρχεται.

Τοῦ αὐτοῦ. β.

Ὅτε μειράκιον ἦν, τοῦ ἀώρως ἠλέουν.

Νυνὶ δ' ὅταν γέροντος ἐπφορὰν ἴδω,
Κλαίω· πρὸς ἐμὲ γὰρ ὅδι ταυτὸ κεῖν' ὁδοῦ.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Οὐδέποτ' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πεπονθότα δεῖ,
Ἄνδρες, τὰ βέλτιω δ' προσδοκᾶν ἀεί.

Εἰς θάνατον. δ'.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον,
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ·
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένει,
Ὃ περιστρέψειν ἢ χρόνος τις ἢ φθόνος,
Ἐπὰν ἐπ' ἄκρον τις τὸ κλῆρος πράττειν δράμῃ.
Ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς ψυχῆς
Μέρει φέρεσθ, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν δὲ πίσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
Εὐπρεπέστερον ἔχει πὼ δυσπραξίαν·
Ὄγκος δὲ μεγάλης πλῶμα γίγνεται μέγα.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βάζεται·
Σφάλλει δ' ἐκείνους ὃς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

Ἐκ τῆς ΔΙΦΙΛΟΥ.

Sinopenſis; & eâdem ferè ætate cum Menandro floruit: fabuláſque centum ſcripſiſſe dicitur, inter quas Terentius & Donatus SYNAPOTHNESCONTES commemorant.

α'.

Ἔτ' γ' ὁ καταλύσας εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης,
ΝΙΚΑ, δ' χρειά μ', ἡ παλαίπωρός τε μοῦ

Quid eſſe namque ventre miſerius queat?
Tu ſiquidem in ipſum congeris res quaslibet,
Quas non in aliud vas. Feret panem quidem
Tua pera, non jus; alioqui corruperis:
Mazámque ſportulæ injicis, lentem nequis:
Vinum lagenæ, carabum non injicis.
At in hunc ſceleſtum, vel ſibi pugnantia
Modo ſine ullo quælibet recondimus:
Nec illud addo, Propter hunc nefarium
Etiam ſolere patrari mala omnia.

Ejuſdem. II.

Medetur omni tempus ægritudini.

Ejuſdem. III.

Qui perpetrati conſcius ſibi mali,
Non erubeſcit ipſe vel ſe ipſum tamen,
Quînam erubeſcet illius non conſcium?

Ejuſdem. IV.

Haud ullus uſquam paupere eſt beatior:
Haud namque pejor metuitur ab eo ſtatus.

E MENANDRO.

MENANDER Athenienſis inter omnes novæ Comœdiæ Poëtas facilè princeps, Comœdias 108 compoſuiſſe traditur;

I.

EST tempore omni vera proloqui optimum:
Hoc facere adhortor; quippe quòd ſit roboris
Securè ad ævum tranſigendum maximi.

Ejuſdem. II.

Si navigandum quatuor ſit per dies,
De commeatu cura nobis maxima:
At ſi in ſenectam quod licet comparcere,
Non inſtruemus nos eo viatico?

Ejuſdem. III.

Animantium unumquodque feliciſſimum eſt;
Magiſque multò quàm genus hominum ſapit.

Γαστὴρ· παλαιπωρώτερον οὐδὲν ὄζει γὰρ
Τῆς γαστρός· εἰς ἣν πᾶσιν ἐστὶν ἐμβάλοις,
Ἀλλ' οὐχ' ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πήρᾳ φέροις
Ἄρτους ἄν, ἀλλ' οὐ ζωμόν· ἢ σκαφθερεῖς.
Εἰς συνεδρίαν μάζας ἐμβάλλεις, ἀλλ' οὐ φακῆν.
Οἰνάριον εἰς λάγυνον, ἀλλ' οὐ κάρναβον.
Εἰς τιμὴν θεοῖς ἐχθὲς ἢ ταύτην εἰσφορεῖς
Τὰ πάντ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα.
Κοὐ πεφρόντικα τἄλλα, σκόπει πάντα χοὐ
Διὰ τιμὴν τἀναγναῖα πάντα ταῦτα γίγνεται.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Λύπης ἢ πάσης γίγνετ' ἰατρός, χρόνος.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὑτὸν οὐκ αἰσχύνεται
Σωτηρίαν αὑτῷ φαῦλα διαπραγματεύῃ,
Πῶς τόν γε μηδὲν εἰδότ' αἰσχυνθήσεται;

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον·
Τιμὴ γὰρ ὅπου τὸ χεῖρον μεταβολὴ τοῦ πρόσθεν.

Ἐκ τῶν ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

tur; ab aliis, 109. Sed Apollodorus centum & quinque ſuo carmine prodidit.

α'.

Εἰ κρατοῦσιν ὄζει ταληθῆ λέγειν·
Ἐν παντὶ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ἂν μὴ πλέωμεν ἡμερῶν τριῶν τεττάρων,
Σκεπτόμεθα τἀναγκαῖ' ἐκάστης ἡμέρας·
Ἂν ἢ γ' εἰσαθρεῖ τι τοῦ χήρως χάειν,
Οὐ φεισόμεθα, ἐφόδια προπεποιήμενοι;

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ἅπαντα τὰ ζῷ' ὄζει μακρεμώτατα,
Καὶ νεῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.

Ac primùm aſellum hunc intuêre, ſi libet;
Sors eſt quidem illi (quis negat?) duriſſima:
Accerſit ullum nec ſibi tamen malum,
Perſert ſed illa ſola quæ natura dat.
Nos, præter illud quod neceſſitas affert,
Nobiſmet ipſi adſciſcimus multum mali.
Si ſternuat quis, angimur; verba ob mala
Irâ repentè accendimur; ſi ſomnia
Sunt viſa cuiquam, nos metus ſtatim opprimit;
Audita ſi vox noctuæ, expaveſcimus.
Leges, placita, contentiones, ambitus,
Hæc cuncta naturam mala addita ad tuam.

Ejuſdem. IV.

Seni ſenilis lingua jucundiſſima;
Puérque puero, & apta mulier mulieri;
Et æger ægro: preſſus infortunio
Lenimen eſt homini malis exercito.

Ejuſdem. V.

Eſt permoleſta ſumptuoſa fœmina,
Nec vivere arbitrio virum ſinit ſuo.
Sed eſt boni aliquid ex ea: dat liberos;
Ægróque ſedula officia præſtat viro;
Huic rebus etiam comes in adverſis manet,
Functíque fato funeris curam gerit.
Ad ſingulas hæc cogita moleſtias:
Sic namque poteris ferre moderatè omnia.
At ſi moleſta ſola tu recenſeas
Illíſque nolis quæ juvant opponere;
Haud fuerit ullus tibi doloris terminus.

Ejuſdem. VI.

A matris alvo, Trophime, ſi tu prodiens,
Hâc lege in auras luminis receptus es,
Arbitrio beatus ut vivas tuo,
Et hoc ſpoſpondit quiſpiam deûm tibi,
Iraſceris jure; quoniam fallit fidem:
Sin lege eâdem tu quoque aërem trahis,
(Tragicè tibi ut loquar) homines quâ cæteri;
Moderatiùs ſunt hæc ferenda & leniùs.
Nam, verbo ut uno finiam, Natus es homo,
Quo nullum animal obnoxium ſorti magis

Ipſum

Τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεστι πρᾶτα τετρά·
Οὗτος κακοδαίμων ὄζιν ὁμολογημένως.
Τάτῳ κακὸν δὶ αὐτὸν ἥδὲν γίγνεται·
Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δ' χωεὶς τῆς ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ' αὐτῆς ἕτερα προσποιέζομεν.
Λυπάμεθ', ἂν πλάρη πε· ἂν εἴπῃ κακῶς,
Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἰδῃ πε ἐνύπνιον, σφόδρα
Φοβάμεθ'· ἂν γλαῦξ ἀνακράγῃ, διδοίκαμεν.

Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοπμίαι, νόμοι,
Ἄπαντα ταῦτ', ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Γέρων γέροντι γλῶσσαν ἡδίσην ἔχει,
Παῖς παιδί, χ' γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
Νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι· χ' δυσπραξία
Ληφθεῖς, ἐπῳδὸς ὄζι τῇ τετρωμένῳ.

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Γυνὴ πολυτελὴς ἐς' ὀχληρόν, ἁδ' ἐᾷ
Ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βάλετ'. ἀλλ' ἐνεσί πε
Ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
Τὸν ἔχοντα ταύτῳ ἐθεράπδυσεν ἐπιμελῶς·
Ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀπεθανόνθα τε
Ἔθαψε, πρεπόντως ἐτέλεσεν οἰκείως. ὅρα
Εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῆς καθ' ἡμέραν.
Οὕτω γὰρ ὄισεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' ἄλλως
Ἀεὶ τὸ λυπροῦν, μηδὲν ἀνπαραπθεὶς
Τῶν προσλεγομένων, ἀ δυνήσῃ διὰ τέλους.

Τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τερψίμη, τῆς πάντων μόνθ',
Ὅτ' ἔκτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ γε διατελεῖν
Πρόσωπα ἃ βάλει, χ' διδυτχῶν ἀεί,
Καὶ τοῦτο τῆς θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γὰρ ἐφυσμένον,
Ἄτοπόν τε πεποιήκει. εἰ δ' ἐπὶ τούτοις νόμοις
Ἐφ' ὅισθ' ἡμεῖς ἔασας τὸν ἀέρα
Τὸν κοινόν, (ἵνα σοι χ' πραγικώτερον λαλῶ)
Οἰστέον ἄμεινον ταῦτα, χ' λογιστέον,
Τὸ δ' κεφάλαιον τῆς λόγων, ἄνθρωπος εἶ,

Ipsum erigenti & deprimenti postmodum.
Et jure; namque est omnium infirmissimum:
Tamen implicari maximis rebus solet,
Ruinâque ejus multa conterit bona.
At tibi bona nec amissa sunt ingentia,
Nec magna sunt, Trophime, ea quæ pateris mala,
Mediocris ergò sit tuus posthac dolor.

Ejusdem. VII.

Malis mederi si valerent lacrymæ,
Et cogeretur mœror illis cedere,
Auro parandæ quolibet nobis forent:
Nunc res acerbæ nil morantur lacrymas,
Sed, sive plores, sive non plores, suam
Uno tenore semper insistunt viam.
Quid ergò prodest flere? Nil: sed lacrymas,
Fert mœror, arbores suum ut fructum ferunt.

Ejusdem. VIII.

Alit colonum pax vel in saxis bene:
Alit bellum in ipso noxium campo quoque.

Ejusdem. IX.

Ætatis est quæ nubilis jam filia,
De se silendo plurima loquitur tamen.

Ejusdem. X.

Spectare noli símne juvenis qui loquor,
Viri sed utrùm verba prudentis loquar.

Ejusdem. XI.

Valde in monendo si quis asper filio,
Verbis acerbus est quidem, sed re pater.

Ejusdem. XII.

Qui præbet aurem credulam calumniis,
Vel ingenio is est præditus vir improbo,
Vel mentis haud plus quàm puer quivis habet.

Ejusdem. XIII.

Retineri ut à te non potest jactus lapis:
Sic ore verba emissa quæ semel tuo.

Ejusdem.

Οὐ μελαβολιὼ δᾶτ]ον πρὸς ὕ]Θ, κ᾽ πάλιν
Ταπεινότη]α ζῶον ὕδὲν λαμβάνει.
Καὶ μάλα δικαίως· ἀδενέ᾽αστον γὸ ὂν
Φύσει, μεγίσοις οἰκονομέται πρά]μασιν,
Ὅταν πέσῃ δέ, πλεῖσα σωτρίζει καλά.
Σὺ δ᾽ ὕ]᾽ ἐ]βάλλου]α, Τρίφιμ᾽, ἀπώλεσας
Ἀγαθά· τὰ γωῦ δέ ὄ]ι μέτεσά σοι καλά.

Τοῦ αὐτοῦ. ζ᾽.

Εἰ τὰ δάκρυ᾽ ἡμῶν ἦν κακῶν ἰῶ φάρμακον,
Ἀεί ὃ᾽ ὁ κλαύσας τῦ πνεῖν ἐπαύετο,
Ἠλατ]όμε᾽ ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον·
Νῶ δ᾽ ὅ πρόσεχει τὰ πρά]ματ᾽, ὐδ᾽ ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέασοτ᾽, ἀλλὰ τῷ αὐτῷ ὁδόν,
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μή, πορδύσεται.
Τί ὖν πλέον ποιεῖμι; ὐδέν· ἡ λύπη δ᾽
Ἔχει ὥσ]ᾰρ τὰ δένδρα καρπὸν τὰ δάκρυα.

Τοῦ αὐτοῦ. η᾽.

Εἰρλίη γεωργὸν κἂν πέτραις ἠρόφει καλῶς·
Πόλεμος ὃ κἂν πεδίῳ κακὸς ἔφυ.—

Τῦ αὐτῦ. θ᾽.

Θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὅλως μηδὲν λαλῇ,
Διὰ τῦ σιωπᾶν πλεῖσα φρὶ αὐτῆς λέγει.

Τῦ αὐτῦ. ί.

Μὴ τῦτο βλέ]ῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
Ἀλλ᾽ εἰ φρονοῦ]Θ τὰς λόγως ἀνέρος ἐρῶ.

Τῦ αὐτῦ. ιά.

Ὁ σκληρότα]Θ πρὸς τὸν ἰὸν ἐν πα]νθεῖῃ,
Τοῖς μὲν λόγοις πικρός ὄ]ι, τοῖς δ᾽ ἔργοις πατήρ.

Τῦ αὐτῦ. ιβ᾽.

Ὅστις ὃ διαβολίαις πείθεται ταχύ,
Ἤτοι πονηρὸς αὐτὸς ὄ]ι τοὺ τρόπους,
Ἢ παντάπασι παιδαρίῳ γνώμλω ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ. ιγ᾽.

Οὔτ᾽ ἐν χερὸς μεδέντα καρτερὸν λίθον
Ῥᾴον κ]αλαχῆν, ὅτ᾽ ἐπὶ γλώσσης λόγον.

Τοῦ

Ejuſdem. XIV.

Exiſtimandus ille præſtantiſſimus,
Injurias qui ferre novit plurimas.

Ejuſdem. XV.

Cupido habendi aliena, maximum malum:
Aliena namque qui ſtudent adſciſcere,
Sæpe excidentes ſpe ſuâ, contrà bonis
Alius addunt ipſimet tandem ſua.

Ejuſdem. XVI.

Malum te egeſtas omnium lęviſſimum
Contriſtat. Etenim quantulum eſt illud malum,
Cujus medela prompta amico ſit tuo?

Ejuſdem. XVII.

Ad res agendas his tribus compellimur,
Neceſſitate, Lege, Conſuetudine.

Ejuſdem. XVIII.

Quærendus ægro medicus eſt ut corpori;
Sic eſt amicus mentis ægritudini:
Nam verba amica ſunt medela commoda.

Ejuſdem. XIX.

Immodicus affert luxus arrogantiam;
Faciúntque opes ut dominus in mores novos
Impingat, habeant qui ſimile nil priſtinis.

Ejuſdem. XX.

Exiſtimabam divites, ô Phania,
Queis fœnerari non neceſſe, carpere
Somnum quietum, haud clamitantes, (Hei mihi!)
Verſare ſe ſurſum & deorſum noctibus,
Contingere ſed hæc pauperi tantummodo.
Nunc video vos quoque, qui beati nomine,
Eadem ſolere facere quæ ſoliti ſumus.

Ejuſdem. XXI.

Carere amantes mente ſi quis non putat,
Quos eſſe potiùs mentis expertes putes?

Ejuſdem. XXII.

Quicunque damnat rémque non planè audiit,
Eſt improbus vir, ideo quòd credit malè.

Ejuſ-

Τοῦ αὐτοῦ. ιθ'.

Οὗτος κρείττων ἐς' ἀνήρ, ὦ Γοργία,
Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖν' ἐπίσταται βροτῶν.

Τοῦ αὐτοῦ. κ'.

Πλεονεξία, μέγιστον ἀνθρώποις κακόν·
Οἱ γὰρ θέλοντες φεύγειν τὰ τῆς πόλας,
Ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,
Τὰ δ' ἴδια φεύγοντάσι τοῖς ἀλλοτρίοις.

Τοῦ αὐτοῦ. κ'.

Τὸ κυρότατόν σε τῆς κακῶν πάντων δάμνει,
Πενία. τί γὰρ τοῦτ' ἔστιν, ἢ γένοιτ' ἂν εἰς
Φίλον βοηθήσας ἰατρὸς ῥᾳδίως;

Τοῦ αὐτοῦ. κ'.

———Τεία γάρ ὄζει, δέσποτα,
Δι' ὧν ἄπαντα γίγνεται, ἢ χρὴ νόμους,
Ἢ τοὺς ἀνάγκας, ἢ γε τοῖτον ἔνδεκα πνί.

Τοῦ αὐτοῦ. κα'.

Τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς,
Χρεὼν ὄζειν ἰατροῦ· τῷ δ' ἥτις ψυχὴ, φίλε.
Λυπεῖν γὰρ ἔστιν ὅστις προσπαθεῖν λόγον.

Τοῦ αὐτοῦ. κβ'.

———Γυμνήσιον γίνεσθ' ἡ λίαν τρυφή·
Ὃ, τε πλοῦτος ἐξώκειλε τὴν κεκτημένον
Εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

Τοῦ αὐτοῦ. κ'.

Ὡμίλων ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ὦ Φανία,
Οἷς μὴ τὸ δανείζεσθαι φέρεσθαι, ἢ τρέφειν
Τὰς νύκτας, ἢδὲ τρεφομένους ἄνω κάτω
Οἱ μοι λέγειν, ἡδοὺς ἢ χὴ πρᾶόν πνα
Γνῶναι καθεύδειν, ἀλλὰ τῆς πλουτῶν πνα.
Νυνὶ δ' ἢ χὴ τοὺ μαχαίρης καλυμένους
Ὑμᾶς ὁρῶ ποιοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ.

Τοῦ αὐτοῦ. κα'.

Ἀλλ' ὅταν ἐρωῦντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
Παρὰ τίνι τὸ ἀνόητον οὐκ ὀφλεῖ;

Τοῦ αὐτοῦ. κβ'.

Ὁ φεύγαλαγνώσκων δ' ἢ πεῖν ἀκούσας σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρὸς ὄζι, πεσὼν κακῶς.

Τοῦ

Ejuſdem. XXIII.

Multos neceſſitate factos improbos
Scio, premente ſorte, nec naturâ eos
Tales fuiſſe ſponte.---

E DIODORO
Sinopenſi.

HAnc ergò legem jam fero ipſemet mihi,
Id facere, dictum quod fuit, conſentiens:
Namque educatam præſtat uxorem bene
Sine dote habere, quàm malè atque divitem,
Quæ juncta erit vitæ mihi conſortio.

EX EUBULO.

TRes ſolùm ego calices viris prudentibus
Infundo. Sanitatis unum; quem ebibunt
Primum: Eſt Amoris & Voluptatis dehinc:
Infundo Somni tertium; quem ut hauſerint
Nomen qui habent ſapientum in ædes ilico
Suas redibunt: non enim quartus calix
Noſter, ſed eſt Proterviæ: Clamoris eſt
Quintus: Furoris ſextus, & pugnas ciet.
In parvum enim vas quando largum infunditur,
Supplantat ipſum ſæpe potorem merum.

EX HIPPARCHO.

HAud ulla pretioſior hominibus omnibus
Poſſeſſio Arte, vitæ & utilis magis:
Sortis etenim dubiique Mavortis vices
Ut cætera rapiant; manet ſalva ars tamen.

E NICOSTRATO.

SI funditare verba multa jugiter
Et celeriter, ſignum putas prudentiæ;
Prudentiores homine ſunt hirundines.

Τοῦ αὐτοῦ. κγ΄.

Πολλὰς δ' ἀνάγκας γὰ πονηρὰς ὅσ' ἐγὼ,
Ὅταν ἀπυχήσωσιν, γεγενότας, ὁ φύσει
Ὀνίας τοιούτους. ——.——

ἘΚ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
Σινωπέως.

Ἐγὼ μὲν ἂν τὸν νόμον ἐμαυτῷ τοτονὶ
Τίθεμαι, δοκιμάζων ὡς καλῶς εἰρηται ποιεῖν·
Κρεῖττον γὰρ ὄζιν ἓν τεθραμμένῳ λαζεῖν
Γυναῖκ' ἄπροικον, ἢ κακῶς μὲ χρημάτων,
Τὼ ἐσομένω μὲ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

ἘΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

Τρεῖς γὰρ μόνας κρατῆσαι ἔγνεραννύω
Τοῖς ἓν φρονοῦσι τὸν μὲ ὑγιείας ἕνα,
Ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δ' ὑστερον
Ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνα,
Ὃν εἰσπόνους οἱ σοφοὶ καλοῦσιν·
Οἰκαδε βαδίζουσι· ὁ δὲ τέταρτος ἐκεῖ
Ἡμέτερός ἐς, ἀλλ' ὕβρεως· ὁ δὲ πέμπτος, βοᾶς·
Ἐκτὸς δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν.
Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
Ὑποχαλίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας.

ἘΚ ΤΩΝ ἹΠΠΑΡΧΟΥ.

Πολύ γε μᾶλλον ὄζι κλῆμα πιμπλάτατον·
Ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν, τέχνη.
Τὰ μὲ γὰρ ἄλλα, καὶ πολεμοῦ καὶ μεταβολαὶ
Τύχης ἀνάλωσαν· ἡ τέχνη δ' σώζεται.

ἘΚ ΤΩΝ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Εἰ τὸ σωφρόνως καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν
Ἦν τοῖς φρονεῖν παρόμοιον· αἱ χελιδόνες
Ἐλέγοντ' ἂν ἡμᾶς σωφρονέστεραι πολύ.

ἘΚ

E PHERECRATE.

QUàm ſenectus es gravis mortalibus,
Et quàm moleſta ubique! eo vel nomine,
Quòd, quando agendis rebus eſt nil virium,
Prudentiam illo tu doces nos tempore.

E PHILIPPO.

DIfficile non eſt admonere quempiam
Ægrum, cibis ut abſtineat incommodis;
Pugilémque facile eſt increpare cuilibet,
Dum pugnat: at pugnare, res non facilis eſt.
Aliud loqui de re, aliud eſt ſentire eam.

E PHILIPPIDE. I.

FOEdæ es maritus conjugis, ſed divitis:
Inſuaviter dormito, paſtus ſuaviter.

Ejuſdem. II.

Adverſa tibi ſi fortè ſors, here, ingruat,
Euripidis memento, mœrorem ut leves.
BEATUS omni ex parte nullus uſpiam:
Unum eſſe de multis putato te quoque.

E SOTADE.

REx ſis licèt, Mortalis audias tamen.
Si grande deſpuis, Tibi pituita ineſt.
Pulchróſne pannos indueris? Hos ante te
Ovicula tulerat. Quin es auro ſplendidus?
Fortuna in iſtum nempe te extulit gradum.
Es dives? Id iniqua eſt potentia temporis.
Es inſolens? Fremere facit te amentia.
At es modeſtus? Hoc deſim munus puta.
Modeſtia autem vera tunc erit tibi,
Si metiare te pede ac modulo tuo.

E CRATETE. I.

ME tempus incurvavit, haud faber bonus,
Infirmiora ſed facit quod omnia.

Ejuſdem.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΦΕΡΕΚΡΑ΄ΤΟΥΣ.

Ὦ Γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ,
Καὶ παντα χῇ λυπηρόν, ὃ καθ' ἓν μόνον·
Ἐν ᾧ γὸ οὐδὲν ἁμαρτάνειθ', οὐδ' ἰσχύομεν.
Σὺ πάντα ταῦθ' ἡμᾶς διδάσκεις εὖ φρονεῖν.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΦΙΛΙ΄ΠΠΟΥ.

Οὐ χαλεπόν ὅτι πῶς κακῶς διακειμαίνω
Εἰπεῖν τιν' ἐδιόνλα, Μὴ κακῶς ἔχε.
Πύκλη τ' ὀπίπμᾶν οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ·
Αὐτὸν γὰ μάχεσθ' ἐγὰ ὅτι ῥᾴδιον,
Ἕτερόν τι τὸ λέγειν ὅτι τὸ πεπονθέναι.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΦΙΛΙΠΠΙ΄ΔΟΥ. α΄.

Ἀ Ιδρὰν γυναῖκ' ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν·
Κἄθαδ' ἀηδῶς, ἡδέως μαστώμενθ'.

Τοῦ αὐτοῦ. β΄.

Ὅλαν ἀπυχεῖν σοι συμπέση τι, δέσποτα,
Ἐυεπίθλε μνήσπι σύ· κ᾽ ῥᾴων ἔση.
Ὅ ΤΙ ΚΕ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ ἐυδαιμονεῖ·
Εἶναι δ' ὑπόλαβε καί σε δεῖ πολλῶν ἔνα.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΩΤΑ΄ΔΟΥ.

Ε Ι κ᾽ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰ πλύνῃς, φλεγματίῳ κρατῆ πειρῶ.
Ἂν ἐυματῇς, ταῦτα περὶ σὲ περβάπον εἶχεν.
Ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ὅτιν ἐπαρμα.
Ἂν πλουσιοθῇς, τοῦτο χρόνε ἄδικοθ' ἰσχύς.
Ἂν ἀλαζονῇς, τοῦτ' ἀνοίας ὅτι φρύαγμα.
Ἂν δ' σωφρονῇς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπάρχει.
Ἡ σωφροσυνὴ πάρεσιν, ἐὰν μετρῇς σαυτόν.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΚΡΑ΄ΤΗΤΟΣ. α΄.

Ὁ Γὰρ χρόνθ' μ' ἔκαμψε τέκτων ὁ σοφός,
Ἀπαλα δ' ἐργαζόμωθ' ἀδρυέστερα.

Τοῦ

Ejusdem. II.

Mihi senectutem objicis, grande ut malum,
Quâ non potitus, morte multatus fuit;
Quam cupimus omnes: consequuti quam tamen,
Dolemus. Ingratum genus adeò sumus:
Nam nullus adeò cupidus est vitæ ut senex.

EX ERIPHO.

RAtione verbum non caret vetus, pater,
Vinum quod esse tantæ ait potentiæ,
Ut ad choréas vel senes ipsos trahat.

E POSIDIPPO. I.

DIfficile, mœrorem effugere: dies enim
Subindè curas procreat nobis novas.

Ejusdem. II.

Qui navigavit nunquam, is ignarus malî:
Esse gladiatorem, miseria levior est. *Vel,*
Certare satius singulari prælio.

Ejusdem. III.

Chlænam alloquebantur meam, non me antea:
Haud namque quisquam verba nunc mihi facit.

Ejusdem. IV.

Rerum, precatur quas homo à diis, omnium
Censetur esse maxima immortalitas.

E TIMOCLE. I.

FOrum refertum conspicari obsoniis,
Est dulce diviti: ast acerbum paupéri.

Ejusdem. II.

Adverte, quæso, num quod ex usu est loquar.
Est calamitosum animal suâ naturâ homo,
Multásque secum vita fert molestias:
Mali levamen repperit sed hoc sui;
Ut calamitatis immemor jam mens suæ,

Habénsque

Τῦ αὐτῦ. β'.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
Οὐ μὴ τυχόντι θανατὸς ἐφ' ἡμῖν ἥκομεν,
Οὐ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
Ἀναιρόμεθ'. ὅτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει
Τοῦ ζῆν γὰρ ἴσμεν ὡς ὁ γῆρας ἐστὶν κακόν.

Ἐκ τῦ ΕΡΙΦΟΥ.

Λόγος γάρ ἐς' ἀρχαῖος, ὃ κακὸς ἔχων
Οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὦ πάτερ,
Πείθειν χορεύειν θ' ἡλίκους.---

Ἐκ τῦ ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ. α'.

Ἔργον γε, λύπλιν ἐκφυγεῖν· ἡ δ' ἡμέρα
Ἀεί τι κακὸν εἰς τὸ φρονπίζειν φέρει.

Τῦ αὐτῦ. β'.

Ὁ μὴ πεπλευκώς, ἁβλὲν ἐώρακεν κακόν·
Τῶν μονομαχέντων ἐσμὲν ἀθλιώτεροι.

Τοῦ αὐτῦ. γ'.

Τὴν χλανίδα πάντες (ὡς ἔοικεν) ἐκ ἐμὲ
Περσπόρδυον· ἁβλὲ εἰς νυῶ μοι λαλεῖ.

Τῦ αὐτῦ. δ'.

Ὧν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὔχεται τυχεῖν,
Τῆς ἀθανασίας χρεῖττον ἁβλὲν εὐχέται.

Ἐκ τῦ ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ. α'.

Ἀγορὰν ἰδεῖν ἔυνομον, ἐυπορῆσαι μὴ
Ἥδιον· ἂν δ' ἅπαρῇ τις, ἀθλιώτατον.

Τῦ αὐτῦ. β'.

Ὦ τᾶν, ἄκυσον ἦν τι σοὶ δοκῶ λέγειν.
Ἄνθρωπός ὄζι ζῶον ὀπίπονον φύσει,
Καὶ πολλὰ λυπηρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει·
Παραψυχὰς ἓν φρονπίδων ἀνεύρατο.
Ταύτας· ὁ γὰρ νῦς τῦ ἰδίων λήθων λαβών,

Habénſque ab alieno malo ſolatia,
Documenta capiat, recreata paululúm.
Primùm Tragœdi quanta commoda afferant
Perpende, ſodes. Si quis eſt pauperculus,
Majore preſſum ſi videbit Telephum
Mandicitate, leniùs ſuam feret
Mendicitatem. Inſanus éſtne quiſpiam?
Furioſum is Alcmæona proponit ſibi.
Captus quis oculis? Adſpicit cæcum Oedipum.
Gnatus obiit? Niobe dabit ſolatium.
Claudus aliquíſne eſt? Is Philoctetem adſpicit.
Miſer, aliquis ſenex? Tuetur Oeneum.
Alterius etenim quiſquis ærumnas viri
Eſſe graviores viderit quàm ſint ſuæ,
Animo æquiore miſerias feret ſuas.

E CLEARCHO.

HIs ſi diebus ebrii qui ſingulis,
Caput meraca doleret ante pocula;
Omnes ab illis abſtinerent poculis.
At nunc voluptas dum dolorem prævenit,
Privantur illo quo frui vellent bono.

SENTENTIÆ SINGULIS VERSIBUS CONTENTÆ,

E diverſis Poëtis.

De bonis viris. I.

VIr bonus bonum nunquam odit.
Conſilii enim boni bona opera ſunt.
Bono quidem viro bona etiam dat Deus.
Propone tibi ad imitandum bonum virum & temperantem.
Morum index eſt hominibus tempus.

In Veritatem. II.

Lingua errans vera dicit.

Πρὸς ἀλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
Μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε, παιδευθεὶς δ' ἅμα.
Τὸν γὰρ παγωδὸν πρῶτον εἰ βάλει, σκόπει
Ὡς ὠφελῆσι πάντας· ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης,
Πτωχότερον ἑαυτὸν καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
Γενόμενον, ἥδη τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει.
Ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο.
Ὀφθαλμιᾷ τις; Οἰδίπου ἐνιδὲ τυφλόν.
Τέθνηκέ τῳ παῖς; ἡ Νιόβη κεκύφιχε.
Χωλός τις ὀζεῖ; τὸν Φιλοκτήτην ὁρᾷ.
Γέρων τις ἀπυχεῖ; κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
Ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
Ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος,
Τὰς αὐτὸς αὑτῷ συμφορὰς ῥᾷον φέρει.

Ἐκ τοῦ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας
Ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν διὰ τὸ πίνειν·
Τὸν ἄκρατον ἡμῶν οὐδὲ εἷς ἔπινεν ἄν.
Νῦν δὲ προτέρων γε τῶν πόνων τὴν ἡδονὴν
Περιλαμβάνοντες, ὑστερεῖμεν ταλανες.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Ἐκ διαφόρων ποιητῶν.

Α. Εἰς ἀγαθὸς ἀνδρας. α'.

Ἀνὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν ἐ μισεῖ ποτε.
Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίγνεται.
Ἐσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ κ' δοῦναι θέος.
Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα, κ' τὸν σώφρονα.
Ἤθους δὲ βαίπερός ὄζιν ἀνθρώποις χρόνος.

Εἰς Ἀλήθειαν. β.

Ἡ γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα τἀληθῆ λέγει.

In Peccatum. III.

Turpe nihil fac, neque diſce.
Bis perperam facere idem, non viri eſt ſapientis.
A rebus malis manum liberam habe.
Qui nihil novit, nihil delinquit.

In Neceſſitatem. IV.

A neceſſitate omnia in ſervitutem rediguntur ſtatim.
Præ neceſſitate multa facimus mala.

In Virtutem. V.

Quæ non decet, neque audi, neque vide.
Remiſſio eſt malorum vitæ tranquillitas.
Melius eſt corpore quàm animo ægrotare.
Ingenui enim viri eſt, vera dicere.
Ingenuos tuere tuos mores.
Modeſtum eſſe eum, qui ad convivia invitatur, oportet.
Bonum producunt fructum honeſti mores.
Fructus bonus eſt, bene compoſita vita.
Cape curam honeſtæ vitæ.
Beatus eſt qui beatis inſervit.
Scutum maximum eſt virtus mortalibus.
Te ipſum ſerva moribus liberum.
Theſaurus virtutis eſt, temperantia ſola.
Animi curam gere tui, quantum potes.

In ingratam memoriam. VI.

Semper qui ſervatus eſt, eſt ingratus natu â.
Simulátque quis miſericordiâ affectus eſt, periit beneficium.
Ingratus eſt, quiſquis beneficio affectus immemor eſt.
Obliviſcuntur omnes, qui beneficium acceperunt.
Pulcher Theſaurus eſt, repoſita gratia.
Poſt donum celerrimè ſeneſcit gratia.
Beneficium qui accepiſti tempeſtivum, in tempore repende.
Beneficium ubi acceperis, memento: & ubi dederis, obliviſcere.
Beneficium confer, quatenus potes tamen.
Munera juſta & da, & accipe.

In Regem. I.

Regnum tibi cùm paraveris, ſis eo dignus.
Imago Rex eſt animata Dei.

Εἰς Ἁμαρτίαν. γ'.

Ἀιδρεὶν ἢ μηδὲν φράσῃς, μηδὲ μάνθανε.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτόν, οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
Ἔργων πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέραν ἔχε.
Ὁ μηδὲν εἰδώς, οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.

Εἰς Ἀνάγκην. δ'.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιεῖμεν κακά.

Εἰς Ἀρετήν. ε'.

Ἃ μὴ σοφὸς εἶπε, μήτ' ἄκουε, μήθ' ὅρα.
Ἀνάπαυσίς ὄζει πολλῶν ἀσφαλία.
Βέλτιον ὄζει σῶμά γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
Ἐλευθέρα γὰρ ἀνδρὸς, ταὐτὸν λέγειν.
Ἐλευθέραν φύλαττε τὸν σαυτῆς τρόπον,
Εὐτακτον εἰ δὲ ταὐλόστομα δεσπόνυτα δεῖ.
Κηδὼν φύσει καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
Καρπὸς ἢ ἀγαθὸς ὄζει, εὐτακτία βίου.
Λάβε σοφήνοιαν τῶν σοφοῦντος βίᾳ.
Μαχέσιμος ὅστις μαχείοις ὑπηρέτει.
Ὅπλον μέγιστόν ὄζιν ἡ ἀρετὴ βροτοῖς.
Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλευθέραν.
Ταμεῖον ἀρετῆς ὄζι, σωφροσύνη μόνη.
Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σαυτοῦ, καθὰ δυνῇ.

Εἰς Ἀχαριστίαν. ς'.

Ἀεὶ δ' ὁ σωθεὶς ὄζιν ἀχάριστος φύσει.
Ἁμὰ ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Ἀχάριστος, ὅστις εὖ παθὼν ἀμνημονεῖ.
Ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ.
Κηδὼν ἢ θησαύρισμα, κειμένη χάρις.
Μετὰ πίνου δόσιν τάχιστα γηράσκει χάρις.
Χάριν λαβὼν ἔνεγκεν, ἐν καιρῷ δίδου.
Χάριν λαβών, μέμνησο· καὶ δός, ἐπιλάθου.
Χάριν χαρίζου, καθ' ὅσον ἰσχύεις ὁμως.
Χάριτας δικαίας καὶ δίδου, καὶ λάμβανε.

Β. Εἰς Βασιλέα. α'.

Ἀρχῆς τετυχώς, ἴσθι ταύτης ἄξιος.
Εἰκὼν ἢ βασιλεὺς ὄζιν ἔμψυχος θεοῦ.

In Vitam. II.

Securus vitæ ferè non ſolet honeſtè agere.
Vivit nemo, quam probare ſolet vitam.
Vita fortunis egens, non eſt vita.
Vita eſt, ſi quis victu fruatur vivens.
Vita vocata eſt, cui gravi labore alimenta parantur.
Terra omnia parit, & rurſum recipit.
Vivimus non ut volumus, ſed ut poſſumus.
Non licet vitam invenire à moleſtiis vacuam in quopiam.
Vivere ſine moleſtia, hominis eſt felicis.
Res cæca & infortunata *eſt* hominibus vita.
Quàm ſuavis eſt vita, ſi quis eam non cognoverit!

In Auxilium. III.

Vir virum, & civitas ſervat civitatem.
Manus manum lavat, & digitus digitum.

In Conſilium. IV.

Malo conſilio multas jacturas faciunt mortales.
Vir inconſultus fruſtrà laborat currens.
Vir inconſultus voluptatibus capitur.
Conſilium ante quodvis opus cape.
Conſilio recto nihil tutius.
Noctu conſilium à prudentibus initur.
Res ſacra revera eſt conſilium.
Sapiens ſapientum eſt conſilium.
Sapienti à viro accipe conſilium.
Conſiliarius bonus, non malus ſis amicis.
Conſiliarius ſis bonorum, non malorum.

In Nuptias. I.

EXpertem moleſtiarum vitam habebis abſque nuptiis.
Ducture uxorem reſpice ad vicinos.
Qui ducturus eſt uxorem, in pœnitentiam fertur.
Nuptiæ enim hominibus optabile malum.
Deus tibi ipſi, ſi divitem duxeris, eris.
Mores præferre pecuniis, eum qui ducit uxorem oportet.
Exiſtima, ubi duxeris uxorem, te eſſe ſervum in vita.
Qui non ducit uxorem homo, non habet mala.
Faciliùs vitam degis, ſi uxorem non alis.
Nam infeliciſſimus eſt, qui, cùm pauper ſit, uxorem duxit.

In

Εἰς βίον. β.

Ἀμελῶντα τῶ ζῆν ὦκ ἔνες' εὐχημονεῖν.
Βιοῖ μ' ὄλεὶς ὂν σεσαιρεῖται βίον.
Βίῳ βίκ δεόμῳῳ, ὦκ ἔστιν βίῳ.
Βίῳ ὄζίν, ἂν πε τῳ βίῳ χαίρη βιῶν.
Βίῳ κέκλησται δ', ὃς βίᾳ ποεῖζεται.
Ἰῶ πάντα τίκλει, κὴ πάλιν κομίζεται.
Ζῶμὴν γὸ ὐχ ὡς θέλομῳ, ἀλλ' ὡς δωνάμεθα.
Οὐκ ἔστι βίον ἐυρεῖν ἄλυπον ἐν ὐδενί.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ὄζιν ἐυτυχῦς.
Τυφλὸν ἢ κὴ δύσηνον ἀνθρώποις βίῳ.
Ὡς ἡδὺς ὁ βίῳ, ἂν πε αὐτὸν μὴ μάθη.

Εἰς Βαθδειαν. γ'.

Ἀνὴρ γὸ ἄνδρα, κὴ πόλις σώζει πόλιν.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

Εἰς Βελιώ. δ'.

Ἀβελία γὸ πολλὰ βλάπτονται βεθτοί.
Ἀνὴρ ἄβελῳ εἰς κενὸν μοχθεῖ τεύχων.
Ἀνὴρ ἄβελος ἡδονᾶς θηρεύεται.
Βελιώ ἢ παντὸς πράγματος θεολάμβανε.
Βελῆς γὸ ὀρθῆς ὐδὲν ἀσφαλέτερον.
Ἐν νυκτὶ βελὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.
Ἱερὸν ἀληθῶς ὄζιν ἡ συμβελία.
Σοφὴ σοφῶν γὸ γίγνεται συμβελία.
Σοφῶ παρ' ἀνδρὸς θεοδέχε συμβελίαν.
Σύμβελῳ ἐσθλός, μὴ κακὸς γίγνε φίλοις.
Σύμβελῳ ἴσθι τῆ ἀγαθῶν, μὴ τῆ κακῶν.

Γ. Εἰς Γάμον. α'.

Ἄλυπον ἔξεις τὸν βίον χωρὶς γάμε.
Γαμεῖν ἢ μέλλων, βλέφον εἰς τὼ γείτονας.
Γαμεῖν ὁ μέλλων, εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
Γάμῳ γὸ ἀνθρώποισιν ἐυκταῖον κακόν.
Δαίμων σεαυτῆ πλωσίαν γήμας ἔση.
Ἤδος θεοχρίνειν χρημάτων γαμῶντα δεῖ.
Νόμιζε γήμας δ' ἕλῳ εἶ τῳ βίῳ.
Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος ὦκ ἔχει κακόν.
Ῥᾷον βίον ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.
Ὡς τριςκαιδεκάμοιρον, ὅστις ὢν πένης γαμεῖ.

In Risum. II.

Ridet stultus, etiamsi nihil ridiculum sit.
Risus intempestivus inter mortales grave malum.

In Senectutem. III.

Senectus delet omnes vires corporis.
Senectutis autem malæ quæ fiat depulsio?
Sententiæ meliores sunt seniorum.
Viaticum ad senectutem semper reconde.
Veniet senectus quamlibet querelam offerens.
Pulchrum, senescere; & non senescere, rursum.
Consortia seniorum ama.
Molestus vir est, inter juvenes senex.
Canities temporis indicatio est, non prudentiæ.
Time senectutem: non enim venit sola.
Grave senectus est hominibus pondus.

In Parentes. IV.

Velis parentibus ante omnia honorem deferre.
Parentes cole, & amicos affice beneficiis.
Spera te colentem parentes prosperum rerum successum habiturum.
Dii maximi prudentibus parentes sunt.
Satis vives, in senectute alens parentes.
Existima tibi ipsi parentes esse deos.
Adversus filium indignationem non alit probus pater.

In Mulierem. V.

Vitæ egestas est viris mulier.
Uxorem funerare satius est, quàm ducere.
Mulieri imperare non concedit natura.
Mulieri ornatus mores sunt, & non ornamenta aurea.
Mulieri nè credas tuam vitam.
Mulieri cuilibet ornamentum silentium affert.
Mulierem bonam nanciscì non est facile.
Mulieris bonæ est, tueri domum.
Mulier domi damnum est, & salus.
Mulier enim nihil novit, nisi quod vult.
Mulier à muliere nihil unquam differt.
Mulier proba gubernaculum est domûs.
Mulier justa, vitæ salus est.
Mulier prorsus res est, quæ magnos sumptus facit naturâ.
A mulieribus perit mundus magnus.

Εἰς Γέλωτα. β'.

Γελᾷ δ' ὁ μωρός, κἂν τι μὴ γελοῖον ᾖ.
Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.

Εἰς Γῆρας. γ'.

Ἅπαντ', ἀφανίζει γῆρας ἰσχὺν σώματος.
Γήρως ἡ φαύλη τίς γένοιτ' ἀναιτιωτάτη.
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀεὶ κτᾶσθε.
Ἥξει τὸ γῆρας πᾶσιν αἰτίαν φέρον.
Καλόν, τὸ γηρᾶν· κ' τὸ μὴ γηρᾶν, πάλιν.
Ὁμιλίας ἡ τὰς γεραιτέρας φίλει.
Ὀχληρός ἀνὴρ ἐστιν, ἐν νέοις γέρων.
Πολιὰ χρόνου μιμήσεις, ἃ φρονήσεως.
Φοβοῦ τὸ γῆρας· ἃ γὰρ ἔρχεται μόνον.
Χαλεπὸν τὸ γῆρας ὄζιν ἀνθρώποις βάρος.

Εἰς Γονεῖς. δ'.

Βέλτιον γονεῖς πρὸ παιδὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.
Γονεῖς ἡ τίμα, κ' φίλους εὐεργέτει.
Ἔλπιζε τιμᾶν τοὺς γονεῖς πρᾶξιν καλῶς
Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Ἱκανῶς βιώσεις, γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεούς.
Πρὸς υἱὸν ὀργιοῦ οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

Εἰς Γυναῖκα. ε.

Βίᾳ ἀσάνις πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Γυναῖκα θάπτειν χρεὼν ὄζιν, ἢ γαμεῖν.
Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἡ φύσις.
Γυναικὶ κόσμος, ὁ τρόπος· κ' χρυσία.
Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον.
Γυναικὶ πᾶσι κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ὄζι, σῴζειν οἰκίαν.
Γυνὴ δ' οἶκῳ πῆμα, κ' σωτηρία.
Γυνὴ δ' οὐδὲν ὄιδε πλὴν ὃ βέλεται.
Γυνὴ γυναικὸς πόσον τ' οὐδὲν διαφέρει.
Γυνὴ ἡ χρηστὴ πολλάκις ἐς' οἰκίας.
Γυνὴ δικαία, τῷ βίῳ σωτηρία.
Γυνὴ τὸ σωφρόνειν ὄζι διαπονηθὲν φύσει.
Ἐκ τῆς γυναικῶν ὄλλυται κόσμος μέγας.

Ἐν

In mulieribus fidem non licet videre.
Mulieris æmulatio totam turbat domum.
Vivere non oportebat mulierem multis de causis.
Quære mulierem coadjutricem rerum agendarum.
Mare, & Ignis, & mulier, mala tria sunt.
Feris omnibus immanior, mala mulier.
Thesaurus est malorum, mala mulier.
Venenum est aspidis, mala mulier.
Par est leænæ & mulieris crudelitas.
Telæ, mulierum opera sunt; & non conciones.
Est honestum, mulieris videre bonos mores.
Bona planta est in vita, mulier.
Cum leone vivere, quàm cum muliere, *præstat*.
Molestia præsens semper est mulier.
Plenum malorum est onus, mulier.
Sponsa sine dote non habet loquendi libertatem.
Nihil muliere deterius est, vel bonâ quidem.
Multi mulierum causâ incidunt in calamitates.
Mulier perinde est ut sordes argentatæ.
Jucundum malum est viris mulier.
Superba est res formosa mulier.
Pro uxore & amico laborem capere oportet.
Procella domesticatim est viris mulier.
Quàm infida res est mulieribus natura!

In Populum. I.

RES violenta turba est: non habet autem mentem.

In Justum. II.

Viri justi fructus non perit.
Vir justus est, non is qui non nocet;
Sed qui nocere cùm potest, non vult.
Vade viâ rectâ, si justus sis.
Vitæ justæ est finis bonus.
Justa operatus coadjutorem habebis Deum.
Justus esse magis quàm utilis velis.
Justus sis, ut etiam justa assequaris.
Judicare id quod justum, non quod utile est, velis.
Adversus bene dicentes nihil contradicere possum.
Mores justi, possessio pretiosissima est.

In Gloriam. III.

Nitere tibi ipsi gloriam relinquere.

Bene

Ἐν γὰ γυναιξὶ πᾶσιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζῆν οὐκ ἐθέλει γυνὴ καλῶς ἅπαξ πολλοὺς πρόπους.
Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον τῆς φαγμάτων.
Θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ γυνή, κακὰ τρία.
Θηρῶν ἀπάντων ἀγριωτέρα, κακὴ γυνή.
Θησαυρός ἐστι τῆς κακῶν, κακὴ γυνή.
Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος, κακὴ γυνή.
Ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.
Ἰσοὶ γυναικῶν ἔργα, κοὐκ ὀκλησίαι.
Καλόν, γυναικὸς εἰσορᾶν καλὰς τρόπους.
Καλὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ, γυνή.
Λέοντι συζῆν, ἢ γυναικὶ συμβιᾶν.
Λύπη παρῆσα πάντοτ' ἐστὶν ἡ γυνή.
Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον, γυνή.
Νύμφη δ' ἄπροικος οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς.
Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκεν.
Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος.
Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Ὑπόφαινον πρᾶγμα ἐστὶν ὡραία γυνή.
Ὑπὸ γυναικὸς καὶ φίλε πονητέον.
Χειμὼν κατ' οἶκόν ἐστιν ἀνδράσιν γυνή.
Ὡς ἓν ἅπαν ἡ γυναικεία φύσις.

Δ. Εἰς δῆμον. α'.

Ἰσχυρόν, ὄχλος ἐστὶν· οὐκ ἔχει δ' νοῦν.

Εἰς δίκαιον. β'.

Ἀνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, ὃς μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενός γ' ἐ βλέπεται.
Βάδιζε πρὸς εὐθεῖαν, καὶ δίκαιος ἴσθι.
Βίον δικαίου γίγνεται τέλος καλόν.
Δίκαια δρῶσας, συμμάχου τάξει θεοῦ.
Δίκαιος εἶ μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Δίκαιος ἴσθ', ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχῃς.
Κεῖνον δίκαιον, μὴ τὸ συμφέρον, θέλε.
Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντεπεῖν ἔχω.
Τέρπος δίκαιος, κλῆμα τιμιώτατον.

Εἰς δόξαν. γ'.

Ζήτει σεαυτοῦ δόξαν ἐγκαλλιπεῖν.

Καλῶς

Bene audire magis quàm diteſcere velis.
Vanâ gloriâ nihil miſerius.

In Servos. IV.

Servo deterius nihil, vel bono quidem.
Unus eſt ſervus domûs, herus.
Angit me ſervus, domino majores attollens ſpiritus.
Quàm jucundum eſt ſervo, dominum probum nanciſci!

In Infortunium. V.

Oportet alios eſſe miſeros, alios felices.
Quercu lapsâ unuſquiſque ligna incidit.
Ex voluptate naſcitur infortunium.
Viro infortunato nè affingas malum.
Nunquam de teipſo infortunatus deſperes.
Nè inſulta infortunato: communis enim fortuna eſt.
Exiſtima communia omnia infortunia.
Hei mihi! Etenim repentè infelicem eſſe, generat furorem.
Infortunatorum fortunatus nullus amicus.

In Continentiam. I.

VEntris nitere omnes habenas retinere.
Venter & multa capit, & pauca.

In Spes. II.

Spes alunt inanes mortales.
Vir infelix ſervatur ſpe.
Spera omnia ad ſenectutem uſquè, mortalis cum ſis.

In Laudem. III.

De teipſo laudes nè habueris.
Amicos laudibus magis quàm te celebres.

In Amantem. IV.

Senex amator, extrema mala fortuna eſt.

In Nobilem. V.

Vir optimus nunquam fuerit ignobilis.

In Pietatem. VI.

Deum cole: & omnia facies divino inſtinctu.
Mortalis cùm ſis, nè ſapias quæ ſupra Dei voluntatem ſunt.
De pietate & loquere, & diſce.

In

Καλῶς ἀκύειν μᾶλλον ἢ πλεῖν θέλε.
Κερδῆς ὁ δόξης ὄφελον ἀθλιώτερον.

Εἰς Δύλλας. ιδ'.

Δύλλα ὁ χείρων ὄφελεν, ὄφελε τοῦ καλοῦ.
Εἰς ὅτι δοῦλος οἰκίας, ὁ δεσπότης.
Λυπεῖ με δοῦλος, δεσπότα μεῖζον φρονεῖν.
Ὡς ἡδὺ δοῦλῳ δεσπότα χρηστὸν τυχεῖν.

Εἰς Δυστυχίαν. ε.

Δεῖ τοὺ μὴ ἓξ) δυστυχεῖς, τοὺ δ' εὐτυχεῖς.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Ἐξ ἡδονῆς γὸ φύεται τὸ δυστυχεῖν.
Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσῃς κακόν.
Μηδέποτε σαυτὸν δυστυχοῦντ' ἀπιλπίσῃς.
Μὴ μέμψαινε δυστυχοῦντι, κοινὴ γὸ τύχη.
Νόμιζε κοινὰ πάντα δυστυχήματα.
Οἱ μοι· τὸ γὸ ἄρχω δυστυχεῖν, μανίαν πιεῖν.
Τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς ὑδοὶς φίλος.

Ε. Εἰς Ἐγκράτειαν. ά.

Γλῶσσὸς ὁ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν χαλᾶν.
Ἡ κοιλία κὸ πολλὰ χωρεῖ, κὰλίγα.

Εἰς Ἐλπίδας. β'.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺ κενὸς βροτούς.
Ἀνὴρ ἀτυχῶν ὁ σώζεσ) ταῖς ἐλπίσιν.
Ἔλπιζε πάντα μέχρι γήρως, θνητὸς ὤν.

Εἰς Ἔπαινον. γ'.

Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φέρουσ ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτὸ λέγε.

Εἰς Ἐρῶντα. δ'.

Γέρων ἐρασὴς, ἑφθὴ κακὴ τύχη.

Εἰς Εὐγλωσσίαν. ε.

Ἀνὴρ ἄδικος ὐκ ἂν εἴη δυσγλώσσος.

Εἰς Εὐσέβειαν. ς'.

Θεὸν σέβε· κὸ πάντα πράξεις εὐθέως.
Θνητὸς πεφυκώς, μὴ φρονῆς ὑπὲρ θεόν.
Ὑπὲρ εὐσεβείας κὸ λάλει, κὸ μὴ δόκει.

Εἰς

In Felicitatem. VII.

Æquum *eſt*, Felicem meminiſſe Dei.
Suo judicio nemo eſt felix.
Commune bonum eſt, bonus felix.
Nullus eſt qui in omnibus ſit felix.
Multi quidem felices ſunt; at non ſapiunt.
Felicem etiam ſapientem eſſe exiſtimamus.
Fortunato quævis terra patria *eſt*.
Felicium omnes ſunt cognati.
Quàm facilè cadunt ſplendidæ fortunæ!

In Preces. VIII.

Preces juſtas audit Deus.

In Odium. IX.

Immortale odium nè ſerves, mortalis cùm ſis.
Inimicis diffidens, nunquam patieris incommodum.
Inimicos ulciſcere, non cum tuo incommodo.
Sermonem inimici nunquam putes amicum.

In Vitam.

VIvere turpe eſt, quibus vitam invidit fortuna.
Vivere volens, nè facias morte digna.
Omnes præclarè vivere volumus; ſed non poſſumus.
Quàm jucundum eſt vivere, non invidente fortunâ!

In Voluptatem.

INtempeſtiva voluptas parit damnum.
Nam ferè propter voluptates moleſtiâ afficimur.

In Mortem. I.

MOrtalibus omnibus vitâ excedere neceſſe eſt.
Vitâ improbâ mors optabilior eſt.
Aut vivere citra moleſtiam, aut mori feliciter *oportet*.
Mortalis natus cùm ſis, nè irrideas mortuum.
Pulchrum Mori, quibus vita injuriam affert.
Præſtat non vivere quàm vivere miſerè.
Quem amat Deus, is moritur juvenis.
Nunquam beatum cenſui ſumptuoſum mortuum.
Mori non turpe eſt, ſed turpiter mori.

In Deum. II.

Deus adjuvans omnia facit facilè.
Deo volente, etiam in crate naviges.

Εἰς Εὐτυχίαν. ζ'.

Δίκαιον, ἢν πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ.
Κατ' ἰδίαν φρόνησιν ὅλεις εὐτυχεῖ.
Κοινὸν ἢ καλόν ὅτι, χρηστὸς εὐτυχῶν.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Πολλοὶ μὲ εὐτυχοῦσιν, ἃ φρονοῦσι δέ.
Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ παλεία.
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.

Εἰς Εὐχλοΐ. ή.

Εὐχῆς δικαίας ἐκ ἀνήκοος θεός.

Εἰς Ἐχθραν. θ'.

Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε, θνητὸς ὤν.
Ἐχθροῖς ἀπιστῶν, ὅπως ἂν πάθοις βλάβην.
Ἐχθρὸς ἀμυδρὸς, μὴ πὶ τῇ σαυτοῦ βλάβῃ.
Λόγον παρ' ἐχθροῦ μήποθ' ἡγήσῃ φίλον.

Ζ. Εἰς Ζωλύ.

Ζῆν αἰσχρόν, ὃς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
Ζῆν βελόμενος, μὴ πράττε θανάτου ἄξια.
Πάντες καλῶς ζῆν ἐθέλομεν, ἀλλ' ἃ δυνάμεθα.
Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, μὴ φθονέσης τῆς τύχης.

Η. Εἰς Ἡδονήν.

Ἡ γὰρ παρέσαυρος ἡδονὴ πίπτει βλάβην.
Ὡς πολλὰ δι' ἃ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.

Θ. Εἰς Θάνατον. α'.

Βροτοῖς ἅπασι καὶ θανεῖν ὀφείλεται.
Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.
Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Θνητὸς πεφυκώς, μὴ γέλα τεθνηκότα.
Καλὸν τὸ θνήσκειν, ὃς ὕβρεν τὸ ζῆν φέρει.
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ὅτιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.
Ὃν γὰρ φιλεῖ θεὸς γ', ἀποθνήσκει νέος.
Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρόν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

Εἰς Θεόν. β'.

Θεὸς σιωπῶν πάντα ποιεῖ ῥᾳδίως.
Θεοῦ θέλοντος, κἂν ὀπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Animus nobis est in unoquoque Deus.
Ubique est, omniáq; respicit Deus.
Quod alit me, id ego judico Deum.

In Medicos.

MEdicus garrulus, laboranti rursus morbus est.
Multorum medicorum visitatio me perdidit.

In Tempus. I.

OMnia in tempore gratiam habent vindemiatæ.
Tempora dissolvunt regna.
Tempus est multò potentius legibus.
Tempus sortitus mendicus potest multum.
Pulchrum est, cujusvis temporis nôsse modum.
Multos tempus viros, cùm non sint, facit.
Multorum tempus fit autor.
Celerrimè tempus transmutat res.
Occasionem precare assiduè propitiam habere.
Tempus omnia vitæ judicat bene.
Quàm magna est res parva, in tempore data!

In Pulchritudinem. II.

Nè facias judicium videns pulchritudinem, sed mores.
Quàm jucunda pulchritudo, cùm habet mentem sapientem!

In Lucrum. III.

Optime, nè lucrum tibi in omnibus proponas.
Victum compara ex qualibet re, præterquam ex malis rebus.
Volumus divescere omnes: sed non possumus.
Velis cogere ex justis rebus victum.
Mores improbos fuge, & lucrum improbum.
Lucrum improbum detrimentum semper affert.
Lucrum improbum nè accipere velis unquam.
Ubi lucrum, contra naturam serviendum est.
Parva lucra majora detrimenta afferunt.
Turpia lucra calamitates afferunt.
Lucrum existima lucrum esse, si justum sit.

In Judicium, & in Divinam Justitiam. IV.

Ducit numen malos ad pœnas.
Inexpensum nè punias quenquam.
Est justitiæ oculus, qui omnia videt.

Dei

Ὁ νῦς γὰρ ἡμῖν ὄζιν ἐν ἑκάστῳ θεός.
Πάντη γὰρ ὄζι, πάντά τε βλέπει θεός.
Τὸ δὲ τέρφον μι, τῆτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.

Ι. Εἰς Ἰατρόν.

Ἰατρὸς ἀνόλεθρος, νοσοῦντι πάλιν νόσος.
Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' ἀπώλεσεν.

Κ. Εἰς Καιρόν. α'.

Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει πεπλασμένα.
Καιρὸς δ' καταλύει τὰς πανηγύρεις.
Καιρὸς γάρ ὄζι τῶν νόμων κρείττων πολύ.
Καιρῷ τυχὼν γὰρ πλωτὸς ἴσχει μέγα.
Κλῆρον, τὸ καιρῷ πάντος εἰδέναι μέτρον.
Πολλοὺς ὁ καιρὸς ἄνδρας ἐκ ὄντας ποιεῖ.
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παρακτέον.
Τάχιστ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
Τὸν καιρὸν εὖχε πάντοθ' ἵλεων ἔχειν.
Ὥρα τὰ πάντα τῷ βίῳ κρίνει καλῶς.
Ὡς μέγα τὸ μικρόν ὄζιν, ἐν καιρῷ δοθέν.

Εἰς Κάλλος. β'.

Μὴ χρῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Ὡς ἡδὺ κάλλος, ὅταν ἔχῃ νοῦν σώφρονα.

Εἰς Κέρδος. γ'.

Βέλπτε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
Βίον ποιεῖς πάντοθεν, πλὴν ἐκ κακῶν.
Βιαλόμεθα πλεῖν πάντες· ἀλλ' ἃ δυνάμεθα.
Ζήτει συμφέρειν ἐκ δικαίων τὸν βίον.
Ἥδιος πονηρὸν φεῦγε, κ' κέρδος κακόν.
Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει.
Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βέλτιστ'.
Ὅπερ τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δεκάδιτέον.
Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.
Τὸ κέρδος ἡμῶν κέρδος, ἂν δίκαιον ᾖ.

Εἰς Κείσιν, κ' εἰς τὴν Θείαν
δίκην. δ'.

Ἄγει τὸ θεῖον πὰν κακὸς ἐς τὴν δίκην.
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
Ἔστιν δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.

Dei pœnas non effugit mortalis.
Deferre non licet, & ferre judicium ſimul.
Te latiturum ſemper nè putes, improbus cùm ſis.
Acer Dei eſt oculus ad omnia videndum.

In Occulta. V.

Relictis certis, nè perſequare incerta.
Vel nè facias tegendum, vel ſolus facias.
Suſpicio grave eſt hominibus malum.

In Famem. I.

FAmes ſummus dolor hominibus eſt.
Fami enim nullum licet contradicere verbum.
Multorum fames eſt magiſtra.

In Orationem. II.

Viri character ex verbis deprehenditur.
Vehementius nihil eſt oratione.
Verbis penſa, verbis qui ſuadet tibi.
Oratio enim moleſtiæ medicamentum eſt ſola.
Ratione regitur vita mortalium ſolâ.
Sermone mihi perſuaſiſti medicamento optimo.
Mœrorem benevola ſcit curare oratio.
Maximum eſt iræ medicamentum oratio.
Oratio eſt medica animi affectûs.
Verbum intempeſtivè dictum ſubvertit vitam.
Jaculatus verbum aliquis, non recipit rurſum.
Aliud eſt dicere multa, & *dicere* tempeſtiva.
Animi ægroti medicamentum eſt oratio.

In Mœrorem. III.

Semper, quod triſtitiam inferat, ejice è vita.
Ergò cognata quædam res eſt mœror & vita.
Vivere ſine triſtitia mortalem, non eſt facile.
Mœrores hominibus pariunt morbos.
Non eſt mœrore deterius hominibus malum.
Navigii portus quidem; animi autem tranquillitas portus eſt vitæ.
Vivere ſine triſtitia, viri eſt felicis.

In Ebrietatem. I.

PRæſtat ſobrium eſſe, quàm multùm crapulari.
Multum merum parùm cogit ſapere.

Θεῦ ἡ πλημμὺ ἔχ' ἀσφαλῆ βροτός.
Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι, κὴ κρίνειν ὁμῶ.
Λήσειν δικὰ τέλος μὴ δόκει, πονηρὸς ὤν.
Ὀξὺς θεοῦ δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πᾶν δ' ὁρᾷ.

Εἰς Κρύφια. ε'.

Ἀφεὶς τὰ φανερά, μὴ δίωκε τἀφανῆ.
Ἢ μὴ πίει τὸ χρυσίον, ἢ μόνον πίει.
Ὑπόνοια δεινόν ὄζιν ἀνθρώποις κακόν.

Λ. Εἰς Λιμόν. α'.

Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔου.
Λιμῷ γὰ ἄδεν ὄζιν ἀντειπεῖν ἔπος.
Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος.

Εἰς Λόγον. β'.

Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἰαμβρότερον δέ γ' ἄδεν ὄζι τῦ λόγου.
Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.
Λόγος γὰρ ὄζι λύπης φάρμακον μόνον.
Λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ.
Λόγῳ μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
Λυπῶν γὰ ἔνιους ὄιδεν ἰᾶζ λόγος.
Μέγιστόν ὄζιν ὀργῆς φάρμακον, λόγος.
Ὁ λόγος, ἰατρὸς τῦ κατ' ψυχὴν πάθους.
Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ῥηθὲν ἀναζέπει βίον.
Ῥῖψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Χαρίς, τό, τ' εἰπεῖν πολλά, κὴ τὰ καίρια.
Ψυχῆς νοσούσης ὄζι φάρμακον λόγος.

Εἰς Λύπην. γ'.

Ἀεὶ τὸ λυπῶν ἐκδίωκε τὸν βίον.
Ἀρ' ὄζι συγγενές τι λύπη κὴ βίος.
Βιῶν ἀλύπως θνητὸν ὄντ', ὐ ῥᾴδιον.
Λύπαι γὰ ἀνθρώποισι πίκτουσι νόσους.
Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
Πλοῦς λιμὴν μὲν, ἀλυπία δ' ὅρμος βίου.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρὸς ὄζιν εὐτυχοῦς.

Μ. Εἰς Μέθην. α'.

Καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλᾶν.
Ὁ πολὺς ἄκρατος μικρ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

In Futurum. II.

Mortalis natus, quæ à tergo ſunt, nitere reſpicere.
Manet unumquemque id quod paſſurus eſt.
Nè mihi contingant quæ volo, ſed quæ ſunt utilia.
Nemo de futuro tutò deliberat.

In Pœnitentiam. III.

Pœnitentia eſt hominibus judicium.

In Moderationem. IV.

Hominem eſſe teipſum ſubmone ſemper.
Velis placere omnibus, non tibi ſolùm.
Si mortalis es, optime, mortalia etiam cogites.
In comiter-ſalutantibus eſt quædam gratia.
Æqualis ſis omnibus, etiamſi opibus præcellas.
Salutis argumentum, placidi mores.
Illud, Noſce teipſum, ubique eſt utile.

In Novercam. V.

Gravius nullum aliud novercâ malum.

In Juventutem. I.

VIgor ætatis omnino nihil à flore differt.
Memento juvenis cùm ſis, quòd ſenex eris aliquando.
Juvenis cùm ſis, multa utilia diſce.
Juvenis cùm ſis, audire ſeniores velis.
Juvenem tacere magìs quàm loqui decet.

In Leges. II.

Vi præſente, nihil poteſt lex.
Res fortis lex eſt, ſi Principem habeat.
Leges ſequi patrias, pulchrum *eſt*.
Lege omnia fiunt, & judicantur.
Orator improbus leges ſubvertit.

In Hoſpites.

HOſpitii curam habe: nè vincaris.
Peregrinis ſuccurrens, paria obtinebis aliquando.
Peregrinis fidis fidelis ſis amicus.
Hoſpitem injuriâ nunquam afficies, occaſionem nactus.
Hoſpitem tacere melius *eſt*, quàm vociferari.
Hoſpitem præferre magis, hominibus mos *eſt*.
Hoſpes cùm ſis, hoſpites *tuos* cole.

Peregrinus

Εἰς τὸ Μέλλον. β'.

Θνητὸς πεφυκὼς, τῶν ὀπίσω πειρῶ βλέπειν.
Μένει δ' ἕκαστον τῶν ὅσ' ἂν μέλλει παθεῖν.
Μή μοι γένοιτ' ἃ βέλομαι, ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Οὐδεὶς τὸ μέλλον ἀσφαλῶς βεβούλευται.

Εἰς Μετάνοιαν. γ'.

Ἡ δὲ μετάνοια γίγνεται ἀνθρώποις κρίσις.

Εἰς Μετριότητα. δ'.

Ἄνθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκε ἀεί.
Βέλτιστος δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Εἰ θνητὸς εἶ, βέλτιστε, θνητὰ καὶ φρόνει.
Ἐν δ' εὐτυχεστηρόεσσιν ὀξύ τις χάρις.
Ἴσος μὴ ἴσθι πᾶσι, κἂν πρὸς ὑψος βίᾳ.
Σωτηρίας σημεῖον, ἥμερος τρόπος.
Τὸ γνῶθι σαυτόν, παντα χοῦ ἐστι χρήσιμον.

Εἰς Μετρεμάν. ε'.

Δεινότερον ὕδατος ἄλλο μητρυιῆς κακόν.

Ν. Εἰς Νεότητα. α'.

Ἀκμὴ τὸ σῶμα λῷστον ἀνθρώπου φαίνει.
Μέμνησο νέος ὢν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Νέος πεφυκὼς, πολλὰ χρηστὰ μάνθανε.
Νέος ὢν, ἀκούειν σοῦ γεραιτέρων θέλε.
Νέῳ δὲ σιγᾶν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει.

Εἰς Νόμους. β'.

Βίας παρούσης, ὕδατος ἰσχύει νόμος.
Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ὄντ', ἂν ἄρχοντ' ἔχῃ.
Νόμοισι ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχωρίοις, καλόν.
Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται, καὶ κρίνεται.
Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.

Ξ. Εἰς Ξένους.

Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε· μὴ καθυστέρει.
Ξένοις ἐπαρκῶν, σοῦ ἴσων τύχῃ ποτέ.
Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.
Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε, κερδῶν λαβών.
Ξένον δὲ σιγᾶν χρεῖττον, ἢ κακηγόρει.
Ξένον φερεπμᾶν μᾶλλον, ἀνθρώποις ἔθος.
Ξένος πεφυκὼς, τοὺς ξενοδόκους σέβου.

Peregrinus cùm sis, pacatus esto: & bene tecum age
Peregrinos hospitio suscipe: etenim & tu hospes eris.
Hospites pauperes nè negligas, cùm videris.
Peregrino maximè confert modestia.
Peregrinatio vitam reddit modestiorem.

In Iracundiam. I.

HOmo cum sis, da operam iram ut cohibeas.
Lædit virum animus in iram lapsus.
Sis ad iram non celer, sed tardus.
Vives vitam optimam, si animum cohibeas.
Animum comprimere & cupiditatem, optimum est.
Vince iram rectâ ratione.
Ira, multa facere cogit mala.
Ira amantium parvum viget tempus.
Iram socii & amici nitere ferre.
Nemo cum ira tutò consultat.
Fugere semper oportet dominos iratos.

In Jusjurandum. II.

Virorum improborum jusjurandum in aqua scribe.
Deum, dum pejeras, nè te putes latere.
Jusjurandum fuge, vel si justè jures,

In Liberos. I.

SPontanea molestia est liberorum procreatio.
Beatum est, filium bonis moribus præditum alere.
Beatus est, qui felix fuit in liberis.
Columna enim domûs filii sunt masculi.
Amicitiæ maximum vinculum est filiorum partus.

In Doctrinam. II.

Doctrina est mortalibus possessio, quæ nullâ vi auferri potest.
Omnes eruditio placidos facit.
Baculus est eruditio vitæ.
Respiciens, edoctus sum, in aliena mala.
Præmium virtutis est bona institutio
Literas discere oportet; &, ubi dideceris, prudentem esse.
Duplum vident, qui literas didicerunt.
Pulcherrima est possessio doctrina hominibus.
Pulchrum seni discere vehementer.
Etiam inter rusticos est doctrinæ ratio.
Qui literas novit, fit longè prudentior.
Literarum expers, non videt videns.
Qui non vapulavit, non eruditur.

Prudens

Ξένῳ ὤν, ἀπεξύγμων ἴσθι καὶ πράξεις κλυτῶς.
Ξένης ξένιζε· καὶ σὺ γὰρ ξένῳ γ' ἔσῃ.
Ξένης πένητας μὴ παρασράμῃς, ἰδών.
Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
Πλάνη κίον πίθησι σωφρονέστερον.

Ο. Εἰς Ὀργήν. α'.

Ἄνθρωπος ὤν, γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
Βλάπλει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Γίγνε δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχύς, ἀλλὰ βεβούς.
Ζήσεις βίον χρᾶτιστον, ἂν θυμῷ κρατῇς.
Θυμῷ κρατῆσαι καὶ πανυμίας, κλυτόν.
Νίκησον ὀργὴν τὴν λοιδορεῖν κλυτῶς.
Ὀργὴ ὃ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
Ὀργὴ φιλόντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
Ὀργὴν ἑταίρῳ καὶ φίλῳ πειρῶ φέρειν.
Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βεβούλευται.
Φοβεῖσθαι ἀεὶ δεῖ δικαστὰς θυμικούς.

Εἰς Ὅρκον. β'.

Ἀνδρῶν ὃ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ χέαι.
Θεὸν ὀπιόχρων μὴ δόκει λελῆθέναι.
Ὅρκον ὃ φεύγε, κἂν δικαίως ὀμνύῃς.

Π. Εἰς Παῖδας. α'.

Ἀγαθαίρετος λύπη ἐστὶν ἢ τέκνων ἀπορία.
Μακάριόν ὄζιν, ὃν εὐτακτον τρέφειν.
Μακάριος, ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
Σπυλοῦ γὰρ οἶκος παῖδες εἰσιν ἄρρενες.
Φιλίας μέγιστος δεσμός, αἱ τέκνων γονάί.

Εἰς Παιδείαν. β'.

Ἀναφαίρετον κλῆμ' ὄζι παιδεία βροτοῖς.
Ἅπαντας ἡ παίδευσις ἡμέρους ποιεῖ.
Βακτηρία γάρ ὄζι παιδεία βίου.
Βλέπων, πεπαίδευμ', εἰς τὰ σὰ δ' ἄλλων κακά.
Βεβαιότατον ἀρετῆς ὄζιν εὐπαίδευσία.
Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
Διπλοῦν ὁρῶσιν, οἱ μαθόντες γράμματα.
Κάλλιστόν ὄζι κλῆμα παιδεία βροτοῖς.
Κλυτὸν ὃ καὶ γέροντα μανθάνειν σφόδρα.
Καὶ τοῖς ἀγροίκοις ὄζι παιδείας λόγος.
Ὁ γράμματ' εἰδώς, καὶ σοφώτερον νοῦν ἔχει.
Ὃ γραμμάτων ἄπειρος, ἃ βλέπει βλέπων.
Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος, ἃ παιδεύεται.

Prudens ſecum circumferat opes.
Non est doctrinâ poſſeſſio pretioſior.
Prudentia est etiam, diſcere quod ignoras.
Sapientia divitiis poſſeſſio pretioſior.
Docti tegunt ſuas jacturas.
Doctorum conſuetudine etiam evades doctus.
Doctus non est, qui ad omnia offendit.
Docto ab homine oportet edoctum quippiam diſcere.
Prudentem apud virum primùm inventa est ratio.
Honorem omnibus affert doctrina mortalibus.
Quàm nihil est doctrina, niſi mens adſit!

In Hortationem. III.

Omnes ſumus ad monendum prudentes:
Nos verò errare non cognoſcimus.

In Paupertatem. IV.

Honestè pauperem eſſe *præſtat*, quam improbè diteſcere.
Tenuiter, honestè vivere melius est, quàm lauté, malé.
Odi pauperem diviti dantem.
Nullum paupertate gravius est onus.
Pauperes otioſos non alit ignavia.
Paupertas ingratos multos facit.
Paupertas ignobilem *è nobili* etiam nobilem facit.
Paupertatem ferre & ſenecturem, est difficilè.
Paupertatem ferre non est cujuſvis, ſed viri ſapientis.
Pauperum rationes pondus non habent.

In Fidem. V.

Nè omnia nitaris omnibus credere ſemper.

In Avaritiam. VI.

Mediocritatem ſectare, avaritiam fuge.
Malum maximum *eſt* in hominibus, aviditas.

In Opes. VII.

Potentia ſunt mortalibus opes.
Poſſunt divitiæ humanos homines reddere.
Si habuerimus nummos, habebimus amicos.
Jucundiſſimum est, opes tenere.
Memineris, cùm fueris dives, pauperes juvare.
Nè properes diteſcere, nè citò pauper fias.
Nullus dives evaſit repentè, justus cùm eſſet.

Ὁ σοφὸς ἐν αὑτῷ διαφέρει πλὴ δόξαν.
Οὐκ ὄζει σοφίας κλῆμα τιμιώτερον.
Σοφία γὰρ ὄζει, καὶ μαθεῖν ἃ μὴ νοεῖς.
Σοφία δ' πλούτου κλῆμα τιμιώτερον.
Σοφοὶ δ' συγχρύπτειν οἰκείας βλάβας.
Σοφοῖς ὁμιλῶν, κ' αὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός.
Σοφὸς γὰρ ἁδεῖς, ὃς τὰ πάντα σκοπεῖ.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.
Σοφῷ παρ' ἀνδρὶ πρῶτον εὑρέσθαι λόγον.
Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.
Ὡς ἁδὲν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς Παραίνεσιν. γ'.

Ἅπαντες ἐσμεν εἰς τὸ ναυδιεῖν σοφοί·
Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες ἃ γιγνώσκομεν.

Εἰς Πενίαν. δ'.

Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτεῖν κακῶς.
Λεπτῶς, καλῶς ζῆν χρεῖσσον ἢ λαμπρῶς, κακῶς.
Μισῶ πένητα πλουσίῳ θορύβῳ θρασύν.
Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστι φορτίον.
Πένητας ἀργὸς ἃ πέφυκε ῥαδυμία.
Πενία δ' ἀγνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.
Πενία δ' ἄτιμον, καὶ τὸν εὐγλῶσσον ποιεῖ.
Πενίαν φέρειν καὶ γῆρας, ἐστι δύσκολον.
Πενίαν φέρειν ἃ πάντες, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.
Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.

Εἰς Πίστιν. ε'.

Μὴ πάντα πίστευ πᾶσι πιστὸν εἶναι δεῖ.

Εἰς Πλεονεξίαν. ς'.

Ἰσότητα δ' αἰροῦ, πλεονεξίαν δὲ φεῦγε.
Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς, ἀπληστία.

Εἰς Πλοῦτον. ζ'.

Δώσαμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.
Δώσει τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.
Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήματ', ἔξομεν φίλους.
Ἡδιστόν ἐστι, τὴν ὑπαρχόντων χρείαν.
Μέμψησι πλοῦτος τοὺ πένητας ὠφελεῖν.
Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ πόνης γένῃ ταχύς.
Οὐδεὶς ἐπλούτησε ταχέως δίκαιος ἄν.

Divitiis fretus, injusta nè nitaris facere:
Si sis desidiosus, tu dives eris pauper.
Aurum aperit omnia, vel Orci portas.

In Curiositatem. VIII.

Multi otium agunt in deterioribus rebus.
Curiosè observare aliena nè velis mala.
Multa facere, est ubique putidum.
Multa facere, etiam dolores multos complectitur.

In Improbos. IX.

Viri improbi cor non emollitur.
Viri improbi fuge comitatum semper.
Vir improbus infelix est, etiamsi felix sit.
Res quæ emendari non potest, est improbitas.
Res rationis expers est improbitas.
Deformis sim potiùs quàm pulcher malus.
Se esse improbum nemo fatetur, etiamsi sit.
Mores improbi naturam distorquent.
Dei dedecus est, improbos esse fortunatos.
Et vivens malus, & mortuus, punitur.
Cum improbis consuetudinem si habeas, tu evades improbus.
Mali viri munera utilitatem non afferunt.
Cum improbo viro nullo pacto iter facias.
Improbum virum nunquam facias tibi amicum.
Dolosum virum fuge per totam vitam.
Aiunt pessimos esse improbi bonos.
Corrumpunt bonos mores colloquia prava.
Bonus improbis non vulneratur verbis.
Quàm difficile est bene vivere inter improbos mores!
Ut omnia commendantur, exceptis malis moribus!

In Attentionem. X.

Nisi serves parva, perdes ampliora.
Diligentiæ omnia serviunt.

In Silentium. I.

Linguam stultam damnum sequitur.
Linguam maximè ubique nitere cohibere.
Paucis iracundum accusa.
Nonnullis silentium est melius quàm loqui.
Res contemptibilis, taciturni mores.
Lingua multos in perniciem duxit.

Lingua

Πλέτῳ πεποιθώς, ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν·
Ῥάδυμον ὢν σὺ πλέσιον, πένης ἔσῃ.
Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, καὶ δόλιε πύλας.

Εἰς Πολυπραγμοσύνην. ή.

Πολλοὶ φρονῶ ἄγκιστν εἰς τὰ χείρονα.
Πολυπραγμονεῖν τἀλλότρια μὴ βέλτιστον.
Τὰ πολλὰ πράττειν, ἔστι παντὶ χαλεπόν.
Τὰ πολλὰ πράττειν, κἀδόλιναις πολλὰις ἔχει.

Εἰς Πονηρούς. θ'.

Ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον ὑ μαλάσσεται.
Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε σωσολίαν ἀεί.
Ἀνὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ, κἂν εὐτυχῇ.
Ἀνεθέτητόν ὄζιν ἡ πονηρία.
Ἀσυλλόγιστόν ὄζιν ἡ πονηρία.
Δύσμορφον εἶναι μᾶλλον ἢ καλὸς κακός.
Ἑαυτὸν ὑδεὶς ὁμολογεῖ, κακοῦργον ὤν.
Ἤδη πονηρὸ πῶς φύσιν διαρρήξει.
Θεοῦ δ' ὄνειδος, τοὺ κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος, κ᾽ θανών, χολάζεται.
Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.
Κακῶ γὸ ἀνδρὸς δῶρ᾽ ὄνησιν ἐκ ἔχει.
Κακῷ σοὶ ἀνδρὶ μηδ᾽ ὅλως ὁδοιπόρει.
Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.
Τὸν δόλιον ἄνδρα φεύγειν παρ᾽ ὅλον τὸν βίον.
Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς καλούς.
Φθείρουσιν ἤδη χρηθ᾽ ὁμιλίαι κακαί.
Χρηστὸς πονηροῖς ὑ πιθώσκεται λόγοις.
Ὡς ἔργον ἓν ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν.
Ὡς πάντα τιμῆς ὄζι, πλὴν κακοῦ τρόπου.

Εἰς Περσοχλύ. ί'.

Εἰ μὴ φυλάσσῃς μᾶλλον, ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δῶρα γίγνεται.

Σ. Εἰς Σιωπήν. ά.

Γλώσσῃ μαλαίᾳ ζημία περιγίγνεται.
Γλώσσης μάλιστα παντὶ πειρῶ κρατεῖν.
Διὰ ὃ σιωπᾶς πικρότερον κατηχόρει.
Ἐνίοις τὸ σιγᾶν ὄζι κρεῖττον τὸ λέγειν.
Εὐκαταφρόνητόν ὄζι σιγηρὸς τρόπος.
Ἡ γλῶσσα πολλὰς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.

Ἡ

Lingua multorum causa est malorum.
Vel tacendum est, vel meliora dicenda.
Vel dic quippiam silentio melius, vel silentium tene.
Melius est tacere, quàm loqui quæ non decet.
Non oportet tacere & loqui, ubi est necesse.
Nihil est silentio utilius.
Multis responsio silentium est.
Silentium aliquando potius sermone.

In Conscientiam. II.

Mortalibus omnibus conscientia Deus est.

In Artem. I.

POrtus infelicitatis est hominibus ars.
Fortuna artem invênit, non ars fortunam.

In Honorem. II.

Dum honore afficiuntur, omnes lætantur mortales.

In Audaciam. III.

Est audere, ô amice, viri non sapientis.
Te esse animi præstantem statue, non audacem.
Temeritas multis est autor malorum.
Multa temerè aggredi, in multis errare facit.

In Fortunam. IV.

Cùm sis homo, memineris communis fortunæ.
Constans nihil in vita videtur esse.
Ubi dederis fortunæ parvum, accipies magnum.
Fortuna res est, quam non facilè assequaris.
Cum Deo pugnare grave est, & cum fortuna:
Aliis dat, aliis aufert fortuna.
Omnibus sapientibus favet fortuna.
Multos miseros erexit fortuna.
Sternunt præsente fortunâ res.
Versat omnia parva in vita fortuna.
Mortalia omnia mutationes multas habent.
Casus meliora quàm nos init consilia.
Fortuna mortalium res, non consilium, moderatur.
Tempestas transit facilè in serenitatem.
Quàm varia res est, & fallax, fortuna!

In Injuriam. I.

INfelix sis magìs quàm maledicus.
Ensis sauciat corpus, mentem verò sermo.
Nihil passus es grave, nisi præ te feras.

Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἔστιν αἰτία κακῶν.
Ἡ δεῖ σιωπᾶν, ἢ λέγειν ἀμείνονα.
Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὰν ἔχε.
Κρεῖττον σιωπᾶν, ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
Οὐ δεῖ σιωπᾶν, καὶ λαλεῖν, ὅπου χρεών.
Οὐδὲν σιωπῆς ἔστι χρησιμώτερον.
Πολλοῖς ἀπόκρισις ἡ σιωπὴ τυγχάνει.
Σιγή ποτ' ἔστιν αἰρετωτέρα λόγου.

Εἰς Σιωπήσιν. β'.

Βροτοῖς ἅπασιν ἡ σιωπήσις θεός.

Τ. Εἰς Τέχνην. α'.

ΛΙμὸν ἀτυχίας ἔστιν ἀνθρώποις τέχνη.
Τύχη τέχνην εὕρηκεν, ἡ τέχνη τύχην.

Εἰς Τιμήν. β'.

Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἥδονται βροτοί.

Εἰς Τόλμαν. γ'.

Ἔστιν τὸ τολμᾶν, ὦ φίλ', ἀνδρὸς ἡ σοφοῦ.
Εὐτολμῶ εἰ κεῖνε, τολμηρὸς δὲ μή.
Περπέτεια πολλοῖς ἔστιν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν, πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

Εἰς Τύχην. δ'.

Ἀνθρωπῶν, μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βέβαιον οὐδὲν ἐκ βίου δοκεῖ πέλειν.
Δὸς τῇ τύχῃ τὸ μικρόν, ἐκλήψῃ μέγα.
Δυσπαραχλεύαστον ἡ πρᾶγμ' ἔδ' ἡ τύχη.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἔστι, καὶ τύχῃ.
Οἷς μὴ δίδωσιν, δὶς δ' ἀφαιρεῖται τύχη.
Πᾶσιν γὰρ ἓν φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.
Πολλοὺς κακῶς πράσσοντας ὤρθωσεν τύχη.
Ῥέπει παρόσσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
Στρέφει δ' πάντα τὸν βίον μικρὰ τύχη.
Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Ταυτόματον ἡμῖν καλλίω βουλεύεται.
Τύχης τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλίας.
Χειμῶν μεταβάλλοι ῥᾳδίως εἰς εὐδίαν.
Ὡς ποικίλον πρᾶγμ' ἔστι, καὶ πλάνον, τύχη.

Υ. Εἰς Ὑβριν. α'.

ΔΥσμενέστερος ἴδοι μᾶλλον ἢ κακήγορος.
Ζῶν πτερώσκει σῶμα, τὸν δ' νέον λόγος.
Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ φρονῇς.

Εἰς

In Sanitatem. II.

Non eſt ſanitate melius quicquam in vita.
Sanitas & mens, bona vitæ duo ſunt.

In Superbiam. III.

Superbiæ nullus fugit pœnas.
Cùm fueris felix maximé, nè ſuperbias.

In Somnum. IV.

Somnus mortis quædam præmeditatio eſt.
Somnus eſt omnibus ſanitas vitæ.
Somnus famem extremum malorum domat.
Somnus eſt corporis ſalus.
Somnus, parva mortis myſteria.

In Tolerantiam. V.

Viri *eſt*, quæ accidant generosè ferre.
Fer mœrorem & jacturam fortiter.
Leviter ferre oportet circumſtantes fortunas.
Vince ratione præſentem calamitatem.
Nitere fortunæ ignorantiam facilè ferre.
Facilius eſt monere, quàm, cùm quid tibi acciderit, tolerare.
Fortiter ferre incommodum oportet generoſum.
Eorum qui rerum potiuntur diſce ferre licentiam.
Mortalem neceſſe eſt ferre fortunam.
Viri ſapientis eſt, damnum facilè ferre.

In Invidiam. I.

Tu pauper effectus, divitibus nè invide.

In Amicos. II.

Iniquum eſt, moleſtiâ afficere amicos ultro.
Ab homine infortunato longè diſcedunt amici.
Omnibus felicibus lætor amicis.
Conſtans ſis, & conſtanter utere amicis.
Oportet amantes fidem, non verba, habere.
In rebus adverſis, pecuniâ melior amicus eſt.
In rebus adverſis amicos beneficiis affice.
Precare habere aliquid: &, ſi habeas, habebis amicos.
Communes exiſtima amicorum calamitates.
Perinde ut Deum tu amicos colere velis.
Malum proferunt fructum mali amici.
Pulchrum ſpectaculum eſt felix amicus.

Εἰς Ὑγίειαν. β'.

Οὐκ ἔσθ' ὑγιείας κρεῖττον ἐν βίῳ λαβεῖν.
Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύω.

Εἰς Ὑπερφανίαν. γ'.

Ἀλαζονείας ὕπνος ἐπφέρει δίκλιν.
Ὃτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.

Εἰς Ὕπνον. δ'.

Ὕπνος ἡ θανάτου τις φροντιστὴς πέλει.
Ὕπνος ἡ πᾶσιν ὄζυν ἡ ὑγεία βίου.
Ὕπνος ἡ πόνων πλὴν κακόσχολον θαμά.
Ὕπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
Ὕπνος, τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.

Εἰς Ὑπομονήν. ε.

Ἀνδρὸς, τὰ φερεσπίλοντα γυναικὸς φέρειν.
Ἐνεγκὰ λύπην καὶ βλάβην ἐῤῥωμένως.
Κέρως φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
Νίκα λογισμῷ πλὴν παροῦσαν συμφοράν.
Πειρῶ τύχης ἄγνοιαν εὐτυχῶς φέρειν.
Ῥᾴον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
Στερρῶς φέρειν χρὴ συμφορὰν τὸν εὐγενῆ.
Πλὴν οὐ κρατούντων μάθε φέρειν ἐξουσίαν.
Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα πλὴν τύχης.
Φρονεῖν ὁ ὄζι, ζημίαν ῥᾴον φέρειν.

Φ. Εἰς Φθόνον. α'.

Αὐτὸς πονηθείς, τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

Εἰς Φίλους. β'.

Αἰσχρὸν, τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἑκουσίως.
Ἀνδρὸς κακῶς πεφρονηκότος ἐμποδὼν φίλοι.
Ἁπασιν ἐν πεφύκασιν ἥδιμαι φίλοις.
Βέβαιόν ἐστι, καὶ βεβαίως ἔχω φίλοις.
Δεῖ τοὺς φιλεῖσθαι πίστιν, ἢ λόγους, ἔχειν.
Ἐν τοῖς μὲν δεινοῖς, χρημάτων κρεῖττον φίλος.
Ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τοὺς φίλους εὐδηλότες.
Εὐχὴ δ' ἔχειν τι κἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.
Ἰδίας νόμιζε σοὶ φίλων τὰς συμφοράς.
Ἴσον θεῷ σοὶ τοὺς φίλους τιμᾶν θέλε.
Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
Καλὸν θέαμα δὲ ὄζιν ἐν πράττων φίλους.

Καλὸν

Pulchrum *est*, nihil in amicos peccare.
Arguit amicos tempus, ut aurum ignis.
Nimis te amans, non habebis amicum.
Felix, quisquis nactus est generosum amicum.
Nunquam contendas duorum amicorum esse judex.
Nè fuge socium in malis constitutum.
Eum qui te odit, oderis : qui amat, vehementer ama.
Existima fratres veros amicos.
Iræ causâ, arcana nè vulgaveris amici.
Nemo est qui non se amet.
Nulla est possessio pretiosior amico.
Nitere amicis non malus esse amicus.
Multi mensæ, non veritatis, amici.
Pecuniæ hominibus conciliant amicos.
Nemo seipso plùs amat quenquam.
Amicitiæ justæ possessio est tutissima.
Amicum constantem in adversis nè metuas.
Amicum propter iram in rebus adversis nè negligas.
Amicus mihi incommodans, nihil ab inimico differt.
Amicus enim cum amico laborans sibi laborat.
Amicos habens, existima thesauros habere.
Amici mores nosce, non autem oderis.

In Industriam. III.

Ipsa te docent vitæ negotia.
Multis laboribus quæ pulchra sunt comparamus.
Reipsa gnavus sis, non verbis solùm.
Laborare necesse est eos, qui volunt esse felices.
Industrius sis : & vitam comparabis honestam.
Quàm suave est doctis meminisse laborum !
Quàm multa mortalibus otium affert mala !

In Prudentiam. IV.

Bonum maximum prudentia est semper.
Semper potissimum est, quod est tutissimum.
Viri character ex oratione cognoscitur.
Si rectè sentias, in omnibus felix eris.
Optimum est, omnia nôsse honesta.
Peritia imperitiam superat.
Nonnulli sunt inconsulti felices.
Suavissimum est, divitem esse prudentem.
Res suavis pater, prudentiam loco iræ habens.
Odi sapientem, quicunque sibi non est sapiens.

Monte

Κλύον, τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἁμαρτάνειν.
Κείνει φίλους ὁ καιρός, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Μαχάρι Θ', ὅστις ἔτυχε γυναίκα φίλην.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.
Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Μισοῦντα μίσει, τὸν φιλοῦντ' ἀγαπᾶν.
Νόμιζ' ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Ὀργῆς χάριν, τὰ χρυσᾶ μὴ 'κφάνῃς φίλοι.
Οὐκ ἔστιν ὅδεις ὅστις οὐχ αὑτὸν φιλεῖ.
Οὐκ ἔστιν ὅδεν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Πειρῶ φίλοισι μὴ κακός γ' εἶναι φίλ Θ'.
Πολλοὶ τραπέζης, οὐκ ἀληθείας, φίλοι.
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν ἐυρίσκει φίλους.
Φιλεῖ δ' ἑαυτὸν πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.
Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.
Φίλον δ' ὀργιοῦ ἐν κακοῖς μὴ παρίεσο.
Φίλ Θ' με βλάπτων, οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.
Φίλ Θ' φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὐτῷ πονεῖ.
Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
Φίλους τρόπος γίνωσκε, μισήσῃς ἢ μή.

Εἰς Φιλοπονίαν. γ'.

Αὐτά σε διδάσκει τοῦ βίου τὰ πράγματα.
Ἐν μυελοῖς τὰ κρέα γίγνεται πόνοις.
Ἔργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τὸν θέλοντα εὐτυχεῖν.
Φιλόπον Θ' ἴσθι κἠ βίον κτήσῃ καλόν.
Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμνῆσθαι πόνων.
Ὡς πολλὰ δυστοῖς ἡ σχολὴ ποιεῖ κακά.

Εἰς Φρόνησιν. δ'.

Ἀγαθὸν μέγιστον ἡ φρόνησις ἐς ἀεί.
Ἀεὶ κράτιστόν ὄζει τἀσφαλέστατον.
Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγων γνωρίζεται.
Ἂν ἔυ φρονῇς, τὰ πάντ' ἐπίσταῖς καλά.
Ἀεισθὸν ὄζει, πάντ' ἐπίστασθαι καλά.
Ἐμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
Ἔνιοι κακῶς φρονοῦσι πρᾶσσοντες καλῶς.
Ἡδιστόν ὄζειν, εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
Ἡδύ γε πατὴρ φρόνιμον αὑτ' ὀργῆς ἔχων.
Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

Mente aliquid agitare est potius, quàm quiescere.
Præceps prudentia odium generat.
Nemo quod intelligis novit, sed quod facis videt.
Non ubique prudens convenire videtur.
Si sis prudens, fuge improbitatem.
Illud, NIHIL temeré, ubique est utile.
Animi magnum frænum est hominibus mens.
Quàm nihil est eruditio, nisi mens adsit!

In Naturam. V.

Quæ dedit omnia, etiam recipit, natura.
Natura omnes doctrinas superat.
Natura cujusque generis est patria.
Naturam pravam mutare non est facile.

In Tempus. I.

PRofert in lucem veritatem tempus.
Longa ætas calamitates multas habet.
Omnia retegens tempus in lucem fert.
Consiliarius nemo est melior quàm tempus.
Tempus evertit omnia, & oblivionem inducit.
Tempus justum virum arguit solum.
Tempore omnia fiunt, & judicantur.

In Mutuum. II.

Postquam accepisti, redde ô homo; & accipies rursum.
Debita servos liberos faciunt.

I*n Mendacium.* I.

MEntiens nemo latet & alios multo tempore.
Mendacium odit quisquis sapiens est, & probus.
Mendacii calumnia vitam labefactat.

I*n Vituperium.* II.

Mores justos mala non attingit oratio.
Opprimit semper calumnia meliora.
Eundem laudare & vituperare, hominis *est* improbi.

I*n Animum.* III.

Animum exerce in bonis operibus.

FINIS.

Νοεῖν χὰρ ὅτι κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχειν.
Ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς μόσις ἐξεργάζεται.
Οὐδεὶς ὃ νοεῖς μᾶλλον εἶδεν, ὃ δ' ποιεῖς βλέπει.
Οὐ παντα χῆ δ' ὁ φρόνιμος ἁρμόττειν δοκεῖ.
Σωτὸς πεφυκὰς, φεῦγε τὴν κακηγλίαν.
Τὸ Μηδὲν ἄγαν, παντα χοῦ ἐστι χρήσιμον.
Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις, ὁ νοῦς.
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις, ἢν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς Φύσιν. ε.

Ἡ δοῦσα πάντα, κ) κομίζεται φύσις.
Ἡ φύσις ἁπάντων τῆς διδασμάτων κρατεῖ.
Ἡ φύσις ἐκάστου γὰ γένους ὅστὶν παιδία.
Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

Χ. Εἰς Χρόνον. α'.

Ἄγει δ' ὁ θεὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
Μακρὸς γὰ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
Πάντ' ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος θεὸς φῶς φέρει.
Σύμβουλος οὐδεὶς ὅτι βέλτιον χρόνου.
Χρόνος δ' ἀναιρεῖ πάντα, κ) λήθην ἄγει.
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνύει μόνος.
Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται, κ) κρίνεται.

Εἰς Χρέος. β'.

Λαβών, ἀπόδος ἄνθρωπε· κ) λήψῃ πάλιν.
Τὰ δάνεια δέλεος τοῦ ἐλευθέρου ποιεῖ.

Ψ. Εἰς Ψεῦδος. α'.

Ψευδόμενος οὐδεὶς λανθάνει πολλὰ χρόνον.
Ψεῦδος δ' μισεῖ πᾶς σοφὸς, κ) χρήσιμος.
Ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.

Εἰς Ψόγον. β'.

Ἤθους δικαίου φαῦλος οὐ φανεὶ λόγος.
Νικᾷ γὰ αἰεὶ διαβολὴ τὰ χρείττονα.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν κ) ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.

Εἰς Ψυχρόν. γ'.

Ψυχρὸν ἔοικε θεὸς τὰ χρηστὰ θεάματα.

ΤΕΛΟΣ.

Index eorum quæ ad Philoſophiam *Moralem præcipuè pertinent.*

Prior numerus, ſequente [,] ſubdiſtinctione, paginam indicat: poſterior, ipſum verſum. Unicus ſi occurrat numerus, ſequente [.] plenâ diſtinctione, paginam ſolam indicat: ubi non difficilis erit verſûs inveſtigatio. Aſteriſcus [*] ipſum in citata pagina titulum indicat: ſub quo continentur plurima, inter ſe ſæpe, ut fit, diverſa, ſed titulo tamen ſuo in genere conſentanea.

*A*Bſtinendum ab alienis 407, 4. 409, 32. vide, non *Concupiſces.*
Adde parum parvo, magnus acervus erit 19, 359
In *Adulterium* 415, 166. in *Adulterium* 485
Ægritudinem animi medela quæ 493
Ægro conſilia recta dare, facile 497
Æmulatio 3, 23. 411, 60
Æquitatis laus 429, 32
Ætas { *Aurea* 7, 109; *Argentea* 9, 126; *Ænea* 9, 142; *Ferrea* 11, 174; *Heroüm* 9, 156 }
Ætatis flos citò labitur 393, 979. 395, 1011. 463, 7. vide *Juventutem.*
Agriculturæ fructus 419, 3
In *Amantem* 511.*. *Amantes, Amentes* 493. *redamandi* 301, 19, 27.
in *Amicitia tenendæ regulæ* 363, 323. 419, 7.
Amicus fidus quanti æſtimandus 351, 77. *quis* 367, 415. 369, 450. *Amici qui eligendi* 419, 5. *qui non* 353, 113. *Amici veri, rari* 177, 15. 313. 355, 74, 77, &c. 367, 415. 369, 449. *Amici fortunæ comites* 377, 643. 381, 697. 389, 857. 391, 925. 499. *In amicos* 529. * *in Amicos infidos* 351, 87. 353, 115. 357, 209. 375, 595. 387, 849. 393, 972.
Amor cæcus 169, 20. *celari non poteſt* 481. *fugiendus* 279, 27. 309, 13. *non deus ſed paſſio* 415, 182.
Amoris (i. e. *Cupidinis*) *deſcriptio* 279, 6, 7, &c. *oſcula veneni plena* 279, 27
Amoris vis igne fortior 131, 134. 279, 23.
Amori pulchra videntur ea quæ non ſunt 149, 18.
Anima immortalis 413, 100, & 110.
in *Animum* 533.*
Arcana non revelanda 479
in *Arrogantem* 357, 221

in *Artem* 495. 527. *
in *Attentionem* 525 *
Avaritia radix omnium malorum 409,38. *In avaritiam* 523 *. *Avarus semper eget* 197,65. 419,16. *Avari surdi* 197,60. *Audacia bona & mala* 469. *In audaciam* 527. *
Aurora opus & iter promovet 29, 196
in *Auxilium* 505. *

BEatus perfectè in vita nemo 355, 167. 369, 441. 403, 1159. 431, 15. 493. 497
Bellicæ virtutis laus 435. *
Beneficium dando accepit, qui digno dedit 353, 111. *Beneficium malè locatum, maleficium* 143, 38. 353, 105. 393, 949. 415, 142
de *Bonis viris* 501. *

CAlumniatores non audiendi 363, 323. 401, 1147. 491
Cognati diligendi 417, 206
Coma in masculis non nutrienda 417, 198.
in *Commendando*, cautio 393, 357. 399. 1078
non *Concupiscas aliena* 475, 11, &c. 493
Conjugium felix 417, 184. *Conjugii inæqualis vituperium* 369, 457
in *Conscientiam* 475, 22. 487. 527. *
in *Consilium* 505. * *Consilium malum consultori pessimum* 15. 263. 399, 1085. *Consilium vel à servo capiendum* 417, 214
Consolatorium in funere amici 451. 483
Consuetudo, altera natura 469. *Consuetudo bonorum eligenda* 449, 32. 403, 1167. *consuetudo malorum vitanda* 349, 31. 353, 113. 361, 305. 413, 127
Consulendi qui 351, 69
Consultandum ante opus, 421, 27, 39. 421, 39. 423, 68
Contentio bona & mala 3, 11
in *Continentiam* 511 *
in *Contradicentes* 469
Convitia neglecta in convitiatorem recidunt 475
Convivalia præcepta 363, 309. 369, 467. 387, 835. 393, 977. 417, 1
Corpus humanum è terra formatum in terram rediit 413, 102
Credendum nec omni nec nulli 19, 370
Cura facit canos 7, 93. 175, 2
in *Curiositatem* 525 *

DEus colendus 407, 6 *invisibilis* 503, 9. *omnivides* 459, 10. *omnium parens* 4 9, 8. *per se existens* ibid. *unus* 409, 49. 459, 8 *unus, sapiens, potens, dives* 409, 49. *Dei consilium inscrutabile* 433. *de Dei unigenito* 461, 20 *de Deo* 459. * *Deo nihil impossibile* 467. *Deo servire, hominibus utile* 275, 3
Dies indicabit omnia 393, 961. *dies quæ bonæ, quæ malæ, secundum*

cundum Heſiodum 39,1,2,&c. Dii colendi 19, 334. Dii invocandi 25,83.421,49.433. Dii timendi 403, 1181. cum Diis non pugnandum 381, 687
Dimidium plus toto 5, 40
Divitiæ, incerta poſſeſſio 419, 16. inflant 401, 1111. 409, 57. 481. mortuos deſcrunt 413, 104. plerumque conglutinant nuptias 357, 185 repoſitæ nemini proſunt 195,22 tegunt peccata 397, 1057 401, 1113. Divitiarum ſitis inexplebilis 359, 227. 403, 1154 427,71. verus uſus 583. vituperium 457. De divitiis vide plura ſub titul Opes &c.
in Doctrinam 521 *
Domi manendum 19, 363
Dormituri officium 421, 40
de Decalogi duabus tabulis 461, 34

EBrietas celari non poteſt 481. In ebrietatem 517 *. vide vinum immoderatè ſumptum. In ebrios 479,551 vide tit. Vinum immoderatè ſumptum, peſſimum
Epicureorum dicta 397, 1043, & 1063. 407, 5
Epimethei ſtultitia 7, 85
Eventus conſiliis non ſemper reſpondent 355,161. eventus rerū incerti 353,133.375,585 379,659.399,1073,427,65

FAbula Accipitris & Luſciniæ 11, 200
Factum, infectum reddi non poteſt 409, 51
Fama, malum &c. 39,379
Fames, ignaviæ comes 17, 300
In Famem 517 *
in Felicitatem 513 *
Feſtina lentè 143,31.363,329, & 335.367,401. 377,633
Fide, ſed cui vide 351,73, &c. 387, 829.411,75. Fides periit 401, 1133. ſervanda 407, 11. in Fidem 523 *
in Fœneratores 411,79
Fœtus in utero non corrumpendus 415, 172. editus non exponendus 415,173
Forma bonum fragile 233, 28 261, 8. 393, 979. vide tit. Ætatis flos &c. & Juvent. Formæ vis 333,92
Formoſæ encomium 337, 135
Fortis, commune bonum 395, 999. 435, 15
Fortitudinis laus 435. * de Fortitudine 465. * vide tit. Bellicæ virtutis laus
Fortuna miſerrima tuta eſt 587. non eſt dea 477. Fortunæ mediocritas, optima 353, 129. 403, 1151. vide tit. Sublimia &c. Fortunæ rota 379, 662.449. in Fortunam 527*
in Fraudem 407, 2
Fur, uterq; & qui ſurripit, & qui ſurrepta accipit 413, 129
in Furtum 409, 16
Futura, homini incerta 451. vide tit. Eventus.
in Futurum 519 *

IN Garrulum 361,295. 367, 421. 377, 613. 495

in *Gloriam* 509 *
de *Gratitudine* 411, 76
Gutta cavat lapidem, &c. 313, 18

HOmo, *animalium omnium, sed suâ culpâ, infelicissimum*, 487. *pulvis* 413, 103
in *Homicidium* 407, 2. 409, 29, & 31
in *Honorem* 527 *
in *Hortationem* 523 *
in *Hospites* 519 *
Hospitii regulæ 37, 333, & 340 411, 77

IGnavi *ad furta proclives* 415, 144
Ignaviæ pœna, & vituperium 17, 301. 25, 90. 209, 26
Immortalitas, res longè desideratissima 499
Impietas seculi 401, 1133
in *Improbos* 525 *
de *Imprudentia* 451 *
in *Incontinentiam* 457.* 471 *
Industriæ laus 25, 89 in *Industriam* 531 *
Infantes molliter tractandi 413, 140
in *Infortunium* 511 *
in *Ingratam memoriam* 503 * * *Ingrati, sibi injurii* 393, 951
Inimici jumentum si in via ceciderit, sublevandum 413, 133
in *Injuriam* 527 *
de *Injuriis ferendis* 493
Injustitiæ pœna comes 13, 211, & 236. 407. 9
Intemperantia. Vide *Vinum immod.*
Invidia vitanda 411, 66. 423, 36. *vivos insequitur, mortuos deserit* 464
in *Invidiam* 529 *
Ira cohibenda 389, 893. 405, 1 409, 52, & 53, & 54. *Ira, furor* 469
in *Iracundiam* 521 *
in *Judicem corruptum* 493
in *Judicium & justitiam divinam* 515 *
Juranti qui non credit, ipse ad perjurium proclivis est 479 481
in *Jusjurandum* 521. * *servandum* 419, 2
Justus quis 471, 1
Justi, beata generatio 15, 283
Justi officium 393, 339. 413, 130
in *Justum* 509 *
Justitiæ fructus 13, 223. *laus* 355, 147. 359, 255. 429, 32 *præcepta* 407, 7, 12, & 19
in *Juventutem* 519. * vide *Ætatis florem*

LAbor. Vide *Industriam.* *Laboris fructus* 17, 304 *Laborandum*, 21, 15. 415, 143 &c.
Lacrymæ inanes 491
in *Laudem* 511
in *Leges* 519
Liberi castigandi leviter 417, 195. *corrigendi acriter* 491 *Liberi piorum, beati* 259, 32
in *Liberos* 521. * *ingratos* 361, 273. 387, 819
Lingua cohibenda 37, 337. *non cohibitæ pœna* 37, 339
Lis litem gignit 411, 74. *vitanda* 3, 27. 421, 59

de

de *Literis* 469, 1
Livor post fata quiescit 465
in *Lucrum* 515. * *Lucra mala, damna* 19, 350. 369, 466

Magici libri non legendi 413, 139
Magistratus imperiti non eligendi 411, 82
Major cura, major fructus 21, 378. 33, 262
Malus vir, commune malum 15, 238. 349, 44
Masculi pueri non castrandi 415, 175
in *Medicos* 465.*477,4,15.515
Mediocritatem serva 35, 312
Memento te esse mortalem 413, 104. 419, 15
in *Mendacium* 377, 607. 407, 5, & 10. 533 *
Merces laboranti tribuenda 409, 17
Miseris succurrendum 409, 10, &c. 413, 134
Moderatio in utraque fortuna tenenda 379, 657. 413, 111
in *Moderationem* 519 *
Modus optimus 407, 12. 409, 33, & 64. 411, 93. 421, 38. *quid* 421, 34
in *Mœrorem* 517 *
Morbo pejus est, de morbo cuilibet sciscitanti respondere 477, 9
Mors inevitabilis 381, 727. 403, 1187. *sceptra ligonibus æquat* 413, 106. *Mortis pleriq; immemores* 311, 13. *Stipendiarius quis* 483. in *Mortē* 513* *post mortem nulla voluptas* 323, 967. *á Morte ad vitam non datur regressus* 293, 103
Mortui præter modum non lugendi 451. *sepeliendi* 411, 94
Mortuorum sepulchra non violanda 411, 95
de *Mose* 461, 33.
Mulier, malum necessarium 95, 603. 489, &c. *Mulieris custodia, difficillima* 479, *Mulieri gravidæ manus non inferendæ* 415, 174. *Mulieri non credendum* 21, 373. *quando nubendum* 35, 316. *Mulierum decem genera* 443, &c. *defensio* 489. *quatuor genera* 419 *quod genus optimum* 419, 447 in *Mulieres* 419. 489, &c. 507. de *Mulieribus* 443 *
Multiloquus. vid. *Garrulum. Multiloquus quis* 477. *quis non* ibid.
in *Mutuum* 533 *

Navigatio, periculosa 35, 307, 409, 23. 499
in *Naturam* 533 *
Necessaria molestia 469
Necessitas, artium mater 215, 1
in *Necessitatem* 503 *
Nemo alterius non indigens 245, 50.
in *Nobilem* 511 *
Non nasci, optimum: proximum, quamprimum mori 367, 425. 473. *& contrá,* ibid.
in *Noctem* 519 *
Nuptiæ, molestiarum plenæ 261, 24. *non contrahendæ divitiarum gratiâ* 357, 185. 417, 188. in *nuptias* 505. * *furtivas* 407, 1. *secundas* 417, 194

in

in Obtrectatores 377, 611
Occasio arripienda 27, 121. 29, 193. 35, 312
in Occulta 517 *
in Odium 513 *
in Opes 523. * vide Divitias.
Opes injustè partæ, damnum 357, 199. 407, 3. 423, 7 & 11. (Vide Lucra mala) justè partæ longè meliores 17, 318 357, 197. 407, 3. 423, 9. Opes ingenium indicant 483
in Orationem 517 *
in Otium 415, 144. Vide Ignaviam.

PAndoræ descriptio 5, 60. dolium 7, 94
in Parasitos 353, 115. 379, 645 411, 86
in Parentes 507 *. Parentes honorandi 407, 6. 419, 4. parentum officia erga liberos 417 195, &c. 491
Parsimonia in fundo, sera 19, 366. 413, 131
Patientia in malis 365, 355 373, 555, & 591. 387, 815 397, 1163. 413, 114. 419, 18. 487. 491
Pauperes non affligendi 409, 17 Sublevandi 409, 20. vide Miseris succurrendum. Paupertas, animorum index 367, 393. Grave jugum 355, 173 365, 351. 579, 649. magna ad peccandum illecebra 365, 389. 595. multos homines facit 379, 669. virtutem celat 397, 1508. Paupertatis consolatorium 493. Paupertati onnes obnoxii 409, 36. 489. (vide Vitæ calamitates omnibus communes) in Paupertatem 469*. 523*. Paupertatē nemini exprobres 37, 335. 357, 155
in Peccatum 503 *
Pecuniæ omnia serviunt 35, 304 381, 699
Perjurii pœna 15, 280. in Perjurium 405, 1195. 407, 14 467 *
Personarum acceptio prohibita 407, 697. 491 *
in Pietatem 511 *
Piscator ictus sapit 479
Placere omnibus impossibile 365, 367. 385, 793. 407, 13
Plus ultra 433
in Pœnitentiam 519 *
Poëtæ neglecti 195, 13
in Populum 509 *
Potentioribus cedendum 13, 208
de Præteritis non dolendum 409, 50. vide Factum infectum &c.
in Preces 513 *
Principiis obsta 401, 1129. 413, 136
Procrastinatio mala 21, 28
Promethei furtum 5, 56
Proximus sum egomet mihi 195, 18
Prudentia rarò facundiæ comes 403, 1185. in Prudentiam 467 531.
Prudentis officium 403, 1165
Prudentum tres tantùm calices vide Tres tantùm, &c.
Pudor bonus 367, 409. periit 11, 197. 361, 291. 379, 647. Pudor malus 17, 315
Pulchritudo & virtus rarò conveniunt 391, 929. in Pulchritudinem

tudinem 515 *
Pulli unà cum matre è nido non auferendi 411, 80

Quæ ſupra nos, nihil ad nos 311, 9
Qui quærit, inveniet. 477, 7

Ratio, telum ferro penetrantius 413, 117
in Regem 504 *
Reprehendere, cui is in proclivi eſt; rectè facere, non item 365, 370. 377, 611. 497
Reſurrectionis ſpes 411, 98
in Riſum 505 *

Sanctè vivendum, & ſanctis placendum 259, 30
in Sanitatem 529 *
Sapere per ſe, ſapientiæ gradus ſummus 17, 291
Sapiens per omnia, nemo 391, 898. ſapienti auſcultare, ſapientiæ gradus à ſummo proximus 17, 293. ſapientiæ laus 413, 122, &c. ſitis inexplebilis 397, 1155
Satietas injuriam parit 355, 153 431, 19. malum 403, 1177. plures perdidit quàm fames 377, 605. 381, 693
Scelerati, detegendi 413, 125
Senectus ipſa, morbus 477. venerabilis 407, 11. 417, 207. vituperium 463. ſenectutis defenſio 481, 3. in ſenectutem 471 * 483. 10. 497, 1, 24. 505
Sepulchri jactura, facilis 405, 1191, &c.
Servis juſta præbenda 417, 210
Stigmata non inurenda 417, 212. in ſervos 511 * Servos ad dominos deferre, odioſum 417, 213
in Silentium 525 *
Simile ſimili gaudet 167, 31. 489
Solamen miſeris ſocios habuiſſe doloris 499
in Somnum 519 *
Sorte tuâ contentus abi 407, 4
Spera meliora 485. ſperanda omnia 139, 41. 467
Spes eſt in vivis, ſpes non eſt ulla ſepultis 139, 42. ſpes, ſola in terris relicta Dea 401, 1131
ſpes vana 217, 44. in ſpem 467 *. 511 *
Spiritus, Dei donum & imago 413, 101
Stultitiam patiuntur opes 679, 683
Stultus eſt, quiſquis audire non didicit 411, 84. Stultus non niſi læſus ſapit 13, 216
Sublimia, parùm tuta 485
Summa petit livor ibid.
in Superbiam 409, 48. 529 *
Sus Minervam docet 143, 23. 147. 136. 153, 41

Teipſum revirere 417, 11, &c.
Temperantiam exerce 411, 72. 419, 19, & 32, &c.
Tempus, malorum omnium medicina 487. Tempori ſervi 413, 113. in Tempus 515 *. 433 *
Tentando omnia fiunt 189, 61
in Tolerantiam 529 * vide Patientiam
Tres tantùm prudentum calices, Sanitatis, Voluptatis, Somni 495

Tria cogendi vim habent, Neceſſitas, Lex, Conſuetudo 493
Tria cohiberi nequunt, Vulgus, Aqua, Ignis 411, 91
Tyranni, odioſi 403, 1183. 405, 1203

Valetudo curanda 421, 32 in *Venerem illicitam*, 407, 1. 415, 178. *maſculam* 415, 180. 417, 201, &c.
Verbum emiſſum irrevocabile 491 in *Veritatem* 487. 503 * in *Verſipelles* 409, 44
Verum loqui, optimum 487
Vicino bono nihil melius 19, 344
Vicino malo nihil pejus 19, 344
Victûs ratio 421, 35
Vindicta Dei certiſſima 7, 105 17, 325, &c. 95, 613. 169, 17. 235, 63. 425, 27
Vinum immoderatè ſumptum peſſimum 115, 2, &c. 357, 211 375, 479. 495. *moderatè ſumptum, optimum* 357, 211 371, 509. 459. *nec bonum, nec malum* 389, 871, &c.
Vini & hominis comparatio 479 483. *Vini laus, & vituperium* 459 * in *Virginem nubilem* 491
Virginitas conjugio præferenda 453, 1 &c. *ſervanda* 407, 11
Vir inutilis quis 17, 294. *optimus quis* 17, 291
Virtus, Dei donum 207, 137 *divitiis præferenda* 363, 315, &c. *donum optimum* 395, 997 *non innata* 367, 429, &c.
Virtutis gloria, æterna 389, 865 *Via aſpera* 15, 287, &c. in *Virtutem* 503 *
Vita, brevis 413, 109. 443, 3 453 * *Vita hominis diviſa in decem ſeptenarios* 431, 1, &c.
Vitæ calamitates, omnibus communes 409, 25. 409, 36, & 54. 437, 63. 473
Vitæ nullum genus bonum 473 *omne genus bonum* 473 in *Vitam humanam* 443. * 459 * 505. * 513 *
Vitii via, trita & facilis 15, 285 in *vituperium* 533 * in *voluptatem* 513 *
Vulgus Aqua, & Ignis, cohiberi nequeunt 411, 91
Vulgo non fidendum 411, 90
Uxor diligenda 417, 184. *ducenda* 415, 164. *non dotis gratiâ* 357, 185, &c 417, 188 *qualis ducenda* 419, 12. 447, 83. *quando* 35, 313, &c.
Uxoris bonæ laus 35, 320. 405, 3, 417, 184. *officium* 453, 12, &c 473. *malæ vituperium* 35. 321.
Uxore bonâ nihil melius, malâ nihil pejus 449

FINIS.

RADULPHI WINTERTONI
in Obſervationes ſuas Proœmium.

SCholia *ſiquis hîc fortè expectet, aut* ἐξηγήσεις, *ſive Hiſtoricas, ſive Philoſophicas, ſive Dialecticas, næ ille vehementer errat. Conſulendi huîc ſunt* Moſchopulus, Proclus, Tzetzes, Joannes Diaconus: *Suppeditabunt hi, viris doctiſſimis & Græcæ linguæ peritiſſimis quod omni in genere abundè ſatisfaciat, & in quo ſe exerceant. Tenuiora ſunt hæc quæ à me apparantur, quàm ut digna exiſtimem quæ à doctis legantur: nec indigna tamen quæ à pueris cognoſcantur, quibus præcipuè hæc qualiscunque à me navatur opera. Summa omnium quæ ſequuntur ad hæc tria capita, ſive* Grammaticæ *partes, poſſe reduci videtur,* Orthographiam, Orthometriam, Orthotoniam: *Quæ niſi à teneris unguiculis probè ediſcantur (eſt enim illa ætas ad diſcendum à natura maximè comparata, dum metus & magiſter ad ſtudium impellunt) ætatis progreſſu, (ſæpe ut fit) dum ad res cognoſcendas ſummo ſtudio & animi contentione feſtinatur, à pleriſque (τῆς πολλοῖς, uti olim queſtus eſt* Laſcaris, ὀλιγωρεῖται διὰ τὸ ἀγνοεῖν) negliguntur propter ignorantiam; *à pleriſque, inquam, qui, ne quid eorum quæ ſcîri oportuit ignorare videantur, in hujuſmodi minutioribus malè locatam aiunt eſſe operam: eſſe enim hominis cujuſvis. Eſto. Nihil enim mihi arrogo præter hoc unum, Quòd me exorari paſſus ſim, rudimenta quædam Græcæ linguæ, & minutiora (ut in probris loquuntur) minutioribus & erudiendis, non eruditis & grandioribus legenda, ut attexerem. Alia ætas aliud ſcribendi genus poſtulat: Quanquam nec hoc eò dico, quo nihil hîc quicquam expectet quisquam præter puerilia. Sint minutiora hæc: At certè ejuſmodi ſunt, de quibus ipſum* Euſtathium, & Scholiaſtas *veteres, quibus debeo penè omnia, in ſuis Scholiis pueribus agere nequiquam puduit, ut à quibus penderent grandiora, quibuſque neglectis Græca lingua à Barbarorum parùm differret. Hos, inquam, non puduit: nefas me puderet. Hactenus conſilium meum in Obſervationibus ſequentibus attexendis communicatum oportuit.*

Quibus Autoribus *uſus ſim, quorúmque* Editiones *ſecutus, ad calcem* Obſervationum *indicabit* Syllabus.

Obſer-

Obſervationes & Lectiones ejuſdem, in Hesiodi *Operum & Dierum* *Librum* I.

Vers. 1. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι. Verſus hic, ut & ſequens, propter *Enallagen* Pedis, nempe *Spondëi* pro *Dactylo* (ſunt enim æqualium temporum) Græcè dicitur Σποδειακός. Cujus generis infinita ſunt exempla apud Græcos poëtas; quos imitantur etiam interdum Latini: *Virgilius* vicies, id certò ſcio, & plùs eo. Duo exempla proferam: *Ecl.* 5. verſ. 38.

Pro molli viola, pro purpureo narciſſo.

Et *Georg.* 1. 221.

Antè tibi Eöæ Atlantides abſcondantur. Ubi notandum obiter, æ in *Eöæ* neglectâ *Synalœphâ* ſervare ſua tempora: ut contrà interdum alterum tempus amittit, *Æneïd.* 3. 211. in *Inſulæ*,

Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno.

——ἀοιδῇσι κλείουσαι] Syllaba --σι naturâ brevis per tertium *Poſitionis* genus, quod apud Græcos eſt uſitatiſſimum, producitur: quod genus *Poſitionis* apud Latinos rariùs occurrit, ídque ferè ſemper in *Cæſura*, ut hîc; quamvìs apud Græcos quovis in loco admitti & poteſt & ſolet. Particula verò Enclitica --*que* præ reliquis hoc privilegium quodam modo ſibi vendicat, ut in *Enneëmimeri*, *Æneïd.* 9. 767.

Alcandrúmque, Haliúmque, Noëmonáque, Prytaníque.

Quem verſum transtulit *Virgil.* ex *Hom.* Iliad. ε. 678.

Ἄλκανδρόν θ', Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε.

In *Triemimeri* verò frequentiùs, *Eclog.* 4. 51.

Terráſque, tractúſque maris, cœlúmque profundum.

Et *Georg.* 1. 164.

Tribuláque, trahcæque, & iniquo pondere raſtri. Multíſque aliis in locis, præſertim verò in *Polyſyndetis*.

Vers. 2. Δεῦτε, Δί' ἐννέπετε] χ. Δεῦτε δή. Quam lectionem jure averſatur *Stephanus* ut vitioſam: ſed in margine adſcribit tamen, cùm extet in *Ald.* & *Flor.* Editionibus. Ego, tyronum & perſpicuitatis gratiâ, poſt Δεῦτε interpunctione utor, & ſcribo Δί initiali literâ majuſculâ. Quod verò attinet ad vitioſam lectionem per particulam δή, ſi liceat mihi conjecturam meam in medium proferre, non dubito equidem quin acciderit ex eo, quòd apud poſteriores, opinor, Græcos, (nam apud veteres

veteres aliam fuiſſe pronunciandi rationem facilè probari poteſt) ut & apud hodiernos etiamnum Græcos, ι & η eandem planè vim habebant in pronunciando: cujus veſtigium apparet in ipſorum elementorum vi prophorica, Alphabetico ordine, in quibuſdam Grammaticis, expreſſa: β, *Vita*; η, *Ita*; θ, *Thita*. Quò facit facit etiam ἐυμεταβληϛία harum vocalium in linguarum derivatione, ut ab ἀναχωρητής, *Anachorĕta*, Anglicè *Anchorite*: πατήρ, Anglicè olim *Vadir*. Sed leve eſt hoc, dicet non nemo, & indignum de quo tam multa dicerentur. Addam igitur illud, quod cum jucunditate non nullam fortè utilitatem conjunctam habeat. Cùm incidiſſem aliquando in *Aldinam* Septuaginta Veteris Teſtamenti interpretum, & Novi etiam, in eodem volumine, Editionem, omnium longè corruptiſſimam, in qua vix ulla columna reperiri poſſit, quæ non turpiſſimis mendis ſcateat, obſervatione frequenti tandem intellexi accidiſſe penè omnia à corrupta pronunciatione, *Anagnoſtâ* fortè diverſas vocales & diphthongos confundente, & *Exceptore* ſeu *Tranſcriptore*, ante uſum artis Typographicæ inventum; aut poſt inventum, *Collatore* ſeu *Examinatore*, non discernente quæ à ſe invicem discerni debebant. Et hìc mihi in mentem venit cujuſdam Græci, cujus aliquando, jam tum Recens in Academia, colloquio uſus ſum. Hic me in primo congreſſu pronunciatione ſuâ, ante illud tempus mihi prorſus inauditâ, cruciavit plurimùm. Nam interroganti mihi neſcio quid, interrogando reſpondit, ut qui quid vellem non intelligeret, Τί με λέγις κύριε; Mirabar quid eſſet: rogavi ut verba prolata in charta deſcriberet. Deſcripſit, Τί μοι λέγεις, κύριε; Rectè & *Orthographicè*. *Orthographiam* laudavi: pronunciationem ut vitioſam vituperavi. Ille verò contrà meam, ut aggreſtem planè: pronunciabam enim more noſtratium, *Ty moi legeis kurie*. Hæc ubi audiret, temperare ſibi non potuit, quin rideret. Περφέεις, inquit, ἀγρίως πως· id eſt, *Pronuncias more ruſtico*. Ἄκουσον κύριε· δεῖ οὕτω προφέρειν, ἀστείως πως· (ſcribo enim, utì pronunciabat ille) *Audi Domine: ſic oportet proferre, more urbano*, Τί μι λέγις κύριε; ἄλλως δ' χρήφιν, Τί μοι λέγεις κύριε. Pergebam orare ut vellet vim prophoricam vocalium & diphthongorum in charta deſcribere. Deſcripſit ad hunc modum,

Δεῖ προφέρειν τι{η υ ει οι}ὸς ι, ὅιον {τη τυ τει τοι}π.

τιὴ } αι } ὼς ς, ὅιον } ται } τε.

Ex illo cœpi facilius assequi vim verborum, pronunciante illo suo more. Urgebam, Πῶς ἂν διαφέρει ταῦτα ἀλλήλων, ἡμεῖς χ' ὑμεις; ἢ πως διαφυλη τις ἂν, εἰ δεῖ ὁμοίως φέρειν, ἡμις, ἡμῖς; Respondit, διὰ τῆς συντάξεως, *thiatis syntaxeos*, ἡμῖς λέγομεν, ἡμῖς λέγετε. Sed quid ago? Abrumpendum hîc censeo cum homine Græco de potestate Græcarum literarum & diphthongorum colloquium, nè diutiùs intermisso, quod mihi propositum ab initio ἔργον erat, plùs æquo πάρεργον prosequi videar. Quod verò ad pronunciationem istam, de qua tam multa dicta sunt, attinet, hoc meum judicium est. Ut, propter multiplicem vocum confusionem, & frequentissimam erratorum occasionem, mihi neutiquam placet: Sic nec nullum ejus esse usum etiamnum judico. Nam & in familiaribus colloquiis, siquando occurrat homo Græcus, & in originibus linguæ Latinæ, quæ à Græca multa deducit, investigandis, & denique in erratis antiquissimorum Typographorum in Græcis detegendis, est utilis admodum. De usu in Colloquiis, nemini dubium esse potest: In iis, quæ à Græcis multa descendunt, partim ex iis quæ jam dicta sunt intelligi potest, partim ex iis quæ sequuntur, demonstrari; ut à δείκω, *dico*; Δαρεῖος, *Darius*; εἰρωνεία, *Ironia*; ἀλείπτης, *Alipta*: ϝοῖνος, per *Digamm*, Æolic. Fοῖνος, per *Tropen* τῦ F in *V* consonantem *Vinum*; ϝοῖνη Anglicè *a Vine*; Κῦρος, *Cyrus*; γυμνάσιον, *Gymnasium*; ὕμνος, *hymnus*; ὑοσκύαμος, *Hyoscyamus*; ὕδρωψ, *hydrops*; Μοῦσα, *Musa*; ναί, *næ*; αἱ, *hæ*; δίαιτα, *diæta*, &c. nam *æ* & *e*, sive vocalis longa sit, sive brevis, sonum habent eundem.

Quem denique usum habeat ad errata detegenda, sequens indicabit *Syllabus*; continet enim errata quædam in *Aldina* Editione *Evangeliorum* (de qua suprà); & in Editione *Hesiodi Trincavelliana*, quæ errata orta sunt omnia ex confusione vocalium & diphthongorum inter se propter soni similitudinem.

Ald. (in sequenti Syllabo) Editionem *Aldinam* significat *Evangeliorum*, Ann. 1518. *Mt. Matthæi* Evangelium; *Mr. Marci*, *Luc. Lucæ*, *Jo. Joannis*.

Tr. Editionem *Hesiodi Trincavelianam*, Ann. 1537. *α'.* significat *Oper. & Dier.* lib. 1. *β'.* 2. *γ'. Dies. Sc. Scutum Herculis. Th. Theogoniam.*

Syllabus

Syllabus erratorum quorundam, quæ ex vocalium & diphthongorum quarundam confusione orta sunt, positis aliis atq; aliis per incuriam pro aliis atque aliis ejusdem potestatis prophoricæ.

αι pro ε.

Ald. χραω παίδα pro χραώπεδα, *Mt.* 9. 20. ubi etiam αυ pro α. --σωίται pro σωῆτε, *Mt.* 13. 14. ubi etiam ί pro ῆ. & ibid. βλέψεϊ pro βλέψετε. χαινὸν pro κενὸν, *Mr.* 12. 3.

Tr. ὑπαίδεκτο pro ὑπέδεκτο, *Th.* vers. 513. φαίνεται pro φαίνετε, 650

ε pro αι.

Ald. ἔγειρε pro ἐγειραι, *Mt.* 9. 5. ἀκέρεοι pro ἀκέραιοι, 10. 16. ἔρχετε pro ἔρχεται, 17. 11. ποιμδόντα pro ποιμαίνοντα, *Luc.* 17. 7.

Tr. παραχέεια pro παραχάϊεια, α'. 327. ubi etiam χ pro κ. πιμδύει pro πιμαίνει, *Th.* 232. ἐφηεσκέλδον pro αἰφηεσκέλδον, *Th.* 379.

η pro ι.

Ald. δεφήμισαν pro --ισαν, *Mt.* 9. 31. ἀπεκεφάλησε pro -ισε, 14. 10. ἐσκανδαλήδησαν pro -ίδησαν, 15. 12. βαπηδῆναι pro -ιδῆναι, *Luc.* 3. 21. ηδεῖν pro ἰδεῖν, *Jo.* 3. 3.

Tr. πεδήλοις pro --ίλοις, *Th.* 12. μεγήεντα pro -ιεντα, secundum *Stephanum*, vel potiùs μεγίεσσα, 240. ὑληβρεμέτεω pro ὑψ--568. ἀφθητον pro --ιτον, 805.

η pro υ.

Ald. ἡμεῖς pro ὑμεῖς, *Mt.* 6. 26. ἡμῆν pro ὑμῖν, 12. 27. μῆλΘ pro μύλΘ, 18. 6. νηκτὰ pro νύκτα, *Luc.* 2. 37.

Tr. ἀλμηὲς pro ἀλμυερὸς, *Th.* 107. & 964. φορκὴω pro -ῶ, 237. κλητῆ pro κλι-- 274. & 294. ὀυρὴς pro --ύς, 679. κεκαλημδήν pro --υμδέν, 757. νηδὴω pro νηδῶ, 899

η & ῃ pro ει.

Ald. μνησδήσης pro ---έσης, *Mt.* 1. 18. σκανδαλίζῃ pro σκανδαλίζῃ, 5. 29. πεχεδῆναι pro --ῆναι, 6. 27. ἐπιῤῥάπῃ pro--έπλει, *Mr.* 2. 21. παραδῆναι pro--εῖναι, 8. 7. ἐπισωιαχθησῶν pro --ισῶν, *Luc.* 12. 1. ζητῆτε pro εἴτε, 12. 29

Tr. Ποσηδάωνα pro ---ειδάωνα, *Th.* 15.

η & ῃ pro οι.

In Edit. *Ald.* exemplum nondum observavi.

Tr. ἐδλῆσιν pro --ῖσιν, α'. 119. αἰδόιηιν pro --ισιν, *Th.* 80. ἐπιχδονίησι pro --ῖσι, *Th.* 755.

ι pro η.

Ald. μετρειθήσεται pro ἀντιμετρηθ --Mt. 7. 2. βαπτιδίσιδε pro --ίσηδε, 20. 32. ἐπερώτησαν pro ἐπηρώτησαν, 22. 23. Ναζαρινὲ pro --ληνέ, Mt. 1. 24. ἐχάρισαν pro --ησαν, 14. 11. Tr. ὠμετῶ pro ὠμητῶ, Th. 300. Ἄλδικον pro Ἄρδηκον, 345. ubi etiam λ pro ρ. Ἴρην pro Ἥρην, 454. ἐπιρφέας pro ἐπηρφέας, 598.

ι pro ει.

Ald. ἀδενίας pro --είας Mt. 8. 17. ἐνεπίλατο pro --τείλατο, 19. 7. σωτελίας pro --είας, 28. 20. ἀνπιπεῖν pro --ειπεῖν, Luc. 21. 15.

Tr. Κείω pro Κρείφ, Th. 375. & apud Stephanum etiam.

ι pro υ.

Ald. δοείαισι pro ὑαισι, Mt. 6. 19. κηείαων pro --ύαων, Mr. 1. 14. ἐκήειξαν, pro --ξαν, 16. 20. πφλοὶ pro τυφλοί, Luc. 7. 22. κεκριμμήον pro --υμμήον.

Tr. κιαναιμήν pro κυαν --Th. 125. καλίφας pro --ύφας, 541.

ι pro οι.

Ald. ὁμιωθήσεται pro ὁμοιωθήσεται, Mt. 7. 26.

Rariora ſunt in *Ald.* Edit. errata hujuſmodi.

Tr. Λιμον ὁμᾶ χὴ λμὸν pro χὴ λοιμόν, α'. 241. γάρ π pro γάρ τοι, 300. νηλεοπίνες pro --πίνες, Th. 217.

υ pro η.

Ald. δωάειον pro δῶι--Mt. 20. 9. ὑμᾶν pro ἡμᾶν, Mr. 9. 40. μυτρὶ pro μητρί, Luc. 12. 53. ἀπόλλυται pro ἀπόληται, 21. 18. ubi redundat etiam λ.

Tr. Ὑβλω pro Ἥβλω, Th. 17. δωέα pro δῶι--236. ῥηξύνεσα pro -ήνορα, 1007.

υ pro ι.

Ald. ἐπλαγχνύθη pro --ίθη, Mt. 9. 36. ψυχίων pro ψιχίων, 15. 27.

Tr. Νυσταιθύων pro Νισσ-- ubi Steph. Νεισ--Th. 71. ταυρύζοι pro --ιζοι, ubi Steph. --οιζοι, Sc. 377. δωήεντας pro --δην. Th. 337.

υ pro ει.

Hujus generis errata neque in *Ald.* neque in *Trinc.* Edit. obſervâſſe me memini.

υ pro οι.

Deſideratur & hîc exemplum: Eſſe tamen haud dubium eſt utriuſque generis, ſiquis inter legendum accuratiùs obſervet.

ει pro

ει pro η, & η.

Ald. θεμιστόσει pro -στῃ, *Mt.* 5. 20. φονεύσει pro -σῃ, 21. ἀπολύσει pro σῃ, 31. γαμήσει pro -σῃ, 32. πιεῖς pro -ῇς, 6 2. ἐγείγερται pro ἐγήγ- 11. 11.

ἐμβεῖναι pro -ῆναι, *Mr.* 6.45.

Tr. ἔχει pro ἔχῃ, *Th.* 462.

ει pro υ.

Desideratur exemplum.

ει pro ι.

Ald. σκοτεία pro -ίᾳ, *Mt.* 10.27. σκανδαλειθήσεδε pro -ιωθήσεδε, *Mr.* 14. 27.

Tr. ἀλγεινόεντα pro ἀλγι- *Th.* 266.

ει pro οι.

Ald. πλεῖον pro πλοῖον, *Mt.* 13. 2.

Tr. ἀπόλειτ' pro ἀπόλοιτ', α'. 346.

οι pro η, & η.

Ald. ἔυροι pro ἔυρῃ, *Luc.* 15. 8. ubi etiam peccatur ratione accentûs: nam esse deberet παροξύτονον, cùm οι in Opt. producatur.

Tr. πολλοὶ pro πολλῇ, *Th.* 418.

οι pro υ.

Desideratur hactenus exemplum.

οι pro ι.

Ald. τοῖς pro τὶς indefinit. *Mt.* 12 19.

Tr. ποιότατοι pro πότατοι, β'. 203. ὅτοι pro ὅτι, γ'. 59. λοιπαροί τε pro λιπαρίί τε, *Th.* 63. ὅιαχε pro ἰαχε, 69.

οι pro ει.

Tr. ἐμοῖο pro ἐμεῖο, *Sc.* 449. ὁιλιπόδων pro εἰλιπόδων, *Th.* 983.

Suppleat, cui vacat, siquid occurrat inter legendum in hoc Erratorum genere observandum.

His adjungere alia diversorum generum Errata non difficile esset mihi, ut η & ω pro ε & ο, & vice versâ: ε pro ει, & ο pro ου; & ς pro σ aut ς, & vice versâ, &c. Sed de Erratis satis: vereor etiam nè plùs satis. Redeo jam tándem in viam, unde digressus sum, non tamen animo digrediendi, sed juventutis nimis infeliciter; sæpe ut fit, credulæ studio potiùs præmuniendæ, nè temerè errata Typographorum, antiquissimorum præsertim, pro veris & genuinis lectionibus amplexentur, séque errare ac decipi patiantur.

VERS. 3. Ὅντε διὰ] διὰ propter *Anastrophen* non patitur toni *Anabibasmum*, ut nec ἀνά; nè cùm Δία & ἄνα *Nominibus* confundantur.

VERS. 5. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δ' βριάοντα χαλέπτει.

Hujus versûs recta mensurandi ratio cruciavit multos. γρ. Ῥεῖα γὰρ] expuncto μέν. credo, quòd metri rationem turbare videretur: sed injuriâ; cùm sequatur Ν, & in versu, retento etiam μέν, redundet nihil. Qui sic legunt, expuncto μέν, nè errent solliciti, non animadvertunt se in errorem oppositum incidere: dum enim enim temporum *Excessum* apparentem tantùm, stante μέν, in versu verentur imprudentiús; non verentur, expuncto μὲν confidentiús, *Defectum* temporis manifestum, dum producunt ultimam in Ῥεῖα quæ naturâ corripitur, & non videtur aliquo modo excusari posse; nisi dicatur, versum esse Ἀκέφαλον. Alii legunt Ῥέα μὲν γὰρ] Quæ quidem lectio, quod ad metrum attinet, defendi potest: Sive dicamus Ῥέα μὲν esse *Anapæstum* pro *Dactylo* (qui pedes sunt æqualium temporum) ut apud *Homer.* Iliad. ι. 5.

Βορέης τ' ἠὲ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον·

& apud *Virgil.* Georg. 1. 482.

Fluviorum rex Eridanus, campóque per omnes.

Sive, versum esse Ἀκέφαλον· sive, Συνίζησιν esse in *Adverb.* Ῥέα, eámque duplicem in eodem versu.

Bailius lectionem nostram agnoscit, sed novam defendendi rationem molitur, quam ego neutiquam admittendam hîc censeo. Tradit hanc regulam in libro *De syllabarum quantitate*, (si *Scoto* credendum sit: ipse enim *Bailium* non vidi) *Interdum monosyllabæ particulæ* (inter quas recenset μὲν, γάρ) *syllabas præcedentes, etiam diphthongos, communes reddunt.* Exempla quatuor producit ex *Hesiodo* nostro; de quibus singulis dicetur infrà suis in locis: quartum est hoc præsens, Ῥεῖα μὲν γὰρ [*Hesiodus*, inquit, ~~*particulam μὲν ante γὰρ corripuit.*~~ Tibi verò, *Baili*, hac in re minimè assentior.

Quid verò *Stephanus*? Is Συνίζησιν in Ῥεῖα agnoscit: Rectè. Sed quod adducit exemplum Συνίζησιν indubitatò non probat, lectionem tamen confirmat. *Iliad.* ρ. 461.

Ῥεῖα μὲν γὰρ φόβησεν ἑὼν ἐκ Τρώων ὁμιλαδόν.

In quem versum incidi & ego ante visum à me *Stephanum*: qui quidem multùm apud me valuit ad conjecturam meam confirmandam, mihi tamen plenè non satisfecit. Unicum igitur addam exemplum, loco *Coronidis*, quod ejusmodi est, nihil ut dubitationi relinquat loci, *Iliad.* υ. vers. 101.

Ἴσον τείνειν πολέμοιο τέλος, ὅ μιν μάλα ῥεῖα

Νικήσει. Quid verò contrà quod objiciat excogitare potest quisquam? Nam *Primò* versus non est *Hypermeter*, cujus ultima

ultima ſyllaba abſorberi poſſit à prima verſûs ſequentis, cùm conſonante inchoëtur. *Dein*, ſiquis objiciat -λα ῥεῖα æqualia habere tempora cùm *Spondéo*; ideóque ſcribi ῥεῖα, non ῥέα, ut ſuppleat defectum unius temporis in -λα· Ego quod reſpondeam habeo, Nullâ metri neceſſitate adductum poëtam ut legeret ῥεῖα, cùm metri ratio ſatis conſtaret, ſi ſic legeretur -λα ῥέα per Συνίζησιν. Habet enim ῥ poteſtatem producendi ſyllabam brevem præcedentem ſive in eadem, ſive in diverſis dictionibus. Quod quidem infinitis exemplis probare hîc poſſem, ſi liceret: verùm non libet; licebit fortaſſe aliàs.

VERS. 7. Ῥεῖα δέ τ' ἰδύνει σκολιόν, ἠδ' ἀλίγουρα κάρῃσι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης] Ego, poſt σκολιόν, interpungo, ut in ſuperioribus & ſcribo ὀξυτίνως· ſcribo, inquam: nam ſive *Acuto* ſive *Gravi* ſignetur; τονῷ ſive τάσει, *Accentus Prophoricus*, ſive vocis tenſio, non differt. Quod hîc obſervatum volo, cùm ſciam verba illa, *Acutus vocem tollit, Gravis deprimit*, non rectè accipi à pleriſque; qui, ſicubi pingatur *Gravis*, illîc vocem deprimendam autumant. Non rectè, inquam. Nam ſolebant olim ſingulæ dictionum ſyllabæ ſignari accentibus: ut ἀνθρώπος, à proprio tamen accentu nomen ſortiri; exempli gratiâ, ἄνθρωπος, propter *Acutum* in antepenultima, vocem tollit, & dicitur Nomen Περοπαροξύτονον· propter *Gravem* in penultima & ultima ſive *ſignatum* (ut ſuprà) ſive *poteſtate* (ut in ἄνθρωπος· nam in omni ſyllaba ſubintelligitur, ubi nullus eſt *Accentus*, & indè dicitur *Tonus ſyllabicus*; & verba Βαρύτονα, quæ *Gravem* habent poteſtate, ſunt tamen propriè Παροξύτονα, ut τυπτω, γραφω, λέγω) dicitur Δισβαρύτονον, & bis vocem deprimit. Nunc dierum autem nunquam pingitur niſi in ultima, ut in θεός, ἔχει· θεὸς ἔκδικον ὄμμα, ubi θεὸς eſt Ὀξύτονον, reſpectu *Toni vocalis*, ſive *Prophorici*, poſcente licèt *Orthographiâ*, nullo ſequente puncto, aut particulâ enclitica, *Gravem* pictum.

Sic *verſ.* 15. ſcribo βροτός, (non βροτὸς) ſequente puncto. Quam ſcribendi rationem in aliis ſequor non modò poſt *Plenam diſtinctionem*, quod faciunt omnes; ſed etiam poſt *Mediam*, quod plerique omnes; nec ità ſolùm, verùm etiam poſt *Subdiſtinctionem* interdum, quod in quibuſdam exemplaribus animadverti factum, idq; potiſſimùm in *Zeugmate*, aut *Ellipſi*, aut *Aſyndeto*, perſpicuitatis gratiâ, Lectoris præproperam fortaſſis alioquin ad ſequentia transitum retardandi animo.

VERS. 17. πρωτέρην] χρ. πρώτιστον.

VERS. 20. Ἦτε καὶ ἀπάλαμνον περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Greciſerus ἀπάλαμν- *Dactylum* facit, in ſua Grammatica, ubi,

præmissâ hâc regulâ *Vocalis brevis fit apud Græcos communis ante literas* μν, λδ, πδ, subjungit exempli gratiâ hunc versum. Verùm (quod tanti viri pace liceat) minùs rectè. Nam concedamus licèt α hîc corripi posse ante μν, cùm ν *Paremptoticum* sit, & liquescat facilè, ut ε in *Anadiplosi* Participii Præt. μεμνημένον, apud *Solon.* ια'. 9.

Πέμπλη δ' ὤριον ἄνδρα μεμνημένον ἐν γάμῳ εἶναι.

versus tamen non constabit, cùm α *Privativum* corripiatur: (Nam ἀπάλαμνον ducitur à particula Privativa α, & παλάμη quasi vellet poëta hoc significatum, hominem inertem nihil à manibus carente differre) ut *Iliad.* ε. 597.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν πολέος πεδίοιο.

& apud *Theognid.* 281.

Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βεβοτῷ πάρα πολλ' ἀνελέσθαι.

Et vers. 481.

Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφων εἰδέται αἰχρά.

Et apud *Solon* etiam, ut reliquos omittam,

Οὐδ' ἔρδειν ἐθέλει ὅμως ἔργ' ἀπάλαμνα θέλειν.

Nusquam verò lego primam productam. Non est igitur *Dactylus.* Quid autem? *Anapæstus* proculdubiò pro *Dactylo:* ut in --ερεπτι-- apud *Eratosth.* β. 6.

Αἱ δ' ἄλλω ἑκάτερθε πόλοιο φερέπτυγες.

VERS 30. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεν ἠνεικέων τ' ἀγρέων τε.

In hoc versu duplex est Συνίζησις vocalium εω in ἠνεικέων *Gen. Plur. Ion* prim. Decl. Contr. & in ἀγρέων secundæ Decl. Simpl.

Hic autem operæpretium facturus mihi videor, si Græcæ linguæ studiosorum gratiâ de *Synizesi*, quoniam ejus usus apud poëtas est frequentissimus, pauca præmittam, *Quid sit*, & *Quemadmodum fiat.*

Est igitur Συνίζησις, εἴτε Συμφώνησις, εἴτε Σωεκφώνησις (secundum *Hephæstionem*) εἴτε Σωιαίρησις (secundum *Herodianum*) ὁπόταν δύο συλλαβαὶ, πύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ ἀλλήλων, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσιν. Apud *Eustathium* de hac metri Passione vide plura, Iliad. ά. pag. 9. lin. 27, &c.

Fit autem quatuor modis.

Vel ex duabus syllabis longis:

Sive in utraque syllaba fuerit vocalis longa, ut ηω in βασιλήων, infrà vers. 259.

Sive diphthongus in utraque, ut ειοι in χείσειοι apud *Apollon.* Argon. β'. 678. (nisi rectiùs fortè legendum χείσοι) & ειη in χαλκείησιν, ibid. 1253. (nisi fortè legendum χαλκέησιν) Et in diversis dictionibus, ut ει ου in ἐπεὶ ὅτε, Odyss. υ. 227.

Sive

Sive in priore vocalis, in poſteriore diphthongus, ut ναι in βέλναι (ſi ſequatur ν, ut legunt quidam) *Oper.* β'. 265. Et in diverſis dictionibus, ut η ι apud *Theocritum*,

Ἦ ὀμόναι᾽ ὅτ᾽ ἐγὼν] *Idyll.* ε'. 116. Qui verſus dicitur Μακροκέφαλος. Et apud *Homer* Iliad. ι'. 533.

Ἦ λάθετ᾽, ἢ ἄκ ἐθόλησεν·] Qui verſus dicitur Πεγκοίλιος.

Sive in priore diphthongus, in poſteriore vocalis, ut ειω in παρειῶν apud *Tryphiodor* in Ilii Excid. verſ. 379. (niſi fortè illic *Enallage* pedis, *Anapæſt.* pro *Dactylo*) Et in πείως apud *Apollon.* Argon. γ'. 1324.

Vel ex duabus vocalibus brevibus: Ut εα in νείκεα, infrà verſ. 33. τέυχεα, 149. εο in Χρύσεον, 109. in Ὄρσεο apud *Homer.* Iliad. ε'. 109. (Ubi notandum, duas breves haberi pro una, ſequente etiam conſonante: niſi fortè legendum Ὄρσο per *Syncopen*, ut *Iliad.* ω'. 88. & *Odyſſ.* ν'. 342.) αο in φάος, apud *Muſæum*, 224. ιο in Ἀιδόπιον, apud *Dionyſ.* De ſit. Orbis, verſ. 38. Ubi tamen γρ. Ἀιδόπων.

Vel ex ſyllaba longa (ſive vocali, ſive diphthongo) *& brevi:* Ut ης in βασιλῆες. *Oper.* α'. 261. Nam ſequens ἰδυίητε priorem ſyllabam producit ſuprà verſ. 7. Et in ης in ἐπιετανόν, *Oper.* β'. 225. Et εια in Ῥέα ſuprà verſ. 5. & in Ἐλάει infrà *Oper.* β'. 80.

Vel ex ſyllaba brevi & longa, (ſive vocali ſive diphthongo:) Ut εω in Κοφινήεω, *Gen.* Sing. 1. Pariſyllab. infrà ver. 71. in Δενδρέῳ (ubi pro una ſyllaba brevi habentur propter ſequentem vocalem) *Dat* 3. Pariſyllab *Oper.* β', 201. ut apud *Homer.* etiam in Χρυσέῳ, *Iliad* α'. 15, & 374. Et εη in χρυσέην, infrà in *Scut.* 199. & εη in ἀργαλέῃ, *Oper* β'. 258. Et εοι in Θεοὶ apud *Theogn* 142. & in χάλκεοι infrà verſ. 149. in *Nom. Plur.* 3. Pariſyllab. & in *Dat.* in Θεοῖς, apud *Theogn.* verſ 171. & in χρυσέῃσι, infrà *Theogon.* verſ. 12. Et εω in νοέων, *Nom. Particip.* infrà verſ. 284 & in Βειδρέων *Accuſ. Sing.* 4. Pariſyllab. *Theogon* 817. & in θεῶν *Gen. Plur* 3. Pariſyllab. infrà *Theogon.* verſ. 44. & in ἀγγέων *Gen. Plur.* 1. *Contr.* infrà *Oper*, β'. 99. & in Βαυκαλέων *Gen. Plur. Partic.* 2 *Declin.* Pariſyll. ut redeam tandem, unde digreſſus ſum.

His præcognitis, non difficile erit vel tyronibus in linguæ Græcæ ſtudio, ſicubi in verſu Συνίζησις acciderit, ſuis pedibus ritè metiri.

Lubens nunc transirem ad ea quæ deinceps ſequuntur, niſi quòd mihi leviter perſtringendi videantur hoc loco, qui, dum, quod recto conſilio à poëtis factitatum eſt, quî factum ſit non intelligunt, improbè ſpoëtas accuſant, ut qui nimiâ licentiâ uſi

ſint, & nobis neutiquam imitandâ. Quod quidem dum faciunt, ſatis ignorantiam ſuam produnt. Mitto reliqua exempla ſuperiùs adducta, nec adducam nova, quæ tamen infinita adduci poſſent, quæ pleraque omnia, nullâ metri neceſſitate coactos poëtas ad uſum Συνιζήσεως apertè per ſe demonſtrant, cùm *Craſi* Atticâ uti liceret. Hanc tamen averſantur, illam verò *Dialecti* Ionicæ & formæ incontractæ *Nom. Pronom. Verb. Particip.* &c. ſuavitate delectati, ubique ferè amplexantur. Quis enim non videt, quod ad metri rationem attiner, nihil intereſſe, ſeu formâ incontractâ, ſive contractâ uſus eſſet *Heſiodus* noſter? Placuit huic tamen magis incontracta & *Ionica* – νειχέων τ' ἀγορέων τε, quàm contracta & *Attica*-νεικῶν τ' ἀγορῶν τε. Hæc hactenus: alia aliàs.

VERS. 33. Τῆ κεκορεασμένῳ & νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Hic verſus dicitur Περοκοίλιος, à ventris quaſi tumore: ſed ſanatur per Συνίζησιν vocalium εα in νείκεα· quæ poëtæ magis placuit quàm *Craſis Attica*, νείκη. Æquè utrumq; fert metri ratio.

VERS. 39 Δωροφάγες, οἱ τιμῶ δὲ δίκην ἐθέλετε κρίνεσθαι.

Stephanus legit κρίνεσθαι· ſed Accentûs ratio non patitur. Metri ratio *Spondéum* poſtulat: ſi in *Spondéum* deſinat, ſcribendum erat κριθῆναι, Περσοφονεσσωιδίως. Sed nec illa mihi ſcriptura placet. Quamobrem *Diplaſiaſmo* lubentiùs utor τῆ σ, ut apud *Phocylidem*, verſ. 9. ubi etiam *Stephano*, de ſcribendi ratione per αι. mecum convenit, unde conſtat penultimam, brevem *Naturâ*, produci *Poſitione* per *Anadiplaſiaſmum*,

Ἦν τὺ κακῶς κρίνῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα κρινάσει.

VERS. 44. Ὡς τέ σε κ' εἰς ὀνίαντὸν ἔχειν, καὶ ἀρῶν ἐόντα.

Stephanus ſcribit Ὡς τέ σέ κ' εἰς] Rectè, ſi κ' pro κὲ *Enclitico* per *Apoſtrophum* relinquatur: Ego verò (ſuadente interprete) pro καὶ poſitum exiſtimo, quod non eſt *Encliticum*; ideóque cum *Ecthlipſi* diphthongi αι amittit prorſus accentum ſuum, non inclinat.

VERS. 48. Ὅτι μὲν] μὲν inclinat, ut τε ſuprà 37. ἀλλά τε. Nam ὅτι & ἄλλα ſunt *Trochaïca*. In ſuperiori loco *Stephano* mecum convenit: hîc verò apud *Stephanum* μὲν prorſus amittit.

VERS. 51. Διὸς πάρα μητίετα] *Stephanus* in παρὰ non transfert accentum. Ego cur à *Stephano* viro doctiſſimo, ſuper tono hujus Præpoſitionis (ut & reliquarum omnium bitemporearum, præter διά, & ανά, quoties locum inter Subſtantivum & Adjectivum ſortiuntur) diſſentiam; nec à *Stephano* ſolùm diſſentiam, ſed & à communi uſu & à quorundam Grammaticorum præceptis recedam, reddendam hoc in loco rationem cenſeo. *Franklinus* noſtras in Ὀρθοτονίας lib. 2. pag. 126. hanc regulam tradit, *Cùm* [Præpoſitio] *præponitur Adjectivo, quod cohæret*

hæret cum Substantivo, cui sic postponitur, tum nec tonum semper retrahit: ut *Iliad.* ó. 531.

Ἦλθεν ἐξ Εφύρης πολαιοῦ ἀπὸ Σελλήεντος

Scotus in Editione sua Lugdunensi, Ann. 1613. pag. 728. hanc contrà tradit regulam, *Si inter duo Nomina, alterum Proprium, alterum Appellativum vel Adjectivum, fit Præpositio, hanc inverti necesse est, ut ante totam construatur orationem---ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος, fluvio á Schëente.--Ξάνθῳ ἐπι δινήεντι, Xantho in vorticoso.* Hanc regulam, ut & alias ibidem omnes, è *Theodoro Gaza* verbatim transtulit. Regulis de Præpositionum *Anastrophe* subjungit Generales quasdam de Præpositionibus regulas (*Sylburgii ni fallor*) pag. 730. Inter reliqua exempla illic adducta hæc habet, μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ, [*Iliad.* ζ'. 124.] χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσι· πηγῆς ὑπὸ Κυδωνίο [*Iliad.* β'. 253.] νηῶν ἀπο κλισιάων [*Iliad.* β'. 91.] Quæ omnia exempla, ἐνί, ὑπό, ὑπί, ὑπο, pugnant cum superioribus ab ipso adductis, ἄπο, ἔπι. Non animadvertit enim, uti videtur, dum diversa è diversis Grammaticis corradit, eáque sæpe, si inter se conferantur, sibi invicem contraria, malè mereri se de imperita juventute, qui in tanta varietate, quid statuant, non inveniunt. Sed quid ego rivulos sequor? Ad fontem redeo, unde regulas de Præpositionum *Anastrophe* hausit *Scotus, Theodorum Gazam* intelligo. Is lib. 4. De Constructione. (pag. 16. secundum Editionem Paris. Anno 1529.) docet Præpositiones διχόνως καὶ δισυλλάβως (suis casibus immediatè postpositas) præter ἀνά, & διά, ὀρθοτονεῖσθαι ὅτι τῆς παραλήγουσης ὀρθείας [ισ. legend. ὀξείας] τάσει, τὰς ὃ τριχόνως ἄ· ut κατά, παρά, ὑπείρ· & paulò pòst hæc habet, quæ *Scotus* transtulit, Ἐι μεταξὺ δυοῖν ὀνομάτων ἡ πρόθεσις [ὄζιν,] τὸ μὲν κυρίως, τὸ δὲ προσηγορικῶς ἢ ὅτι θέτις, ἀναστρέφειν δεῖ, ἵνα τὸ ὅλως προηγήσεται λόγου· οἷον, ---πολαιοῦ ἄπο Σελλήεντος (contra quod à *Franklino* præceptum est, & communem usum) &, Ξάνθῳ ἐπι δινήεντι. Hujus judicio subscribit *Caninius:* aut certè in contrarium expressè scribit nihil. Accidit his *Ceporinus.* His egon' ut tantis viris adversarer? Iniquum esset. Habes expositum, Lector candide, quos sequendos duxerim autores transferendi accentûs à sede ultima in penultimam in hoc exemplo---Διὸς παρὰ μητρόεντος, ut & in aliis Præpositionibus Dichronis immediatè suis casibus postpositis, aut inter Substantivum & Adjectivum positis. Pergo nunc ad ea quæ deinceps sequuntur.

VERS. 65. Καὶ χάλκειν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ.

Mallem χρυσέῃ Ionic. incontract. sanato versu per Σωίζοσιν, ut in *Scut.* vers. 199. Ἔγχος

Ἔγχος ἐχνσ' ἐν χερσί, χρυσείῳ τε τυφάλῃσιν.

Et *Theogon.* 578.

Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφάλῃσι χρυσείην κεφαλῆϊν ἔθηκε.

Et apud *Coluth. Theban.* in Helen. rapt. vers. 382.

Πυκνὰ δ' ἔπλε κόμιλλι, χρυσείῃσι δ' ἔρρηξε καλύπτρῃσιν.

Et apud Apollon. Argon. δ'. 719.

Οἷόν τε χρυσείῳ ἀντώπιον ἴεσαν ἄγγλιν.

Et apud *Homer.* Iliad. δ'. 111.

Πᾶν δ' ἓν λειήναι, χρυσείῃ ἐπέθηκε κορώνῃ.

VERS. 71. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἰκέλον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.

Idem hic versus habetur in *Theogon.* num. 571. Est autem versus Περικοίλιος· sed sanatur per Συνίζησιν vocalium εω in Κρονίδεω, *Gen. Ion.* 1. Decl. Parisyllab. Hujus generis exempla sunt penè infinita: ut Ἀϊδεω, *Theogon.* 311, & 768. Et apud *Theocrit.* Idyll. κέ. Αὐγείεω, vers. 160. Et apud *Homer.* (mitto enim reliquos poëtas) in πολιήϊδεω, Iliad. ά. 1.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Et in *Hymn Lun.* in Κρονίδεω, vers. 2.

Ἡνυπετῆις κοῦραι Κρονίδεω Διὸς, ἴσσορες ὡδῆς.

VERS. 80. Θῆκε θεῶν κήρυξ] *Stephanus* facit θεοκῆρι παρώνυμον, κῆρυξ, contra autoritatem *Gazæ*, lib. 3. de quant. syllab. pag. 11 Ubi hæc habet, Τὰ εἰς ξ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, πλὴν ὅσα παρὰ τὸ ξ ἔχουσι, ἀρσενικὰ μὴ ὄντα, μακρὸν αὐτὸ ἔχει· [οἷον] θώρηξ, φοίνιξ, κήρυξ, ἥλιξ· θηλυκὰ δὲ, βραχύ· [οἷον] αὖλαξ, κύλιξ, ἄντυξ, πέρδιξ, In Κήρυξ *Stephano* mecum convenit, in *Scut.* 472. imò & in κήρυξ etiam, *Iliad.* σ'. 198. Quidni etiam in hoc loco? Nam eadem utrobique est ratio.

IBID. --νόμωσε δ' ἥνδε γυναῖκα. *Stephanus* scribit ὀνόμηνε. per η diphthongum pro monophthongo: quam tamen scribendi rationem non ubique observat Nam *Iliad.* δ'. vers. 111. scribit λειήναι, non λεήναι. & *Iliad.* β'. 318, & 324. ἔφηνε, non ἔφην· & contrà *Odyss.* ὁ. 168 ἔφηνε, non ἐφηνεν. At in Edit. *Froben.* Basil. Anno 1559. scribitur ἔφηνεν, ut & in aliis locis. Apud *Stephanum* legimus μήνη, non subscripto ι in medio η, *Iliad.* β'. 141. & ibid. apud *Frobenium* μήνη, subscripto utrobique ι & in medio & fine. Sic pugnant *Stephanus* & *Frobenius* (vel horum potiùs *Editiones*) aliàs inter se, aliàs uterque secum. Quid pueris fiet, qui plerique omnes sua exemplaria, vitiosa nécne parùm interest, sed sequuntur tamen potiùs quàm rectæ rationis ductum? Horum ego gratiâ, controversiam hanc de orthographia *Aor.* 1. *Act.* 5. *Baryt.* à *Præsent.* habente αι in penultima, ad Grammaticorum & rectæ rationis κριτήριον examinandam lubens suscipio.

Ὀνί-

Ὀνόμλωε] *Aor.* 1. Formatur ſecundum Grammaticos à *Fut.* 1. ὀνομανῶ, quod à *Præſ.* ἐνομαίνω, *Conjug.* 5. *Baryt.* In qua *Conjug. Fut.* penult. corripere debet, ubi ſi fuerit α, aut mutatur in η, aut in α longum; ut ἐμίνα *Atticé*, & ἐμίανα communiter, à μιαίνω, νῶ, non ἐμηνα aut ἐμίανα per diphthongum in penultima: Nam ex α monophthongo non poteſt fieri diphthongus; ut patet in Augmentis. At ει in penult. *Præſ.* ſtat etiam in *Aor.* penultima. *Primó*, Non ſtat: Fit enim à penult. *Fut.* per *Parentheſin* τῦ ι, ut producatur penultima. *Dein*, Fac ſtare: Quid ergó? Ergò ab αι *Præſ.* formatur α aut η in penult. Aoriſti? Non α aut η, ſed αι ſiqua hujus vis argumentationis. At non αι. Ergò non à *Præſenti*, ſed *Futuro* formatur per *Ectaſin* vocalis mutabilis; ut, quæ per ει, per *Parentheſin:* nam *Parentheſin* ab *Epentheſi* ſic diſtinguo, ut *Parentheſis* temporum ſolùm numerum augeat; *Epentheſis* verò, ſyllabarum. Rectè igitur poſitum, ὀνόμλωε.

Hanc ſcribendi rationem per η monophthongum in cæteris ejuſdem naturæ (quod hîc præmonitum lectorem volo) conſtanter obſervo; quam pro vera & genuina agnoſcunt ſequentes GRAMMATICI: *Gaza*, lib. 2. pag. 26. lin. 3. *Laſcaris*, lib. 1. pag. 63. lin. 26. *Urbanus*, lib. 1. fol. 49. versâ paginâ, lin. 16. *Etymolog. magni* quiſquis fuerit autor, col. 38. lin. 22. *Clenardus*, pag. 104. lin. 24. *Caninius*, pag. 159. lin. 28. *Ceporinus*, pag. 26. lin. penult. *Cruſius*, pag. 55. lin. 23. & de Orthogr. pag. 134. lin. 10. *Sylburgius*, pag. 111. lin. 20. *Ramus*, pag. 180. lin. 11. *Golius*, pag. 129. lin. 15. *Gretſer.* pag. 119. lin. 16. *Grammat. Genevenſ.* pag. 70. lin. 5. *Camdenus* in *Aor.* 1. Qui omnes docent α *Fut.* 1. quintæ, mutari in η in *Aor* 1. aut in α longum. *Autorum & Editionum Syllabum require in calce obſervationum.*

VERS. 89. Αὐτὰρ ὃ δεξάμενός, ὅτε δὴ κακὸν εἴχ', ἐνόησε. Sanatur hîc ſyllaba brevis, in *Penthemimeri*, à ς finali & puncto, Spiritu etiam ſequente aſpero.

VERS. 109. Χρύσεον μὺ ποίησα γένος μερόπων ἀνθρώπων. Hic verſus eſt Μακροκέφαλος, & capite quaſi tumens; ſed ſanatur per Συνίζησιν vocalium εο in Χρύσεον, ut in χάλκεον, *Theogon.* verſ. 764. qui verſus eſt Πεζικοίλιος.

Τὸ ὃ σιδήρεη μὺ κραδίη, χάλκεον δὲ ὁι ἦτορ. Ubi notanda eſt & altera Συνίζησις vocalium εη in σιδήρεη. Apud *Homer.* Odyſſ. τ'. verſ. 35. reperitur & Χρύσεον eodem modo & loco poſitum,

Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος πρὸ παλλὲς ἐποίει.

VERS. 112. Ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον] χ. Ὥστε θεοὶ ζώεσκον.

VERS.

VERS. 123. Οἱ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας] Si ſic legend. cum *Stephano*, ſanatur ſyllaba brevis in *Penthemim.* vi Acuti accentûs, & literæ initialis *Anadiplaſiaſmi* capacis. Fortè tamen legend. rectiùs φυλάσσουσιν, addito ν, ut Τίλλουσιν δὲ] infrà verſ. 233. & Τοῖσιν δ'] 240. Imò praculdubio ſic legendum. nam infrà verſ. 252. legitur addito ν, ubi verba eadem repetuntur.

VERS. 128. Χρυσέῳ ἅτε φυὴν ἐναλίγκιον, ἅτε νόημα.

Χρυσέω aut *Dactylus* eſt, amittente ω tempus propter ſequentem vocalem, more apud Græcos uſitatiſſimo, quem etiam poëtarum Latinor. princeps imitatus eſt in *Ilio, Pelio:*

Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſan. Georg. 1. 281. ubi etiam in *conati* negligitur *Synalœpha*, nullo amiſſo tempore. & *Æneid.* 5. 261,

Victor apud rapidum Simoënta ſub Ilio alto.

Aut per Συνίζησιν duæ ultimæ ſyllabæ in Χρυσέῳ in unam quaſi coaleſcunt: ut apud *Apollon.* Argon. β'. 1275. qui verſus eſt Περιοίλιος,

Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης χρυσέῳ πλατέϊ κυπέλλῳ.

& in *aureo* apud *Virgil. Æneid.* 10. 116.

Hic finis fandi, ſolio tum Juppiter aureo
Surgit.

VERS. 129. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα πρὸ μιτέει κεδνῇ.

Verſus eſt λαγαρός· α enim in ἔτεα unius tantùm eſt temporis, ſed pro longa habetur ſyllaba per *Ecta ſin*, in *Hephthemimeri*, ſequente π *Anadiplaſiaſmi* capace: ut in *Penthemimeri*, ſequente δ (interveniente etiam puncto) *Theogon.* 803.

Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ] Et in *Triemimeri* apud *Homer.* ſequente τ, (vi etiam Acuti accentûs accedente) *Iliad.* υ. 255.

Πόλλ' ἐτεά τε κἀγὼ ἐνί.

VERS. 130. ---ῥ' ἐνὶ οἴκῳ. Non ἐνί, teſte *Gaza*, ut dictum eſt, *Obſervat.* in verſ. ſuprà 51. Sic verſ. 135. ---ἱερεῖς ἐπὶ βωμοὺς, non ἐπί, cùm *Præpoſitio* ſit διχρονος, & δισύλλαβος, & immediatè collocetur inter *Adjectivum* & *Subſtantivum.* At, πωλείδιον ζώεσκεν ἐπὶ χρόνον] verſ. 132. non επι Παιξυτίνως, propter interjectum ζωέσκον.

VERS. 140. ---ὑπὸ χθόνιοι. γρ. ἐπὶ χθόνιοι.

VERS. 149. Τοῖς δ' ἦν χάλκεια μὲν τεύχεα, χάλκειοι δέ τε οἶκοι.

Hìc duplex obſervanda Συνίζησις, altera vocalium εα in τεύχεα· vocalis & diphthongi altera, nempe οι in χάλκειοι. Noluit *Heſiodus* hìc formâ contractâ uti τεύχη. & χαλκοῖ, ſic licèt verſus nihil patereturi. Sequente verò verſu legimus Χαλκῷ. Reſtè, ſed à *Subſtantivo* χαλκός, non ab *Adjectivo* χάλκιος, ος.

Prioris

Prioris Συνιζήσεως exemplum habes ſuprà in νείκεα, verſ. 33. Poſterioris autem, in Θεοί, apud *Theocritum* Idyll. ιζ'. verſ. 25. Ἀθάνατοι ὔ καλεῦνται, θεοὶ γέποδες γεγαῶτες. quamvis non ſim neſcius, eſſe qui αι in καλεῦνται corripiunt: quibus equidem non aſſentior. Nam frequens eſt Συνίζησις in Θεοὶ apud poëtas: ut apud *Theognid.* verſ. 142, & 660. qui verſus ſunt Μακροκάρδιοι,

Θεοὶ ὔ κτί σφέτερον πάντα τελεῦσι νόον. &
Θεοὶ κὴ γὰ νεμεσῶσ' ὅσιν ἔπεσι τελεῖν.

Et apud *Homer* Iliad. α'. verſ. 18. qui verſus eſt Περιοίλιον,

Τμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἐχοντες.

VERS. 192. —ὁπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται. Per *Tmeſin* pro ἐπίορκον, non ἐπομεῖται· ut videre eſt verſ. 280. —ἐπίορκον ὀμόσσας.

197. —ἴτον. γε. ἴτω.

214. —ἑτέρηφι. γε. ἑτέρῃσι, *Adverb.*

228. —ἰθυδίκῃσι. Mallem ἰθυδίκῃσιν ſecundum Dialect. *Ionicam*, ut apud *Homer*, ναύτῃσιν, ὑβρισῇσιν, ἀλφησῇσιν, ab ης Nominativi.

229. —δαλίης. *Dat. Plur.* γε. δαλίης, *Gen. Sing.*

238. —ἐπαυρεῖ. γε. ἀπάυρα.

259. Δῆμος ἀταθαλίας βασιλήων, ὃι λυγρὰ νοεῦντες. In βασιλήων *Gen. Ion.* eſt Συνίζησις vocalium εω. *Stephanus* faciliorem & uſitatiorem agnoſcit Συνίζησιν in communi terminatione ἐων. In reliquis Declinationibus fateor: in tertia Contractorum exemplum deſidero. In *Gen. Sing. Attic.* occurit exemplum apud *Aratum* in Phænom. verſ. 249.

Πρτέως, ὅι ὰ ὁι αἰὲν ἐπωμάδιοι φορέουϑ.

Et apud *Theognid.* verſ. 23.

Τῦ Μεταρέως, πάντας ϑ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαζῦ.

Ego retinendum cenſeo βασιλήων· Nam apud *Homer.* Iliad. β'. 811. in 2. Contr. Συνίζησις eſt terminationis *Poeticæ* in *Gen. Sing.* πόλη,

Ἔσι δέ τις περιπάροιθε πόλη αἰπεῖα κολώνη·

Niſi fortè quis malit hîc *Anapæſtum* pro *Dactylo*, aut aliter legendum putet, ut πόλεο formâ *incontracta Ionicâ*, aut πολέος *contractâ*, aut πόλεως *Atticâ*.

261. Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους.

In βασιλῆες *Nom. Plur. Ion.* eſt Συνίζησις vocalium ηε· Nam ἰθύνω primam producit verſ. 7.

Ῥεῖα δέ τ' ἰθυῖ—multísque aliis in locis.

284. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐθλὰ νοέων ἐρέω μέγα νήπιε Πέρση.

In νοέων *Particip.* Συνίζησις eſt vocalium εω· ut in φωνέων apud *Theocrit.* Idyll. ιε'. 44.

Ἐι μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων.

Et in ὑμνέων, *Idyll.* κβ'. 26.

Ἀμφοτέρως ὑμνέων, Πολυδεύκεα θεσπέσιον ἀείσω.

Et in Θαρσέων, *Epigramm.* κά. 4.

Θαρσέων καδιζε, καὶν δέλῃς, ὑπόβειξον· Qui versus est *Trimeter Scazon.*

289. ---ἐπλω δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι. *Ubi ad summum ventum fuerit*, id est, *veneris*. *Stephanus* legit ἵκηται.

290. Ῥηϊδίη δ' ἔπειτα] Sic legendum puto per *Crasin*, δ' ἤπειτα, secundum *Caninium* in H pag. 23. ut fiat à ὃ ἔπειτα, aut δὴ ἔπειτα, quod malo: nam præcedit δ' versu proximo, & exponit *Moschopulus* in Scholiis per δὴ ἔπειτα· & *Eustathius* etiam in *Iliad.* ὁ'. 163. *Stephanus* scribit δ' ἤπειτα per *Thlipsin* τὸ ε quasi à δέ, & *Ectasin*, τὸ ε in ἔπειτα, mutato ε in η. Non rectè. Potest tamen sic scribi, δὴ ἤπειτα, à δὴ ἔπειτα, ut ἀρετὴ ἐστιν (apud *Theognid.* v. 147.) per *Apharesin* minoris vocalis, unius temporis, ob præcedentem majorem, duorum temporum. Potest autem scribi ἀσυναλείπτως per δέ, sive δή, stante etiam vel sic metro: sed tum concurrerent quinque *Dactyli*: quorum fortasse concursus non nullum habeat usum ad progressum faciliorem & expeditiorem in via *Virtutis* significandum. *Vid.* plur. de orthographia, Observat. in *Theogon.* vers. 405.

293. Ἑδλὸς δ' αὖ κἀκεῖνο] *Stephanus* scribit κἀκεῖνο per α diphthongum, ut & κἀκεῖ, κἄν pro κὴ ἄν, κὰν pro κὴ ἐν, κἀκ, &c. Minus rectè. Non enim hîc contractio fit ex αι & ε, sed ex α & ε, factâ priùs *Thlipsi* τὸ ι in κα· ut κὴ ἐγὼ, per *Thlipsin* κα ἐγώ, per *Crasin* vocalium α ε in α longum κἀγω· ι verò nullo modo subscribi potest, nisi supponamus, præter *Crasin*, *Synæresin* etiam. Nulla autem est *Synæresis*: ι enim in prædictis non subjungitur *Crasi* factæ (subjungi autem oportuit, ut fiat *Synæresis*: Nam quod subscribitur posterius est eo cui subscribitur, ut apparet in omni *Diæresi*, quæ *Synæresi* opponitur, ubi ι subscribitur, Νηρῆδες, Νηρηΐδες) sed medium locum occupat inter α & ε ante factam *Crasin*: Non potest igitur subscribi ι in hujusmodi contractis.

Est verò ubi in contractis à κὴ subscribitur ι, non tamen ut Subjunctiva vocalis diphthongi αι in καί, sed diphthongi sequentis: unde in contractis hujusmodi existit triplex Passio, *Thlipsis*, *Crasis*, & *Synæresis*: ut κὴ εἶτα per *Thlipsin* τὸ ι, κὴ εἶτα, per *Crasin* vocalium α ε κᾶτα, & per *Synæresin* α vocalis longæ ex contractione factæ, cum Subjunctiva vocali ι, κᾶτα·

τα· sic κῆπε Dor. pro χὴ εἶπε. κῶν pro χὴ ὅτι (at κῶ-ν non subscripto ι pro χὴ ὃν) ὠπόλοι pro οἱ αἰπόλοι (aⁱ ὠπόλ pro ὁ αἰπόλ, per Craſin & Synæreſin tantúm, ubⁱ Thlipſi nihil eſt loci) χῳ pro χὴ οἱ, at χῴ, non ſubſcripto ι pro χὴ ὁ.

Scribendum igitur κἀκεῖν per Thlipſin & Craſin: Synæreſi enim nihil hîc eſt loci; cùm poſt Craſin nullum ſit ι.

298. ---δὲ ἐὺξέφαν· χ. δέ σ' ἐιξέφαν.

299. —πιμπλέῃσι] Notanda Σωίζησις ſyllabarum ἐῃ.

310. Ἐι δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀλγός.

Sic Stephanus: Bailius verò & Langius ſic legunt,

Ἐι δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀλγός.

Et hanc quidem lectionem videtur ſecutus interpres: quæ etiam defendi poteſt exemplis ejuſmodi. Hîc tamen conſultò prætereo, de iis dicturus aliás.

312. αἰδῶ] *Accuſ.* 4. *Contr.* ut ἠῶ, à *Nominat.* in ώς, ſecutus *Laſcarin, Urbanum, Anteſignanum,* & alios Grammaticos, ut & exemplar Stephani aliis in locis, *Iliad.* β'. 262. ο'. 561. χ'. 75. ω'. 111. &c. ſcribo ἀφειπωμένως. Cujus ſcripturæ rationem reddit *Urbanus*, fol. 99. lin. 24. versâ paginâ, hiſce verbis, *Quoniam non eundem ſonum ſive literaturam habet cum Nominativo*, ut ἡ αἰδώς, τὴν αἰδῶ, non αἰδώ. At ἡ Λητώ, τὴν Λητώ, Ὀξυτόνως, quoniam *Nominativus* & *Accuſativus* ſono ſive literaturâ non differunt. *Laſcaris* etiam pag. 234. lin. 7. hanc regulam tradit, Αἱ αἰπατικαὶ ἧῆ εἰς ω ὀξυνόμεναι ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ· μόναι ᾗ ἧῆ εἰς ω ἀφειπόμεναι· οἷον, αἰδῶ, ἠῶ.

318. ἀλιτρεύνεται. χ. ἀλιτραίνεται.

330. Νειχείῃ, χαλεπῖσι καθαπ[ό]μενοι ἐπέεσσι. Syllaba brevis in *Enneëmimeri* ſanatur vi finalis ς. ut apud *Virgil. Georg.* 2. 5.

Muneribus, tibi pampineo gravidus Autumno.

Ecl. 6. 53.

Ille latus niveum molli fultus hyacintho.

Æneïd. 10. 720.

Graius homo, infectos linquens profugus hymenæos.

Quamvis in duobus poſtremis exemplis ad ς finalem accedit etiam vis Spiritûs aſperi *Ectatica*. Apud Græcos poëtas infinita ſunt hujuſmodi exempla: apud Latinos verò rariora.

Vers. 336. Ἄλλοτε δ' αὖτ' ἀνδρῶν ἁθρόα τε ἰλάσκεται. Sic legit Stephanus. Et ſic verſus eſt Πεκτοίλι, qui ſanatur per Σωίζησιν vocalium εε in ἁθρόα. Sed legendum fortè rectiùs ἁθρα per Syncopen, pro ἁθρέα; ut μέλεα pro μελέα. Scut. Herc. 51. & ἡδεα pro ἡδέα, 129. & τέκεα pro τεκέα, 247.

342. Ἐι

342. Εἰ γάρ τοι χὴ χρῆμα ἐϛχώειον ἄλλο γένηται.
Quidam autem ſic legunt,

Εἰ γάρ τι χὴ χρῆμα ἐϛχώειον ἄλλο γένηται,

χρῆμα] ἀσυναλοιφῶς: ſed nec Stephano, nec Gretſero placet hæc lectio, ut nec mihi. Erratum eſt Typographicum proculdubio. Vocalem brevem, & ancipitem ante χν ſæpe correptam lego. ut in πτύχνα, apud *Theocrit.* Idyll. ι. verſ. 37. λύγνον, *Idyll.* ιδ'. verſ. 23. τέχνῳ, Epigramm. *Theocrit.* ζ'. verſ. 6. At verò ante γχ (ubi γ poteſtatem habet τῦ ν) nec lego uſpiam, nec legi poſſe exiſtimo; cùm *Orthographiæ* repugnet, ſi dict o dividenda ſit: non enim ſcribendum ἐ-ϛχώειον ſed ἐϛ-χωειον.

355. ---δώῃ] *Subjunct.* à δώω verbo *poëtico.* Stephanus ſcribit δώῃ, *Optat.* more *Attico* pro δοίη.

358. Καί τε σμικρὸν ἐόν, τι, τ' ἐπάγνωστον φίλον χῆϛ.
Accentûs ratio, reſpectu quantitatis, poſtulat ut ſcribatur φῖλον. Περπερειαπαιωλῐκῶς. Sed memini me legiſſe apud *Euſtathium*, *Accentum acutum* (de quo dicetur inferiùs) ſyllabam etiam naturâ brevem ſanare poſſe. Quamobrem *Accentum* non mutandum cenſui, præſertim cùm ι vocalis ſit anceps, ut nec in σάκος infrà in *Scut. Herc.* pag. 69. verſ. 461. quanquam verſ. præced. & verſ. 455. penult. corripit. Notandum hîc obiter ι breve ſæpe produci ante ſolam Liquidam: e. g. ante λ (ut mittam reliquas liquidas, de quibus aliàs) ut in φιλήτησι infrà, verſ. 373. in φίλ'. apud *Nicand.* in *Theriac.* verſ. 3. Φίλ' Ἑρμησάναξ-- Niſi quis dixerit verſ. hunc eſſe Ἀκέφαλον. & apud *Hom.* Iliad. δ'. 155. Φίλε καϛίγνητε.
In ἀμφι-- ut in *Theogon.* pag. 83. verſ. 229.

Νείκεά τε, ϕθόνόν τε λύγρ̀ς, ἀμφιλογίας τε.

In ὦδε--apud *Theocrit.* Idyll. κέ. pag. 279. verſ. 226.

Σπίνδεύ τε· γλώσσῃ ὃ φιλιχμαίτε γένεον.

370. Πίϛεις δ' ἄρα ὁμῶς χὴ ἀπίϛεα ὤλεσαν ἀνδρας.
Et hîc etiam α penult in ἄρα producitur ob ſequentem Liquidam ρ (nec tamen ſcribitur περπαριαπαιωλῐκῶς, ut in proxima Obſervatione dictum eſt de φίλον: & nè confunderetur etiam cum *Interrogat.* ἆρα) ſic τὰ producitur ante ρ apud *Theocrit.* Epigramm. α'. pag. 297. verſ. 1.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, χὴ ἃ κατὰ πυκνὸν ἐλείνη.

Niſi quis dixerit potiùs Ἀκέφαλον eſſe hunc verſum. Sic περ--in παρείων apud *Tryphiod.* verſ. 379. in παρίδης pag. 583. in Φ. ϛ'. verſ. 30.

Φίλον δ' ὀργὴν ἐν καχοῖς μὴ παρίδης.

Verſus

Verſus eſt *Trimeter Acatalectticus*.

Quod verò ad accentum attinet, diſſimulare non debeo Ἄρες apud *Homer*. Iliad. ε. verſ. 31. μαχεσπαρόφλικτον, ſcribi ſecundum *Stephanum* & *Frobenium* προφέρισπωμένως.

Ἄρες ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.

Hujus tamen διορθώσεως *Euſtathius* rationem reddit his verbis, Ἐκτείνει ἐν τῇ πρώτῃ κλήσει τὸ δίχρονον, συστέλλει δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ. Καὶ ἔρα ὅπως ὁμοῦ παρέθετο τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐν ἐκτάσει τε δίχρονε καὶ ἐν συστολῇ, ὡς ἂν ἐναλλαγὴν σαφέσταλα τῷ διορθώσαι τὴν διαφόρων δίχρονων, ἧπερ πολλαχοῦ φαίνεται. Καὶ μὴ ἐνταῦθα δόξοι ἂν λόγος κανονικὸς εἶναι τῇ διαφορήσει· ἵνα τὸ μὲν δεύτερον Ἄρες συστέλλῃ τὸ δίχρονον, ὡς τὸ Ἄρες βροτολοιγὲ ἐν τῷ στερητικῷ α καὶ ἐν τῷ ῥῶ τὸ λέγω συγκειμένε κατὰ τινας· τὸ δὲ πρῶτον Ἄρες ἐκτείνει τῷ ἀρχαϊκῷ, ὡς ἐν τῆς ἀρᾶς καὶ τῆς ἀρᾶσθαι. Summa huc redit. Penultimam prioris Ἄρες producit *Homer*. quaſi deduceretur ab ἀρά, & ἀρᾶσθαι, quæ primam naturâ longam habent: Hinc προφέρισπωμένως. Penultimam poſterioris corripit, quaſi componeretur ex α Privativa particula & ῥῶ ſignificante *dico*, α autem Privat. corripitur. Hinc παρέξυτονεῖται. Mitto alias rationes.

In HESIODI *Operum & Dierum* Librum II.

STephanus *Operum* unicum librum conſtituit, & *Dierum* alterum. Ego *Philipp. Melanchthonem*, *Criſpinum*, & *Heniſchium* ſecutus ſic diſtinxi, ut duo ſint *Operum* & *Dierum*, & *Dierum* unus.

VERS. 16. —διετεκμήραντο per η Monophthongum. *Stephanus* ſcribit per ει Diphthongum. *Vide* Obſervat. in ὀνόμηνε verſ. 80.

40. Τὴμ δ' ἀρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένῳ ὦκιον ἔργον.

Hic με in μεμνημένῳ ante duas liquidas producitur Poſitione: inf. à verò apud *Solon*. corripitur, pag. 431. ιά. verſ. 9.

Πέμπτην δ' ὦκιον ἄνδρα μεμνημένον ἀρ γάμε εἶναι.

Gretſerus De ſyllabarum dimenſione, pag. 12. hæc habet. *Vocalis brevis fit apud Græcos communis ante literas* μν, κλ, πλ. Exemplum voc. corrept. ante μν adducit ex *Heſiodi* Oper. & Dier. lib. 1. verſ. 20.

Ἦτε χὴ ἀπάλαμνόν ὦρ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.

Sed quàm non quadret hoc exemplum, dictum eſt ſuprà ſuo loco: ἀπάλαμνος ab α Privat. particula deducitur & παλάμη, unde ἀπάλαμος, & per *Epentheſin* ſive, ut diſtinctiùs loquar, per *Paremptoſin* ſyllabæ penultimæ producendæ gratiâ, ἀπάλαμνος. Eſt autem hîc *Enallage* pedis, nempe *Anapæſti* pro *Dactylo*.

Alii dictæ regulæ confirmandæ gratiâ *Solon.* verſ. citant, & rectè. Cur autem corripitur vocalis brevis ante μν, duas Liquidas, κλ, πλ, duas mutas? Credo propter *Anadiploſin*, præſertim in verborum Præteritis, cùm themata ipſa à μν, κλ, πλ, inchoentur: Quam analogiam ſequuntur & aliæ orationis partes; hoc tamen obſervato ut prior Liquida vel Muta non pertineat ad præcedentem vocalem: Dato enim quòd κε in κέκτημαι corripi poſſit, non ſequitur ε in ἐκλείνω corripi poſſe Diverſa enim ſcribendi ratio hoc ſatìs indicat, in diviſione ſyllabarum: nam κέ-κλημαι rectè ſcribitur, non ἐ-κλείνω ἐκ-λείνω· quamvìs rectè ἐκλῖνε à κλείνω, ubi ε corripi poteſt, cùm thema κλ incipiat.

48. ---ος in ἁμῶ, ſequente vocali, producitur, in *Hephthemimeri*, vi finalis ς. Mallem ἁμῶ.

61. ---ἰθείλω] *Stephanus* legit ἰθεῖαν.

69. ὀμβρίωϊ, χ. ὀμβρηῖ.

Δεικνύει ὀμβρίωϊ, κρατίλιω δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβήτεω.

Verſus hic à Græcis dicitur Δολίχουρος, *longam quaſi caudam habens*; ſive Μακροσκελὴς *longa crura habens*. Sanatur autem per Συνίζησιν vocalium εω in *Genitivo* Ionico ἀβήτεω, ut in Κρονίδεω lib. præced. verſ. 71.

71. Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν] Notandum ος in ἔπος produci in *Penthemimeri*, vi finalis ς, & præcedentis Acuti.

72. ---ἰπαινήναξ] *Stephanus* ſcribit per η. Ego cur à *Stephano* in hoc & huic ſimilibus diſſentiam, dictum eſt ſupra in libr. 1. verſ. 80. in ὀνόμηνε.

76. ἀρότος, non ἄροτος· nam *arandi tempus* hîc ſignificat, ut ſuprà verſ. 68. ἀροτοῖό τε, ab ἀρότος idem ſignificante; at ἀρότοιο 78. ab ἄροτος *arationem* ſignificante (ubi *Stephano* mecum convenit) hîc tamen apud *Stephanum* eſt Περιπαρεξήγησις: Sed erratum credo eſſe Typographicum.

80. Ἔλαει πολεῖν· Θέρεος δ' νεωθὴς κ' σ' ἀπαμήσει.

Aut hîc Συνίζησις eſt *Diphthongi* ει & *Vocal.* α in Ἔλαει, aut *Enallage* pedis, nempe *Proceleuſmat.* Ἔλαει πο- pro *Dactylo* aut *Spondéo* nam ει hîc θέρεϊ ante α pro communi ſyllaba haberi poteſt: Sed Συνίζησις hîc magìs placet, ut ſuprà lib. 1. verſ. 5.

Ῥεῖα μὲν γὰρ βειάει---

85. Ἀρ-

85. Ἀρχόμῳ δ' ταμεῖν ἀρότοιο]——*Stephanus* legit ἀρότῳ, Minùs rectè meo judicio: nam aliud est *Inchoare aratrum*, aliud, *inchoare arationem:* illud enim est τὸ ἀροτριᾶσαι, hoc verò τὸ γεωργεῖν.

93. Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀρήχνια·——

Hîc Σωίζησις est terminationis Gen. Plur. primæ Contr. έων in ἀγγέων. Hujusmodi exempla sunt infinita: νεικέων, lib. 1. vers. 30. τελχέων pag. 49. 71. κηδέων pag. 77. 102. κερδέων. pag. 217. 15. σηθέων. pag. 281. 237. τειχέων. pag. 429. 945. &c.

95. Ἐυοχέων δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ, ὄφρ' ἐπὶ θοὴν ἄλλης.

Hîc Σωίζησις est terminationis secundæ persòn. *Ionic.* Fut. prim. Med. in ἴξεαι. Aliud hujusmodi exemplum nondum observavi in his Poëtis. Πολιὸν ultimam hîc producit in *Hephthemimeri*, vi *Toni* & *Liquidæ* finalis.

110. Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιόν, μηθ' ὥρει ὄμβρος.

Hîc Σωίζησις est vocalium εα in ἔαρ, ut in Κλεάρειδ' apud *Theognidem*, pag. 409. vers. 514.

Κλεάρειδ' ὅτι ἔχομεν, χ' ὅτια δόξωσι θεοί.

111. Παρ δ' ἴδε χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέγεσθαι.

Trincavelus in Editione suâ Ann. 1537. legit ἐπ' ἀλέα, quasi esset Accusativus ab ἀλής. *Moschopulus* in Scholiis ab eodem *Trincavelo* editis legit ἐπ' ἀλέᾳ, uti & ego, & ante me *Stephanus:* qui in *Annotation.* in hunc versum hæc habet, ἐπ' ἀλέᾳ, *sic Eustathius* [ubi tamen, non reperio] *non* ἐπαλέα· *at quomodo stante versu viderit.* Sive *Eustathius*, sive *Moschopulus*, sive quis alius hujus lectionis autor fuerit, mihi placet: nec est cur quis sollicitus sit de versu, ut constet, si enim ab ἀλι & *Dorico* pro ἡλι, ducatur, ut quidam volunt, & antepenultimam naturâ producat: agnoscenda est hîc Σωίζησις syllabarum έᾳ in ἀλέᾳ sic autem versus erit Σπονδειακός. Si verò, ut volunt alii, ab ἀλῶ, id est, πλανῶμαι, aut quocunque alio ducatur, & antepenultimam corripiat: *Enallage* est *Anapæstici* pedis pro *Dactylico*; qualis est suprà in ἀπάλαμνον, lib. 1. vers. 20. & infrà in *Theogon.* pag. 73. vers. 32. in ἵνα κλείσ——

Θείην, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐοντ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα.

Et apud *Eratosthenem* pag. 517. β'. vers. 6. in —— εἰπεπ——

Αἱ ἢ δύω ἐκάτερθε πόλοιο φερίπεπτηνῖαι.

Et apud *Coluthum Thebanum*, in Helen. rapt. vers. 206. in Τόφρα,

Τόφρα καὶ Δαρδάνιον καὶ Τρῳϊον ἔδας ἀμείλιξε.

Et apud *Apollon. Argon.* δ'. 312. in Ἀτρεκέως.

Ἀτρεκέως, ὅσσα δ' ὄφελε θεοῖς φίλον ἔκ τοι ἐνίσπω.

Hìc autem Σωίζηπις eſt etiam ſyllabarum -έως. Et apud eumdem in γ'. ί 2 ϖ ξ. in Ἰερηΐς.

Ἰερηΐς Αἰσονίδαο πέρεξ δέ μιν ἐσεμάνωντο.

Et apud *Homerum* Iliad. ί, verſ. 5. in Βορέης.

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τὼ τε Θρήκηθεν ἄητον.

Sed notandum, reſpectu loci primi ubi hæc *Enallage eſt*, verſus hujuſmodi ab *Euſtathio* dici ἀκεφάλους ſive μικροκεφάλους, διὰ τὸ ἐκπίπτειν τῆς κατὰ πόδα ἀρχόσης ἐκτάσεως, quòd prima ſyllaba primi pedis brevis ſit: non obſtante quòd Βορέης & ejuſmodi dictiones ſint τετραχρόνοι καὶ ἰσοδάκτυλοι, *quatuor temporum*, & *Dactylo æquales*. Talis occurrit verſus apud *Virgil.* Georg. 1. 482

Fluviorum rex Eridanus, campóſque per omnes.

113. μέγα] χρ. μέγαν.

141. ἔνδοθεν] χρ. ἐνδοθι.

159. —βοὸς ἶρι κλαυθμοῖο] -ὸς in βοὸς producitur in *Hephthemimeri* vi *Toni* & *finalis* ς.

163. —κεφαλῇφι δ' ὕπερθεν, (non ῇφι ſecundum *Stephan.*) ut χερσὶν δ' ὕπερθεν 362.

177. Τῆμος δ' ἤμισυ βεβὶν, ὀπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἶη.

Si ſic legatur hic verſus, —πὶ δ' ἀνέρι *Pedem* conſtituit *Proceleuſmaticum*. Mallem ſic legere.,

Τῆμος δ' ἤμισυ βέβ ὀπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἶη.

182. Εὖτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μὲν τροπὰς ἠελίοιο.

Notand. ας terminationem Accuſativum Pluralis primæ & ſecundæ Declin. Simplicium ſæpe corripi per *Syſtolen* Doricam.

In prima, μέλανας in *Theogon.* pag. 85. verſ. 400

Παῖδας δ' ἤμελε πάντα ἐὼς μέλανας τε θεάς.

Et apud *Theocrit.* Idyll. κγ'. pag. 235. verſ. 63. αἶγας.

Στέργετε δ' ὔμμες αἶγας· ὁ γὰρ θεὸς ὧδε δικάζει.

In ſecunda Declinatione frequentior eſt *Syſtole*, ut in τροπάς, ſuprà: & rurſum verſ. 281.

Ἥμελα πεντήκοντα μὲν τροπὰς ἠελίοιο.

Et verſu 293--- δεινὰς αὐτάς. Et in *Theogon.* verſ. 60. κῆρας. & 267, Ἄρπυιας. & 653, βελάς. Apud *Theocrit.* pag. 123. Idyll. ά. verſ. 134, ὄχνας. β'. 160, Μοῖρας. γ'. 2. αὐτάς, 3, τάς. δ' 2, αὐτάς. 3, πάσας. 29, νύμφας. έ. 103, ἀντλὰς. 121, Σκίλλας. 136, κίστας. ς'. 32, θύρας. ζ'. 87, καλάς, &c.

186. Τόνδε μετ'] At *Stephanus*, Τόνδε μέτ'. Hìc Lectorem obiter prænonitum volo, me *Gazam* ſecutum (pag. 56. lib. 4. De Conſtructione) non transferre accentum in Præpoſitionibus, quamvis transpoſitis, Apoſtrophum paſſis. Verba *Gazæ* hæc ſunt, Αἱ παθέσεις ὃ ἐκθλίβειν τὸ φωνήεντος ὑπ' ἀναγκαίου, εἰ μὴ στιγμὴ ὀπφείλοιτό τις.

189.—ἀν

189. —ἂν φυτὰ βαίνῃ] χ. ἀμφυτά. *Stephanus* ſcribit ἀν ſine accentu: minùs rectè, cùm non patiatur *Apoſtrophum*, ſed *Apocopen*, pro ἀνά. ut παὰ pro παρά. *Tmeſin*, inquiet, patitur, ἀνα φυτὰ βαίνῃ, pro ἀμβαίνῃ. Et id ſcio; verùm extra Compoſitionem, à ſuo verbo per *Tmeſin* diviſa præpoſitio ſuum nihilominus habebit accentum.

190. —οἰνέων] Hìc Συνίζησις eſt terminationis Ionicæ -έων in Genit. Plur. ſecundæ Declinat. Simpl. Hujus generis Συνιζήσεως exempla ſunt plurima: ſuprà libri primi verſ. 30, ἀγορέων. in *Scut. Hercul.* pag. 45. verſ. 68, ἐυχωλέων 232, Βαυκιδέων. in *Theogon.* pag. 69. verſ. 79, ἀπασέων. 130, Νυμφέων. 828, Πασέων κεφαλέων. Et apud *Theocrit.* Epigramm. i. pag. 273. verſ. 4. Μυσέων, &c.

198. Ἠώς, ἥτε φανείσα πολέας ἐπέβησε κελεύθους. Hìc Συνίζησις eſt duarum ſyllabarum brevium, έας in πολέας, Accuſ. quintæ Simplic. Unicum hoc exemplum hujus generis in hiſce Minoribus poëtis obſervavi. Apud *Homerum* bis reperitur eadem Συνίζησις in eodem loco, id eſt, in *Hepthemimeri*, Iliad. ά. 559,

Τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Iliad. β'. 4,

Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

199. Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βῆσαι πέδησιν.

Stephanus legit πολλοῖς δ' ἐπί, & *Stephanum* ſecutus *Lectius*. Sed metri ratio hanc lectionem non admittit: Legi poteſt πολλοῖς δὲ ἐπί. Sed nec hæc placet lectio, præſertim cùm *Trincavelus*, qui *Stephano* antiquior eſt, lectionem noſtram confirmet.

201. Δενδρέῳ ἐρεζομένῳ & λιγυρὸν καλαχέουσ' ἀοιδήν.

Hìc Συνίζησις eſt duarum ſyllabarum—έῳ in Δενδρέῳ, quæ pro uno tempore habentur ob ſequentem vocalem: ut apud *Homerum*, Iliad. γ'. verſ. 152,

Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἰεῖσι.

Stephanus hoc in loco ſcribit Περπαρξυτίνους, Δενδρέῳ· in ſuperiore, Παρξύτονος, Δενδρέω. *Frobenius* & *Trincavelus*, ille apud *Homerum*, hic apud *Heſiodum*, ut nos, Παρξυτόνους· Et rectè; nam legimus Δένδρεα à Sing. Δένδρεον (pag. 77. *Theogon.* verſ. 216.) Quod in *Genitivis* & *Dativis* fit Παρξύτονον, lege *Nominat. Sing.* Περπαρξυτόνη. Item, in Χρυσέῳ, *Iliad.* ά. verſ. 15, & 374,

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, τὴν ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

207. —Βίζλιν & δεινόν] Sic *Trincavelus* & *Melanchthon*. *Stephanus* legit, Βύζλιν & δεινόν· aliàs in *Theſaur.* & *Etymol.* Hujus διαφορήσεως cauſa eſt, uti conjicio, & in hac dictione & in aliis

multis, similitudo prolationis τῦ ι & τῦ υ, ut suprà animadversum est in Δι] vers. 2. libri primi. Sic apud *Tyrtæum*, (secundum *Crispin.* & *Stephanum*) in β'. vers. 2. legitur ἀμφιπεικτύονας, corruptè, pro ἀμφιπεικλίονας, ut apud *Homerum* Odyss. β'. vers. 65. φρικτίονας (secundùm ipsum *Stephanum* & *Frobenium*) nam à κτίζω, *condo*, formatur.

212. Ἀντίον ἐυκραέος ἀνέμε] -ος in ἐυκραέος producitur in *Penthemimeri*, vi Finalis ς & præcedentis Toni. χρ. ἐυκραές Θ ζεφύρε.

214. Τεὶς ὕδατες προχέειν, τὸ δ' τέτρατον ἴεμεν οἶνε.

Versus hic à Græcis Ἀκέφαλος sive Μικροκέφαλος dicitur, quòd incipiat à syllaba brevi. (apud *Homerum* τρὶς unius est temporis, Odyss. ι. 65,

Πεῖν πινα πρὶν δεινῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι.

Item, apud *Theognid.* pag. 415. vers. 633,

Βελτίω δὶς κὴ τρὶς, ὅτοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθη)

Ἀκέφαλοι sunt & sequentes versus: Apud *Theocrit.* Idyll. κέ. pag. 279. vers. 222,

Πεῖν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταιτίκα πειρηθῆναι nam versu 236. πρὶν corripitur.

Apud *Aratum* in *Diosem.* vers. 764,

Παρειπὼν ὦρνυσεν ὅτ' ἐγγύθεν ὥρεσε χειμών.

Apud *Dionys.* De situ orbis. vers. 343,

Ὅ ῥά τε κικλήσκεσιν Ἀπέννιον· ἐκ δ' βορείης.

χρ. Οἵ ῥά τι---

Apud *Apollon.* in *Argonaut.* γ'. 984.

Πρὸς αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων.

Quanquam citati versus omnes, ut & *Hesiodi*, sanari videntur per *Ectasin* vocalis brevis, aut ante Liquidas ν ρ, aut Final. ς, quæ aliis etiam in locis syllabas breves producunt; de quibus aliàs. Sed qui sequuntur versus, nullo modo videntur posse excusari, quin defectum temporis patiantur, ut verè sint Βραχυκέφαλοι, sive Ἀκέφαλοι.

Apud *Homerum Iliad.* Ψ', 2.

Ἐπειδὴ νῆας τε κὴ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

Et Odyss. μ'. 423.

Ἐπὶ τὸν Θ βέβλητο βοὸς ὀινοῖο τετυχώς.

217. Χώρῳ ἐν ἐυκτεῖ, κὴ] Syllaba brevis in *Penthemimeri* sanatur à præcedente *Acuta*, & sequente *puncto*, ut & initiali literâ *Anadiplasiasmi* capace.

219. κατάθηαι] *Stephanus* legit κατάθηαι subscripto ι. (quanquam suprà lib. 1. vers. 348. scribit δώωμαι. & lib. 2. vers. 86. ἵκηαι

ἴκηαι, non ſubſcripto ι, & multis aliis in locis.) Ego vero nuſquam ſubſcribo in terminatis *Ionicè* in *--ηαι* in *Subjunct.* Paſſ. & Med. ut nec *Caninius*. Canon enim eſt, Οἱ Ἴωνες ἐπιβάλλοντες τὸ τ τῇ τρίτῃ προσώπῳ διὰ τρεῖς ποιοῦσιν, ὡς τό, κέλεαί με [à κέλεται] ὅπως ἴδηται ἴδηαι. Vide *Etymol. Magn.* Col. 466. lin. 7. in Ἴδηαι. *Euſtathius* in ἴδῃ (*Iliad.* α'. verſ. 203.) ſecunda perſon. *Aor.* 2. Subjunct. Med. factum docet ἴδῃ ex ἴδηαι per *Craſin*, addo etiam & *Synæreſin:* Nam contractis ηα in η per *Craſin*, ι Subjunctiva vocalis, quoniam poſtſcribi non poteſt, ſubſcribitur per *Synareſin*, ut indè fiat η diphthongus: quæ ſi per *Hypexæreſin* & *Dialyſin* reſolvatur, redibit ηαι, ab ηται tert. perſon. per *Ecthlipſin* literæ τ. Non ſubſcribendum igitur ι terminatis ab ηαι in Subjunctivo.

210. Θῆτα ἄοικον] *Stephanus* legit Θῆτ' ἄοικον, ità ut producatur α particula Privativa, ſequente etiam ο parvo.

225. Βιαὶ κ' ἠμύοισιν ἐπιτετανόν. Αὐτὰρ ἔτειτα. Obſervanda Συνίζησις vocalium ηε in ἐπιτετανόν.

258. Ἄσχρη, χεῖμα κακὴ, θέρει ἀργαλέη, ὀλέπτῃ ἐθλῇ. Hic verſus eſt Περοκοίλιος, ſive *prominentem* quaſi *ventrem habens:* ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum -έη in ἀργαλέη (ut & -έῳ in Δενδρέῳ, verſ. 201.) quæ pro una ſyllaba habentur, câque brevi, propter ſequentem vocalem. Quidam legunt,

Ἄσχρη, χεῖμα κακὴ, θέρει δ' ἀργαλέη, ὀλέπτῃ ἐθλῇ,

negligentes prorſus in metri ratione particulam *Apoſtrophum* paſſam: quam lectionem reprehendit *Stephanus* ut vitioſam.

265. Βάλλαι χρέα τε φερφυγεῖν, κ' λιμὸν ἀτερπέα.

Stephanus legit Βάλλαι ὄ χρέα τε φερφυγεῖν, &c. Cur per η Monophthongum ſcripſerim Βάλλαι, vid. ſuprà in καταθῆαι, verſ. 219 Quod ad particulam ὄ attinet, ſecutus judicium *Philippi Melanchthonis* delendam putavi, magísque id adeò quòd *Stephanus* aliis in locis averſatus ſit particulas κ' & ὄ etiam *Apoſtrophum* paſſas, *Oper.* α'. verſ. 310.

Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀρῆος· non κ' ἀρῆος· & β'. verſ. 258.

Ἄσχρη, χεῖμα κακὴ, θέρει ἀργαλέη, ὀλέπτῃ ἐθλῇ· non θέρει δ' ἀργαλέη· Contra autoritatem ſuperiorum Editionum. *Bailius* legit Βάλλαι ὄ] inchoans verſum à *Dactylo*, addítque, Monoſyllabas particulas communes reddere præcedentes etiam diphthongos. Non memini tamen legiſſe unquam diphthongum correptam ſequente monoſyllabâ particulâ integrâ: ſequente *Apoſtrophum* paſsâ, fateor. Quanquam non nego quin corripiantur ſæpius αι & οι in fine, ſequente etiam conſonante: De

quibus alias dicetur. Hæc tamen Lectio [Βέλναι ὄ] si reti nenda sit, mallem sanare pathos, à quo versus dicitur Περσείλι-ον, agnoscendo Σωίζησιν, ut in *Indicat.* in ἴξεαι pro ἴξη. *Oper.* β'. vers. 95.

Εὐοχέων δ' ἴξεαι πελιὸν ἔαρ, ὄφρὲ θερὸς ἄλλυι.

Utrobique uti potuit poëta *Crasi* & *Synæresi* Attic. ἴξη, βέλη. noluit tamen.

266. Δείξω δή τοι] Sic *Philipp. Melanchthon.* Quam lectionem etiam *Moschopulus* videtur agnoscere, Δείξω δή σοι, ἤγουν διδάξω σε. Sic ille. *Stephanus* legit, Δείξω δέ τι] *Bailius* lectionem *Stephani* agnoscit, & hinc ansam arripit regulæ tradendæ, quæ est hujusmodi, *Quædam monosyllabæ dictiones* τέ, κέ, δέ, γέ, μήν, γάρ, τίς, *& similes, vices Liquidarum subeunt, & interdum seipsas producunt.* Produci posse fateor in *Cæsuræ* speciebus. Seipsas producere, eò quòd sint Monosyllabæ, id verò pernego: nam & Dissyllaba & Polysyllaba, in *Cæsura*, ultimam brevem possunt producere, ut in *Tricmim.* pag. 51. vers. 167. *Scut.* Κυάνεα,

Κυάνεα κάτα νῶτα, μελάνθησαν δ' ἐγένεια.

Et apud *Moschum* Idyll. β'. vers. 61. Χρυσοῦ,

Χρυσοῦ ταλάεργον ἐπείσκεπε χείλεα ταρσοῖς.

Quanquam utrobique videtur syllaba brevis sanari à consonante *Anadiplasiasmi* capace. Monosyllabas ab ε psilo terminatas, in hisce minoribus poëtis nusquam lego productas nisi in aliqua *Cæsuræ* specie, & potissimùm in *Triemimeri*, nec in *Triemimeri*, nisi sequente Liquidâ, ut in *Theogon.* vers 340. Φασίν τε Ῥησοῦ τ'] & 341. Νέσσον τε Ῥοδίον δ'] & 649. Τμεῖς δ' μεγάλων] & 905. Κλωθώ τε Λάχεσίν τε] & apud *Theocrit.* Idyll. κβ'. 118. Ἤτοι ὅγε ῥέξαι] & κε 73 Τὰς μὲν ὅγε λάεσσιν] Ut *que* apud *Virg.* Æneid 3. 91. *Lumináque laurúsque dei*, [--δ verò producitur in *Scut.* sequente δ'; sed, ut dixi, in *Cæsura*, viz. *Hephthemimeri*, pag. 51. vers. 195,

Δίφρῳ ἐμβεβαὼς· παρὰ δ' Δειμός τε Φόβος τε. & 236,

Ἄχεια δερκουάων· ὅτι δ' δεινοῖσι καμοῦσι.

Extra verò *Cæsuram* nusquam, quod scio, nisi sequente *Liquidâ*, ut apud *Menandr.* pag 489. in ε. vers. 8,

Οὕτω γὰρ εἶσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'. ἂν δ' ἄλλως.

Vers. est *Trimeter* Acatalect. ubi δ' per *Ectasin* supplet *Spondeum* sequente λ.

Monosyllabas μήν, γάρ, τίς, κέν, σώ, &c à *Liquida* aut ς terminatas posse produci concedo, & in Cæsur. & extra: De quibus aliàs.

281. --μὲ

281. --μὴ τροπὰς ἠελίοιο] De *Syſtole* in τροπὰς vid. ſuprà *Obſerv.* in verſ. 182.

293. —δεινὰς ἀΐσσας.] De *Syſtole* in δεινὰς vid. ibidem.

306. -- ὅαν' ἀγορεύω] χρ. ὥς σ' ἀγορεύω.

314. Μήτε τεσσερκόντων ἑτέων] χρ. τεσσερκονταετία.

328. Ἤ τι ἔπος εἰπὼν] Notandum, & in ἔπ& produci in *Triemimeri* (ut ſuprà verſ. 71, in *Penthemimeri*, Πρῶτον γὲ ἔπος εἰπεῖν) vi præcedentis *Acuti*, & *Finalis* ς.

331. --δειλός τοι] χρ. πῆς.

339. Εἰ ὄ κακὸν εἴποις.] Hìc ον in κακὸν in *Triemimeri* habetur pro ſyllaba longa: ut & in ἔπος 328. χρ. Εἰ ὄ κακόν τ' εἴποις. Sic legunt quidam, verſûs ſanandi gratiâ Quanquam quid opus eſt τ' ſive pro particula impletiva τέ, ſive indefinita τί; Exempla productæ vocalis brevis tonum habentis antè Liquidam, & ς, in *Cæſura* præſertim, ubique occurrunt.

348. --ἐασι.] verſum claudit. *Stephanus* legit hoc in loco ἔαοσι per *Anadiplaſiaſmum* τοῦ σ. Sed quid opus eſt *Anadiplaſiaſmo*? Triginta ad minimum in locis à *Stephano* apud *Homerum* legitur per σ unicum.

355. Μηδ' ἐπὶ δενδέων ποταμὸν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Huic verſui *Stephanus* præmittit verſum ſequentem,
Μηδ' ἐπὶ χρωιὰων ὑφεῖν, μάλα δ' ἐξαπεφώς· addítque in Annotationibus in hunc verſum omitti in *Aldina* & aliis editionibus; cùm non animadvertit redundare potiùs in ſua: nam bis legitur, nempe hoc in loco, qui verſus eſt ſecundum illum, 735; & infrà 757, in Editione verò noſtra (nam duos Ἔργων καὶ Ἡμερῶν conſtituimus libros) 376.

374. --θεός τοι καὶ τὰ νεμεσσᾶ] Sic legit *Philipp. Melanchthon*, quem ſecutus ſum. *Stephanus* etiam hanc lectionem in margine adſcribit. In textu tamen legit --θεὸς νύ τι καὶ τὰ νεμεσσᾶ.

382. —φημίζωσι] χρ. φημίξωσι. νύ πῃς] χρ. νύ τοι.

In HESIODI *Dies*.

VERS. 19. Ἀνδρογύνῳ τ' ἀγαθὴ.] χρ. δ' ἀγαθὴ. ut infrà verſ. 24. Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογύνῳ.

29. —μάλα] *Stephanus* legit μέγα. πεπυκασμένῳ] χρ. πεπυμβύος.

46. —ἐπιδεῖελα] χρ. ἐπὶ δείελα.

48. —φυτάλμιὸν] χρ. φυτάλιον.

55. πέλει] Παραξυτόνως· nam excellentiam ſignificat.

57. --ἐπι-

57. --ὀπιδείελα] χρ. ὀπὶ δείελα.

64. --ὑποβασίας ἀλεείνων] ὑποβασίας ultimam producit, cùm sit secundæ Declin. *Parisyllab.* non secundæ *Contract.* quod etiam accentus indicat.

In HESIODI *Scutum Herculis.*

VERS. 3. Ἀλκμήνη θυγάτηρ λαοσσόος Ἠλεκτρύωνος. *Bailius Dactylum* agnoscit hîc in quinto loco, corripiendo ε ante κτρ, & vers. 16. in Ἠλεκτρυώνης. Mallem tamen dicere, hîc Συνίζησιν esse vocalium υω, ità ut versus fiat Σπονδειακός.

5. Εἰδεῖ τε μεγέθει τε· νόον γάμῳ ἔκτις ἔειζεν. Notandum, particulam τε produci in *Triemimeri*, sequente Liquidâ μ.

7 Τῆς ἠὲ ὑπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ὑπο κυανεάων. *Stephanus* legit κυανέων. Sic autem si legatur, quî constabit metri ratio? Nam antepenultima ubique corripitur, ut infrà vers. 167. Κυάνεα κάτα νῶτα--] *Trincavelus* legit κυανεάων. Sic quidem sanatur metrum: sed quænam hæc *Syntaxis* Substantivi *Neutrius*, & Adjectivi *Fœminini?* Nisi fortè dicat quispiam, βλεφάρων pati *Syncopen*, & poni pro βλεφαρίδων· aut etiam, concesso quòd βλεφάρων descendat à βλέφαρον, cùm tamen βλεφαρὶς sit ejusdem significationis, κυανεάων, metri ratione id postulante, posse referri ad βλεφαρίδων. Quale exemplum est illud *Homeri*, Odyss. μ'. vers. 74, 75. --νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν ἔπτ' ἐρωεῖ--ubi observat *Plutarchus* τὸ *quod*, referri ad νέφ *subintellectum*, non ad νεφέλη *Substantivum expressum.*

Stephani lectio non videtur posse defendi, nisi dicamus versum esse μείονον, sive μύρον, cùm in *Iambum* desinat, & antepenultimam etiam in κυανέων *Ectasin* pati, producto dichrono ante ν. Sic autem versus esset πολυπαθέστατος. Quamobrem κυανέων *Stephani* lectio non placuit. Κυανεάων *Trincaveli*, vidissem modo temporî, retinuissem; *Plutarchi* præsertim fretus judicio in re non dissimili: verùm non vidi ante librum excusum. Reponendum igitur censui κυανεείων, sic constante & *Metri* ratione & *Syntaxeos*; favente etiam nobis analogiâ, sive dicamus, ut pro θεῖος, θέειον (per *Epenthesin* Poët. literæ ε

psili

pſili ante ει Diphth.) unde θείω (apud *Theocritum* Idyll. κϛ'. verſ. 94.) ſic κυανέειον, unde κυανείων, pro κυάνεον poni; (nam *Etymolog.* agnoſcit utrumque, κυάνεον & κυάνειον·) ſive dicamus eſſe *Epenthcſin* Diphthongi ει in κυανεείων pro κυανέων, qualis accidit in multis aliis

20. Ὡς γὰρ ὁι δέκειτο—] Hic verſus Μιχροχέρδιος dici poteſt, quod à *Trochæo* videatur inchoari, qui à *Spondeo* deficit uno tempore. Sed ſanatur multis modis: Et quòd [γὰρ] *Oxytonon* ſit; & quòd in *Liquidam* deſinat; & quòd ſequens ſit δασυνόμενον. Vide *Euſtath.* de diverſa ratione ſanandi ſyllabas breves in verſ. 172. Iliad. γ'.

Ἀιδοῖός τέ μοι ἐστὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

Apud *Apollon.* in Argon. ter obſervavi particulam [γὰρ] eodem in loco poſitam ſequente ὁι. Argon. α'. 526.

Ἐν γὰρ ὁι ὄδρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην.

ubi τὸ etiam in *Enneëmim.* producitur ante ῥ.

Arg. α'. 1231. Πρὸς γὰρ ὁι ἀχόμενοις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζεται.

Arg. γ'. 87. Ἐι γὰρ ὁι κείνη συμφράσσεται ἐυμβόεσσα.

Eandem etiam rationem ſequitur & particula μὴ apud *Theocritum* infrà pag. 227. Idyll. ιζ'. verſ. 82.

Τρεῖς μὴ ὁι πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδρμωται.

29. --ῥυτάσσῃ, Aor. 1. *Subjunctivi*] χρ. ῥυτάσσαι, *Optativi.*

36. Εὐνῇ ᾗ φιλότητι μίγη] χρ. Εὐνῇ ἐν φιλότητι μίγη.

54. Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δόρυσσιν Ἀμφιτρύωνι. Hic verſus eſt διπαθής. Reſpectu primi pedis σκάζει, *claudicat*, & tempore deficit, & dicitur Ἀκέφαλος, ſive μιχροχέφαλος, ſive βραχυκέφαλος· reſpectu tertii pedis πλεονάζει, *redundat* ſyllabâ, & dicitur περιττόκιλιος Sed ſanatur utrumque πάθος,

Alterum κατ' ἔκλασιν vocalis ancipitis ante Liquidam in Αὐτάρ, *Oxytono:* ut apud *Homerum* in verſu λαγαρῷ, Il. ζ'. 157.

Ὤπασαι· αὐτὰρ ὁι Προῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·

(quanquam hîc excuſari etiam poteſt ob ſequens δασυνόμενον, ut dictum eſt ſuprà in γὰρ ὁι, verſ. 20.)

Alterum πάθος ſanatur κατὰ σωίζησιν, coëuntibus quaſi in unam ſyllabam -ῆα in Ἰφικλῆα *Accuſ. Ion.* prim. *Contract.* (ut -ήων in βασιλήων, *Gen Ion.* 3, *Contract. Oper.* α'. verſ. 259. & -ῆες in βασιλῆες, *Oper.* α'. 261. & -ῆϊ in Ἡρακλῆϊ, *Dat. Ion.* 1. *Contract.* in *Scut. Hercul.* verſ. 458.)

Poteſt etiam duobus aliis modis πολίζεσθαι hic verſus: ſive admittamus *Dactylum* ſecundo loco, amittente ν unum tempus ob ſequentem vocalem, & producto α in *Penthem.* Sive tertio

loco

loco admittamus pedem *Proceleusmaticum*. Occurrunt exempla in utroque genere, quæ prudens omitto. Magis tamen placet prior mensurandi ratio.

A *Dactylo* verò inchoari non potest: cùm ἶοι, unde componitur Ἰφικλέης ῆος, penult. naturâ producat; id quod vel accentus indicat, & constans poëtarum usus, ut in Ἰφικλείδῃ infrà vers. 111. Οὐδ' Ἰφικλείδῃ δειδίξεται — in Ἰφιδάμας *Iliad.* λ'. 221. in Ἰφιμέδειαν, *Odyss.* λ'. 304. in Ἰφικληείης, *Odyss.* λ'. 289,

Ἐκ φυλακῆς ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης. Et vers. 295,

Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη. Et in Ἰφίκλε, *Il.* β'. 705,

Ἰφίκλε υἱὸς πολυμήλε Φυλακίδαο. Ut & apud Propert.

Cognitus Iphicli surripuisse boves.

58. Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλε Ἀπόλλωνος.

Versus est Σπονδειακός: nam α in Ἀπόλλωνος habetur pro syllaba longa, producta per *Ectasin:* ut in ἀπηνέονται, apud *Aratum* in *Diosem.* vers. 1032,

Τείνονται, σφοφάδες ἢ παλιμπετὲς ἀπηνέονται.

Sed redeo ad exemplum præsens. Ἀπόλλων infrà vers. 68. primam syllabam correptam habet, & Ἀπόλλωνος vers. 70,

Πᾶν δ' ἄλσος κὴ βῶμος Ἀπόλλωνος Παγασαίε.

Et sic apud *Homerum* modò productam, modò correptam legimus. Producitur *Iliad.* ά. vers. 14,

Στέμμαθ' ἑκὼν ἐν χερσὶν ἑκηβόλε Ἀπόλλωνος.

& vers. 21, Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.

& vers. 36. Ἀπόλλωνι ἄνακτι τὸν ἠὐκομος τέκε Λητώ.

Ubi hæc *Eustathius*, Παρὸ τῷ ποιητῇ ἐπαμφοτερίζει ἡ ἀρχαία τῆ Ἀπόλλωνος· κὴ ἐν μὲν τῷ, Ἀπόλλωνι ἄνακτι——, κὴ παρὰ τέτων, ἐν τῷ ——ἑκηβόλε Ἀπόλλωνος, κὴ ἀλλαχῆ ἐκλείνεται Ἀπόλλωνος· καίτοι τῆς ἐν τῇ παραληγέσῃ τῦ παραθέτεως ἀναλογίας συγκελεύσης ἀπαικτάσης αὐτό. Ἐν ᾧ τῷ ——ἐχώσατο Φοίβῳ Ἀπόλλωνι, κὴ ἐν ἄλλοις μυρίοις τύποις συγκέλεται.

59. Αὖτὰρ κὴ πατέρ' ὃν Ἀ—— Hîc ὃν producitur in *Penthemimeri*, vi *Toni* & *v Liquidæ* finalis.

62. ——ἀμφιδρύφει. Rectè hîc in penultima subscribitur ἰῶτα, eò quod stet *ει* Diphth. propria in *Fut.* 1. *Act.* Alioquin enim non subscriberetur: malè igitur scribitur κέχηνα per η, cùm in penultima *Fut.* 1. χανῶ sit α tantùm: malè etiam, sicubi occurrat, πέφηνα, & alia ejusdem ordinis: Non enim formantur à penultima *Præsent. Act.* (ut volunt quidam Grammatici) ut patet ex analogia in cæteris. Si à penultima *Præsentis* formaretur, cur non & ἐαπείρα, aut ἔπειρα, à ἀπείρω? At ἔπειρα *Præt. Med.* ab omnibus agnoscitur. Contrà verò πείθω facit πέπιθα. Cur?

Cur? Quia à πείθω? Neutiquam: Sed quod ει Diphth. in Fut. retineatur. Sic etiam καινοίζει Joan. Diaconus, à δαίσω.

68. Ἀλλά οἱ ἐυχωλέων ὄκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. Oedema est in pede tertio: sed sanatur per Σωίζησιν.

69. Αὐτὸς γάρ οἱ ἔπορσε βίλυ Ἡρακληείλω. Claudicat hic versus secundo pede, à priori: sed sanatur in *Triemimeri* tribus modis: Et quòd [γάρ] *Oxytonon* sit; & quòd in *Liquidam* desinat; & quòd sequens οἱ sit δασυνόμενον.

71. Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεῦ τόξοιό τε καὶ αὐτῦ. Et hic versus *Oedematicus* est pede quinto, à priori: sed sanatur per Σωίζησιν terminationis Ionicæ in *Prima Contract.* in τευχέων, ut suprà vers. 69, in ἐυχωλέων *Secund. Simpl.*

77. Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον ποσσὶν κρατερὸν Ἰόλαον. Hic versus claudicat quinto pede, à priori; sed sanatur in *Enneëmimeri* duobus modis: & quòd κρατερὸν naturâ sit *Oxytonon*, & quŏd in *Liquidam* desinat, quæ potestatem habet producendi vocalem brevem præcedentem.

102. Τὸν δ' αὖτε ποσσέεσσιν ἀωσμητος Ἰόλαος. Claudicat & hic versus quinto pede, ut suprà vers. 77. sed sanatur κατ' ἔκτασιν vocalis brevis ante ς, quod potestatem habet producendi syllabam brevem præcedentem etiam extra *Cæsuram*: ut apud *Theocritum*, Idyl. λ. vers. 32. Καί μιν κατσίναζε. Versus est *Iamb. Dimet. Catalecticus, Anacreonticus*: ubi notandum, ε ante σ in κατσίναζε produci; alioquin enim versus non staret. Item, Idyll. κή. vers. 2,

Γυναιξὶ νόος οἰκοφελέεσσι σὺς ἐπίβολος. Ubi ι in οἰκοφελέεσσι habetur pro syllaba longa, sequente σ in proxima dictione. Nam versus est *Pentameter Choriambicus*.

In omni verò *Cæsuræ* specie syllabam brevem præcedentem sæpe producit: ut dictum est suprá.

103. Ὦ θεῖ] *Stephanus* legit Ἡθεῖ, & in margine adscribitur Ὠθεῖ. Ego lectionem Ἡθεῖ in marginem rejeci, ut quæ cum interpretatione nostra minimè cohæreat: & lectionem alteram Ὦ θεῖ lubentiùs amplector, ut quæ interpretationi aptè respondeat.

114. ---πολὺ φίλτερος ἠ. φέρτερος.

116. Θυμῷ γηθήσας] ἠ. Μύθῳ γηθήσας. Hîc obiter observanda *Synthesis*, sive *Enallage Generis*: γηθήσας enim non refertur ad voces βίη Ἡρακληείη, vers. præcedent. sed ad personam per *Periphrasin* significatam, nempe *Herculem*: ὃ ποσὶς τὸ σωνόμενον, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοούμενον· vel, ut *Joannis Diaconi* verbis utar in Scholiis, πρὸς τὸ σημαινόμενον τὸν λόγον συμβιβάζει. Talis est & illa *Enallage* in *Theogonia*, vers. 951.

Ἰς Ἡρακλῆα τελέσας γονέοντας ἀέθλους. τελέσας Genere concordat cum *Hercule*, qui per *Periphrasin* describitur his verbis, Ἰς Ἡρακλῆα, ut suprà βίην Ἡρακληείην. Talis & illa *Coluthi* in *rapt. Hel.* vers. 370.

Τεκνον ἀκηχεμόων. non ἀκηχεμόον, idque sexûs discernendi gratiâ. Tales & illæ Homericæ, Iliad. ε. 382.

Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

& Iliad. χ'. 84.

Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, ἀκουε ἣ θᾶσσον ἄνδρες.

& Odyss. ὁ. 125.

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Illa verò Odyss. λ'. vers. 90, 91,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, Per omnia similis est huic nostræ *Hesiodicæ*: Nam per *Periphrasin* ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο ponitur pro Τειρεσίας, cum quo concordat Genere *Participium* ἔχων· ut suprà βίην Ἡρακληείην, pro Ἡρακλῆς, cum quo Genere concordat *Participium* γνθήσας.

Hinc etiam sunt illæ *Virgilianæ*:

Centauro invehitur magna.--- Æneïd. 5. 122.

ubi *magna* concordat Genere cum *navi*, cui nomen *Centaurus*.

Præneste sub ipsa. Æneïd. 8. 561.

ubi *ipsa* concordat Genere cum *urbe*, cui nomen *Præneste*. Sic dicimus, *Eunuchus Terentiana*, ubi intelligitur *Comœdia* cui nomen *Eunuchus*: & *Mea Glycerium*, ubi intelligitur *amica* cui nomen *Glycerium*. Sed in his postremis exemplis, nempe Latinis, potest agnosci *Ellipsis Rei* aut *Personæ* significatæ, eáque non invenusta. Et hæc hactènus obiter, utì dixi, de *Enallage* generis.

143. κυδιάν--] χ. κυανῆ.] διὰ πλύχες] *Divisim*. Sic legendum puto, ut referatur διὰ ad ἠλήλαντο, à quo per *Tmesin* dirimitur. *Stephanus* & *Trincavelus* legunt διαπλύχες] *Conjunctim*. Sed neq; apud *Stephanum* in THESAURO Græco, nec apud alios *Lexicographos* ejusmodi Nomen compositum reperio. Erratum esse credo Typographi, qui fortè cùm in exemplari legeret διὰ sine accentu, relicto nullo *Diastemate* inter διὰ & πλύχες *Prepos.* cum *Nom.* in unum contraxit. Quam conjecturam meam accentus etiam in διαπλύχες confirmat. Nam, secundum analogiam, si admittenda esset illa compositio, scribi deberet διαπλύχες, Παιξυτόνως, tanquam à Nom. Sing. διάπλυξ, Παιξυτόνως, ut ἀκρόπυξ à πύξ· non διαπλύχες, Παιξυτόνως, ut hîc, tanquam à διαπλύξ, Ὀξυτόνως.

152. ι ante ρ. & 158. α ante μ producuntur in *Hephthemim*.
153. χελαινῆ] χρ. μελαίνῃ.
156. κήρ.] Ὀξυτίνως. *Steph.* leg. κῆρ] Περισπωμένως.
158. τεθνειῶτα] *Steph.* ηωτα. at vers. 175. nobiscum legit τεθνεῖῶτες.
165. θωῦτα] χρ. θαύμαζα.
167. Κυάνεα κάτα νῶτα.] α Finale in Κυάνεα in *Triemimeri* habetur pro syllaba longa. χρ. Κυάνεοι.
169. Ἐς σφέας ἀερκομένων.] Σωίζησις vocalium εα in σφέας.
170. Τῶν ϗ ὁμιλησδὸν ἴσχες ἴσαι—] χρ. ὁμιλασδόν.
171. Οὐσὶ ἕτεροι τρεσσῶν] Sic videtur interpres legisse. *Stephanus* legit Οὐσέτεροι.
175. τεθνειῶτες] à τεθνειάω, per *Parenthesin* τῦ ι pro τεθνεώς, *Ionico*] à τεθνηκώς, communi *Præt.* per *Ecthlipsin* abjecto κ, & per *Systolen* mutato η in ε *Stephanus* suprà 158. leg. τεθνηῶτα, à τεθνηώς, per *Ecthlipsin* τῦ κ tantúm, à τεθνηκώς, *Præterito* communi. In penult. utriusque terminationis —ῶτα & —ῶτες *Ectasis* Poëtica est, mutato ο in ω, contra communem analogiam. Ab utroque recto, τεθνεώς, & τεθνηώς, obliquos reperio apud *Homerum*: hanc tamen differentiam observavi, quòd qui à τεθνηὼς descendunt casus, pauci admodum sunt, iique omnes βραχυπαραλήκτοι, ut τεθνηότες, Il. ρ'. 435. τεθνηότα Il. τ. 300. τεθνηότας, Od. ψ'. 84. Qui verò à τεθνεώς, plurimi, iique μακροπαραλήκτοι, ut τεθνεῶτος, Il. ί. 629. ν'. 659. σ'. 173. aliisque multis in locis. τεθνειῶτι, Od. κ'. 494. τεθνειῶτα, Il. ζ'. 464. π'. 858. ρ'. 229, &c. τεθνειώτων, Il. π'. 16. (Lego tamen τεθνειότος, Od. ω. 56. & τεθνειότα, Il. ω. 20 quamvis aliàs nusquam: sæpe tamen, ut dixi, τεθνειῶτες & τεθνειῶτα.) Et hujus quoque διφορήσεως fortè causa est, quòd ει & η apud recentiores, & apud hodiernos etiamnum Græcos similem sonum habeant.
176. κοτέοντε] χρ. κότεόν τε.
185. Ἀμφὶ μέγαν Πέτρᾶϊον, ἰδ' Ἄσβολον ὀιωνισήν.
Sic legendum, ut vers. 18, *Theogoniæ*. *Stephanus* legit ἠδ' Ἄσβολον] vel potiùs, *Stephano* imprudente, aut quisquis à *Stephano* illi negotio præfectus erat, (ἓις γὰρ ὀφθαλμὸς ὁ πάνθ' ὁρᾷ) per errorem irrepsit in hunc locum pro ἰδ' Apostrophum passo, cùm sensum non metrum attenderet: sunt enim hæ particulæ ἠδὲ & ἰδὲ ἰσοδύναμοι, respectu significationis, & pronunciationis etiam propter similem sonum τῦ η & τῦ ι; non tamen ἰσόχρονοι, respectu metri.
186. Ἄρκλον τ', Ὄνειόν τε] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus*

phanus legit Ἄρκλον δ' Οὐειόν τε] *Trincavelius* legit Ἄρκτον Θύειόν τε.]

188. Ἀργύρεοι, χρυσέας] Sic debet πολίζεως hîc versus, ut in secundo loco sit Spondeus per Συνίζησιν vocalium εα in χρυσέας· ut in σφέας *Pronom.* vers. 169.

195. Δίφρῳ ἐμβεβαώς· παρὰ δ' Δεῖμός τε Φόβος τε.

Hic versus est λαγαρός, claudicans quarto pede, à priori: sed sanatur in *Hephthem.* tribus modis (ut in *Enneëmimeri* versus ille apud *Homer.* Il. γ'. 172.

Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρέ, δεινός τε.

Mitto λαγαρόπτα in syllaba —λε, dicturus tantùm τὸν λαγαρόπτης in —ρε. de qua sic *Eustathius*, Ἡ ρε συλλαβὴ ἐκτεινομένη τειχῶς λόγῳ κοινὴς συλλαβῆς, διὰ τὸ ὀξέως τονοῦσθαι, καὶ διὰ τὸ περας ἔχειν λέξεως, καὶ διὰ τὸ περικεῖσθαι τὸ δ', δυναμένης καὶ αὐτὸ τεχνικῶς ἐκλείπειν, διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, ἀπορρεῖον ἀπολεῖ.) Et quòd δὲ naturâ sit Ὀξύτονον, (quamvis hîc gravem sortiatur accentum in progressu sententiæ, nullâ sequente distinctione, aut particulâ Encliticâ) & quod ε dictionem claudat, & quòd sequens à δ incipiat literâ quæ *Diplasiasmi* est capax. Addo & quartum, διὰ πὼ ἐφέξης πεπεισωμένων [συλλαβήν] nempe Δε —— ut ῃ in ὀλοῇσι, teste *Eustathio* in vers. 342. Il. ρό,

Τοῖς ἄλλοις. ἢ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει.

198. Τῇ ἰκέλη] *Stephanus* hîc scribit δασυνομένως, suprà tamen *Oper.* ά. vers. 71. scribit ψιλουμένως, ἴκελον. Apud *Homer.* Il. ζ'. versu 478, ἴκελ@. δ'. 86, ἰκέλη, multisque aliis in locis scribit δασυνομένως. Il. ρ'. 88. σ'. 154, &c. ἴκελ@. Il. ω. 80, ἰκέλη. Il. ξ'. 386, Ἰκελον, multisque aliis in locis scribit ψιλουμένως. Quid igitur statuendum de hujus nominis *Prosodia?* Proculdubio scribendum, ἴκελ@, ἰκέλη, ἴκελον, ψιλουμένως· fit enim ab εἴκελ@ (quod ab εἴκω, *similis sum*) per *Ellipsin* sive ἀποβολὴν τοῦ ι, idque metri causâ, διὰ χρείαν μέτρου ἀποβάλλει τῆς ει διφθόγγου τὸ ε, teste *Etymolog.* in Ἐνεήκοντα. Imò ipse *Stephanus* in *Thesauro* Græco scribit ψιλουμένως, citátque hunc ipsum *Hesiodi* versum Τῇ ἰκέλη] Hæc hactenus tyronum gratiâ, qui quid in re dubia statuant incertum est: non animo *Stephani* perstringendi, quem pro dignitate nullâ unquam oratione satis laudare possum, sed studio veritatis investigandæ, & defendendæ, meaque fidei liberandæ. Nolo equidem à *Stephano*, quem præ reliquis mihi imitandum proposui, temerè & meo solius fretus judicio recedere: sed neque ità pertinaciter *Stephano* fidem obstrinxi meam, neque id, credo, voluisset *Stephanus*,

phanus, ſi viveret, ut nihil uſquam loci dubitationi relictum ſit; *Stephani* judicium pleriſque in locis ſequor, ſicut æquum eſt; *Stephani*, vel potiùs Typographi (diſtinguo enim *Stephanum* ab operis *Stephani*) errata, quæ tamen rara ſunt admodum nuſquam ſequenda duxi: quod non nemo facit, qui ſatis ſe omnia probâſſe putat, ſi hæc tria verba inſerat, *Sic legit Stephanus*, Quaſi diceret, *Sic excuſum eſt*. Quod quidem dum facit, Canonas veterum Grammaticorum violat, & pro *Junone* umbram, pro veris errata imperito lectori ſæpe obtrudit.

199. Ἔγχος ἔχων ἐν χερσί, χρυσείῃσι τε τεύχεσιν.
Hic verſus eſt μετρικίλιος· ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum -εῖῃσι in χρυσείῃσι ut apud *Homerum*. Iliad. Λ'. 253.

Ἄλλεγον ἐς χρυσείην φιάλην, ἣ δίπλακα δημόν.

& apud *Coluth. Theb. in Hel. rapt.* verſ. 382.

Πυκνὰ δ' ἔπλε κόμῃσι, χρυσείῃ δ' ἔρριπτε καλύπτρῃ.

& infrà apud *Heſiod. in Theogon.* verſ. 578.

Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇσι χρυσείην κυνέην ἔθηκε.

202. Ἰμερόεν κιθαρίζει τε Λητὼς καὶ Διὸς υἱός. Sic videtur legiſſe interpres. *Trincavelius* autem ſic legit,

Ἰμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητῦς υἱός. & ſic verſus eſt Σπονδειακός. *Stephanus* legit,

Ἰμερόεν κιθαριζεν Λητῦς καὶ Διὸς υἱός. & ſic verſus eſt ἀπαθής. Et in Annotationibus, *Deeſt fortaſſe*, inquit, *articulus* ὁ *ante* Λητῦς, *ad explendum verſum*. Non ad explendum verſum certè: eſt enim integer. Ferre tamen poteſt mètrum interjectum articulum, & ſic verſus eſſet Δακτυλικώτερος· imò *Joannes Diaconus* ἐξηγητικῶς in Scholiis addit ὁ, Ἐκιθάριζεν, inquit, ὁ Ἀπόλλων ὁ υἱὸς τῆς Λητῦς καὶ τοῦ Διός. Ego non video quidni etiam legatur,

Ἰμερόεν κιθάριζε Λητῦς καὶ Διὸς υἱός, expungendo particulam π, articulum ὁ, & peragogicum ν. Neque enim de mètro periculum eſt, ut ſtet. Nam ſuprà verſ. 199. legimus,

Ἔγχος ἔχων ἐν χερσί, χρυσείῃσι τε τεύχεσιν, non χρυσῖν, quamvis χρυσῖ in eadem ſede ſit βραχυκατάληκτον. At ſanatur, inquies, per tertium Poſitionis genus. Concedo Sed addo etiam & -ξε in κιθάριζε ſanari poſſe à ſequente Liquida λ, quæ poteſtatem habet producendi præcedentem ſyllabam brevem extra *Cæſuram*, ut apud *Homerum* Iliad. α'. verſ. 4. in eadem ſede.

Ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

Quam lectionem agnoſcit *Euſtathius* κατὰ σωαλοιφήν· (quamvis non ignorem legere alios, ἀσωαλείπτως, —) ἐλώρια,

 necnon

necnon & alios, κατ' ἀναδίπλασιασμόν, ἑλλώεια.)
Et apud *Menandrum* infrà pag. 489. vers. 8. in ε.

Οὕτω γὰρ ὅσοις πᾶν τὸ πραγμ' ἂν ᾖ λέγῃς.

Versus est *Trimeter Acatalect.* ubi in quinto pede est *Trochæus* (præter metri legem) nisi quòd sanetur ῃ à sequente Liquida ρ, & sic habeatur pro syllaba longa, ut *Spondeum* absolvat.

222. — νόημ' ἐποτᾶτο] χρ. νόημα ποτᾶτο.

232. Βαιυσσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Versus est ψεγχόλιος· sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum -έων in terminatione *Participii* Βαιυσσέων.

234. Δοιὼ ἀπηωρέθην] *Stephanus* hoc in loco scribit per η *monophthongum*; ut & ἀπήωρος, *Odyss. υ'.* 435. Cùm tamen in THESAURO Græco citet utrumque locum, & per η *diphthongum* scribat: rectè. Nam *Temporale augmentum* est, factum ex diphthongo propria αι, in αἰωρέομαι, ὔμαι· at αι in ἀπαίωρος, suavitatis causâ, mutatur in η, καθ' ἕλκυσιν καὶ συναίρεσιν, mutatâ *Præpositivâ Vocali* in ν, & *Subjunctivâ* subscriptâ, ut in κρήνιον pro κραίνιον apud *Homer.* Iliad. α'. 41, & 514. ubi tamen *Stephanus* non subscribit ι· videtur enim ducere à κραίνω, κρῆνον, & πλεοναστικῶς τὸ η, κρήνιον, secutus *Etymologicum*. *Caninius* ducit à κραιαίνω, & ante *Caninium Eustathius:* quos ego autores sequendos duxi. Hoc verò obiter.

236. Ἄγχι μεχρὶ μάλα ὅτε ἢ δεινοῖσι καρήνοις. Quî sanetur hujus versûs λαγαρότης in *Hephthemim.* *Vid.* in exemplo simili, vers. 195.

337. Γοργείοις ἐδύνειτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων.
Hic versus est δολίχυρος, sive μακρόσκελης, propter *Epenthesin* Ionicam τὸ ε psili in αὐτέων versum claudente: Sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum -έων.

242. — ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων [χρ. ἄπο.

245. — γῆρας τε μέμαρπεν] χρ. τ' ἐμέμβρπεν.

246. — ἦν ᾗ θεοῖσι χέρας ἔχει —] pro ἀνέχων per *Tmesin*. *Stephanus* scribit ἀν ᾗλικωθέως καὶ ἀτόνως. Ego cur accentu suo signârim hîc & alibi, dictum est suprà in *Oper.* β'. 189.

252. — μεμάποιεν] χρ. μάρπτοιεν.

262. Θυμήναται] *Stephanus* scribit θυμήνασθαι, per η *Diphth.* Ego cur à *Stephano* dissentiam de hujusmodi *Aorist.* orthographia, vide suprà in *Oper.* α'. vers. 80. in ὀνόμλως.

268. — Αἰνὰ ἀπελείβετ' ἔραζ'· ἡ δ' ἄπλητον στοναχῆα.
Stephanus legit ἔραζε, ἀσυναλείπτως· vel potiùs clam *Stephano* ἔρεψε ε πρὸ μέτρου. Nisi fortè quis velit hanc lectionem sic defendere, ut dicat, Dactylum esse in loco tertio, correpto η, & neglectâ

neglectâ particulâ Apoſtrophum paſsâ: ut *Oper.* ἀ. verſ. 310, & β'. 258. quibus in locis corripitur ε ante κ' & δ' ſecundum *Baïlium, Langium,* & *Gelium:* quam lectionem averſatur *Stephanus.* Vide Obſervat. noſtras in verſ. citatos, & in verſ. etiam 265. *Oper.* β'. Quorſum plura in re minimè dubia? Eſto erratum in Editione *Stephani,* non error judicii. Nam *Trincavelus* multis qui ante *Stephan.* annis vixit, legit χτ' σωαλοιφήν, (ut *Euſtathii* verbis utar) ſive per *Apoſtrophum,* aut *Thlipſin,* τὸ ε pſili. De vocalibus longis & diphthongis ante conſonantes correptis aliàs erit dicendi locus in *Theogon.*

273. ἐϋσωτῆρα ἐπ' ἀσπίνης] *Stephanus* hîc ſcribit ſine *Anadiplaſiaſmo* τοῦ σ. Contrà, in THESAURO ſcribit per *Anadiplaſiaſmum,* ubi citat hunc ipſum verſum *Heſiodi:* ut & ὀπισωτῆρα apud *Hom.* Iliad. ε. 725. ὀπισώτερον, Iliad. λ'. 537. ὀπισωτέροις, Iliad. υ. 394. Rectè. Nam & εἰ—pro ευ—, per *Diæreſin,* & ὀπ-βεχχυκλαληκτῆσι. Sed ſanatur ſyllaba brevis per *Anadiplaſiaſmum.* Σῶτερον, *Rotæ umbilicum* ſignificat, unde Adject. ab ἔυ compoſitum ἐυσωτῆρ, per *Diæreſin* diphthongi ἐϊσωτῆρ, per *Anadiplaſiaſmum* conſonantis ſequentis, ἐϋσωτῆρ, ἐϋσωτῆρ· ut ἐϋσέλμοι ἀ σέλμα, *Odyſſ.* μ'. 318.

276. ἀγλαΐας] γ. ἀγλαΐη.

277. τοῖσιν] In editione *Stephani* legitur τοῖσιν. Sed erratùm eſſe credo Typographi.

281. —ὑπ' αὐλῆ] Mallem cum *Trincavelo* ὑπ αὐλῷ, ut verſ. ſeq. ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ.

283. Τοίγε] Mallem cum *Trincavelo* Τοὶ δέ.

288. Ἔσαλον] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit Ἐσάλατ' pro ἐσάλατο, *Plusquam perf. Ionico,* pro ἐσαλώατο ἦεσαν, adeò ut χαπῶνας ſit *Accuſativus Synecdochicus.*

289. —κορωνίδωνλα πέπλα] *Trincavelus* legit κορυνίδεσλα.

291. Οἱ δ' ἀρ ἐν ἐλλεδανοῖσι, δέον, καὶ ἔπιλον ἀλωήν. *Trincavelus* legit, Ὅι δ' ἀρ ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἐπίλνον ἀλοήν.

293. —ἐς ἁλαέας, ut verſ. 296.] *Trincavelus* legit, ἐν ἁλαδεῆς.

299. Τοίγε] *Stephanus* legit, Τῶγε.

302. —Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἠρδεν] Λαγός, *Accuſativ.* Plur. *Dor.* 3. Declin. Simplicium, pro λαγώς, per *Syſtolen:* λαγὼς autem pro λαγές, per *Metalepſin* Doricam, mutando ε in ω, ut in *Genitivo* Singulari. Exempla hujuſmodi apud *Theocritum* extant plurima. *Idyll.* δ. verſ. 90. pag. 121, Καὶ τὸ δ', ἐπὶ κ' ἐσπερὶς τὰς παρθένος ὅια γελῶντι, pro παρθένες. & *Idyll.* ε. 84,

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς δλυμπιάδος αἴσας ἀμίλγω,

pro δλυμπιάδας & *Idyll.* eodem, verſ. 106,

Χ' ἐμῶν ὅτι χύτον φιλοπτόμενος, ὃς λύκος ἔγχει,
pro λύτος. Multíque aliis in locis.

304. ---ξεαλύξαι] χρ. ἀπαλύξαι.

314. Δίφρω ἐπειβεβαώς] ſuprà verſ. 195, legitur Δίφρῳ ἐμβεβαώς.

326. Καὶ σφεας φωνήσας] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit θαρσύνασ', & adſcribit in margine φωνήσασ'.

330. Ἄλλο δέ σοί τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν. Producta eſt ος ſyllaba brevis, in *Penthemimeri*, vi finalis ς χρ.

Ἄλλο δέ τοι ἔπος ἐξερέω, μέγα φέρτατε λαῶν.

Et ſic verſus eſt ἀπαθής.

333. ---ὀπόγλα δοκεύσας] χρ. ὀπὶ νῶτα δοκεύσας.

336. Ἀλ' εἰ ἀναχωρήσαιθ', ἐπεὶ ἤ νύ τοι αἴσιμόν ὄζει. Sic legit *Melanchthon*. *Stephanus* legit ἀναχάσαιθε.

340. Εὐρυβίωι. Τότε δὴ ῥα δόγνητος Ἰόλαος· ος in δόγνητος, ſequente vocali, producitur in *Enneëmimeri*, ut ſuprà verſ. 101, ---ἀμύμητος Ἰόλαος· & verſ. 323, κρατερὸς Ἰόλαος.

374. ---δεισυνάγχης] χρ. δεισηνάγκησι.

364. Παντὶ μάλ' αὐτύξοι, διὰ ῥ' μέγα σῶκος ἄεσται. Hîc ῥ in *Hephthemimeri*, ſequente liquidâ μ, producitur; ut apud *Apollonium* in Argon. ά. 670,

Βάπτεσθ' ἐρεβεννὴν· τοὶ δ' μενέαιν' ἀζορέουσι. & 1191,
Ἀχθομένῳ ὀΐσαις, ὅτε μέγα πλεῖστον ἄεσται. & γ'. 1209,
Πῦρ ὑπένερθεν ἰεῖσ· ὀπὶ δ' μιγάδας χέε λοιβάς.

σῶκος] ſic legit *Philipp. Melanchthon*, Περισπωμένως, producendæ vocalis ancipitis gratiâ, cùm aliàs corripiatur, ut verſ. præcedente, Οὐλαμβίῳ σάκος. *Stephanus* legit σάκος, Παροξυτόνως, præter analogiam *Proſodiæ*, ſtante verſu. Sed & hæc ſcriptura defendi poteſt, cùm (teſte *Euſtathio* in verſ. 172, Iliad. γ'. & 208, Iliad. μ'.) ὀξεῖα τάσις ſit ὀκλαπτή, *accentus acutus vim habeat producendæ ſyllabæ brevis*. Hîc obiter obſervandum, poëtas ſæpe accentus vocalium ancipitum pro determinata quantitate mutare.

Nam, exigente metro, ἀφιπτώμενα μακροκατάληκτα faciunt interdum, ὀξύτονα βραχυκατάληκτα· ut ἤμαν, ὑμίν, pro ἤμῖν & ὑμῖν. Et παροξύτονα βραχυπαραλήκτα· faciunt περισπωμένα μακροπαραλήκτα· ut ἴσον pro ἶσον, apud *Theognid.* 106.

Ἴσον χ' ἀπείρειν πίνειν ἀλὸς πολιῆς.

apud *Heſiodum* Oper. β'. 325,

Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθ' ἑτάρῳσιν.

apud *Homerum* Iliad. δ'. 187,

Ἴσον ἐμοὶ φάσθ' καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντιον. Nam apud πολυλέκτας, ſive proſæ ſcriptores, ſæpius ſcribitur παροξυτόνως. Imò *Euſtathius* in verſ. 441, Iliad. ε'.

Ἴσ᾽ ἔθελε φρονέειν--hæc habet, Ὅμηρος μὲ ἐνλείνει τὸν ἄρχοντα τῶ ἴσος, οἱ δὲ τραγικοὶ συζέλλουσιν.

Sic Ἄρες pro Ἄρης Iliad. ε. verſ. 31, & 455,

Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεπλῆτα.

quamvis & hujus διορθώσεως ſuprà ratio reddita eſt, in *Oper.* ά. verſ. 370.

Sic etiam πᾶχος pro πάχος. Quamvis diſſimulare non debeo infrà verſ. 461. legi σάχος, Παροξυτόνως: ſive id factum ſit imprudente me, ſive ſententiâ mutatâ, cùm incidiſſem in locum illum *Euſtathii*, ubi obſervat accentum acutum ſanare ſyllabam brevem. Sed quicquid fuerit, factum eſſe, ingenuè profitendum fuit. Nec tamen, utì dixi, non agnoſco utramque ſcripturam defendi poſſe per analogiam in utroque genere.

Mutant porrò aut transferunt accentus poëtæ, Dores præſertim, multis aliis modis, facta tamen plerunque priùs *Syſtole* aut *Eſtaſi* de quibus infrá, ſiquis locus acciderit.

369. Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμυθ᾽ ἑρυσάρματας ἵππους.

Homer. Iliad. ό. 354.

Πάντες ὁμοκλήσαντες ἔχον ἑρυσάρματας ἵππους.

Verſus prior eſt τριπαθής· nam λαγαρότης bis patitur. nempe in *Penthemim.* & *Hephthemim.* quæ tamen ſanatur à ſequente ς, aut Liquidâ. Poſterior verò in *Hephthemim.* tantùm: quæ ſanatur à finali Liquida. *Metaplaſmum* uterque patitur in ἑρυσάρματας, mutatâ terminatione *tertiæ Simpl.* in terminationem *quintæ*, teſte *Euſtathio* in verſ. 370, Iliad. π'.

Πολλοὶ δ᾽ ἐν τάφρῳ ἑρυσάρματες ὠχέες ἵπποι·

ubi hæc habet, Τὸ δὲ ΕΡΥΣΑΡΜΑΤΕΣ μεταπλασμὸν ἔχει· ἅρμα γὰρ ἅρματος, ὅθεν ὁ ἑρυσάρματος, καὶ πληθυντικόν, οἱ ἑρυσάρματοι· ἀφ᾽ ὧν μετεπλάσθη τὸ ἑρυσάρματες. & *Etymolog.* col. 105. lin. 50. in ΑΝΕΙΜΩΝ, ἑρυσάρματοι, ἑρυσάρματες, Μεταπλασμός.

377. ---ταναύῤῥιζοι] *Stephanus* legit ταναύῤῥοιζοι. *Trincavelus* legit ταναύῤῥυζοι. Erratum eſſe in Editione *Trincaveli*, quæ in penult. υ habet, necnon in Editione *Stephani*, quæ οι, ſatis vel illud indicat, quòd ipſe *Stephanus* in THESAURO lectionem noſtram agnoſcat per ι, ubi in ΤΑΝΥ᾽ΡΡΙΖΟΣ citat hunc ipſum *Heſiodi* verſum, Αἰγειροί τε ταναύῤῥιζοι. Sed (quod ſæpe in aliis monui) erroris occaſio hinc orta eſt, quòd οι & υ, (addo etiam η & ει) ſono, apud poſteriores & hodiernos etiamnum Græcos, ab ι nihil differant.

390. ---ὅσσοι δὲ ὀι πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.

Idem *Hemiſtichion* extat apud *Homerum*, Il. ά. 104. de *Agamemnone*

ὅστε δὲ ὁι πυκὶ λαμπετόωντι ἐοικότι.

ὅστε] De hujus dictionis Passione diversum est doctorum judicium. Sunt qui ducunt ab ὅστες *Neutro*, ἀφαιρέσει τοῦ ἐνὸς ε in *Duali*, secundum *Etymolog.* Vel χατ' συγκοπὴν, ἢ ἀποκοπὴν, secundum *Eustathium* in hunc *Homeri* versum. Alii metri causâ per *Metaplasmum* factum volunt ob ὅστων *Nom. Dual.* ab ὄστες *Masculino*, teste eodem *Eustathio*: Cujus verba non gravabor in medium proferre. Ὄσσε κλίνεται κατὰ μὲν τινας ἀπὸ τοῦ ὄστος ἑτέρου ὀνόματος, ὃ εὐθεῖα ἦν ὀστέα, καὶ κατ' ἀποκοπὴν, ἢ συγκοπὴν, ὄστε. Ἕτεροι δέ φασιν ὕστος, ἀπὸ τοῦ ὄστος ἀρσενικοῦ κατὰ μεταπλασμόν, ὄστε· ἦγον κατὰ μετάθεσιν τοῦ ω τελικοῦ τῆς εὐθείας ἐπὶ δοτικῶν εἰς τὸ ε. Ego *Eustathii* & posteriorum judicium sequor, & *Metaplasmum* potiùs hîc agnosco, quàm *Syncopen*, aut *Apocopen*, cùm apud *Euripidem*, teste *Eustathio*, legatur ὄστων, & aliàs ὄστοις, & ὄστοισιν, ab ὄστος, & nusquam verò ὀστέων, ῶν, aut ὄστεσι. Vide *Eustathium*, pag. 328. lin. 20. Iliad. γ'. in vers. 427. ubi hæc habet, Τὸ δὲ Ὄσσε ὅτι διαφέρεται κατὰ γένος, προεδηλώθη· νοηταὶ δέ, ἀρσενικοῦ ἔτι), &c.

393. —ἰηχέτα τέκτις] pro ἠχέντες, metri causâ abjecto ς, & mutato η in α breve, more *Macedonum*: ut suprà *Oper.* β'. vers. 200. & suprà in *Scut.* vers. 216, ἱππόται Περσῆς. Utuntur autem poëtæ interdum hoc *Nominativo Macedonico* pro communi, nullâ metri necessitate coacti, ut *Oper.* α'. 227. & (apud *Homerum*) Iliad. ε. 269, εὐρύοπα Ζεύς. *Oper* α'. 104. & (apud *Homerum*) Iliad. α'. 175, κελαινεφὲς Ζεύς· & infrà in *Theogonia*, vers. 558 & (apud *Homerum*) Iliad. α'. 511, νεφεληγερέτα Ζεύς, pro εὐρυόπης, κελαινεφὴς, νεφεληγερέτης· fortè propter κακοφωνίαν τῆς ante τὸ ζ.

402. Ὡς ἢ λέοντε δύο ἀμφὶ κλαγγῇ ἐλάφοισι. Versus est λαγαρὸς· Sed videtur quodam modo sanari (in *Penthemimeri*) ο syllaba brevis à præcedente *Acuto*, διὰ τὴν προκειμένην ὀξεῖαν, φίλε (in *Hephthemimeri*) in vers. 172, Iliad. γ'.

405. Ἠδ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες.] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit, Οἱ δ'—

409. —ἀπαλήσαντο] Sic interpres. *Stephanus* legit ἀπαλήσατο.

411. Ἐκατὸν ὁι ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο. *Stephanus* legit δὲ ὁι. Sed redundare videtur δέ, si sensum respicias, cùm præcedat particula ἢ vers. proximo, *Apostrophum* quidem passa; quamvis per metrum stare potest. ἀμφὶ *Præpositio* ὁι suo *Pronomini*

mini poſtpoſita accentum ſuum hîc retinet, cùm ſit è numero τῶν Τειχόντων.

425. ὀπόντα] χ. ποσιέντα.

431. Οὐρῇ μαζίζων] Sic legendum cenſeo: nam ſæpe apud *Homerum* legitur μάζιξε à μαζίζω. *Stephanus* hîc legit μαζιόων. In THESAURO verò citat hunc ipſum verſum, & legit μαζιχόων. χ. μαζιχόων. teſte etiam *Stephano*. Si μαζιόων legatur, credo *Ecthlipſin* pati τῶ γ, pro μαζιχόων, metri gratiâ. Si μαζιχόων, (ut in THESAURO) agnoſcenda eſt Συνίζησις ſyllabarum ---όων, ut in βοῶν infrà in *Theogon.* verſ. 983,

Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.

Nam μαζιχόων antepenultimam producit, cùm deſcendat à μάζιξ producente penultimam *Genitivi* μάζιγος ſemper apud *Homerum*. Hîc tamen diſſimulare non debeo (Iliad. ψ'. 500.) Μάστιγι] βεαχυπαραλήγειν.

Μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι.

Quanquam fortaſſe legendum hîc μάστιϊ, ſive pro μάστιγι per *Ecthlipſin* τῶ γ, ſive à *Nominativo* μάστις *Secund. Contr.* nullâ factâ contractione. Imò ipſe *Euſtathius* in hunc verſum aliam lectionem agnoſcit, nempe μάστι *Dat.* per *Craſin*, pro μάστιϊ, ut μήτι pro μήτιϊ. Poſtrema verò lectio μαζιχόων mihi neutiquam placet, ut quæ per χ mendosè ſcribi videatur pro μαζιγόων· nam in literis facilis eſt error.

Apud *Homer.* Iliad. υ'. 171, legitur Μαζίεται, in re planè ſimili,

Οὐρῇ δ' πολυρρής τε καὶ ἴσχα ἀμφοτέρωθεν
Μαζίεται. & Iliad. ρ'. 622, Μάζιε,
Μάζιε νῦν, εἴως κε δυὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι,

pro Μάζιζε, metri causâ expuncto ζ. (ut & in μαζίεται pro communi μαζίζεται) teſte *Euſtathio* in hunc ipſum verſum, ubi hæc habet, Ὅτι ὁ μόνον μαζίζω κοινῶς, ἀλλὰ καὶ μαζίω ποιητικῶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ Μάζιε νῦν, ἤγουν μάζιζε, unde μαζίεται *Heſiod.* infrà verſ. 466. Rectè igitur mihi videor hoc in loco repoſuiſſe μαζίζων, dum lego

Οὐρῇ μαζίζων] non μαζιόων, μαζιχόων, aut μαζιχόων.

437. Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πέτρης ὀρέων ὀρθῶσα.

Stephanus legit ἀπαί. Sed quid opus eſt hac productione ultimæ ſyllabæ *Præpoſitionis*? Satis conſtabit verſus, *Præpoſitione* nihil paſsâ. Sanatur enim ſyllaba brevis in *Triemimeri* à ſequente *Liquida*. Exempla hujuſmodi ubique occurrunt, ut in *Theogon.* 195,

ὑπό.] Ἠοσὶν ὕπο ῥαδινοῖσιν ἐέλπετ. πλὴν δ' Ἀφροδίτῃ.

ὑπί.] Σώζετ' ὑπὶ ῥηθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίσσαι; apud *Moſch.* Idyll. δ'. verſ. 3.

ἐνί.] Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν, Ἀπαμείβεται πολύεδρον, apud *Dionyſ.* verſ. 918, *De ſitu orbis.*

διά.] Ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσι, apud *Apoll.* in *Argon.* β'. 187.

παρά.] Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν χαιτὴν ὑπὸ καλύπτρην, *Argon.* γ'. 445. & ut reliquas *Præpoſitiones*, ut & particulas δέ, κέ, μέ, τέ, &c. taceam) *Argon.* γ'. 534,

ὑπό] Τῆς μὲν ὑπὸ μεγάροιο χύσιν ἐνδαῖδ' ἰόντες.

En exemplum huic noſtro [Ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ μεγ—] per omnia ſimillimum!

441. Τόφρα ὁ μὲν ἰαχῇ βεισάρματος ἔλιθ' Ἄρηα.

Ut in Obſervatione proximè præcedente μ initiale ο præcedentis finale in *Tricimimeri* producebat: ſimili modo & hîc ν finale ε vocalem brevem præcedentem producit. Sic apud *Apoll. Argon.* γ'. 137,

Χρύσεα μὲν ὁ κύκλα τετεύχατο, ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ,

Et apud *Theocr.* Idyll. α'. verſ. 86. Βούτας μὲν ἐνέγκε] Sic χέρ, χάρ, &c. à Liq. terminat-. ut in *Theogon.* verſ. 56,

Ἐννέα γὰρ ὁ νύκτας ἐμίσγετο] & *Scut.* 69,

Αὐτὸς γὰρ ὁ] & 20, Ὡς γὰρ ὁ] extra *Cæſuram.* & & apud *Dionyſ.* De ſitu orbis, verſ. 885,

Ἦ τάχα κεν ἄλλοισιν ὀπιπευθὼς ἀγορεύοις.

Vid. plur. in Obſervat. in *Scut.* verſ. 20, & 69.

451. Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἰκελα τεύχεα πάλλων.

In hoc verſu eſt λαγαρότης quædam: ſed ſanatur in *Tricimimeri* τῇ περικειμένῃ ὀξείᾳ, καὶ τῷ ὀπισερομβίῳ συνήνευτι, ut cum *Euſtathio* loquar in cauſa non diſſimili. Poëta hic τεχνικῶς hiatum affectat, quem aliàs vitâſſet & ut intendat clamorem, & magno quaſi majorem efficiat, ſyllabam brevem pleno hiatu extendit: in hoc imitatus poëtarum principem, Il. ε'. verſ. 213,

Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἐνδεὲς λέτο σοῦτι πάσσι.

455. Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ] ſanatur hujus verſ. λαγαρότης à ſequente Liquida: ut ſuprà verſ. 437.

457. —εἵλεν· ἐρυσσάμενον] κ. ἕλκει· ὀρεξάμενον.

458. Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κραταιφρονι· τὸν δ' ὀδύνασε.

Hic verſus prominentem quaſi ventrem habet, & indè dicitur ἐγκοίλιος. Sed ſanatur per Σωίζησιν ſyllabarum ῆϊ in Ἡρακλῆϊ, ut ῆϊ in ἠίσσων apud *Dionyſ.* De ſitu orbis, verſ. 575,

Οὐχ ὕτω Θρῄικος ἐπ' ἠίσσων Ἀ-ξύνδοιο (niſi fortè hîc

rectiùs

rectiùs ſcribendum ἠόσιν per *Synæreſin*, aut dicendum ἠΐδσιν pedem eſſe *Proceleuſmaticum*, aut ἴο ſyllabas per Συνίζησιν abſorptas eſſe in unam ſyllabam eámque brevem) & apud *Theognid.* verſ. 552. νῖ in Δηΐων,

Δηΐων γὰρ σφ' ἀνδρῶν ἀνηάστεω δοκέω.

Niſi fortè quis dixerit hîc in Δηΐων *Enallagen* eſſe *Dactyli inverſi*, ſive *Anapæſti* pro *Dactylo*, ut & in -κλῆι κρατε- *Pedis Proceleuſmatici* pro *Dactylo*.

461. Οὐλαὸ ἐπικρατέως· διὰ δ' μέγα πάντος ἄρηξε.

Hic verſus eſt διπαθὴς λαγαροειδὼς, nempe in priori quarti pedis & quinti: ſed ſanatur utrobique ab accentu & litera ſequente *Anadiplaſiaſmi* capaces; ut obſervarin multis *Euſtathius*. Vid. ſuprà verſ. 364.

466. Ἵπποις μαστίεσσιν, ἴκοντο δ' μακρὸν Ὄλυμπον.

Μαστίεσσιν] à μαστίω verbo Poëtico pro μαστίζω per *Echthlipſin* τοῦ ζ. de quo vide plur. in verſ. 431. ἴκοντο] hic primam producit, at verſ. 469, corripit. Quamobrem? Quia (quod tyronum gratiâ obſervatum volui) Poëtæ, ut pro arbitrio Augmenta Temporum aut obſervant aut negligunt: Sic etiam in Temporibus quæ Augmentum accipiunt, vocales ancipites Thematis initiales ι & υ (nam α communiter mutatur in η, ut in Augmentis præceptum eſt) breves in Præſenti, producunt aut corripiunt in Præteritis & Aoriſt. (niſi regula generalis prohibeat) pro arbitrio & metri neceſſitate.

467. Τὸς δ' Ἀλκμήνης υἱὸς κυδάλιμος Ἡρακλῆς.

De Paſſione hujus verſûs, vid. ſupr. Obſervat. in verſ. 102.

473. Οἳ ῥ' ἐγγὺς ναίον πόλεας κλειτοῦ βασιλῆος.

Sic videtur legiſſe interpres, i. e. τὰς ἐγγὺς ἔσας, nempe Ἄνθλων, Μυρμιδόνων τε πόλιν, &c. *Stephanus* legit ἐγγὺς πόλιος, i. e. τῆς πόλεως τῆς Τραχῖνος πλησίον, ut interpretatur *Joannes Diaconus* in Scholiis.

In HESIODI *Theogoniam*.

VERS. 5.— Τ' Ἑρμησσοῦο] Sic interpres. *Stephanus* legit Περμησσοῦο, & adſcribit in margine Τερμησσίο.

6. Ἡ' ἵππου κρήνης] Sic *Triuncavelius*, & interpres. *Stephanus* legit Ἱπποκρήνης, & adſcribit in margine ἵππου κρήνης.

9. —ἥδεα πολλῶ] πολλῆ.

11. Ἀργείην, χρυσείοισι πεδίλοις ἐυδεδαῶτας.

Hic

Hic versus est βοηκοίλιος· sed sanatur per Σωίζηπιν syllabarum ἑοι, ut apud *Homer.* Il. ί. 666,

Τὸς ἰδὼ ἄρα χρυσόθρονος κυπέλλοις ἧες Ἀχαιῶν.

15. Ἡδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον.

Observand. *diphthongum* αι in γαιήοχον, ut & alias *diphthongos* in medio dictionum sequente *vocali* aut *diphthongo* interdum sed rariùs corripi: ut αι in γεραιὸς apud *Tyrtæum*, infrà 441. in δ'. vers. 20,

Μὴ καταλείποντες φεύγετε τὸς γεραιούς.

Versus est *Pentameter*.

οι] in ποιησῖς apud *Theocritum* infrà pag. 133. Idyll. γ. vers. 9,

Νύμφα, τί προγένειός τ' Ἀπάγξαδαί με ποιησῖς.

α] in Εὐρείδα pag. 239. Idyll. κδ'. vers. 70.

Μάντι Εὐρείδα μάλα σε φρενὶ οἶα διδάσκω.

ει] in ἐπεί, apud *Homer.* Il. ά. 156,

Καρπὸν ἐδηλήσαντ· ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξύ.

18. Ἠὼ] ὠριαπωλύων. At Λητὼ] vers. seq. ὀξυτόνως. Cur diverso accentu signentur vid. supr. Observat. in vers. 322, *Oper.* ά. *Stephanus* hic legit Ἠῶ] Λητῶ] ὀξυτόνως· aliàs tamen legit ἠῶ] ὠριαπωλύων.

32. Θείλω, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐοντ' ἐόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Trincavelus legit ὥστε κλύοιμι. Et Scholiastes sic exponit, παρὰ τῆς Μουσῶν φησίν, ἀκόων μαθάνω τά τε ἐσόμενα, &c. Magis tamen mihi placet prior lectio κλείοιμι (quam & interpres secutus est) propterea quòd versu præcedente vocis inspiratæ mentio facta sit, quâ posset poëta celebrare futura & præterita. *Stephanus* verò cum *Trincavelo* legit ὥστε κλύοιμι. Sed addit in Annotationibus: *Magis placeret hæc lectio* ἵνα κλείοιμι, *si cùm ea stare posset versus, quòd habeamus paulò pòst* (vers. 44.)

Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτιν κλείουσιν ἀοιδοῖς, &c.

Quid si verò, ut stet versus, ὡς κλείοιμι *legamus?* Miror *Stephanum* tam sollicitum esse de hujus metri ratione, si legatur ἵνα κλείοιμι· nam potest defendi utraque lectio, sive legamus, ὥστε κλείοιμι, sive ἵνα κλείοιμι, si dicamus κλεί in κλείοιμι esse syllabam communem adeóque secundum pedem esse *Dactylum*. Esto igitur inquiet non nemo, ὥστε κλείοιμι· at ἵνα κλείοιμι cum versu stare non potest; nam ἵνα est βραχυπαράληκτον· Imò potest: nam, Concesso quod penultimam sæpe correptam habeat, cùm tamen ι sit vocalis anceps, cùm sit δασυνόμενον καὶ ὀξυπνεύμενον, cùm denique *Liquidam* habeat sequentem, produci potest. Exempla productæ vocalis ancipitis (sæpius correptæ) &

brevis

brevis etiam productæ interdum ante ſolam Liquidam, ubique occurrunt. E multis unum proferam, ubi ἄρ prîmam producit, *Oper.* ά. verſ. 370,

Πίστις δ' ἀρ ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.

Ecce exemplum vocalis ancipitis (aliàs ſæpius correptæ) hîc vi *Accentûs* acuti, & ſequentis *Liquidæ*, productæ in eadem verſûs ſede, nempe in priore pedis ſecundi. *Vid.* plur. de hac re in Obſerv. in hunc verſum.

Poteſt & hæc lectio ἵνα κλείοιμι alias defendi, ſi admittamus *Enallagen* pedis, nempe *Anapæſti* pro *Dactylo* ut in αλέα. *Oper.* β. 111,

Παρ δ' ἴδε χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέχθαι.

In quem verſum *vid.* Obſervationem. Poſtremò hujus διορίσεως in κλύοιμι & κλείοιμι error fortaſſe occaſionem præbuit, aut in tranſcribendo, aut exemplaria inter ſe conferendo, propter ſimilitudinem pronunciationis *Vocalis* υ, & *Diphthongi* ει ut obſervatum eſt aliàs, & ſuprà *Scut.* 377, in ταυύρριζοι, pro quo in ſuperioribus Editionibus legitur ταυύρρυζοι, & ταυύρροιζοι.

41. --- θεὰν ὁπὶ λφειοέαν] *Trincavelus* legit θεῶν] κοινῶς. *Stephanus*, θεᾶν] Δωεικῶς· fortè differentiæ causâ, nam θεῶν *Genitivus* communis eſt à θεά. & θεός· θεᾶν verò, à θεά, tantúm.

43. Δώματά τ' ἀθανάτων] In Editione *Trincaveli* per injuriam legitur Δώματ' ἀθανάτων. *Stephanus*, habitâ metri ratione, legit Δώμαλα ἀθανάτων. Sed ſic aſper eſſet concurſus ejuſdem vocalis in fine præcedentis & principio ſequentis. Ego verò hiatûs aſperi tollendi gratiâ particulam τ' *Apoſtrophum* paſſam reponendam cenſui: præſertim cùm interpres agnoſcat, dum vertit *Domúſque cælitum*; & portò cùm poëtis in uſu ſit ἐν δὲ δυοῖν exprimere ἐξηγητικῶς. Nec eſt prorſus minùs probabile in Editione *Trincaveli* Δώματ' pro Δώματά τ' legi, per incuriam Typographi, deficiente τά, & ſequente τ' ſine interjecto *Diaſtemate*: quod ut ſuſpicarer ità factum, vel *Apoſtrophus* me movit.

44. Θεῶν γάνος αἰδοῖον πρέσβυν κλείουσιν ἀοιδοί.

Hic verſus dicitur Περικεφαλος, ſive μακροκέφαλος, redundante quaſi in principio ſyllabâ. Sed ſanatur hoc πάθος per Συνίζησιν ſyllabarum -εῶν, ut infrà apud *Theognidem* in verſu δολιχέπω, qui & idem eſt μακροκέφαλος, redundante quaſi ſyllabâ & & in principio & ſine,

Θεοῖς εὔχε, δίς ὄζι μέγα κέρτος· ἐπ ἄτερ θεῶν,

pag. 355. verſ. 171. & apud *Solonem*. pag. 423. verſ. 3,

Ὅλεθρον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων.

45. --- ἔπ-

45. ---ἔπικτον] Sic lego secutus interpretem. *Stephanus* legit in *Singulari* ἔπικλεν.

48. Ἀρχόμεθά σ' ὑμνεῦσαι Θεαί, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς.

χ. λήγουσι. Minùs aptè, si sensum respicias. At quî constabit versus, inquies, si legatur λήγουσαί τ' ἀοιδῆς. Dubitat *Stephanus*. *Gretserus* (de syllabarum dimensione, pag. 17.) *Langius* (in (in Epitome Prosodiæ Græcæ, pag. 409.) *Baïlius* (de syllabarum quantitate apud *Scotum*, pag. 889.) & *Golius* (de Prosodia, pag. 21.) tradunt in genere *Diphthongos* posse corripi, etiam sequente consonante. *Casaubonus* (in Observationibus in Idyll. ιζ'. *Theocriti*) fatetur αι & οι *Diphthongos*, non in accentuum ratione solùm, sed etiam in re metrica corripi posse: de reliquis, negat. Exempla quarundam diphthongorum ante consonantes correptarum, tyronum gratiâ, non gravabor hîc subjungere. Ει ante κ', & δ' *Oper.* ά. 310. & βά. 258. secundum *Trincaveli* Editionem,

Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀεργός.

Ἄσκρη, χείμα κακῷ, θέρει δ' ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή.

Ego tamen *Stephani* exemplar mihi propositum secutus lego --ζηλώσει ἀεργός, & —θέρει ἀργαλέη·--

ου ante δ, apud *Dionys.* de situ Orbis, vers. 644,

Ἐκ τῶν δ' ἀπειρέσιοι πολέμοι κακαχηδὰ ῥέουσι.

Sic legit *Stephanus* in Editione Heroïcorum Poetarum, Anno 1566. Et apud *Pythagoram*, (ut legunt quidam) v. 3,

Τῶς τε καλὰ χθονίους σέβε δαίμονας ἔντομα ῥέζων.

Sed hîc etiam secutus *Stephanum* lego σέβε.

ω in medio ante λ, apud *Homerum* Odyss. π'. 387,

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφαυδάνει, ἀλλὰ βέλεσθε.

Sed hîc aut cum *Baïlio* dicendum τὸ λ in dimensione prorsus liquescere, ut nulla omnino illius ratio habeatur: aut legendum fortè βόλεσθε per *Ellipsin* Subjunctivæ vocalis, ut in *volo*, quod indè ductum est, accidit; & in *Syracosius*, à Συρακόσιος, apud *Virgil.* Eclog. 6. 1,

Prima Syracosio dignata est ludere versu.

οι ante ν, Iliad. δ'. 225,

Ἦ δ' ἀπ' Ἀχιλλῆος, τί ῥ' ἔφατο νῆας ἐΐσας.

Sed hîc observandum, ν sequens liquescere. χ. ἐχάλα. Vide plura exempla apud *Casaubonum*.

αι ante δ', ί. 395,

Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

αι ante τ. Iliad. ί. 414.

Εἰ δέ κεν οἶκόν δ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Quod

Quod ad me attinet, Ut neque iis assentior qui docent particulas integras Ἀλλ, τέ, κέ, γέ μήν, γάρ, &c. particulas, inquam, integras, sequente etiam consonante, in dimensione pedum negligi interdum, ut in *Oper.* vers. 5,

μήτ'. Ῥεῖα μὲν γὰρ βεπάει, ῥῆα δ' βεπάονλα χαλέπλει.

& in β'. 265,

Ἀλ'. Βάλλαι δ' ἠέλα τε σεφυγεῖν, ἠ λιμὸν ἀτερπῆ. De quibus suprà suis locis dictum est.

Sic neque ab iis planè dissentio (quod pace *Casauboni* viri doctissimi mihi liceat) modò velint suam regulam de particulis *Apostrophum* passis intelligi, & non de integris. Et sic nullus locus relictus est particulis in consonantem desinentibus: nisi fortè quis velit sic excusare, quòd liquescant planè ν, ρ, ς, in fine ejusmodi particularum.

Quamobrem, Excepto quòd mihi *Stephani* exemplar sequendum fuit, lubens retinuissem particulas κ' & δ' post ει in superioribus exemplis: Nam apud *Homer.* Iliad. Ψ' vers. 750 (qui versus à *Grammaticis* citatur) in Editione *Frobeniana* legitur ω diphthongus correpta ante δ'· *Stephanus* verò expungit δ', sed sed in margine lectionem agnoscit,

Δεύτερφ δ' αὖ βῶν ἦκε μέγαν ἠ πόνα δημῷ.

Imò *Eustathius* in Scholiis sic, exponendo, repetit. τῷ δευτέρῳ ἤ, &c. Et hujus particulæ vim etiam interpres retinet. Postremò, (nè ad tædium) eo animo sum ut existimem Poëtas in adductis exemplis & aliàs consultò interjecisse particulas *Apostrophum* passas διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνήεντων, hiatûs asperi vitandi gratiâ. ut docet *Etymol.* in ἐγών, in versum Il. γ'. 188.

Καὶ γὰρ ἐγὼν ὀπίσσεος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέγχω.

ubi hæc habentur, Ὁ ποιητὴς ἐκλίνων τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνήεντων εἶπε τὸ ἐγὼν μετὰ τοῦ κ. Et *Eustathius* in vers. 76. Il. δ'. Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω] Ὅτι τὸ Ἐγὼ, συμφώνῳ μὲν ὀπισθογραφεῖται, ἀποβέλλεται δὲ ὅτι τὸ ν φωνήεντος ἢ ἐπαγομένου, ἐφέλκεται τὸ ν παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Summa huc redit: ut χασμῳδίας vitandæ gratiâ scribitur ἐγὼν ὀπίσσεος, & ἐγὼν ἐρέω, non ἐγώ. sic.-ζηλώσει κ' ἀεργός, -δέρει δ' ἀρχαλέην--Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες---Δευτέρῳ δ' αὖ. non ει α, αι α, ῳ αυ, propter asperam vocalium & diphthongorum ἐπαλληλίαν.

49. Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κάρτει τε μέγιστος.

κάρτει] Sic legit *Philipp. Melanchthon*, per *Metathesin* & *Synæresin*, metri servandi gratiâ. *Stephanus* legit κεφτεΐ τι] formâ Ionicâ & incontractâ ut & *Trincavelus* etiam. Quæ lectio si

admittatur

admittatur versus erit λαγαρός· sed & sic etiam sanari potest in *Enneëmimeri*, per Accentum acutum, & literam sequentem *Anadiplasiasmi* suâ naturâ capacem.

56. Ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεύς. De producta particula γὰρ, sequente οἱ, vide Observat. in versum 69, *Scut.* in *Triemimeri*: & in vers. 20, *Scut.* extra *Cæsuram* in carmine μυκεσικεφάλῳ.

60. Ἦδ' ἔτεκ' ἐννέα κοῦρας ὁμόφρονας, ἦσιν ἀοιδή. De *Systole* in κοῦρας,, & accentu mutato propter ultimam correptam, Consule Observat. in vers. 182, *Oper.* β'.

71. Νιφομιδῶν. *Trincavel.* Νυφ. *Steph.* Νειφ. Erratum est in utriusque Editione, occasione vitiosæ pronunciationis.

79. Καλλιόπη θ' ἥ περ πρεσβυτάτη ἔξοχον ἀπασέων. Hic versus est δολίχορος sive μακροσκελής. Sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum —έων, ut in αὐτέων suprà in *Scut.* vers. 237. & infrà *Theogon.* vers. 361, ἀπασέων. Apud *Dionys.* De situ Orbis, πασέων, vers. 619. & apud *Apollon. Argon.* δ'. vers. 1132, μελισσέων. Exempla hæc omnia ejusdem sunt Declinationis, & eundem in versu locum occupant.

91. Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὡς ἱλάσκονται. Versus hic est, δ. παιδὸς, nempe λαγαρός, κ) παντοδαπός. Quales sunt illi apud *Homerum:*

Οἱ κέ ἑ δυτίνησι θεὸν ὡς τιμήσουσιν. Iliad. ι. vers. 155,

Οἱ δή μιν πρὸς κῆρα θεὸν ὡς τιμήσαντε. Od. τ'. 280.

Horum versuum λαγαρότης sanatur multis modis: & quòd θεὸν in *Hephthem. Emphasin* habeat, & quòd *Oxytonon* sit, & quòd in *Liquidam* desinat, & quòd sequens sit δασυνόμενον.

Versûs autem *HESIODICI Podismus* majestatem præ se multam fert: Nam prioris *Hemistichii* celeritas compensatur posterioris tarditate. Illud enim ex tribus *Dactylis* constat; hoc verò ex tribus *Spondeis*, sanato quarto pede, ut dictum est.

93. Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισι. Sic videtur legisse interpres, Ἐπφωνηματικῶς πως. *Stephanus* legit, Οἷα τε. *Trincavel.* Οἷά τοι, fortè pro τε.

130. Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' ὕρεα βησσήεντα.

Hic versus est, ut ità loquar, ὑδροκεφαλος, caput habens præter metrum fluidum, propter *Dialysin* Ionicam, & plùs æquo tumidum: Sed sanatur per Συνίζησιν inter pronunciandum, duabus syllabis [-έων] in unam quasi syllabam coalescentibus, ut infrà vers. 818,

Πασέων δ' ὀκτὼ κεφαλέων πῦρ καίλιο δερκομένοιο.

Qui versus est etiam ὑδρωπικός, sive φυσοκοιλος. Sed sanandi

ratio eadem eſt atque prior. Tales ſunt illi verſus *Virgiliani*, nempe *μαχροκέφαλοι*, ſive, utì dixi, *ὑδροκέφαλοι*, *Eclog.* 8. 81,

Uno eodémque igni: ſic noſtro Daphnis amore.

& *Æneïd.* 12. 847,

Uno eodémque tulit partu, paribúſque revinxit
Serpentem ſpiris-- ubi poſt factam *Synalœphan* ſive *Ecthlipſin*, ſyllabæ *eo* in *eodem* per Συνίζησιν in unam ſyllabam abſorbentur.

135. Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε.

Hìc obſervandum, verſus πολυσωλήτης ſæpe λαγαρότητα pati in *Triemimeri*, præſertim verò in τὲ Enclitica particula producta utcunque, ut *què* apud Latinos. *Vid.* infrà verſ. 340, & 341, & 905,

Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχλαΐην ἀργεννίδα.
Νέσσην τε, Ῥοδίην δ', Ἀλιάκμονα δ', Ἑπλάπεζάν τε.
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον, αἵτε θνητοῖσι.

Virgil. Æneïd. 3, 91. 12, 363.

Liminaque, laurúſque Dei, totúſque moveri.
Chloreáque, Sybarimque, Daretáque, Therſilochúmque.

ubi *que* producitur ſequente *l*, & *ſ*; ut τὲ ſuprà ſequente λ, & ρ.

137. Τὸς δ' μετ'] *Stephanus* Præpoſitionis transpoſitæ & *Ecthlipſin* paſſæ accentum transfert in priorem; minùs rectè: Nam nè integra quidem hoc in loco Præpoſitio ſi foret, accentum in priore haberet, propter interjectam particulam δέ, multò minùs igitur *Ecthlipſin* paſſa. Nec tamen temerè à *Stephani* exemplari recedo: ſed Gazæ autoritatem ſequendam ratus, qui lib. quarto *De Conſtruct.* pag. 56. in Præpoſit. *Anaſtrophe* hæc habet, Αἱ παθοῦσαι ἔκθλιψιν τῇ φωνήεντι ἐκ ἀναστρέφονται, εἰ μὴ σίλμη ὑποφέροιτό τις, ἢ τὸ σημαινόμενον διαφθείροιτο, μὴ ἀναστρεφομένης.

138. --ἔχθηρε] *Stephanus* ſcribit per *Temporale augmentum* in initio, & per *ει diphthongum* in medio. Ego verò neglecto Augmento (ut fit) retineo Thematis initialem literam, ut in ἔχετο apud *Homerum* pro ἠγείρετο, ab ἐγείρομαι Il. β'. 41. & in ἄρχε pro ἦρχε. Il. γ'. 447. Quanquam, ut ingenuè fatear, ſcripturam hanc non tam laudo, quàm excuſo: Quod verò attinet ad penultimæ *Orthographiam*, Vide Obſervat. in *Oper.* α'. verſ. 80.

140. Βρόντίν τε Στερόπην τε] Βρόντίν & Στερόπην, Παροξυτόνως, à Βρόντης & Στερόπης, Propriis nominibus. Βροντίν] v. ſeq. Ὀξυτόνως, à βροντή, Appellativo, *tonitru* ſignificante, ut & στεροπή, *fulgur*. χ. Βρόντίν τ' Ἀστερόπην τε.

144. Κύκλω-

144. Κύκλωπας δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων. Versus hic est δολίχωρος sive μακροσκελής. De sanandi ratione, consule suprà Observat. in vers. 79.

149. Κόπῳ τε, Βριάρεώ τε, Γύγης δ' ὑπέροπλα τέκνα. Hic versus est σφηκοίλος. Sed sanatur per Συνίζησιν terminationis Atticæ in Βριάρεως, ut infrà vers. 714. & in Βριάρεων, vers. 817.

151. Ἄπλαστοι. χρ. Ἄπλατοι.

165. πατέρος γε] Mallem πατρός γε, ut infrà vers. 171.

178 Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρί. Hîc ïs in πάϊς in *Hephthemimeri* producitur vi finalis ς, ut in aliis sæpe ab *Eustathio* observatum est.

186. —δολιχ' εἶχεα χροὶν ἔχοντας. δόλιχ'] *Stephanus* post *Ecthlipsin* transfert accentum in antepenultimam, qui quidem esse deberet in penult. cum δολιχά, nomen integrum sit, Ὀξύπυον. Lege igitur δολίχ', ut apud *Stephanum* in *Homeri* Il. δ'. 533,

—δολίχ' εἶχεα χερσὶν ἔχοντες.

196. Ἀφρογένειάν τε θεάν, καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν.

& 199. Κυπρογένειαν δ', ὅτι γέγονε πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. Uterque versus est σφηκοίλος, ventre tumens & præter metrum fluidus, & quasi spumeus. Nec temerè hoc factum est, opinor, sed consultò: credo enim voluisse hîc poëtam τεχνικῶς καὶ μετρικῶς, non ἱστορικῶς καὶ πιστικὰς tantùm, originem *Veneris* ex mari, sive ex spuma, & materia fluida, describere. Alioqui fortasse pro Κυπρογένειαν posuisset Κυπρογενῆ· quo *Epitheto* usus est *Hom.* in Hymn. *Veneris*, v. 1,

Κυπρογενῆ Κυθέρειαν ἀείσομαι,—

Noluit tamen, opinor, propter causam allatam.

Utriusque verò versûs pathos simili ratione & modo sanatur, nempe per Συνίζησιν syllabarum -εια. Quæ si cuiquam durior videatur; consulat velim vers. 5, *Oper.* α'. & vers. 80, *Oper.* β'. ubi εια in Ῥεῖα, & Εἰαρεῖ, in versu μακροκεφάλῳ, per Συνίζησιν in unam quasi coalescunt syllabam.

200. Ἡδὲ φιλομμειδὴς, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη. Et hic etiam versus deinceps sequens (continuatâ de origine *Veneris* fictione) bis patitur secundum idem metri pathos atque præcedens, sed in locis & terminationibus diversis. Observandum, hîc Poëtam affectâsse hoc pathos, ut cui magis placeret *Synecphonesis* terminationis incontractæ, quàm *Crasis* Attica. Licuit enim, libuisset modò, sic ποδίζειν sine aliqua metri passione,

Ἡδὲ φιλομμηδὴς, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη. Sed, ut dixi,

dixi, non placuit *Craſis* Attica. *Trincavel.* legit φιλομμηδέα.

218. Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον--] De hujus versûs paſſione dictum eſt ſuprá, verſ. 135.

220. Ἤτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσα· Hîc παραιβασίας eſt *Paroxytonon*, & Secund. Declin. *Pariſyll.* (ut ὑποβασίας, *Dicrum* verſ. ult) καὶ μακροκαταληκτεῖ. Si verò eſſet ſecundæ *Contract.* eſſet *Proparoxytonon*, καὶ βραχυκαταληκτήσειεν ἄν. Obſervandum hîc autem, multas Præpoſitiones διλεξίας, metri causâ, interdum aſſumpto ι, interdum verò factâ *Trope*, fieri πτωχεύσεις, ut ἀπό, ἀπαί Iliad. λ'. 663. ὑπό, ὑπαὶ Iliad. κ'. 376. & in Compoſit. ὑπαιδείδοικεν in *Hymn. Mercur.* verſ. 165. ἐνί, εἰνί· Iliad. χ'. 199 ὑπέρ, ὑπείρ· Iliad. φ'. 227. & in Compoſit. ὑπειρέβλητον· Iliad. φ'. 637. κατά, κατὰ· in Compoſit. καλσαβατά. χρ. καταβάτα· Odyſſ. ν'. 110. καταβάσις, *Argon.* β'. 353. παρά, παραί· *Dionyſ.* De ſitu Orbis, 565. & in Compoſit. παραίφασις. *Coluth.* in Hel. rap. 241. & *Naumach.* infrà p. 453. v. 18. παραίβασις, *Apoll. Argon.* δ'. 832.

227. Λήθω τε, Λοιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα. Hic ε in *Triemimeri* producitur ante λ, ut verſ. 218.

229. Νείκεά τε, Ψεύδεά τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε. Hic verſus reſpectu metri eſt διπαθής, nempe ψευδεά, & λαγαρός· Prior metri Paſſio ſanatur per Σωίζησιν ſyllabarum --έας in Ψεύδεας, (ut -έα in ἀψευδέα, Accuſ. Sing. verſ. infrà 233) Poſterior, per *Ecta ſin* finalis vocalis Præpoſitionis in compoſitione, ſequente λ. Exempla in utroque genere obſervavi plurima. -έας per Σωίζησιν quaſi in unam ſyllabam contrahitur in *Accuſat. Plur.* 2. *Declin. Simpl.* in χρυσέας ſuprà *Scut.* verſ. 188. & 5. *Decl. Simpl.* in πολέας, *Accuſ. Ion.* pro πολλούς, *Oper.* β. 198. & 1. *Contract.* ut hîc, ψεύδεας, &c. Et *Pronominum*, ἡμέας, Iliad. θ'. 211. & ν'. 114. ὑμέας· *Apoll. Argon.* β'. 1131. & *Odyſſ.* μ'. 163. σφέας, ſuprà *Scut.* 169, &c.

Ecta ſis verò ſyllabam brevem ſanat plerumque ſequente Liquidâ (in *Cæſura* præſertim) ut in reliquis orationis partibus, ità etiam in Præpoſitionibus in vocalem brevem aut ancipitem deſinentibus: de quibus aliàs *extra Compoſitionem:* & *in Compoſitione*, ut in ſubjectis exemplis,

ἀπο-] Ὄφρα τὸν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσῃ, infrà verſ. 793.

Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὴ δ' ἁλάων. *Theocrit.* Idyll. κβ'. 19.

ἀμε-] Σπίθεά τε γλάφυρὴ δ' ἀμελιχμᾶτο γάνυσθαι, *Theocrit.* Idyll. κδ. 226.

ἐπι-] Γεῦαν ἐπιμοιρήσας ἀταρχύτοις νεκύεσσι, *Phocylid.* 94.

233. Νηρέα τ' ἀφόδεα καὶ ἀληθέα γείνατο πόντος. Hìc Συνιζήσις est terminationis Ionicæ & incontractæ in ἀφόδεα, ut suprà vers. 200. in φιλομμηδέα.

235. Οὐνεκα νημερτὴς τε καὶ ἤπιος ἠδὲ θεμιστέων. De metri Passione vide vers. suprà 79. θεμιστέων] Aut *Genit. Ionic.* est 2. *Parisyll.* à Nominativo θεμιστή, (quod Nomen agnoscit *Stephanus* in *Thesauro*) pro θεμιστῶν *Perissomen*, per *Epenthesin* τοῦ ε, ut quidam volunt, vel per *Dialysin* τοῦ ω περισπωμένου, ut volunt alii: Aut *Genitivus* quintæ à θέμις θέμιστος, pro communi θεμίστων *Paroxytono*, per *Epenthesin* τοῦ ε.

238. Κητῷ] *Stephanus* legit Κηδῷ aut erratum potiùs est Typographicum.

240. μεγήεντα] ut πολυήεντον, vers. infrà 908. & πολυήεσθ', in *Hymn. Ven.* 225, & 274, ab ἠεντός. Sic videtur legisse interpres. *Trincavelus* legit μεγήεντα· Sed erratum est Typographicum. *Stephanus*, μεγήεια· In *Thesauro* verò suo præfert lectionem nostram, μεγήεντα τέκνα θεάων. *Ubi tamen sunt*, inquit, *qui legendum existiment* μεγήεια.

243. --- Εὐκράτη] γρ. Εὐκρήτη.

258. Αὐτονόμη] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit Αὐτονόη.

267 Ἠϊκόμης θ' Ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε.

Ἅρπυιας] Περισπαστέον, propter *Systolen* ultimæ, pro communi Ἅρπυιας, Παροξυτόνως. *Trincavelus* & *Henischius* legunt Περισπαστέον· quibus assentior. *Stephanus* verò legit Ἅρπυιας, Παροξυτόνως, minùs rectè meo quidem judicio. Imò in *Thesauro*, quem consului hæc dum scribebam, citat hunc ipsum versum, & scribit Ἅρπυιας, Περισπαστέον. De *Systole* hujusmodi in 1, & 2, *Declin. Simpl.* consule Observat. in vers. 182, *Oper.* β'.

270. --καλλιπαρήῳ] γρ. καλλιπάρῃ.

277. Ἡ μὲν ἔην θνητή, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω.

ἀγήρω] *senio non-obnoxiæ:* Nom. Plural. 4. *Parisyllab.* per ω Diphthongum, sive ab οι per *Ecthlasin* & *Synæresin*, sive ab αοι, ab ἀγήεσοι, per *Crasin* & *Synæresin*, ab ἀγήεσος ἀγήρως. *Trincavelus*, *Stephanus*, *Henischius*, & *Lectius*, legunt ἀγήρως. Quæ quidem lectio ut interpretum nulli placet: sic ut defendi possit vereor, nisi dicamus *Adverbium* esse. Quæ quidem defendendi ratio mihi neutiquam placet, propter *Ellipsin* verbi Substantivi, & *Conjunctionem Copulativam*; ut nec illa defendendi ratio placet,

cet, ſiquis moliri ſic velit, ut dicat ἀγήρως eſſe *Nom. Plur.* ſ. *Simplicium*, factum per *Ecthlipſin* τῶν, & *Craſin Doricam*, contractis vocalibus οε vel ωε in ω, ab ἀγήρων *Sing.* ἀγήεσσες, *Plur.* vel, ut quidam volunt, ωνες ἀγήεσσες vel ωες, ἀγήρως. Quid multa? Conſule *Stephani* THESAURUM in ΑΓΗΡΩΣ, ubi citatur hoc ipſum *Hemiſtichion* --ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω] Ἀγήρω igitur legendum, non ἀγήρως, vel ſecundum *Stephanum*. At quare per ω monophthongum? Minùs rectè proculdubio, cùm præcedat ἀθάνατοι, *Plural.* non ἀθανάτω, *Dual.* Nam præceſſiſſet modò ἀθανάτω, ſecutus eſſem lubenter *Stephani* lectionem (in *Theſauro*) ἀγήρω. ut apud *Homerum*, Iliad. μ΄ -323,

Αἰεὶ δὴ μέλλοιμι ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
Ἔσεσθ'. & ρ΄. 444,
—Ὑμεῖς δ' ἔσον ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.

280. Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν·

Hic verſus apud *Stephanum* eſt 281. Nam huic præponit verſum illum Μιχθεὶς Καλλιρόῃ] qui in Editione noſtra infrà habetur, num. 288. Sic transponendi hujus verſûs autorem habeo *Philippum Melanchthonem*. Quò accedit etiam Genealogiæ *Geryonéæ* ratio.

281. Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας] Notanda Συνίζησις ſyllabarum -άωρ in Χρυσάωρ, ut -αω in ΠοσειδάωνΘ apud *Apollon. Argon.* δ΄. 1621,

Ἥδε ΠοσειδάωνΘ, ἣ δὲ ΤείτωνΘ ἔασιν.

283. Γένεθ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχων μὴ χερσὶ φίλῃσι.

Notanda Συνίζησις vocalium αο in ἄορ, ut in φάΘ apud *Muſæum* infrà pag. 341. verſ. 224,

Ἣ μὴ φόος ἀνύειν, ὁ δ' ὑμᾶ κύμαλα μακρὴ ἔρῆσαι.

Quanquam diſſimulare non debeo, magis mihi placere *Trincaveli* lectionem, in quam nuperrimè incidi; Eſt autem hujusmodi,

Γέν θ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον—

284. Χὠ] pro χὴ ὁ, per *Thlipſin* τοῦ ι, & *Craſin* vocalium α ο in ω, & *Tropen* τοῦ χ εἰς τὸ χ, ob ſequentem aſperum. *Stephanus* verò ſic ſcribit, Χ' ὠ] quaſi nulla eſſet *Craſis*, ſed *Thlipſis* potiùs Diphthongi αι, & *Ecthaſis* vocalis brevis, mutato ο in ω. Quæ quidem ſcribendi ratio mihi neutiquam placet. Quis enim unquam legit ὠ pro ὁ per *Ecthaſin*? at ὠ pro ὁ & τω pro το poſt *Craſin* ſæpe legimus, ut ὦτερος pro ὁ ἕτερος apud *Theocritum*, Idyll. ι΄. 90. χωμὸς, *Idyll.* ιέ. 18, pro χὁ ὁμὸς. ὦνεμος pro ὁ ἄνεμος, *Moſch.* Idyll. ε. 1, & 8. τὠρχηγὸν pro τὸ ἀρχηγὸν, *Theocrit.*

Idyll. *i.* 31. τὼ ἄγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, Idyll. *κγ'* 60. τὼ μπέχονον pro τὸ ἀμπέχονον, Idyll. *ιέ.* 21. Et hæc omnia cum multis aliis etiam secundum *Stephanum*; quamvis in aliis ejusdem naturæ eandem scribendi rationem non ubique observat, ut in ὦ ϝλαφὸς pro ὁ ἔλαφος, *Theocrit.* Idyll. *ά.* 135. ὦ ϝσοργος pro ὁ ὄσοργος, *β'.* 112. ὦ ϝρεύντιος, pro ὁ ἀρεύντιος, *i.* 20. ὦ ϝειφος pro ὁ ἔιφος, *ε.* 30. ὦ ϝρχαῖος pro ὁ ἀρχαῖος, *id.* 8. Contra superiorum analogiam. Scribendum rectiús, ὦλαφος, ὦσοργος, ὠρεύντιος, ὦειφος ὠρχαῖος. Et hanc quidem scribendi rationem in hujusmodi exemplis constanter observo, ut in ὠξ pro ὁ ἐξ per *Crasin* tantùm *Doricam*, Idyll. *ά.* 65. (ut apud *Theognid.* ὤπτυχων pro ὁ ὀπτυχων, 914. τὤλαστν pro τὸ ἐλαστον, 269. per *Crasin Atticam.*) Κἤτα pro κὴ ἔφη, Idyll. *ά.* 82, per *Thlipsin* πῦ ι, & *Crasin* ῆῦ α ε in η. ὠπόλος pro ὁ αἰπόλος, Idyll. *ά.* 87, per *Crasin* ῆῦ ο α in ω, & *Synæresin* ῆῦ οϊ in ῳ. ὠπόλοι pro οἱ αἰπόλοι, Idyll. *ά.* 80, per *Thlipsin* τῦ ι in οἱ, & *Crasin* ῆῦ ο α in ω, & *Synæresin* ῆῦ οϊ in ῳ. At illa, ὦ λώϊτερε pro ὦ ἐλάϊτερε, Idyll. *ί.* 8. ὦ γαθὲ pro ὦ ἀγαθέ, 17. ὦ πιελητὰ pro ὦ ὀπιελητά, Idyll. *ί.* 54. ut & illa apud *Theognidem* τῦ ϑλῦ pro τῦ ἑϑλῦ, 21. ἀρετὴ ςι pro ἀρετῆ δῆι, 147. & apud *Pythagoram* μὴ πίασαι pro μὴ ὀπίσσαι, 30, rectè videntur debere scribi per *Thlipsin* tantùm minoris vocalis, propter præcedentem majorem, aut diphthongum. Sunt autem quæ utroque modo scribi possint, per *Thlipsin* & *Crasin*, ut χἢ χἁ pro χὴ ἡ χὴ ἁ. aut per *Thlipsin* tantúm, ut χ' ἡ χ' ἁ, cùm sequatur vocalis longa, & metri ratio non indigeat *Crasi*, syllabæ producendæ gratiâ. In his ego diutiùs immoratus sum, quòd præsentiscerem non licere mihi per Typographos ad *Theocritum* recognoscendum pergere. Desideratiores enim sunt in Scholis Poëtæ Græci, quàm ut ferri possit nostrarum Observationum ulterior expectatio. Quæ supersunt igitur observatione digna apud *HESIODUM*, quæque ad institutum nostrum propriè pertinere videntur, quâ possum brevitate percurram.

306. Τῇ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι.

Trincavelus, Stephanus, Henischius, Lectius, legunt Τυφάωνα] Sed sic quemadmodum constet metri ratio, non invenio: Nam admissâ licet *Synizesi*, vocalium αω in Τυφάωνα, ut in χρυσάωρ suprà vers. 281. restat adhuc non sanabilis λαγαρότης in --να, *Spondeum* quasi absolvente. Quamobrem rectè mihi videor legisse per ο Τυφόνα] Et sic nihil subest difficultatis, ratione metri: ut in *Hymn Apollinis* apud *Homerum*, vers. 352.

Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσι·

(quamvis,

(quamvis, in eodem *Hymno*, versus idem legitur num. 306. ubi scribitur Τυφαίονα, per errorem) unde Derivatum, Τυφαόνιος.

311. Κέρδερον ὠμηστήν, ἀϊδηλέα κύνα χαλκεόφωνον.
De *Synizesi* in ἀϊδηλέα consul. Observat. in vers. 71, *Oper.* ά. In Editione *Stephani* deest κύνα, ut & in Editione *Lectii*.

312. Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε, κρατερόν τε.
In Editione *Henischii* pro Πεντηκοντακάρηνον, Πεντηκοντακέφαλον nescio quâ incuriâ è *Scholiis* irrepsit in textum. In Editione *Stephani* leg. Πεντηκοντακάρνηνον per errorem, ut & in *Scholiis* pro Πεντηκοντακάρηνον. Nam in *Thesauro* citat hunc locum *Hesiodi*, & legit Πεντηκοντακάρνηνον· Et analogia etiam in cæteris à πεντήκοντα compositis hanc scribendi rationem confirmat, ut πεντηκοντάδραχμος, πεντηκοντάχους, &c. *Crispin.* legit, Πεντηκοντακάρνηνον, nobiscum.

316. —ἐνήρατο] *Aor.* 1. *Med.* ab ἐναίρω, -αρῶ, -ηρα, -ηρόμην. *Stephanus* scribit per η diphthongum ἐνήραλο. Ego quorum judiciis fretus à *Stephano* hac de re dissentiam, vid. suprà Observat. in vers. 80. *Oper.* ά. in ὀνόμηνε.

320. Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκειάν τε, κρατερήν τε.
Vid. versus ὁμοιοπαθεῖς, suprà in Observat. in vers. 135. 323, & 324, Habentur apud *Homer.* Il. ζ'. 181, 182.

326. —Σφίσγ' ὁλοὴν τέκε] Sic legit *Stephanus*. *Trincavelus* verò legit; Φῖκ' ὁλοὴν τέκε] *Scholiastes* etiam in Φῖκα hæc habet, Φῖκα τὸν Σφίγγα λέγει· αὕτη δέ ὅτι θυγάτηρ Χιμαίρας καὶ Τυφῶνος· ἀπ' αὐτῆς ἡ ἐκλήθη καὶ τὸ Φίκιον, ἔνθα κατῴκει, &c.

333. Κητοῖ δ' ὀπλοτάτην, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα.
Hic versus est Περισπώμενος· sed sanatur per Σωμίζησιν vocalium υϊ in Φόρκυϊ. ut apud *Apoll.* Argon. γ'. 853. in πηχύϊον,

Τῷ δ' ἤτοι ἄνδρος μὲν ὅσον πηχύϊον ὑπῆεν.

& in δ'. 1510,

Οὐδ' ὁπόσον πηχῦϊν ἐς οἶδμα γίνεται ὄμμος.

Nisi quis velit potiùs dicere, *Enallagen* esse pedis *Proceleusmatici* pro *Dactylo*.

334. Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης.
Hujus versûs λαγαρότης, in *Penthemimeri* sanatur tribus modis; nempe per *Liquidam*, *Subdistinctionem*, & *Spiritum densum*: quibus adde præcedentem *Acutum*.

336. Τῶν μὲν ἔκ Κητοῦς καὶ Φόρκυνος γένος ἔστί.
Trincavelus, *Stephanus*, *Lectius*, legunt Φόρκυος] à Φόρκυς. *Philipp. Melanchthon* & *Henischius*, quos ego sequendos hîc duxi, legunt Φόρκυνος· cujus lectionis expressum vestigium sequitur

tur interpres in *Phorcyne*. Accedit huc etiam *Homeri* autoritas *Odyss.* α'. 72,

Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος.

& *Odyss.* ν'. 96,

Φόρκυνός τε λιμὴν ἁλίοιο γέροντος.

Est autem *Genitivus* à *Nominativo* Φόρκυν, teste *Eustathio* in vers. 862. Il. β'. ubi ἀπὸ τῆς Φόρκυς, inquit, κλίνεται· & *Etymolog.* col. 514. lin. 38, Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς υν λήγοντα πρωτόπτωτα τρέπει τὸ ν κλίνεται· οἷον, Φόρκυς, Φόρκυος, &c.

340 Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην.

Trincavelus, *Stephanus*, *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, legunt,

Φάσιν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην.

Φάσιν] Παροξυτόνως· minùs rectè. Nam cùm penultima longa sit, & ultima suâ naturâ brevis, Prosodiæ ratio postulat, ut, si in penultima habeat accentum, scribatur Περισπωμένως. Et insuper διαστολὴ hujus dictionis, quod ad στοιχεῖα attinet, διαφόρησιν in scribendo exigit: φάσις enim Παροξύτονον, *dictionem*, &c. significat, & est nomen Περιεκτικόν· Φᾶσις verò Περισπωμένον *fluvium* significat, & est nomen Κύριον. Vid. *Stephani Thesaurum*.

--Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην] Sic legunt omnes, ego quos consului. Mallem sic legere,

--Ἀχελωΐόν τ' ἀργυροδίνην] Ut servetur gratia *Polysyndeti*, & analogia hujus cum duobus præcedentibus versibus, & quinque sequentibus: Qui versus omnes sunt πολυσυνδέτοι, præter vers. proximè præcedentem Σκύμονά] ubi in principio versûs non opus est συνδέσμῳ post Σκύμονα. At in hujus versûs fine *Conjunctionis* absentia ferri non potest: aut peribit gratia *Polysyndeti*, quam servari oportet. Esto Servetur *Schematismus* sive *Polysyndeti* gratia. At quî constabit *Podismus* sive *Metri ratio*? Optimè. Est enim versus Περικείμενος qui sanatur per *Synæresin Vocalem* sive *Potentialem* (ut ità loquar) sive *Syncephonesin* Poëticam, eámque hoc in loco affectatam: alioquin enim præcavisse potuit poëta hoc pathos, si voluisset uti *Synizesi* sive *Synæresi Reali* & *Actuali*. Sed abhorret à poëtarum usu, ad commnnem & Atticam *Crasin* sive *Synæresin* confugere, præsertim verò ubi nulla metri necessitas, ut in hoc loco, videatur exigere. Quid *Eustathius*? In vers. 194. Il. φ'. pag. 1316, lin. 21, &c. Ὅρα δὲ τὸ ΑΧΕΛΩΪΟΣ πεντασυλλάβως ἐνταῦθα λεχθέν, διὰ τὸ στιχθῆναι τὸ ἐν τῇ παραλήγουσι συγκεχαμμένον ι· κοινῶς μὴν τοῦτο καὶ ἓξω μέτρου, τετρασυλλάβως ΑΧΕΛΩΟΣ λέγεται. Apud *Pezo-*

lectium,

lectas, inquit, Ἀχελῷ⊖ est quatuor syllabarum, apud poëtas verò, Ἀχελῳ̈⊖, quinque: Addo, Quæ *Potentiâ* tamen, id est, vi Συνεκφωνήσεως sunt quatuor tantùm, *Actu* licèt (nam ea scribendi ratio est ποιητικωτέρα) sint quinque.

Postremó, Si sic legatur,

Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελῷ̈ον τ' ἀργυροδίνην,

(Sic autem legendum existimo Ἀχελῳ̈ον est (ὡς συλλήβδην εἰπεῖν, καὶ κατ' ἀναπεφηναίωσιν) *Pentasyllabon* στιχειωδῶς καὶ χαρικῶς· *Tetrasyllabon* verò, στιχωδικῶς καὶ μετρικῶς.

De syllaba brevi in *Triemimeri*, & in hoc versu & sequente, vi sequentis Liquidæ productâ, consule Observat. in vers. suprà 135. Est autem hic versus πολυπαθέστατος.

361. Καὶ Στύξ, ἣ δὴ σφέων πεμπρεσβάτη ὀξὺν ἀπασέων.

Hic versus, respectu metri, est διπαθής. In medio videtur syllaba redundare; unde dicitur πεμχολίη⊖· & in fine; unde dicitur μακροσκελής, sive δολίχεος. Sed sanatur utroque loco per Συνίζησιν vocalium εω in σφέων, & ἀπασέων.

In σφέων, ut apud *Aratum* in *Phænom.* 458,

Μακροὶ δ' σφέων εἰσὶν ἑλισσομένων ἐνιαυτοί.

ut in ἡμέων, *Solon.* α'. 72,

Οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον.

In ἀπασέων suprà vers. 79,

Καλλιόπη θ'. ἣ δὴ πεμπρεσβάτη ὀξὺν ἀπασέων,

In quem versum consule Observationem: ubi reperies multa hujusmodi exempla. ἣ δὴ] vers. suprà 79, ἣ δέ.

364. --Ὠκεανῖναι] Περισπωμένως. *Trincavelus*, *Stephanus*, *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, scribunt Παροξυτόνως, ut in *Nominativo Sing.* A quibus dissentio. Nam in *Prima* & *Secunda Declinatione Parisyllab.* Nomen Παροξύτονον μακροπαράληκτον (φύσει ὃ θέσει) in *Nom. Plur.* fit Περισπώμενον· ut in *Prima*, πολῖτης] Παροξύτονον. πολῖται] Περισπώμενον (Il. χ'. 429. & Od. ν'. 131, secundum Editionem *Stephani.*) In *Secunda*, κνήμη, κνῆμαι· Il. δ'. 147. κρήνη, κρῆναι· Il. φ. 197. ubi αι ratione accentûs habetur pro syllaba brevi, & quod ad rem præsentem apprimè est utile, ὑσμίνη, ὑσμῖναι· Odyss. λ'. 611. & in *Hymn. Ven.* 11, secundum Editionem *Stephani.*

370. --ὃι αὖ τε] χ. ὅσοι τε.

372. Ἠὼ] Περισπωμένως· Rectè: quia ab -ώς, ut αἰδὼ ab αἰδώς. In Editione *Stephani*, Ἠώ] Ὀξυτόνως. Minùs rectè. Consule Observat. in αἰδὼ, *Oper.* α'. 322.

375. Κοίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότητι μιγεῖσα.

Cœo verò Eurybia peperit per amorem mixta.

Hic, nè errarem ſollicitus, in errorem imprudens incidi ſecutus vitioſum exemplar: nam ingenuè fatendum eſt. *Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius*, legunt Κείῳ δ' Εὐρυβίῃ] & Interpres, quem ſecuti ſunt *Lectius* & *Heniſchius*, vertit *Crióque Eurybiæ*. Criſpin. *Crio autem Eurybiæ*. Ubi in Græcis & Latinis erratum eſt: ſi n. Κείῳ per ῳ monophthongum ſcribatur, & Εὐρυβίῃ per ῃ diphthongum, ſequitur, ut Κείῳ ſit *Nominativus Fœmin.* Εὐρυβίῃ verò *Dat. Maſculin.* (& ſic videtur interpres intellexiſſe) Sed nec Κείῳ eſt *Nom. Fœm.* (nam ſcribendum eſſet Ὀξυτόνως, ut Λητώ·] Nec Εὐρυβίῃ *Dat. Maſcul.* nam ab Εὐρυβίη ducitur, non Εὐρυβίας. Quid multa? *Trincavelus, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius*, erravere omnes. Erravi & ego. Quomodo autem legendum? Κρείῳ δ' Εὐρυβίῃ.--*Creio autem (ſive Crio) Eurybie*. Hujus lectionis autorem habeo Scholiaſten, Κρείῳ δ' Εὐρυβίῃ] Κρεῖϑ, inquit Scholiaſtes, γῆς ἢ ἠφανῆ ἦν πεῖς, Εὐρυβίη ἡ Πόντου θυγάτηρ. Ubi notandum (quod in aliis ſæpe monui) in ſuperioribus exemplaribus ſcribi Κείῳ per ει. pro Κρείῳ per ει, erroris occaſione ortâ à ſimilitudine ſoni. Sic igitur lege,

Κρείῳ γ' Εὐρυβίῃ τέκεν ἐν] χ. τικτεν.

377. --ὃς κ' πᾶσι] *Trincavelus* legit --ὃς πάσαισι.

379. --αὐχηεσσέλδωρ] χ. λαυχηεσσέλδωρ.

393. Μήτιν' ἀπορήσειν] ab ἀπορέω ὡ. Sic legit mecum *Heniſchius*. *Stephanus Trincavelum* ſecutus legit ἀποράσειν, per ρ unicum: ſed ſcribendum ἀπορρήσειν, ſecundum *Orthographiæ* legem, ab ἀπορρήγνυμι, Compoſit. à ῥήγνυμι. Nam ῥ Initiale Thematis in Compoſitione geminatur.

398. Σὺν σοῖσιν παίδεσσι] *Cum ſuis filiis*] Per *Pronomen Poſſeſſivum*, à *Nominativo* σφός, pro σφέτερος, per Syncopen, ut σφῶϊν δύοισι apud *Homer.* Il. ξ'. 202. 303 *Trincavelus & Heniſchius* legunt Σὺν σφίσι παίδεσσι φίλοις] Quam lectionem reſpectu metri cùm defendi non poſſe intelligeret *Stephanus*, λαγαρότητος in finali Dativi παίδεσσι ſanandæ gratiâ, addit ν ἐφελκυστικόν, ſequente etiam conſonante, per *Paragogen* Poëticam: ſic tamen ut per *Eclaſin* (quæ quidem admitti poteſt) producat penultimam in φίλοις. Quæ quidem lectio reſpectu metri ut ſtare poſſit: at reſpectu materiæ ſive ſenſûs ſtare non poteſt; cùm σφίσι ſit *Primitivum* non *Poſſeſſivum*, & *Poſſeſſivum* hîc requiratur, ut infrà verſ. 401, Παῖδας --ἑοὺς, non σφέας. *Criſpinus* etiam & *Lectius Stephanum* ſecuti in eundem errorem inciderunt. Rectè igitur mihi videor reposuiſſe pro σφίσι παίδεσσιν, σφοῖσιν παίδεσσι. Sic autem metri ratio ſalva eſt, & ſenſus integer,

Σὺν

Σωὶ σφοῖσιν παίδεσσι, φίλε δὲ μήδεα πατρός, Translato *v Ephelcticо* à παίδεσσιν ad σφοῖσι· quamvis defendi potuit hæc lectio,

Σωὶ σφοῖσι παίδεσσι] Sanè â ſyllabâ brevi finali in *Triemimeri*, ſequente conſonante *Anadiplaſiaſmi* capace, ut infrà verſ. 656, Ἰδμὼν ὅτι δεῖ.

Poſtremò, Nequid videar doctiſſimorum virorum judicio derogare: eo animo ſum, ut exiſtimem in ſuperioribus Editionibus σφίσι pro σφοῖσι in metrum irrepſiſſe per incuriam eorum, quibus recognoſcendi ad prælum exemplaria typis excuſa negotium commiſſum eſt. Nam quod in Obſervat. in verſum 375, dictum eſt, Κείῳ pro Κρείῳ per errorem legi, propter confuſionem ſoni *Diphthongi* ει, & *Vocalis* ι, idem huc transferri poteſt, ut dicam σφίσι pro σφοῖσι per errorem etiam legi, propter confuſionem ſoni *Diphthongi* οι & *Vocalis* ι. De quâ confuſione, ut quæ ſæpenumero erratorum occaſio fiat, Vide Obſervat. in verſ. 2. *Oper.* α. in Δῖ.

401. Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἐὸς μετανάστας ἔῃ). De *Syſtole* terminationis *Accuſat. Plural.* 1, & 2, *Declinat. Pariſyll.* Conſule Obſervat. in verſ. 182, *Oper.* β'.

405. δ' ἤπειτα] pro ἢ ἔπειλα, per *Craſin*. *Stephanus* legit δ' ἤπειλα, per *Thlipſin* τῦ ε, & *Eſtaſin*, mutato ε in η. *Frobenius* in Editione Homer. Odyſſ. α'. 290, legit (ut *Stephanus*) per *Thlipſin* & *Eſtaſin*. Iliad. verò υ'. 338, δ' ἔπειτα per *Aphæreſin* minoris vocalis, ob præcedentem majorem: & Iliad. σ'. 163, legit δ' ἤπειλα, per *Craſin*: quæ quidem ſcribendi ratio eſt optima: in hoc tantùm deficit, quòd deſit *Spiritus Craſeως* index. *Euſtathius* in δ' ἤπειτα loco proximè citato, exponit, ἤτοι δὲ ἔπειτα· ubi tamen *Stephanus* legit, ut ſuprà, δ' ἤπειτα, per *Thlipſin* τῦ η (quæ admitti nullo poteſt) & *Eſtaſin*. At hîc, inquies, apud *Heſiodum*, vel fatente te, δ' ἤπειτα ponitur pro ἢ ἔπειλα· Non repugnat igitur orthographiæ, ſi ſcribatur ſecundum *Stephanum* δ' ἤπειλα per *Thlipſin* & *Eſtaſin*. Contrà: Admiſsâ *Thlipſi*, Unde probabitur *Eſtaſis* iſtiusmodi in ἤπειλα; Apud *Homerum* nuſquam legitur, nè ſecundum *Stephanum* quidem, niſi præcedente particulâ δ' *Apoſtrophum* paſsâ ἤπειτ verò aut ἤπειδὴ nuſquam. At ἤπειλα, ἔπειτ, ἐπειδὴ, paſſim. Poſcente, inquies, ſic metro. Imò contra rationem metri, ἐπειδὴ, Iliad. Ψ'. ver. 2.

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήſποντον ἵκοντο.

Ubi ſi ε *Eſtaſeως Tropicæ* capax fuiſſet, ſcribendum erat proculdubio per η initiale. Hanc verò ſcripturam non agnoſcit *Euſtathius*,

ſtathius, ſed fatetur eſſe carmen Ἀκέφαλον, quale eſt illud *Odyſſ.* μ΄. 423,

Ἕπτον δ' βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τελαχώ.

Summa omnium huc redit, Cùm *Euſtathius* loco citato exponat per δὴ ἔπειλα (& *Moſchopulus* etiam, ut ſuprà obſervatum eſt in verſ. 290, *Oper.* ά.) & ε in ἐπειδὴ non videatur capax *Ectaſeos Tropicæ*, ut apparet in carmine Ἀκεφάλῳ. Non ſcribendum per *Thlipſin* δ' ſive pro δε per ε, ſivè pro δὴ per η ſumatur: ſed per *Craſin* δ' ἤπειτα.

417. Ἔρδων] χρ. Ῥέζων.

Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατ' νόμον ἱλάσκηται.

Hìc α breve in *Hephthemim.* ſanatur duobus modis: Et quòd Ὀξύτονον ſit, & quòd ſequens à *Liquida* incipiat, ut ſuprà in *Scut.* verſ. 158,

Ἄλλων τεθνειῶτα κατ' μόθον εἴλκε πόδοιϊν.

430. Ἐν τ' ἀγορῇ] Sic legit *Criſpinus.* *Stephanus*, *Heniſchius*, *Trincaveclus*, legunt, Ἐν θ' ἀγορῇ.—ἢ κ' ἐθέλῃσι] *Stephanus*, *Heniſchius*, *Trincavelus* legunt —ὅν κ' ἐθέλῃσι. *Criſpinus* legit —ὧν κ' ἐθέλῃσι. Forte verò verſu præcedente interpungendum tantùm poſt ὀνίνησιν, & legendum hîc —ὅν κ' ἐθέλῃσιν· ut vis verborum hæc ſit, *prodeſt cui voluerit:* & quæ interveniunt, *Parentheſeos* notis ſunt includenda.

436. Ἔνθα θεὰ κὴ τοῖς παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. *Stephanus Trincaveli*, utì videtur, Editionem ſecutus, legit τοῖσι, ut & *Lectius Stephanum* ſecutus: in Annotationibus verò fatetur neceſſe eſſe, aut legatur τοῖς metri causâ, aut reponatur aliud verbum pro παραγίνεται, ut παείσαται. Ego delendum putavi ι *Pleonaſticon* in τοῖσι, retinendum verò παραγίνεται. ut ſuprà verſ. 432,

—παραγίνεται ὅτις κ' ἐθέλῃσι.

438. τοκεῦσιν] χρ. τοκεῦσι δέ.

447. Ἐξ ὀλίγων βαιδίη, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.

In Editione *Trincaveli*, *Stephani*, *Lectii*, legitur κὴ ὀλ in præter metri rationem: credo, per Recognitoris incuriam. *Heniſchius* & *Criſpinus* legunt καὶ] Et ſic ſanatur metrum, ſed peccatur contra *Orthographiam:* nam ſcribendum erat per α *Monophthongum* per *Craſin* poſt factam *Thlipſin* τὸ ι in καί· non καὶ per α *Diphthongum:* ut obſervatum eſt ſuprà in κἀκείνος, *Oper.* ά. 293.

454. Ἐσίλω, Δήμητρα, κὴ Ἥρῃ χρυσοπέδιλον. In Editione *Trincaveli* leg. Ἰσίλω & Ἰρλω. *Steph. Heniſch. Criſpin. Lectius*, legunt Ἰσίλω & Ἥρλω· Ἥρλω] rectè: Nam in Editione *Trincaveli* τὸ ι occaſione ſimilitudinis ſoni in locum τὸ η ſurrepſit. Ἰσίλω] Malo Ἐσίλω. Nam in *Hymno Veſtæ & Mercurii*, tam

tam in ipso *Hymno* quàm in *Titulo*, etiam secundùm *Stephanum*, apud *Homerum* scribitur per ε δασυνόμενον, Ἑστία· unde per Æolic. *Digamma* Fεστία, quo verso in *V* consonantem per Syncopen τοῦ ι fit *Vesta*: ut ἑστέρα, Fεστέρα, *Vesperа*· ἑστία ab ἕζω, hoc est, ἱδρύω, propriè *domûs partem* significat, quam ἑφέδραν vocant, sive *focum*; per Synecdochen verò, *totum domum*, unde ἑστιοῦχοι dicuntur, *qui sunt in eadem domo*. Per *Metonymiam* verò *Deam* significat, cui καὶ ἑφάδραν οἴκου ἔθυον ὁσημέραι, διὰ τὸ συνεχῶναι τὸν δῖκον δι' αὐτῆς, teste *Eustathio* in Ἰσὶν, *Odyss.* ξ' 159. ubi tamen *Stephanus* legit, Ἑσὶν· & *Etymolog. Magn.* col. 282. lin. 31, Ἑστία ἡ θεός, παρὸ τὸ ἵσασθαι, ὅ ὅτιν ἱδρύσασθαι, ἐφότι γὸ αὐτὴ δῖκον συνέκτησεν. ἢ ὅτι πανταχοῦ ἵδρυται κτήμασι, &c. Illud tamen dissimulare non debeo, ἱσίαν ab ἵζω, & ἑστίαν ab ἕζω sumi ἐκ παραλλήλου pro eodem, cùm sunt *Appellativa*. Imò secundum *Eustathium*, *Etymolog. Caninium*, ἵζω & ἱστία fiunt ab ἕζω & ἑστία per *Tropen*, Dor. & Ion. ε in ι.

479. Ζλῶα μέγαν τὸν ὦκυ ὁι ἐδέξατο Γαῖα πελώρη.

Monosyllaba brevia in Liquidam desinentia, sequente vocali, in *Cæsura* sæpe producuntur: ut hîc in *Penthemim.* sequente etiam literâ aspiratâ. Sic apud *Apollon. Argon.* γ'. 683,

μέν.] Μῦθος δ' ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτελλε.

γάρ.] Φαίηκων· σοὶ γὰρ οἱ ἄναξ πόρσωσε κέλευθον, *Argon.* δ' 549.

482. Πρῶτον ἐς αὐτὸν Λύκιον ἔκρυψε δ' ἓ χερσὶ λαζόμενα.

Sic legit *Heniochius*: nec aliter videtur legisse interpres. *Stephanus* verò & *Trincavelius* legunt,

Πρώτιλω ἐς Λύκιον· κρύψε δέ ἑ χθονὶ λαζόμενα.

Et sic versus est λαγαροειδὴς in *Hephthemimeri*: Sed sanari potest duplici ratione, nempe præcedente *Acuto*, & sequente literâ *Anadiplasiasmi* capace. Sed minùs placet posterior lectio propter asperam ἐπαλληλίαν τοῦ ε ε, quam ut vitiosam declinâsse videtur *Homer.* Iliad. α. 4,

Ἡρώων· αὐτὸς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν· ubi ε ante λ producit, nè asperum hiatum faciant ε ε in diversis dictionibus, si δὲ legatur ἀσυναλείπλως. Hîc tamen, teste *Eustathio*, γρ. δ' ἑλλώρια, per *Anadiplasiasmum*, & δὲ ἑλώρια, ἀσυναλείπλως. Præfert tamen cæteris lectionem primam χτ' συναλοιφὴν, id est, per *Thlipsin* τοῦ ε in δ'. *Crispinus* legit κρύψεν.

493. —ὀπιπλομένῳ δ' ἐνιαυτὸ[γρ. ὀπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν.

503. —ἀπεμνήσαντο] γρ. ἐπεμνήσαντο. —ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων] Hîc in *Hephthemimeri* syllaba brevis producitur vi præcedentis *Acuti*, & *finalis* ν.

510.

510, 511. Τίκτε δ' ὑπερκύδαλα Μενοίτιον, ἠδὲ Πεδαίον
Ποσείδων, αἰολόμιτην, ἀμύμονά τ' Ἐπιμηθέα.
uterque verſus eſt μακροσκελής, ſive δολίχερ&. Tales ſant illi, *Virgiliani* ad Græcorum exemplar efficti,

Nec tantùm Rhodope miratur & Iſmarus Orpheа:
Namque — Eclog. 6. 30.
Cæúmque, Iapetúmque creat, ſævúmque Typhœa,
Et — Georg. 1. 279. Ubi tamen abſorberi poteſt α Finale à ſequente vocali, & tum ſcribendum —οëa. Quædam exemplaria habent per *Synæreſin*, *Typhœa:* Peſſimè, & contra *Orthographiam*; cùm ſit *Accuſat. Græc.* à Τυφωέα· Scribendum rectiùs *Typhœa* per ω, aut *Typhoëa* per *Diæreſin*, ſic ut vocales εα in unam quaſi ſyllabam coëant per Σωίζησιν· ut & in reliquis.

Reperitur hujuſmodi Σωίζησις & in *Accuſat.* 1. *Declin. Contr.* ut ſuprà in φιλομμειδέα, verſ. 200. ἀφροδέα, 233. & infrà in πολυγηθέα, 941,

Μιχθεὶς ἐν φιλότητι Διώνυσον πολυγηθέα.

Vide *Euſtath.* in Πολυδάμεια. Iliad. γ'. pag. 311. lin. 11. Θεσπιδέα, γ'. 27, & 450. Διομήδεα, Iliad. ε'. 365.

520. Ταύτῃσι γὰρ ὅτι μοῖραν ἐδάσσατο] Vide ſuprà γδ product. in *Triemim.* ante ὅτι, *Scut.* 69. *Theogon.* 56. & extra *Cæſur.* ſuprà *Scut.* 20.

534. Οὔνεκ' ἐείζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι. De *Syſtole* in in terminat. *Accuſ. Plur.* primæ & ſecund. *Pariſyllab.* Vide Obſervat. in verſ. 182. *Oper.* β'.

544. ---μοῖραν] γρ. μοίρας.

548. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων. *Trincavelius, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius*, legunt, Ζεὺς κύδιστε] Ego verò legendum exiſtimo Ζεῦ] ut apud *Homer.* Iliad. β'. 412.

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων.

562 δώτειλα δ'] *Stephanus* ſcribit per *Thlipſin* & *Ecthaſin*, δ' ἤτειλα· minùs rectè. De *Orthographia*, Conſule Obſervat. in verſ. 190, *Oper.* α. & *Theogon* verſ. 405.

572. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς. Hic idem verſus & ſequens ſuprà habentur in *Oper.* α'. num. 71, 72. ubi de Syniz*eſi* in Κρονίδεω dictum eſt.

574. Ἀργυρέῃ ἐδάπη] Rectiùs ἀργυφέῃ· Sic enim citatur *Etymolog. Magn.* col. 137. lin. 40. Sic etiam legitur in Editione vetuſtiſſima. *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, leg Ἀργυφέϊ, tanquam ab ἀργυφής. Credo per errorem, propter ſimilitudinem ſoni τῆ η καὶ τῆ ι, cùm *Stephanus* ipſe in *Theſauro* hujus loci

loci nullam faciat mentionem: feciſſet autem proculdubio, ſi legendum eſſet Ἀργοφεῖ. Obliqui ab ἀργοὺς (quod nomen agnoſcunt quidam) nulli ſunt apud *Stephanum*: ab ἀργύφεος (quod ab ἄργυφος per *Epenthefin* τῦ ε) occurrunt apud Homerum. Lege igitur Ἀργυφέη.

578. Ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνῃ χρυσείῃ κεφαλῇφιν ἔθηκε.

De *Syniz*eſi in χρυσείῃ dictum eſt ſuprà Obſervat. in verſ. 65. *Oper.* ά. ubi, niſi me mea conjectura fallit, legendum χρυσέῃ, ut hîc, & ſuprà *Scut.* verſ. 199.

582. Κυάνεαι, ὅσ' ἤπειτος μὲ τρέφει, ἠδὲ θάλασσα.

Sic legit *Heniſchius*: & ſic legiſſe videtur interpres. *Stephanus*, pro ὅσ' in Editione *Trincaveli*, reponit ὅσ', & ſic legit,

Κυάνεαι' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει, ἠδὲ θάλασσα.

Criſpinus etiam *Stephanum* ſecutus ſic legit, & *Lectius* etiam. *Stephani* lectionem lubens retinuiſſem propter metri rotunditatem, niſi quod πολλὰ redundare hîc videretur, cùm in proximo præcederet.

593. Οὐλομύης πενίης ἀξύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.

Sic legit *Heniſchius*, & ſic legiſſe videtur interpres. Secundùm quam lectionem eſt *Enallage Generis* in ἀξύμφοροι, ità ut ad ſexum referatur γυναικῶν, non ad vocem φῦλα. De hujuſmodi *Enallage* dictum eſt ſuprà Obſervat. in verſ. *Scut.* 116. *Stephanus*, *Trincavelus*, *Criſpinus*, legunt ἀ σύμφορα, *non comites*: Quæ quidem lectio mihi magis placet.

614. Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετονίδης ἀχάκητα Προμηθεύς.

ἀχάκητα] pro ἀχακήτης, per *Apocopen* τῦ ς, & *Tropen* τῦ πεὶς τὸ α breve, & *Anabibaſmum* toni. Nominativus eſt *Macedonicus* poëtis utilis propter ultimam brevem, ut ſuprà *Oper.* β'. 200. ἠχέτα τέτληξ, & rurſus *Scut.* 216. ubi plura hac de re in Obſervat. in ἠχέτα require.

618. Σὺν κείνοις νίκλῳ τε καὶ ἀγλαὸν ἔυχος ἀρέσθαι.

Trincavelus, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, legunt per *Proſchematiſmum* Doricum & Ionicum κείνοισι. Sed metri ratio non patitur: nam vicies & plùs eo νίκλῳ apud *Homerum* eſt μακροπαρήληκτον (nuſquam verò βραχυπαρήληκλον) & apud *Heſiodum* infrà verſ. 647, Νείκης. Legend. igitur κείνοις, communi linguâ.

636. Σωνεχέως] per *Anadiplaſiaſmum* τῦ ν' Sic legunt *Stephanus* & *Criſpinus*. Rectiùs *Trincavelus* & *Heniſchius* ſine *Anadiplaſiaſmo*, Σωνεχέως] productâ primâ ſyllabâ vi *Liquidæ*, ut in ξωνῆονας ſuprà verſ. 595, & 601. & ξωή, extra compoſitionem, apud *Theocrit.* Idyll. κή. verſ. 25,

Δώρῳ

Δώρῳ ξωὸ ὀλίγῳ-] 'Verſus eſt *Choriambicus*. Et *in* Σωεχές (quod inſtituto noſtro accommodatius eſt) apud *Homer*. Il. μ'. 26.

Σωεχές, ὄφρά κε δᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα δείη.

Niſi quis fortè velit contendere, hunc verſum eſſe 'Αχέρδηον. Eſto. Et *Heſiodicus* etiam. Malo tamen inchoari à *Dactylo*; cùm Liquida, (utì ſæpius dictum eſt) vim habeat producendi ſyllabam etiam brevem præcedentem: ut paſſim exemplis demonſtratum eſt aliás, & exemplis hîc etiam adductis; quibus unum addo apud *Homer*. Odyſſ. ι. 74.

Ἔνθα δύω νύκλας, δύο τ' ἤματα σωεχὲς αἰεί.

Hîc tamen, diſſimulandum quod non eſt, χ. σωνεχές. Sed vitioſa potiùs cenſenda eſt quàm varia lectio.

649. Τμεῖς ὄ μεγάλω] De Monoſyllabis in vocalem brevem deſinentibus, vi ſequentis Liquidæ productis in *Triemimeri*, Conſule ſuprà Obſervat. in verſ. 135.

652. --δυσηλεγέος ἄπο δεσμῶ] ut 659. --ἀμειλίκτων ἄπο δεσμῶν· χ. ὑπό, *Stephanus* reſpectu metri mavult ὑπό, ut ejus aſpiratio fulciat brevem præcedentem in δυσηλεγέ. Sed quid opus eſt hoc fulcimento in *Enneëmimeri*, præſertim cùm ς finale vim habeat *Eſtaticam*? ut nihil dicam de præcedente *Acuto*. Exempla ubique in *Cæſura* occurrunt. Inſtabo hîc tantùm in *Enneêmimeri*: Scut. 102,

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος. & 340,

Εὐρυμέδων· τότε δή ῥα διόσπιτος Ἰόλαος. & apud *Theocrit*. Idyll. ιζ'. 79,

Ἀλλ' ἔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Ἀιγυπτος.

(quanquam hîc ſanatur partim à *Tono*) Nec deſunt exempla apud Latinos. Unicum proferam apud *Virgil*. *Georg*. 2. 5,

Muncribus, tibi pampineo gravidus Autumno.

653. Ἡμετέρας διὰ βελάς, ὑπὸ ζόφον ἠερόεντος.

De *Syſtole* in βελάς, dictum eſt ſuprà. Vid. Obſervat. in verſ. 182. *Oper*. β'. in πευκάς.

658 Σῆς δ' ὑποφρασμοσύνῃσιν] χ. Σῇσι δ' ὀπφρασμοσύνῃσιν] in Editione *Heniſchii*.

694. Καπνυλίν· λάχε δ' ἀμφὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.

—εἰ in πυεὶ in *Hephthemim*. ſanatur à tono *Acuto* & ſeq. *Liquida* μ. ut —εἰ in πρὶ ſeq. ρ. verſ. 152, *Scut*. & --τὰ in χθὶ ſeq. μ, 158, *Scut*. & ſeq. ν. 417, *Theogoniæ*,

703. --μέγιστος] χ. μέγας ὑπό.

706. Σωὶ δ' ἄνεμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον.

Trincavelus legit,

Σωὶ δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφᾴριζον.

Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius, ſequuntur lectionem *Trincaveli*, niſi quòd pro ἐσφᾴριζον reponant ἐσφαῴριζον· rectè. Sed necdum conſtat metri ratio. Pro τ' igitur præmiſſo δ' reponendum cenſui ἅμα- & ſic conſtabit optimè. Imò *Stephanus* in *Theſauro*, quem inter recognoſcendum conſulebam, citat hunc ipſum *Heſiodi* verſum, & legit ut nos --κόνιν δ' ἅμα ἐσφαῴριζον. Unde adductus ſum ut ſuſpicer κόνιν τ' ἐσφαῴριζον in Editione *Stephani* erratum eſſe *Typographicum*, quod manavit ad poſteros, & propter tanti viri ſive Editionis autoritatem (nam *Stephano* viro literatiſſimo, & de literatis optimè merito, nihil quicquam derogatum volo) pro genuinâ lectione ad hunc uſquè diem, quantum ſcio, receptum eſt.

714. Κόπῳ τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.

In Βριάρεως, Συνίζησις eſt vocalium εω, ut ſuprà verſ. 149,

Κόπῳ τε, Βριάρεως τε, Γύγης θ', ὑψηφανα τέκνα·

& infr. 734,

Ἔνθα Γύγης, Κόπος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος·

& in Βριάρεων, infrà verſ. 817,

Κόπῳ τ' ἠδὲ Γύγης· Βριάρεων γὰρ θοὸν ἔντα·

ut apud *Homerum*, Il. α'. 403,

Ὃν Βριάρεων κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες.

720. Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσσον οὐρανός ἐς' ὑπὸ γαίης.

Vid. *Homer.* Iliad. θ'. 16,

Τόσσον ἔνερθ' αἰδεω, ὅσσον οὐρανός ἐς' ὑπὸ γαίης.

725. Ἐκ γαίης καπῶν δεκάτη ἐς τάρταρον ἵκεν.

In Editione *Trincaveli* legitur ἵκοιτο] Mendosé. In Editione *Stephani*, *Criſpini*, *Lectii*, ἵκοι voce *Activâ*. *Heniſchius* legit ἵκεν Παροξυτόνως, & vertit interpres *vènit:* Sed ſcribendum erat ἵκεν, Περισπωμένως, cùm ſit μακροπαρόξυτον.

728. Γῆς ῥίζαι πεφύασι] Rectè πεφύασ' χ. πεφύκασι· Mendosé: πεφύκασιν enim apud *Homerum* nuſquam legitur: (credo quòd antepenultimam producat, & metro obſiſtat)

Nam πέφυκα penult. ſemper producit apud *Hom.* ut Iliad. θ'. 109, 483, &c.) at πεφύασι ſæpius.

732. Ποσειδῶν *Trincavelius* legit Ποσειδέων.

734. —ὁ Βριάρεως μεγάθυμος.] De *Syniz*eſi in Βριάρεως dictum eſt ſuprà verſ, 714.

741, Οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.

In πυλέων Συνίζησις eſt vocalium εω, ut in ἀγορέων, *Oper.* α'. verſ. 30. Eſt autem hujuſmodi Συνίζησις apud poëtas frequentiſſima)

746. Τῶν

746. Τῶν ποός τ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' ἀφαρὸν ὀυρεῶ.
ποός τ'] Sic legitur in Editione *Trincaveli*, *Stephani*, & *Lectii*. His præeuntibus, in errorem incidi: neque enim dissimulandus est. Lege ποίδ'. Sic legunt *Henischius* & *Crispinus*: quibus meritò hac in re assentior. πάϊς] in *Hephthemimeri* ultimam productam habet vi præcedentis *Acuti* & *Finalis* ς. ut ἄλις apud *Apoll.* Arg. γ'. 103,
Μυδειὸς πάντεσσιν· ἄλις εἰδῦῖα καὶ αὐτή.
748. Ἀσιμφόως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἄσσον ἰοῦσα.
Versus est ποσηολιθ. Sed sanatur per Συνίζησιν vocalium εω in Ἀσιμφέως. ἄσσον] ab ἐγγύς. Sic legisse videtur interpres, cùm vertat *propè*. *Trincavelus* & *Stephanus* legunt ἀμφὶς. *Henischius* legit θᾶσσον] à ταχύς, & vertit *celeriter*; Pessimè, & contra legem metri: Nam finita in ρα in secunda Decl. parisyll. (non præcedente diphthongo in penultima) *Paroxytona*, sunt μαχροκαταλήκτα. *Lectius Trincaveli* & *Stephani* lectionem sequitur, ἀμφὶς, & versionem *Henischii*, *celeriter*: sed non cohærent, opinor. *Stephanus* in margine adscribit ἄσσον quam lectionem, suadente interprete, in textum reponendam censui, magisque id adeò quòd vers. proximo sequatur,
Ἀλλήλας ποοτέεπον· Rationi enim est consonum ut *propè* adsint *compellendi gratiâ*.
764. Τῷ ῥ' σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκειον δὲ ὀὶ ἦτορ.
Duplex in hoc versu observanda *Synizesis*:
Prima, vocalium --ιη in Nominat. Ion. σιδηρέη, ut apud *Homer. Odyss.* δ'. 293,
Ὄυδ' εἰ ὀί κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν
quanquam hîc, respectu metri, *Synizesi* non est opus absolutè: magis placet hîc tamen *Synizesis*, ut in χρυσείη, Il. ε. 724.
Τῶν ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἀβλητος, αὐτὰρ ὕπερθεν.
Secunda, vocalium εο in χάλκειον, ut suprà in Χρύσειον, *Oper.* α'. 109. & in ipso Adjectivo χάλκειον, (ubi cum eodem Substantivo est junctum in non dissimili materia) apud *Homer.* Iliad. β'. 490,
Φώνη δ' ἀῤῥηκτος, χάλκειον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη.
768. Ἰφθίμη τ' Αἶσιη] De *Synizesi* vocalium --ιω in Αἶσιη, consule Observat. in vers. 72, *Oper.* α'.
778. Μαχρῇσι πέτρῃσι] In secundo loco est, ut *Eustathii* verbis utar, σπονδειθ. βίαιθ. Sed sanatur in *Tricemimeri* syllaba brevis partim vi præcedentis *Toni*, & partim virtute sequentis consonantis, quæ *Anadiplasiasmi* cùm sit capax, τεχνικῶς vim habet *Ectaticam* ad *Spondæum* absolvendum: quod observat

observat *Eustathius* de δ' in δεινός, in Iliad. γ'. vers. 172.

779. Κίοσιν ἀργυφέοισι] χ. in Schollis ἀργαλέοισι.

785. Τηλόθεν ἐν χρυσῇ φερέχθω πλυνώνυμον ὕδωρ.

Observanda hîc *Synizesis* vocalis & diphthongi -έῃ in χρυσέῃ, ut apud *Homer.* in simili materia, Il. Δ'. 243,

Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ.

793. Ὅς κεν τὶν ὄπορκον ὑπολείψας ἐπομόσσῃ.

Præpositiones βεβαιωκατάληκτοι, in vocalem aut ancipitem desinentes extra compositionem, in Cæsura sæpe producuntur, sequente Liquidâ: rariùs in compositione, ut hîc in ὑπολείψας. Vid. plura exempla superiùs adducta Observat. in vers. 229.

795. --νήποινος] exors. *Crispin. Henischius* & *Stephanus* legunt νήστιμος· & *Crispini* interpres vertit, *Spiritus expers.*

804. Ἔννεα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ὀπιμύσσεται αὖθις.

Hîc α breve in ἔτεα inchoat ϕιλοδάκτυλον· Sed sanatur iñ *Penthemimeri* à sequente *Puncto*, & Consonante initiali *Anadiplasiasmi* capace: ut suprà *Oper.* α'. vers. 129, in *Hephthemim.* sequente tantùm consonante *Anadiplasiasmi* capace, nullo interjecto puncto,

Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν πᾶις ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ.

806. Ὠγύγιον· τὸ δ' ἴσον καταϕθέλει διὰ χώρης. ἴσον] Sic legit *Trincavelius* ab ἴσημι, eo: & rectè quidem meo judicio. *Stephanus, Henischius, Crispinus, Lectius*, legunt ἶσον] ad ἴσημι, mitto.

811. --χάλκεον] χ. λάϊνον.

817. De *Synizesi* in Βειάρεων, consule Observat. in vers. 714, iñ Βειάρεως.

819. Δῶκε δ' Κυμοπόλειαν ὀπάσσειν θυγατέρα ἣν. Hic versus dicitur μείωρος, sive μύσερος, sive κόλερος, quòd in fine, sive sexto pede, claudicet. Hujus *Miurismi* causa est (secundum *Eustathium*, in Iliad. μ'. 208. qui versus est μείωρος) ἡ τῆς ἔκτης χώρας ἐν τοῖς ἕπεσιν ἀλλαφρεία. Sanatur hîc tamen syllaba brevis (ut observat *Eustathius* in φίλε, Iliad. γ'. 172. in *Hephthemim.*) partim à præcedente *Acuto* in θυγατέρα, & partim à spiritu *Aspero* (ut observat *Eustathius* loco citato, in ἐκυρέ,

Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρέ, δεινός τε.) cùm sequatur ἣν] δασυμόλυνον καὶ ὀξυτονούμενον, ut apud *Homerum*, Iliad. ε'. 371,

Μητρὸς ἑῆς· ἣ ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἣν.

& ζ'. 192,

Αὐτὰρ μὶν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἣν.

& ν'. 376,

Δαρδανίδῃ Πειάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἣν. Hæc hactenus de hujus *Miurismi* sanandi ratione. Addo, *Miurismum*

(præter ἀδιαφορίαν ſexti loci ſecundum *Euſtathium*) ſanari aliàs atque aliàs in aliis atque aliis elementorum, tonorum, & ſpirituum diſpoſitionibus.

Sanatur enim aliàs à ſolo *Acuto* vim habente *Ectaticam*, ut apud *Apollon.* Arg. α'. 341,

Ὡς φάτο· πάπτηναν ὃ νέοι θρασὺ Ἡρακλέα. Niſi fortè legendum Ἡρακλῆα per *Craſin* Atticam, pro Ἡρακλέεα. *Stephani* verò Editio (in quarto) correctiſſima habet Ἡρακλέα συγκοπικῶς, pro Ἡρακλέεα. Sanetur igitur, utì dixi, à ſolo *Acuto*, ut & apud *Homerum* Iliad. μ'. 208,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

(Quamvis, teſte *Euſtathio*, *Emphaſin* quandam hîc habet: potuit enim ſic legiſſe,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον.

& χ. etiam, teſte eodem, ὄπφιν, ut σκύπφον per *Paremptoſin* τοῦ π, cùm τὸ φ non ſit *Anadiplaſiaſmi* capax) ὄφιν.] Rectiùs: Nam poëta τεχνικῶς per *Syſtolen* metri, deficiente tempore, *Syſtolen* cordis, & Troïm timorem exprimit. Quem fortè conſultò imitatus eſt *Virgilius* in ſimili materia, *Æneïd.* 2. 380,

Improviſum aſpris veluti qui ſentibus anguem
Preſſit humi nitens, trepidúſque repentè refugit:

Si dicamus *refugit* eſſe temp. Præſ. Quod profectò dicendum videtur, in ejuſdem libri verſ. 12.

Quanquam animus meminiſſe horret, luctúque refugit.

Non enim mihi placet, quam excogitârunt quidam Temporis *Enallegen*. Hæc de accentu *Acuto* Therapeutico.

Sanatur aliàs *Miuriſmus* à *Spiritu aſpero* & *Tono circumflexo* in dictione finali, ut apud *Theocritum* Idyll. κέ. 138,

Τὰν μὺ τε περφέρεσκε βίηφί τε, κὴ θένεϊ ᾧ.

& apud Homer. Iliad. έ. 71,

Ἶσα φίλοισι τέκεσσι χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.

Aliàs à ς *Finali*, ſequente *Spiritu Aſpero*, & *Tono Acuto*: ut infrà verſ. 862.

Ἀτιμῆ θεσπεσίῃ. κὴ ἐτέκετο καλὸν ἄεθλον ὧς.

Aliàs ab *Acuto* (nam *Oxytona* ſunt naturâ πρωπαμοὶς, & θεὸς infrà; licèt in progreſſu orationis ſignentur accentu Gravi: Eſt autem τάσις *Vocalis* eadem, ſive *Acuto* ſive *Gravi* ſignentur) & ς *Finali*, ſequente *Aſpero*, & *Acuto*, ut apud *Theocrit.* Idyll. κέ. 201,

Παύλας γὸ Πισᾶας ὀπικλύζων πολαμὸς ὥς.

& apud *Homerum*, Iliad. γ'. 230,

Ἰδομενεὺς ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς.

Aliàs

Aliàs ab *Acuto* in ſyllaba præcedente, & ς *Finali*, *Spiritu* etiam *Aſpero* & *Tono Acuto* ſequentibus: ut apud *Apollon.* Argon. β'. 1025.

Οὐδ' ἐυνῆς αἰδὼς ὀπιδήμιος, ἄλλα σύες ὥς.

Aliàs ab *Acuto* in ſyllaba brevi, & *Liquida Finali*, & *Spiritu* ſequente *Aſpero*: ut apud *Apoll.* Argon α'. 169,

Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντεα γάρ οἱ.

Alias *Miuriſmi* ſanandi rationes aliàs fortaſſe his adjungemus: hìc non licet. Quæ hactenus omnia de vi *Therapeutica*, ſive *Ectatica*, *Acuti* in ſyllaba brevi, aut ſyllaba præcedente, aut ſequente ; *Spiritûs Aſperi* ſequentis ſyllabam brevem; ς *Finalis*, & *Liquidæ* finalis: non difficile eſſet, liceret modò, in aliis metri ſedibus ſigillatim confirmata dare: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν πρὸς ταῦτα.

822. Ταρτάρῳ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσὸν Ἀφροδίτης. Sic legunt omnes, ego quos conſului. Malſem χρυσέην incontract. ut ſuprà *Scut.* 199,

Ἔγχος ἔχεν' ἐν χερσί, χρυσέην τε περιφάλειαν·

& *Theogon.* 577,

Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφάλῃ χρυσείην κηκαλῆφιν ἔθηκε.

ubi agnoſcenda eſt Συνίζησις.

825. —δεινοῖο] χ. κρατεροῖο.

828. Πασέων δ' ὀπὴ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοισι.

Primus & tertius pes *Oedema* patiuntur: Primus, ut verſ. ſuprà 130, Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' ὄρεα βησσήεντα.

Tertius, ut *Scut.* 68,

Ἀλλά οἱ ἐυχωλέων ὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſanatur hoc *Oedema* factâ compreſſione per Συνίζησιν· quæ frequenter accidit in Gen. Plur. ſec. Decl. Simpl.

Reſpectu ſedis affectæ, hic verſus dicitur μακροκέφαλος καὶ μεσοκοίλιος, plùs æquo tumens capite & ventre, ſive in principio & medio.

830. Παντοίων ὅσσ' ἰείσας Sic videtur legiſſe interpres, cùm vertat *ieïsas emittentes*. Quare autem ὅσσ', & non ὅφ', fortè ad differentiam τῆ ὅφ', ὀπωφωνήματος, (ὃ χθὶ πάθματι ἀφρόαν εἰσπολῶ ἐγγίνεται τοῖς ἢ ἀλγῶσιν, ἢ φόβον παθοῦσιν· ſecundum *Euſtathium*, Iliad. μ'. pag. 858. lin. 42.) At *Stephanus* & alii legunt ὄπ' ἰείσας, tanquam ab ἵημι eo.

832. Ταύρῳ ἐπιβρύχεω μυκᾶτο ἀγρίτε ὄσσαν ἀγαύρε.

ἀγρίτε] Sic videtur legiſſe interpres, ità ut ἐπιβρύχεω, ἀγρίτε, ἀγαύρε, ad idem *Subſtantivum* referantur ταύρε. *Stephanus* & alii legunt ἄγριον, ut referatur ad ὄσσαν, aut μυκᾶτο. ἀγαύρε]

Παροξυτόνως. Sic habent omnia exemplaria quæ consului, tanquam à *Properoxytono* ἀγαυός. Mallem ἀγαυῦ] Περισπωμένως, ab ἀγαυός, Ὀξυτόνως.

844. Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰσοειδέα πόντον.
Syllaba brevis in *Hephthemimeri* sanatur à ν *Ephelcstico*, sive *Paragogico:* Quod privilegium Liquidis, præsertim finalibus, à poëtis, Græcis præsertim, indultum est.

845. Βεγρῖνός τε, σεσοπῆς τε, πνοιὰς ἀπὸ τοῖο πελώρου.
Syllaba brevis & hîc in *Hephthemimeri* sanatur à tono *Acuto Vocali* (nam πνοιὰς est *Oxytonon:* licèt scripturâ sortiatur Gravem in progressu orationis) & ς *Finali*, cui cum Liquidis commune privilegium indultum est producendi syllabam brevem præcedentem, in *Cæsura* præcipuè, ut & apud Latinos.

847. Ἔζεε δ' ὑθὼν πᾶσα] al. Ἔζεε πυρὶ ὑθὼν πᾶσα] Quæ quidem lectio etiam respectu metri ferri potest, si admittamus *Anapæstum* pro *Dactylo* πυρὶ ὑθὼ· aut si Συνίζησιν vocalium duarum brevium εε in Ἔζεε in unam syllabam brevem, ut εο in Ὄρσεο apud *Homer.* Iliad. έ. 109,

Ὄρσεο πέπον Καπανηϊάδη καταβήσετο δίφρου. (nisi fortè hîc rectiùs legendum Συνοπλικῶς, ὄρσυ pro ὄρσεο, ut Iliad. ω'. 88. Odyss. ή. 342. λ'. 395.) & in πεδὸν apud *Praxyll.* (teste *Eustathio*, in Πηληϊάδεω, apud *Homer.* Iliad. α'. vers. 1.)

Ἀλλὰ πεδὸν ἅπορε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθον.

850. Τρέσε δ' Ἀΐδης εὐρύοπα κατατιθήσιον ἀνδρῶν.
Stephanus Trincavelius & *Lectius* legunt Τρέσε δ' αἴδης] per *Anadiplasiasmum* τοῦ σ: Sic autem versus constare non potest; nisi (quod durum est) dicatur αἰ- in αἴδης per Συνίζησιν coalescere in unam syllabam brevem. *Henischius* legit Τρέσε δ' ἄδης] per *Anadiplasiasmum* τοῦ σ in Τρέσε, per *Thlipsin* τοῦ ε in ᾰ, cujus nota est *Apostrophus*, & per *Hypexæresin* τοῦ ι subscripti in ᾰδης, scribendo ᾰδης per α monophthongum: quæ quidem *Hypexæresis* hîc mihi neutiquam placet. *Crispinus* legit Τρέσε' αἴδης δ'] per *Thlipsin* τοῦ ε in Τρέσε, & *Hyperthesin* particulæ ἡ *Thlipsin* passæ: Et sic quidem optimè constat versus. Magis tamen mihi placet hæc lectio, Τρέσε δ' Ἀΐδης] communiter, & sine *Anadiplasiasmo* τοῦ σ· ità ut versus sit μιχροχεφάλῳ, incipiátque à syllaba brevi, quæ cum tribus brevibus sequentibus absolvit pedem *Proceleusmaticum:* videtur autem mihi *Hesiodus* hîc, ἐκ περιουσίας καὶ τεχνικῶς, uti *Proceleusmatico* pede, ut qui, per celeritatem, Plutonis tremorem & quasi *Paralysin* aptiùs exprimat. Ad quam conjecturam meam confirmandam facit, quòd & *Virgilius*, Græcorum æmulus, in simili

ſimili materia bis eâdem utatur *Enallage* pedis *Proceleuſmatici* pro *Dactylo*, Æneïd. 5. 432. - *trementi*

Genua labant: vaſtos quatit æger anhelitus artus.

De *Entello* ſene. Et Æneïd. 12. 905.

Genua labant: gelidus concrevit frigore ſanguis.

De *Turno* feſtinante, & manu trepidâ lapidem ingentem in *Æneam* torquente.

856. Ἔωρεσε] Deſcendit à ὀρέω, quod per *Hypallagen* à ὀρίω, quod per *Paremptoſin* à ὁρίω. Ἔωρησε tamen uſitatius eſt à ὁρήω, quod à ὀρέω, per *Ectaſin*, ſecundum *Etymologicum*. γρ. Ἔωρεε.

862. Ἀτμῇ] In Editione *Trincaveli* legitur Ἀϋτμῇ· unde, opinor, *Stephanus* in margine γρ. Ἀϋτμῇ, quæ videtur mihi lectio vitioſa, ſive erratum Typographicum: nam erratis innumeris ſcatet illa Editio.

Ἀτμῇ διαπρήσσῃ, ἡ ἐτέτυκτο καμπύλα ὦτα. Hîc *Mimeriſmus* eſt: de quo conſule Obſervat. in verſ. ſuprà 819. in —δυνατέρα ἦεν.

865. Οὐρῷ ἐν βάσῃσι δαμαζόμενος πυκὶ κηλέῳ.

Hic verſus eſt ὑπερμήκης, μακροκελής, ἀλίγυρος, ſive *caudatus*: ſanatur autem per Συνίζησιν ſyllabam -έῳ in *Dat.* tertiæ Simpl. κηλέῳ· ut in Δενδρέῳ ſuprà *Oper.* β'. verſ. 201. qui verſus eſt μακροκέφαλος· *Homerus* ſæpe utitur eodem *Epitheto* cum ſuo *Subſtantivo*, eodem modo, & loco, ut Iliad. Δ'. 235,

Ἕκτορος, ὃς πίχα νῆας ἐνιπρήσαι πυκὶ κηλέῳ· & σ'. 346,

Οἱ δ' λοιπροχόον πρίποδ' ἵσασαν ἐν πυκὶ κηλέῳ. & χ'. 374,

Ἕκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυκὶ κηλέῳ.

Hujusmodi *Syniſeſi* ſæpe utitur *Virgilius*: Æneïd. 7 303,

Profuit? optato conduntur Tybridis alveo Sec---

Æneïd. 10. 116,

Hîc finis fandi. Solio tum Juppiter aurco Surg.---

867. Σέλαι] *Trincavelus* legit σέλαϊ.

869. Τυφωέος. *Trincavel.* legit -ωέως.

860. Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ Ἀργέστεω, Ζεφύρου τε. Sic legit *Trincavelus*: niſi quòd per incuriam Typographi ſcribatur Ἀργέσταω, mendosé, pro Ἀργέστεω. Sic & interpres legit: quem ſequendum duxi. *Stephanus* legit ἀργέστεω pro Nomine Appellativo, & conjungit cum Ζεφύρῳ, —ἀργέστεω Ζεφύρῳ] *celeri Zephyro*: ſic vertit interpres, quem ſecutus eſt *Heniſchius*. Adſcribit tamen in margine *Stephanus* hanc lectionem —Ζεφύρου τε. In Editione *Criſp.* leg. καὶ Ἀργίστεω Ζεφύροιο, & *Argeſte Zephyro*. Vide quatuor ventos, verſ. 379.

872. —μελλ' αὖραι] γρ. μελλαύρεαι.

875. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.

Trincavelus, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, & *Lectius*, legunt ἄησι, Singulariter. Quæ lectio proculdubio eſt vitioſa: nam eſſe deberet Pluralis numeri, ut διασκιδνᾶσι. Fortè ſcribendum ἄεισι, Περισπωμένως per Æolicum toni *Anabibaſmum*: pro quo per incuriam Typographi, & confuſionem ſoni τῆς η καὶ τῆς ει, ut ſæpe obſervatum eſt, irrepſit in textum ἄησι. Lego tamen ἀείσι communiter, ut διασκιδνᾶσι. Quanquam legiſſem potiùs ἄεισι, more Æolico, ſi priùs *Etymologicum* conſuluiſſem: ubi confirmatur conjectura mea, col. 22. lin. 12. Τὸ γ' ἀεὶ πληθυντικῶν, ἄεισιν, Αἰολικώτερον· ἐγκλῖνῶ δὲ ἀεῖσι, ὡς ἐφ' ἑνὸς ἐεῖσιν. Ἄλλοτε δ' ἄλλη ἄεισι— Autor hujus *Hemiſtichii* illîc non citatur: credo eſſe *Heſiodi*, de quo nunc agitur. Ἄεισι, rectè. At ἄλλη per errorem, opinor, pro ἄλλαι, propter confuſionem ſoni τῆς η καὶ τῆς αι, ut obſervatum eſt aliàs Summa omnium huc redit: ἄησι non erat legendum, quanquam in hoc conveniebant inter ſe exemplaria. At quid? ἀείσι commuter legendum credidi: neque enim auſus eram ſcribere Περισπαροξυτόνως, more Æolico, meo unius fretus judicio, propter ſequens διασκιδνᾶσι. Ex quo verò *Etymologicum* conſului, per me non ſtabit quò minùs legatur ἄεισι, Περισπαροξυτόνως· at non ἄλλη, uti dixi, ſed ἄλλαι,

Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.

880. Πιμπλᾶσαι] Sic legit *Heniſchius*. *Stephanus* legit Πιμπλεῦσαι. Utraque lectio defendi poteſt. Si Πιμπλᾶσαι ducitur à πίμπλημι, à πιμπλάω. πιμπλάς, ut ἱστάς, πιμπλᾶσαι, ut ἱστᾶσαι. Si Πιμπλεῦσαι ducitur à πιμπλέω, πιμπλεύσαι, ὥσαι εὖσαι Per *Tropen* Doricam & Ionicam. Nam utrumque legitur, & πιμπλέω & πιμπλάω, teſte *Etymol.* col. 231. lin. 1.

884. Γαίης φρεσὶ μοσύνησιν, ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν

γρ. —ὀλύμπιον αἰεὶ ζῆνα, ſecundum Editionem *Trincavel.*

885. Ἀθανάτων· ὃ δ' ἄρ' τοῖσιν ἐὺ διεδάσατο τιμάς.

ἐὺ ultimam productam habet in *Hephthemimeri*, vi toni *Acuti Vocalis* (*Gravi* licèt in progreſſu orationis ſignetur) & literæ σ ſequentis, *Anadiplaſiaſmi* capacis, ut obſervat *Euſtathius* in verſ. 172. Iliad. γ,

Αἰδοῖός τε μοι ἐστὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε. Ubi -ὲ ὀξυτονούμενον producitur ante σ, interveniente puncto. *Trincavelus*, *Stephanus*, &c. legunt ἔυ ſine *Diæreſi*, ità ut tertius pes ſit σπονδεῖος βίαιος, qui ſanatur tamen à finali *Liquida*, extra *Cæſuram*. Malo ego in *Cæſuræ* tertia ſpecie, id eſt *Hephthemimeri*,

meri, ſanari, ut dixi, ſcribendo εὖ per *Diæreſin*, ut in *Tricmim.* apud *Homerum*, Iliad. γ'. 235,

Οὓς κεν ἐὺ γνοίω, κὴ τέκνομα μυθησάμενος, non

Οὓς κεν ἔυ--- At fortè objiciat quis ἐὺ ultimam productam hîc habere per tertiam ſpeciem *Poſitionis*, ſequente γν. Non ſic autem apud *Heſiodum*. Imò ſanari poteſt & illîc, uti dictum eſt, præſertim in *Cæſura*.

889. Τέξαδε] Malo -εδε, ut 898.

890. Αἰμυλίοισι λόγοισιν ἑλὼ ἐγκάτθετο νηδύϊ. *Stephanus* legit ἐσκάτθετο. *Trincavelius* & *Heniſchius* dividunt, ἐς κάτθετο. Suprà tamen verſ. 487, legitur ἐγκάτθετο, ut hic, conſentientibus inter ſe omnibus exemplaribus,

Τὸν τόδ' ἑλὼν χείρεσσιν, ἑλὼ ἐγκάτθετο νηδύϊ.

Videtur autem utrobique *Ellipſis* eſſe *Præpoſitionis* Accuſ. regentis. Et infrà verſ. 899,

Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόφρων ἑλὼ ἐγκάτθετο νηδύϊ.

ubi etiam exemplaria inter ſe omnia conſentiunt.

892. Τὼ γάρ οἱ ἐφρασσάτην] *Stephanus* legit Τὼς. *Criſpinus* vertit *Sic. Heniſchius* & *Lectius* etiam legunt Τὼς. Sed interpretatio minimè cohæret cum lectione: vertunt enim Τὼς γάρ οἱ ἐφρασσάτην] *Illa duo enim ei dixerunt.*

901. Δεύτερον ἠγάσετο λιπαρὴν Θέμιν] Hîc ο in *Pentbemimeri* producitur vi ſequentis *Liquidæ*.

905. Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε] De ſanata ſyllaba brevi in *Tricmimeri* dictum eſt ſuprà Obſervat. in verſ. 135.

925. ἀγχεχύδιμον] Sic legit *Heniſchius*, & vertit interpres *in agris tumultuantem*. Erraverunt uterque, & me imprudentem in errorem perduxerunt. Legendum ἐγχεχύδιμος, Eſt enim ἐγχεχύδιμος, *Minervæ* Epitheton, ἡ ἐγείρουσα χυδιμὸν τοῖς ἐναντίοις, *Etymolog.* col. 312. lin. 17. *Lectius* ſequitur *Stephani* lectionem, ἐγχεχύδιμον, & interpretationem eandem quam *Heniſchius*, *in agris tumultuantem:* ſed non cohærent.

928. Ἐκ πάντων] Hic verſ. apud *Stephanum* eſt 929. & ſequens Γείνατο] 928.

931. Τείτων ἐυρυβίης γένετο μέγας] Hîc ſyll. brevis in *Hepthemimeri* ſanatur à ſequente *Liquida*.

938. --χύδιμον] χ. φαίδιμον.

941. Μιχθεὶσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον τελυσπόρα.

De *Dolichuriſmo* ſive *Macroſcheliſmo* conſule Obſervat. in verſ. ſuprà 510.

949. Τὴν δ' οἱ ἀδάναται καὶ ἀγήρω δῶκε Κρονίων.

ἀγήρω] Sic legunt omnes, quos conſului. *Suidas* dicit in

Accusativo Fœmin. scribi ἀγήρω, non ἀγήρων, ab ἀγήρως.

954. --ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας] χ. ἐν ἀθανάτοισι τελέσσας.

960. Γῆμε θεῶν βελῆσι Ἐϊδυῖαν καλλιπάρηον.
Sic legit *Crispinus*. *Stephanus* legit βελῆσιν Ἰδυῖαν.

979. Κέρη δ' Ωκεανῷ χρυσάορι καρτεροθύμῳ.
Trincavelus, Stephanus, Henischius, Crispinus, & Lectius, legunt Ὠκεανοῖο] Quæ lectio stare non potest per metrum: cùm Χρυσάωρ incipiat à syllaba longa, ut patet exemplis, vers. suprà 281,

Ἐξέθρε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος,

ubi sic debet versus πολίζεσθαι, ut secundus pes sit *Spondæus:* nam versus est θερμαίλιος, & sanatur per Συναίζησιν αω in Χρυσάωρ, ut & αω in Ποσειδάωνος apud *Apoll.* Argon. δ'. 1621,

Ἠδὲ Ποσειδάωνος, ἠδὲ Τείτωνος ἔασιν.

Quod quidem exemplum si nondum satisfacere videatur, quin adhuc nonnihil loci dubitationi relictum sit. Addo quæ in dubium vocari nullo modo possint. vers. 287,

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα. & apud *Homer.* in Hymn. Apollinis, 123,

Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ.

Iliad ό. 256, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ.

Iliad. έ. 509, Φοίβε Ἀπόλλωνος χρυσάορος, ὅς μιν ἀνώγει.

ubi χρυσάωρ & χρυσάορος, *Aureum ensem gestans, Epitheta Apollinis* sunt, & composita à χρύσεος & ἄορ sive ἆορ· nam utroque modo scribitur pro re nata in metro. χρυσὸς autem & χρύσεος, & indè Composita primam ubique, quantum scio, apud *Homerum* producunt. ut πολυχρυσος, Iliad. κ'. 315. & infrà apud *Hesiodum* πολυχρύσε, 980. χρυσαμπυκες, in 2. Hymn. Vener. vers. 5. χρυσοπλῆξ, in Hymn. *Mart.* vers. 1. χρυσηλάκατος, Il. υ'. 70. χρυσόζυγον, in Hymn. *Sol* vers. 15. χρυσόθρονος, Iliad. ά. 611. χρυσπλόκαμος, in Hymn. *Apoll.* 205. χρυσόπλεκον, Iliad ϛ'. 398. χρυσοῤῥαπις, Odyss. κ. 277. χρυσοστέφανον, in 2. Hymn. *Ven.* vers. 1. χρυσολόον Odyss γ. 425. Lege igitur mecum Ὠκεανῷ, non cum superioribus Ὠκεανοῖς. At η & ω sæpe *Systolen* patiuntur. Quidni igitur & υ vocalis anceps? Εἰ δέ τις φίλεις, &c. (ut cum *Eustathio* in simili causa loquar:) Siquis animo contendendi hæc quærat; quærat etiam qui ad hæc respondeat. Mihi quidem non vacat. Sed finge posse pati *Systolen*. Quid ergò? Patitur? Patitur & hîc, ubi nulla metri ne-

cessitas

ceſſitas id poſtulat? Non valet. At recedis ab exemplaribus iiſque caſtigatiſſimis, *Stephani* in primis: *Stephani* verò judicio nihil derogo, ut nec aliorum, quorum in Editionibus clam ipſis & in aliis fortè occuparis, errata pro veris in textum irrepſerunt. Nec dubito quin nunc, ſi viverent, idem omnium judicium eſſet de reponendo Genitivo communi Ὠκεανῖ magisque id adeò, ſi quæ de quantitate ſyllabæ primæ Χρυσάωρ dicta ſunt, & exemplis ex eodem hoc *Heſiodi* libro & *Hom.* operibus confirmata, ſecum perpenderent. Huic loco diutius immoratus ſum, quòd ſciam eſſe qui non dubitent pro *militia* amplexari *malitiam* potiùs quàm velint erratum Typographicum agnoſcere. *Stephanus*, nunquam ſatis laudatus in re Typographica, ut qui de republica literaria hoc nomine optimè meritus ſit, primas jure auferat. At nec *Stephano* nec cuiquam homini nato is honor habeatur, ut nuſquam in Editionibus ſuis errâſſe dicatur. Quo nomine peccâſſe videtur is (cujus nomen celandum cenſeo) qui in Editione Poëtarum Græcorum ità *Stephano* fidem obſtrinxit ſuam, ut qui nefas putaverit ab ejus exemplari vel tantillum recedere: alioquin enim, opinor, errata Typographica, (habet enim & *Stephanus* ſua) penè omnia (ſi tamen penè dicendum ſit) nimiâ fide & conſtantiâ non retinuiſſet.

981. --κάλλιστον] *pulcherrimum.* Sic Interpres. *Stephanus* legit κάρπιστον, & adſcribit in margine κάλλιστον.

982. Γηρυονέα· τὸν κλεῖνε βίη Ἡρακληείη.

De *Syniſeſi* ſyllabarum -έα in Γηρυονέα, Conſul. Obſervat. in verſ. ſuprà 510, 511. Qui verſus ſunt δολίχεσι, hic ut σκολιῷ. *Criſpinus* & *Heniſchius* -ῆα. Scholiaſtæ Nomen Pariſyll. faciunt; Tum verò ſcribend. -όνεα pro -όνλω,

983. Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.

Hic verſus eſt σκολιῷ· nam redundare videtur initio ſyllaba brevis, ità ut prior pes complectatur quinque tempora: Sed ſanatur per Συνίζησιν οω in Βοῶν. Cujus generis Συνίζησιν nempe οω nuſquam hactenus legendo obſervâſſe me memini: Sed in hoc carminis genere, nempe σκολιάλῳ, vocalium εω Συνίζησιν in unam ſyllabam longam ſæpe obſervavi, ut in Χρεώ, Iliad. *i.* 604,

Χρεὼ πιμπ' φερνέω ἧ τεπιμῆϛ Διὸϛ αἴσῃ. & verſu 75, Il. *i.* qui verſus eſt σκολιῷ,

Βυλὴ βελθύσῃ· μάλα ἧ χρεὼ πάντας Ἀχαιούς.

& verſu 197, Il. *i.* qui verſus eſt δολίχεσι,

Χαίρετον,

Χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον, ἦ τι μάλα χρεώ.
Sed redeo ad versus ϖεγκεφάλους.
In Ἠὼς Odyss. έ. 123,
Ἠὼς μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνή.
Observavi etiam in eodem carminis genere Σωιζησιν *Diphthongi* ει & *Vocalis* α, *Oper.* α'. vers. 5,
Ῥεῖα μὲν γὰρ βειάει—
& apud Homer. Iliad. ρ'. 461,
Ῥεῖα μὲν γὰρ φόβγεσκεν—
Vocalis η & *Diphthongi* ε, apud *Theocritum* Idyll. έ. 116, in diversis dictionibus.
Ἦ ῥ' ἐμέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα, ἢ τὺ σεπαρώς.
& apud *Homerum* Iliad. έ. 349,
Ἦ ἔχ' ἅλις ὅτι γωλεάνας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.
Ubi hæc *Eustathius*, Τὸ δὲ Ἦ ἔχ'] σωιζησιν ἔχει ἐξ ἐν ἀρχῇ δύο μακρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν μακράν. Τὸ δὲ ἐπ' τὸ Ἦ ἔχ' ἅλις] ὡς πεπονθὸς πλεονασμὸν περὶ τὴν κεφαλήν, ϖεγκέφαλον λέγεται, ὡς οἷ εἰπεῖν, ϖεμμικτες τὴν κεφαλήν· διὰ τὸ αὐτὸ καὶ μακροκέφαλον, ὡς διπλάζον τὴν ἀρχουσαν· ἤς εἴ τις ἀφέλοι τὸ κορυφαῖον ὡς ὀιά τινα ϖεπότητα, ὑγιᾶται τὸ λεῖπον εἰς δάκτυλον· ὃ καὶ ἄλλως γίνεται τῇ ῥηθείσῃ σωιζήσει τῆς δύο μακρῶν, καὶ τὸ Ἦ λάθετ', ἢ ἐκ ἐνήσε-- Iliad. ί'. 533.
Vocalis η & *Diphthongi* ει, apud *Homer.* Il. έ. 466,
Ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πόληϊ ἓν ποιητῆσι μάχωνται;
Et hæc hactenus de *Syniz*ęsi in initio. De *Syniz*ęsi promiscuè in quacunque tandem metri sede, vide plura Observat. in vers. 30, *Oper.* α'.
989 Παῖδ' ἀπαλὰ ϖεφυέοντα, φιλομμηδὴς Ἀφροδίτη.
Trincavelus legit φιλομειδὴς. *Stephanus*, φιλομμειδὴς. *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, legunt cum *Stephano* φιλομμειδὴς, *renidens*, *amans risûs*. Scio apud *Homerum* φιλομμειδὴς VENERIS *Epitheton* esse plurimis in locis, ut Iliad. γ'. 424. δ', 10. έ, 375. &c. nusquam verò φιλομμηδὴς. Hîc tamen non dubito quin legendum sit φιλομμηδὴς· quod vel ex ipsa *Veneris* Genealogia satis constat, suprà vers. 200.
Ἡδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.
Φιλομμηδέα (inquit *Hesiodus*) *amantem-genitalia* nominant: ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, *quòd nata sit è Genitalibus* COELI (à *Saturno* resectis, ut suprà patet) non SATURNI: quanquam id innuit *Eustathius* his verbis, Ἡσίοδος ἐν τῇ Κέρνι μηδέων ἐτυμολογεῖ, in Iliad. δ', pag. 384. lin.

lin. 13. Sed reponendum pro τῆ Κρόνῳ, τῆ Οὐρανῷ, ſecundum *Heſiodum*.

Φιλομμηδέα] *Euſtathius* loco citato, in φιλομειδής, videtur innuere φιλομμειδέα ſcriptum, cùm dicat *Heſiodum* ἐτυμολογεῖν ὡς Βοιωτικῶς· quaſi diceret φιλομμειδής, Βοιωτικῶς verſo η in ει, ut in τέθεικα pro τέθηκα, pro φιλομμηδής, ἐκ τῆς μηδέων. Quod verò ad Genealogiam *Veneris* attinet, non convenit *Heſiodo* cum *Homero*: nam *Homerus* filiam *Diónes* facit: ut docet *Euſtath.* in Iliad. ε. pag. 393. lin. 45. Ἡ Διώνη τῆς Ἀφροδίτης μήτηρ. εἰ ὁ Διώνης ἡ Ἀφροδίτη· ἐκ δίδεν ἅμα Ὅμηρος καθ' Ἡσίοδον ἐκ μηδέων γέννησιν αὐτῆς, καθ' ἣν ἐκεῖνος φιλομμηδὴ δίδεν αὐτῇ· ubi obiter notandum ſcribi φιλομμηδὴ per η in penultima & non per ει.

FINIS.

REstant adhuc plurima, quæ quidem persequi mihi ab initio propositum fuit. Verùm non licet. Munus me publicum Regii in Medicina Professoris, à Serenissimo Rege CAROLO in me pro speciali gratia citiùs atque sperare debui collatum, ad se jamdudum vocat. Eò mea dehinc unicè intendenda est opera. Tibi verò, Lector Candide, siquid fortè in præmissis Observationibus occurrat quod placeat, gaudeo: si minùs, interruptum tam opportunè consilium meum, id verò seriò triumpho.

Grammaticorum, Poëtarum, Scholiastarum, aliorúmque autorum, qui in Observationibus præmissis citantur, necnon & Editionum Syllabus.

AUTOR. Lib.	TYPOGRAP.	VOL.	LOC.	ANN.
ANtesignani *Schol. in Gramm. Clen.*	Excudebat J. Windet	In *Octavo*	Londini	
Apollonii *Argonaut.*	H. Stephanus	*Quarto*		1574.
Arati { *Phænomena.* *Diosemia.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Bailii (*vel potiùs* Vergaræ) *de syllabarum quantitate libellum in Grammat. Scoti.*	J. Pillehotte	*Octavo*	Lugduni	1613.
Camdeni *Grammat.*	J. Battersbie	*Octavo*	Londini	1617.
Caninii *Grammat.*	J. Bene-natus		Parisiis	1578.
Casauboni *Theocrit. Lect.*	Commelinus	*Quarto*		1604.
Ceporini { Clenardi } *Grammat.*	J. Windet	*Octavo*	Londini	1585.
Coluthi *Hel. rapt.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Crusii *Grammat.*	J. Oporinus	*Octavo*	Basileæ	1566.
Dionysii *Periegesis.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Etymol. magn.	H. Commelin.	*Folio*		1594.
Evangelia.	Aldus	*Folio*		1518.
Eustath. *Sch. in Hom.*	Frobenius	*Folio*	Basileæ	1560.
Franklini *Ortheton.*	T. Harper	*Octavo*	Londini	1630.
Gazæ *Grammat.*	S. Silvius	*Octavo*	Parisiis	1529.
Genevens. *Grammat.*	J. Durantius	*Octavo*	Genevæ	1568.
Golii *Grammat.*	Hæred. J. Rihel	*Octavo*	Argentorati	1620.
Greseri *Grammat.*	Birckmannus	*Octavo*	Colon. Agr.	1628.

Hesi-

Autor.	Lib.	Typograph.	Vol.	Loc.	Ann.
Hesiodi opera omnia,	1. Edidit *Crispin.*	Hæred. E. Vign.	*Duodec.*		1600.
	2. Cum *Heinsich.* Schem.	Oporinus	*Octavo*	Basileæ	1580.
	3. Recensuit *Lectius.*	Pet. de la Rov.	*Folio*	Aurel. Allo.	1606.
	4. Cum Etarat. *P. Melanch.*	L. Seuberlich	*Octavo*	Witebergæ	1612.
	5. ———	H. Strephanus	*Folio*		1566.
	6. Edidit *Trinc.*	B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Homeri *Il. Od. Hymn.*		H. Stephanus	*Folio*		1566.
Il. Od.		Frobenius	*Folio*	Basileæ	1560.
J. Diaconi *Schol. in Hes.* Edidit *Trinc.*		B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Langii *Epit. Gr. Prof.*		Hæred. J. Rihel	*Octavo*	Argentorati	1620.
Lascaris *Grammat.*		P. *Man.* Ald. F.	*Octavo*	Venetiis	1557.
Moschopuli *Schol.* in *Hesiod.* Edid. *Trincavelus.*		B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Nicandri *Theriaca.*		H. Stephanus	*Folio*		1566.
Procli *Sch. in Hes.* Edidit *Trincavelus.*		B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Rami *Grammat.*		A Wechelus	*Octavo*	Francofurti	1581.
Scoti *Grammat.*		J. Pillehotte	*Octavo*	Lugduni	1613.
Septuag. interp. *Bibl.*		Aldus	*Folio*		1518.
Stephani *Thesaur. Gr.*		H. Stephanus	*Folio*		
Sylburgii *Grammat.*		Hæred. A. Woc.	*Octavo*	Francofurti	1582.
Tryphiodor. *Ilii exc.*		H. Stephanus	*Folio*		1566.
Tzetzis *Sch. in Hes.* Edidit *Trincavelus.*		B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Virgilii *Opera.*		H. Stephanus	*Octavo*		1583.
Urbani *Grammat.*		V. Curio	*Quarto*	Basileæ	1524.

FINIS.

POETÆ MINORES GRÆCI.

Hesiodus, Theocritus,
Moschus,
Bion Smyrn.
Simmias Rhod.
Musæus,
Theognis,
Phocylides,
Pythagoras,
Solon,
Tyrtæus,
Simonides,
Rhianus,
Nazianzenus,
Panyasis,
Orpheus,
Musæus,
Linus,
Callimachus,
Evenus Par.
Eratosthenes,
Meleagrides,
Pisander,
Mesomedes,

Fragmenta quædam

Philemonis,
Alexidis,
Amphidis,
Anaxandridæ,
Anciphanis,
Apollodori,
Diphili,
Menandri,
Diodori Smyrn.
Eubuli,
Hipparchi,
Nicostrati,
Pherecratis,
Philippi,
Philippidis,
Somedæ,
Cratetis,
Bripti,
Posidippi,
Timoclis,
Clearchi,

Et aliorum incertorum Autorum.

Quibus subjungitur, eorum potissimum quæ ad Philosophiam Moralem pertinent,

INDEX UTILIS.

Accedunt etiam nuperæ *Observationes* RADULPHI WINTERTONI in *HESIODUM.*

CANTABRIGIÆ,
Apud THOM. BUCK, celeberrimæ Academiæ Typographum.
MDCLII.

Musarum autem vates canunt Ptolemæum,
Propter beneficentiam. QUID autem pulchrius viro fuerit
Diviti, quàm gloriam bonam inter homines consequi?
Hæc & Atridis integra manet: illæ autem immensæ opes
Quas magnam Priami domum quæsiverunt capientes,
Caligine alicubi tectæ sunt, unde amplius non datur reditus.
Solus hic priorum parentum adhuc calida in cinere,
Calcans desuper, pedum exprimit vestigia.
Matri charæ & patri fragrantia instituit templa:
Et in *his* ipsos ex auro atque ebore insignes
Statuit, omnibus mortalibus auxiliatores.
Multa autem pinguia boum femora urit,
Mensibus circumactis, in aris rubentibus,
Ipséque, potènsque uxor: quâ nulla præstantiorem
Sponsum domi mulier amplectitur ulnis,
Ex animo amans fratrémque virúmque.
Sic & immortalium sacra connubia confecta sunt,
Quos peperit regnans Rhea reges Olympi:
Unum autem lectum fecit, in quo dormiant, Jovi & Junoni
Iris adhuc virgo, purgatis unguento manibus.
Salve, ô rex Ptolemæe: te autem ego æquè atque alios
Celebrabo semideos: puto autem, carmen non vile
Dicam posteris: VIRTUTEM tamen tu à Jove petito.

Argumentum

Epithalamion inscribitur hoc Idyllium, i. Carmen nuptiale. Inducuntur duodecim Spartanæ puellæ ex primariis familiis in Helenæ nuptiis vespere ante thalamum hoc carmen canentes. Ac primùm jocis nuptialibus ludunt: deinde sponso Menelão gratulantur, quòd solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus sit, & gener Jovis factus. Helenam deinde laudant &

HELENÆ EPITHALAMIUM,
Idyllium XVIII.

IN Sparta quondam, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitam* habentes,
Ante nuper-pictum thalamum chorum statuerunt,
Duodecim primariæ civitatis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndarei filiam in thalamo conclusit dilectam
Helenam, cùm eam duxisset uxorem minor natu filius Atrei.

Cum

Μενέλαον δ' ἀοιδὸν ἀείδουτι Πτολεμαῖον,
Ἀντ' εὐδιγεείης. ΤΙ' ΔΕ' κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδῃσι μένει· τὰ δὲ μυρία πλοῦτα
Ὅσσα μέγαν Πειάμοιο δόμον κλεόπασαν ἐλόντες,
Ἄφαρ πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν ἐκπεσε νόσος.
Μοῦνος δὲ σφετέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κεκεὶς,
Στειβόμενος καθύφθε, ποδῶν ἐπιμάσσεται ἴχνη.
Μητρὶ φίλα καὶ παῖδι δυώδεκα ἔσκετο νηῶν
Ἐν δ' αὐτῶν χρυσῷ φοιταλέας ἦδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγάς.
Πολλὰ δὲ παυδέλα βοῶν ἐπὶ μυρία καίει
Μασὶ θεοπλοκέουσιν, ἐρεθόμενον ἔπι βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τὰς ἔπλετο ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ φρεσὶν ἄλλοτ' ὀπάσσῳ,
Ἐκ θυμοῦ σέρξασα καὶ ἀγχίνοον τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκεν κρείουσα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου·
Ἐν δὲ λέχος σόρνυσιν ἰαίνων Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
Χέρσας φοιβήσασα μύρῳ κ, ἔπι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ ναῦ Πτολεμαῖε· σὲθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
Μνήσομαι ἀμφιθέων· ἀγάλλεο δ', ὅππως ἂν ἀοίδιμον
Φθέγξαμαι εὐρυβίοις· ΑΡΕΙ τὰν γάμεν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

---

decimioctavi *Idylii*.

in eo loco nonnihil immoratur poeta. In extremo deniq; carmine bene precantur sponsis. Sunt autem duo genera Epithalamii carminis: alterum, Καλαμικὸν, quod accinebant vespere, cùm sponsa in thalamum deducebatur; alterum, Διεγερτικὸν quod manè sub aurearam canebatur, quasi sponsos vellent excitare.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιη'.

Ἦν που ἔρα Σπάρτᾳ, ξανθὰς ἐπὶ παῖς Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θαλλοῖσι κόμας ὑάκινθον ἐρεψαι,
Περθὲ νεογράπτῳ θαλάμῳ χορὸν ἐσάσαντο,
Δώδεκα τοὶ πρῶται πόλιος, μέγα χῆμα Λακαναῖς,
Ἀνίκα Τυνδαρέου κλεινὰν ἐδαπτίλαν
Μνασῖνος Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς

Ἄοιδὸν

Canebant autem omnes in unum carmen pulſantes *ſolum*
Pedibus connexis, circùm autem reſonabat domus hymenæo.
Sîccine crepuſculo cubitum abiiſti, ô chare ſponſe?
Nunquid gravatus nimiùm es genibus? nunquid ſomniculoſus?
Nunquid potâſti nimium, cùm lectum petebas?
Dormire quidē volentem tempeſtivè te ſolùm oportuerat *dormire*,
Puellam verò ſinere cum puellis charam apud matrem
Ludere ad altum diluculum: nam & veſperi, & manè,
Et in annum ex anno, Menelae, tua ſponſa hæc *erit*.
Fortunate ſponſe, fauſtus aliquis ſternutavit venienti tibi
In Spartam, ubi alii principes *erant*, ut *hoc* conficeres.
Solus in ſemideis Saturnium Jovem ſocerum habebis.
Jovis tibi filia ſub unum venit ſtragulum,
Qualis mulierum Achaïcarum terram nulla calcat alia.
Certè magnum tibi pariet, ſi matri pariet ſimile.
Nos enim omnes æquales ejus, quibus curſus idem *erat*
Unctis virorum more apud Eurotæ lavacra,
Quater ſexaginta puellæ, fœminea juventus:
Ex his tamen nulla vitio caret, cùm confertur cum Helena.
Ut aurora exoriens decôram oſtendit faciem,
Cùm veneranda nox *abit*, hyeme candidum ver remittente:
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Ampla, procêra. Qualis exurgit ſulcus in arvis,
Aut in horto cupreſſus, aut in curru Theſſalus equus:
Sic & roſei coloris Helena Lacedæmoni ornamento eſt.
Nulla in calatho pingit tam varia opera,
Neque in variegata prudentius ſtamen tela
Radio intextum longis incîdit ex furculis.
Nulla etiam novit citharam ſic pulſare,
Dianam cantu celebrans, & amplo pectore Minervam,
Sicut Helena: cujus omnes in oculis amores ſunt.
O pulchra, ô gratioſa puella, tu quidem matrona jam es:
Nos autem in curſum manè & in frondoſa prata
Veniemus, coronas ut legamus ſuave ſpirantes,
Tui, ô Helena, bene memores, ſicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ mammam deſiderant.
Primæ tibi coronam ex loto humi creſcente
Nectentes, umbroſam ſuſpendemus ad platanum:
Primæ autem tibi ex argentea pyxide humidum unguentum
Capientes ſtillabimus ſub umbroſam platanum:
Literæ autem in cortice ſcribentur (ut præteriens aliquis
Perlegit) Doricé. Venerare me: Helenæ planta ſum.

Salve

Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι
Ποσσὶ θοῇσι πλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ σοφὸς ἀστὸς ἀκοντίζει καταδραθεῖς, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά πῃ ἐσσὶ λίαν βαρυγήνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολιὸν πὴν ἔπνες, ὅτ' εἰς ζυγὰν κατεβάλλετο;
Εὐδειν μὲν χρὴ ὄντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχεῖν νύ,
Παῖδα δ' ἐὰν σὺν παισὶ φιλοεργὸν πάρα μητρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον ἐπεὶ χὴ ἕναν, χὴ ἐς ἄλλην,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τιὰ νυὸς ἦλθ'.
Ὄλβιε γαμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅπου ἄλλοι ἀρείονες, ὡς ἀνύσαιο.
Μὴν δ' ἐν ἀμυδροῖς Κρονίδαν Δία πυθέσθαι ἔοικεν.
Ζανὸς τοι δυνάτωρ ἄνεω πὴν μίαν ἔσχετο χλαῖναν,
Οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ ἀνδρὶ ἄλλᾳ
Ἡ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μὴ τίκτειν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δ' ἐμὸς οὗτος
Χειρωθέαις ἀνδρεῖσι παρ' Εὐρώτᾳ λοεθρῇσι,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, πλὴν νεολαίας·
Τᾶν δ' ἐμὲ μὲν πολὺ μᾶλλον ἐπὶ χ' Ἑλένα παρεσσεῖται.
Ἀὼς ἀντέλλουσα κελὸν λέφαινε θεόπων,
Πότνια νὺξ ἄπτε, λαμπὰν ἔαρ χειμῶνος ἀέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα λεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πλείοσι, μείζονα. ἄτ' ἀνέδρεσιμεν ὄγμος ἀρούᾳ,
Ἢ καπνὸς κυπαρείσσου, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ παρίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδάλεῳ πυκινώτερον ἧτρον ἰσοῖ
Κρόκᾳ συμπλέξασα μαχρῶν ἑταίρᾳ ἐν καλεόντων.
Οὐ μὰν ἃ κιθαίρας τὶς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ κόραι, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν ἰσχέπις ἦσθ'
Ἄμμες δ' ἐς δέσμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρχόμεθ', στεφάνως δ' ἀμβαλόμεσθαι ἀδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμένᾳ, ὡς γαλαθηναῖ
Ἄρνες θεναμύας ἴσ' μαστὸν ποθέοισαι.
Πεζὰ τοί τι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὸν καταδήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πεζὰ τοι δ' ἀρμυρᾶς ἐξ ὄλπιδος ὕγρὸν ἄλειφαρ
Λασσόμεθα, ξαίνευμες ὑπὸ σκιερὸν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφθετον (ὡς ποιέων τις
Ἀγγροίκων) Δωριεῖ, Σέθεν μ' Ἑλένας φυτὸν εἶμεν.

Χαίρητε

Salve, ô ſponſa, ſalve ô nobiliſſimi ſoceri gener.
Latona quidem det Latona alma vobis
Bonam ſobolem: Venus autem dea Venus parem amorem
Inter vos: Jupiter autem Saturnides Jupiter durabiles divitias,
Ut ex generoſis ad generoſos poſthac perveniant.
Dormite mutuò in pectus amorem ſpirantes
Et deſiderium: ſurgite autem ad auroram; neque obliviſcamini.
Redibimus & nos manè, cùm primus cantor
Ex ſuo cubili canet erigens pulchrè-pennatam cervicem.
Hymen ô Hymenæe, nuptiis his gaudeas.

Idyllium XIX, quod inſcribitur EUROPA,

Argumentum

Ex alveari mel furans Cupido, ab apicula pungitur. Is apud matrem de tanto tantillæ beſtiolæ vulnere con-

FAVORUM FUR, *Idyllium XIX.*

Furem quondam amorem improba punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem: ſummos verò manuum
Digitos omnes perſtrinxit. At ille dolebat, & manum ſufflabat,
Et tetram pulſavit, & exiliit: Veneri autem
Oſtendit dolorem, & queſtus eſt quòd exilis
Beſtiola eſſet apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid, *inquit*, ánnon tu ſimilis es apibus?
Et tu parvus cùm ſis, tamen vulnera tanta facis.

Argumentum

Deſcribitur hoc Idyllio paſtoris cujuſdam ſimplicitas, qui cùm inter ſuos eximiè pulcher ſibi viſus eſſet, in urbem venit. Ubi cùm conſpicatus fuiſſet puellam urbanam; illâ inuſitatâ formâ perculſus, ad eam acceſſit, & liberiùs planéque ruſtico more cœpit cum ea ludere, adeò ut eam oſculari etiam vellet. Illa verò hominis impudentiam & habitum ac mores ruſticos deteſtata, à

BUBULCUS, *Idyllium XX.*

Eunica me irriſit, cùm ipſam vellem ſuaviter oſculari;
Et mihi convitians dixit, Abi in malam rem *procul* à me:
Bubulcus

Χαίρετε, ὦ νύμφαι, χαίρετε ὀσπίδες χαμεραί.
Λατὸ μὲν δόξη Λατὼ καταπρόβλης ὑμῶν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δ' Διὶ Κύπρις ἶσον ἐρᾷς
Ἀλλάλων· Ζεὺς δ' Κρονίδας Ζεὺς ἀθάνατον ὄλεθον,
Ὡς ἐξ ἀπαιζιδᾶν εἰς ἀπαιζίδος πάλιν ἔρθη.
Εὐδετ' ἐς ἀλλάλων εἴρων φιλότατα πάντες
Καὶ πόδον' ἐρεῦδ' ὁ καρὸς ἄω· μήτι λαθηθῆς.
Νδύμεδα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κε πεζῆτες ἀοιδᾶς
Ἐξ ὑπνᾶς κελάδησι ἀναρθῶν ἐννέπιχα δειρᾶν.
Ὑμὰν ὦ ὑμήναι, χαίρω ἔπι τοῖδε χορείαις.

Vide infrà apud Moschum, *Idyll. II.*

Decimi noni *Idyllii.*

conqueritur. Illa & ipsum, cùm parvulus sit, magna vulnera infligere respondet.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΊΠΤΗΣ, Εἰδ. ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κατὰ κέντρα μέλισσα,
Κηΐον ἐν σίμβλων συλεύμενον ἄκρα ἁ χειρᾶν
Δάκτυλα πάνδ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, κἠ χέρ' ἐφύσα,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, κἠ ἄλατο τὰ δὶ Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, κἠ μέμφετο ὅττι γε πυκνὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, κἠ ἀλίκα πραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' ἦς ἶσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ πλὸς μὲν ἐμοί, τὰ δ' πραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

Vigesimi *Idyllii.*

à se illum rejecit. Conqueritur ergò ille miser de ingenti contumelia quâ affectus sit, deque fastu ac superbia urbanæ puellæ. Laudat suam formam: ut magis indignum videatur, quòd ità contemptus sit. Atque in fine commemorat etiam dearum exempla, quæ pastorum amore arserint.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΚΟΣ, Ἐ. ἐ. κ'.

Ἔτλας μ' ἐγκλαῦσαι, θέλοντά μιν ἐκ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπιπορτύξαις, τὸν ἀνίκητον, Ἔρωτ' ἀπ' ἐμεῖο;

Bubulcus cùm ſis, vis me oſculari, miſer? Non didici
Ruſticos oſculari, verùm urbana labra premere.
Nè tu meum pulchrum os oſculéris, nè per ſomnium quidem.
Quali aſpectu es! quomodo loqueris! quàm ruſticè ludis!
Quàm delicatè loqueris! quàm blanda verba fundis!
Quàm mollem habes barbulam? quàm pulchram cæſariem!
Labra tibi malè affecta ſunt, manus verò ſunt nigræ:
Et malè oles. Fuge à me, nè me contamines.
Hæc locuta, ter in ſuum deſpuit ſinum,
Et me à capite ad pedes uſquè continuè adſpexit,
Labris muſſitans, & oculis torvè adſpiciens: (ducto
Atque admodum propter formam laſciviebat, & ore aliquantum di-
Ac faſtuosè me deriſit. Mihi autem ſtatim exæſtuavit ſanguis,
Et corpore rubefactus ſum præ dolore, ſicut roſa à rore.
Atque illa quidem me relicto abiit: fero autem in pectore iram,
Quòd me feſtivum improba irriſit meretrix.
Vos paſtores verum mihi dicite: Nónne ſum pulcher?
Num quis me ſubitò deus alium hominem fecit?
Etenim mihi priùs efflorescebat grata quædam forma,
Sicut hedera circa arboris ſtirpem, meamque addenſabat barbam:
Capilli autem, velut apium, circum tempora fuſi erant:
Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia,
Oculi autem mihi erant multò magis cærulei quàm Minervæ:
Os vel lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quàm favi.
Dulce meum carmen *eſt*, & cùm fiſtulâ canto,
Et cùm tibiâ cano, cúmque calamo & obliquâ-tibiâ *cano:*
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnéſque me amant: urbana verò *me* non amavit,
Verùm, proptrerea quòd bubulcus ſum, præteriit: neque unquam au-
Quòd formoſus Bacchus in vallibus vitulam paſcit: (divit
Neque ſcit quòd Venus amore bubulci inſanivit,
Et in montibus Phrygiæ unà pavit; ipſúmque Adonidem
In ſylvis amavit, & in ſylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? Annon bubulcus? quem *tamen* Luna
Boves-paſcentem amavit, déque cœlo deſcendens
In Latmium ſaltum vênit, & unà cum puero cubuit.
Et tu, Rhea, deploras bubulcum. Nónne & tu,
O Jupiter, propter puerum boves-paſcentem errâſti?
Eunîca verò ſola bubulcum amore non eſt complexa,
Quæ Cybele melior eſt *ſcilicet*, & Venere, & Lunâ.
Neque ampliùs tu, ô Venus, amabilem illum vel in urbe
Vel in monte ames, verùm ſola per noctem dormias.

Βωκόλε ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ἃ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀσυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μοι κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείρῳ.
Οἷα βλέπεις, ὀπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις.
Ὡς ψευφερὲς λαμπεις, ὡς κωπίλα ῥήματα φρονεῖς.
Ὡς μηλακὸν τὸ γάνειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χάσκεις.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χάρες δέ τοι ἐντὶ μέλαινα.
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολυίνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ὑπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὸ πόδε σωνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυθίσδοισα, κὴ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πλὺ τᾷ μορφᾷ θηλυώτερα, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθη ὑπὸ τᾶλγεϑ, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χ' ἃ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργάν,
Ὅπλί με τὸν χαλέοντα κακὰ μωμήσαδ' ἑταίρα.
Πομθύες, εἶπατέ μοι τὸ χρήγυον· Οὐ κακὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἐτύξε;
Καὶ γὰ ἐμοὶ τοπάρεσθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κρουνὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ἀϋτὰν
Χαῖται δ', ὅια σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις,
Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἦεν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα κὴ παντᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δ'
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, κὴ ἁδὺ σύεγγυ μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ·
Καὶ πᾶσαι κηδόν με κατ' ὥρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλευνᾷ· ἃ δ' ἀσυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅπ βωκόλε ἐμμί, παρέδραμε κ' ὄπποτ' ἀκούει
Ὡς κηδὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρπιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅπ Κύπριος ἐπ' ἀνέει μήνατο βύτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνέμδυσεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, κὴ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δ' τίς λῷ; ἃ βωκόλε; ὄντε Σελάνα
Βυκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ὄλύμπω δ' μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, κὴ εἰς ἕνα παυσὶ κάθδυσε.
Καὶ τύ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. ὄχὶ δ' κὴ τύ,
Ὦ Κερνίδα, δὰ παῖδα βολυόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκᾳ δ' μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἃ Κυδέλας χρέωσιν, κὴ Κύπριδος, ἃ τε Σιδᾶναι.
Μηκὲτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ὄρυ
Μήτ' ἐν ὄρῃ φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκλα καθεύδοις.

Vi-

Argumentum

Cùm piſcatores duo ſub noctem ad capturam piſcium domo exiſſent, & in tuguriolo, quod ad mare ex frondibus & virgis temerè ſtructum habebant, ante mediam noctem dormirent: alter eorum ſomniat, ſe hamo capere piſcem inuſitatæ magnitudinis; quem cùm ex undis in terram extraxiſſet, totum aureum eſſe videt. Ibi ingenti gaudio affectus, in ſomnis ſanctè jurat ſe nun-

PISCATORES, *Idyllium XXI.*

PAUpertas, ô Diophante, ſola excitat artes;
Ipſa laboris magiſtra *eſt:* neque enim dormire
Viros opifices improbæ curæ ſinunt.
Quòd ſi quis vel tantillum noctu attigerit ſomnum,
Subitò obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores unà duo jacebant ſenes,
Qui ſtraverant aridam algam ſub textili tugurio,
Reclinati ad parietem factum ex foliis: propè verò apud ipſos
Poſita erant manuum exercitia, calathiſci,
Arundines, hami, & algoſa retia,
Funiculi ex ſetis equinis, ſagenæ gibboſæ, & viminei labyrinthi (*naſſa, i.e.*
Laquei, & pellis, & vetuſta ſuper phalangas cymba,
Sub capite ſtorea brevis, veſtes, pilea.
Hic erat piſcatoribus omnis labor, hæ divitiæ.
Nullus verò ollam habebat, nec canem: omnia ſupervacanea
Omnia videbantur ejus venationis: paupertas ipſis amica.
Neque ullus aderat vicinus, verùm undecunque ad ipſam
Percuſſam fluctibus caſulam delicatè adnatabat mare.
Nondum medium curſum confecerat currus Lunæ,
Cùm piſcatores expergefaciebat amicus labor: è palpebris autem
Somnum excutientes, *hoc* animis ſuis excitabant carmen:

A. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æſtate minui, quando dies longos aſſert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi ſomnia, necdum *tamen* aurora *eſt.*
Nunquid oblitus ſum? quid hoc eſt rei? Spatium longum noctis ha-
B. Aſphalion, accuſas pulchrâ æſtatem: non enim tempus (bet.
Sponte tranſit curſum ſuum: ſed ſomnum
Solicitudo interrumpens, longam tibi noctem efficit.
A. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ viſionis eſſe ignarum:
Ut ſicut piſcium prædam, ità & ſomnia dividamus.
Non enim vincêris ingenio: ille optimus

Vigesimi primi *Idyllii*.

nunquam ampliùs piscaturum esse, verùm de aureo illo pisce in otio & luxu posthac suaviter victurum. Cùm autem manè aureus ille piscis, & cum pisce illa spes avolâsset, neque esset unde familiam sustentaret, vel invitus & contrà quàm juraverat in somnis, ad consuetos labores redit.

ΑΛΙΕΥΣ, Εἰδύλλιον κα'.

ΑΠΕΝέα, Διόφαντε, μύκα τὰς τέχνας ἐγείρε·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλός ἐσσι καὶ ἁδύς.
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι καλὰ παρέχοντι μέεμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ὀπωφύσησι τὸν ὕπνον,
Ἀισυδίοιον ὀρυβεῦσιν ἐφισάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύες ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκτᾶς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχω τῶ φυλλίνω· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ τᾶν χειρῶν ἀθλήματα, τοὶ καλαδίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τάγκιστρα, φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμιαί, κύρτοι, κἠ ἐκ κοίνων λαβύεινδοι,
Μηεινδοι, κῶας τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς καφαλᾶς φορμὸς βραχύς, ἔμματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' ὃ χύσεαν εἶχ', ὃ κυισὰ πάντα πρέπει τὰ
Πάντ' ἐδόκει πλύας ἄγρας πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ δ' παρ' αὐτὰν
Θλιβομυίαν κλαύβαν τευφρεὸν πεφύκαχε θάλασσα.
Οὕπω τὸν μέσσιον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὰς δ' ἁλιεὶς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δ'
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεδον ᾠδάν.

A. Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μυθεῖν, ὅτε τάματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἦδη μυεῖ ἐσεῖδεν ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχουσι.

B. Ἀσφαλέως, μέμφη τὸ κλυὸν θέρος· ἁ γὰ ὁ χαμαιγὲς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἃ φερεπὴς κόπωσα, μακρὰν τᾶν νύκτα ποιεῖ πιν.

A. Ἦρ' ἐμάδες κρίνειν ποκὶ εὐπλοίας χρηςὰ γὰ εἶδον.
Οὐ σε θέλω τῶμῶ φαντάσματος ἦδυ ἀμοιργόν·
Ὡς κἠ τὰν ἄρχαν, τὠνείρατα πάντα μεείζεν·
Οὐ γὰ ἐκαξιῶ κἀτὶ τὸν νοῦν σὸν ἄεικες

Est somniorum judex, in quo mens est quæ ipsum docere possit.
Nam alioqui & otium est. Quid enim faciat aliquis
In foliis jacens juxta fluctus, neque dormiens
Lubenter in frondibus? Nam lychnum in Prytanéo
Semper prædam habere ferunt. *B.* Dic mihi noctis
Visionem, & omnia narrans tuo indica amico.
A. Vespere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram tamen multo-cibo-repletus: nam cùm cœnam caperemus Si meministi, ventri parcebamus) vidi meipsum (mus serò,
In rupe incitatum *ad piscationem:* sedens enim observabam
Pisces, ex arundine verò *suspensam* sallacem quatiebam escam.
Et unus ex grandibus appetivit *illam:* (nam IN SOMNIS
Omnis canis offam auguratur: *sic* & ego pisces.)
Et ille quidem hamo adhærescebat, fluebátque languis:
Et arundinem tenebam curvatam à motu.
Manus *itaque* extendens circa *hoc* animal invéni certamen,
Quomodo magnum caperem piscem exiguo ferro.
Deinde & de vulnere cogitans, Num me punges, *inquam?*
Et pungêris graviter: & cùm non fugeret, extendi *manum.*
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piscem,
Undique ex auro compactum. Metus verò me tenuit,
Nè fortè Neptuno dilectus esset piscis,
Aut fortè cæruleæ thesaurus Amphitrites.
Placidè verò ipsum ex hamo solvi,
Nè hamo ex ore aurum adhæreret:
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me posthac in mari non ampliùs positurum esse pedem,
Sed in terra mansurum, & auro regnaturum esse.
Hæc me excitârunt. Tu verò, ô hospes, ad id quod restat intende
Mentem: nam jusjurandum me terret quod juravi.
B. At tu nè vereatis; non enim juràsti: nam neque piscem
Aureum vidisti aut nactus es; sed tales visiones similes sunt menda-
Nam si vigilans, nec dormiens, loca illa scrutêris, (ciis.
Tum SPES somniorum carneum piscem requiret,
Nè tu moriaris fame, licèt inter aurea somnia.

Argumentum

Describitur certamen inter Pollucem, & Amycum Bébrycum regem. Nam Amycus, cùm robore corporis & pugilatu omnibus antecelleret, crudelem tulit legem, nequis hospes aut peregrinus, qui ea loca adiisset, indè discederet, quin priùs secum

Ἔστιν ὀνειρεκείλαι, ὁ διδάσκαλός ὅτι παρ' ὧν γῆς.
Ἄλλως κ) χαλή ὅτι· τί γὰ ποιεῖν ἂν ἔχοι τὶς
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύμασι, μηδὲ καθ' ὕδωρ
Ἀσμενος ἐν ῥάμνῳ τὸ ἧ λύγινον ἐν φρυτανείῳ
Φαντὶ γὰ αἰὲν ἄγεσθαν τόδ' ἔχειν. Β. Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ ἧ λέγων μιλύσιον ἑταίρῳ.
Α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρδον ἐν εἰναλίοισι πένοισιν,
(Οὐκ ἰῷ μὰν πολύσιλος· ἐπεὶ δεπνεῶντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνη, τᾶς χαρὸς ἐφειδόμεθ'.) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος ἧ δόκιον
Ἰχθύας, ὃν καλάμων ἧ πλάνον κατέστιον ἐδωδάν.
Καί τις ἧρ τερφερῶν ὠρέξατο. (κ) γὰ ἘΝ ΥΠΝΟΙΣ
Πᾶσα κύων ἄρτως μανθάνεται· ἰχθύα κ)γώ.)
Χὠ μὲν τὼγκίστρῳ πελεμύετο, κ) ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τᾶ κιννάμαλος ἀγκύλον εἶχεν.
Τὼ χέρε τεινόμενος, ὄφρὶ κραδάλον ἔνεσαν ἀγῶνα,
Πῶς μὲ ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶτ' ὑπομμενάσκων τὼ τραύματος, Ἦρ' ἐμὲ νυξεῖς;
Καὶ νυξὶ χαλεπῶς· κ) ὃ φόβητρος, ἔτεινα.
Ἦνυς ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παντὰ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε ἧ δεῖμα,
Μήπ Ποσειδάωνι πέλοι περιλαμφὺς ἰχθύς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ὑπ τὼγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῷ στόματος τὰγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲ πείσῃσι καθῆκον ἐπ' ἠπείροιο,
Ὤμοσα δ' ἤκετι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα δεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ὑπὰ γᾶς κ) τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κελήσειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρεισο
Τὰν γναύμαν· ὄρκον γὰ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρθῶ.
Β. Καὶ σύ γε μὴ σχέτλης· ὑπ ὤμοσας, οὐδὲ γὰ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ἢ ἔυρες· ἴσαι ἧ ψεύδεσιν ὄλεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ὃ κνώστων, τὺ τὰ χρεῖα ταῦτα μαθοῦσης,
ΕΛΠΙΣ σῷ ὕπνων ζαλεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

---

vigesimi secundi *Idyllii*.

secum cæstu decertâsset. Atque cùm ità multos hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eò venerat, secum decertare cogit. Sed ab eo victus & occisus est. Hæc autem pugna etiam describitur ab Apol-

pollonio, initio libri ſecundi Argonauticon. Atque hæc prior pars eſt Idyllii. In poſteriore parte commemorat pugnam inter Caſtorem & Lyncea: & quomodo Lynceus à Caſtore interfectus ſit. Ejus certaminis hæc cauſa fuit: Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Talairan, Lynceo atque Idæ fratribus, filiis Aphârei, deſponſatas. Sponſi eas bello reperi-

GEMINI, *Idyllium* XXII.

HYmno celebramus Ledæ & Jovis Ægiochi filios,
Caſtorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cùm manus cinxit mediis bubulis loris, *i. cæſtibus*,
Canimus bis térque maſculos filios
Filiæ Theſtii, *i. Ledæ*, Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum ſervatores in *acie* novaculæ jam exiſtentium.
Et equorum turbatorum in cruento hominum cœtu,
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Aſtra eluctantes, in graves inciderunt ventorum flatus.
Hi à puppi ipſarum attollentes ingentem undam,
Aut etiam à prora, aut unde libet unicuique *ventorum*,
In cavam *navim* projecerunt, ruperúntque latera
Utraque: pendent autem cum velo inſtrumenta omnia,
Temerè ſciſſa: plurimus verò è cœlo imber
Sub noctem ſubſequens: & cum fremitu reſonat amplum mare,
Pulſatum flatibuſque *ventorum* & validis grandinibus.
Sed tamen vos ex ipſo etiam profundo retrahitis naves
Unà cum nautis, qui ſe morituros eſſe putabant:
Statim verò venti deſinunt, & mitis tranquillitas *eſt*
Per mare: nebulæque diffugêre aliæ aliò:
Et apparent urſæ, atque inter medios aſinos obſcurum
Præſepe, ſignificans ad navigationem ſerena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, cithariſtæ, pugiles, cantores:
Utrùm de Caſtore priùs an Pollûce incipiam canere?
Utroſque hymno celebrans, de Polluce priùs canam.
Ipſa quidem cùm effugiſſet petras in unum concurrentes
Argo, & nivoſi ſævum os Ponti,
Ad Bebrycas pervênit, deorum charos liberos vehens:
Ibi unam multi per ſcalam ex utriſque
Navis parietibus viri deſcendebant ex nave Jaſonia.
Egreſſi autem in littus, & venuſtam oram, (ſabant.
Totos ſternebant: & vaſa, quæ ad ignem ponerent, manibus ver-
Caſtor

petiverunt. In eo bello Castor à Lynceo interfectus est, & Pollux Lyncea interêmit: fuissétque & ipse ab Ida interfectus, nisi Jupiter id fulmine prohibuisset. Hæc ab Ovidio referuntur in fine libri quinti Fastorum, & à Propertio. Theocritus tamen aliter narrat: ait enim Lyncea à Castore occisum fuisse, & Idam fulmine à Jove ictum periisse.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰχμόεσσαν Διὸς υἱάν,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πυξ ἐρεθίζειν,
χεῖρας ὑπὲρ ξίφεσσιν ἀείρομενοι μεγάροις βοέοισιν ἰμᾶσιν.
Τυνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κόρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίως δὺ' ἀδελφώ,
Ἀνδρῶπων σωτῆρας ὑπ' ξυρὸ νῆλη ἐόντων,
Ἵππων δ' αἰματόεντα τεραινομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν δ', αἱ κλυόντα καὶ ὄρανὸ ἐξανιόντα.
Ἄσπετα βιαζόμενοι, χαλεπῆς ὑπέκφυγον ἀϊτας.
Οἱ ἦ σφέων κατ' ὀρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ὑπὸ πρῴρηθεν, ἢ ὄππατα θυμὸς ἔχῃσι,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· χρέμαται δ' ἔσαν ἴσιον ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλαδέντα· πολὺς δ' ἐξ ὄρανὸ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐρεμνύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιῇσί τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ὑπὸ βυθῷ ἔλκετε νῆας
Αὐτοῖσιν ναύτῃσιν ἐϊσομένοις δαπέδῳ.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄελλοι, λιπαρὸ δὲ γαλήνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνουσα τὰ φῶτ πλόον ἔυδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηδόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἵππεις, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορες ἢ πρῶτε Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἦ μὴν ἀεσφυγόσα πέτρας εἰς ἓν ξυνίσασα
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντα ἀταρπιὸν σῶμα πόντου,
Βόσπορος εἰσαφίκανε θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατ' κλίμακος ἀμφοτέρων ἐν
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰωνίης ἄπο νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ δῖνα βαθυὴν, καὶ ἀπλυέμον ἀκτιὴν,
Εὐιάς τ' ἐστόρνυντο, πυρειά τε χὐδὲν ἐώμων.

Κάστωρ

pollonio, initio libri ſecundi Argonauticon. Atque hæc prior pars eſt Idyllii. In poſteriore parte commemorat pugnam inter Caſtorem & Lyncea: & quomodo Lynceus à Caſtore interfectus ſit. Ejus certaminis hæc cauſa fuit: Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Talairan, Lynceo atque Idæ fratribus, filiis Aphârei, deſponſatas. Sponſi eas bello repeti-

GEMINI, *Idyllium* XXII.

HYmno celebramus Ledæ & Jovis Ægiochi filios,
Caſtorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cùm manus cinxit mediis bubulis loris, *i. cæſtibus*,
Canimus bis terque maſculos filios
Filiæ Theſtii, *i. Ledæ*, Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum ſervatores *in aeie* novaculæ jam exiſtentium.
Et equorum turbatorum in cruento hominum cœtu,
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Aſtra eluctantes, in graves inciderunt ventorum flatus.
Hi à puppi ipſarum attollentes ingentem undam,
Aut etiam à prora, aut unde libet unicuique *ventorum*,
In cavam *navim* projecerunt, ruperúntque latera
Utraque: pendent autem cum velo inſtrumenta omnia,
Temerè ſciſſa: plurimus verò è cœlo imber
Sub noctem ſubſequens: & cum fremitu reſonat amplum mare,
Pulſatum flatibuſque *ventorum* & validis grandinibus.
Sed tamen vos ex ipſo etiam profundo retrahitis navis
Unà cum nautis, qui ſe morituros eſſe putabant:
Statim verò venti deſinunt, & mitis tranquillitas *eſt*
Per mare: nebulæque diffugêre aliæ aliò:
Et apparent urſæ, atque inter medios aſinos obſcurum
Præſepe, ſignificans ad navigationem ſerena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, cithariſtæ, pugiles, cantores:
Utrùm de Caſtore priùs an Pollûce incipiam canere?
Utroſque hymno celebrans, de Polluce priùs canam.
Ipſa quidem cùm effugiſſet petras in unum concurrentes
Argo, & nivoſi ſævum os Ponti,
Ad Bebrycas pervênit, deorum charos liberos vehens:
Ibi unam multi per ſcalam ex utriſque
Navis parietibus viri deſcendebant ex nave Jaſonia.
Egreſſi autem in litus, & venuſtam oram, (ſabant.
Totos ſternebant: & vaſa, quæ ad ignem ponerent, manibus ver-

Caſtor

petiverunt. In eo bello Castor à Lynceo interfectus est, & Pollux Lyncea interemit: fuissétque & ipse ab Ida interfectus, nisi Jupiter id fulmine prohibuisset. Hæc ab Ovidio referuntur in fine libri quinti Fastorum, & à Propertio. Theocritus tamen aliter narrat: ait enim Lyncea à Castore occisum fuisse, & Idam fulmine à Jove ictum periisse.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγλόχω Διὸς υἱώ,
Κάστορα καὶ φοδερὸν Πολυδεύκεα πυξ ἐρεσσέμεν,
χεῖρας ὑπερξάντα μέγαις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κύρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίως δύ' ἀδελφώ,
Ἀνδρῶπων σωτῆρας ὑπ' ξυρὸ νῆλη ἐόντων,
Ἵππων δ' αἱματόεντα τεραστομίων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν δ', αἱ δινῶντα καὶ ὕρανὸ ἐξαρτῶνται
Ἄκρα βιαζόμεναι, γαλεπῆς ὑπέκφυγον ἀήτας.
Οἱ δ' σφέων κτὶ θρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ὑπ' πρῴραθεν, ἢ ὄππα θυμὸς ἔχαιρε,
Εἰς κοίλαν ἐρρίψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχης
Ἀμφοτέρης κρέμαλαι δ' σὺν ἰσίῳ ἔρματι πᾶσαι,
Εἰκῆ ὑποκλαδέντα· πολὺς δ' ἐξ ὕρανὸ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐρεμνύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ὑπ βυθῶ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύτῃσιν ἐϊσμένοις θαρσέοντας·
Αἰεὶ δ' ὑπολήγοντ' ἄελλαι, λιπαρὸ δ' γαλήνη
Ἀμπέλαγος νέφελαι δ' διέλεσσαν ἀλλυδὶς ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνον τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φαίνη, σημαίνουσα τὰ πρὶν πλόον ἔυδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηδόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἵππιες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορες ἢ πρώτα Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνῶν, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν δὴ πεφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνίσσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντ' ἀταρπιτὸν σῶμα πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κτὶ κλίμακτ' ἀμφοτέρων ἐν
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰωνίης ἄπο νηός.
Ἐκβάντες δ' ὄπι δῆνα βάδην, καὶ ἐπιλήμενον ἀκτῇ,
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρειά τε κῆδον ἐνώμων.

Κάστωρ

Castor autem eques, & fuscus Pollux,
Ambo in solitudine vagabantur, errantes procul à sociis.
Qui cùm variam in monte spectarent & agrestem sylvam,
Invenerunt fontem perennem sub ardua rupe
Plenum purâ aquâ: atque infrà
Alii fontes crystallo & argento simi les erant
Ex imo fundo: sublimes autem propè natæ erant tædæ,
Populíque, plataníque, & frondosæ cupressi,
Florésque odoriferi; gratum opus hirtis apiculis,
Quicunque sub finem veris pullulant in pratis.
Ibi vir immanis sedem habens sub dio manebat,
Sævus aspectu, cui duris pugnis aures erant fractæ: (dorsum,
Pectus autem ei eminebat rotundum in modum globi, & latum
Carne ferreâ, quasi malleis fabricatus instar colossi:
Musculi verò in validis brachiis sub summo humero
Extabant, ceu scopuli rotundi, quos volvens
Præceps fluvius magnus circumpolivit gurgitibus:
At super dorsum & collum extabat
Pellis leonis, ab extremis suspensa pedibus.
Eum Pollux, in certaminibus victor, prior alloquebatur:

P. Salve hospes, quicunque es; quinam sunt homines quorum hic est locus? (vidi?

A. Quomodo salvus sim, cùm video homines quos nunquam

P. Bono animo esto: neque injustos, neque ex injustis *natos* te videre dicito.

A. Bono animo sum: neque á te hoc me discere oportet.

P. Agrestis es, & ad omnia iracundus & superbus.

A. Talis qualem vides: attamen tuam non calco *terram*.

P. Venias, & dona adeptus hospitalia rursum domum redeas.

A. Neque tu me hospitio accipias, quæque à me *accipienda essent*, non sunt in promptu.

P. Vir mire, anne bibere quidem de hac aqua concedes?

A. Scies, si tibi sitis labra remissa cruciabit.

P. Argentum, aut quæ sit merces dicas, quâ tibi persuadeamus.

A. Unus contra unum manus attolle, adversus virum consistens
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos verò rectos
Pugilicè intendens, vestræ nè parcito arti.

P. Quis ille est cum quo manibus & meis contendam cæstibus?

A. Propè vides: non effœminatus esse dicetur iste pugil.

P. An & præmium adest pro quo decertabimus ambo?

A. Tuus ego, tu verò meus vocabere, si vincam.

A. Avium rubram-cristam-gerentium talia *sunt* prælia.

A. Sive

Κάσωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίῃσι δ' ἐν ὄρεσι θηεύμενοι ἄγριον ὕλιν,
Εὗρον ἀέννατον κρήνην ὑπὸ λιταυὴ πέτρῃ
Ὑδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄλλαι χρυσάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἀφύκεσαν ἀγχόθι πεύκαι,
Λευκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἀνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσα τ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπάερθεν ἐπήμυδος ἀνδιάσκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληρῇσι τεθλασμένος ἄατα πυγμαῖς·
Σπήθεα δ' ἐσφαίρωτο πλάτεα, καὶ πλάτυ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος ὅια κολοσσός.
Ἐν δ' μύες στερεοῖσι βραχίοισιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἔσασαν, ἧυτε πέτροι ὁλοίτεροι, ἔστε κυλίνδων
Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις ἐπέρεισε πλίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νάτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρέσβυς προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

Π. Χαῖρε ξεῖνε, ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;

Α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τηὺ μήπω τ' ὄπωπα;

Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάσθαι λάβοιεν.

Α. Θαρσέω· καὶ ἐκ σοῦ με διδάσκεαι τόδ' ἔοικεν.

Π. Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίσκιος, ἠὲ ὑφορᾶσθαι.

Α. Τοιόσδ' ὅδε ὁρᾶς· τῆς σῆς γέμῳ οὐκ ἐπιβαίνω.

Π. Ἐλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

Α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ, οὐκ ἐν ἐποίμῳ.

Π. Δαιμόνι', ἀλλ' ἂν τῷ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

Α. Γνώσεαι, εἴ σε λίψος ἀνιηρὸν χείλεα τέρσει.

Π. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μαδὸς ἐρεῖς, ὦ κέν σε πιθοιμι;

Α. Εἰς ἐνὶ χείρεσσι δέμας, ἐναλίγκιος ἀνδρὶ καλαστὰς
Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσὶ θέων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ
Πυξὶ διαλειπόμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

Π. Τίς χρὸ ὅτῳ χείρας καὶ ἐμὲς σωρεύσω ἰμάντας;

Α. Ἐγγύς ὁρᾶς ὃ γωνίης ἐὼν κεν λήσεθ' ὁ πύκτης.

Π. Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ ἀκοντόμεθ' ἄμφω;

Α. Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω.

Π. Ὀρτίχων φοινικόφρων τοιόσδε κυδιμοῖ.

Α. Εἶτ'

A. Sive avibus ſimiles ſeu leonibus
Simus: non aliud certabimus ob præmium.
Sic dixit Amycus, & cavâ conchâ acceptâ inſonuit.
Tunc celeriter convenerunt ſub umbroſam platanum,
Conchâ inflatâ, Bębryces ſemper comam-alentes.
Sic & herôas abiens evocavit omnes
Magneſia è navi præſtans in pugna Caſtor.
Illi igitur, cùm ſpiris muniviſſent bubulis
Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora,
In medium congreſſi ſunt, cædem ſibi mutuò ſpirantes.
Ibi magnus ipſis labor annitentibus fuit,
Uter poſt tergum acciperet lumen ſolis.
Sed ſolertiâ ingentem virum antevertiſti, ô Pollux;
Feriebatur verò radiis totus Amyci vultus.
At ipſe animo iratus pergebat ultrâ,
Manibus ictum dirigens: hujus autem ſummam percuſſit genam
Tyndárides irruentis. Commotus eſt autem magis quàm antea,
Pugnámque concitavit: & multùm incumbebat, inclinans ſe
In terram. Bębryces verò acclamabant: ex altera autem parte
Herôes fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes nè quo modo ipſum obruens ſuperaret
In loco anguſto vir Tityo *Terræ filio* ſimilis.
At ille hinc & hinc inſtans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis: & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem exiſtentem.
Conſtitit autem *ille* plagis ebrius, & expuit ſanguinem
Purpuream. Principes verò omnes exclamaverunt,
Ut ulcera dira viderunt circum os & genas:
Oculi verò in tumido vultu arctiores facti erant.
Illum quidem rex quatiebat, manibus frûſtra protendens
Undique: verùm cùm ipſum deficere ſenſit,
Supra medium naſum inter ſupercilia impęgit ictum,
Totámque avulſit frontem uſque ad os. At ille lauciatus,
Supinus in foliis virentibus extenſus jacuit.
Ibi pugna aſpera iterum excitata eſt, cùm ſe iterum erexiſſet:
Nam mutuò ſe vulnerabant duris cædentes cæſtibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem princeps Bębrycum: ſed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem ſudore ſubſidebat, & è magno
Mox parvus vir factus eſt: at ille firmiora membra
Laborem ſuſtinens ferebat, & colore *fiebat* melior.

Quomodo

Ἀ. Ἐπ' ὧν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γιγνώμεθ' ἐκ ἀλλήλων γε μαχεσσαίμεθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἀμυκος, ἡ κόχλον ἐλὼν μυκήσατο κοῖλον.
Οἱ δ' ὅσσ' συναγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλαταμίστω,
Κόχλῳ φυσαδίνῳ, ἀεὶ Βέβρυκες πομόωντες.
Ὡς δ' αὖτως ἥρωας ἐὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἄπο ναὸς ὑπείροχος ἐν δαὶ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ ἐν σπείρῃσιν ἐκαρτύναντο ζοείας
Χείρας, ἡ ῥὰ γυῖα μαχῆς ἔλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον συνάγοντ', φόνον ἀλλήλοισι πένοντες.
Ἔνθα πολὺς σφισι μόλβῳ ἐπιγνάμπτοισιν ἐπύχθη,
Ὀπλότερος χθὶ νεῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἐδείη μέγας ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολυδεύκες
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἄπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὄγ' ἐν δυσὶν κεφαλαμφῷ ἵετο πρόσσω,
Χροὶ πυκνάμφῳ· τὸ δ' ἄκρον τυφε γένειον
Τιτυδαείδης ὀπόνῳ. δεινὸν δ' πλέον ἢ πρίν,
Σαῦ δ' μάχην ἐτίναξε, πλυὶς δ' ἐπίκητο νεδυκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαύτεον· ὀκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσαλέσκον,
Δειδίότες μήπως μιν ὀπιδείσας δαμάσσειε
Χώρῳ ἔνι στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παιφάσσων Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέρασιν ἄμυνεν ἀμοιβαδὶς· ἔγρεθε δ' ὁρμῆς
Παῦδα Ποσειδάωνος, ἐὐφρονα θοῦρον ἐόντα.
Ἔσχε δὲ πληγαῖς μεδύων, ὀκ δ' ἔπαυσεν ἄημα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀείσῃς κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ σῶμα τε γναθμούς τε·
Ὀμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὴ ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προσδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὑπὲρ δὲ καὶ ὀφρύος πλασε πυγμῇ,
Παῖν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγείς,
Τιτιος ὡς ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξελανύθη.
Ἔνθα μάχη δεμιὴ πάλιν γίνετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλοις δ' ὄλεκον στερεοὺς θεινόντες ἰμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς σῆδός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Παν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκητος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον ὀκ μεγάλῳ γε
Αἰψ' ὀλίγος γίνετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἀπλόμβος φορέεσκε πίνῃ καὶ χειρὶ ἀμείνων·

Πᾶς

Quomodo tandem Jovis filius voracem virum sustulit;
Dic dea, tu enim nôsti: ego verò aliorum interpres
Loquar sicut tu vis, & ut tibi gratum est.
Scilicet cùm Amycus magnum opus facere cuperet,
Sinistrâ sinistram Pollûcis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans: alterâ verò subiens,
Dextro extulit à latere latam manum,
Et *fortè* assequutus læsisset Amyclæorum regem:
Verùm ille elabebatur capite: & forti manu
Percussit sub lævum tempus, & incidit humero:
Effusus autem est ater sanguis ex hianti tempore.
Sinistrâ verò percussit os, crebrique increpuerunt dentes:
Semper autem acriùs pugnos infligendo lædebat faciem,
Donec contudit genas. Totus verò stratus humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, victoriæ renuncians,
Ambas simul manus: quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licèt victor, indignum nihil feciſti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Invocans patrem suum Neptunum è mari,
Quòd nunquam ampliùs hospitibus sponte molestus futurus esset.
Et tu quidem jam mihi hymno celebratus es, ô rex. Te quoque,
ô Castor, canam
Tyndárida, celerrime eques, bellator, æreo-thorace-*loricate*.
Duo Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verùm hos duos
Celeriter persequebantur fratres filii Aphárei,
Sponsi futuri, Lynceus & robustus Idas.
Verùm ut ad tumulum venerunt mortui Aphárei;
E curribus simul omnes in se invicem irruerunt,
Hastis & cavis onerati scutis.
Lynceus autem dixit è galea altum clamans,
Infelices, cur pugnam appétitis! quid propter sponsas
Alienas molesti *estis*, & stricti sunt in manibus enses?
Nobis certè Leucippus suas despondit filias
Has longè prioribus: hæ nuptiæ nobis jurejurando confirmatæ
Vósque non decenter, in alienos toros, (sunt:
Bovésque, & mulos, & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertistis, & nuptias furati estis muneribus.
Certè ego ipse vobis sæpe coram ambobus
Hæc dixi, etsi homo non verbosus sum:
Amici, non ità principes decet
Ducere uxores, quibus sponsi jam sunt parati.

Lan

Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα κακεῖλεν,
Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σύ, κὴ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ἦτοι ὅγε ῥίξαι τὶ λελαιόμενο μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὼ Πολυδάμαντι ἐλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ὑπὸ φερβολῆς κλονδεὶς ἑτέρα δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς λύγχεν ἀπαὶ λαγόνο πλατὺ γύον,
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξαπέδυ κεφαλῇ· σιβαρὰ δ' ἄρα χειρὶ
Πλῆξεν ὑπὸ σκαιὸν κρύταφον, κὴ ἐπέμπεσεν ὠμῷ·
Ἐκ δ' ὀδὸν μέλαν αἷμα δοὺς κροτάφοιο γανύοντος.
Λαιῇ δ' σῶμα πύλε, πυκνοὶ δ' ἀρέβησαν ὀδόντες·
Ἀιεὶ δ' ὀξυτέρῳ πτύλῳ δακλεῖτο σφέτερον,
Μέχρι σιωπλοίησι παρῆια. πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, κὴ ἀνέχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας ἐπεὶ δεσάτῳ φρένον ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα χματέων τρὶς ἀτάσθαλον ὕδρεν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Οὐ πατέρ' ἐν πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἐπ' ξείνοισιν ἐχὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὑμνησύ μοι, ἄναξ. Σὲ δ', Κάστορ, ἀείσω
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκιοθώρηξ.
Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέπτολι Διὸς υἱὼ
Δοιοὶ Λευκίπποιο κόραι· δοιοὶ δ' ἄρα πῶγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ ἧ' Ἀφαρῆο,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεύς κὴ ὁ κρατερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ὑποδρομέες Ἀφαρῆο,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι κὴ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὸκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιε, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοφύλοις χάζεσθε, γυμνοὶ δ' ἐν χθὶ μάχεσθε;
Ἀμὸν τοι Λεύκιππος ἔας ἔλυσε δυλοσύνας
Τάσδε πολὺ φερτέρεσσι· ἀμὸν γάμος ἔσσετ' ἐν ὅρκῳ·
Ὑμεῖς δ' ἃ κὲν κόσμον, ἐπ' ἀλλοφύλοις λεχέεσσι,
Βυσί, κὴ ἡμιόνοισι, κὴ ἀλλοφύλοις κλεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρεσχέσθωδε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώρων.
Ἡ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιο ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, κὴ ὑ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ ὕπο, φίλοι ἄνδρες, ἀεικέσσιν ἔοικε
Μυησάσθην ἀλόχοις, ὡς νυμφίοι πάρ ἐτοῖμοι.